

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

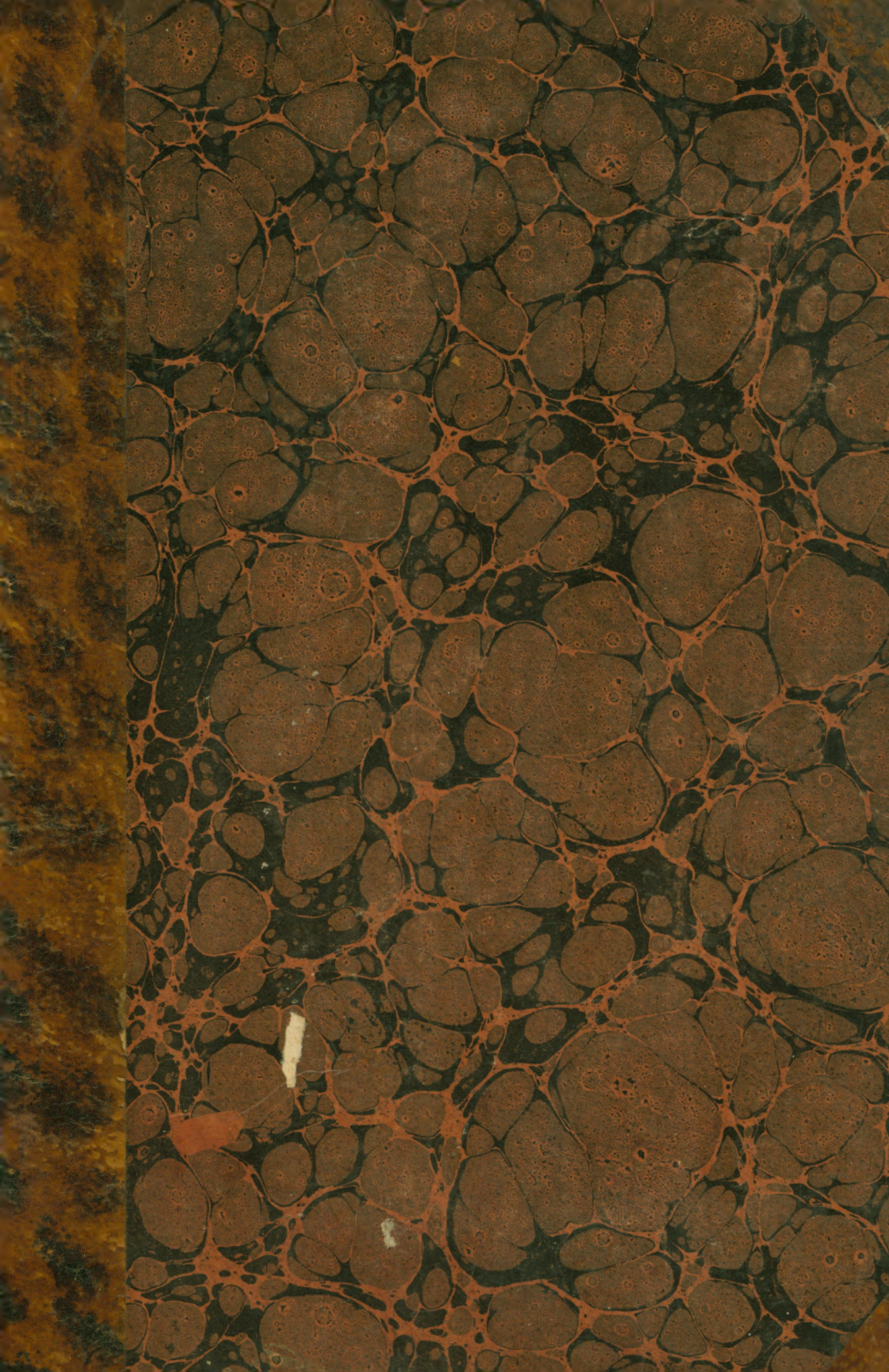
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende,

udgiven

af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1887—88.

~~~~~  
**Ny Række. 11. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1888.

NAVNE-REGISTER.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Aktieselskabet Kjøbenhavns Sommer-Tivoli	114.	Christensen, Isak, Gaardejer . .	230.
Allinge Byraad	500.	Christensen, Jens, Arvefæster . .	47.
Andersen, O. S., Maskinfabrikant	539.	Christensen, Ole, Folkethingsmand, Husejer	835.
Andersen, Th., Theaterdirektør	661.	Christensen, Peder, Gaardejer .	838.
Bagger, J. H., Højesteretssagfører	488.	Christensen, W. Klingberg, Kaptein	762.
Blad, Carl, Vexelmægler, hans Konkursbo	706.	Christoph & Unmack, Firma . .	188.
Braüs, Charl. Amalie, Oberst Lichtenstensteins Enke, hendes Dødsbo	841.	Clausen, Dagmar, Enke	57.
Bram, H. E. N., Murmester . .	229.	Cohn, Frederikke, Skræder N. Jensens Hustru	230.
Brandt, Alfred & Co., Handelsfirma	834.	Colding, A., Tømmermester . .	397.
Brandt, E., Kjøbmand	188.	Colsmann & Warburg, Vexelererfirma, dets Konkursbo	315.
Brask, J., Prokurator	326.	Crone, Politidirektør	185.
Brun, M. V., fhv. Theaterdirektør	556.	Dahlerup, L. V., Sagfører	54.
Brøndum, Jacob, Hestehandler	445.	Dan, Kjøbmand	276.
Becher, L. C., Overretsprokurator, Formand for Frederiksberg Sporvejselskabs Kontrolkomite	794.	Danielsen, Th., hans og hans Hustrus Intestatarvinger . .	739.
Bønnelycke, N. J., Gaardfæster	54.	Deichmann, E., Overretssagfører	841.
Carlsen, Michael, Overretssagfører	782, 785, 786.	Draminsky, J. D., Fabrikant . .	826.
Champion & Co., Firma i Rheims	848.	Ferslev, Overretssagfører	228.
Christensen, Fred., Høker	601.	Finansministeriet . . . 218, 749, 775.	
		Finsen, O. Th. E., Etatsraad, Stiftsforvalter	51.
		Fischer, N. Chr., Grosserer . . .	166.
		Forestier, E., af New Orleans	499.

	Pag.		Pag.
Frandsen, J. P., Gaardmand	264.	Henrichsen, N. C., Detailhand-	
Frederiksberg Sporvejsselskab	794.	ler, hans Konkursbo	754.
Frederiksen, Peder, fhv. Gaard-		Henriksen, Rasmus, Gaardmand	838.
ejer	362.	Herholdt, Joh., Grosserer	358.
Freja Dampskibsselskabet,		Holmer, Blanca	230.
dets Konkursbo 782, 785, 786.		Holther, Hulda, fhv. Skuespiller-	
Frimodt, H. A., Grosserer	478.	inde	566.
Gedalia, G. H. A., Baron, Vexel-		Island, Ministeriet for	624.
lerer	640.	Jacobsen, J. C., Detailhandler	762.
Gedalia, G. H. A. & Co., Firma,		Jacobsen, A., Mægler	488.
dets Konkursbo	640.	Jensen, A., Portner	533.
Generaldirektoratet for Skatte-		Jensen, Axel V. V., fhv. Ma-	
væsenet	357, 402.	nufakturhandler, hans Kon-	
Glückstadt, J., Etatsraad, Direk-		kursbo	835.
tør for Landmandsbanken	706.	Jensen, H. A. N., Tømmermester	478.
Glösen, Prokurator	601.	Jensen, Jørgen, Grosserer	633.
Goldschmidt & Nordholm, Firma	491.	Jensen, Hans Chr., fhv. Land-	
Gouvernementet for de dansk-		mand	229.
vestindiske Øer paa St.		Jensen, N., Skræder	230.
Croix Colonialkasses Vegne	283.	Johansen, D. A., Bagermester	539.
Groth, C., Fabrikant	162.	Johansen, H., fhv. Dampmøller	276.
Gullbringu og Kjos Syssels Om-		Johnsen, Chr. Ferd., Distrikts-	
budskasse	449.	læge	726.
Halberg, A., Herredsfoged	730.	Jonassen, Th., Provst, hans	
Hansen, C. A., Ritmester, adm.		Dødsbo	739.
Direktør for Aktieselskabet		Jonsson, Jørundur, Bonde	814.
„Frederiksberg Sporvejssel-		Jonsson, Thorsteinn	449.
skab“	794.	Juel, Anne Kirstine, Enke efter	
Hansen, Gotfred, Gaardejer	193.	Mahl Munch	841.
Hansen, H. Fr., Gaardejer	730.	Juel, C., Appellationsretsraad,	
Hansen, Jacob, Fouragehandler	445.	Overretsprokurator	263.
Hansen, Lars, Gaardejer, For-		Jørgensen, Chr. Nic., Bagersvend	820.
mand for Vandsynsmæn-		Jørgensen, Lars, Kalkbrænder	601.
dene for Bjerreby Sogn	54.	Jørgensen, Mette M.,	264.
Hansen, N., Cigarfabrikant	231.	Jørgensen, Rasmus, Indsidder	730.
Haslund, J. H., Feldbereder	782.	Keifer, Adolph, Civilingeniør	794.
Hedemann, M. S. F., von, Oberst,		Kirke- og Undervisningsmini-	
Chef for Generalstabens tak-		steriet	271.
tiske Afdeling	775.	Kjørboe, Sagfører	554.
Hegum & Hansen, Handels-		Klitgaard, W., Rentier	162.
firma	228.	Knox, George, Grosserer	786.
Henningsen, Andreas, Gros-		Knudsen, L. J., Brygger, hans	
serer	785.	Konkursbo	264.
Henrichsen, Fr., Prokurator	357.		

Pag.	Pag.		
Kolby, J. P., Gaardejer	276.	Obstrup, Marie, Enke	799.
Koppel, Prokurator	706.	Olafsson, Arnljotur, Præst	814.
Kreditforening, den vest- og senderjydske	326.	Olsen, Bernh., adm. Direktør for Kjøbenhavns „Sommer- Tivoli“	114.
Krigsministeriet	775.	„Ostermann, Brødrene“, Firma, dets Konkursbo	491.
Landmandsbanken, den danske 315, 706.			
Langhoff, S. L., Grosserer	281.	Pedersen, Niels, Gaardejer, hans Konkursbo	326.
Larsen, Hans, Entreprenør	500.	Permin, Carl, Firma	229.
Larsen, Jørgen, Entreprenør	500.	Permin, Carl, Vinhandler	229.
Larsen, Ole, Gaardejer	230.	Permin, Vilhelm, Vinhandler	229.
Lassen, J. L., Overretsproku- rator	478.	Petersen, A. P. Skibsekviپرings- handler	276.
Laursen, Christen, Husmand	838.	Petersen, C. A., fhv. Pante- laaner	229.
Lembke, W. J., Fonds- og Vexel- mægler i Hamborg	264.	Petersen, L. C., Grosserer	263.
Long, John Runnels	283.	Petersen, M. P. V., Grosserer, Indehaver af Grosserfir- maet Wilh. Petersen & Co.	281.
Lund, Chr. F. & Co, Handels- firma	499.	Petersen, Martin & Søn, Firma	263.
Lundgreen, Inger Marie, Chr. H. L. Volqvartz's tidligere afdøde Hustru, deres fæl- les Bo	357.	Petersen, Valdemar & Frimodt, Firma	478.
Marckmann, W., Borgmester	500.	Petersen, W., Grosserer	478.
Martin, P. C., Grosserer	848.	Petersen, Wilh. & Co., Grosserer- firma	281.
Mathiesen, Maria Louise, Tele- grafbestyrer H. Mathiesens Hustru	488.	Poulsen, Sagfører	854.
Mehlsen, Birgitte, Snedker og Fiskehandler Mehlsens Enke	799.	Poulsen, J. C., Husmægler	661.
Meyer, C. A., Kontroller	114.	Poulsen, Fr., Prokurator	326.
Meyer, J. E., Fabrikant	826.	Printz, Amanda, S. Nielsen May- lands Enke, nu gift med W. T. Lembke	264.
Momme, Louis Valdemar, Bryg- ger og Gjæstgiver	185.	Prior, Axel, Grosserer	166.
Mortensen, Anders, af Utah	554.	Quist, Chr., Sagfører	51.
Mundt, J. H., Overretsprokurator	566.		
Nielsen, J., Kjøbmand	228.	Raben-Levetzau, J., Lehnsgreve til Christiansholm o. s. v.	47.
Nielsen, L. S., Grosserer	834.	Rasmussen, Maren, Anders Mor- tensens Hustru	554.
Nohr, Joach. Nik., hans Kon- kursbo	51.	Rasmussen, Niels, Gaardmand	554.
Nordbeck, G., Proprietær	228.	Rée, G. M., Overretssagfører	402.
Nyeland, Stephan, Direktør	633.	Runge, F. A., Glassliber	533.

	Pag.		Pag.
Schierbeck, G. J. G., Landfysikus paa Island	624.	Udvalget til Valglisternes Be- rigtigelse i Kjøbenhavn . .	820.
Schnackenburg, Brødrene	188.		
Schow, Kancelliraad, Birkedom- mer	362.	Vejle Byraad	120.
Sick, praktiserende Læge	120.	Volqvartz, Chr. H. L., fhv. Silke- Ulden- og Lærredshandler, hans Hustrus fælles Bo . .	357.
Sidenius, L. Prokurator	276.		
Simonsen, Juliane, Enke	397.	Wedell-Wedellsborg, W. F., Baron, Amtmand	726.
Skov, Karen Jensen	362.	Weigert, A. H. V. J. E., Firma	188.
Smidth, J. K., Sognepræst	749.	Weirsøe, Jens, Kjøbmand . . .	754.
Swensson, S., Kronofoged	228.	Wichfeld, Jørgen Fred. Ferd., Forstkandidat	841.
Sæmundsson, Sæmundur, Bonde	449.	Winchell, P. S., Böttern & Co., Firma	193.
Sørensen, A. K., entl. Skolelærer og Kirkesanger	271.	Wulf, Fr., Overretssagfører . .	315.
Sørensen, H., Gaardejer	218.		
Thomsen, Gerhard P., Cigar- fabrikant	231.	Zömisich, Robert, Gartner . . .	402.
Thorlaksdatter, Margrjet, Th. Danielsens Hustru, deres Intestatarvinger	739.	Ørsted, Borgmester, Form. for Vejle Byraad	120.
Thorsen, Sagfører	264.		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Albech, Carl Henrik	111.	Andersen, Th. Chr.	574.
Albrechtsen (Dam), Albert Chr.	306.	Andersson, Nils Jonas	481.
Alexandersen, Hans Jørgen . . .	764.	Andersson, Ole	631.
Alstrup, Niels Christensen . . .	536.	Andreasen, Jens	85.
Andersen, Carl Chr.	732.	Andreasen, Simon Julius	526.
Andersen, Chr. Ludvig	599.		
Andersen, Claus	184.	Backmann, Vilh. Gundelay Chr.	751.
Andersen, Hans Jørgen	472.	Bagger, Nic. Nielsen	93.
Andersen, Hans Jørgen Niels . .	546.	Barrow, James Th.	466.
Andersen, Jens Chr.	35.	Behnk, Ernst Nic. Heinrich . .	486.
Andersen, Jens Chr.	528.	Bendssen (Berndtsdotter), Anna Britta	454.
Andersen (Vorup) Johannes . . .	374.	Berg, And. Pet. Johansen	732.
Andersen, Jørgen Albert	344.	Berg, J. Theod. Jensen	213.
Andersen, Lars Chr.	202.	Berndtsdotter, Anna Britta . . .	454.
Andersen (Møller), Peder	812.		

Pag.	Pag.
Bertelsen, Thorvald Rasmus .. 206.	Fogtmann, Carl Lauritz 32.
Bjørnbak, Viggo 666.	Frandsen, Niels Kr. 215.
Blad, Carl Emil 787.	Frederiksen, Anders Michael .. 27.
Boalth, Carl Conr. Ferd. 611.	Fugl, Niels Sørensen 179.
Borch, Søren Hansen 472.	George (Pingu) Christian 287.
Bornholm, Niels Chr. 760.	Hald, Fred. Ferd. 10.
Braasted, Niels Chr. Larsen .. 177.	Halldorsson, Halldor 246.
Brandsson, Narfi 514.	Hansen, Anders 511.
Brandt, Niels Hansen 313.	Hansen, Ane 605.
Bugge, Christen Christensen .. 852.	Hansen, Ane Kirstine 342.
Christensdatter, Anne Marie .. 434.	Hansen, Anton 442.
Christensen, Anders 536.	Hansen, Christen 616.
Christensen, Christen Peter ... 58.	Hansen, Hans 791.
Christensen, Christen Peter ... 174.	Hansen, Hermann Gotthardt .. 151.
Christensen, Hans 519.	Hansen, Jacob 643.
Christensen, Jens 76.	Hansen, Jens Mourier 124.
Christensen, Jens 587.	Hansen, Morten 643.
Christiansen, Hans 39.	Hansen, Niels Brandt 313.
Christiansen, Karen, Jørgen Jørgensens Hustru 140.	Hansen, Niels Chr. 1.
Christiansen, Peder 732.	Hansen, Rasmus 791.
Christiansen, Rasmus 39.	Hansen, Søren 643.
Christiansen, Søren 69.	Hansen, Thomas 78.
Clarke (Clark), Joseph 310.	Hatchett, James Henry 484.
Clausen, Ane Margrethe, Mogensens Hustru 592.	Helvigsen, Johanne, Præstegaards Hustru 823.
Cohn, Levin Samson 772.	Henriksen, Niels 408.
Colsmann, Poul Jacob Johannes 43.	Hinrichsson, Halldor 414.
Coulsen, Robert 222.	Hjalmarsson, Kristjan 807.
Dam, Alb. Chr. Albrechtsen .. 306.	Holst, Vald. Theod. 64, 732.
Damgaard, Knud Eriksen 607.	Hom, Mads Chr. Jensen 91.
Dommerby, Søren Jensen 424.	Hurop, Ferd. 732.
Dose, Jac. Jul. 515.	Ibsen, Rasmus 701.
Duus, Asmus Pedersen, eller Petersen 406.	Ipsen, Joh. Jac. 732.
Enig, Andreas Hansen 157.	Iversen (Ivarsen), Jens 39.
Eriksen (Damgaard), Knud .. 607.	Iversen, Mads Chr. 333.
Erlandsson, Tufve 551.	Jacobsdatter, Ingeborg 206.
Esbensen, Niels Peder 147.	Jacobsen, Jens Peter 846.
Eyben, Chr. Ed. Werner 691.	Jacobsen, Lars Peder 690.
Faarup, Niels Jens Salomonsen 155.	Jacobsen (Kammer), Søren Boued 82.
Farrell, Ernest 67.	James Josias el. Josiah 721.
	Jensdatter, Maren, Søndergaards Hustru 454.

	Pag.		Pag.
Jensen, Anders Jacob el. Jacobsen	548.	Jørgensen, Lauritz P. Jul.	206.
Jensen, Anders Sønderup	468.	Jørgensen, Mogens Georg	596.
Jensen, Anton Martin	159.	Jørgensen, Peter	101.
Jensen (Kudsk), Christen	82.	Jørgensen, Steffen el. Stephan	62.
Jensen, Hans Christian	106.	Kammer, Seren Boued Jacobsen	82.
Jensen, Hans Chr. Lundgaard	134.	Kjestrup, Mads Nielsen	299.
Jensen (Tollrup), Jens	509.	Knudsen, Ane Marie, Egelunds	
Jensen, Jens	792.	Hustru	780.
Jensen, Jens Chr.	454.	Knudsen, Peder Chr.	732.
Jensen, Jens Chr.	475.	Kragh, Peter Chr.	187.
Jensen (Berg), Jens Theodor	213.	Kudsk, Christen Jensen	82.
Jensen, Jensine Marie	391.	Kyhl, Poul Hansen	684.
Jensen, Lars Peter	197.	Landberg, Niels Henriksen	388.
Jensen, Mads	576.	Larsen, Chr.	595.
Jensen (Horn) Mads Chr.	91.	Larsen, Hans Jørgen	728.
Jensen, Marinus	668.	Larsen, Jørgen	643.
Jensen, Mikkel	72.	Larsen, Martin Chr.	127.
Jensen (Norsk), Niels	494.	Larsen, Niels	14.
Jensen, Niels Chr.	741.	Larsen, Niels	39.
Jensen, Niels Julius	81.	Larsen (Bradsted), Niels Chr.	177.
Jensen, Niels Peter	352.	Larsen, Niels Chr.	430.
Jensen, Niels Skree	536.	Lassen, Jak. Friderik Ferd.	410.
Jensen, Ole	622.	Lassen, Martin Chr.	127.
Jensen, Peder	117.	Lauritzen, Peder Chr.	652.
Jensen, Poul	638.	Laursen, Seren Chr.	562.
Jensen, Sophie Dorthea, N. V.		Laustsen, Jens	702.
Landbergs Hustru	388.	Lerke, Carl Vilh.	643.
Jensen (Dommerby), Søren	424.	Lind (Lindh), Johanne Marie,	
Jepsen, Andreas	544.	Larsens Hustru	14.
Johannesen (Vorup), Peder	374.	Loulund, P. Nic. Christiansen	628.
Johansen, Niels	741.	Lund, Hansine Birgitte, Lysters	
Johansen, Phil. Fredr.	398.	Hustru	221.
Jyde, Søren Jensen	424.	Lundager, Christiane Vilhelmine	212.
Jørgensen, Ane Cathrine Elisa-		Madsen, Andreas	399.
beth, J. Andreasens Hustru	85.	Madsen, Jens	39.
Jørgensen, Ane Kirstine	767.	Madsen, Jens, Maler	39.
Jørgensen (Jørgensdatter), Bo-		Madsen, Jens Christian	366.
dil, Hestehandler P. Jen-		Madsen, Mads Peter	440.
sen Bjørns Enke	29.	Madsen, Peder	562.
Jørgensen, Chr. Peder	536.	Madsen, Peter	346.
Jørgensen, Hans	361.	Mand, Anders Sønderup	463.
Jørgensen, Johanne Marie, Søren		Mårtensdotter, Gjertrud, Lind-	
Sørensens Hustru	404.	qvists Hustru	572.
Jørgensen, Laurine, Nielsens			
Hustru	133.		

	Pag.		Pag.
Meyer, Ad. Fredr. Ch.	732.	Nilsdotter, Karne, T. Erlands-	
Mogensen, Lars Peder	181.	sons Hustru	551.
Mogensen, Laurs Kok	60.	Nilsson (Nilsdotter), Anna, N.	
Mortensdatter, Ane el. Anne		Jensens Hustru	613.
Margrethe, H. J. Blacks		Nonnegaard, Jørgen, Boelsmand	142.
Hustru	138.	Norsk, Niels Jensen	434.
Mortensen, Chr.	171.		
Mundt, Helene Cathrine, Lean-		Olesen, Anders Chr.	770.
ders Hustru	592.	Olesen, Anders Henrik	497.
Møller, Chr. Ed. Hansen	709.	Olsen, Carl Chr. Mourits	340.
Møller, Peder Andersen	812.	Olsen, Frants	779.
Mønster, Peder Christensen	366.	Olsen, Rasmus Peder	546.
		Outtrup, Johannes Fredr. Alfr.	643.
Nicolaisen, Valdemar	153.		
Nielsdatter, Maren Sofie	205.	Panterflet, Waldemar	265.
Nielsen, Anders	108.	Pedersdatter, Marie Margrethe	14.
Nielsen, Anders	570.	Pedersen (Ronnum) Anders	422.
Nielsen (Thygesen), Bolette	798.	Pedersen, Christen	149.
Nielsen, Carl	418.	Pedersen, Emma. J. P. Ander-	
Nielsen, Hans	12.	sens Enke	627.
Nielsen, Ida Marie Cecilie, Ey-		Pedersen, Frederik	104.
bens Hustru	691.	Pedersen, Hans	181.
Nielsen, Iver Merrild	679.	Pedersen, Inger Kirstine	694.
Nielsen, Jacob	723.	Pedersen, Lars	447.
Nielsen, Jens	674.	Pedersen, Maren Christine	14.
Nielsen, Jens Jensen	200.	Pedersen, Marie Lovise el. A. M.	14.
Nielsen, Karen Liø, Andersens		Pedersen, Mathias	697.
Enke	14.	Pedersen, Ole Jens	419.
Nielsen, Lars	445.	Pedersen, Peder Ludv.	293.
Nielsen, Laurits Kr.	521.	Petersen, Anders	643.
Nielsen, Mads Møller	818.	Petersen, Chr. Nic.	810.
Nielsen, Maren	299.	Petersen, Claus	268.
Nielsen (Toft), Morten	454.	Petersen, Fred. Chr.	336.
Nielsen, Niels	312.	Petersen, Johanne Kirstine	94.
Nielsen, Niels Chr.	293.	Petersen, John	681.
Nielsen, Niels Chr.	531.	Petersen, Otto Henrik	732.
Nielsen, Niels Marcus	574.	Petersen, Rasmus Theodor	615.
Nielsen, Niels Peter	268.	Petersen, Søren Chr.	643.
Nielsen(Søndergaard), Ole Peter	454.	Petersen, Victor Jensenius Bæ-	
Nielsen, Søren Peter	454.	rentzen	732.
Nielsen, Thomas Peter	4.	Pingu, Chr. George	287.
Nielsen, Vilh. Peter Chr.	330.	Pontefleet, Waldemar	265.
Nilsdotter (Nilsson), Anna, N.		Pontoppidan, Morten	619.
Jensens Hustru	613.	Pretto, David	717.

	Pag.		Pag.
Prince, Adam	322.	Thomsen, Jørgen Nissen . . .	393.
Præstegaard, Simon Chr. . . .	823.	Thomsen (Thomassen), Peder Anthon	713.
Rasmussen, Hans Peter	95.	Thorgrimsson, Kristjan O. . .	540.
Rasmussen, Henning	791.	Thorup, August	364.
Rasmussen, Hjøere	518.	Thrane, Lauritz P. Christensen	434.
Rasmussen, Jac. Stampe . . .	87.	Thygesen, Bolette Nielsen . . .	798.
Rasmussen, Peder	349.	Toft, Morten Nielsen	454.
Robdrup, Carl Conrad	70.	Togsverd, Julie Vilh. Dorthea, Petersens Enke	347.
Rønsholt, Laurs Møller	216.	Trolle, Charlotte Frederikke .	100.
Ronnum, Anders Pedersen . . .	422.	Tøttrup, Jens Jensen	509.
Samson, Levin Cohn	772.		
Salomonsen (Faarup), Niels Jens	155.	Valeur, Kammerraad, Prok. . .	676.
Scheel, Preben Jørgen	45.	Valgardsdatter, Vigdis	746.
Schou, Magnus Jensen	559.	Vorup, Joh. Andersen	374.
Simonsen, Carl Chr.	208.	Vorup, Peder Johannesen . . .	374.
Søndergaard, Ole Peter Nielsen	454.		
Sønderup (Jensen), Anders . .	468.	Warburg, Just Oscar	43.
Sørensen, Georg Joachim Titus Fredr.	37.	Wilkens, Joh. Heinr. Frieder.	526.
Sørensen, Søren Peter	412.	Willadsen, Niels Peter	741.
Thomassen (Thomsen), Peder Anthon	713.	Williams, Cathrine	322.
Thomsen, Hans Vilhelm	426.	Williams, Jacob	322.
		Windblad, Ed. Emil	732.
		Winthersen, Søren	736.
		Wöldike, Heinrick Chr. Piehl	231.

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Afvisning.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Angivelse og Klagemaal (falsk).	Invalideforsørgelse.
Appel.	Island.
Bedrageri.	Jagt.
Betleri.	Kaution.
Brandstiftelse.	Kontrakt.
Bygningsvæsen.	Kontrasegsmaal.
Drab.	Leje.
Ejendomshandel.	Lønning.
Ejendomsret.	Løsgænger.
Embedsforhold (Forbrydelser i).	Medikamenthandel (ulovlig).
Embedsmænd.	Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Entreprise.	Myndighed.
Erstatning.	Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
Fallit.	Næringsbrug (ulovligt).
Falsk.	Pant.
Fogedforretning.	Postvæsenet.
Forsøg.	Provisoriske Love.
Fosterfordrivelse.	Rettens Pleje.
Gave.	Røveri (Trudslers).
Gjentagelse af Forbrydelse.	Sagførere.
Gjæld.	Skatter og Afgifter.
Handel.	Skifte.
Hittegods, ulovlig Omgang med.	Straf.
Hæleri.	
Indicier.	

XII

Straffelovstillæget (foreløbig Lov af 2 November 1885).	Valgret.
Sædeligheden (Forbrydelser imod).	Veje og Vandløb.
Testament.	Vestindien.
Tilbagebetaling.	Vexel.
Tilregnelighed.	Vold mod Private.
Transport.	Ærefornærmelse.
Tyveri.	Ødelæggelse eller Beskadigelse af fremmed Ejendom.
Udeblivelsesdomme.	

SAGREGISTER.

Afvisning.

	Pag.
<p>En Justitssag, i hvilken 2 Tiltalte i forrige Instants vare frifundne med Paalæg af Aktionsomkostningerne og som Vicepolitidirektøren i Kjøbenhavn, skjøndt han alt havde ladet Dommen exekvere for Omkostningernes Vedkommende, dog senere paa Foranledning fra Sø- og Handelsretten havde indanket for Højesteret, afvist, idet det statueredes, at det maatte have sit Forblivende ved den en Gang fra rette Vedkommendes Side givne Akkviescents i Sagen, der ved Indankningen forelaa i samme Skikkelse som ved Dommens Afsigelse og Fuldbyrkelse</p>	43.
<p>En Sag, hvorunder en Tiltalt for Overtrædelse af Politivedtægten for Varde Kjøbstad og af Næringslovgivningen bl. A. var idømt tvende Bøder paa 20 Kr. hver, forsaavidt afvist fra Højesteret, da Bøderne ikke havde summa appellabilis og Sagen alene var indanket efter Tiltaltes Begjæring</p>	87.
<p>En Sag, hvorunder en Underdommer havde indanket en af Landsøver- samt Hof- og Stadsretten afsagt Dom, ved hvilken Appelsagen var afvist paa Grund af, at de for Underretten fremlagte Indlæg ikke vare optagne i Underrettsdomsakten, men med Parternes Samtykke vedhæftede samme in originali, og paastaat Overretten tilpligtet paany at foretage den saaledes afviste Sag til Paakjendelse i Realiteten samt de Medlemmer af Overretten, der havde dømt i bemeldte Sag, paalagte Processens Omkostninger for Højesteret, af Højesteret afvist, idet Underdommeren, der ikke havde været Part i den af Overretten afviste Sag, fandtes at mangle Competence til at nedlægge den anførte Hjemvisningspaastand, ligesom han overhovedet havde været uberettiget til at appellere Dommen, der hverken havde paalagt ham noget Ansvar eller udtalt nogen Misbilligelse af hans Forhold, hvorhos Appellen heller ikke med Føje var rettet alene mod de indstævnte Medlemmer af Overretten som Hovedvederparter og</p>	

	Pag.
Sagvoldere, da de ikke vare blevne Parter i Sagen ved Afgiselsen af den paaankede Afvisningsdom	362.
En Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2 Marts 1861 § 10, da det Ansvar, som ifølge Lovens § 19 kunde paalægges Tiltalte, ikke havde summa appellabilis for Højesteret	430.
En Sag afvist, forsaavidt den angik Overtrædelse af Næringslovens § 75, da den Straf, som herefter kunde idømmes Tiltalte, ikke kunde naa summa appellabilis for Højesteret . .	442.
En Sag afvist fra Højesteret efter Citantens Begjæring, da den af ham udtagne Højesteretsstævning, der var sendt til Amerika til Forkyndelse, ikke var kommen tilbage	499.
Angivelse og Klagemaal (falsk).	
En Tiltalt anset efter § 225 for at have fremsat falske Sigtelser mod 2 Personer for Omgængelse mod Naturen	349.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 225 for til Øvrigheden at have fremsat usandfærdige Sigtelser mod en Mand for at have foretaget utugtige Angreb paa hende	767.
Appel.	
En Fogeds Eragtning, der i Henhold til 1—6—19 var indanket direkte til Højesteret og ved hvilken vedkommende Foged uden at sætte Fogedretten, ved en Paategning paa Rekvisitionen havde nægtet for Tiden at foretage en begjært Udsættelsesforretning paa Grund af, at Rekvisitus udenretlig havde protesteret mod Forretningen under Paaberaabelse af en angaaende Lejens Betalingsmaade truffen Aftale udenfor den skriftlige Lejekontrakt, uden at Rekvirenten dog havde havt Lejlighed til at yttre sig over Protesten, ex officio annulleret, idet den af Fogden brugte Behandling fandtes ulovmedholdig og navnlig ikke hjemledes ved Lov om Udpantning af 29 Marts 1873 § 3. Fogden paalagt Processens Omkostninger . . . ,	730.
Bedrageri.	
En Tiltalt, der ved Underretten var dømt efter § 257, for at have benyttet sig af en Andens berusede Tilstand til at faa ham til at underskrive en Vexel, frifunden af Overretten og Højesteret, da hans Forklaring om, at den Paagjældende havde lovet at hjælpe ham ved at underskrive en Vexel, ikke fandtes at kunne forkastes	197.
En suspenderet Herredsfoged ikke funden skyldig efter § 261, fordi han paa en Tid, hvor han maatte anse sin Fallit for	

- uundgaaelig, tilbagebetalte forskellige Beløb, som han havde forbrugt 231.
- En for Bedrageri Tiltalt efter Omstændighederne frifunden §13, 481.
- En for Assurancesvig tiltalt Person, der havde erkendt, at han ved at angive det Reddedes Værdi til et vist Beløb indsaa, at der heri laa et Forlangende om Erstatning lig Forskjellen mellem Assurancesummen og det ommeldte Beløb, hvilket var en altfor høj Erstatning, frifunden, da der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om, at han var gaaet ud fra, at Erstatning ikke vilde blive ham udbetalt efter hans Opgivende, men efter en Forhandling, under hvilken han vilde blive nødt til at slaa af paa sin Fordring 515.
- Fire for Overtrædelse af § 255 tiltalte Personer frifundne, da der ikke fandtes tilstrækkelig Grund til at antage, at de under Spillet havde indset, at den Medspiller, som de sigtedes for at have bedraget, var i en abnorm Tilstand, eller iøvrigt Føje til at statuere, at de under Spillet med ham havde gjort sig skyldige i noget svigagtigt Forhold 536.
- En Tiltalt, der havde disponeret over 2 Heste, i hvilke der var gjort Arrest, frifunden, da hans Forklaring om, at han troede, at Arresten ikkun var paabegyndt, uden at Dekret var afsagt, ikke fandtes at kunne forkastes, hvorhos det var antageligt, at Tiltalte allerede nogen Tid forinden Arresten havde overdraget Ejendomsretten over Hestene til Andre og derfor kunde anse sig pligtig til at udlevere dem til disse 596.
- En Tiltalt, som af en medtiltalt Landbruger, hvis Ejendom med Besætning og Inventarium var pantsat, havde tilforhandlet sig nogle til Besætningen og Inventariet hørende Gjenstande, skjøndt han var vidende om det forestaaende Udlæg, frifunden, da han derved alene havde faaet Dækning for sit Tilgodehavende hos Landbrugeren og havde handlet som sket i Tillid til en falden Udtalelse om, at denne var beføjet til at disponere over Gjenstandene, saalænge disse ikke vare skrevne 643.
- En for Brandstiftelse og Assurancesvig Tiltalt paa Grund af manglende tilstrækkeligt Bevis frifunden for det førstnævnte Forhold, men anset efter § 259 for det sidstnævnte Forhold 652.
- En Tiltalt anset efter § 259, medens 2 andre for Meddelagtighed Tiltalte frifandtes og fritoges for at deltage i Udredelsen af Salærerne for Højesteret 741.
- Ikke anset strafbart, at en tiltalt Vexelmægler ikke havde henlagt de ved Salg efter Ordre fra vedkommende Ejere af nogle Værdipapirer fremkomne Beløb, der, skjøndt Ejerne forinden havde faaet Underretning om Salget, ikke vare

	Pag.
ham afkrævede før hans Fallit, som særlige Depoter, men havde indtaget dem i sin almindelige Kassebeholdning . . .	787.
En tiltalt Dreng anset efter § 36, jfr. § 251 og § 21, for at have udgivet et værdiløst Klubemblem for et Kronestykke og formaaet en Person til at vexle det med 10 Tiørestykker . .	31.
En Tiltalt, der havde udgivet et svensk 50 Øre-Stempelmærke som en dansk 50 Krone-Seddel, anset efter § 251	202.
En Tiltalt anset efter § 251 for under urigtige Foregivender at have forskaffet sig Laan og Forstrækninger hos forskellige Fruentimmer, uden Udsigt til at kunne tilbagebetale de saaledes modtagne Pengebeleb,	306.
En Tiltalt, der var gaaet omkring og havde afsat Numre til Bortlodning af et Silketørklæde, uden at det var hans Hensigt virkelig at bortspille dette, anset efter § 251	412.
En Tiltalt, der havde antaget en Anden i sin Tjeneste alene for at komme i Besiddelse af de Pengemidler, som det var betinget, at denne skulde stille som Sikkerhed, og som da ogsaa skaffede sig Raadighed over og til egen Fordel brugte største Delen af disse, anset efter § 251	697.
En tiltalt Indsidders anset efter § 251 for paa en Auktion, hvor han købte nogle Gjenstande, at have opgivet en navngiven Kjøbmand uden dennes Vidende og Villie som Kjøber, hvorefter denne blev debiteret for Auktionsbelebet, idet Tiltalte indsaa, at han ikke kunde vente at faa Kredit, naar han opgav sit eget Navn og sin Livsstilling, ligesom han ikke, dengang han købte Gjenstandene, havde nogen Udsigt til at faa dem betalte, hvad heller ikke senere skete	728.
§ 251 endvidere anvendt	45, 772.
En Enke, som forinden Registreringen i hendes og afdøde Mands af Skifteretten overtagne Fællesbo havde søgt at afhænde nogle af Boets Gjenstande og i saadant Øjemed havde unddraget dem fra Registreringen, anset efter § 252. For Salget af en ikke registreret Hue anset efter § 256, smh. med § 252, medens ikke særligt Strafansvar fandtes paadraget ved Enkens Forhold med at ville bortgive en registreret Hat til en Broder af den Afdøde	29.
En tiltalt Husmand, der under Fremvisning af en kvitteret Lægeregning for ydet Lægetilsyn med hans Søn, som ved en Misforstaaelse — uden at være betalt — var leveret til ham, baade for Forligskommissionen og til en Kontorist hos Lægens Sagfører havde erklæret, at Regningen var betalt, anset i Henhold til § 252, uanset hans Anbringende om, at han havde staaet i den Formening, at Sogneraadet havde betalt Regningen. Overretten havde anvendt § 257	108.

	Pag.
En Tiltalt, der under en Retssag mod bedre Vidende havde fragaaet sin Underskrift som Trassent og Endossent paa en Vexel i den Hensigt at blive fri for at betale Vexlens hele paa lydende Beløb, anset efter Analogien af § 252 smh. m. § 23	177.
En Tiltalt, der havde sagsøgt en Enke til Betaling af et af hendes afdøde Mand udstedt Gjældsbevis, som han vidste forlængst var afgjort ved Likvidation, anset efter § 252. . . .	611.
En Tiltalt anset efter § 253 for at have ulovlig bortsolgt saa godt som hele Besætningen og en Del af Inventariet paa hans Ejendom, der var pantsat sammen med denne, uden samtidig at anskaffe andre Besætningsdele og Inventariegenstande af omtrent tilsvarende Værdi	35.
En Tiltalt anset efter § 253 for Disposition over den hele med hans Eiendom pantsatte Besætning og Inventarium . . .	78.
En Tiltalt anset efter § 253 for af en Tegnebog, som en hos ham logerende Person havde betroet ham til Opbevaring, at have uden Ejeren's Vidende og Villie udtaget og beholdt samt forbrugt nogle Pengesedler. Samme Tiltalte anset efter § 257 for til den ovennævnte Person, medens denne var i beruset Tilstand, i den Hensigt ulovlig at berige sig paa hans Bekostning, at have solgt et til 5 Kr. vurderet Uhr for 15 Kr. — hvilket Beløb Tiltalte selv udtog af Tegnebogen og forbrugte — skjændt han vidste, at Uhret ikke tilnærmelsesvis havde denne Værdi.....	87.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 253 for ulovlig Pantsætning af nogle Dynere, henhørende til en hende til Brug overladt Seng i det af hende ugevis lejede møblerede Værelse..	94.
En tiltalt fhv. Gaardejer anset efter § 253, cfr. § 23, for i sin tidligere Stilling som Sogneraad'sformand at have forbrugt Penge af vedk. Kommunes ham betroede Midler, uden at kunne erstatte disse.....	95.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 253 for fra Sengen i det af hende ugevis lejede møblerede Værelse, at have tilvendt sig og pantsat Sengetøj	100.
En Tiltalt anset efter § 253 for betydelige Dispositioner over den med hans Ejendom pantsatte Besætning og Inventarium	106.
En tiltalt Kommissionær anset efter § 253 for svigagtig Forbrug af Beløb, leverede ham til Anbringelse i et bestemt angivet Øjemed	142.
En Tiltalt anset efter § 253 for at have solgt en Børste, som af Ejeren var overladt ham til Benyttelse	340.
Af 2 for Bedrageri tiltalte Personer, den ene anset efter § 253 for at have disponeret over pantsat Besætning og Inventarium, den anden efter § 256 jfr. §§ 253 og 47 for at have kjøbt	

	Pag.
de nævnte Gjenstande, uagtet han vidste, at de vare pantsatte	562.
En Tiltalt anset efter § 253 for at have afhændet nogle Møbler, som han havde lejet	697.
En tiltalt Vexelmægler anset efter § 253 for uberettiget Salg til egen Fordel af nogle af ham for Andre købte og af disse betalte Værdipapirer, der vare beroende hos ham	787.
§ 253 endvidere anvendt..... 45, 205, 212, 342 og	772.
En Tiltalt anset efter § 256 for Afhændelse af en pantsat Ko	76.
En tiltalt Gaardejer anset efter § 256, jfr. 253, for Dispositioner over forskellige Gjenstande paa hans Ejendom, der vare indbefattede under vedk. Kreditforenings Pant og det denne givne Udlæg.....	101.
En Tiltalt anset efter § 256, jfr. 253, for ulovlig Disposition over en Hoppe, over hvilken han kun havde en Brugsret, idet Ejendomsretten først skulle gaa over til ham, naar han fuldtud havde betalt den stipulerede Kjøbesum, hvilket endnu ikke var sket. Overretten havde anvendt § 253	117.
En Tiltalt, der ved sin Bortgang fra en Kro medtog en Pibe, han havde laant, og senere pantsatte den, anset efter § 256 jfr. § 253. Overretten havde ikke anset ham med Straf herfor, da det ikke var oplyst, at Piben havde nogen væsentlig Værdi	171.
En Tiltalt bl. A. anset efter § 256 (ved Overretten efter § 253) for at have afhændet enkelte udlagte Besætnings- og Inventariegjenstande	366.
En tiltalt Fisker, som efterat hans Broder var afgaaet ved Døden, med deres Moders Samtykke havde sat sig i Besiddelse af nogle den Afdøde tilhørende Garn og ligeledes søgt at komme i Besiddelse af nogle af dennes hos en Trediemand beroende Garn, alt for at skaffe sig Dækning for en Fordring paa den Afdøde, der oversteg Garnenes Værdi, anset efter § 256 jfr. § 252 under Hensyn til, at han ikke fra først af havde været paa det Rene med, at Broderens Bo vilde komme under Skifterettens Behandling, eller at nogen vilde lide Tab som Følge af hans Handlemaade. De Medtaltalte — Moderen og en Person, der havde bistaat Tiltalte med Garnenes Hjembringelse — frifundne	434.
En Tiltalt, der medens han tjente som Lagerformand ved en Sukkerfabrik, havde taget endel Fabriken tilhørende Sække hjem til sig for at reparere dem, men selv beholdt og brugt Sækkene saalænge, at det maatte antages, at han aldeles havde opgivet Tanken om at levere dem tilbage, anset efter § 256 jfr. § 253.	447.

	Pag.
En Tiltalt, der for at skaffe Føden til sin Familie havde disponeret over enkelte Dele af den i Forbindelse med hans Ejendom udlagte Besætning og Inventarium, anset efter § 256 jfr. § 253.....	607.
En Tiltalt anset efter § 256 for, efter foretaget Udlæg hos ham efter Dom i nogle Partier tærsket Korn, at have anvendt Kornet til Betaling dels af sin Tiende, dels af forfaldne Prioritetsrenter og Skatter....	638.
En Tiltalt, som af en medtiltalt Landbruger, hvis Ejendom med Besætning og Inventarium var pantsat, havde tilbyttet sig en til Inventariet hørende Tærskemaskine mod en ringere Tærskemaskine og 50 Kr., uden at vide, at vedkommende Panthaver alt havde rekvireret Eksekution, anset efter § 256, jfr. § 253. Overretten havde anvendt § 253, jfr. § 47, 1ste Led.....	648.
En Tiltalt, der efterat have erklæret ikke at ville vedgaa Arv og Gæld efter en Afdød, hvis Universalarving han var, havde undladt, da Skifteretten indfandt sig for at tage Boet under Behandling, at tilbagelevere forskellige Gjenstande, som han i Forvejen havde udtaget af Boet, anset efter § 256 jfr. § 252. Hans for et lignende Forhold tiltalte Hustru frifunden, da hun ikke turde antages at have været vidende om, hvorledes hendes Mand stillede sig med Hensyn til Overtagelsen af Boet.....	823.
En Tiltalt, der af en til en Prioritetshaver udlagt Besætning til sin Families Underhold og uden Hensigt til at skade Kreditor, som han mente nok vilde faa Dækning, havde solgt 2 Faar, anset efter § 256 jfr. § 253	852.
To tiltalte Kontrahenter i en Proforma-Transaction, bestaaende i et Salg af nogle Heste og Vogne m. m., der af Kjøberne atter leiedes til Sælgeren, og iværksat for at unddrage Gjenstandene fra at benyttes til Fyldestgjørelse for nogle forfaldne Fordringer paa Sælgeren, kun ansete henholdsvis efter § 257 og samme §, smh. § 47, da hine Fordringer fuldtud dækkedes ved en Sælgeren tilhørende Panteobligation og det fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at de Tiltalte havde antaget, at den ommeldte Unddragelse ville berøve vedkommende Fordringshavere Midlerne til at erholde Fyldestgjørelse.....	82.
To tiltalte Ægtefæller, som under Løfte om at betale samme eller næste Dag eller dog inden en bestemt kort Frist havde taget Varer paa Kredit hos forskellige Handlende. men ingensinde havde betalt eller ydet noget Afdrag paa denne Gæld eller havde paavist nogen sandsynlig Udsigt til at kunne gjøre det, ansete efter § 257	85.

	Pag.
En tiltalt Kommissionær, der havde forskaffet to af sine Kunder Laan ved at stille Laangiverne bedre Prioriteter i Udsigt, end det siden viste sig, at de kunde faa, anset efter § 257	142.
En suspenderet Herredsfoged anset af Højesteret efter § 257 for at have beholdt en nogle Personer efter Slægtninge i Amerika tilfalden Arv, som han havde lovet at skaffe dem og modtaget paa deres Vegne, medens Overretten herfor havde anvendt § 253	231
En Tiltalt, der ved at sælge sin Ejendom uden at underrette Kjøberens om, at der i samme var foretaget en Udpantningsforretning, havde bevirket, at denne bortfaldt, idet Kjøberens Skjøde kom tidligere til Thinglæsning end Udpantningsforretningen, anset efter § 257, idet han vel maatte antages at have havt vedkommende Kreditors Samtykke til Salget paa Betingelse af, at denne dækkedes for sit Tilgodehavende af Kjøbesummen, men havde anvendt de ved Salget indkomne Penge til eget Brug	475.
En Tiltalt, der havde skaffet sig Kredit paa en Løsøreauktion ved usandfærdig at opgive, at han var Ejer af Hus og Jord, og derved paadraget Inkassator ved Auktionen et Tab, uden at det dog havde været hans Hensigt at unddrage sig Betaling, anset efter § 257	511.
Statueret, at tvende Ægtefæller, som i stort Omfang havde taget Varer paa Kredit, mod deres Benægtelse ikke kunde antages at have modtaget Varerne med Hensigt til overhovedet ikke at betale dem eller at have manglet al rimelig Udsigt til senere at kunne skaffe Betaling; men da det dog maatte have staaet klart for dem, at de ikke vilde være i Stand til at betale til de betingede Tider, bleve de ansete efter § 257. Kriminalretten havde anvendt § 251, jfr. tildels § 46	691.
§ 257 anvendt overfor en tiltalt Vexelmægler, der, beordret af en Bank til for samme at købe nogle Aktier, urigtigen til denne havde indberettet, at Kjøbet var effektueret, og efter indsendt Opgjærelse havde faaet Dækning for det angivne Indkjøb, idet der ikke fandtes Grund til at forkaste hans Anbringende om at have villet levere Banken tilsvarende Aktier eller deres Værdi	781.
§ 257 endvidere anvendt	342.
En for Assurancesvig tiltalt Person frifunden af Højesteret, da hans Forklaring om, at han betragtede sin Angivelse af de brændte Gjenstandes Værdi som foreløbig, idet han mente, at der senere skulde foretages en Vurdering af udmeldte Mænd, og at hans Tilbud om Ed kun angik, hvad der var gaaet tabt, naar ikke den tilføjede Værdiansættelse, ikke	

fandtes at kunne forkastes, ligesom det ikke kunde anses oplyst, at han fortsættelig havde angivet sit Tab til et høiere Beløb, end han efter sin Formening kunde fordre erstattet. — Hans medtiltalte Hustru, der paa en Fortegnelse over brændte Gjenstande svingagtig havde opført mere, end der virkelig var gaaet tilgrunde, anset efter § 259	388.
En Tiltalt anset efter § 259 for at have fortiet, at en Del af hans Faarebesætning var reddet, og derved tilegnet sig en større Erstatning, end der efter vedkommende Assuranceforenings Beregningsmaade tilkom ham	419.
Tvende Tiltalte ansete efter Konkurslovens § 168 jvfr. Straffelovens § 260, for den enes Vedkommende sammenholdt med § 47, 1ste Mb. Den ene Tiltalte tillige anset efter § 256 (ved Overretten efter § 253) for at have afhændet enkelte udlagte Besætnings- og Inventariegjenstande	366.
En tiltalt Fallents Forhold af Højesteret i dets Helhed henført under § 260, medens Overretten tildels havde henført det under § 261 jvfr. § 46 af Hensyn til, at en enkelt af de fordulgte udestaaende Fordringer af Tiltalte var bestemt til Dækning af Gjældsposter	422.
En Tiltalt anset efter Konkurslovens § 168 jfr. Straffelovens § 260 for, efter at Rekvisition om en Udlægsforretnings Foretagelse i Henhold til Lov 29 Marts 1873 § 15 var ham forkyndt, at have ladet bortføre forskellige Gjenstande, der maatte antage, at have været i fast Forbindelse med den pantsatte Bygning	468.
En Tiltalt anset efter § 260 jfr. Konkurslovens § 168 for under en Udpantningsforretning usandfærdig at have nægtet at eje en Jagtbøsse	486.
En tiltalt Landbruger anset efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, for i stort Omfang at have bortsolgt Besætning og Inventarium, som var pantsat sammen med hans Ejendom, skjøndt det var ham bekjendt, at Eksekutionsforretning var forlangt af Panthaveren. Overretten havde tillige anvendt Straffelovens § 253	643.
En Tiltalt i Medfør af Konkurslovens § 168 anset efter Straffelovens § 260 for under en hos ham afholdt Udlægsforretning at have fordulgt, at han ejede tvende udestaaende Fordringer	723.
En Tiltalt der af Overretten var anset efter §§ 260 og 261. af Højesteret alene anset efter sidstnævnte §, da der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at antage, at det havde været Tiltaltes Hensigt, at det Beløb, hvormed der var Spørgsmaal, skulde erlægges til ham personlig og ikke komme Boet tilgode	124.

	Pag.
En bl. A. for bedrageligt Forhold tiltalt Detaillist og Kroejer af Højesteret ikkun anset efter § 261 (medens Overretten havde anvendt § 260) samt for Unladelse af at opgjøre Status efter § 262, 2det Stk. jfr. Konkurslovens § 148, 2det Led, uanset hans Foregivende om at have troet, at Paabudet om Opgjørelse af aarlig Status ikke gjaldt for Handlende paa Landet. Hans for Meddelagtighed i bedrageligt Forhold tiltalte Søn frifunden — jfr. iøvrigt under „Næringsbrug (ulovligt)“	374.
En tiltalt Detailhandler anset efter § 261 for paa en Tid, hvor han trods sin Benægtelse maatte antages at have forudset sin Fallit, som nær forestaaende, at have sendt Dækning til enkelte Kreditorer. Fremdeles anset efter § 262, sidste Stk. for grove Uordener i sin Bogføring	442.
En Tiltalt, der efter at han hos sin Sagfører havde underskrevet en Begjæring om, at hans Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, havde anvendt et indkommet Beleb til at dække en enkelt Kreditor, anset efter § 261, uanset hans Forklaring om at have staaet i den bestemte Formening, at den ommeldte Begjæring ikke vilde blive indgiven, førend yderligere Conference med Sagføreren havde fundet Sted . . .	576.
En Tiltalt, der havde Borgerskab i Kbhvn som Fortepiano- og Orgelfabrikant og havde havt Udsalg ved Forretningen, tildels i Medfør af Konkurslovens § 148, anset efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, for ikke at have holdt autoriserede Handelsbøger og ingensinde at have opgjort Status m. v., idet Omstændighederné ikke gave Føje til at statuere, at hans Virksomhed med Forfærdigelse og Udsalg af Fortepianoer ikke skulde være at anse som en Fabriksvirksomhed	37.
En Detaillist paa Landet anset efter Konkurslovens § 148, 2det Stykke jfr. Straffelovens § 262, 2det Stykke for Unladelse af at opgjøre aarlig Status	418.
Betleri.	
En tiltalt Haandværkssvend anset for Betleri og for at have overtraadt Forordningen 10 December 1828 § 13	810.
Straf for Betleri idemt 10, 69, 133, 171, 200, 313, 330, 409, 424, 496, 544, 613, 615, 622, 627, 701,	846.
Brandstiftelse.	
En i Henhold til § 284 tiltalt Person frifunden, da Ildens Opkomst nærmest maatte anses at skyldes et Sammenstød af tilfældige Omstændigheder	430.
To Lemmer i en Arbejdsanstalt ansete efter § 281 for Ilds-paasættelse paa Anstaltens Bygning	472.

	Pag.
En for Brandstiftelse (forsætlig eller uagtsom) tiltalt Person frifunden. Ligeledes frifunden for Tiltale for Assurance-svig	481.
En for Brandstiftelse og Assurancesvig Tiltalt frifunden for det førstnævnte Forhold paa Grund af manglende tilstrækkeligt Bevis, men dømt efter § 259 for det sidstnævnte Forhold	652.

Bygningsvæsen.

Statueret, at en Skorsten, der hverken var bestemt til at renses ved, at Skorstensfejeren gik igjennem den eller ved Snoreredskab, ikke kunde henføres under de snævre, saakaldte russiske Skorstene, og at Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 8 Januar 1888 derfor ikke kunde være bindende for Bygmesteren ved dens Opførelse	628.
En for Overtrædelse af Bygningslovgivningen tiltalt Ejendomsbesidder i Fredericia, i hvis Ejendom der fandtes dels en Skorsten, hvilende paa Bjælkerne, dels et Kakkelovnsrør ført gjennem Loftet hen til bemeldte Skorsten, dels et muret Skorstensrør lagt hen over Loftet, førende til fornævnte Skorsten, frifunden, idet det specielt med Hensyn til det skraatliggende, murede Skorstensrør statueredes, at det maatte antages at fyldestgøre Fordringerne efter den ved Opførelsen gjældende Fdg. af 24 Januar 1761 Cap. III § 1 . .	676.
Statueret, at Forskriften i Kjøbstædernes Bygningslov af 30 December 1858 § 21, der kun sigter til Opførelsen af overjordiske Bygninger, ikke kunde være til Hinder for, at en Ejendomsbesidder i Skive under sin Ejendoms Gaardsplads havde indrettet et Rum til Vadskehus og Brænderum	681.

Drab.

En tiltalt Tjenestekarl, der af Skinsyge havde ombragt sin Medtjener, anset efter § 190. Intet Hensyn taget til Tiltaltets Selvangivelse, der først var fremkommet, efterat Mistanke var rettet imod ham. Misbilliget, at Forhersdommeren havde undladt overensstemmende med Forskrifterne i Fdg. 21 Mai 1751 § 4, at lade den Dræbtes Lig obducere	134.
En Tiltalt, der havde opfordret sin Kjæreste til at ombringe deres sammenavlede uægte Barn, anset efter § 190, jfr. § 52	208.
Et tiltalt Fruentimmer, der fortsætlig havde ombragt sit uægte Barn, ved strax efter dets Fødsel i Januar Maaned at lægge det nøgent ud i en Have, anset efter § 192	299.
Et Fruentimmer, der for at fordrive sit Foster havde anvendt et efter Sundhedskollegiets Erklæring absolut virkningsløst Middel, anset efter § 193, jfr. § 46. En Medtiltalt, der	

	Pag.
havde raadet hende til at anvende det omtalte Middel, fri-funden, da det, skjøndt Sundhedskollegiet ikke skjønnede, at hun kunde anses utilregnelig, dog af Højesteret fandtes betænkeligt at statuere, at hun i Gjerningsøjeblikket havde været sig bevidst, at hun raadede Vedkommende til en straf-bar Handling	592.
En tiltalt 17-aarig Skorstensfejerlærling, som, medens hans Kammerat var beskæftiget i en Skorsten med at feje den, i den Hensigt at hævne sig, fordi denne havde udskjældt ham for Tyveknægt og deslige, ovenfra havde kastet nogle Sten ned i Skorstenen med det Formaal at ramme Kammeraten dermed, i hvilken Henseende han havde forklaret, at han foretrak, at denne blev slaaet ihjel, fremfor at han blot blev saaret, hvilket ogsaa skete, anset efter § 190. Tillige anset efter § 228, jfr. § 37, for et Tyveri, hvori han havde gjort sig skyldig hos bem. Kammerat . . .	663.
En tiltalt Tjenestekarl anset efter § 198 for ved uagtsom Kjørsel at have foraarsaget et Barns Død	681.

Ejendomshandel.

Spørgsmaal om, hvorvidt en Husmægler havde udøvet en saadan Virksomhed med Hensyn til en Ejendomshandels Afslutning, som efter Forholdets Natur kunde berettigge ham til Kommissionssalær af Kjøberen, besvaret benægtende . . .	661.
--	------

Ejendomsret.

Statueret, at ligesom der ikke tilkom en Grundejer i Vejle nogen Ejendomsandel i to af Kjøbstaden i Slutningen af det 15de Aarhundrede erhvervede Skove, saaledes havde bemeldte Grundejer ej heller noget egentligt Retskrav paa at faa vedblivende Andel i disse Skoves Udbytte efter den ved Lov 11 Februar 1863 anordnede forandrede Kommunalbeskatnings Ikrafttræden, idet navnlig Grundlaget for en Retserhvervelse i saa Henseende ved Alders Tids Hævd manglede	120.
Statueret, at en Retshandel, hvorved Ejeren af nogle Effekter samtidig med, at han mundtlig overdrog disse til en Anden, ved skriftlig Lejekontrakt lejede dem af denne og ved en Kontrakten samme Dag meddelt Paategning købte dem tilbage paa Afbetaling, ikke kunde have stiftet en Ejendomsret for Medkontrahenten, der af denne kunde gjøres gjældende mod den oprindelige Ejers Konkursbo, ligesaalidt som en saadan Ret kunde være stiftet for ham derved, at Sidstnævnte ikke betalte de betingede Afdrag paa Kjøbe-	

summen for Effekterne, idet dette Kontraktsbrud ikke i og for sig kunde bevirke Ejendomsrettens Overgang til Medkontrahenten og der fra dennes Side Intet foretoges for at lade Ejendomsoverdragelsen blive til Virkelighed 885.

Embedsforhold (Forbrydelse i)

En Skolelærer, som trods Kultusministeriets Cirkulære af 22 April 1885 paa en Række offentlige Møder havde udtalt sig ophidsende og agitatorisk angaaende Regjeringen og Embedsmændenes Forhold til samme, anset efter Straffelovens § 142 med en Bøde til Statskassen, medens han ved Provsteretten var fradømt sit Kald som Skolelærer 32.

En suspenderet Herredsfoged for en Mængde Uordener og Forsemmelser i sin Embedsførelse, som han enten direkte var Skyld i eller for hvilke han af Mangel paa Tilsyn maatte bære Ansvaret, anset efter § 143. Endvidere anset efter § 134 for i flere Tilfælde mod bedre Vidende at have attesteret i Domme, at det stemplede Papir rigtig var forbrugt under Sagen, medens han undlod samtidig at sørge for, at Stempelingen, hvortil han eller hans Fuldmægtig havde modtaget de fornødne Beløb, berigtigedes, dog uden Hensigt til derved at tilvende sig Fordel. Fremdeles anset for Kasse-mangel efter § 135, 1ste og 2det Led, efter sidstnævnte Led dog kun, forsaavidt han selv ved falsk Bogføring og deslige havde søgt at skjule Kasse manglen, hvorimod han ikke fandtes at kunde gøres ansvarlig efter denne Bestemmelse for den af hans Fuldmægtig ved lignende Midler skjulte Kasse mangel, medens han ogsaa for denne fandtes at maatte anses efter 1ste Led og saaledes, at skærpene Omstændighed statueredes at foreligge. Fremdeles anset efter § 141 for at have forbrugt de af ham samtidig med Begjæring om Næringsbeviser modtagne Kjendelser til vedkommende Kommuner samt Penge til Bevisernes Stempeling. Endelig anset af Højesteret efter § 257 for at have beholdt en nogle Personer efter Slægtninge i Amerika tilfalden Arv, som han havde lovet at skaffe dem og modtaget paa deres Vegne, medens Overretten herfor havde anvendt § 253. Derimod ikke funden skyldig efter § 261, fordi han paa en Tid, hvor han maatte anse sin Fallit for uundgaaelig, tilbagebetalte forskjellige Beløb, som han havde forbrugt 281.

Af 2 Politibetjente i en Kjøbstad, der tiltaltes for Myndigheds-misbrug, den ene frifunden, da han havde handlet efter den ældre Betjents Ordre, den anden anset efter Lov 4 Februar 1871 § 12, 2det Stykke 268.

En Skolelærer antagen med Rette at være afskediget uden Pension af vedkommende Skolefond i Overensstemmelse med Reglerne i L. 8 Marts 1856 § 20, da han paa Grund af sine Særmeninger om vigtige Trosspørgsmaal med Feje maatte antages at ville være ude af Stand til at udføre sine Embedspligter paa en forsvarlig Maade, og denne Grund til Afsked ikke kunde siges at være en ham utilregnelig Aarsag 271.

Embedsmænd.

- I en af en Distriktslæge mod det Offentlige anlagt Sag angaaende hans Ret til fulde Diætpenge for Ligsyn statueret, at Forskriften i Fdg. 27 Januar 1847, jfr. Pl. 4 Oktober 1825 om fulde Diætpenge, naar vedkommende Embedsrejse udgjør 1 Mil eller derover, maa forstaas saaledes, at der ved Beregningen af Rejsens Længde ikke skal tages Hensyn til den samlede Vej længde af Hen- og Tilbagevejen, men alene til den Afstand, i hvilken Lægen fjerner sig fra sin Bolig . 726.
- I en militær Lønningssag statueret, at den ved Lov 25 Juli 1880 § 7 skete Deling af Oberstklassen i tvende Grader: »Oberster« og »Oberstløjtnanter« ikke kan antages at have medført en saadan Forandring i Bestemmelsen i Lov 25 Juli 1867 § 13 om, at Lønningerne i Oberstklassen afhænge af Tjenestealderen i hele Klassen for hvert Vaaben, at nu i Oberstklassen den højere eller lavere Grad som Oberst eller Oberstløjtnant skulde være afgjørende med Hensyn til Lønningen, og Tjenestealderen først faa Betydning indenfor Graden. Af Højesteret tillige statueret, at den af Citanten, der efter som Oberstløjtnant i Fodfolket at være forsat til Generalstaben kort derefter blev udnævnt til Oberst i samme, hvorved han sprang 3 Oberstløjtnanter, der vare hans Formænd i Fodfolket, forbi og kom til at staa som yngst Oberst i Generalstaben, fremsatte Paastand om som Oberst i Generalstaben at have været berettiget til at rykke op i ældste Lønningssammen med den ældste af hans ovennævnte 3 Formænd i Fodfolket heller ikke hjemles ved den særegne om Generalstabsofficerers Lønning givne Bestemmelse i Lønningssloven af 25 Juli 1867 § 14 sidste Stykke 775.

Entreprise.

Entreprenørerne for et Havneanlæg i Allinge ikke ansete berettigede til Betaling for Extraarbejder hos deres Medkontrahent Allinge Byraad, skjendt det var antageligt, at der havde været ikke ubetydelige Urigtigheder i den Beskrivelse af Arbejderne, der havde ligget til Grund for Parternes Kontrakt, eftersom disse Urigtigheder ikke kunde tilregnes

Byraadet, og det derhos efter Kontrakten maatte være Entreprenørernes Sag at bære Risikoen ved Beskrivelsens Urigtighed, hvilket saameget mere maatte antages, som de ikke under Arbejdets Gang havde gjort Byraadet Forestillinger eller rejst Paastand om Extrabetaling. En af Byraadet i Henhold til Kontrakten fremsat Paastand paa Dagmulkter ikkun tagen til Følge fra det Tidspunkt, hvor Byraadet bestemt havde forlangt Kontraktens nøjagtige Opfyldelse i dette Punkt, da Entreprenørerne efter Byraadets Optræden hidtil havde været berettigede til at gaa ud fra, at Konditionerne, forsaavidt Dagmulkter angik, ikke vilde blive gjorte gjældende i deres fulde Udstrækning 500.

Erstatning.

Erstatning til vedkommende Kreditforening for Tab ved de af en Tiltalt foretagne ulovlige Dispositioner over pantsat Gods ikke given under den kriminelle Sag, da der manglede tilstrækkelig Oplysning til at fastsætte dens Størrelse 35.

En ved en tidligere Højesteretsdom paalagt Forpligtelse til under Tvangsmulkt at udlevere forskellige Effekter i Henhold til Fdg. 6 April 1842 § 7 paa Grund af Præstationens Umulighed forandret til Erstatningsforpligtelse, bestemt ved Rettens Skjøn efter samtlige foreliggende Oplysninger, idet ingen af de af Parterne tilvejebragte Skjønforretninger fandtes at kunne lægges til Grund ved Erstatningens Bestemmelse. Renter af Erstatningen tilkjennt fra den i Henhold til den førstnævnte Dom foretagne Eksekutionsforretnings Dato. Ansvar for de i et af Citanten for Højesteret afgivet Indlæg indeholdte usemmelige Udtalelser mod Forskjellige, paa Grund af hans mentale Tilstand ikke paalagt ham . . . 276.

Entreprenøren for et Byggeforetagende i en Kjøbstad, der af Ejerinden af Nabogaarden sagsøgte til Betaling for den hendes Ejendom ved Udgravning paaferte Skade, frifunden, da den Skadelidte maatte antages i betimelig Tid forinden Udgravningen at have været bekendt med, at der paa den paagjældende Nabogrund skulde opføres en Bygning ind imod hendes Grund, og den Dybde, hvori Udgravningen foretoges, under Hensyn til de lokale Forhold ikke kunde anses for usædvanlig, hvorfor det efter Forholdets Natur maatte have paahvilet hende at træffe de til hendes Bygnings Betryggelse fornødne Foranstaltninger 397.

Rekvirenten af en Forbudsforretning idømt Erstatning for det Modparten ved samme paaferte positive Tab samt for Tabet af den Nettoindtægt, denne kunde have havt af det ved

	Pag.
Forbudet hindrede Byggeforetagende, men ikke for Tort, Kreditspilde eller andre Tab eller Ulemper	799.
Fallit	
En Kreditforening statueret uberettiget til Udlæg i en pantsat Ejendom efter en af en tidligere Ejer udstedt Panteobligation under den nuværende Ejers Fallissement, idet Bestemmelserne i Konkurslovens §§ 10 og 37 maa anses anvendelige i alle Tilfælde, hvor villiesbestemte Underpanterettigheder paahvile Fallitboets Ejendele, selv om det ikke er Fallenten, men en tidligere Ejer af Pantet, der har udstedt Panteobligationen	326.
En Kjøbmand, der i flere Aar havde sendt en Detailhandler Manufakturvarer, som han under Sagen paastod, til Forhandling i Konsignation, og som 14 Dage før Detailhandlerens Konkurs havde faaet sig nogle hos denne beroende Varer af denne Art udleverede, desuagtet tilpligtet i Henhold til Konkurslovens 4de Kapitel enten at tilbagelevere til Konkursboet disse Varer eller betale deres Værdi efter en ved Udliveringen affattet Fortegnelse samt at betale Renter af Beløbet, idet det efter Maaden, hvorpaa Varerne af Kjøbmanden fremsendtes til Detailhandleren, efter de ledsagende Regningers Indhold og navnlig efter begge Parterers Bogføring fandtes at maatte statueres, at Forholdet mellem Parterne — nanset en mellem dem indgaaet Kontrakt — havde bevaret sin tidligere Karakter af et almindeligt Kreditforhold mellem Kjøber og Sælger	754.
Statueret i et Tilfælde, hvor Bestyrelsen for Aktieselskabet „Dampskibsselskabet Freja“ for et optaget Laan havde udstedt en thinglæst Hovedobligation, hvori der gaves alle de navngivne Laangivere Pant i Selskabets 2 Skibe, samt uthinglæste Partialobligationer til Laangiverne, at Anmeldelse eller Anerkjendelse i Selskabets Konkursbo inden dettes Optagelse til Slutning af Hovedobligationen, der dannede Grundlaget for Laangivernes Ret, maatte anses tilstrækkelig til at sikre Partialobligationernes Gyldighed. Som Følge heraf ophævedes efter nogle Partialobligations-Ejeres Begjæring den endelige Udlodning i Boet, hvorved intet Hensyn var taget til disse af Boets Bøger og Papirer fremgaaende, men ikke inden Boets Optagelse anmeldte Krav, medens selve den efter Hovedobligationen resterende Prioritetsgjæld var anerkjendt	782, 785, 786.
Falsk.	
Et tiltalt Fruentimmer, der ved at underskrive nogle Lejekontrakter om Sengklæder havde benyttet det Efternavn,	

- hvorunder hun gik paa de Steder, hvor hun dengang boede — hvilke Steder rigtig vare anførte i Kontrakten — ikke af Højesteret funden skyldig i Falsk, medens Overretten havde anset hende efter § 275 jfr. § 268. Derimod anset efter § 253 for at have disponeret over de lejede Gjenstande 212.
- En tiltalt Kommissionær anset efter §§ 268, 269, 1ste og 2det Stykke samt § 275 jfr. § 270 for en Række Falsknerier begaaede ved Udstedelsen af Vexler og Panteobligationer og med Hensyn til enkelte af sidstnævnte tillige ved deres Forsyning med falsk Vitterlighedsattest, Thinglæsningspaategning og Kassation af Stempelmærker. Desuden af Højesteret anset med Straf dels efter § 269, 1ste Stk., jfr. § 46 dels efter § 268 og 270 smh. med § 46 med Hensyn til nogle i hans Konkursbo forefundne, med falsk Akceptpaategning forsynede Vexler og 2 falske Gjældsbreve, hvilke Dokumenter — som vare udstedte i den Hensigt derpaa at rejse Penge — ikke af ham vare blevne benyttede, medens Overretten ikke havde idømt ham Straf for dette Forhold. 142.
- En Tiltalt anset efter § 268 for falskeligen at have underskrevet tvende Personers Navne paa to Gjældsbeviser 684.
- En Tiltalt anset efter § 268 for, i den Hensigt til egen Fordel at faa hævet et Sparekassebeløb paa en hos ham af en Anden deponeret Sparekassebog, uden dennes Vidende og Villie at have underskrevet denne Andenmands Navn paa en Kvittering for det udbetalte Beløb 697.
- En Tiltalt anset efter §§ 268 og 269, 2det Stykke, jfr. § 275 for at have udstedt nogle Postanvisninger, falskelig forsynede med Addressaternes Kvitteringer og underskrevne med nogle Streger, som skulde forestille de paa Afsendelsesstederne værende Postfunktionærers Underskrifter, hvilke Anvisningers Paalydende han derefter fik udbetalt hos Postvæsenet heri Staden 779.
- En Tiltalt anset efter § 270, jfr. §§ 275 og 271, for til Brug ved sin Vielse at have udfærdiget et falsk Hjemstedsbevis for sig samt en falsk Attest fra et Sogneraad om, at han ikke havde oppebaaret urefunderet Fattigunderstøttelse . . . 352.
- Et tiltalt Fruentimmer, der mod sin Faders Forbud havde underskrevet dennes Navn under en Skrivelse, som hun sendte sin forrige Husbond med Anmodning om at sende hende hendes Tøj, anset efter § 270. Samme Fruentimmer anset efter § 268 for 10 Gange at have falskelig underskrevet sin Husbonds Navn paa Bestillingssedler paa Urtekramvarer, som hun derefter paa hans Regning fik udleveret hos en Handlende 694.

	Pag.
En Tiltalt anset efter § 270, jfr. § 271. for med sin afdøde Broders Navn at have underskrevet en Begjæring om Udsettelse af en Ejendom, som den Afdødes i uskiftet Bo hensiddende Enke besad, af Landbygningernes almindelige Brandforsikkring, skjøndt Tiltalte derved kun havde tilsigtet at undgaa Vanskeligheden ved Udslettelsen, som Enken havde anmodet ham om at besørge. Samme Tiltalte derimod frifunden, forsaavidt han paa samme Dokument havde underskrevet en Andens Navn som Vitterlighedsvidne, da denne ikke havde villet nægte ham Tilladelse dertil. Særlig Straf ikke paalagt ham for Udfærdigelsen af en anden lignende Udslettelsesbegjæring, som han uden at benytte den selv havde tilintetgjort, allerede paa Grund af, at dette hans Forhold ikke kunde betragtes som en selvstændig Forbrydelse .	709.
Et lignende Forhold som det ovenfor nævnte ligeledes henført under § 270, jfr. § 271, medens Overretten i begge Tilfælde havde anvendt § 275, jfr. § 270	713.
En tiltalt Sogneraadformand anset efter § 274, jfr. § 269, 2det Stykke, for falsk Tilførsel til Sogneraadets Forhandlingsprotokol	39.
En Tiltalt anset efter § 274, jfr. § 270 for dels at have falsket en Anbefaling, som Direktøren for en herværende Lærestalt havde skrevet paa Bagsiden af en Examensblanket, dels at have udfyldt Blanketten, saaat denne fik Udseende af at være et Examensbevis for ham, hvilket han derefter benyttede i bedragerisk Hensigt	306.
En Tiltalt, der ved at udgive et Blad af en Sparekassebog, hvorpaa de udtagne Summer vare anførte, havde givet Bogen Udseende af at lyde paa et indestaaende Beløb af 50 Kr., medens hele dens Paalydende i Virkeligheden var hævet, og derefter optaget Laan ved at pantsætte den samt gjort Forsøg paa at hæve Penge paa den i Sparekassen, anset efter § 274, 2det Punktum smh. m. § 268, 1ste Led. Overretten havde anvendt § 274, jfr. § 268, 2det Led	570.
En Tiltalt anset efter § 278, 2det Stykke, for i længere Tid daglig at have blandet Vand og skummet Mælk i den Mælk, han leverede til et Fællesmejeri. De foregaaende Instantser havde anvendt § 278, 1ste Led	62.

Fogedforretning.

Et i Henhold til en Færdselsret nedlagt Forbud mod et Byggeforetagende ophævet, da dette Foretagende, skjøndt det vilde medføre, at Færdselen fremtidig maatte ske gennem en Port — i hvilken der dog forudsættes ikke at skulle an-

- bringes Portfleje — efter Færdseleirettens Beskaffenhed og Portens Dimensioner ikke fandtes at kunne betragtes som noget Indgreb i den omhandlede Servitut. Rekvirenten af Forbudsforretningen idømt Erstatning for det Modparten ved samme paaførte positive Tab samt for Tabet af den Nettoindtægt, denne kunde have havt af det omhandlede Byggeforetagende, men ikke for Tort, Kreditspilde eller andet Tab eller Ulemper 799.
- Et under Behandlingen af et Possementmagerfirmas Konkursbo opstaaet Spørgsmaal om, hvorvidt og i hvilket Omfang Rekvirenten af en Udlægsforretning i Firmaets Varelager kunde anerkjendes som Udlægshaver i Boet, afgjort derhen, at al Ret i saa Henseende frakjendtes Rekvirenten, idet denne vel havde opnaaet et Fogeddekret om, at Exekution og Udlæg var sket i det ommeldte Lager. saaledes som dette maatte blive vurderet af de dertil udmeldte Mænd, men uden at Effekterne ved Forsegling eller paa anden Maade vare blevne saaledes betegnede eller individualiserede, at endeligt Udlæg i hele Lageret allerede da kunde siges at være opnaaet, ligesom det heller ikke kunde oplyses, hvormeget Mændene havde vurderet, inden Konkursbegjæringen samme Dags Eftermiddag Kl. 6¹/₄ blev indgivet, hvorom Mændene først Kl. 7 fik Underretning, og Skifteretten savnede Midler til at udfinde dette ved et Skjøn 491.
- Et Udsættelsesdekret ophævet af Højesteret, idet det hverken fandtes at kunne begrundes ved den af vedkommende Lejer udevede Fremleje af nogle Kvistværelser efter den hele Maade, hvorpaa Ejeren havde stillet sig til denne, eller ved den en af de Logerende af Lejeren indrømmede midlertidige Benyttelse af et Sovekammer i selve Lejligheden under Kvistværelsets Reparation, da Lejeren havde havt god Grund til at forudsætte, at Ejeren Intet vilde have imod en saadan midlertidig Afvigelse fra det stiltiende tilladte Fremlejeforhold. Lejeren tillagt Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde med et af Højesteret fastsat Beløb 533.
- Et dansk Handelsfirma anset berettiget til overfor en Dom til Betaling for leverede Varer, som et fransk Firma havde erhvervet over det, at benytte en til det af sidstnævnte Firmas Agent endosseret Vexel som Exekutionsobjekt, uden Hensyn til, om det maatte have erhvervet Vexlen alene til dette Brug eller om det var bekjendt med, at Agenten stod i et betydeligt uopgjort og omstridt Mellemværende med det franske Firma Udtalt, at det ikke kunde anses oplyst, at fransk Ret vilde føre til noget andet Resultat 848.

Forsøg.

En tiltalt Kommissionær af Højesteret anset med Straf dels efter § 269, 1ste Stykke jvfr. § 46, dels efter § 268 og 270 sammenholdt med § 46 med Hensyn til nogle i hans Konkursbo forefundne, med falsk Akceptpaategning forsynede Vexler og 2 falske Gjældsbreve, hvilke Dokumenter — som vare udstedte i den Hensigt derpaa at rejse Penge — ikke af ham vare blevne benyttede, medens Overretten ikke havde idømt ham Straf for dette Forhold	142.
---	------

Fosterfordrivelse.

Et tiltalt Fruentimmer anset for Forsøg paa denne Forbrydelse efter § 193, jfr. 46	299.
--	------

Gave.

Se Transport	554.
--------------------	------

Gjæntagelse af Forbrydelse.

Tillagt en tidligere Dom efter Straffelovens § 245 Gjæntagelsesvirkning i Medfør af samme Lovs § 246, da Tiltalte atter dømedes for Hæleri	1.
--	----

Gjæld.

Statueret, at en Detailhandler, der i et Dødsbo havde hævet hele det ham tilkommende Fordringsbeløb, uagtet han tidligere havde overdraget en senere Afdød en Del af Fordringen, maatte være pligtig at udbetale det saaledes borttransporterede Beløb til bemeldte Afdødes Universalarving, idet Detailhandlerens Anbringende, at Transporten kun var given som Sikkerhed for et hans Søn ydet Laan, ikke var bevist eller dets Rigtighed bragt til nogen vis Formodning. Derhos af Højesteret udtrykkeligt udtalt, at Detailhandleren, ifald der maatte gjøres yderligere Krav gjældendende mod ham i Henhold til den Afdødes Bøger, selvfølgelig ikke vilde være afskaaren fra at faa det ovennævnte Beløb tagen i Betragtning ved Opgjørelsen af Mellemværendet efter bemeldte Bøger	762.
--	------

Handel.

Spørgsmaalet, om en Agent for en Asfaltforretning var antagen af dennes Chef med fast Løn eller med Provision, fundet at maatte besvares i Overensstemmelse med den ikke-kontrapaaankede Overretsdom, saaledes at Agenten kjendtes berettiget til Provision, hvis Chefen ikke med sin Ed

	Pag.
turde benægte, at der var truffet Overenskomst om en saadan Lønningsmaade.....	166.
En Udlænding, der havde berejst Danmark for et fremmed Handelsingartnerfirma og her faldbudt dettes Rosenplanter efter forevist illustreret Katalog, antaget derved at have udført en en saadan Handelsforretning, som ommeldes i Forordningen 8 Juni 1839 § 1 og følgelig at have været pligtig til at erhverve det i Forordningens § 1 nævnte Adgangsbevis, selv om det forholdt sig rigtigt, som af ham paastaat, at han var fast ansat som Gartner hos Firmaet, og at dette ikke handler med Planter, som ere kjøbte af Andre, men kun med de af dem selv fremdrevne, idet det nemlig fremgaar af Indholdet af den nævnte Forordning, se navnlig Intimationen og §§ 4, 8 og 9, at dens Bestemmelser ikke ere indskrænkede til Handel i dette Ord strængeste Betydning.....	402.
Hittegods, ulovlig Omgang med, § 247 anvendt.....	454.
Hæleri.	
Straf for Hæleri idømt 1, 140, 151, 153, 155, 157, 346, 454, 572,	764.
Indicier.	
En Tiltalt anset efter Indicier for Forsøg paa Indbrudstyveri	336.
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
En Tiltalt dømt for Hæleri... 1, 151, 157, 293, 347, 509 og	702.
Invalideforsørgelse.	
Statueret, at den Omstændighed, at en afskediget Løjtnant senere var bleven udnævnt til Sognepræst paa Landet, ikke kunde betage ham Ret til vedblivende at oppebære en ham i sin Tid tilstaaet vedvarende aarlig Invalideforsørgelse, idet, omend det i Loven om Invalideforsørgelse m. m. af 20 November 1876 § 7 brugte Udtryk: „En af Staten lønnet Bestilling“ i og for sig maatte anses at omfatte et Embede som det omhandlede, de paafølgende i Paragrafens Litr. a benyttede Ord: „Indtægt af Statskassen“ dog maatte medføre, at Paragrafen ikke kunde anses at afgive Hjemmel for Invalideforsørgelsens Inddragelse.....	749.
Island.	
En Tiltalt, der flere Aar igjennem ved Faaresamlingstiderne havde tilvendt sig Faar, anset efter den islandske Straffelovs	

	Pag.
§ 231, idet der intet Hensyn fandtes at kunne tages til hans Forklaring om, at de fremmede Faar oprindelig af sig selv var komne sammen med hans	414.
Indehaveren af Raadigheden over en islandsk Jordlod, der var bleven udvist hans Forgænger i Henhold til Forordningen 15 April 1776, frifunden for vedkommende Ombudskasses Søgemaal til Fravigelse af en Del af Lodden, idet der manglede Hjemmel til at antage, at hans Nægtelse af at betale Landskyld til Landskassen kunde have anden Følge, end at Afgiften maatte inddrives paa lovlig Maade	449.
En Tiltalt, der ved Faaresamlingstiden havde taget et ukjendt, et Aar gammelt Gimmerfaar, som opholdt sig paa den Gaards Græsgange, hvor han tjente, anset for Faaretyveri efter den islandske Straffelovs § 231, 1ste Mb.	514.
En fhv. Kæmner i Reykjavik frifunden, forsaavidt han tiltaltes for Dokumentfalsk og bedragerisk Forhold, men anset for Kassemangel efter islandsk Straffelovs § 145, 1ste Stykke jfr. § 136, 1ste Punktum med en under Hensyn til, at han maatte forudsættes at have dækket det manglende Beløb, fastsat Straf	540.
Statueret, at Landfysikus paa Island efter den Omordning af Jordemodervæsenet, der er sket ved Lov 17 December 1875, ligesaa lidt som de i Lovens § 5 nævnte Distriktslæger kan være pligtig til at oplære Jordemødre uden Vederlag	624.
Et af 2 Ægtefæller i tvende Vidners Nærverelse oprettet og af disse paategnet Testament, hvis Gyldighed var angrebet af nogle Intestatarvinger, anset ugyldigt, idet et af Vidnerne ved Testamentets Fremvisning var død og begge Vidnerne saaledes ikke kunne edfæstes	739.
En Tiltalt anset for simpelt og grovt Tyveri efter den islandske Straffelovs §§ 230 og 231 og hans medtiltalte Husholderske efter samme Lovs § 240	746.
Et Postbud, der dels havde tilvendt sig Pengebreve af den ham betroede Posttaske, dels havde tilegnet sig Beløb, der af Folk vare betroede ham til Besørgelse, anset efter §§ 260 og 255. Derimod ikke, som ved Overretten anset for Falsk efter § 271, da det ikke med Sikkerhed fremgik af Sagen, at han havde forsynet et af ham skrevet Postkarte med vedkommende Postexpeditørs Underskrift	887.
Et af en Mindreaarig til hans Fader uden Kurators Samtykke iværksat Salg af en Jordlod kjendt ugyldig overfor en senere med Kurators Samtykke foretagen Afhændelse af Jordlodden til en Anden, hvilken sidste ikke fandtes at kunne omstødes paa Grund af en Faderen formentlig i Henhold til Forordningen 18 Juni 1723 tilkommende Forkjøbsret, eftersom Be-	

	Pag.
tingelsen herfor, at Faderen havde havt Bygseelsret paa Livstid til den omhandlede Jordlod, ikke kunde antages at være tilstede	814.

Jagt.

I en af en Lehns greve mod en Arvefæster i Henhold til Jagtloven af 1 April 1871 § 17, cfr. § 19, anlagt Sag statueret, at omend Lov 25 Marts 1851 § 6 ikke indskrænker sig til at forbyde Sælgeren af en Ejendom ved sammes Afhændelse at forbeholde sig Jagtretten for bestandig, kan det nævnte Paabud dog ikke være til Hinder for, at Sælgeren ved Afhændelsen betinger sig en saadan midlertidig Udøvelse af Kjøberens Jagtret som den, en Ejer ifølge Lovens § 7 og nu Lov 30 Januar 1861 § 2 er berettiget til at overdrage til Andre, og i Henhold hertil Arvefæsteren anset med en Bøde efter Lov 1 April 1871 § 17.....	47.
--	-----

Kaution.

En Selvskyldnerkautionist — der efter at have betalt Kreditor den Del af dennes Tilgodehavende, hvorfor han krævede, havde anmeldt sin Regresfordring i Debitors Konkursbo, hvor den anerkjendtes, medens den af Kreditor ommeldte Fordring paa hele hans Tilgodehavende samtidig nedsattes med et tilsvarende Beløb — ikke antagen i Henhold til Konkurslovens § 89 at kunne modsætte sig en nærmere Prøvelse af Berettigelsen af den brugte Fremgangsmaade, da den stedfundne Anerkjendelse ikke angik en ny selvstændig Fordring, men kun gik ud paa at overføre paa ham en Del af Kreditors tidligere anerkjendte Fordring. Kreditor i Henhold til Konkurslovens § 18 kjendt berettiget til vedblivende at konkurrere i Boet for hele sit Tilgodehavende uanset den af Kautionisten erlagte Betaling, medens denne ikke fandtes berettiget til at tage Dividende for sin Regresfordring, forinden Kreditor var fyldestgjort for den Del af Fordringen, hvortil Kautionen knyttede sig, idet en saadan Ret ikke vilde være stemmende med Konkurslovens Øjemed og ikke hjemlet ved dens § 19. At Firmaet i sin Tid havde modtaget Betaling af Kautionisten uden Forbehold, anset uden Betydning.....	193.
En Kreditor kjendt berettiget til i Henhold til Konkurslovens § 18 at tage Dividende i Debitors Konkursbo i Forhold til det oprindelig anmeldte Beløb, uanset at dette efter Anmeldelsen tildels var dækket af en med begrændset Ansvar hæftende Selvskyldnerkautionist, da Kreditor dog ikke ved vilde opnaa fuld Fyldestgjørelse og Kautionisten, saa	

	Pag.
længe dette ikke var sket, ifølge Konkurslovens §§ 18 og 19 ikke kunde være berettiget til nogen Dividende for sin Regresfordring.....	281.

Kontrakt.

Statueret, at en Theaterdirektør havde gjort sig skyldig i Brud paa den af ham med en Skuespillerinde indgaaede Kontrakt, ved efter Overenskomst med Theatrets Ejer, at fratræde Ledelsen af dette, og som Følge deraf, fra det Tidspunkt at regne hverken at benytte den paagjældende Skuespillerinde eller udbetale hende nogen Gage. Skuespillerinden derimod ikke antaget at have frafaldet sin Ret efter Kontrakten mod Direktøren ved efter hans Fratrædelse at indgaa Kontrakt med en anden Theaterdirektør, eller at have gjort Brud paa Kontrakten ved at optræde paa et andet Theater. Direktørens Kontraktsbrud imidlertid ikke fundet at kunne paadrage ham et videregaaende Ansvar end Erlæggelsen af den i Kontraktens § 11 fastsatte Konventionalbøde	566.
Spørgsmaal om Varigheden af et Engagementsforhold, hvori en Fagkyndig var traadt til en Forretning med analyseret Markfrø, hvor lang Opsigelse, der kunde kræves til Forholdets Opløsning, og om der kunde kræves særligt Honorar for et Arbejde, som den Fagkyndige havde havt med Undersøgelse af Spireevnen af et større Kvantum Frø udenfor den egentlige Frøsæson	633.
Spørgsmaal om Beregningen af den Tantième og den Procentandel af Aktiekapitalen, naar det aarlige Driftoverskud naaede en vis Størrelse, som Koncessionshaveren paa et Sporvejsanlæg ved Overdragelsen af Koncessionen til et Aktieselskab havde betinget sig	794.

Kontrasøgsmaal.

Statueret, at det uden Feje var nægtet en Sagfører, der havde gjort sig betalt for et ham tilkommende Salær ved at beholde et Beløb, som vedkommende Kommittent havde tilgode hos ham, og derefter sagsøgte af denne til Udlevering af Beløbet, at faa Spørgsmaalet om sin Ret afgjort under samme Sag uden Anlæg af Kontrasøgsmaal.....	478.
--	------

Leje.

En Lejer anset berettiget til at fraflytte de lejede, til Sæbefabrikation benyttede Lokaler inden Lejetidens Udlob, paa Grund af Ejerens Unladelse af at træffe Foranstaltninger, som kunde træde i Stedet for et ifølge Tilhold af Bygnings-

kommissionen nedtaget Enrør og derfor frifunden for Sidstnævntes Søgsmaal til Betaling af Lejen for det paafølgende Aar samt tilkjendt Erstatning for Tort og Kreditspilde efter uvillige Mænds Skjøn paa Grund af den til Sikkerhed herfor foretagne Arrest, hvorimod hans Paastand om yderligere Erstatning ikke toges til Følge. Ligeledes frifunden forsaavidt han af Ejeren var paastaet tilpligtet at betale Udgiften ved Lokalernes Tilbageføring til deres tidligere Tilstand, da en Forpligtelse hertil ialtfald ikke kunde fordres opfyldt, naar Lejeren var berettiget til at hæve Lejeforholdet i Utide

826.

Statueret at en Retshandel, hvorved Ejeren af nogle Effekter samtidig med, at han mundtlig overdrog disse til en Anden, ved skriftlig Lejekontrakt lejede dem af denne og ved en Kontrakten samme Dag meddelt Paategning købte dem tilbage paa Afbetaling, ikke kunde have stiftet en Ejendomsret for Medkontrahenten, der af denne kunde gjeres gjældende mod den oprindelige Ejers Konkursbo, ligesaa lidt som en saadan Ret kunde være stiftet for ham derved, at Sidstnævnte ikke betalte de betingede Afdrag paa Kjøbesummen for Effekterne, idet dette Kontraktsbrud ikke i og for sig kunde bevirke Ejendomsrettens Overgang til Medkontrahenten og der fra dennes Side Intet foretoges for at lade Ejendomsoverdragelsen blive til Virkelighed.

835.

Lønning.

Statueret, at en paa en Generalforsamling i 1872 for de 3 følgende Aar til administrerende Direktør for et Aktieselskab (Kjøbenhavns Tivoli) valgt Person maatte, skjøndt en i det paafølgende Aar afholdt Generalforsamling efter Vedtagelsen af nye Statuter havde fjernet ham fra hin Stilling, have Ret til fast Løn og Tantième for sin tilbagestaaende Funktions-tid, eftersom hans Afskedigelse ikke havde sin Grund i nogen Misligholdelse fra hans Side, ja end ikke var en nødvendig Følge af den vedtagne Statutforandring, ligesom Statuterne Intet indeholdt, hvoraf kunde udledes, at han skulde miste hin Ret, fordi man ikke vilde benytte hans Tjeneste. Derimod maatte et ham „indtil Videre“ tilstaaet personlig Tillæg betragtes som bortfaldet som Følge af de paa den sidstnævnte Generalforsamling tagne Beslutninger .

114.

Løsgænger.

En for Løsgænger og Betleri Tiltalt kun anset for sidstnævnte Forbrydelse, idet han, da det var oplyst, at han i den Tid, han uden Tilladelse havde været borte fra vedkom-

	Pag.
mende Fattighus, havde søgt Arbejde, ikke kunde dømmes efter Lov 3 Marts 1860 § 1	10.
Straf for Løsgænger idømt 93, 171, 200, 312, 364, 409, 496, 615, 622, 690.	846.

Medikamenthandel (ulovlig).

En Tiltalt, der i 1885 havde været anset med Straf efter Fdg. 4 December 1672 § 30 for Falbydelse af „Kjertelsukker“ som Lægemedel mod forskellige Sygdomme, paany anset herfor uden Hensyn til, at han efter den ham overgaaede Dom kun vilde have solgt „Kjertelsukker“ til en Apotheker i Christiansfeld og kun modtaget og effektueret Bestillinger paa dennes Vegne uden egen Fordel, da han dog fandtes at have udvist en Virksomhed til det nævnte Præparats Forhandling, der var i Strid med den anførte Lovbestemmelse	440.
---	------

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Sogneraadformand, som havde truffet Aftale med 5 Sogneraadsmlemmer om, at de inden Retten under et Forhør mod bedre Vidende skulde forklare, at der virkelig havde fundet et Valg af Valgbestyrelse Sted i Sogneraadet, i Henhold til § 147, 1ste Stykke, ikke straffet med Hensyn til Sigtelsen for, herved at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring i Retten, eller for Forsøg paa denne Forbrydelse, ligesom de medtiltalte Sogneraadsmlemmer, der vare sigtede for Forsøg paa at afgive falsk Forklaring for Retten, frifandtes, da de kunde have forudsat, at Sagen gjaldt dem selv	39.
En bl. A. tillige for falsk Forklaring for Retten Tiltalt frifunden herfor	127.
§ 145 anvendt	147.
Et tiltalt Fruentimmer, der uden Hensigt til at skade havde afgivet en usandfærdig Vidneforklaring, hvorved der kastedes Mistanke for Brandstiftelse paa tvende Personer, anset efter § 146	138.
2 Tiltalte ansete efter § 146	393.
En forhenværende Sogneraadformand, der af Overretten var anset efter § 146 for under et Forsørgelsesforhør at have afgivet vitterlig urigtig Forklaring, af Højesteret anset efter § 147, 2det Led, idet hans Forklaring om at have staaet i den Tro, at han ved sin Medvirkning til Indgaaelsen af et Ægteskab i den Hensigt at befri sin Kommune fra en Forsørgelsesbyrde mulig havde paadraget sig et civilretligt Ansvar, fandtes ikke at kunne forkastes	587.

Myndighed.

I en Sag angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Hustru, der sammen med sin Mand havde underskrevet en Vexel, in solidum med ham kunde tilpligtes at betale dennes Paalydende, statueret, at Betingelsen herfor ialtfald maatte være, at hun, da hun underskrev Vexlen, besad en Særformue. Som en saadan kunde en hende inden hendes Ægteskab ved Testament tillagt Kapital ikke betragtes, da hun ikkun havde Rentenydelse af denne, der efter hendes Død skulde tilfalde hendes Arvinger efter Loven, ligesom hun heller ikke havde nogen Disposition over de ikke-forfaldne Renter, medens de forfaldne indgik i Fællesboet. En senere ved Oprettelse af Ægtepagt indtraadt Forandring i hendes formueretlige Stilling antagen at være uden Betydning for det foreliggende Spørgsmaals Afgjærelse 488.

Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).

En Person, der tiltaltes for under en Auktion at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af §§ 101 og 112, 2det Led, frifunden, da den af ham brugte Udladelse om en Sandemand ikke kunde antages at have været henvendt til denne eller fremsat i hans Paaher, ligesom Auktionen ikke saas i Virkeligheden at være bleven forstyrret ved Tiltaltes højrestedede Tale 559.
 En Tiltalt anset efter §§ 100 og 101 531.
 En Tiltalt for sit Forhold overfor en Sognefoged anset efter §§ 100 og 101 736.
 En Person, som under Foregivende af at være „Politifuldmægtig ved 3die Kriminelkammer“ og som under Trudsel af at ville bringe 2 Fruentimmer paa Politikamret for forskellige af dem efter hans Erklæring begaaede Forseelser havde faaet dem til at betale sig nogle Pengebeleb som Bøder til Fattiggassen, hvilke han derefter forbrugte, m. v., anset efter § 107 772.
 En Tiltalt anset efter § 110 for at have bragt Liget af et medtiltalt Fruentimmers Barn, som denne strax efter Fødslen havde ombragt, tilside for derved at skjule Drabet 299.

Næringsbrug (ulovligt).

En for uberettiget Beværtning og Brændevinsudskjænkning Tiltalt frifunden, da han som Vært ved en Forening ansaas beføjet efter Næringslovens § 61 til uden Næringsadkomst at beværte bemeldte Forenings Medlemmer, idet der ikke var Grund til at antage, at Hensigten med Foreningens Stiftelse og Tiltaltes Antagelse som Vært for samme havde været at sætte ham istand til at drive ulovlig Beværtningsnæring eller at den paa en enkelt Dag skete uregelmæssige Optagelse af

	Pag.
endel nye Medlemmer i Foreningen tilsigtede en Omgaaen af Næringslovgivningen	72.
En tiltalt Detaillist, der havde beværtet med Smørrebød og og udskjænket Spirituosa, i Medfør af Næringslovens §§ 75, 78 og 82 anset for 3die Gang begaaet ulovlig Næringsdrift og 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, idet han tidligere 2 Gange havde vedtaget Bøder for ulovlig Brændevinsudskjænkning, hvergang af 20 Kr. og Straffens Iterationsvirkning enten var udtrykkelig vedtagen eller af Dommeren tilkjendegivet ham at vilde indtræde. Ligeledes i Medfør af § 78 dømt til at have sin Ret til Brændevinsalg forbrudt. Derimod ikke funden i Medfør af Lov 2 Juli 1870 § 7 at have forbrudt hele sin Næringsret, da han ikke havde Næringsbevis, dengang han første Gang vedtog at erlægge Bøde	127.
En Person, der efterat have vundet Borgerskab i Kjøbenhavn baade som Ølbrygger og som Gjæstgiver, men ikke drevet Forretning som Ølbrygger, havde solgt Øl fra forskellige Bryggerier flaskevis ud af Huset, anset for ulovligt Næringsbrug, idet han hverken fandtes at have havt Hjemmel til Varesalg ud af Huset i sit Borgerskab som Gjæstgiver eller — som af ham forment i Henhold til Næringslovens § 23 — i det ham meddelt Borgerskab som Ølbrygger, da han ikke havde drevet Forretning som saadan	185.
En tiltalt Detaillist og Kroejer anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og for 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, idet det under hans Bevillings Forbrydelse var ham forment at drive Værtshushold for Andre end Rejsende og hans Paa-beraabelse af Næringslovens § 61 som Hjemmel for den af ham drevne Forretning fandtes ubeføjet. Medens Overretten i Medfør af Lov 23 Mai 1873 § 9 have dømt Tiltalte til at have sin Næringsadkomst til at drive Værtshushold forbrudt, statuerede Højesteret, at han ikke under denne Sag vilde være at dømme hertil	374.
En Tiltalt dømt efter Næringslovens § 75 for at have solgt Øl paa Flasker, som han efter Opfordring af Kjøberne trak op i Butikken, hvorefter disse fortærede Øllet udenfor i Nærheden, medens han derimod ikke fandtes ansvarlig efter Næringslovens § 78 for hans Lærings Salg af en Flaske Extrakt, idet dennes Forklaring om, at han under de givne Forhold ikke turde undlade at efterkomme Kjøbernes gjentagende fremsatte Begjæring, ikke fandtes at kunne forkastes	410.
En Tiltalt, der havde Borgerskab som Detailhandler i Aalborg og som var tiltalt for Overtrædelse af Næringsloven, særlig	

- dens § 34, fordi han havde havt Udsalg af Herreklæder i et Lokale, som han for nogle Maaneder havde lejet paa 1ste Sal i et Hotels Sidebygning, frifunden 679.
- En tiltalt Gjæstgiver anset for ulovlig Beværtning efter Næringslovens § 75, medens der ikke fandtes at foreligge tilstrækkelige Oplysninger til tillige at anvende bemeldte Lovs § 78 760.

Pant.

- I et Tilfælde, hvor en Forpagter, efter i 1868 mod Pant i Alt, hvad han „ ejer og ejendes verder“, af en Svoger at have laant et Beløb til Depositum for sin Forpagtningsafgift, i 1879 havde tilbagebetalt Summen til Laangiveren, som samtidigt dermed paatog sig indtil en vis Sum at kautionere for Afgiftens Erlæggelse mod ved Paategning af Forpagteren paa Panteobligationen at faa Tilsagn om samme Sikkerhed som tidligere, statueret, at ingen Panteret herved var erhvervet, allerede af den Grund, at der efter Konkurslovens § 151 ikke længere i 1879 retsgyldigt kunde stiftes villiesbestemt Pant i Alt, hvad Pantsætteren ejer eller ejendes vorder, ligesom forevrigt heller ikke Bestemmelsen i Fdg. 28 Juli 1841 § 1 om Vitterligheds-Vidners Nærværelse var iagttagen ved Udfærdigelsen af Paategningen, der ej heller var thinglæst 57.
- Statueret, at en Bank, der, efter at Modtageren af et Kasselaan var falleret, uden Iagttagelse af Forskrifterne i Konkurslovens § 155 og D. L.s 5—7—2 og 3 havde realiseret det stillede Depositum, ikke ved Pantets uberettigede Realisation havde faaet Ret til at likvidere Provenuet mod andre Fordringer paa Fallenten 315.
- En Bank tilpligtet at udbetale til en Vexelmæglers Konkursbo det ved Realisationen af nogle af Fallenten i sin Tid til Sikkerhed for et Kasselaan stillede Pengeeffekter fremkomne Overskud, idet den Omstændighed, at Boet med Forbehold af sin Ret til det fremkommende Overskud havde overladt det til Banken at realisere Pantet, ikke kunde øve nogen Indflydelse derpaa og der ikke in casu forelaa noget saadant Skyldforhold, som kunde berettige til Likvidation efter Konkurslovens § 15 706.

Postvæsenet.

- En forhenværende Sognefoged, der tiltaltes for i sin nævnte Bestilling at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lov om Postvæsenet af 7 Januar 1871 § 1 ved i 2 forskjellige Gange at have sendt vedkommende Herredskontor, henholdsvis et Brev og en Protokol ufrankeret med en Mand, der

drev daglig Fragtkjørsel, da det fandtes at maatte følge af Forholdets Natur, jfr. ogsaa Lov af 27 April 1883 om Op-hævelse af Fdg. 11 November 1791 § 4 h, at den Postvæsenet tillagte Eneret til Befordring af Breve ikke kunde være til Hinder for, hvor Tjenestens Tarv krævede det — at benytte en anden hensigtsmæssig Fremgangsmaade 818.

Provisoriske Love.

Under en Injuriesag statueret, at den foreløbige Lov af 13 August 1886 ikke kunde frigjøre den paa en Avis i 1885 navngivne Redaktør, selv om han den Gang paa Grund af Fraværelse ikke havde havt den faktiske Ledelse af Bladets Redaktion, da Grundsætningen om formildende Straffeloves tilbagevirkende Kraft er uanvendelig med Hensyn til den nævnte Lovbestemmelse, der kun gaar ud paa at forandre de særlige Regler om, hvem Ansvar for Presseforseelser paahviler 666.

Rettens Pleje.

De ved Fejé Birk optagne Forhør og afsagte Domme i to Justitssager for Mord, Forsøg paa Fosterfordrivelse m. v. kjendte nefterrettelige at være 14.
 Misbilliget, at en Forhørsdommer i en Drabssag havde undladt overensstemmende mod Forskrifterne i Fdg. 21 Mai 1751 § 4 at lade den Dræbtes Lig obducere 134.
 Arrestomkostningerne i en Justitssag angaaende Overtrædelse af § 245 paalagte det Offentlige, da der ikke fandtes at have været tilstrækkelig Feje til at anvende Varetægtsarrest paa Tiltalte 521.
 Misbilliget i en Sag om Ødelæggelse af fremmed Ejendom, at Tiltalses Fader i 8 Dage havde været belagt med Varetægtsarrest 791.

Røveri (Trudsler).

En tiltalt Sagfører ikke funden at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 245 ved sine Skrivelser henholdsvis til Bestyrelsen af en Sparekasse, ved hvilken han arbejdede, angaaende hans Udnævnelse til Bogholder ved Kassen, og til en Biskops Amanuensis angaaende Expeditionen af en Laanesag. Med Hensyn til, at Resultatet i det sidste Tilfælde i Overrettsdommen alene var begrundet paa, at Henvendelsen ikke tilsigtede ulovlig Fordel, er det i Højesteretsdommen bemærket, at den ikke kan anses at indeholde nogen under § 245 hørende Trusel. Arrestomkostningerne paalagte det Offent-

	Pag.
da der ikke fandtes at have været tilstrækkelig Føje til at anvende Varetægtsarrest paa Tiltalte	521.
*En Tiltalt anset efter § 245	70, 772.

Sagførere.

Statueret, at det uden Føje var nægtet en Sagfører, der havde gjort sig betalt for et ham formentlig tilkommende Salær ved at beholde et Beløb, som vedkommende Kommittent havde tilgode hos ham, og derefter sagsøgte af denne til Udlevering af Beløbet, at faa Spørgsmaalet om sin Ret afgjort under samme Sag uden Anlæg af Kontrasegnsmaal. En Bestemmelse i en Kjøbekontrakt om, at Kjøberen skulde bære alle Omkostningerne ved Adkomstberigtigelsen, antaget ikke at kunne medføre, at det Salær, som Sælgerens Sagfører maatte være berettiget til at affordre denne for sin Ulejlighed med at sætte ham istand til at indgaa paa Kontrakten skulde være indbefattet under de nævnte Omkostninger, og at Sælgeren derfor, da Salæret efter Omstændighederne ikke kunde anses ubilligt, var forpligtet til at betale dette 478.

Skatter og Afgifter.

Statueret, at en Bestemmelse i et Arvefæsteskjøde om, at der af den paagjældende Ejendom skulde svares Rekognition „saafremt denne Gaard ved Dødsfald, Salg eller andre Tilfælde bliver overladt eller afhændet til en ny Ejer“, ikke kunde antages at ville foreskrive, at Rekognition kun skulde erlægges, hvor Erhververen af Ejendommen havde faaet sin Adkomst fuldstændig berigtiget, forinden Ejendommen gik over til en ny Erhverver, hvorfor den navnlig ogsaa maatte tilsvares i det i Sagen foreliggende Tilfælde, hvor den nuværende Skjødehavers Forgænger i flere Aar havde besiddet og drevet Ejendommen som sin i Henhold til en mellem ham og den forrige Skjødehaver oprettet Kjøbekontrakt. Da Amtstuen havde været berettiget til at fordre Rekognitionen berigtiget, forinden den meddelte den sidste Erhververs Skjøde den til Thinglæsning fornødne Paategning, maatte den omhandlede Rekognition anses rettelig at være indtalt hos ham 118.

Skifte.

Statueret, at ligesom Lov om Betaling for Skifteforretninger af 30 November 1874 i § 1 har fastholdt den tidligere Regel, at der i Boer, behandlede af Testamentsexekutorer, ingen Skifteafgift skal svares, hvor det ikke ved Skiftets Begyndelse er givet, at den almindelige Skifteret ellers vilde have

	Pag.
at behandle Boet, saaledes er det uantageligt, at Ordene i Lovens § 3 Nr. 2 i Modsætning til den tidligere Retsstilstand skulde have tilsigtet at indskrænke Skifteafgiftens Nedsættelse til det Tilfælde, at Boet virkelig udleveres Arvingerne med Udelukkelse af det Tilfælde, at Forholdene inden Boets Optagelse til Slutning stille sig saaledes, at de, afset fra Indsættelsen af Testamentsexekutorer, ikke længere vilde gjøre offentlig Skiftebehandling nødvendig.....	357.
I en Sag, hvorunder en Vexellerer havde begjært sig sit Konkursbo overgivet til fri Raadighed, statueret, at skjendt den til Efterlodning i Henhold til Konkurslovens § 134 foretagne Gjenoptagelse af bemeldte Bo maatte henregnes til de i den nævnte Lovs § 98 ommeldte Trin af Boets Behandling, maatte hin Begjæring dog nægtes, da han ikke forøvrigt havde fyldestgjort de i sidstnævnte Paragraf ommeldte Betingelser for Boets Overgivelse til hans frie Raadighed, idet han kun havde tilvejebragt Samtykke til saadan Extradition fra en Del af de i Boet anmeldte Kreditorer, medens de øvrige Kreditors Retsstilling i Boet ikke kunde blive paa-virket af det af ham udstedte Proklama.....	640.
Straf.	
Konfiskation idømt i Henhold til § 34 af 11 udkomne Numre af Ugeskriftet „Eva“, der fandtes at være af utugtigt Indhold	213.
Straffelovstillæget (foreløbig Lov af 2 November 1885).	
Antaget, at Optagelsen i en Sangbog for socialdemokratiske Arbejdere, der angav sig som „udgiven af Socialdemokratisk Forbund“, af nogle Sange, skjendt de indeholdt hæftige og ubeføjede Angreb paa de heldigere stillede Samfundsklasser, dog ikke kunde anses straffbare efter den foreløbige Lov af 2 November 1885, hverken dennes § 3 eller nogen anden af denne Lovs Straffebestemmelser, og et tiltalt Medlem af for-nævnte Samfunds Hovedbestyrelse, der som den, der havde beserget Sangbogen udgiven, alene var anset ansvarlig for dennes Indhold, derfor frifunden.....	732.
Sædeligheden (Forbrydelser imod).	
En tiltalt privat Skoleholder paa Landet for sit usædelige Forhold overfor de af ham underviste Pigebørn anset dels efter §§ 173 og 174, smh. med § 46, dels efter § 176, smh. med §§ 173 og 174, jfr. i det Hele med § 166, dels efter § 185	751.
En for Overtrædelse af § 174 tiltalt Person ikke anset med Straf herfor, da det ikke kunde anses godtgjort, at det var ham, der havde forført den paagjældende Pige til Utugt, lige-	

<p>som han heller ikke ansaas for skyldig i uterligt Forhold mod hende, da hendes Blufærdighed efter samtlige Omstændigheder og det mellem dem bestaaende Forhold ikke kunde anses krænket ved hans Behandling af hende. Udtalt, at det sidstnævnte Resultat ikke, som i Overrettsdommen sket, kunde begrundes derpaa, at Tiltalte ikke ved sin Behandling af Pigen havde tilsigtet en kjønslig Tilfredsstillelse. Tiltalte heller ikke funden at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor en anden Pige</p>	426.
En Tiltalt anset efter § 174, jfr. § 46.....	104, 349.
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. §§ 173 og 174 smh. med § 23	149.
En tiltalt Værtshusholder anset efter § 182.....	595.
Redaktøren af Ugeskriftet „Eva“, der i Medfør af foreløbig Lov 13 August 1886 § 2 fandtes at maatte bære Ansvaret for Indholdet af de udkomne Numre, der maatte betegnes som utugtigt, anset efter § 184, hvorhos Numrene i Henhold til § 34 konfiskeredes	213.
En Tiltalt anset efter § 185	60.
En Tiltalt for sit Forhold overfor sin 15-aarige Tjenestepige anset efter § 185, medens Overretten havde henført Forholdet under § 176, jfr. § 174.....	674.

Testament.

<p>Statueret, at et Testament, i hvilket to Personer vare indsatte til Universalarvinger under visse Vilkaar, naturligt maatte forstaas saaledes, at den dem tilkommende Arveret skulde omfatte alt, hvad der ikke endelig var bortskjænket til Andre, alene med den Begrænsning, som var en nødvendig Følge af, at der var tillagt enkelte Personer en Rentenydelse, og at det derfor maatte have Formodningen imod sig, at Erhvervelsen af de Dele af Boet, hvoraf denne Rentenydelse afholdtes, skulde være betinget af de paagjældende Rentenydernes Død. En efter en Rentenydere Død mellem nogle af Testatrixs Intestatarvinger og Universalarvingernes Successor omtvistet Kapital i Henhold hertil tilkjendt Sidstnævnte</p>	841.
--	------

Tilbagesøgning.

Sælgeren af en Ejendom, der af Kjøberen sagsøgte til at tilbagebetale et formentlig formeget erlagt Beløb, 500 Kr., af Kjøbesummen, frifunden, idet Sælgerens Fremstilling af Sagens Sammenhæng, hvorefter Kjøbesummen for at spare Omkostninger, i Dokumenterne vare angiven 500 Kr. mindre, end den i Virkeligheden var, da Kjøberen ikke havde kunnet

præstere det ham paahvilende Bevis for, at Betingelserne for Tilbagesøgningsretten vare tilstede, fandtes at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen. At Sælgerens Sagferer for Underretten havde brugt en forbeholden Procedure, ikke fundet at kunne bevirke et andet Resultat, da Sælgeren selv lige før Søgsmåalets Begyndelse i en til Kjøberens opgiven skriftlig Erklæring havde fremstillet Sagen paa samme Maade som det under Sagens senere Drift fra hans Side var sket.....

Tilregnelighed.

Straffelovens § 39 anvendt paa en Tiltalt i Forbindelse med § 204

Ansvar for de i et af en Part for Højesteret afgivet Indlæg indeholdte usømmelige Udtalelser mod Forskjellige, paa Grund af hans mentale Tilstand ikke paalagt ham

Et tiltalt Fruentimmer, der havde tilraadet en Medtiltalt at anvende et iøvrigt aldeles virkningsløst Middel til at fordrive sit Foster, frifunden, da det, skjøndt Sundhedskollegiet ikke skjønnede, at hun kunde anses utilregnelig, dog af Højesteret fandtes betænkeligt at statuere, at hun i Gjærningøjeblikket havde været sig bevidst, at hun raadede Vedkommende til en strafbar Handling

Transport.

Statueret, at en Person, der af et senere falleret Vexellererfirma havde modtaget 2 af en Bank udstedte Recipisser for pantsatte Effekter, ikke havde været beføjet til at se en Transport deri, at de nævnte Recipisser vare ham overleverede med Pantsætterens Navn in blanco, og at han derfor maatte være at tilpligte at udlevere Effekterne eller tilsvare det ved deres Realisation indkomne Beløb, alt med Fradrag af Indløsningssummen m. m.

Et udenlandsk Firma, der i Henhold til et samme af vedkommende Kreditor overleveret Gjældsbevis med dennes Navn tegnet paa Bagsiden, søgte Debitor efter samme til Betaling af skyldige Afdrag, ikke fundet i Kraft af det saaledes Foreliggende, at kunne fordrø sig betragtet som Transporthaver paa Gjældsbeviset og heller ikke som Haandpant-haver i samme, idet det kun kunde antages at være overgivet Firmaet til Sikkerhed af Kreditor under en Betingelse, som ikke var kommen til Existens. Debitor efter Gjælds-brevet derfor frifunden for Firmaets Søgsmåal, men tilpligtet mod Afskrivning paa Dokumentet at betale til en Interes-

	Pag.
sent, der havde gjort Udlæg i Gjældsbeviset, uden at være kommen i Besiddelse af samme.....	188.
Statueret, at det i en Sag, hvor det var in confesso, at det maatte betragtes som vedkommende Afdødes Villie, at en af ham efterladt Obligation, uanset den til hans Søn udfærdigede Transport paa samme, skulde være hans Datters Ejendom, maatte paahvile Sønnen at bevise, at Datterens Raadighed over Kapitalen ifølge deres Faders Bestemmelse skulde være saaledes indskrænket, at Bestyrelsen af samme skulde være hos Sønnen. Da Sidstnævnte til Støtte herfor ikke havde kunnet paaberaabe sig andet end Transporten, hvoraf kun kunde udledes, at Datteren ikke i Faderens levende Live kunde blive raadig over Obligationen, medens forskellige Omstændigheder talte mod hans Fremstilling, tilpligtedes han at udlevere sin Søster den omhandlede Kapital.....	554.

Tyveri.

En for Tyveri Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis.....	313.
En Tiltalt anset for Tyveri, ved fra en Havnedømning at have tilvendt sig en Øxe, som de i Havnen beskæftigede Arbejdere midlertidig havde henstillet der.....	27.
En for Tyveri eller ialtfald ulovlig Omgang med Hittegods Tiltalt, anset efter § 228 for under sit Ophold paa en Beværtning, at have taget en paa Gulvet liggende Portemonnæ op og stukket den til sig, i den Hensigt at beholde den, skjøndt han indsaa, at den tilhørte en af de Tilsteværende.	91.
Et tiltalt Fruentimmer anset for simpelt Tyveri af en Dyne, der henhørte til en i hendes ugevis lejede møblerede Værelse henstaaende Seng, over hvilken der ikke var indrømmet hende nogen Brugsret.....	94.
Et tiltalt Fruentimmer anset for simpelt Tyveri ved at tilvende sig et Lagen, som fandtes liggende udenfor hendes Kammerder paa en saadan Maade, at hun indsaa, at det var faldet ned gennem en Aabning fra Terreloftet, hvor det af Ejeren var ophængt.....	110.
En Tiltalt, der medens han arbejdede paa en Gaard, havde tilvendt sig en til 50 Øre vurderet Tobakspibe ud af Lommen paa en anden Arbejders Frakke, der af denne var hængt paa et Rækværk, anset efter § 228.....	184.
En Tiltalt, der fra et afaaset Hængeskab havde stjaalet 3 ugangbare Guldmønter, der ikke kom tilstede under Sagen, men maatte antages at have havt en Værdi af 6 Kr. hver, anset efter § 228.....	518.

	Pag.
To Tiltalte. der under en Ildebrand, af en Flok paa en Lande- vej vildfarende Høns havde tilvendt sig en Hane, anset efter § 228 jvfr. § 47, 1ste Mb.....	526.
Straf for Tyveri efter § 228 idømt i Forbindelse med Straf for Drab efter § 190.....	663.
En Tiltalt for Tyveri af Hakkelse anset efter § 228, tildels smh. med § 46.....	764.
Straf for simpelt Tyveri endvidere idømt 12, 111, 133, 140, 153, 171, 200, 205, 215, 216, 221, 265, 312, 330, 333, 340, 342, 361, 391, 404, 445, 519, 528, 544, 599, 605, 613, 615, 627, 694, 780, 812	846.
 Kvalificeret Tyveri.	
En Tiltalt anset efter § 232, 2det Led for Tyveri af Faar paa Marken.....	352.
I en Sag mod 6 Tiltalte, Hovedmanden dømt for et stort An- tal Tyverier, tildels udøvede ved Indbrud, medens de øvrige 5 Tilfælde ansaas for Tyveri, Hæleri eller anden Delagtig- hed i Tyveri eller for ulovlig Omgang med Hittegods.....	454.
Straf for Indbrudstyveri endvidere anvendt.....153, 205,	770.
 Tyveri efter § 233.....	 59.
 Tyveri efter § 235.	
En Tiltalt anset efter § 235 for et med Indbrud forbundet Tyveri af Fødevarer til umiddelbar Fortæring.....	344.
En Tiltalt anset med Bøde efter § 235 for at have tilvendt sig nedfaldende Grene i en Skov til en Værdi af 50 Øre.....	399.
En Tiltalt, der i den Hensigt at tilegne sig Fødevarer havde skaffet sig Adgang til et Hus ved at rykke i en Hængelaas, som uden nogen Kraftanvendelse fra hans Side gik op af sig selv, og derefter tilvendt sig Føde- og Drikkevarer til Værdi 42 Øre, hvoraf han strax fortærede Halvdelen, ikke anset med Straf herfor, da hans Forhold af Højesteret an- toges at. maatte henføres under § 235 og Begjæring om Paatale fra den Forurettede ikke forelaa. Overretten havde anset ham efter § 232, 1ste Led.....	497.
Af 2 Tiltalte, den ene anset efter § 228 for i en Skov at have tilvendt sig 2 til Forauktionering henlagte Lægter, medens hans og en Medtiltalts Tilegnelse af et ombløst Asketræ og en nedbløst Bøgegren henførtes under § 245.....	546.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 235 jfr. § 55, for at have benyttet et af hendes Mand stjaalet Brædt til Værdi 50 Øre til Hylder. Hendes Forhold ved at opbrænde en Del af de af hendes Mand stjaalne Bræder, for at Politiet	

	Pag.
ikke skulde finde dem, af Højesteret statueret ikke at kunne betragtes som Hæleri.....	551.
Et tiltalt Fruentimmer, som fra en Gartners Have, hvortil Laagen var uafaaaset, havde tilvendt sig 16 Stk. Agurker af Værdi 1 Kr. 20 Øre til eget Brug samt i 2 Gange af Hegnet om Haven, hver Gang et Knippe Risbrænde af Værdi 10 Øre, som hun efterhaanden forbrugte i sit Hjem, anset efter § 235.....	798.
Brugstyveri.	
To Tiltalte, der ved Underinstantsen vare ansete efter § 228 for Besiddelsestagelse af et Træstykke, af Højesteret kun ansete skyldige i Brugstyveri, og da vedkommende Forurettede ikke havde begjært Paataale, frifundne.....	206.
Udeblivelsesdomme:	
228, 229, 230, 231, 263, 264, 276, 445, 539,	834.
Valgret.	
Statueret, at en Bagersvend, der af Mesteren var antagen til at forrette alt forefaldende Arbejde i Bageriet af en vis Art mod som Vederlag at faa en ugentlig Pengeløn samt Kost og Logis i Mesterens Hus, og som i Henhold hertil i henved 1 Aar havde været optagen i Mesterens Husstand og underkastet Husordenen dersteds, med Føje var nægtet Optagelse paa Listen over de Valgberettigede til Folkethinget, uanset at Forholdet ikke var stiftet for en bestemt længere Tid og en bestemt Opsigelsesfrist ikke betinget.....	820.
Veje og Vandløb.	
En hos en Gaardfæster efter Vandsynsmændenes Formands Rekvizition foretagen Udpantningsforretning for Omkostninger ved Udførelsen af et Fæsteren paalagt Arbejde til Oprensning af et privat Vandløb samt for Omkostninger ved Synsmændenes Forretninger stadfæstet. Under samme Sag statueret, at Vandsynsloven af 28 Maj 1880 § 48 intet foreskriver om Nødvendigheden af Parternes Tilkaldelse, naar Eftersyn foretages om, hvorvidt et ved Kjendelse paalagt Oprensningsarbejde er udført, saalidt som om Protokollation af Eftersynet.....	54.
Statueret, at en af nogle Gaardmænd og Husmænd paastaaet Færdseisret over en Lod fra deres udflyttede Steder til deres Moselodder maatte anses erhvervet ved Alderstidshævd. Erstatning for Vejens Afspærring tilkjendt de Færdseisberettigede efter uvillige Mænds Skjøn.....	838.

Vestindien.

- En vestindisk Tiltalt anset for Tyveri efter Fdg. 11 April 1840 § 15, jfr. Andg. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3. 67.
- En Tiltalt, der var funden i Besiddelse af nogle til et kort i Forvejen begaaet Indbrudstyveri henhørende Gjenstande og med Hensyn til denne sin Besiddelse havde afgivet usandfærdig Forklaring, deriblandt endog at have faaet dem ved et Tyveri, som viste sig ikke at være begaaet, af Højesteret kun anset for Hæleri efter Fdg. 11 April 1840 § 22, medens Underinstantsen i Henhold til Fdg. 8 September 1841 havde anset ham for skyldig i det begaaede Indbrudstyveri 221.
- En Tiltalt, der af Overretten var anset for Falsk efter Fdg. 11 April 1840 § 62, 1 og 3 Led, af Højesteret ikkun anset for Forsøg paa Bedrageri efter samme Fdg. § 41 jfr. § 80, da den af Tiltalte skrevne Udleveringsseddel ikke kunde anses forsynet med falsk Underskrift. Tillige anset efter Fdgs § 1 for Tyveri 265.
- Ihændehaven af en Del Aktier i »St. Croix's Fællessukkerkogerier« anset berettiget til at erholde Dom over Guvernementet for de dansk-vestindiske Øer paa »St. Croix's Kolonialkasses Vegne til Betaling af forfaldne Aktiekoupons, idet den Omstændighed, at det var notorisk, at Kolonialkassen for Tiden ikke var i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, hverken kunde medføre Frifindelse for Tiltale eller Afvisning. Billiget, at der er tilføjet Dommen sædvanlig Eksekutionstermin og Tvangsklausul, idet der, selv om Kolonialkassen maatte kunne stilles ved Siden af Statskassen, vilde mangle Feje til at nægte de Paagjældende en Dom, som egner sig til at exekveres, hvorved intet var afgjort om, hvorvidt visse Gjenstande ifølge deres Bestemmelse og Beskaffenhed maatte være unddragne fra Eksekution eller denne iøvrigt af særlige Grunde være indskrænket. 283.
- En Tiltalt anset efter Fdg. 4 Oktober 1833 § 29 Mb. 2 for ved Ugatsomhed at have foraarsaget en Andens Død samt tilpligtet at erstatte de ved den Dræbtes Ophold paa Hospitalet og Begravelse forbundne Udgifter. 287.
- En Tiltalt anset for Indbrudstyveri 310.
- En Person anset i Henhold til Fdg. 4 Oktober 1833 § 29, 2 Led for sit Forhold med Behandlingen af et sygt Barn og dets Forældre for at have tilladt denne Behandling ansete med arbitrære Straffe ifølge Lovgivningens Analogi 322.
- En Tyv, der havde banet sig Vej til et til hans eget stødende Værelse ved at læsrive en Lægte, til hvilken Skillevæggen Brædder vare fastgjorte, anset for Indbrudstyveri, naftet han ikke kunde antages at have anvendt videre Kraft eller andet

Redskab end sine Hænder. To af hans senere med Benyttelse af den saaledes tilvejebragte Aabning i samme Værelse begaaede Tyverier derimod betragtede som simple	466.
En tiltalt Straffefange anset efter Fdg. 11 April 1840 § 15 jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3	484.
En Tiltalt anset for Dyrplageri efter Andg. 24 April 1860 samt for Opsætsighed mod Politiet efter Lovgivningens Analogi	717.
En Tiltalt anset efter Andg. 24 Oktober 1879 § 6, jfr. § 1, for 5 Gang begaaet Løsgjænger, i hvilken Straf da den for Gadeuorden efter Lovgivningens Analogi forskyldte Straf ansaas absorberet	721.

Vexel.

Et dansk Handelsfirma anset berettiget til overfor en Dom til Betaling for leverede Varer, som et fransk Firma havde erhvervet over det, at benytte en til det af sidstnævnte Firmas Agent endosseret Vexel som Exekutionsobjekt, uden Hensyn til, om det maatte have erhvervet Vexlen alene til dette Brug, eller var bekendt med, at Agenten stod i et betydeligt uopgjort og omstridt Mellemværende med det franske Firma. Udtalt, at det ikke kunde anses oplyst, at fransk Ret vilde føre til noget andet Resultat	848.
---	------

Vold mod Private.

En Tiltalt anset efter § 202, saaledes at der ved Straffens Bestemmelse tillige tages Hensyn til § 203	179.
To Tiltalte ansatte for Vold og Uorden paa Værtshus efter § 203 og Politivedtægten for det paagjældende Landdistrikt	181
En Tiltalt, der ved sin uberettigede voldelige Modstand mod en Gæstgivers Forsøg paa at sætte ham ud af Beværtningslokalet havde bevirket, at dennes Ben, enten som Følge af et Fald eller et Spark af Tiltalte brækkedes paa en saadan Maade, at den Paagjældende næppe nogensinde vil kunne gjenvinde den fulde Brug deraf, anset efter § 203	548.
§ 203 endvidere anvendt	406, 486, 574, 616, 736.
En Tiltalt, der med en Pistol havde skudt en Pige i Brystet, saaledes at Kuglen, der blev siddende i Brystkassen, muligvis kunde bevirke hendes Død, anset efter § 204, jfr. § 39	4.

Ærefornærmelse.

En Tiltalt (Pianofortearbejder Holst) for fornærmelige Udtalelser dels imod Ministeriet i sin Helhed, dels særlig om Konseilspræsidenten paa 3 afholdte politiske Møder anset efter § 216, jfr. § 215, og § 217	64.
---	-----

	Pag.
En Tiltalt anset efter §§ 215 og 217 med Fængselstraf for Sigtelser og Forhaanelser i Breve og Fornærmelserne mortificerede	159.
En Højskoleforstander, der tidligere havde været ansat som personel Kapellan, anset med Straf efter § 216 jfr. § 215 for i en i Ugebladet „Tidens Strøm“ indrykket Artikel at have beskyldt Regjeringen, navnlig dens Chef Konseilspræsident Estrup, for at have krænket Edens Hellighed, holdt Grundloven ved Kneb osv. Udtalt, at den Præster paahvilede Pligt til at formane og irettesætte ialtfald ikke, forsaaavidd de udtale sig gjennem Pressen, kan komme i Betragtning til Ophævelse eller Formildelse af Ansvarret for deres Yttringer	619.
En tiltalt Redaktør for en Avisartikel, der efter hele Sammenhængen maatte anses at indeholde en Sigtelse mod Konseilspræsidenten for bevidst Grundlovsbrud, anset efter § 216, jfr. § 215, idet dog Hensyn toges til Grundsætn. i § 60, 1ste Punktum som Følge af, at Omdelingen af det paagjældende Nr. af Bladet var blevet standset af Redaktionen kort efter dennes Begyndelse og nye Exemplarer, hvori et enkelt af de fornærmelige Udtryk var forandret, vare uddelte	666.
Ødelæggelse eller Beskadigelse af fremmed Ejendom.	
En Tiltalt anset efter § 296 for med sin med løst Krudt og med Blaar til Forladning ladede Jagtbøsse at have skudt gjennem Vinduet ind i den af en Klub til Bal afbenyttede Dandsesalon i en Kro og 2 Medtiltalte ansete efter samme Paragraf, smh. med § 54	791.

Rettelser.

Pag. 389, Linie 18 f. o.:	det, læs: idet.
— 787, — 10 —	tage Betragtning, læs: tage i Betragtning.
— 842, — 13 —	betingede læs: betinget.
— 851, — 14 —	Vexlen bedre — Vilkaar, læs: Vexlen — bedre Vilkaar.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 1-2.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 3 Marts 1887.

Nr. 98.

Advokat Halkier

contra

Niels Christian Hansen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 November 1886: Arrestanten Niels Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Rode, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig efter Straffelovens § 238, men da der i Medfør af samme Lovs § 246 maa tillægges den ham under 30 April 1881 efter § 107 og § 245 overgaaede Dom Gjentagelsesvirkning, bliver han nu at dømme som for 5te Gang begaaet Hæleri.

Idet det efter Omstændighederne dog findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Christian Hansen for Tyveri. Ifølge derom af Kreaturhandler Niels Petersen den 27 Marts d. A. til Politistationen Nr. 5 foretagen Anmeldelse og senere i Retten afgiven Forklaring, blev der paa denne Dag eller i de nærmest foregaaende Dage frastjaalet ham forskellige Klædningsstykker, deriblandt en sort Klædesfrakke og en Vest, der havde hængt i et uafaaet Klædeskab i hans Soyeværelse, hvortil Adgangen en vis Tid af Dagen havde været uhindret. Da der opstod Mistanke om, at Arrestanten havde begaaet dette Tyveri, blev der indledet Undersøgelse mod ham, men under denne har han benægtet at have begaaet bemeldte Tyveri og overhovedet at have været i Besiddelse af de omhandlede Klædningsstykker. Efterat disse imidlertid som Følge af den skete Anmeldelse havde været efterlyste i Politi-Efterretninger, afleverede Pantelaaner Jørgensen i Guldbergsgade Nr. 16 den 2 April d. A. en Frakke og en Vest, svarende til de stjaalne, om hvilke han forklarede, at de vare pantsatte den 27 Marts d. A. om Eftermiddagen i hans Forretning af en Person, af hvem han gav en Beskrivelse, der ganske passede paa Arrestanten. Arrestanten har nu vel benægtet nogensinde, før Undersøgelsen i nærværende Sag mod ham begyndte, at have været i Pantelaaner Jørgensens Forretning, og særlig at have pantsat den omhandlede Frakke og Vest hos ham den nævnte Eftermiddag, paa hvilken han vil have opholdt sig paa Kommunehospitalet, men ligesom Arrestantens Anbringende i sidstnævnte Henseende er ubestyrket af Sagens andre Oplysninger, saaledes tale disse afgjørende for, at det har været Arrestanten, der har pantsat Frakken og Vesten. Ikke blot har det nemlig — som meldt — under Sagen vist sig, at det af Pantelaaner Jørgensen opgivne Signalement af den Person, der pantsatte Frakken og Vesten, i sin Almindelighed passer paa Arrestanten, men særlig er der i Arrestantens Be-

siddelse forefundet et Halstørklæde og en Overfrakke, som ganske svare til Beklædningsgjenstande, den ommeldte Person efter Pantelaaner Jørgensens Beskrivelse ved den omhandlede Lejlighed var iført. Pantelaaner Jørgensen har fremdeles, efter gjentagne Gange at have taget Arrestanten i Øjesyn under Sagen, erklæret, at han ikke nærer nogen Tvivl om, at Arrestanten er den Person, der pantsatte bemeldte Gjenstande, og som han selv expederede. Pantelaaner Jørgensens Assistent Peter Therkildsen har derhos forklaret, at han var tilstede i Pantelaaner Jørgensens Forretning, da Frakken og Vesten bleve pantsatte, og saaledes saa den Person, der foretog Pantsætningen, samt at han, der ligeledes gjentagne Gange har taget Arrestanten i Øjesyn, for sit Vedkommende ejheller betvivler, at han er den ommeldte Person, i hvilken Henseende han, som særlige Gjenkjendelsestegn, har fremhævet visse Ejendommeligheder ved Arrestantens Bevægelser. Disse af Pantelaaner Jørgensen og Assistenten Therkildsen afgivne Forklaringer ere bekræftede med Ed. Der findes herefter tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten den 27 Marts d. A. har pantsat og saaledes været i Besiddelse af de ommeldte af Pantelaaner Jørgensen den 2 April d. A. afleverede Klædningsstykker, og da disse, der have været tilstede under Sagen, af Kreaturhandler Petersen ere gjenkjendte som hørende til de ham frastjaalne Gjenstande, og han med Hensyn til dem har bevist sin Ejendomsret og aflagt Tilhjemlingsed, saa findes der at foreligge et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jvfr. Frd. 8 September 1841 § 6, fyldestgørende Bevis til med Hensyn til bemeldte Klædningsstykker, der ere vurderede til ialt 30 Kr., at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, da Omstændighederne ikke tilstrækkelig vise hen til, at han selv har stjaalet dem. Arrestanten sigtes fremdeles for den 30 Marts d. A. at have begaaet Tyveri fra et andet uafaaaset Værelse og herved frastjaalet Kristine Hansen, Brendels Hustru, og dennes Søn Carl Frederik Brendel 3 Kr. 50 Øre i rede Penge og nogle Klædningsstykker, af hvilke Gjenstande Pengene beroede i en uafaaaset Kommodeskuffe, Klædningsstykkerne i et Klædeskab, til hvilket Nøglen forinden Tyveriet sad i Døren, hvorfra den, da Tyveriet blev opdaget, var borttagen. Vel er det nu oplyst, at umiddelbart efterat Tyveriet maa antages at være begaaet, have flere Personer set en Mandsperson af lignende Udseende som Arrestanten, i den Ejendom, hvor Tyveriet blev begaaet, hvorhos Arrestanten er funden i Besiddelse af en Nøgle, som har vist sig at passe til det Skab, hvori de stjaalne Klædningsstykker hang. Mod Arrestantens Benægtelse kan det dog ikke ved det i Sagen Fremkomne anses bevist, at det har været ham, der til den anførte Tid er bleven set i Ejendommen, eller at den i hans Besiddelse forefundne Nøgle i Virkeligheden hører til be-

meldte Klædeskab, og da der iøvrigt ikke er oplyst Omstændigheder, der kunne godtgjøre, at Arrestanten har begaaet bemeldte Tyveri, kan han forsaauidt ikke anses overbevist om noget Ulovligt. Arrestanten er født den 8 Juni 1860 og anset: ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 3 Marts 1879 efter Straffelovens § 228, cfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 30 April 1881 efter Straffelovens § 107 og § 245 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 13 December 1881 i Medfør af Straffelovens § 246 efter § 231, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 27 Oktober 1883 efter Straffelovens § 232 som for 4de Gang begaaet grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 14 Oktober 1885 efter Straffelovens § 210, jvfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte, og idet der ikke haves Hjemmel til at tillægge den Arrestanten den 30 April 1881 overgaaede Dom Gjentagelsesvirkning under nærværende Sag, vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Fredagen den 4 Marts.

Nr. 94.

Advokat Klubien

contra

Thomas Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Drab eller ialtfald for Vold paa Person.

Morsø Herreds Extrarets Dom af 17 August 1886: Arrestanten Thomas Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Gamborg og Defensor, Prokurator Bendix, 20 Kr. til hver. I Erstatning til Dorthea Marie Andersen af Tødse betaler Arrestanten 287 Kr. 33 Øre. Den idømte Erstatning at udrede

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1886: Arrestanten Thomas Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er i Dommen rettelig henført under Straffelovens § 204; men da det efter de Højesteret forelagte Oplysninger, særligt den i Dommen anførte Erklæring af Overlægen paa en Sindssygeanstalt, findes betænkeligt at antage, at Tiltalte i Gjerningens Øjeblik har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil Straffelovens § 39 være at anvende i Forbindelse med førstnævnte Paragraf. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Thomas Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Thomas Peter Nielsen — der er født i Aaret 1857 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — tiltales under denne Sag for Forsøg paa Drab eller i alt Fald for Vold paa Person. Efter Sagens Oplysninger var Arrestanten, der den 1 Mai f. A. var kommen til at tjene paa en Gaard i Mollerup paa Morsø, efter en Maanedes Tids Forløb bleven forelsket i en sammesteds tjenende Pige, Dorthea Marie Andersen, og gjorde

hende i den paafølgende Tid mange Kjærlighedserklæringer, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at gifte sig med hende. Da hun ikke vilde indlade sig med ham, blev han efterhaanden mere og mere paatrængende og sagde oftere til hende, at han vilde tage Livet af sig selv, dersom hun ikke vilde være Kjæreste med ham, hvorhos han, efter hendes Forklaring, tillige mangfoldige Gange, naar de vare ene, truede hende med, at hun aldrig skulde faa Bryllup med nogen Anden, idet han tilføjede, at selv om det skulde lykkes hende at faa Bryllup, skulde hun ikke være gift i ret mange Dage, før han skulde møde og hævne sig. Arrestanten har i saa Henseende erkjendt, at han har truet hende med Hævn, men han vil kun have gjort dette i Vrede og uden dermed at forbinde nogen Hensigt til at gjøre hende Fortræd. Desuden maa han antages ogsaa at have forulempet hende paa andre Maader, og navnlig er det oplyst, at han, da han den 15 November f. A. om Aftenen var gaaet ud for at møde hende, der den nævnte Dag havde været i Besøg hos sine Forældre i Tødsø, og havde truffet hende paa Hjemvejen derfra i Selskab med hendes Broder, som Arrestanten synes ikke at have kjendt, har, idet han ledsagede sit Spørgsmaal med Eder, forlangt at vide, hvem det var, hun fulgtes med, og da hun dertil svarede, at det behøvede hun ikke at gjøre ham Regnskab for, angreb hendes Broder, idet han først greb ham i Armen og senere gav ham et Slag for Brystet. Da Dorthea Marie Andersen og hendes Broder derefter gik ind i hendes Husbonds Stuehus og aflaaede Dørene — ved hvilken Lejlighed Arrestanten forgjæves søgte at trænge ind i Huset samtidig med Pigens Broder — forsøgte Arrestanten først at opbryde Husets Bagdør og, da dette ikke lykkedes ham, stillede han sig hen foran Vinduerne ind til den Stue, hvor Pigen og hendes Broder tillige med Førstnævntes Madmoder opholdt sig, slog paa Vindusprossen og sigtede Dorthea Marie Andersen for at løbe omkring og have Omgang med andre Karle, hvorhos han tilføjede, at han nok skulde holde, hvad han havde lovet. Dagen efter dette Oprin traf Dorthea Marie Andersen, der fandt det uudholdeligt længere at tjene sammen med Arrestanten, imidlertid Aftale med sin Husbond om, at Arrestanten skulde bort fra Gaarden, men at hun, for at han ikke skulde finde paa at gjøre hende Ondt, indtil han var kommen bort, skulde tage Ophold hos sine Forældre, idet det lige overfor Arrestanten skulde gives Udseende af, at hun var fratraadt sin Tjeneste, og efter at der derpaa havde fundet en Samtale Sted mellem Arrestanten, Dorthea Marie Andersen og hendes Husbond, hvorunder det blev sagt Arrestanten, at det var Pigens Alvor at rejse bort, samt at Grunden til, at hun forlod sin Tjeneste, var den, at hun ikke kunde være i Fred for ham, forlod hun virkelig samme Dags Eftermiddag omtrent Kl. 5, ledsaget af sin Broder, sin Husbonds Gaard for at begive sig til sine Forældre i Tødsø.

De vare imidlertid knap komne 100 Alen fra Gaarden, før Arrestanten kom efter dem og spurgte Dorthea Marie Andersen, om hun ikke vilde sige Farvel til ham. Efter sin Broders Opfordring gjorde hun dette og gav Arrestanten Haanden, men da hun og hendes Broder derefter gik videre, fulgte Arrestanten efter dem. Da de vare komne til Frøslev, gik de ind i et Hus sammesteds og opholdt sig der i en halv Times Tid i det Haab, at Arrestanten imidlertid skulde gaa sin Vej, men da de efter at have forladt Huset og begivet sig paa Vejen til Tødsø vare komne forbi Frøslev Skole, saa de Arrestanten staa her og vente paa dem. Han fulgte nu atter efter dem, idet han stadig søgte at komme om paa Siden af Dorthea Marie Andersen — hvad hendes Broder dog hindrede ved at træde imellem dem, hver Gang Arrestanten nærmede sig hende — og da hendes Broder nu sagde til Arrestanten, at han ikke holdt af hans Følgeskab og at Arrestanten, hvis han vilde gaa med, skulde gaa foran, gjorde Arrestanten vel nogle faa Skridt frem foran dem, men sprang derpaa over Vejgrøften og kom efter at have ladet Dorthea Marie Andersen og hendes Broder gaa forbi sig paany bagefter dem. Da de kom til en Bivej, der fører til Sognefogdens Gaard i Frøslev, drejede de om ad denne Vej for at søge Hjælp hos Sognefogden, men efter at de vare komne et kort Stykke hen ad Vejen, hvor Arrestanten vedblev at følge efter dem, spurgte Arrestanten Dorthea Marie Andersen, om det var hendes Alvor, at hun ikke vilde have noget med ham at skaffe, eller, som han efter sin Forklaring vil have udtrykt sig, om det var hendes Alvor at rejse bort, og da hun bekræftede dette, vendte han sig fra hende, trak en ladt Pistol frem og affyrede den paa hende bag fra, efter sin Forklaring, i 3 à 4 Skridts Afstand, men efter Dorthea Marie Andersens og hendes Broders Udsagn i en saadan Nærhed af hende, at han rørte eller maatte kunne have rørt hende med Pistolen. Pistolkuglen, der efter Sagens Oplysninger havde en Vægt af 3,05 Gram, ramte Dorthea Marie Andersens Skulderblad og gik derfra opad ind i hendes Brystkasse, hvor den blev siddende, uden at de Læger, der senere have undersøgt hende, have kunnet afgjøre, om Kuglen, der ikke har kunnet opdages eller fjernes, er gaet ind i selve Lungen eller om den sidder paa Indresiden af Brystkassen. Efter Skudet faldt Dorthea Marie Andersen til Jorden med et Skrig, dog uden at tabe Bevidstheden, og Arrestanten løb derefter bort, men blev samme Dags Aften funden i Gaardmand Peder Steffensens Stald i Frøslev, hvor han, der havde et Skudskaar i den venste Side af Brystet, havde lagt sig i en Baas ved Siden af en Tyr. Arrestanten har nu paastaet, at han, da han den 16 November forlod sin Husbonds Gaard for at følge efter Dorthea Marie Andersen og hendes Broder, ikke tænkte paa at gjøre hende nogen Skade. Han havde vel ved den om-

meldte Lejlighed medtaget den ladte Pistol — som han den foregaaende Sommer vil have kjøbt af en Kjøbmand, dels for at dræbe sig dermed, dersom han ikke kunde faa Dorthea Marie Andersen til at være Kjæreste med sig, dels for med samme at kunne værge sig ligeoverfor Sognets unge Folk, som, efter hvad han har villet gjøre gjældende, vare slemme imod ham og forfulgte ham — men efter hans Forklaring tog han den kun med for at bruge den imod sig selv, og, efter hvad han paastaaer, opstod Tanken om at skyde paa Pigen først hos ham i samme Øjeblik, han udførte Tanken. Han har derhos vedholdende benægtet, at han, da han affyrede Skudet, havde til Hensigt at dræbe Dorthea Marie Andersen, og han vil end ikke have tænkt sig, at et Skud af Pistolen, naar det ikke rettedes imod en Persons Hjerte, kunde have dræbende Virkning. Derimod har han vedgaaet, at han vilde saare Pigen for, som han har udtrykt sig, at give hende noget andet at tænke paa, saaledes at hun ikke skulde finde paa at tage en anden Kjæreste for det første, men iøvrigt vil han i Gjærningøjeblikket have været saa fortvivlet og ude af sig selv, at han ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvilke Følger Saaret vilde kunne have for hende. Iøvrigt forsøgte Arrestanten, ifølge sin Forklaring, efter at have fjernet sig et kort Stykke fra Gjærningsstedet, at dræbe sig selv ved at drikke noget Karbolsyre, som han tidligere havde kjøbt paa Apothek for eventuelt at benytte det til Selvmord, og som han havde medtaget, da han den 16 November forlod sin Husbonds Gaard, men da han blev bange for, at han ikke vilde dø deraf, gik han ind i ovennævnte Peder Steffensens Gaard og hejsede sig ned i en derværende Brønd for at drukne sig. Da han var kommen i Vand til midt paa Livet, syntes han imidlertid, at det var for koldt, og entrede atter op af Brønden, hvorefter han gik ind i Peder Steffensens Lade. Her ladede han sin Pistol og skjød sig i venstre Side af Brystet i Forventning om at ramme sit Hjerte, men tilføjede sig kun det ovenfor omhandlede Saar, der ikke var dødeligt, og som maa antages nu at være fuldstændig helbredet. Derpaa lagde han sig ned i Laden, men da han kom til at fryse, gik han derfra ind i Stalden og lagde sig i den Baas, hvor han, som meldt, senere blev funden, idet han, der maa antages ikke at have lagt Mærke til, at det var en Tyr, i hvis Baas han lagde sig, iøvrigt efter sin Forklaring ikke havde til Hensigt at lade sig stange af Tyren. Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, men ligesom de af vedkommende Distriktslæge og det kongelige Sundhedskollegium afgivne Erklæringer gaa ud paa, at han maa anses for tilregnelig, hvortil Kollegiet dog har fejlet, at der kunde være Anledning til at tilraade en Observation af Arrestanten paa en Sindsygeanstalt for at faa fuld Sikkerhed i saa Henseende, saaledes har ogsaa Overlægen paa Sindsygeanstalten

ved Aarhus, hvor Arrestanten efter Kollegiets ovenmeldte Henstilling har været indlagt til Observation fra den 7 Mai d. A. indtil Begyndelsen af August Maaned, i sin derefter afgivne Erklæring udtalt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Arrestanten er eller har været sindssyg, maa besvares benægtende, idet der intet er hverken nu eller tidligere, som tyder paa Sindssygdom, men at Arrestanten er et svagt begavet Individ, som neppe er i Stand til at opfatte og bedømme Livsforholdene som et voxent og normalt udviklet Menneske og at han derved saa meget lettere har kunnet blive overvældet af den Lidenskab, hvoraf han har været grebet paa en saadan Maade, at han har handlet udelukkende under Indflydelse af sin Affekt og efter Øjeblikkets Indskydelse uden Evne til at bedømme sin Handlings Følger og Betydning. Dorthea Marie Andersen, der samme Dag, hun var bleven saaret, blev indlagt paa Sygehuset i Nykjøbing paa Morsø, blev den 8 December næst efter udskreven derfra som foreløbig helbredet, men under en af Lægen den 9 Februar dette Aar foretagen Undersøgelse af hende klagede hun dog over, at hun endnu jævnlig havde Sting i den venstre Del af Brystet samt Smerter i sin venstre Side, og disse sygelige Tilfælde, der efter Lægens Formening maatte antages at være en Følge af det hende tilføjede Skudsaar, bevirkede, at hun ikke kunde udføre almindelig Tjenestepigegjerning og ikke kunde lade sig fæste som Tjenestepige til 1 Mai. Efter Lægens Erklæring var hendes Helbred derhos foreløbig stadig truet paa Grund af, at Projektilet endnu fandtes i hendes Brystkasse. Den 8 Mai mødte hun i Extra-retten, men hun, der efter sin Udskrivning af Sygehuset havde maattet tage Ophold hos sin Fader, fordi hendes Kræfter ikke tillod hende at paatage sig nogen Tjeneste, var efter sin Forklaring endnu dengang svag og lidende efter det hende tilføjede Saar, og under en af Distriktslægen i Kallundborg den 2 September foretagen Undersøgelse af hende, der dengang opholdt sig i Ubberup ved Kallundborg, klagede hun fremdeles over Smerter inde i Brystet og angav let at blive stakaandet. Distriktslægen kunde iøvrigt efter sin Erklæring ikke opdage andet abnormt hos hende end en noget skarpere Aandedyd omkring Arret efter det hende tilføjede Saar, og efter hans Formening var det muligt, at Kuglen, hvad enten den sad uden paa Lungen eller inde i samme, senere kunde komme ud af hende paa et eller andet Sted, saa at Pigen blev fuldstændig helbredet, eller dog blive indkapslet og saaledes blive siddende inde i hendes Brystkasse uden at forarsage hende videre Gene, men paa den anden Side kunde det ogsaa tænkes, at Kuglen kunde foranledige en mer eller mindre akut eller kronisk Sygdomstilstand i Lungen, der før eller senere kunde forarsage Pigens Død. I et senere Forhør den 11 Oktober d. A. har Dorthea Marie Andersen udsagt, at hendes Tilstand endnu var ganske den samme som da

Distriktslægen i Kallundborg undersøgte hende, idet hun bestandig havde Smerter i Brystet og meget let blev stakaandet, samt at hun, der ved det nævnte Forhørs Optagelse var kommen tilbage til sin Faders Hus, vel kunde være behjælpelig med Syning og andet (husligt) Arbejde, men endnu ikke kunde paatage sig en Plads som Tjenestepige og ikke vidste, om hun nogensinde kom saa vidt, at hun turde det. Dorthea Marie Andersen har paastaaet sig tilkjendt hos Arrestanten 287 Kroner 33 Øre, hvoraf de 87 Kroner 33 Øre ere Udgifterne ved hendes Kur og Pleje paa Sygehuset, medens de 200 Kroner skulde være en Erstatning, fordi hun ikke kunde antages nogensinde at ville gjenvinde sin tidligere Sundhed og Førlighed, og imod denne Paastand har Arrestanten ikke fundet noget at erindre. Imod Arrestantens Benægtelse kan det nu ikke anses godtgjort, at han i Gjerningsøjeblikket har havt til Hensigt at dræbe Dorthea Marie Andersen eller at han overhovedet har havt til Hensigt at tilføje hende nogen bestemt Skade ved det Saar, som han indsaa maatte blive en Følge af hans Skud, og han — der vel, da kan skjød paa hende, maa antages at have været i en høj Grad af Affekt, men dog ikke anderledes, end at han efter sin egen Forklaring, som meldt, indsaa, at han ved Skuddet maatte saare Pigen — vil derfor for sit omhandlede Forhold alene kunne anses efter Straffelovens § 204 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Erstatningen vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 105.

Advokat Klubien

contra

Frederik Ferdinand Hald (Def. Asmussen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Mols og en Del af Sønder Herreds Politirets Dom af 20 November 1886: Tiltalte Frederik Ferdinand Hald bør straffes med Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Mariager i 138 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 December 1886: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffe-

tiden bestemmes til 150 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge det under Sagen Oplyste maa det antages, at Tiltalte i den Tid, han uden Tilladelse har været borte fra Ebeltoft Kjøbstads Fattighus, har søgt Arbejde, og han vil saaledes ikke kunne dømmes efter § 1 i Lov 3 Marts 1860. Derimod er han i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde rettelig anset skyldig i Betleri, og findes Straffen for dette hans Forhold i Henhold til fornævnte Lovs § 3 sammenholdt med Bekjendtgjørelse af 10 Maj 1869 passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage i Arbejdsanstalten ved Mariager. Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Ferdinand Hald bør hensættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Mariager i 90 Dage. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, derunder de i Overrettsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Skomagersvend Frederik Ferdinand Hald, der er født i Aaret 1834 og som, foruden at han ifølge en Underrettsdom af 7 August 1869 har været anset efter Straffelovens §§ 228 og 253 samt for Løsgjængereri og Betleri, har været straffet mange Gange for de sidstnævnte Forseelser, tildels i Forbindelse med hinanden, senest ifølge Ebeltoft Kjøbstads, Mols og endel af Sønder Herreds Politiretsdom af 29 August f. A. for begge Forseelser i Forening, med Tvangsarbejde i 132 Dage, tiltales under denne Sag paany for Løsgjængereri og Betleri, og maa det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der som Fattiglem var anbragt i Ebeltoft Kjøbstads Fattighus, efter en Dag i afvigte September Maaned at være bortgaaet derfra uden Tilladelse,

har i omtrent 14 Dage vandret om i Mols og tilgrændsende Herreder uden at have havt Arbejde, idet han dog efter sin Forklaring, der tildels er bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, har søgt Arbejde paa enkelte Steder, samt, efterat et Beløb af ca. 1½ Kr., som han var i Besiddelse af ved sin Bortgang fra Ebeltoft, var sluppet op, har, som han har udtrykt sig, levet af, hvad Folk opvartede ham med, hvorhos han særlig har erkjendt, at han har bedt om Nattely paa flere Steder, hvor der ogsaa blev budt ham Spise, samt at det nok kan være, at han paa nogle Steder har bedt om en Snaps og en Drik Øl. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 5, cfr. §§ 1 og 3, sammenholdt med Bekjendtgjørelse af 10 Maj 1869, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 150 Dage i Arbejdsanstalten ved Mariager. Ved Politiretsdommen er Straffen fastsat til Tvangsarbejde i den nævnte Anstalt i 138 Dage, og med den berørte Forandring i Henseende til Straffetiden, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste.

Nr. 115.

Advokat Levinson

contra

Hans Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 3 Januar 1887: Arrestanten Hans Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Rasmus Peter Rasmussen 1 Kr. 75 Øre samt alle af Undersøgelsen og Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen og til Defensor, Prokurator Møller, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Januar 1887: Arrestanten Hans Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens

Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Nielsen, der er født i Aaret 1834 og foruden i Forvejen, efter at være straffet for Løsgjænger og Betleri samt en Gang for Bedrageri i Forbindelse med Løsgjænger, har været anset ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Maj 1874 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Hammerum Herreds Extrarets Dom af 24 Marts 1881 efter samme Lovs § 230 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med samme Art af Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og ifølge Overrettens Dom af 27 August 1883 efter Straffelovens § 231, 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorefter han ifølge Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreds Politirets Dom af 28 August 1885 paany er anset for Løsgjænger og Betleri med Tvangsarbejde i Viborg Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, tiltales under denne Sag for Tyveri. Ved Arrestanten egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 27 November f. A. om Eftermiddagen eller om Aftenen, da han ved at gaa forbi Kjøbmand Schoubyes aabenstaaende Port i Grenaa saa 3 Harer hænge i Porten, og fik Lyst til at tilegne sig den ene af dem, har sat sig i Besiddelse af denne, hvorefter han — der efter sin Forklaring først havde til Hensigt selv at beholde den, hvilket han dog opgav — samme Aften solgte den for 1 Kr. Haren tilhørte Gaardskarl Rasmussen, der vil have kjøbt den samme Dag for 1 Kr. 75 Øre, hvilket Beløb han har paastaet sig tilkjendt i Erstatning. For

sit anførte Forhold vil Arrestanten, der, som meldt, tidligere 3 Gange er dømt for Tyveri, nu være at anse for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger findes det at kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser i saa Henseende, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Torsdagen den 10 Marts.

Nr. 85.

Advokat Klubien

contra

1) Marie Margrethe Pedersdatter, 2) Marie Lovise eller Louise Ane Margrethe Pedersen, 3) Maren Christine Pedersen, 4) Karen Siø Nielsen, Andersens Enke, 5) Niels Larsen og dennes Hustru 6) Johanne Marie Larsen født Lind eller Lindh (Def. Halkier),

der tiltaltes: Nr. 1 for Mord, Meddelagtighed heri, falsk Angivelse samt Meddelagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse; Nr. 2 for Tilskyndelse til og Meddelagtighed i Barnemord, falsk Angivelse og Rufferi; Nr. 3 for Barnemord og Delagtighed heri, Forsøg paa Fosterfordrivelse og falsk Angivelse; Nr. 4 for Delagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse; Nr. 5 og 6 for Overtrædelse af Straffelovens § 182, Nr. 5 tillige for Hazardspil og uberettiget Næringsbrug.

Feio Birks Extrarets Dom af 28 Marts 1884: Arrestanterne Nr. 1 Carl Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar; Nr. 2 Marie Lovise (eller Louise) Ane Margrethe Pedersen til Forbedringshusarbejde i 5 Aar; Nr. 3 Maren Christine Pedersen til Forbedringshusarbejde i 4 Aar; Nr. 4 Karen Siø Nielsen, Andersens Enke, i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; Nr. 5 Niels Larsen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; Nr. 6 Johanne Marie Larsen i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Af Aktionens Omkostninger udreder Arrestanten Nr. 1 $\frac{1}{5}$, Arrestantinden Nr. 3 $\frac{1}{5}$, dog at Arrestantinden Nr. 4 solidarisk med Sidstnævnte udreder

$\frac{1}{3}$ af bemeldte $\frac{1}{5}$; desuden udreder Arrestanterne Nr. 2 og 3 solidarisk $\frac{2}{5}$ af Aktionens Omkostninger. De øvrige $\frac{1}{5}$ udredes solidarisk af Arrestanterne Nr. 5 og 6. I samme Forhold deltage Arrestanterne i Udredelsen af Sagførernes Salærer, nemlig 50 Kr. til Aktor, Overretssagfører Fasting, og 50 Kr. til Defensor, Overretssagfører Zwick, samt i Udredelsen af Diæter, der tillægges de nævnte Sagførere efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Samme Rets Dom af 23 August 1884: Arrestantinden Marie Margrethe Pedersdatter bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 30 Kr. til hver samt Diæter til sidstnævnte Sagfører efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Marts 1886: Sagerne Behandling ved Fejø Birks Jurisdiktion og de afsagte Underrettsdomme bør, forsaavidt paaanket er, uefterrettelige at være. De Tiltalte, Nr. 1 Marie Margrethe Pedersdatter, Nr. 2 Marie Lovise eller Louise Ane Margrethe Pedersen, Nr. 3 Maren Christine Pedersen, Nr. 4 Karen Siø Nielsen, Andersens Enke, Nr. 5 Niels Larsen og Nr. 6, dennes Hustru, Johanne Marie Larsen, født Lind eller Lindh, bør for Aktors Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagførerne Fasting og Zwick, 80 Kr. til hver, foruden Diæter efter Overøvrighedens Bestemmelse, til Prokurator Raasløffs Dødsbo 30 Kr., til Aktor, Prokurator Herforth, 200 Kr. og til Defensor, Prokurator Bloch, 100 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret hver 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat den 17aarige Tjenestedreng Carl Christian Jensen under en ved Feie Birks Politiret mod ham indledet Undersøgelse i Forhør af 2den Januar 1884 havde tilstaaet sig skyldig i uterlig Behandling af Pigebørn under 8 Aar, blev han af Forhørsdommeren, Birkedommer Freuchen, adspurgt om, hvorledes han var bleven saa liderlig, og forklarede derpaa — som det i Forhørsprotokollen hedder „efter megen Modstræben, for at dække de Skyldige“ — at de under nærværende Sag Tiltalte, Nr. 5 Niels Larsen og Nr. 6 dennes Hustru, i længere Tid i deres Hus i Vesterby paa Feie havde for ham og andre unge Mennesker af begge Kjøen holdt en Slags Kro, hvor Karlene, efter Værtens og Værtindens Tilskyndelse, behandlede Pigerne uterligt og havde Lejlighed til at bedrive Utugt med dem. Blandt de kvindelige Gjæster, der lode sig bruge til Utugt, nævnte Carl Christian Jensen, Tiltalte Nr. 3, den da 16aarige Maren Christine Pedersen, der efter hans Sigende var sædelig fordærvet fra Barn af, og dennes da 21aarige Søster, Tiltalte Nr. 2, Marie Lovise eller Louise Ane Margrethe Pedersen. Den følgende Dag stillede Tiltalte Nr. 3 for Retten og paa Forehold af, at hun og hendes Søster sandsynligvis siden deres Barndom havde ført et meget usædeligt Liv, tilstod hun at have, efterat være bleven besvangret udenfor Ægteskab, indtaget et Middel, som Tiltalte Nr. 4, Karen Siø Nielsen, Andersens Enke, havde givet hende til Fosterets Fordrivelse, og derefter aborteret ved Paasketid 1882, samt at have i November eller December 1881 ombragt et af Tiltalte Nr. 2 udenfor Ægteskab født Barn strax efter dets Fødsel, i Henhold tilen af bemeldte Tiltalte tidligere til hende rettet Anmodning, ved at kvæle det med sine Hænder. Hun bekræftede derhos Rigtigheden af Carl Christian Jensens Fremstilling af de løsagtige Sammenkomster i Niels Larsens og Hustrus Bolig med Tilføjende, at Tiltalte Nr. 2 havde ansporet hende til at deltage i disse Sammenkomster for derved at bevirke Søgning af unge Karle. Umiddelbart efter fremstillede Tiltalte Nr. 2, som, da Søsterens Forklaring om Barnemordet og om Livet hos Niels Larsen og Hustru var bleven hende forelæst, for sit Vedkommende godkendte denne i enhver Henseende som indeholdende den fulde Sandhed og erkjendte, at hun efter de sidstnævnte to Tiltaltes Anmodning og for at skaffe dem Fordel havde formaaet Christine til at deltage i de utugtige Sammenkomster. Begge Søstrene belagdes med Arrest og i Forhør af 4 Januar arresteredes endvidere de Tiltalte Nr. 5, Niels Larsen, og Nr. 6, dennes Hustru, efterat Rigtigheden af de mod dem fremkomne Sigtelser, navnlig for i deres Hus at have for Vindings Skyld fremmet Usædelighed var bleven erkjendt af Hustruen, tildels ogsaa af Niels Larsen. Den 5 Januar fremstillede Tiltalte Nr. 3, Christine. Foreholdt, at hun maatte kunne give

Oplysning om, hvem der havde raadet hende til at fordrive sit Foster og henvist hende til Tiltalte Nr. 4, Andersens Enke, forklarede hun selv at have taget Beslutning om Fosterets Fordrivelse, men at hun derefter af sin og Tiltalte Nr. 2, Louises Moder, Tiltalte Nr. 1, Marie Margrethe Pedersdatter, var bleven bestyret deri og raadet til at søge Andersens Enke. I samme Forhør mødte Tiltalte Nr. 1, Pedersdatter, og blev, som det hedder, „foreholdt Sagen“, hvorefter hun tilstod at have, da Tiltalte Nr. 3 i Foraaret 1882 var bleven frugtsommelig, anmodet Tiltalte Nr. 4, Andersens Enke, om at „hjælpe“ Christine, samt, da Christine yttrede at ville fordrive sit Foster, bestyret hende heri og anvist hende Andersens Enke som En, der forstod sig paa Saadant. Endvidere mødte Tiltalte Nr. 4, Andersens Enke, som nægtede at være bleven anmodet om eller at have givet Christine noget fosterfordrivende Middel, men, efter at være arresteret, i Forhør af 6 Januar erkjendte, at have til den angivne Tid indgivet Christine et Middel for at bringe hendes standsede Menstruation i Orden, skjøndt vidende om, at Fosteret vilde følge med Menstruationen, saafremt Christine var frugtsommelig, hvilket blev hende sagt af Christine og dennes Moder, uden at hun dog selv troede derpaa. Efterat Forhørsdommeren dernæst den 7 Januar fra Morgenstunden af uden noget Resultat havde ladet grave efter Liget af Louises Barn paa det Sted, hvøe det ifølge de af Christine og Louise derom afgivne ubestemte Forklaringer af dem skulde være blevet begravet, forklarede Christine i et samme Dags Aften Kl. 9 paa-begyndt Forhør, at ogsaa Tiltalte Nr. 1 havde været tilstede ved Louises Barnefødsel, og at Tiltalte selv havde kvalt Barnet efter Moderens Opfordring og Anvisning, hvorefter Moderen havde sønderskaaret Barnets Lig og fordelt Stykkerne mellem sig, Louise og Tiltalte, for at hver af dem kunde skjule sin Del. Overensstemmende hermed udsagde Louise i samme Forhør, at Moderen før Fødselen havde tilskyndet hende til at dræbe Barnet og aftalt med hende, at Drabet skulde udføres af dem Begge og Christine i Forening paa den Maade, som det derefter skete. I et Forhør, der begyndte den 8 Januar Kl. 5 om Morgenen, tilstod Moderen, at have i Efteraaret 1881 ved Over-talelser bestemt Louise til at ombringe det Barn, hvormed hun da gik frugtsommelig, og deltaget i Mordet under de af Døttrene angivne nærmere Omstændigheder, dog at Barnet efter hendes Formening var blevet kvalt med en Snor, hvilket Sidste Christine og Louise derefter paa Forehold erkjendte at være rigtigt. Tiltalte Nr. 1 blev nu arresteret. Næste Dags Formiddag Kl. 9 begyndte et Forhør, hvorunder Christine forklarede, at det hende af Andersens Enke givne Middel ikke havde fremkaldt nogen Abort, men at hun efter forudgaaet Aftale med Nr. 1 om at dræbe det Barn, hvormed hun følte sig svanger, havde fuld-

byrdet denne Beslutning, idet hun ved Paasketid 1882 med sine Hænder havde kvalt et af hende født Barn strax efter dets Fødsel med Bistand af hendes Medtjenerinde, Pigen Karen Andersen, som hjalp hende med at sønderskjære Liget og bortskaffe Stykkerne. Om Bortskaffelsesmaaden afgav hun en Række Forklaringer, som hun paa Forehold af deres Urimelighed successivt forandrede, indtil hun endte med, at hun og Karen havde givet Svinene det sønderskaarne Barnelig at æde. Foreholdt, at Karen neppe vilde have ydet denne Bistand, medmindre Christine havde noget Baand paa hende, forklarede Christine, at hun kort før Julen 1881, da Karen fødte et Barn, efter foregaaende Aftale med Karen havde strax efter dette Barns Fødsel dræbt det ved at kvæle det med sine Hænder, hvorefter Liget var af Karen og hende i Forening sønderskaaret og givet Svinene til Føde. Tiltalte Nr. 1 blev konfronteret med Christine og forklarede at have erfaret af denne i Julen 1881, at hun havde hjulpet Karen Andersen med at ombringe og partere et af den Sidstnævnte født Barn, og i Marts 1882, at Karen Andersen havde hjulpet Christine med at ombringe og partere dennes Barn, samt at have ved Paasketid d. A. faaet begge Dele bekræftede af Karen Andersen. Ligeledes forklarede Tiltalte Nr. 2, efter at være konfronteret med Christine, at denne i Foraaret 1882 havde gjort hende en Meddelelse om nylig at have født og med Bistand af Karen Andersen ombragt Barnet. Samme Dag blev Karen Andersen anholdt, stillet for Retten Kl. 11 Aften og „alvorlig foreholdt Sagen“, men nægtede med Bestemthed Rigtigheden af de mod hende rettede Sigtelser, og løslodes den følgende Formiddag, efter at Christine havde, som det i Protokollen hedder, af egen Drift for Dommeren udtalt sig i en for Karen befriende Retning. Efter Forhørsdommerens Foranstaltning blev Christine nu, navnlig til Oplysning, om hun maatte antages nogensinde at have født, undersøgt af Distriktlægen, hvis Erklæring af 10 Januar 1884 gaar ud paa, at navnlig Beskaffenheden af Tiltaltes ydre Kjønsele taler for, at hun har født, men at Fødselens Tegn iøvrigt kunde være udslettede ved en efterfølgends livlig Pubertetsudvikling. Christine tilbagekaldte derefter i Retten, som usandfærdigt, Alt, hvad hun havde forklaret om, at Karen havde været delagtig i Drabet af Christines Barn, samt selv født et Barn og dræbt det. Som Motiv til de urigtige Forklaringer opgav hun Ønsket om, at redde Tiltalte Nr. 1, som var den rette Medskyldige i Drabet af Christines Barn, og at hun ved Dommerens Spørgsmaal om, af hvilken Grund Karen havde bekvemmet sig til at hjælpe hende herved, var bleven ledet ind paa at angive Karen for at have ladet sit Barn dræbe, hvilken falske Angivelse hun havde gjort for at straffe Karen, som oftere havde været haard imod hende, medens de tjente sammen. Dommeren foreholdt nu Tiltalte

Nr. 1, at det var „godtgjort“ at Karen ikke var skyldig i noget-
 somhelst Barnemord eller Meddelagtighed i noget saadant, hvor-
 efter denne Tiltalte erkjendte at have løgnagtig angivet Karen
 som skyldig, da hun ikke vidste, at Karen havde født noget
 Barn, medens Christine og hun tjente sammen, og vidste, at det
 var Tiltalte selv, der i Marts 1882 havde været Christine be-
 hjælpselig med strax efter dennes Barns Fødsel at kvæle Barnet
 ved at snære en Snor om dets Hals og derhos med at partere
 Liget og kaste det for Svinene. I samme Forhør forandrede
 Christine sine tidligere Forklaringer derhen, at baade Louises og
 Tiltaltes eget Barn efter Moderens Anordning vare blevne dræbte
 paa den Maade, at Tiltalte og Moderen i Forening henholdsvis
 med en Øxe og med en Slagtekniv havde skilt Hovederne fra
 Kroppen. Derefter blev Tiltalte Nr. 1 adspurgt, hvilket Middel
 hun havde anordnet til Drabet af Louises og Christines Børn,
 og svarede efterat være „alvorlig tiltalt“, at hun anordnede
 Louises Barn „henrettet“ med Øxe og Christines med en Slagte-
 kniv. Det samme Spørgsmaal forelagdes senere Tiltalte Nr. 2
 med Hensyn til det af denne fødte Barn, og konfronteret med
 Christine erkjendte hun, at Barnet ikke var blevet kvalt med en
 Snor, men at Christine forud havde meddelt hende, at ville
 halshugge Barnet med en Øxe. Endvidere erkjendte denne Til-
 talte at have falskelig „angivet“ Karen Andersen som medskyldig
 i Drabet af Christines Barn. Efterat de ommeldte Tilstaalser
 vare afgivne af Tiltalte Nr. 1, Marie Margrethe Pedersdatter,
 blev det af Dommeren foreholdt hende, at det mulig kunde have
 Betydning for hendes Skjæbne, om hun nu udviste nogen Anger
 ved at fremkomme med Bekjendelse om sine øvrige Synder mod
 Menneskeliv, hvilke Synder utvivlsomt maatte være flere, siden
 hun havde udviklet sig til en saadan Raahed i Drabsmaaden.
 Hun tilstod derefter at have, medens hun fra 1 Maj 1865 til
 1 Maj 1866 tjente i Nærheden af Bandholm paa Lolland,
 været Husmand Mads Rasmussen i Østtofte og dennes da
 75aarige Hustru behjælpselig med at „henrette“ tre henholdsvis
 af hver af disses 3 ugifte Døttre fødte Børn strax efter Fødselen
 og som Vederlag herfor faaet 1 Par Strømper. Foreholdt, at
 Husmanden og Hustru jo saa godt havde kunnet overkomme
 Datterbørnenes Halshuggelse uden Tiltaltes Medhjælp, og at det
 Vidunderlige i, at de desuagtet benyttede hendes Bistand, kun
 kunde forklares, hvis Tiltalte tidligere havde deltaget i Ægte-
 fællernes Misgjerninger af anden Art, tøvede Tiltalte, som det
 i Protokollen hedder, „længe, meget længe“, men efter af Dom-
 meren at være oplyst om, at det ikke er mindre straffskyldigt at
 myrde Børn end Voxne, forklarede hun, at have i det opgivne
 Aar truffet en Husmandsenke, som gik under Benævnelser
 Snuse-Mette og som i deres første Samtale søgte at formaa
 hende til at deltage med fornævnte Mads Rasmussen i den af

ham drevne „Forretning“, som bestod i for Penge at slaa hvilket-somhelst Menneske ihjel, hvilket Tiltalte ved sin næste Sammenkomst med Snuse-Mette erklærede sig villig til, hvorefter Mads kom tilstede og aftalte med Tiltalte, at hun dog rigeligt Vederlag skulde hjælpe ham ved hans Myrderier. Hun afgav dernæst i en Række Forhør detaillerede, men tildels vakkende og indbyrdes modstridende Forklaringer om, hvorledes hun henholdsvis i 1865 og 1866 havde staaet Mads Rasmussen bi med i Omegnen af Bandholm at myrde to hende ubekjendte Personer. Om de 5 Mord, der efter Tiltaltes Forklaring vare begaaede i Maribo Birks Jurisdiktion, optoges et subsidiært Forhør inden dette Birks Politiret, men alle de herunder fremkomne Oplysninger svækkede Rigtigheden af hendes Udsagn og talte imod, at nogen af de af hende navngivne Personer overhovedet havde existeret og at noget af Mordene var begaaet. Endskjönt Tiltalte i Fejø Birks Politiret havde givet en detailleret Beskrivelse af Gjerningsstederne, viste hun sig efter at være udfulgt til de af hende opgivne Lokalteter ganske ude af Stand til at bringe sine Forklaringer til at stemme med de faktiske Forhold. Hun erklærede derefter inden Maribo Birks Politiret, at hendes Tilstaaelser om de paa Lolland begaaede Mord vare usandfærdige og alene fremkomne, fordi det under Forhørerne paa Fejø var blevet hende sagt, at naar hun havde begaaet Mord paa Fejø, maatte hun ogsaa have udøvet saadanne tidligere, samt at hun først nu tilbagekaldte sine derom afgivne Tilstaaelser, fordi hun tidligere ikke havde turdet gjøre det. Efterat være ført tilbage til Fejø og fremstillet i den derværende Politiret, fastholdt hun i Begyndelsen denne Fragaelse, men afgav endnu i samme Forhør en forvirret Forklaring, gaaende ud paa, at hun dog er meddelagtig i Mord, begaaede paa Lolland, ialtfald i Mordet af de 3 spæde Børn. Forinden Undersøgelsen mod Jenne Tiltalte sluttedes den 17 April 1884, var der betræffende Sigtelser mod Tiltalte Nr. 4, Andersens Enke, af denne afgivet en nærmere Forklaring og Tilstaaelse, og betræffende de Tiltalte Nr. 5, Larsen, og Nr. 6, dennes Hustru, af en Række Vidner afgivet summariske, i det Væsentlige enslydende Forklaringer, ifølge hvilke disse tvende Tiltalte havde gjort sig skyldige i Overtrædelse af Straffelovens § 182; Nr. 5 tillige i Hazardspil og ulovlig Brændevinsudskjækning. Under 18 Februar 1884 udfærdigedes Aktionsordre mod fornævnte Carl Christian Jensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke foreligger Overretten til Paa-kjendelse, samt imod de Tiltalte Nr. 2, Marie Lovise eller Louise Ane Margrethe Pedersen, for Tilskyndelse til og Meddelagtighed i Barnemord, falsk Angivelse og Rufferi; Nr. 3, Maren Christine Pedersen, for Barnemord og Delagtighed heri, Forsøg paa Fosterfordrivelse og falsk Angivelse; Nr. 4, Karen Siø Nielsen, Andersens Enke, for Delagtighed i Forsøg paa

Fosterfordrivelse; Nr. 5, Niels Larsen og Nr. 6, dennes Hustru, Johanne Marie Larsen, født Lindh, begge for Overtredelse af Straffelovens § 182; Nr. 5 tillige for Hazardspil og uberettiget Næringsbrug. Ved Feiø Birks Extrarets Dom af 28 Marts 1884 blev Tiltalte Nr. 2, der er født den 25 Januar 1862 og ikke fandtes tidligere straffet, anset efter Straffelovens § 192, sidste Mbr., jfr. §§ 52 og 54 1ste Punktum, §§ 225 og 182, jfr. § 62 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar; Nr. 3, født den 22 Januar 1867 og ikke tidligere straffet, efter Straffelovens § 190, jfr. § 36, § 225, jfr. § 37, § 192, sidste Stykke, jfr. §§ 37 og 54, samt § 193, jfr. § 46, cfr. § 36 — alt sammenholdt med § 62 med lige Arbejde i 4 Aar; Nr. 4, født den 3 Februar 1828 og tidligere ved Højesteretsdom af 16 Februar 1881 anset efter Straffelovens § 52, jfr. § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Feiø Birks Extrarets Dom af 20 Marts 1884 efter samme Lovs § 146 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, nu anset efter Straffelovens § 64 med en efter dens § 193, jfr. §§ 46 og 57 lempet Tillægsstraf af lige Fængsel i samme Tid; Nr. 5, født den 11 September 1851 og ikke tidligere straffet, efter Straffelovens § 182, cfr. § 57 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvori den efter Fr. 6 Oktober 1753 §§ 3 og 6 og efter Lov om Haandværks- og Fabrikdrift af 29 December 1857 § 78 forskyldte Straf absorberedes, samt Nr. 6, født i Sverrig 1856, tidligere ved Højesteretsdom af 16 Februar 1881 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu anset efter Straffelovens § 182, jfr. § 57 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage. Da saavel samtlige Tiltalte, som det Offentlige akkviescerede ved denne Dom, blev den fuldbyrdet for de Tiltalte Nr. 4, 5 og 6's Vedkommende, hvorhos Nr. 2 og 3 den 14 April 1884 afleveredes til Straffeanstalten paa Kristianshavn. Under 19 s. M. dekretederes Aktion mod Tiltalte Nr. 1, Marie Margrethe Pedersdatter, for Mord og Meddelagtighed heri, falsk Angivelse, samt Meddelagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse, og ved Feiø Birks Extrarets Dom af 29 Maj s. A. blev hun, der er født den 22 September 1840 og ikke fandtes tidligere straffet, men som efter en fremlagt Lægeerklæring ikke kunde betragtes som fuldt tilregnelig, anset efter Straffelovens § 190, samme § sammenholdt med § 54, § 193, jfr. §§ 45, 48 og 49, § 225, cfr. ogsaa §§ 39 og 62 med Tugthusarbejde i 8 Aar. Tiltalte erklærede sig tilfreds med Dommen, men den mod hende anlagte Sag blev af det Offentlige indanket for nærværende Ret, der den 1 August s. A. kjendte Underrettsdommen uefterrettelig som Følge af, at Meddomsmænd ikke vare tiltagne ved Sagens Paadømmelse. Under 23 August 1884 afsagde Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd Dom i Sagen, ved hvilken Tiltale Nr. 1. efter de tidligere citerede Lovbestemmelser blev anset med samme Straf,

som ved den annullerede Dom, hvorved bemærkes, at de Forbrydelser, der skulde være begaaede paa Lolland, ikke antoges at foreligge til Paakjendelse. Ogsaa med den ny Dom erklærede Tiltalte sig tilfreds, men Sagen blev atter af det Offentlige indanket hertil. Ifølge Overrettens Kjendelse af 28 Oktober s. A. blev Tiltalte den 20 November næstefter indlagt til Observation paa Østifternes Sindssygeanstalt for at faa et Lægeskjøn angaaende hendes mentale Tilstand, bl. a. om, hvorvidt hun, der ifølge Sagens Oplysninger er stupid og sløv og i Reglen kun med Enstavelsesord svarer paa et Spørgsmaal, er i Stand til uden direkte Vejledning at give omstændelige Forklaringer om Begivenheder, som ligge Aar tilbage i Tiden, og om hun, da hun i Retten afgav Tilstaaelse om Forbrydelser, hun skal have begaaet, kan antages at have været sig deres Strafbarhed bevidst. Af den fra Overlægen paa bemeldte Sindssygeanstalt efter endt Observation fremkomne, den 21 Februar f. A., daterede Erklæring, hvis Konklusion gik ud paa, at Tiltalte ikke frembød Symptom paa Sindssygdom, men havde en skarp Hukommelse, derimod ingen tydelig Opfattelse af sine Forbrydelsers Strafbarhed, fremgik det, at Tiltalte under sit Ophold paa Sindssygeanstalten gjorde gjældende, at hun var dømt uskyldig, da hendes Døttre aldrig havde været frugtsommelige, end sige fødte. Da det ikke af Sagens Akter kunde ses, om Tiltaltes under Sagen nævnte Døttre vare blevne aktionerede for deres Forhold og med hvilket Resultat, foranledigede Overretten ved Kjendelse af 31 Marts s. A. en Udskrift af den mod dem anlagte Sag indsendt, hvorefter Retten ved Kjendelse af 24 April s. A. eragtede, at der under et yderligere Forhør, som i Betragtning af den Maade, hvorpaa Sagens Undersøgelse havde været ledet af Underdommeren, vilde være at optage af en anden Forhørsdommer, skulde søges tilvejebragt Oplysning om, hvorvidt det kan antages, at den Tiltaltes to oftnævnte Døttre have født Børn, som have levet efter Fødselen og derefter ere døde, samt om Børnenes Død er bevirket ved Forbrydelser og i saa Fald, af hvem og hvorledes disse Forbrydelser maatte være begaaede, hvorhos der paa samme Maade vilde være at søge paalidelig Oplysning tilvejebragt om, hvorvidt Tiltalte kan antages at have havt Del i det Forsøg paa Fostorførelse, hvori Datteren, Maren Christine Pedersen, efter sin Forklaring havde gjort sig skyldig. Efterat Birkedommer Freuchen i Medfør af denne Kjendelse, den 2 Maj s. A., havde vejet sit Sæde som Forhørsdommer i Sagen, blev der under 7 s. M. udfærdiget et allerhøjeste Kommissorium for Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Jacob Vitus Ingerslev, hvem der tidligere var meddelt Kommissorium til at undersøge en anden af samme Underdommer behandlet Justits-sag, til ligeledes at foretage den i Overrettens Kjendelse omhandlede Undersøgelse. Da det, efterat Assessor Ingerslev havde

paabegyndt denne Undersøgelse, viste sig, at den ikke kunde fremmes paa tilfredsstillende Maade, med mindre den kom til at omfatte de faktiske Omstændigheder, som ligge til Grund for den over Carl Christian Jensen og de Tiltalte Nr. 2—6 den 28 Marts 1884 afsagte Underrettsdom, samt da de fremkomne Oplysninger vakte Tvivl om Rigtigheden af de faktiske Forudsætninger, hvorpaa denne Dom er bygget, blev det ved allerhøjeste Extensionskommissorium paalagt Assessor Ingerslev, at inddrage den ved bemeldte Dom paakjendte Sag i dens Helhed under den begyndte Undersøgelse. Efterat Kommissionsforhøret var sluttet den 8 Juli f. A., bleve de Tiltalte Nr. 2 og 3, ifølge Justitsministeriets Skrivelse af 28 s. M., indtil videre løsladte af Straffeanstalten, hvorhos den under 28 Marts 1884 ved Underretten paadømte Sag ifølge Justitsministeriets Resolution af 8 August f. A. fra det Offentliges Side indankedes til Overretten, forsaavidt angaar de Tiltalte Nr. 2—6, og ved kgl. Ordre af 3 September s. A. blev denne Sag sammendraget med den mod Tiltalte Nr. 1, den 23 August 1884, ved Underretten paadømte Sag, saaledes at disse to Sager blive at behandle og paakjende under Et. Ved kgl. Ordre af 30 September f. A. bemyndigedes Overretten under Forudsætning af, at Meddomsmænd ved Underretten burde have været tilkaldte ved Paadømmelsen af den, den 28 Marts 1884, paakjendte Sag, til at paadømme Sagen i Realiteten, uanset at saadanne ej have været tilkaldte. Allerede forinden Kommissionsundersøgelsens Slutning havde Birkedommer Freuchen paa dertil af Justitsministeriet given Anledning indlagt sig til Observation paa Østifternes Sindssygeanstalt, hvis Overlæge, efterat samtlige Akter i de tvende nu sammendragne Justitssager vare ham tilstillede, i Skrivelse til Overretten af 12 November f. A. udtalte, at Birkedommer Freuchen, da han optog Forhørerne og afsagde Dommene i disse Sager, ikke har været ved sin Fornufts fulde Brug, men været lidende af en sindssyg Excitation. Som Følge heraf og under Hensyn til, hvad der under Kommissionsforhøret er fremkommet angaaende Sagerne Behandling ved Fejø Birk, ville saavel de saanstedes optagne Forhør, som de afsagte Underrettsdomme være at annullere, forsaavidt paaanket er. Da Overretten imidlertid ved kgl. Ordre af 18 December f. A. for dette Tilfælde er bleven bemyndiget til at paakjende de tvende Sager a prima instantia, vil det være at undersøge, om der bortset fra de inden Fejø Birk optagne Forhør maatte være tilvejebragt Bevis for, at de for Overretten tiltalte Personer have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Lovovertrædelser. Tiltalte Nr. 1 har, saasnart hun fremstilledes for Kommissionsdommeren, erklæret, at alle de af hende omforklarede lollandske Mord ere opdigtede, og at hun ikke ved af, at nogen af de Tiltalte Nr. 2 og 3 har været frugtsommelig, og at hun er uskyldig i samtlige hende paasigtede Forbrydelser, hvilke hun

af Birkedommer Freuchen er blevet skræmmet til at tilstaa. Under det samme Anbringende have de Tiltalte Nr. 4, 5 og 6, hver for sig, strax for Kommissionsdommeren tilbagekaldt deres Tilstaaelser og nægtet sig skyldige i noget Ulovligt, og de mod de Tiltalte Nr. 5 og 6 inden Fejø Birks Politiret førte Vidner have ligeledes erklæret, at deres i nævnte Ret afgivne Forklaringer om Forholdene i bemeldte Tiltaltes Hus ikke ere rigtigt gjen-givne i Retsprotokollen, idet Vidnerne tvertimod overensstemmende med Sandheden havde benægtet at vide af, at der sammesteds var foregaaet Uanstændigheder, spillet Hazard om Penge eller solgt Brændevin. Den under Sagen omhandlede Tjenestedreng, Carl Christian Jensen, har ligeledes for Kommissionsdommeren i alt Væsentligt tilbagekaldt sin i Forhøret den 2 Januar 1884 afgivne Forklaring, forsaavidt denne angaar de Tiltalte Nr. 5 og 6, idet han har udsagt, at han under det nævnte meget lang-varige Forhør, der varede til efter Midnat, blev i høj Grad træt og udmattet, og da han troede at mærke, at Birkedommeren gjerne saa Livet i Niels Larsens og Hustrus Hus skildret som i høj Grad liderligt, antog han, at han snart vilde slippe fra Forhøret, naar han overensstemmende med Birkedommerens formodede Ønske gav en Skildring, som stillede det Passerede i et betydelig værre Lys, end de virkelige Forhold berettigede til, uden at tænke paa, at han derved kunde skade Nogen. Tiltalte Nr. 3 berigtigede i Kommissionsforhøret, som fuldstændig urigtig og kun fremkommen for at snakke Birkedommeren efter Munden, sin i Forhøret den 3 Januar 1884 givne Fremstilling af det usædelige Liv i de nævnte Tiltaltes Hus og sin Angivelse af Tiltalte Nr. 2, som den, der skulde have ansporet hende til at komme i Huset, for at drage unge Karles Søgning dertil. Ligeledes tilbagekaldte Tiltalte Nr. 2 den af hende i samme Forhør om disse Punkter givne Forklaring og Tilstaaelse med Til-føjende, at hun i bemeldte Forhør alene sagde Ja til, hvad Birkedommeren i saa Henseende forlangte, at hun skulde sige Ja til. Da der heller ikke ad anden Vej er fremkommet noget til Bestyrkelse af de mod de Tiltalte Nr. 5 og 6 fremsatte Sigtelser, ville de være at frifinde for Aktors Tiltale, hvilket ligeledes vil være at statuere for Tiltalte Nr. 2's Vedkommende, forsaavidt hun er sigtet for Rufferi. Tiltalte Nr. 3 har for Kommissionsdommeren bestemt og vedholdende nægtet, nogen-sinde at have været frugtsommelig og at have af Tiltalte Nr. 4 forlangt eller modtaget noget Abortivmiddel, idet hun som Grund til sin herom i Fejø Birks Politiret afgivne, herimod stridende Forklaring har angivet, at det i Forhøret af 3 Januar 1884 af Birkedommeren foreholdtes hende, at hun og Tiltalte Nr. 2 efter det Liv, hvori de havde deltaget i Niels Larsens Hus, ikke havde kunnet undgaa at blive frugtsommelige, og at Birkedommeren efter først at have faaet Tiltalte til i Strid med Sand-

heden at erkjende, at hun kun havde aborteret, endelig vilde have hende til at sige, hvem der havde forsynet hende med Abortivmiddel, samt at hun, da Tiltalte Nr. 4 var et af de faa ældre Fruentimmer, hun kjendte, valgte at opgive hende som den, der i den nævnte Henseende havde hjulpet Tiltalte. Efter Kommissionsdommerens Foranstaltning var Tiltalte Nr. 3, forinden han optog noget Forhør over hende, bleven undersøgt af Professor Stadfeldt, Dr. med. Tryde og Dr. med. Mygge, hvis Erklæring lyder saaledes: „Der foreligger efter Undersøgelsen af Maren Christine Pedersen ingen sikre Tegn til overstaaet Svangerskab og Fødsel, men Muligheden af, at der kunde have været et kortvarigt Svangerskab, kan selvfølgelig ikke benægtes. Angaaende Indholdet af den af Distriktslægen paa Fejø den 10 Januar 1884 afgivne Erklæring har denne Embedsmand forklaret, at den afgaves uden Kundskab om, at Tiltalte Nr. 3 i tidlig Alder skal være bleven misbrugt til Usædelighed, og at han, saafremt han var bleven spurgt, om der var Rimelighed for, at hun havde født et fuldbaaret eller dog levende Barn, som Resultat af sin Undersøgelse ubetinget vilde have besvaret dette Spørgsmaal med Nej. Da der ikke iøvrigt er fremkommet noget til Oplysning om, at denne Tiltalte nogensinde har været eller troet at være frugtsommelig og i den Anledning søgt eller faaet nogen Hjælp hos Tiltalte Nr. 3*), vil denne være at frifinde for Aktors Tiltale, hvilket ligeledes bliver at statuere for de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 3's Vedkommende, forsaavidt disse sigtes Nr. 1 for Meddelagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse og i Mord paa et af Tiltalte Nr. 3 født Barn og Nr. 3 for Forsøg paa Fosterfordrivelse og for Delagtighed i Mord paa sit eget Barn. Ogsaa Tiltalte Nr. 2 havde, forinden hun fremstilledes for Kommissionsdommeren, været Gjenstand for en den 12 Maj af Dr. med. Tryde og Dr. med. Mygge foretagen Undersøgelse, hvis Resultat var, at det maatte anses for temmelig utvivlsomt, at denne Tiltalte havde født. Da hun derefter kom i Forhør og blev adspurgt, paa hvilken Aarstid hendes Barnefødsel havde fundet Sted, svarede hun — i Modsætning til, hvad der inden Fejø Birks Politiret var blevet forklaret saavel af hende selv, som af hendes Moder og Søster — at det var i April 1881, og forklarede derhos, at Barnet var bleven „ødelagt“ af de to Sidstnævnte, efter hvis Udsagn det skulde være sønderskaaret af dem. Paa Spørgsmaalet, om hun havde troet paa denne Meddelelse af Moderen og Søsteren, svarede Tiltalte, at hun ikke ret havde kunnet fæste Lid til den. Kommissionsdommeren gjenkaldte nu i Tiltaltes Erindring, at der i Maj s. A. paa Fejø Kirkegaard var fundet et Barnelig — hvorved bemærkes, at det under den fornævnte Justitssag fra Fejø Birk, som der tidligere

*) Skal være: Nr. 4.

var givet ham Kommissorium til at undersøge, var statueret, at dette Lig hidrørte fra et af en Femøpige født og ombragt Barn, for hvilken Forbrydelse hun var bleven dømt, men at der under Kommissorialundersøgelsen var fremkommet temmelig afgjørende Grunde til at tro, at den ommeldte Pige var uskyldig heri. Dommeren spurgte Tiltalte, om det, da Liget fandtes, ikke var faldet hende ind, at det kunde være hendes Barn, hvortil hun svarede, at hun en Tid var tilbøjelig til at tro dette, men opgav denne Tro, efterat Femøpigen under hin Sag havde afgivet Tilstaaelse. Hun erkjendte indirekte at have samtykket i, at de Tiltalte Nr. 1 og 3 ombragte hendes Barn, men udtalte derhos, at Tiltalte Nr. 3, der efter hendes bestemte Overbevisning aldrig havde været frugtsommelig eller født noget Barn, under den tidligere Undersøgelse var Skyld i den Udgang, Sagen fik, idet hun lod sig skræmme til at tilstaa den ene gruelige Ting efter den anden, hvorefter Tiltalte selv blev presset saa længe, indtil hun godkjendte disse Historier. Tiltalte Nr. 3 erklærede i det første af Kommissionsdommeren over hende optagne Forhør, at hun ikke vidste af, at Tiltalte Nr. 2 nogensinde har været frugtsommelig eller at noget af hende født Barn er blevet ombragt, men efterat Resultatet af den over Søsteren stedfundne Lægeundersøgelse var hende foreholdt, erklærede hun, at Tiltalte Nr. 2 har født et Barn, som Tiltalte selv efter Moderens Opfordring har ombragt ved at kvæle det med Hænderne, idet hun paa Anledning tilføjede, at Barnefødselen var foregaaet længe efter Fundet af Barneliget paa Feiø Kirkegaard i Maj 1881. I Forhøret af 22 Maj f. A. tilbagekaldte hun atter denne sidste Forklaring og nægtede at have vidst eller havt Formodning om, at Tiltalte Nr. 2 har været frugtsommelig, og selv at have udført eller deltaget i noget Barnemord, og herved er hun under den følgende Del af Undersøgelsen bleven staaende. Den 28 s. M. blev Tiltalte Nr. 2 underkastet en ny Lægeundersøgelse, hvori Professor Stadfeldt deltog og hvis Resultat blev saaledes formuleret: „Det skjønnes sandsynligst, at Marie Lovise Ane Margrethe Pedersen har været svanger. Hun kan i saa Fald have født et levende Barn, men det kan efter Undersøgelsen alene ikke antages, at Svangerskabet har været saa længe, at hun har gaaet sin Svangerskabstid ud.“ I Forhør af 29 s. M. blev det denne Tiltalte foreholdt, at den af hende om sin Barnefødsel og hvad dermed staaer i Forbindelse afgivne Forklaring ikke i og for sig var sandsynlig og heller ikke var bestyrket ved nogensomhelst hidtil fremkomnen Oplysning, hvorhos Betydningen af den Brøde, hun efter sin Tilstaaelse har begaaet, blev hende forklaret. Hun erklærede derpaa efter langvarig voldsom Graad, at det ikke kunde nytte, at hun sagde Sandheden, da dog Ingen vilde tro hende. Efter fornyet Opfordring til at sige Sandheden, forklærede hun, at hun aldrig

nogensinde har været frugtsommelig eller født noget Barn, men at hun, efterat Søsteren havde paalejet hende Svangerskab og Barnefødsel, under Forhøret i Feiø Birks Politiret havde ladet sig aftvinge en Godkjendelse af denne Søsterens Forklaring, ligesom hun derefter under bemeldte Forhør af Mangel paa Modstandskraft har ladet sig bevæge til at godkjende de forskellige yderligere af Søsteren afgivne Forklaringer, at hun under Kommissionsforhøret ikke dristede sig til at nægte, at hun havde født, eftersom Dommeren havde ladet hende forstaa, at han gik ud fra dette som noget utvivlsomt, og at hun, efterat det i Maj 1881 fundne Barnelig var kommet paa Bane, har ønsket, at dette skulde antages for at hidrøre fra hendes Barn, for derved at faa gjort Ende paa de idelig gjentagne Examinationer om, hvad der var blevet af hendes Barn. Denne Forklaring har Tiltalte derefter fastholdt, og da der heller ikke paa anden Maade er fremkommet nogetsomhelst paalideligt Datum for, at hun har været frugtsommelig eller født noget Barn, ville hun og de Tiltalte Nr. 1 og 3 være at frifinde for Aktors Tiltale, forsaavidt de ere sigtede, Nr. 2 for Tilskyndelse til og Meddelagtighed i Barnemord, Nr. 1 og 3 for Mord eller Meddelagtighed i Mord paa et af Nr. 2 født Barn. Forsaavidt disse tvende Tiltalte sigtes for falsk Angivelse mod Pigen Karen Andersen, findes de allerede efter de Omstændigheder, hvorunder de Forklaringer ere fremkomne, i hvilke den falske Angivelse skulde indeholdes, ligeledes at maatte frifindes. Der bliver saaledes at tillægge samtlige Tiltalte Frifindelse. Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige. Om de tvende Sagers Behandling, forsaavidt den hører under Overrettens Prøvelse, kan alene attesteres, at Behandlingen inden Maribo Birks Politiret og den befaalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Nr. 112.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Michael Frederiksen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 24 November 1886: Tiltalte, Arbejdsmand Anders Michael Frederiksen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Rosendahl og Proku-

rator Koefoed, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- som Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Tvermoes, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Anders Michael Frederiksen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende, fra Saxkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede, mod Tiltalte, Arbejdsmand Anders Michael Frederiksen for Tyveri anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er bevist, at han en Dag i September f. A. har stjaalet en Entreprenør Bengt Andersen tilhørende, til 3 Kr. vurderet Øxe, der af dennes i Saxkjøbing Havn beskæftigede Arbejdere midlertidig var henstillet paa en derværende Dæmning, maa det billiges, at han, der er født den 23 Marts 1830 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, hvilke det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes kunne tiltrædes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 110. Højesteretssagfører Asmussen

contra

**Bodil Jørgensen eller Jørgensdatter, Hestehandler
Peder Jensen Bjørns Enke (Def. Bagger),**

der tiltales for Bedrageri og Forsøg herpaa.

Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 6 November 1886: Hestehandler Peder Jensen Bjørns Enke, Bodil Jørgensen, Arrestanten Jens Pedersen Bjørn og Julius Berthel Christian Reimer, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 2 Gange 5, 5 Gange 5 og 3 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Overretssagfører Andresen og Defensor, Prokurator Koefoed, 15 Kr. til hver, saaledes at Bodil Jørgensen og Jens Pedersen Bjørn in solidum udrede $\frac{3}{4}$ og Julius Reimer in solidum med Bodil Jørgensen $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Januar 1887: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Herforth, betaler Tiltalte Bodil Jørgensen eller Jørgensdatter, Hestehandler Peder Jensen Bjørns Enke, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omtalte Forhold med at ville bortgive en registreret Hat til en Broder af den Afdøde findes efter den Forbindelse, hvori dette stod med den derpaa følgende, i Dommen omhandlede Afhændelse af en Hue til den samme Person, ikke at kunne paadrage hende særligt Strafansvar.

For hendes øvrige, i Dommen fremstillede Forhold bliver hun at anse efter Straffelovens § 252, § 256, smh. med § 252, og § 251. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Saxkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik tvende andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneres Tiltalte Bodil Jørgensen eller Jørgensdatter, Hestehandler Peder Jensen Bjørns Enke, for Bedrageri og Forsøg paa denne Forbrydelse, og er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder: Efterat Tiltaltes Mand Peder Jensen Bjørn var afgaaet ved Døden og Boet overtaget af Skifteretten samt Registrering i samme berammet til den 24 August f. A., hvorom Tiltalte var bleven underrettet, har hun bemeldte Dag forinden Registreringen forsøgt at sælge et til 3 Kr. vurderet Par Læderbringkobler, der tilhørte Boet, for at tilvende sig selv Beløbet, og for at kunne fuldbyrde Handelen stukket dem tilside, saa at de ikke bleve medtagne ved Registreringen og først under Undersøgelsen i nærværende Sag ere bragte tilstede. Endvidere har hun efter Registreringen solgt for 1 Kr. en Boet tilhørende til samme Værdi ansat Hue, der af en Fejltagelse ikke var bleven medtaget under Registreringen, samt forbrugt dette Beløb, ligesom hun har søgt at bortgive en af Skifteretten registreret Hat, hvis Værdi under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør er ansat til 25 Øre, og kun hindredes deri, fordi den Paagjældende, hvem hun tilbød Hatten, ikke vilde modtage den. Endelig har hun den 30 August f. A. ladet sig af Forpagter Hansen paa Ulriksdal udbetale et Beløb af 10 Kr., som han skyldte hendes afdøde Mand, idet hun foregav for ham, at hun var berettiget til at modtage og kvittere for samme, hvorefter hun har forbrugt Pengene til sit og sine Børns Underhold, uagtet hun vel vidste, at Saadant ikke var lovligt. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er hun, der er født den 20 Januar 1840 og ikke findes tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 252, 253 jfr. §§ 46 og 251, og da den ved bemeldte Dom fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende tiltrædes, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 109. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Julius Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Oktober 1886: Niels Julius Jensen bør straffes med 20 Slag Ris og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Schmidt og Sagfører Jørgensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Kalko, betaler Tiltalte Niels Julius Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Niels Julius Jensen for Bedrageri. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at Tiltalte den 27 September f. A. har i Halvmørke i en Gade i Odense forevist et værdiløst Klubemblem, der saa ud, som om det var af Sølv, for Lygtetænder Jens Hansen og udgivet det for et Kronestykke, hvorved han formaaede denne til at vexele det med 10 Tiørestykker. Tiltalte havde kort forud set Emblemet hos en anden Dreng, og da det strax var faldet ham ind, at det maaske lod sig udgive for et Kronestykke, havde han kjøbt det for 10 Øre i den Hensigt at udgive det for et Kronestykke, skjøndt han godt vidste, at det

var uden Værdi, ligesom han i samme Hensigt havde afbrækket en Øsken paa det. Han har erkjendt, at han var sig Handlingens Strafbarhed bevidst. For sit ovenmeldte Forhold vil Tiltalte — der er født den 14 September 1872 og ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 13 December 1884 er anset efter Straffelovens §§ 233 og 251 tildels sammenholdte med §§ 46 og 54 jfr. § 21 med 2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage og simpelt Fængsel i 3 Uger — være at anse efter Straffelovens § 36 jfr. § 251 og § 21, og da den i Underretsdommen valgte Straf af 20 Slag Ris findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 14 Marts.

Nr. 92. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 suspenderet Skolelærer Carl Lauritz Fogtmann
 (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af de ham som Skolelærer paahvilende Embedspligter.

Merløse-Tudse Herreders Provsterets Dom af 9 December 1885: Tiltalte Carl Lauritz Fogtmann bør have sit Kald som Skolelærer i Sandby Skoledistrikt forbrudt og derhos udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Prokurator Christensen, 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 April 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 3.

Mandagen den 14 Marts.

Nr. 92.

Højesteretssagfører Shaw

contra

suspenderet Skolelærer Carl Lauritz Fogtmann (Def. Hansen).

Sjællands Stifts ekstraordinære Landemodes Dom af 20 August 1886: Tiltalte, suspenderet Skolelærer Carl Lauritz Fogtmann af Sandby, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes til simpelt Fængsel i 30 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Provsterettens Dom ved Magt at stande og bør Tiltalte i Salær til Aktor og Defensor for Landemodet, Højesterets-sagførerne Shaw og Hansen, betale 100 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landemodets Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Merløse-Tudse Herreders Provsteret hertil indankede Sag er Tiltalte, suspenderet Skolelærer Carl Lauritz Fogtmann af Sandby, efter Kirke- og Undervisningsministeriets Ordre i Skrivelser til Biskoppen over Sjællands Stift af 4 Juni og 11 September f. A. aktioneret til Embedsforbrydelse eller anden Strafs Lidelse for Overtrædelse af de ham som Skolelærer paa-hvilende Embedspligter, og er det i saa Henseende dels ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, dels ved de under Sagen iøvrigt fremkomne Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, efter at det nævnte Ministeriums Cirkulære af 22 April f. A., hvorved Lærerne ved Almueskolerne advaredes mod enhver offentlig, mod Regjeringen rettet ophidsende Agitation, var bleven ham meddelt, har paa en Række offentlige Møder, der i Mai Maaned f. A. bleve afholdte saavel efter hans egen som efter Andres Indbydelse, udtalt sig paa en agitatorisk og ophidsende Maade om Regjeringen og om Embedsmændenes Forhold til denne. Navnlig ere saadanne Udtalelser fremkomne paa Møder i Vommevad den 1 Mai, i Merløse den 9, i Grønnebjerg den 10, i Mørkøv den 17 s. M. Da Tiltalte saaledes har overtraadt en ham af hans Foresatte meddelt Forskrift angaaende hans offentlige Optræden, og da Ministeriets Competence til at udstede et saadant Paabud ikke kan være udelukket ved Tiltaltes Stilling som Medlem af Folkethinget og den ham som Følge heraf tilkommende Ansvarsfrihed for hans Ytringer paa Rigsdagen, ligesom Indholdet af det heromhandlede Paabud maa anses for ganske stemmende med, hvad Skolelærernes Embedsforhold i sig selv tilsiger, findes han, der er født den 4 Februar 1847, og ikke forhen er funden tiltalt eller straffet, for sit anførte Forhold at maatte anses efter Straffelovens § 142 med en Straf, der passende vil kunne ansættes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr., subsidiært 30 Dages simpelt Fængsel, og den indankede Dom, ved hvilken han i Medfør af den nævnte Lovs §§ 85 og 142 jfr. § 46 er anset med Embedsfortabelse, vil forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Tirsdagen den 15 Marts.

Nr. 93. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Jens Christian Andersen (Def Nellemann)

der tiltales for ulovlig Disposition over pantsat Gods.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Juli 1886: Tiltalte, Jens Christian Andersen, forhen af Bisgaard Mark, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, saa udreder han og alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og i Erstatning til den vest- og sønderjyske Kreditforening 800 Kr. samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kanceliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Bestemmelsen om Erstatning maa bortfalde, da der mangler tilstrækkelig Oplysning til at fastsætte dens Størrelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatning bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Jens Christian Andersen for ulovlig Disposition over pantsat Gods. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i 1883 havde for et Sted i Tvis. tilbyttet sig Ejendommen Matr.-Nr. 3, 6, 17 og 19 af Holstebro Bisgaards Jorder bl. a. paa Vilkaar, at han skulde overtage en i sidstnævnte Ejendom indestaaende Gjæld til den vest- og sønderjyske Kreditforening, stor 10,000 Kr., og som derpaa under 18 Juli 1884 havde udstedt en den 25 s. M. thinglæst Obligation, hvorved han til Sikkerhed for denne Gjæld gav Kreditforeningen første Prioritets Panteret i Ejendommen, der i Obligationen angives at bestaa af Matr.-Nr. 3, 17 og 19, med Avl, Afgrøde, Gjødning, Inventarium, Avlsredskaber og Besætning m. m. — har, som det maa antages i Slutningen af Februar eller i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. solgt en Del af Ejendommens Besætning, nemlig 2 Heste for 250 Kr., 4 Køer for ialt 400 Kr., samt et Faar for 25 Kr., hvorhos han bortbyttede 2 Faar for et andet Faar og 20 Kr., og desuden af Gaardens øvrige Tilbehør solgt en Vogn for 50 Kr., forskellige mindre Inventariegenstande for 25 Kr. samt 4 Skpd. Halm for 20 Kr., saa at der, da Kreditforeningen den 24 Marts d. A. lod foretage Udlæg i den pantsatte Ejendom med Tilbehør til Fyldestgjørelse for sin Fordring, paa Ejendommen kun fandtes 2 Køer, 1 Kalv, 1 Vogn, 1 Plov, 2 Harver, 4 Skpd. Halm, 1 Læs Roer, samt nogle mindre Redskaber og Inventariegenstande, idet Tiltalte dog, efter hvad der er oplyst under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, endvidere ejede det Faar, han efter det Ovenanførte havde tilbyttet sig, hvilket Faar, der dengang var anbragt hos en i Tolstrup boende Mand, han imidlertid efter sin Forklaring af en Forglemmelse undlod under Forretningen at meddele Oplysning om. Købesummen for Hestene anvendte Tiltalte efter sin Forklaring, der stemmer med, hvad der iøvrigt er oplyst, til Betaling af skyldige Renter til Kreditforeningen, medens de ved Salget af de øvrige Gjenstande indvundne Beløb maa antages i alt Fald for Størstedelen at være medgaaede til Dækning af anden Gjæld. Iøvrigt er det under Sagen oplyst, at Ejendommens Besætning ved dens oprindelige Pantsætning til Kreditforeningen, der fandt Sted i Aaret 1881, var angivet til 2 Heste, 12 Køer, 4 Faar og 3 Svin, men Tiltalte har paastaaet, at Besætningen, da han overtog Ejendommen, kun bestod af 2 Heste, 5 Køer og noget Ungkvæg, uden at han erindrer hvormeget, samt at han vel solgte Ungkvæget og en gammel Ko, men at han i Stedet for indførte paa Ejendommen 2 Køer og 4 Faar, som han medbragte fra det Sted, han tidligere havde ejet i Tvis, idet han dog i Efteraaret 1885 har slagtet det ene af disse Faar til eget Forbrug, og dette Anbringende stemmer

med den af Gaardens tidligere Ejer under det ovennævnte yderligere Forhør afgivne Forklaring. Efter Kreditforeningens Sagsførers Opgivende er Tiltaltes Ejendom efter at være udlagt Kreditforeningen bleven stillet til offentlig Auktion, men der opnaaedes ved den den 31 Mai d. A. afholdte 3die Auktion kun et Bud paa samme af 5000 Kr., for hvilket Bud Kreditforeningen lod sig den udlægge til Ejendom, men efter en af Kreditforeningen efter Sagens Indankning for Overretten afgiven Erklæring er Ejendommen senere afhændet saaledes, at Foreningen i Virkeligheden kun lider et Tab af ca. 800 Kr. Dette sidste Beløb har Foreningen paastaet sig tilkjendt hos Tiltalte, og denne har ikke fundet noget at erindre mod bemeldte Erstatningspaastand. Da det følger af Forholdets Natur, at Tiltalte ikke kunde være berettiget til at bortsælge saa godt som hele sin Besætning og en Del af sit Inventarium uden samtidig at anskaffe andre Besætningsdele og Inventariegjenstande af omtrent tilsvarende Værdi, og der efter Omstændighederne intet Hensyn vil kunne tages til hans Anbringende om, at han mente, at han nok kunde have faaet nogen Besætning ind igjen, idet han navnlig intet har kunnet anføre til Støtte for det Haab, som han vil have næret om, at hans Halvbrødre vilde være ham behjælpelige dermed, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1843 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Erstatning til den vest- og sønderjyske Kreditforening 800 Kr.

Onsdagen den 16 Marts.

Nr. 101.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Georg Joachim Titus Frederik Sørensen

(Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, og Konkurslovens § 148.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 November 1886: Tiltalte Georg Joachim Titus Frederik Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste har han ingensinde opgjort Status, og ligesom han ikke har holdt autoriserede Handelsbøger, saaledes har han i længere Tid ganske undladt at føre Hovedbog og aldrig opgjort sin Kassebog. Da nu de foreliggende Oplysninger ikke give Føje til at statuere, at den Virksomhed med Forfærdigelse af Fortepianoer og Udsalg af disse, som Tiltalte, der den 3 Februar 1880 fik sit Borgerskab som Snedker ombyttet med Borgerskab som Fortepiano- og Orgelfabrikant, siden den Tid har drevet, ikke skulde være at anse som en Fabriksvirksomhed, vil han, tildels i Medfør af Konkurslovens § 148, være at dømme efter Straffelovens § 262, 2det Stykke. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Georg Joachim Titus Frederik Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Georg Joachim Titus Frederik Sørensen, der er født den 7 Marts 1850 og ikke fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, og Konkurslovens § 148. Tiltalte, der under 14 Mai 1878 erholdt Borgerskab som Snedker, hvilket han den 3 Februar 1880 ombyttede med Borgerskab som Fortepiano- og Orgelfabrikant, har siden førstnævnte Tidspunkt og indtil hans Bo den 7 Mai d. A. toges

under Konkursbehandling ved Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling her i Staden, hovedsagelig ernæret sig ved at forarbejde Fortepianoer, som han derefter har solgt. Da det imidlertid, efter hvad der under Sagen er oplyst, maa antages, at Tiltalte ikkun har drevet denne sin Næring paa haandværksmæssig Maade, og han saaledes — uanset, at hans seneste Borgerskab led paa Fabrikation — ikke har været pligtig til at føre Handelsbøger eller opgjøre Status, findes der ikke at kunne blive Spørgsmaal om at paalægge ham Strafansvar efter ovennævnte Bestemmelser, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, efter Omstændighederne dog saaledes, at han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Mandagen den 21 Marts.

Nr. 95. Højesteretssagfører Bagger
contra

1) Jens Madsen, 2) Niels Larsen, 3) Jens Iversen
eller Ivarsen, 4) Jens Madsen, 5) Hans Christiansen
og 6) Rasmus Christiansen (Def. Asmussen),

der tiltales: Nr. 1) for urigtig Tilførsel i Sogneraadets Forhandlingsprotokol og for at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring i Retten eller for Forsøg paa denne Forbrydelse og Nr. 2—6 for Forsøg paa at afgive falsk Forklaring i Retten.

Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 4 Mai 1886: Tiltalte Nr. 1 Jens Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. De Tiltalte, Nr. 2 Niels Larsen, Nr. 3 Jens Iversen, Nr. 4 Jens Madsen, Nr. 5 Hans Christiansen og Nr. 6 Rasmus Christiansen bør Enhver især at hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 20 Kr., udredes af Tiltalte Nr. 1 Jens Madsen, dog saaledes, at de øvrige 5 Tiltalte in solidum med ham hver især tilsvare $\frac{1}{10}$ af de ham paa lagte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Oktober 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande,

dog at Straffen for Tiltalte, Gaardejer Jens Madsens Vedkommende bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Alberti, udreder Tiltalte, Gaardejer Jens Madsen og de Medtiltalte, Gaardbestyrer Niels Larsen, Gaardmand Jens Iversen eller Ivarsen, Maler Jens Madsen, Husmand Hans Christiansen og Husmand Rasmus Christiansen, i det ved Underrettsdommen bestemte Forhold, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom fremstillede Forhold, hvori Tiltalte Gaardejer Jens Madsen har gjort sig skyldig ved, efter at han af Amtet var opfordret til at tilstille det Sogneraadets Forhandlingsprotokol, i denne at indføre en Passus om, at Rasmus Christiansen og Jens Madsen vare valgte til at ordne og lede Valget ved det forestaaende Sogneraadvalg, hvilken urigtige Tilførsel han gjorde i den Hensigt derved til Brug under den af Amtet paabegyndte Undersøgelse angaaende Sogneraadvalgets Gyldighed at tilvejebringe et Bevis for, at Valg af en Valgbestyrelse var foregaaet paa lovlig Maade, findes at maatte henføres under Straffelovens § 274, jfr. § 269, 2det Stykke.

Forsaavidt denne Tiltalte tillige er sigtet for at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring i Retten eller Forsøg paa denne Forbrydelse og de andre fem Tiltalte for Forsøg paa at afgive falsk Forklaring for Retten, er der vel af dem alle afgivet Tilstaaelse om, at de, efterat de tilligemed de øvrige i 1885 fungerende Medlemmer af Skamby Sogneraad vare indkaldte til at møde i Forhør, paa Foranledning af Gaardejer Jens Madsen have truffet Aftale om, inden Retten mod bedre Vidende at forklare, at der virkelig havde fundet et Valg af Valgbestyrelse Sted; men ligesom der mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at de Tiltalte, med Undtagelse af Gaardejer Jens Madsen, dengang have vidst, at denne havde forfalsket Forhandlingsprotokollen, saaledes er det, efter hvad der iøvrigt foreligger, antageligt, at samtlige Tiltalte kunne have forudsat, at Forhøret skulde angaa Spørgsmaalet om, hvorvidt et gyldigt Valg af Valgbestyrelse havde fundet Sted og at Sagen saaledes gjaldt dem selv.

Allerede som Følge heraf vil der i Henhold til Straffelovens § 147, 1ste Stykke ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges Gaardejer Jens Madsen noget Strafansvar og være at tillægge de øvrige fem Tiltalte Frifindelse.

Den af Gaardejer Jens Madsen efter Straffelovens § 274,

jfr. § 269, forskyldte Straf vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Aktionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Niels Larsen, Jens Ivarsen, Maler Jens Madsen, Hans Christiansen og Rasmus Christiansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Gaardejer Jens Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen for Højesteret 100 Kroner til hver, udredes af Gaardejer Jens Madsen, saaledes at de øvrige Tiltalte in solidum med ham og med hinanden indbyrdes deraf tilsvare Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Lunde og Skam Herreder hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardejer og hidtilværende Formand for Sogneraadet i Skamby, Jens Madsen i Skamby, aktioneret for urigtig Tilførsel i Sogneraadets Forhandlingsprotokol og for at have foreledet Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten eller for Forsøg paa denne Forbrydelse, samt de Medtiltalte, Gaardbestyrer Niels Larsen af Stensby, Gaardmand Jens Iversen eller Ivarsen sammesteds, Maler Jens Madsen af Skamby, Husmand Hans Christiansen af Ullerup og Husmand Rasmus Christiansen af Badstrup for Forsøg paa at afgive falsk Forklaring for Retten, og ere ifølge Tiltaltes og de Medtiltaltes egne, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser, Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efter at Fyens Stiftamt i Anledning af en til Samme indgiven anonym Skrivelse, hvor blandt Andet var anket over, at de Mænd, der i Forening med Tiltalte fungerede som Valgbestyrelse ved det den 2 December f. A. stedfundne Valg af Sogneraadets medlemmer, nemlig de Medtalte Jens Madsen og Rasmus Christiansen, ikke havde været valgte hertil paa lovlig Maade, under 23 December f. A. havde opfordret Tiltalte til at tilstille Amtet Sogneraadets Forhandlingsprotokol m. m., indførte Tiltalte i denne Protokol for det den 3 November f. A. afholdte Sogneraadsmøde som Forhandlingsgenstand Nr. 16 en

saalydende Passus: „Til at forestaa og lede Valget ved det forestaaende Sogneraadvalg er valgte Rasmus Christiansen og Jens Madsen“, uagtet han, der paa egen Haand havde tilkaldt de nævnte Mænd, var sig fuldt bevidst, at der hverken i eller udenfor Sogneraadets Møder var foregaaet Noget, der kunde afgive mindste Hjemmel for Indholdet af denne Tilførsel, og uden at have faaet eller forsøgt at faa bemeldte Tilførsel godkendt af de øvrige Sogneraadmedlemmer, der havde underskrevet Protokollen for det nævnte Møde, foreviste Tiltalte den 9 Januar d. A. den saaledes forfalskede Protokol for vedkommende Amtmand i den Hensigt derved at godtgjøre, at den ved nævnte Valg fungerende Valgbestyrelse havde været lovlig valgt. Efter at derpaa Tiltalte tilligemed de Medtiltalte og 5 andre Mænd, der Alle i forrige Aar vare Medlemmer af Skamby Sogneraad, den 11 Januar d. A. vare blevne indkaldte til at møde til Forhør næste Dag i Politiretten, satte Tiltalte sig strax i Bevægelse for at formaa de Medindkaldte, der vare hans politiske Meningsfæller, til i Retten at forklare, at de i ovennævnte Protokolltilførsel nævnte tvende Mænd, der havde fungeret ved bemeldte Sogneraadvalg, hertil vare blevne valgte ved en den 16 Oktober f. A. stedfunden privat Sammenkomst af Sogneraadets Medlemmer, og efter at Tiltalte forinden Afrejsen til Odense havde modtaget et foreløbigt Tilsagn om Afgivelse af en saadan Forklaring af 3 af de Medtiltalte, samledes han med alle disse og en anden af de til nævnte Forhør Indkaldte, der ligeledes var hans politiske Meningsfælle, paa et Værtshus i Odense en Times Tid førend det Retsmøde, hvortil de vare tilsagte, skulde begynde, hvor der efter Opfordring og Tilskyndelse af Tiltalte imellem ham og de Medtiltalte blev truffet endelig Aftale om, at disse i Retten skulde afgive og beedige forannævnte Forklaring, hvis Urigtighed enhver af dem var sig fuldt bevidst. Den saaledes besluttede Forbrydelse kom imidlertid ikke til Udførelse, idet Tiltalte, der i Retten blev afhørt i Overværelse af samtlige Medindkaldte, efter at han af Dommeren var bleven formanet til at følge Sandheden, strax tilstod at have forfalsket Forhandlingsprotokollen paa den angivne Maade, hvorefter ogsaa de Medtiltalte forklarede i Overensstemmelse med Sandheden. Tiltalte, Gaardejer Jens Madsen, der er født den 26 Februar 1840 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, findes for anførte Forhold at burde anses efter Straffelovens § 274, jfr. § 270, og efter samme Lovs § 145, jfr. §§ 52, 54 og 46, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved nævnte Tiltalte er anset efter Straffelovens § 269, 2det Led, cfr. § 274, samt efter samme Lovs § 145, sammenholdt med §§ 46, 51, 52 og 54, med Straf af Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, være at forandre. De Med-

tiltalte, af hvilke Niels Larsen er født den 3 Februar 1851, Jens Iversen eller Ivansen den 19 Mai 1849, Jens Madsen den 3 Juli 1850, Hans Christiansen den 4 Juli 1835 og Rasmus Christiansen den 14 April 1832, og af hvilke Ingen er funden tidligere tiltalt eller straffet, ville for deres ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 145, jfr. §§ 54 og 46, og da den ved Underretsdømmen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver findes passende, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste. I Henseende til Aktionens Omkostninger findes det ligeledes at kunne have sit Forblivende ved Underretsdømmens Bestemmelser.

Tirsdagen den 22 Marts.

Nr. 88. Højesteretssagfører Bagger

contra

Poul Jacob Johannes Colsmann og Just Oscar Warburg (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 263 og Konkurslovens § 148.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juni 1886: De Tiltalte, Poul Jacob Johannes Colsmann og Just Oscar Warburg, bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes, at de, En for Begge og Begge for En, tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Petersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Vicepolitidirektøren i Kjøbenhavn, da han ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at appellere Dommen, ladet den exekvere, nemlig for de de Tiltalte ved Dommen paalagte Sagsomkostninger, hvilke de derpaa betalte.

Vel har nu den nævnte Embedsmand senere paa Foranledning fra Sø- og Handelsretten indanket Sagen for Højesteret; men da den dengang forelaa ganske i samme

Skikkelse som ved Dommens Afsigelse og Fuldbyrdelse, findes det at maatte have sit Forblivende ved den engang fra rette Vedkommendes Side givne Akkviscents. Sagen vil derfor være at afvise fra Højesteret og Omkostningerne her for Retten at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen tillægges i Salarium hver 60 Kroner, der tilligemed 3 Kroner 50 Øre til Førstnævnte for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Poul Jacob Johannes Colsmann og Just Oscar Warburg, som ere fødte, Colsmann den 24 April 1855 og Warburg den 7 April 1855, og ikke fundne forhen straffede, for Overtrædelse af Straffelovens § 263 og Konkurslovens § 148. Efterat de Tiltalte under 27 April 1880 havde erhvervet Borgerskab som Vexellerere, have de i Forening, under Firma Colsmann & Warburg, drevet en Vexel- og Bankierforretning her i Staden, indtil saavel Firmaets, som hver af de Tiltaltes Boer, efter Begjæring af en Kreditor, den 2 November f. A. bleve tagne under Konkursbehandling ved Sø- og Handelsrettens Skifteafdeling her i Staden, og de i Boerne udarbejdede Statusoversigter udviste da, at der til Dækning af Firmaets og de Tiltaltes private Gjæld, som udgjorde over 170,000 Kr., kun var Aktiver til Beløb ca. 10,000 Kr. Forsaavidt nu de Tiltalte sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 263, maa det vel antages, at de i deres Forretning have indladt sig paa Foretagender, der have været forbundne med endel Risiko, idet de bl. A. tildels for egen Regning have kjøbt og solgt paa Tid Pengeeffekter, særlig af den Art, der ere Gjenstand for Spekulation, og i betydeligt Omfang have endosseret Vexler, der vare leverede dem til Diskontering, samt at de af Forretningens Midler have til deres personlige Forbrug udtaget Mere, end hvad Forretningen ifølge Regnskaberne gav i Overskud, men efter alt det Foreliggende kan det dog ikke anses godtgjort, at de Tiltalte ved deres Forhold i disse Henseender have udvist en saadan letsindig Adfærd, som vil kunne paadrage dem Straf efter Straffelovens § 263, og efter Omstændighederne findes det ej heller at kunne tilregnes dem som et i Medfør af Konkurslovens § 148 strafbart Forhold, at de — som det maa antages i god Tro til Rigtigheden af en

saadan Fremgangsmaade — have i deres aarlige Statusopgjørelser opført visse udestaaende Fordringer med deres paalydende Værdi, skjøndt de i Virkeligheden vare uden nogen eller dog af en langt mindre Værdi. Da der nu iøvrigt ikke er oplyst noget Forhold fra de Tiltaltes Side, som vilde kunne paadrage dem Ansvar i Medfør af bemeldte Bestemmelser, saa ville de Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, dog saaledes, at de efter Omstændighederne findes in solidum at maatte tilsvare Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 23 Marts.

Nr. 89.

Advokat Klubien

contra

Preben Jørgen Scheel (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 August 1886: Tiltalte, Greve Preben Jørgen Scheel, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Røde og Casse, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte, der rettelig er funden skyldig i de i Dommen nævnte Bedragerier, begaaet forskjellige Bedragerier af lignende Art mod Porcelainshandlerne Kruse og Libme, Pletfabrikant Drewsen og Paraplyfabrikanterne Polack og Meyer, ved hvilke Bedragerier han er kommen i Besiddelse af og har pantsat Gjenstande til en samlet Værdi af 315 Kroner, hvorimod et af ham ligeoverfor Gjørtler Hinrichsen udvist Forhold efter den af ham afgivne Forklaring, som ikke findes at kunne forkastes, ikke vil kunne tilregnes ham til Straf.

Det af Tiltalte saaledes efter Dommens Afsigelse udviste Forhold vil ifølge kongelige Reskripter af 4 December f. A.

og 16 Februar d. A. være at paakjende af Højesteret som første Instans og sammen med de i den indankede Dom nævnte Bedragerier.

For samtlige Bedragerier bliver Tiltalte at anse efter Straffelovens §§ 251 og 253 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Preben Jørgen Scheel bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Tiltalte, Greve Preben Jørgen Scheel, der er født den 24 November 1838 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende, mod ham for Bedrageri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: I indeværende Aar har han i flere Gange svigagtig pantsat dels endel Rejsepeltse m. m. af samlet Værdi 1005 Kr., som han i bedragerisk Hensigt havde lejet af Bundtmagerne Carl Heinrich le Dous og Ingomar Gustav Trolle, dels nogle Sølvgjenstande af samlet Værdi 584 Kr., som vare ham midlertidig betroede af Guldsmedene Lauritz Olaus Berth og Sally Hertz, idet han overfor dem foregav, at han ønskede at forevise bemeldte Gjenstande for nogle Personer, hvorefter han mulig vilde købe dem; disse Foregivender vare urigtige og fremsatte af Tiltalte for at komme i Besiddelse af de omhandlede Gjenstande, som han da vilde pantsætte. Endvidere afkjøbte Tiltalte den 6 Marts d. A. Hofjuveleer Jens Vilhelm Birch en Vinkande og en Ring af samlet Værdi 165 Kr., idet han lovede at betale dem i Løbet af 2 à 3 Dage, uden at han imidlertid senere har betalt disse Gjenstande, som han overensstemmende med, hvad der var hans Hensigt, da han købte dem, samme Dag pantsatte til egen Fordel paa Assistenthuset. Efter hvad Tiltalte har forklaret, var han paa den Tid, han købte de ommeldte Gjenstande, i stor Pengesforlegenhed, og han kunde ikke i en nærmere Fremtid betale Birch af egne Midler; han har derhos erkjendt, at hans

Udsigter til overhovedet nogensinde at blive i Stand til at fyldestgøre Birch vare højst usikre, idet han i denne Henseende kun har kunnet anføre, at han haabede dels paa, at hans Slægtninge mulig vilde hjælpe ham, dels paa, at han mulig ad Aare vilde kunne faa nogle Penge i Hænde ved at erholde en ham tilfaldende Pension, over hvilken han foreløbig havde disponeret paa anden Maade, kapitaliseret; under disse Omstændigheder findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til hans Anbringende om, at han ikke overfor Birch har handlet i bedragerisk Hensigt. Under Sagen har der været rejst Spørgsmaal, om Tiltaltes mentale Tilstand kunde anses normal, men efter de i saa Henseende tilvejebragte Oplysninger, derunder en af det kgl. Sundhedskollegium den 21 August d. A. afgiven Erklæring, maa det antages, at Tiltalte er i Besiddelse af fuldstændig Tilregnelighed. Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og have at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 25 Marts.

Nr. 4. Arvefæster **Jens Christensen**
(Hansen)

contra

Besidderen af Bremersvold, Gehejmekonferentsraad, Kammerherre **J. Greve Raben-Levetzau**, Lehns greve til Christiansholm (Klubien),

betr. Spørgsmaal om Jagtret.

Nysted Birks Politirets Dom af 9 April 1884: Indklagede, Arvefæster Jens Christensen af Handermelle, bør for Klagerens, Gehejmekonferentsraad, Kammerherre, Lehns greve Raben-Levetzaus Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 August 1885: Indstævnte, Arvefæster Jens Christensen af Handermelle, bør til Citanten, Besidderen af Bremersvold, Gehejmekonferentsraad, Kammerherre **J. Grev Raben-Levetzau**, Lehns greve til Christiansholm, bøde 120 Kr. og i Erstatning udrede

34 Kr. Saa bør han og tilsvare Citanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 60 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 4 November 1885 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Vel indskrænker Lov 25 Marts 1851 § 6 sig ikke til at forbyde Sælgeren af en Ejendom ved sammes Afhændelse at forbeholde sig Jagtretten for bestandig, men det nævnte Lovbud kan dog ikke være til Hinder for, at Sælgeren ved Afhændelsen betinger sig en saadan midlertidig Udøvelse af Kjøberens Jagtret som den, en Ejer ifølge Lovens § 7 og nu Lov 30 Januar 1861 § 2 er berettiget til at overdrage til Andre. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Sagens Omkostninger i de tidligere Instantser findes at kunne ophæves. Sagens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger for Politiretten og bemeldte Ret ophæves. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 Mai 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 4-5.

Fredagen den 25 Marts.

Nr. 4.

Arvefæster Jens Christensen

(Hansen)

contra

Besidderen af Bremersvold, Gehejmekonferentsraad, Kammerherre J. Greve Raben-Levetzau, Lehnsgreve til Christiansholm (Klubien).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, ved Nysted Birks Politiret i første Instants behandlede Sag, paastod Citanten, Besidderen af Bremersvold, Gehejmekonferentsraad, Kammerherre J. Grev Raben-Levetzau, Lehnsgreve til Christiansholm, Indstævnte, Arvefæster Jens Christensen af Handermelle, for i December Maaned 1883 at have skudt og bemægtiget sig 2 Daadyr paa de til Indstævntes Grund sammesteds hørende Jorder, hvor Citanten formener at have Jagtret, dømt efter Loven om Jagten af 1 April 1871 § 17, cfr. § 19, samt tilpligtet at erstatte Citanten de skudte Dyrs Værdi med 70 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Da Indstævnte imidlertid ved bemeldte Politirets Dom af 9 April f. A. er friifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede, har Citanten ifølge Stævning af 2 Mai s. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor hans Paastand gaar ud paa, at Dommen forandres overensstemmende med hans Paastand for Underretten, dog at Erstatningen for de skudte Dyr nedsættes til 34 Kr., og at Indstævnte tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger for Overretten. Indstævnte paastaar derimod Underretsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale ham Appellens Omkostninger skadesløst, eller med noget Tilstrække-

ligt. Det er in confesso, at Indstævnte i Midten af December 1883 har skudt og bemægtiget sig 2 Daadyr, som anført, men Indstævnte bestrider, at der tilkommer Citanten nogen Jagtret paa de omhandlede Jorder. I § 7 i den under 29 Mai 1868 oprettede Arvefæstekontrakt, hvorved den daværende Besidder af Bremersvold overdrog Indstævnte Gaarden, som dennes Moder havde havt i Fæste, men til hvilken hun havde frasagt sig Fæstetretten, med Ret til at sælge og pantsætte den, er det bestemt, at Kjøberen (o: Indstævnte) overdrager for sin Besiddelsestid til Sælgeren og efterfølgende Afgiftsejere Jagtretten paa den overdragne Ejendom, og at Sælgeren og efterfølgende Afgiftsejere efter Udgangen af Kjøbernes Besiddelsestid forbeholde sig Ret til for sig og Betjente at passere over Ejendommen med Skydegvær og Hunde. I det derefter under 27 Januar 1869 af samme Besidder udfærdigede Arvefæsteskjøde blev Gaarden overdraget til Indstævnte paa de Vilkaar og med de Rettigheder og Forpligtelser, som findes anført i Kjøbekontrakten, alene med Undtagelse af, at en i samme bestemt Rekognition blev nedsat, og hedder det fremdeles, at Indstævnte iøvrigt havde forpligtet sig til at efterkomme og opfylde de stipulerede Vilkaar. Indstævnte gjør nu gjældende, at han ikke kunde erholde Arvefæsteskjøde paa Gaarden uden paa de af Herskabet stillede Betingelser, hvoriblandt var den, at han for sin Besiddelsestid skulde overdrage Sælgeren Jagtretten, men at det af denne saaledes tagne Forbehold som stridende mod § 6 i Loven om Jagtrettens Afløsning af 25 Marts 1851 ikke kan være gyldigt eller forbindende for ham. Efterat det i bemeldte Lovs § 5 er fastsat, at hvor Jagtretten paa Enemærke allerede er eller vorder forenet med Ejendomsretten over Grunden, kan den ikke mere adskilles fra denne, bestemmer § 6, at det derfor ikke skal være Nogen tilladt ved Afhændelsen af en Ejendom at forbeholde sig eller nogen Anden Jagtretten paa denne, men i Henhold til samme Lovs § 7, saaledes som denne er bleven forandret ved Lov, indeholdende nogle Bestemmelser om Jagten af 30 Januar 1861 § 2, er det dog tilladt den Ejer, som selv er Bruger af sin Ejendom, at overdrage Jagtretten til en Anden for sin Besiddelsestid eller for et bestemt Aaremaal, dog ikke over 10 Aar. Indstævnte formener nu, at, ligesom ethvert Forbehold af Jagtretten ved en Ejendoms Salg i § 6 er forbudt, saaledes kan § 7 in casu ikke komme til Anvendelse, da der ikke er sket nogen Overdragelse navnlig ved en særlig herom oprettet Kontrakt fra Ejeren, men kun taget et Forbehold fra Sælgerens Side inden Indstævnte, ved at faa Skjøde paa Gaarden, var bleven dens Ejer. Men heri kan der ikke gives Indstævnte Medhold. Den i § 5 af nævnte Lov af 1851 indeholdte Bestemmelse kan nemlig efter Rettens Mening kun forstaas saaledes, at den indeholder et Forbud mod, at Jagtretten, naar den engang er forenet med en Ejendom, for

bestandig adskilles fra denne, og i Overensstemmelse hermed maa ogsaa § 6 forstaaes saaledes, at det forbydes Sælgeren af en Ejendom at forbeholde sig Jagtretten for bestandig, men naar det derefter i § 7 tillades Ejeren, som selv er Bruger, at overdrage Jagtretten til Andre med visse Indskrænkninger, skjønnes det ikke at kunne faa nogen Betydning, om en slig Overdragelse sker under Form af et Forbehold eller ved en særlig oprettet Kontrakt, om hvilket det heller ikke er foreskrevet, at den skal være skriftlig, efterat Kjøberen ved Skjødet er bleven Ejer. I Henhold til det Anførte maa Retten saaledes antage, at Indstævnte har retsgyldig overdraget til Bremersvolds Besidder Jagtretten paa Gaardens Jorder for sin Besiddelsestid, og at han derfor har været uberettiget til at skyde og bemægtige sig de omhandlede 2 Daadyr. Indstævnte vil derfor være at dømme efter Citantens Paastand saaledes, at den denne i Medfør af Loven af 1 April 1871 § 17 tilfaldende Bøde efter Omstændighederne bestemmes til 120 Kr. og Sagens Omkostninger for begge Retter til 60 Kr. Der foreligger ikke nogen Stempelovertrædelse her for Retten.

Mandagen den 28 Marts.

Nr. 15. **Etatsraad, Stiftsforvalter Oluf Thomas Emil Finsen**
(Levensen)

contra

Kuratorerne i Forpagter **Joachim Nikolai Nohrs** Konkursbo ved de deri ansatte Kuratorer, Sagførererne **Ludvig V. Dahlerup** og **Chr. Quist** samt Enken **Dagmar Clausen** (Nellemann),

betr. Spørgsmaal om en Fordrings Stilling i et Konkursbo.

Vinding Herreds Skifterets Decision af 21 Oktober 1885: **Etatsraad Finsens** Paastand om forlods og fortrinnsvis Dækning af sit Tilgodehavende 10,274 Kr. 84 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. i nærværende Bo kan ikke tages til Følge, derimod bør han være berettiget til for nævnte Beløb med Renter som anført at nyde Dividende ved Boets Udlodning som for simpelt Regningskrav.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 August 1886: Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet et Højesteret forelagt nyt Dokument maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Citanten efter Omstændighederne have at betale til de Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner,

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et den 10 Marts 1879 dateret Bevis har Citanten, Etatsraad, Stiftsforvalter Oluf Thomas Emil Finsen, tilstaaet sig villig til som Kautionist og Selvskyldner at indestaa for sin Svoger, Forpagter J. Nohrs Opfyldelse af den Forpagtningskontrakt om Holckenhavn Hovedgaard, der oprettes med ham indtil 1 Mai 1885, for et Beløb af 16,800 Kr. Den 23 Juni 1884 overgav Forpagter Nohr sit Bo til Konkursbehandling ved Vinding Herreds Skifteret, og under Anbringende af, at Citanten ifølge anførte Bevis havde berigtiget Nohrs Afgiftsrestance til Baroniet Holckenhavn indtil 1 Mai 1884: 10,274 Kr. 84 Øre, gjorde Citanten Fordring i Boet paa dette Beløb med 6 pCt. Renter og fremsatte Paastand om forlods og fortrinsvis Dækning af sit Tilgodehavende, for hvilket han paastod at have Panteret. Kuratorerne i Boet, saavel som dettes Hovedkreditor, Konsul H. W. Clausen, benægtede, at der tilkom Citanten noget i Boet, specielt, at han havde Panteret for sit formentlige Tilgodehavende. Ved Skifterettens den 21 Oktober f. A. afsagte Decision blev Citantens Paastand om forlods og fortrinsvis Dækning af sit Tilgodehavende for-

kastet, hvorimod han blev kjendt berettiget til for det nævnte Beløb med Renter 6 pCt. aarlig at nyde Dividende ved Boets Udlodning som for simpelt Regningskrav. Denne Skiftedecision har Citanten efter Stævning til Konkursboet og Fru Dagmar Clausen, der hensidder i uskiftet Bo efter sin ved Døden afgangne Mand, fornævnte Konsul Clausen, indanket for Overretten, hvor han har nedlagt Paastand om, at Decisionen dels stadfæstes, dels forandres derhen, at Citanten kjendes berettiget til for sin i Boet ved Decisionen anerkjendte Fordring paa 10,274 Kr. 84 Øre med Renter som første Prioritetshaver at nyde forlods og fortrinsvis Udlæg efter Konkurslovens § 34 i det ham stillede Pant eller de ved Realisationen deraf indvundne Beløb, samt at de Indstævnte in solidum tilpligtes at betale Citantens Omkostninger for Overretten. De Indstævnte ere, skjøndt lovligt varselede, ikke mødte for Overretten, hvor Sagen derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2 bliver at paakjende efter fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Det Dokument, hvorpaa Citanten støtter sin formentlige Panteret for de ommeldte 10,274 Kr. 84 Øre, er en af Forpagter Nohr til Citanten den 17 December 1868 udstedt Panteobligation med Fornysespaategning af 20 Marts 1870, thinglæst 26 s. M. I Obligationen erkjender Forpagter Nohr at være Citanten skyldig 10,000 Rdl., som Citanten havde laant ham for at stilles Besidderen af Holckenhavn som Depositum, til Sikkerhed for Skatters og Afgifters prompte Erlæggelse efter Forpagtningskontrakten angaaende Holckenhavn Hovedgaards Bortforpagtning til Nohr fra 1 Mai 1869 til 1 Mai 1877, saavelsom for Kontraktens Opfyldelse i det Hele. Beløbet loves tilbagebetalt, saasnart Forpagtningen efter fornævnte Kontrakt er ophørt eller saasnart Nohr iøvrigt maatte fratræde Forpagtningen, forsaavidt saadant maatte ske inden den i Kontrakten fastsatte Forpagtningstids Udløb. For de ommeldte 10,000 Rdl. giver Nohr i Obligationen Citanten Panteret næsteften Baroniets Panteret i Henhold til Forpagtningskontrakten i alt, hvad han ejer og ejendes vorder, det være sig i Ind- og Udbo, Besætning og Inventarium m. v. Det stillede Depositum af 10,000 Rdl. blev i Aaret 1869 ombyttet med kgl. Obligationer af lige Paalydende. Efterat den 1ste Rotation for Bortforpagtningen af Holckenhavn Hovedgaard var udløben 1 Mai 1877, blev Gaarden paany bortforpagtet til Nohr paa 8 Aar, altsaa til 1 Mai 1885, uden at der dog derom ses at være oprettet skriftlig Forpagtningskontrakt. I den første Tid af sidstnævnte Rotation heftede det stillede Depositum af kgl. Obligationer som hidtil for Afgiften, men den 10 Marts 1879 tilbageleveredes Citanten de deponerede Obligationer, som han modtog til en Kurs af 91 pCt., hvorfor han bemeldte Dag gav Panteobligationen Paategning om, at Forpagter Nohr havde afbetalt 18,200 Kr. paa Obligationens Paa-

lydende, og tilføjer Citanten, „at nærværende Gjældsbevis saaledes nu kun gjælder for 1800 Kr.“ Det er herefter indlysende, at Citanten kun kan gjøre Panteobligationen gjældende for sidstnævnte Beløb, og for dette er hans Fortrinsret allerede anerkjendt i Boet. Vel har Forpagter Nohr samme Dag forsynet Panteobligationen med følgende Paategning: „Da Tilbageleveringen fra Baroniet Holckenhavn af den ovennævnte Prænumeration paa 20,000 Kr. i Obligationer kun er sket imod, at min Svoger, Stiftsforvalter Finsen, som Selvskyldnerkautionsindestaar Baroniet for min Kontrakts Opfyldelse, er det en Selvfølge, at min Svoger af mig gives samme Sikkerhed, som er ham givet for de heri nævnte 20,000 Kr., dels ved nærværende Obligation og dels ved en senere thinglæst Deklaration“, og det maa antages at have været Nohrs Hensigt — foruden ved den ommeldte Deklaration, der aldrig blev udstedt — ved den anførte Paategning at give Citanten samme Sikkerhed, som tidligere var givet ved Panteobligationen for de Beløb, som Citanten maatte komme til at tilsvare ifølge sin samtidig paatagne Selvskyldnerkautionsindestaaelse; men foruden at Bestemmelsen i Frdn. 28 Juli 1841 § 1 om Vitterlighedsvidners Nærværelse ikke er iagttagen ved Udfærdigelsen af denne Paategning, der heller ikke er thinglæst, kunde der paa den Tid, Paategningen gaves, ifølge Konkurslovens § 151 ikke længere retsgyldig stiftes villiesbestemt Pant i Alt, hvad Pansætteren ejer eller ejendes vorder. Skiftedecisionen vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve. Stempelovertrædelse er ikke begaaet her for Retten.

Onsdagen den 30 Marts.

Nr. 9. Vandsynsmændene for Bjerreby Sogn ved deres Formand, Gaardejer **Lars Hansen** (Halkier efter Ordre)

contra

Gaardfæster **Niels J. Bønnelycke** (Hansen),

betr. Udpantning for Omkostningerne ved en for Indstævntes Regning foretagen Oprensning af et Vandløb.

Thorseng Birks Fogedrets Kjendelse af 6 Marts 1884: Den rekvirerede Udpantningsforretning bør at nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1884: Den indankede Kjendelse og Udpantning bør være ophævet. De Indstævnte, Vandsynsmændene i Bjerrebys Sogn ved deres Formand, Gaardmand Lars Hansen, bør til Citanten, Gaardfæster Niels J. Bønnelycke i Stjoul, betale denne Sags Omkostninger i begge Instantser skadesløst. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretsprokurator Winther en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 23 Juni d. A. fremlagte Skrivelse fra Prokurator Stystrup, der maa betragtes som et Indlæg.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 Januar 1885 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at forskellige af Indstævnte, navnlig for Højesteret, fremsatte Formalitetsindsigelser mod den af Citanterne som Vandsynsmænd afsagte, i den indankede Dom omhandlede Kjendelse af 22 August 1883 ikke her under Sagen kunne komme i Betragtning. Ligesaa lidt som der derhos efter Proceduren er Grund til at betvivle, at den Udskrift af Vandsynsprotokollen, paa hvilken Udpantningsordren findes tegnet, ikke skulde stemme med, hvad der er blevet tilført Protokollen om det den nævnte Dag Passerede, ligesaa lidt skjønnes Angivelsen af det Indstævnte ved denne Lejlighed paalagte Oprensingsarbejde at have manglet tilstrækkelig Tydelighed. Vel er nu Indstævnte ikke bleven indvarslet til det Eftersyn, som senere, da der var blevet ført Klage over, at han ikke vedbørlig havde efterkommet, hvad der i saa Henseende var blevet ham paalagt, efter det for Højesteret Oplyste foretoges af Vandsynsmændene, og ved hvilket Klagen ved disses upaaankelige Skjøn fandtes begrundet, og der er heller ikke sket nogen Tilførsel til Vandsynsprotokollen om dette Eftersyn; men ligesom der i § 48 af Vandsynsloven af 28 Mai 1880 intet er foreskrevet om Nødvendigheden af Parternes Tilkaldelse saalidt som om Protokollation af Eftersynet, saaledes maa det, navnlig efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger, anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte ved særlig Skrivelse fra Formanden for Synsmændene har modtaget Underretning om Eftersynets Resultat samt om, at der var blevet sat ham en yderligere kort Frist, efter hvis Forløb Arbejdet, saafremt det ikke forinden af ham var blevet istandbragt, vilde blive bortliciteret.

Da nu Formanden i den bestaaende Lovgivning har havt Hjemmel til at lade det omhandlede Arbejde udføre paa den skete Maade, findes der intet med Følge at kunne erindres imod, at den af Citanterne rekvirerede Udpantningsforretning saavel for det medgaaede Beløb 59 Kroner, som for Omkostningerne ved Synsmændenes Forretninger, derunder de fornødne Indkaldelser indbefattet, ialt 17 Kroner 32 Øre, er blevet fremmet. Som Følge heraf vil den afsagte Fogedkjendelse og skete Udpantning i Henhold til Citanternes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves og de Citanternes under Sagens Behandling for Højesteret beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Fogedkjendelsen af 6 Marts 1884 og den samme Dag foretagne Udpantning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator M. Hansen 40 Kroner og Advokat Halkier 120 Kroner, hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Stævning af 22 April d. A. til de Indstævnte, Vandsynsmændene i Bjerreby Sogn ved deres Formand, Gaardmand Lars Hansen, har Citanter, Gaardfæster Niels J. Bønnelycke i Stjoul, indanket her for Retten en af Fogden i Thorseng Birk den 6 Marts d. A. efter de Indstævntes Rekvisition foretagen Udpantning med Kjendelse af samme Dato, hvorefter den rekvirerede Forretning er fremmet, og der er gjort Udpantning i en Citanter tilhørende Ko for 76 Kr. 32 Øre, som ere betalte for Oprensningen af et Vandløb over Citanterens Mark og i Omkostninger m. v., idet han principaliter har paastaet, at den dekreterede Udpantning ophæves, og in subsidium nedlagt forskellige Paastande, saaledes at Forretningen kun kjendes gyldig for visse mindre Beløb, hvorhos han endelig har paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger. De Indstævnte ere, skjøndt lovlig stævned, hverken mødte eller have ladet møde her for Retten,

hvorfor Sagen i Medfør af danske Lovs 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 vil være at paadømme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder og navnlig Fogedakten. Det fremgaar af Sagen, at der efter Begjæring af Gaardmand Christoffer Lolk den 22 August 1883 blev af Vandsynsmændene i Bjerreby Sogn foretaget et Vandsyn over et Vandløb, som gaar over Citantens Mark, til hvilken Forretning begge Parter vare indvarslede, og at Vandsynsmændene, da Forlig ikke kunde opnaas, optog Sagen til Kjendelse, hvorved skjønnedes, at Citanten skulde opgrave og udvide Vandløbet paa en nærmere angiven Maade, hvorhos det blev fastsat, at Arbejdet skulde være fuldført den 15 September 1883. Denne Kjendelse, hvorpaa var skrevet en Bemærkning om, at Citanten, da den var gaaet ham imod, havde at betale det lovlige Gebyr 7 Kr. til Vandsynsmændene, blev forkyndt den 29 August, s. A. for ham, og da Citanten ikke havde taget Oversyn inden 4 Uger fra Sagens Optagelse og heller ikke vilde tage mod Kjendelsen, og Gaardmand Lolk forlangte den udført ifølge Vandsynsloven af 28 Mai 1880, opfordrede Formanden Citanten paany til at gjøre Arbejdet og gav ham en yderligere Frist, saavidt erindres til den 20 Oktober s. A., til at udføre det manglende Arbejde, men da Citanten, som iøvrigt ikke har erkjendt at have modtaget en saadan Meddelelse, ikke lod høre fra sig, udstedte Formanden en Bekjendtgjørelse om, at Arbejdet vilde blive bortliciteret den 30 Oktober s. A., som han lod læse ved Kirkestævne den 28 s. M. Det omhandlede Arbejde blev derpaa gjort for 59 Kr., men da dette Beløb tilligemed Gebyr til Vandsynsmændene 16 Kr. og til Stævningsmændene 32 Øre *) ialt 76 Kr. 32 Øre forgjæves blev ham afordret, blev der for samme erhvervet Udpantningsordre. Under Udpantningsforretningen lod Citanten, som paastod at have udført det ham ved Mødet den 22 August f. A. paalagte Arbejde, møde og gjorde forskellige Indsigelser gjældende mod dens Fremme, men disse bleve forkastede ved Fogdens ovennævnte Kjendelse, og der blev derpaa som anført gjort Udpantning i en Citanten tilhørende Ko. Her for Retten har Citanten gjentaget disse Indsigelser, idet han navnlig har fremhævet: at Vandsynsmændenes Protokol under Fogedforretningen viste sig kun at indeholde, hvad der var passeret ved Mødet den 22 August, men ikke udviste noget om det Eftersyn, der her efter skulde være foretaget, eller om den Licitation, der derefter var afholdt over den resterende Del af Arbejdet, at den i bemeldte Protokol indførte Kjendelse intet bestemmer om Omkostningerne og om, hvem der skal afholde dem, hvorfor der ikke for dem, som ikke ere paalagte Citanten, kan gjøres Udpantning hos ham, at be-

*) Skal være: 1 Kr. 32 Øre.

meldte Protokol heller ikke udviser, at der er foretaget Eftersyn ifølge Vandsynsloven af 28 Mai 1880 § 48, forinden Arbejdet blev bortliciteret for Citantens Regning uden hans Vidende, at Citanten i alt Fald ikke overensstemmende med de almindelige Regler i oftnævnte Lovs § 7 er indvarslet til dette Eftersyn ifølge Lovens § 48, at de Indstævnte ikke have ladet Arbejdet udføre ved lejede Folk, men uberettiget afholdt Licitation uden Varsel til Citanten og uden dennes Vidende og efter utilstrækkelig Bekjendtgjørelse ved Kirkestævne, hvorfor han antager, at han i ethvert Fald ikke kan være pligtig at betale mere end sædvanlig Dagløn 12 Kr. for de 6 Dage, som Arbejdets Udførelse skal have medtaget, at der er Uoverensstemmelse mellem de forskellige af Vandsynsmændenes Formand meddelte Udskrifter af Protokollen, navnlig ogsaa i Henseende til Angivelsen af det Citanten paalagte Arbejde, der derhos er utydelig angivet. Selv om det nu maa antages, at det ikke har været nødvendigt at indvarsele Citanten til at overvære Eftersynet, forinden Arbejdet blev bortliciteret, og at de Indstævnte have været berettiget til at bortlicitere Arbejdet, maa der dog gives Citanten Medhold i, at de Indstævnte iøvrigt ikke have fulgt de Forskrifter, som ere givne dem i den oftnævnte Lov, og at deres Behandling lider af saadanne Mangler, at de ikke i Henhold til den have kunnet fordrø Udpantning for det omhandlede Beløb. Den afsagte Kjendelse og foretagne Udpantningsforretning vil derfor være at ophæve, hvorhos de Indstævnte overensstemmende med Loven om Udpantning m. v. § 13 vil have at betale Citanten Sagens Omkostninger i begge Instantser skadesløst. Der vil være at forelægge Overretsprokurator Winther en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af den af ham den 23 Juni d. A. fremlagte Skrivelse fra Prokurator Stürup, der maa betragtes som et Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse for Retten.

Nr. 108.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Christen Peter Christensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 24 November 1886: De Tiltalte, Christian Peter Christensen og Victor Hansen

Gøttler bør straffes med Ris, Førstnævnte med 2 Gange 20 Slag, fordelte paa 2 Dage, og Sidstnævnte med 20 Slag og derhos in solidum udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bentzen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1886: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme- steds, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende den ikke er indanket her for Retten, tiltales Drengen Christen Peter Christensen for Tyveri, og maa det ogsaa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Den 27 Oktober d. A. Kl. henved 10 Aften skjulte Tiltalte sig sammen med en anden Dreng, som efter hans Forslag havde forenet sig med ham, i Kjøbmand Coldings Baggaard i Aalborg for senere paa Natten gennem et Vindu, hvori de forud havde bemærket, at der var en Rude revnet, at bryde ind i Kjøbmandens Kontor, der laa i Stueetagen ud til Gaarden, og fra Kontoret bane sig Adgang til Butikken, hvor de vilde begaa Tyveri. De udførte dette Forehavende, som det maa antages, omtrent Kl. 11, idet de med en Kniv udskar Kittet af den omhandlede Vinduesrude og derefter udtog det saaledes løsnede

Stykke Glas, hvorpaa Tiltalte rakte sin Arm ind og aftog den nederste Krog af det andet halve Fag i samme Vindu, hvis øverste Krog ikke var paasat; gjennem det saaledes aabnede Vindu krøb de ind i Kontoret, hvorfra de igjennem en aabentstaaende Dør begav sig ind i Butikken og her tilegnede de sig Pengeskuffens Indhold, som efter deres Forklaring beløb sig til 13 Kr. 35 Øre, tre Kasser med ialt 200 Cigarer, der stod paa en Hylde over Kontordøren, fire Ruller Skraatobak, et Fjerdingspund Røgtobak samt nogle Svedsker, Rosiner og Figner, som de fandt i forskellige Skuffer, og endelig to Signeter og en Nøgle. De forlod derpaa Butikken og Kontoret ad samme Vej, som de vare komne, og kom ud af Gaarden ved Hjælp af en samstedts henstaaende Stige, som de benyttede baade ved Opstigningen paa den indvendige og ved Nedstigningen paa den udvendige Side af Bagmuren. Medens Tiltalte og hans Medhjælper strax fortærede de stjaalne Svedsker, Rosiner og Figner og røg enkelte af de stjaalne Cigarer samt næste Morgen forbrugte 32 Øre af de stjaalne Penge, er Restbeløbet af Pengene 13 Kr. 3 Øre, Signeterne og Nøglen, der ere vurderede til henholdsvis 1 Kr. og 65 Øre, de fleste af Cigarerne, der ere vurderede til 8 Kr., noget Skraatobak og et Fjerdingspund Røgtobak af Værdi henholdsvis 35 Øre og 10 Øre bragt tilstede under Sagen og udleveret til Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født den 16 April 1873 og ved Aalborg Kjøbstads Extraret af 17 Januar 1885 har været anset efter Straffelovens § 233 jfr. tildels § 46 med 25 Slag Ris, ved Underrettsdommen rettelig paany anset efter Straffelovens § 233 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 2 Gange 20 Slag Ris fordelt paa 2 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger i første Instants, forsaavidt Tiltalte angaar, ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Aktionens Omkostninger for Overretten.

Nr. 120.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Laurs Kok Magnussen (Def. Klubien),

der tiltales for uteerligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Januar 1887: Tiltalte Laurs Kok Magnussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Nygaard, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Laurs Kok Magnussen, der er født den 9 Januar 1850 og 5 Gange tidligere straffet, stedse for Overtrædelse af Straffelovens § 185, senest ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 24 November 1884 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag paany for uteerligt Forhold, og ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, derunder de af flere Vidner afgivne, tildels beedigede Forklaringer, maa det i saa Henseende mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han den 7 Oktober d. A. paa Fælleden har blottet sit mandlige Lem og fremvist dette for et Pigebarn, der er født den 19 Oktober 1872. Forsaavidt Tiltalte har paastaet, at han den nævnte Dag var stærkt beruset, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende, idet han efter samtlige foreliggende Oplysninger maa antages at have været fuldkommen tilregnelig, da han gjorde sig skyldig i det omhandlede Forhold. Som Følge heraf vil Tiltalte atter være at anse efter Straffelovens § 185, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og have at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 31 Marts.

Nr. 97. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Steffen eller **Stephan Jørgensen** (Def. Klubien),

der tiltales for Mælkeforfalskning.

Wedellsborg Birks Extrarets Dom af 10 Mai 1886: Tiltalte, suspenderet Skolelærer og Kirkesanger Stephan Jørgensen af Rolund, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, med 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1886: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at det Aktor for Underretten, Prokurator Schmidt, tilkommende Salær bestemmes til 20 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Rode, betaler Tiltalte, suspenderet Lærer Steffen eller Stephan Jørgensen af Rolund, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at maatte anses i Henhold til Straffelovens § 278, 2det Stykkes sidste Punktum og Straffen at kunne bestemmes til en Bøde paa 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte vil herhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Stephan Jørgensen bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller, saafremt Bøden ikke fuldt erlægges inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne i nærværende, fra Wedellsborg Birks Extraret hertil indankede, mod Tiltalte, suspenderet Lærer Steffen eller Stephan Jørgensen af Rolund, for Mælkeforfalskning anlagte Sag ere i det Væsentlige følgende: Efterat der hos Bestyreren af Udby Fællesmejeri var opstaaet Mistanke om, at den af Tiltalte til Fællesmejeriet leverede Mælk havde været forfalsket ved Tilsætning af Vand, og Mistanken var bleven bestyrket ved foretagne Analyser foreholdt Bestyreren Tiltalte, at denne til det nævnte Mejeri havde leveret Mælk, blandet med Vand, i hvilken Anledning Tiltalte betalte ham en Erstatning af 50 Kr. Da Bestyreren derefter i et offentligt Blad sigtede Tiltalte for at have leveret forfalsket Mælk til Fællesmejeriet, blev en offentlig Undersøgelse indledet. I de første Forhør nægtede Tiltalte at være bekendt med, at der var blandet Vand i den af ham leverede Mælk, og forklarede, at alene Ønsket om at undgaa en Proces havde bevæget ham til at betale de 50 Kr. i Erstatning, men efterat der var afsagt Fængslingskjendelse over ham, erkjendte han i et den 23 Februar d. A. afholdt Forhør, at han 2 Gange ved hver Malkning, forinden han aftog Mælkespandens Tud og tømte Spanden, har skyllet Tuden med Vand saaledes, at dette løb ned i Mælken, samt at han, efter at Mælkespanden var tømt sidste Gang, har udskyllet denne med skummet Mælk i den Transportspand, i hvilken Mælken modtoges af Mejeriets Kudsk, og erkjendte Tiltalte, at han paa denne Maade ved hver Levering til Mejeriet har tilsat den af ham leverede Mælk 3 à 4 Pd. Vand og 1 à 2 Pd. skummet Mælk. I Forbindelse hermed forklarede han, at han selvfølgelig nok vidste, at det ikke var rigtigt at skylle med Vand og skummet Mælk ud i den Mælk, han solgte, og at han jo ingen anden Grund havde hertil end at indvinde en ubetydelig Fordel. Efter at være sat paa fri Fod udsagde han i et den 9 Marts d. A. afholdt Forhør, at han, hvis daglige Leveringer til bemeldte Mejeri i det paagjældende Tidsrum ingen sinde have udgjort mere end 45 Pd., ved den ommeldte Udskylning siden Oktober 1885 næsten daglig havde tilvendt sig Betaling for ca. 4 Pd. Vand og skummet Mælk med 15 à 16 Øre, saa at det samlede Beløb, han ulovlig havde tilvendt sig i Oktober, November og December f. A., udgjorde ca. 14 Kr., men bemærkede derhos, at den saaledes foretagne ubetydelige Udskylning med Vand efter hans Formening ikke kunde kaldes Forfalskning, om han end indsaa, at den var en Uregelmæssighed. Senere har Tiltalte forandret sin Forklaring derhen, at han ikke tror at have brugt mere end 1 à 2 Pægle Vand om Dagen til Udskylning og af skummet Mælk kun engang imellem et aldeles forsvindende Kvantum, ligesom han nægter at have tilsigtet nogen pekuniær Fordel ved Skyllningen, idet han har gjort gjældende, at hans herom afgivne Tilstaaelse forekom i en ved Arrestdekretet

fremkaldt forstyrret Sindstilstand, i hvilken han ikke var sig Betydningen af sine Ord bevidst. Ligesom imidlertid Indholdet af Tiltaltes i Forhøret den 23 Februar d. A. afgivne detaljerede Tilstaaelse, og hvad der af alle ved dette Forhør Tilstedeværende er forklaret om hans Optræden under samme, taler imod Rigtigheden af Tiltaltes sidstnævnte Anbringende, saaledes findes der saameget mindre at kunne tages Hensyn til Tiltaltes seneste Forklaring med Hensyn til, i hvilket Omfang den af ham leverede Mælk har været blandet med Vand og skummet Mælk, som hans i fornævnte Forhør afgivne Tilstaaelse, der tildels bestrykes ved de iøvrigt fremkomne Oplysninger, er i alt Væsentligt gjentaget i Forhøret den 9 Marts næstefter. Idet det derhos efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke skjønnes at kunne drages i Tvivl, at Tiltalte ved den ommeldte Fremgangsmaade maa have været sig bevidst, at han gjorde sig ulovlig Fordel, findes det at maatte billiges, at han, der er født den 7 November 1833 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 278, 1ste Led, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, uden forsaavidt det Aktor ved Underretten tillagte Salær af 30 Kr., hvilket Salær findes at burde nedsættes til 20 Kr., vil bemeldte Dom med denne Forandring være at stadfæste.

Fredagen den 1 April.

Nr. 102.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Valdemar Theodor Holst (Def. Bagger),

der tiltales for Injurier.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 November 1886: De ovenanferte for Ministeriet og Klageren, Konsejlspræsident Estrup, fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indklagede, Pianofortearbejder Holst, straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler Indklagede og

de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, saafremt Sagen ikke for Klagerens Vedkommende havde været beneficeret. Der tillægges Overretsprokurator Steinthal og Prokurator Krarup i Salærer henholdsvis 50 Kr. og 20 Kr. samt Førstnævnte i Erstatning for Udgifter 1 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den Maade, hvorpaa Sagen er forelagt Højesteret, ikke er Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Ansvar for de Udladelser, for hvilke han ikke er dømt ved den indankede Dom, og i Henhold til de i denne under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klageren, Konsejlspræsident Estrup, efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Steinthal, Indklagede, Pianofortearbejder Holst, anset med Straf for fornærmelige Udladelser, som han i sine Taler paa 3 i Ringkjøbing, Thim og Ulfkjær, henholdsvis den 27, 28 og 29 Oktober f. A., afholdte politiske Møder har brugs dels om Ministeriet i sin Helhed, dels særlig om Klageren, hvorhos paagjældende Udladelser paastaas mortificerede og Indklagede tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærer til Klagerens beskikkede Sagfører og til Kammerraad, Prokurator Krarup af Ringkjøbing, som efter Ordre har foranstaltet et Thingsvidne optaget i nævnte By, og at betale førstnævnte Sagfører 1 Kr. i Erstatning for Postudlæg. Indklagede procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst. Foreløbig be-

mærkes, at naar Indklagede under Henvisning til D. L. 1—13—21 har protesteret imod, at der tillægges de af 3 af Klageren førte edfæstede Vidner afgivne Forklaringer nogen Beviskraft, vil der ikke hertil kunne tages noget Hensyn, da den anførte Bestemmelse ikke kan betage et afgivet Vidnesbyrd Beviskraft, men alene hjemler Ret til at protestere imod Vidnets Førelse, hvilken Protest ogsaa i nærværende Sag af Indklagede er bleven nedlagt for paagjældende Vidnedømmer, af hvem den ved Kjenndelse blev forkastet. Under Sagen er det dels ved disse Vidner bevist og dels erkjendt eller ikke betimelig benægtet af Indklagede, at han tildels ved et, tildels ved flere af de nævnte Møder har i sine Taler paasaagt Ministeriet „at det spillede Komædie for eller med Befolkningen“, „at det lyver og altid har løjet“, „at det mod Grundlovens Bydende havde taget og brugt af Befolkningens Midler“, samt at han har kaldt Ministrene „Grundlovsbrydere“, „Kegler“ og „Godsejerkegler“ og Klageren „en stædig Karl“. Han har vel nægtet at have udtalt sig saaledes i den Hensigt at fornærme, men naar han til Støtte herfor paaberaaber sig noget Saadant, som at han ved Udladelserne om at spille Komædie for Befolkningen har havt „Driften af det kgl. Theater, hvis Underskud paa den provisoriske Finantslov var opført som Statsudgift“, for Øje, eller at det er „i Form af en politisk Lignelse“, at han har brugt Ordet Kegler og Ministrene m. m., saa ere deslige Udlæggelser af hans Ord, der tilmed savne enhver Hjemmel, i hvad der er oplyst om disse, selvfølgelig uden al Værd, og naar han særlig med Hensyn til sine Udladelser om „mod Grundlovens Bydende at have taget og brugt af Befolkningens Midler“ og sine Betegnelser af Ministrene som „Grundlovsbrydere“ har anbragt, at han har brugt disse Udladelser i en saadan Forbindelse, at det var tydeligt for Tilhørerne, at hans Mening var, at Ministrene svævede i den Tro eller Vildfarelse, at de bevarede Grundloven, saa er dette hans Paaberaabende ikke blot ubestyrket, men dets Rigtighed modsiges ved, hvad der er forklaret af Vidnerne om, at han i sine Foredrag helt igjennem søgte at ophidse Tilhørerne mod Ministeriet og lægge dette for Had, saa at han bl. A. kaldte dem, der fulgte dets Politik for Slyngler; og det kan herefter tilmed efter den Form af personlig Karakteriseringen, hvori særlig den ene af de herhen hørende Sigtelser er fremført, ikke drages i Tvivl, at det er Sigtelser for mod bedre Vidende at følge en lovstridig Handlemaade, han har rettet mod Ministeriet. Idet samtlige formeldte Udladelser saaledes maa anses at være af ærefornærmende Natur, ville de være at mortificere og Indklagede for at have fremført dem at anse efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, og efter denne Lovs § 217 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Der er vel ved de afgivne Vidneforklaringer fremkommen Formodning for, at Indklagede

derhos ved heromhandlede Lejlighed har — som ogsaa af Klageren paatalt — sagt om denne, at han var en „Hazardspiller“ og „kvalificeret til at komme paa en Sindssygeanstalt“, men til af denne Grund at forøge Indklagedes Straffeansvar, saafremt han ikke edelig fralægger sig at have udtalt sig saaledes, findes der efter Omstændighederne ikke at være Anledning, ligesom der ej heller findes Føje til at anvende Partsed alene af Hensyn til Mortifikation af bemeldte Yttringer. Indklagede vil sluttelig have at betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, saafremt Sagen ikke for Klagerens Vedkommende havde været beneficeret, hvorimod Salærerne til Klagerens beskikkede Sagfører og til Prokurator Krarup, der bestemmes til henholdsvis 50 Kr. og 20 Kr., samt de af Førstnævnte havte Udgifter, 1 Kr., efter de for Politisager gjældende Regler ville være at udrede af det Offentlige. Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Nr. 123. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Ernest Farrell (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 24 December 1886: Arrestanten Ernest Farrell bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt udrede de med Aktionen lovligt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3 Januar 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høje-

steretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg
8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Ernest Farrell for Tyveri, og er det i saa Henseende oplyst, at han Søndagen den 31 Oktober f. A., havde begivet sig til Plantagen „Rattan“, hvor han i Arbejderen Charles Hodges eller Hauts Hus kom i Samtale med denne og en anden Arbejder ved Navn Milton. Ifølge Arrestantens Forklaring vare de alle tre blevne enige om den følgende Nat at begaa Indbrudstyveri i det militære Bageri i Christiansted, men ifølge Hauts og Miltons Forklaringer var det Arrestanten, som vilde forlede dem til at være ham behjælpelig med Udførelsen af dette Tyveri, hvorfor de tilkaldte en tredje Arbejder, Thomas Benjamin, for at han i Forening med dem skulde prygle Arrestanten ud af Plantagen. Hvorledes det i saa Henseende forholder sig, er ikke tilfulde oplyst, men tog den nævnte Thomas Benjamin Arrestanten hjem til sit Hus, for at forhindre, at der tilføjedes ham Overlast. Medens Arrestanten opholdt sig hos Benjamin og Haut, saa han Lejlighed til at fravende Førstnævnte en til 75 Cents vurderet Barberkniv, som laa paa en Kiste, og Sidstnævntes Konkubine, Elisabeth Beech, en til 10 Cents vurderet Kniv. Da det sidstnævnte Tyveri opdagedes, medens Arrestanten endnu opholdt sig i Benjamins Hus, blev han undersøgt, og fandtes Elisabeth Beechs Kniv skjult mellem hans Klæder. Derimod savnedes dengang endnu ikke Barberkniven, som han ligeledes bar skjult paa sig, og som ved Undersøgelsen af hans Person forblev ubemærket, og solgte han den om Aftenen i Christiansted til en Person ved Navn Fritz Williams for 45 Cents, hvoraf han modtog 20 Cents kontant. Begge Knivene ere tilbageleverede Bestjaalne, som har frafaldet Paastand om Erstatning. Arrestanten, der er født den 7 Juli 1864, og altsaa er over kriminel Lavalder, har tidligere været straffet for Tyveri 6 Gange ifølge Politiretsdomme med Ris og Rottingslag og endvidere ifølge Christiansteds Extraretsdom af 20 Mai 1882 med 2 Aars Forbedringshusarbejde i Henhold til Frdn. 11 April 1840 § 12 Mbr. 1, og derefter ifølge Højesteretsdom af 13 Februar 1885 for 2den Gang begaaet Tyveri i Henhold til samme Frdn.s § 13 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. For hans under nærværende Sag paa-talte Forhold, som vil være at tilregne ham som 3die Gang begaaet Tyveri, vil han ifølge den citerede Frdn.s § 15, jfr. med Anordning af 6 Januar 1852 § 2, Nr. 3, være at anse med

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Søren Christiansen, som er født den 31 Mai 1838 og mange Gange har været straffet for Betleri, tildels i Forening med Løsgængereri — senest ifølge Højesteretsdom af 9 Juni f. A. i Medfør af Lov af 3 Marts 1860 § 1 jfr. §§ 2 og 5, med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage — for Betleri, og, da Arrestanten har tilstaaet, at han, som den 16 November f. A. havde udstaaet denne Straf og da paa Grund af, at han havde 14 Kr. som Overarbejdsfortjeneste, erholdt et Pas til sit Hjemsted, ikke har begivet sig til dette, men vandret omkring paa Sjælland, og medens han vil have søgt om Arbejde, ernærede sig ved Betleri, efterat de 14 Kr. vare opbrugte, indtil han den 17 December f. A. blev anholdt, maa det billiges, at han ved Politirettens Dom af 29 December f. A. paany er anset efter den citerede Lovs § 3, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i 90 Dage i ovennævnte Tvangsarbejdsanstalt findes passende og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, for hans Vedkommende ligeledes bifaldes, vil denne, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Mandagen den 4 April.

Nr. 106.

Advokat Levinsen

contra

Carl Conrad Robdrup (Def. Shaw),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 December 1886: Tiltalte Carl Conrad Robdrup bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Carl Conrad Robdrup, der er født den 11 Juni 1862, og som ikke er funden forhen straffet, for Pengeafpresning, og er han i saa Henseende ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens han fra Sommeren 1885 til i Marts d. A. arbejdede hos en Bogtrykker og Redaktør i Jylland, havde han — efter sit Udsagn for at fordrive Tiden om Aftenen, nedskreven en saakaldet „Fortælling“, der drejede sig om hans Principals Person og Levnet, og som gik ud paa at fremstille denne, der vel ikke nævntes ved Efternavn, men dog betegnedes paa en tilstrækkelig tydelig Maade, i et latterligt og uheldigt Lys, bl. A. ved en Skildring af et Forhold, hvori han skulde have staaet til et usædeligt Fruentimmer. Efter at han var oplyst at arbejde hos bemeldte Redaktør og var kommen hertil Staden, blev han af sin tidligere Værtinde i den By, hvor Redaktøren boede, afkrævet et Beløb af 60 Kr., som han var hende skyldig, og for nu at faa denne Gjæld, afgjort, tilstillede han i Oktober d. A. sin tidligere Principal et Brev, hvori han foreslog denne at afkøbe ham Manuskriptet til Fortællingen, som han vedlagde i Afskrift, for 60 Kr., idet han truede med ellers at ville offentliggjøre denne. Efter sin Forklaring gik han ud fra, at det maatte være Redaktøren magtpaaliggende, at Fortællingen ikke blev offentliggjort, og antog derfor, at denne vilde affinde sig med ham paa den af ham forlangte Maade. Iøvrigt har han udsagt, at hvis Redaktøren ikke vilde opfylde hans Begjæring, vilde han forsøge at skaffe sig Penge ved at afhænde Manuskriptet til Offentliggjørelse. Den ommeldte Redaktør besvarede imidlertid ikke hans Brev, men satte Politiet i Kundskab om Sagen, og der blev derefter indledet Undersøgelse mod Tiltalte. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i tre Maaneder.

Onsdag den 6 April.

Nr. 90. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Mikkel Jensen (Def. Hansen),

der tiltaltes for uberettiget Beværtning og Brændevinsudskjækning.

Frijsenborg Fauerskov Birks Politirets Dom af 13 Juli 1886: Tiltalte Detailhandler Mikkel Jensen af Hammel bør til Skanderborg Amts Fattigkasse erlægge en Bøde af 100 Kr. samt udrede samtlige af Sagen lovlige flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3de Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 August 1886: Tiltalte Mikkel Jensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Prokurator Fasting, i Salær 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 30 Oktober 1886 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler der Føje til at antage, at den i Dommen omtalte Uregelmæssighed, der fandt Sted den 7 Juli f. A. ved Optagelsen af endel nye Medlemmer i Foreningen, har tilsigtet en Omgaaen af Næringslovgivningen, idet den finder sin Forklaring ved, at Foreningen dengang først for faa Dage siden var traadt i Virksomhed, og det maa antages, at man senere har holdt sig Foreningens Love med Hensyn til Medlemmers Optagelse efterrettelig. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at erindre, maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Frifindelse, medens han dog efter Omstændighederne bør tilsvare Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,

dog at Tiltalte udreder Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Prokurator Fasting for Overretten 15 Kroner og til Højesteretssagførererne Asmussen og Hansen for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Detailhandler Mikkil Jensen for uberettiget Beværtning og Brændevinsudskjænkning, og har Tiltalte i saa Henseende erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der ingen anden Næringsadkomst har end paa Detailhandel, siden den 1 Juli sidstleden har for egen Regning drevet Beværtning med Spise- og Drikkevarer, deriblandt Vin og alle Slags Spirituosa i et ham overladt Lokale af 4 Værelser i en saakaldet Forsamlingsbygning i Hammel; men Tiltalte har tillige gjort gjældende, at denne Virksomhed af ham alene er udøvet som Vært for et sluttet Selskab kaldet „Fremskridtsforeningen i Hammel og Omegn“. Med Hensyn til denne Forening fremgaar det af Sagens Oplysninger, at efterat der paa Foranstaltning af forskellige var ved Aktietegning tilvejet bragt den ovenmeldte Forsamlingsbygning, blev det, som det maa antages, efter Foranledning af de samme Mænd ved et Møde eller en konstituerende Generalforsamling den 9 Mai sidstleden vedtaget, at oprette en Forening med det ovenanførte Navn og med det Formaal, som det hedder i Foreningens ved samme Lejlighed vedtagne Love, at bibringe Medlemmerne en fyldigere Indsigt i de Bevægelser, der til enhver Tid ere oppe i vort Fædreland, saavel paa det politiske som paa det sociale og religiøse Livs Omraade, og i det Hele at fremme al sund folkelig og kristelig Oplysning, samt at virke for dette Formaal ved at lade afholde Foredrag, Oplæsninger, Diskussioner, selskabelige Sammenkomster og lignende i et passende Lokale, indtil videre i den ovennævnte Bygning, der skulde være tilgængelig for Medlemmerne hver Dag og Aften, og hvor der skulde fremlægges Blade, Tidsskrifter m. v., til Afbenyttelse for Medlemmerne, ligesom disse skulde i Lokalet kunne erholde Spise- og Drikkevarer ved en af Foreningen antagen Vært. Efter Lovene kan der i Foreningen optages enhver uberygtet Mand og Kvinde over 16 Aar, der har Bopæl i Frijsenborg-Faurskov Birks Jurisdiktion, dog at ogsaa Mænd og Kvinder udenfor samme kunne optages, naar to Trediedele af Foreningens Bestyrelse stemme derfor, og Lovene indeholde derhos Bestemmelser om Fremgangsmaaden ved Optagelsen, hvorefter denne ordentligvis sker ved Ballotation af Bestyrelsen

i sammes Møder, efterat Paagjældende ved et Medlem af Foreningen er bragt i Forslag til Optagelse ved Anmeldelse til Foreningens Sekretær, og Forslaget derpaa har været bekendtgjort ved Opslag i Foreningens Lokale i tre paa hinanden følgende Dage, medens dog vedkommende Forslagsstiller, naar Bestyrelsen nægter at optage den Foreslaaede, kan bringe Spørgsmaalet for en Generalforsamling, hvor Sagen saa afgjøres ved simpel Stemmeferhed. Kontingentet til Foreningen udgjør efter Lovene foruden 50 Øre i Indskud ved Optagelsen 50 Øre halvårlig for hvert Medlem, som er Gaardejer, Haandværker, Næringsdrivende eller Bestillingsmand eller hører til disses Husstand, samt for ugifte Tjenestefolk, men kun 25 Øre halvårlig for Husmænd og Indsiddere med Husstand, og det er i Lovene udtrykkelig forbudt Medlemmerne at indføre Ikkemedlemmer i Foreningen, dog med den Indskrænkning, at det ved højtidelige Lejligheder tillades dem at medtage deres Hustruer, Børn eller Forlovede, ligesom der efter Bestyrelsens nærmere Bestemmelse kan gives Ikkemedlemmer Adgang til at overvære Foredrag, Oplæsninger eller lignende, men uden at saadanne paa nogen Maade i Foreningens Lokaler eller ved dennes Vært kunne erholde Spise- eller Drikkevarer. Forholdet mellem Tiltalte og Foreningen er efter Sagens Oplysninger ordnet dels ved en Lejekontrakt, hvorefter Foreningen, der af det ovennævnte Aktieselskab har lejet Forsamlingsbygningens hele Forhus samt en Sal i Mellebygningen mod en årlig Afgift af 2000 Kr., atter til ham har udlejet Forhuset med Undtagelse af det ovennævnte Beværtningslokale af 4 Værelser for 1000 Kr. årlig, dels ved en Kontrakt om Tiltaltes Antagelse til Vært for Foreningen, af hvilken en Gjenpart er fremlagt under Sagen, og hvorefter han — der selv maa anskaffe det fornødne Dækketøj, Porcellæn o. s. v. til Brug ved Beværringen, medens Lokalets Montering tilhører Foreningen, og derhos har paa egen Bekostning at renholde, opvarme og belyse Lokalet — ikke oppebærer andet Vederlag af Foreningen, end hvad han tjener ved Beværringen, og derhos ved sammes Drift er pligtig at rette sig efter en mellem ham og Foreningen vedtagen Priskurant, og er det endvidere ved den sidstnævnte Kontrakt overensstemmende med de ovenanførte Bestemmelser i Foreningens Love, paa det strengeste forbudt Tiltalte at beværte andre end Foreningens Medlemmer, samt til Overholdelse af dette Forbud, hvis Tilside sættelse efter Kontrakten medfører, at han strax kan afskediges som Vært og maa fratræde de af ham lejede Lokaler, paalagt ham at overbevise sig om, at de, der indfinde sig i Lokalet, ere Medlemmer af Foreningen ved at lade dem forevise deres Medlemskort. Efter hvad saaledes er anført om Dannelsen af den ommeldte Forening samt Indholdet af Foreningens Love, og de mellem denne og Tiltalte bestaaende Kontrakter, er der nu ingen Føje til at gaa ud fra, at Hensigten

med den omhandlede Forenings Stiftelse og Tiltaltes Antagelse som Vært for samme, skulde have været at sætte Tiltalte i Stand til at drive ulovlig Beværtningsnæring, i hvilken Henseende der navnlig ikke findes at kunne lægges væsentlig Vægt paa den meget vide og lette Adgang til at blive Medlem af Foreningen, som er en Følge af Lovenes Bestemmelser om, hvilke Personer der kunne optages i Foreningen, og Medlemskontingentets ringe Størrelse, og heller ikke er der iøvrigt under Sagen oplyst noget, som tyder paa, at Tiltalte ved Udøvelsen af den omhandlede Beværtning, hvilken han iøvrigt maa antages forinden Paabegyndelsen af Undersøgelsen i nærværende Sag, den 8 Juli sidstleden, ikkun at have drevet i 8 Dage, da Foreningens Lokale efter Sagens Oplysninger maa antages først at være bleven aabnet den 1ste s: M. ved en Stiftelsesfest med Dands — har gjort sig skyldig i noget Ulovligt og navnlig i Foreningens Lokale beværtet andre end Medlemmer af samme; thi vel maa det antages, at foruden de Personer, af hvilke Foreningen maa anses oprindelig at være bleven dannet, samt endel andre, der deltog i Stiftelsesfesten, endvidere andre Personer — navnlig adskillige, der deltog i en den 7 Juli, da der var Dyrskue i Hammel, i Foreningslokalet afholdt Festivitæt med Dands, hvortil Musiken ligesom ved Stiftelsesfesten blev bekostet af Foreningen — ere bleve forsynede med Kort som Medlemmer af Foreningen og have faaet Adgang til dennes Beværtningslokale imod Betaling af 1 Kr., uden at de iforvejen vare bleve optagne i Foreningen paa den ovenmeldte i Lovene foreskrevne Maade, navnlig efter foregaaende Opslag i Lokalet; men da Tiltalte maa antages intet at have at gjøre med Medlemmernes Optagelse i Foreningen eller disses Forsyning med Kort, og der Intet foreligger om, at den forommeldte ekstraordinære Udlevering af Medlemskort er sket ved Kollusion mellem Tiltalte og vedkommende Medlemmer af Foreningens Bestyrelse, ligesom der mangler Feje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han har vaaget over, at ved de paagjældende Lejligheder ingen var tilstede i Foreningens Lokale uden at være forsynet med Medlemskort, vil der i ethvert Fald ikke kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar for, at Personer, der ikke vare optagne som Medlemmer af Foreningen paa den i Lovene foreskrevne Maade, have faaet Adgang til sammes Lokale, selv om de der maatte være beværtede af ham, hvorom iøvrigt ingen særlig Oplysning foreligger. Efter det saaledes Anførte maa det antages, at den af Tiltalte udøvede Beværtning har indskrænket sig til Opfyldelsen af de ham i Egenskab af Vært for den ovennævnte Forening — der efter det Foreliggende maa betragtes som et sluttet Selskab — paahvilende Forretninger, og da der til denne Virksomhed i Medfør af Næringslovens § 61 ikke udkræves særlig Nærings-

adkomst, vil saaledes Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 86.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Christensen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Mols og en Del af Sønder Herreds Extraretsdom af 25 Marts 1886: Tiltalte Jens Christensen her hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Eyken 12 Kroner og Defensor, Prokurator Møller 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Mai 1886: Tiltalte Jens Christensen her hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Do m.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Jens Christensen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der skyldte Husejer Mads Jensen 100 Kr. i Kommissionssalær i Anledning af en Ejendomshandel og til Sikkerhed for denne Gjæld ved en den 3 August f. A. thinglæst Obligation af 20 Juli næstforhen, hvorved han forpligtede sig til at betale Gjælden den 1 September sidstleden, havde givet Kreditor Pant, som det i Obligationen hedder, næstefter tidligere thinglæste Hæftelser, i en blakket Ko af Værdi 120 Kr. og 4 Faar af Værdi 50 Kr., hvilke Kreaturer Tiltalte havde paa en Gaard i Ulstrup, som han den Gang var i Besiddelse af — desuagtet, efterat han midt i August havde, af denne Gaards Besætning til en Gaardmand afhændet 3 Faar til Dækning af en Gjæld til denne paa 60 Kr., samt et Par Dage efter givet et Faar til en Mand, der havde gjort ham en Tjeneste, har i sidste Halvdel af bemeldte Maaned afhændet Gaarden i Ulstrup med hele dens Besætning, deriblandt navnlig den pantsatte blakkede Ko og hele Faarebesætningen, uden at gjøre Kjøberen bekendt med den stedfundne Pantsættelse til Mads Jensen, og derefter 14 eller 8 Dage før sidste Jul givet Kjøberen Skjøde paa Ejendommen. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han ingensinde har havt til Hensigt at uddrage sig fra at betale Mads Jensen hans Tilgodehavende, og at han tænkte sig, at han nok kunde berigtige sin Gjæld til Mads Jensen, men han har dog tillige erkjendt, at han, da han foretog de ovenmeldte Afhændelser, egentlig ikke havde nogen bestemt Udsigt til at skaffe ham Dækning, eftersom hans økonomiske Stilling ved uheldige Ejendomshandeler var bleven yderst daarlig, og skjændt Undersøgelsen i nærværende Sag flere Gange har været stillet i Bero, for at Tiltalte kunde forsøge at ordne Sagen i Mindelighed med Mads Jensen eller skaffe Penge til at betale hans Fordring, som Jensen betingelsesvis havde nedsat til 80 Kr., har dette ikke ført til noget Resultat. Mads Jensen har under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes Erstatning hos Tiltalte, hvilken Paastand imidlertid ikke vil kunne tages under Paakjendelse under nærværende Sag, da der ikke foreligger Oplysning om Størrelsen af hans Tab. Medens der ikke vil kunne paalægges Tiltalte Ansvar for at have afhændet Faarene, da den Panteret i disse, som det ved den ommeldte Obligation af 20 Juli f. A. var tilsigtet at give Mads Jensen, efter Konkurslovens § 152 ikke er kommen til Existens, eftersom de i Obligationen kun ere opførte under en almindelig Betegnelse, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for den skete Afhændelse af den pantsatte Ko være at anse med Straf, der

dog efter de dermed forbundne Omstændigheder findes at maatte bestemmes efter Straffelovens § 256, og som skjønnes passende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 99. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Thomas Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Øster- og Vester Herreds Ekstrarets Dom af 23 August 1886: Tiltalte Thomas Hansen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Smith, 12 Kroner og til Defensor, Sagfører Harck, 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 November 1886: Tiltalte Thomas Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og til den vest- og sønderjyske Kreditforening betale en Erstatning af 550 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 15 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem

Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Indsiddet Thomas Hansen for bedrageligt Forhold. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at en tidligere Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 4 f af Galtho, Hans Nielsen — der ved en den 23 December 1879 udstedt, den 24 s. M. thinglæst Obligation, havde pantsat bemeldte Ejendom med Avl, Afgrøde, Gjødning, Besætning, Inventarium og Avleredskaber m. m. til den vest- og sønderjyske Kreditforening for et Laan, stort 2,800 Kr. — senere har afhændet bemeldte Ejendom til Eskild Hansen, der atter har afhændet den til Ernst Rahn, og at denne, som det maa antages, i Slutningen af September Maaned f. A. har bortmageskiftet den til Tiltalte, imod en denne tilhørende Ejendom i Houen Sogn, bl. A. paa Vilkaar, at Rahn skulde betale Tiltalte en Byttesum af 140 Kr., som Tiltalte dog ikke senere har modtaget, at Tiltalte skulde overtage den i Matr.-Nr. 4 f indestaaende Gjæld til Kreditforeningen, samt at Rahn skulde beholde sin Besætning, som maa antages at have bestaaet af 1 Hest, 2 Køer og 1 Kalv, og desuden have en af de paa Tiltaltes Ejendom i Houen Sogn værende Køer, hvorimod Resten af den der værende Besætning skulde overføres til Matr.-Nr. 4 f. Bemeldte Ejendom blev derpaa under 1 Oktober af Eskild Hansen, idet Rahn ikke havde thinglæst Adkomst paa samme, tilskjødet Tiltalte, men dette Skjøde er ikke senere blevet thinglæst, og Tiltalte har heller ikke udstedt Obligation for Gjælden til Kreditforeningen, hvorimod Hans Nielsen maa antages fremdeles at være Debitor for samme. Derimod tilflyttede Tiltalte Matr.-Nr. 4 f og overførte dertil i Stedet for den af Rahn derfra bortførte Besætning en Hest, to Køer og en Kalv, man allerede i Slutningen af November Maaned fraflyttede han atter Ejendommen, som han har erkjendt senere at have ladet skjette sig selv, og maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han forinden sin Bortflytning derfra har, som han har udtrykt sig, „fuldstændig raseret Ejendommen og gjort denne fuldstændig bar og nøgen“, idet han har bortbyttet sine Køer til Gaardmand Jeppe Peder Nielsen af Lille Hungbjerg for en Stud, som han senere har slagtet til egen Forbrug, og 120 Kr., samt solgt dels en Plov, en Harve, en Vogn, et Par Tønder Kartofler, nogle Træstykker samt to Læs Halm til samme Mand for tilsammen 80 Kr., dels

sin Hest til Gaardmand Lars Frøsig af Hesselhø for 30 Kr., og dels endelig sin Kalv til Husmand Martin Jensen af Galtho for 14 Kr., saa at der, da Kreditforeningen den 24 November til Fyldestgjørelse for sit Tilgodehavende, der var nedbragt til 2720 Kr. 1 Øre, med Renter og Omkostninger lod sig give Udlæg i den pantsatte Fjendom, ikke sammesteds fandtes Spor af Besætning, Inventarium, Avl eller Afgrøde. Jeppe Peder Nielsen og Martin Jensen skyldte endnu Tiltalte i Anledning af de ovennævnte Handeler henholdsvis 120 Kr. og 12 Kr. eller efter Tiltaltes Forklaring henholdsvis ca. 130 Kr. og 14 Kr., medens Tiltalte har forbrugt Resten af Kjøbesummen, som det maa antages, til sin og Familiens Underhold. Tiltalte har under Forhørene erkjendt, at han indsaa, at den af ham foretagne Forringelse og Rasering af den ovennævnte Ejendom ved Afhændelse af Besætning, Inventarium og andre Gjenstande, om hvilke han vidste, at de vare pantsatte, var strafbar, hvorhos han under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har tilføjet, at han allerede, da han solgte bemeldte Gjenstande, var sig dette bevidst, og at han — der først efter at have overtaget den pantsatte Ejendom besluttede sig til at disponere over den dertil overførte Besætning og det der værende Inventarium — bevægedes dertil ikke saa meget ved Fattigdom, som navnlig, fordi han, som han udtrykte sig, lyttede til Andres Tale, som han af og til snakkede med om Ejendommen og som sagde ham, at naar han ikke i Øjeblikket havde Penge, kunde han jo bare sælge væk af Besætning og Inventarium.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 Mai 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 6.

Onsdagen den 6 April.

Nr. 99.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Thomas Hansen (Def. Hindenburg).

Kreditforeningen — der efter ved den tredie over den udlagte Ejendom afholdte Auktion at være bleven enestebydende paa samme med 2400 Kr., maa antages senere at have ladet sig den udlægge til Ejendom for dette Bud, men som senere har solgt Ejendommen underhaanden saaledes, at Foreningen i Virkeligheden taber ca. 550 Kr. af sit Tilgodehavende — har paastaet Tiltalte tilpligtet at erstatte sig dette Beløb, og da denne ikke har fundet noget imod bemeldte Paastand at erindre, vil Paastanden ogsaa være at tage til Følge. For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han vil have at betale den ovennævnte Erstatning til Kreditforeningen.

Onsdagen den 13 April.

Nr. 107. Advokat Nellemann
contra

Christen Jensen med Tilnavn **Kudsk** og **Søren Boued Jacobsen** med Tilnavn **Kammer** (Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for Bedrageri, Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse.

Frederikshavn Kjøbstads Extrarets Dom af 8 September 1886: Tiltalte, Vognmand Christen Jensen (Kudsk) af Frederikshavn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte, Aftægtsmand Søren Jacobsen (Kammer) af Flade bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Begge Tiltalte bør in solidum betale alle af deres Arrest og Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 December 1886: De Tiltalte, Christen Jensen med Tilnavn Kudsk og Søren Boued Jacobsen med Tilnavn Kammer, bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 1 Maaned og Sidstnævnte i 14 Dage. Saa bør de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke, at det af de Tiltalte udviste Forhold er henført under Straffelovens § 257, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 14 Dage for Tiltalte Jensen og 8 Dage for Tiltalte Jacobsen.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Christen Jensen til fjorten Dage og for Søren Boued Jacobsen til otte Dage. I Salarium for Højesteret betale de

Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Nellemann og Halkier 40 Krouer til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vognmand Christen Jensen med Tilnavn Kudsk for Bedrageri, og Aftægtsmand Søren Boued Jacobsen med Tilnavn Kammer for Delagtighed i denne Forbrydelse. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der den 23 Juni d. A. mellem Tiltalte Christen Jensen, der Dagen iforvejen saavel som nogle Dage tidligere havde forhandlet med en Sagfører i Frederikshavn angaaende Betalingen af et Beløb af 578 Kr. 50 Øre, som han var Gaardejer Christen Christensen af Raaholt skyldig til Rest ifølge et Gjælds-brev af 31 Marts d. A., og som det var overdraget Sagføreren at indkassere, og Medtiltalte Søren Boued Jacobsen, under Medvirkning af en anden Sagfører, blev oprettet, dels et Dokument, der var overskrevet „Kjøbekontrakt“, og hvorved Førstnævnte tilstod til Jacobsen at have overdraget en Del deri nærmere betegnede Heste, Vogne m. v. samt Indbo for en Købesum af ialt 2000 Kr., der i Dokumentet siges at være berigtiget med dette Beløb, ligesom de paagjældende Gjenstande siges at være overleverede Kjøberen og for Fremtiden at skulle tilhøre denne, dels en Lejekontrakt, hvorved Jacobsen for en aarlig Leje af 300 Kr. til Tiltalte Jensen bortlejede samtlige de i det førstnævnte Dokument omhandlede Gjenstande, hvis samlede Værdi efter de Beløb, der i Lejekontrakten vare anførte for hver enkelt Gjenstand, udgjorde 2298 Kr. Den 25 s. M. blev der efter Rekvisition af den førstnævnte Sagfører foretaget 2 Arrestforretninger hos Tiltalte Jensen til Sikkring henholdsvis af den ovennævnte Fordring — der med Tillæg af Omkostninger opgjordes til 632 Kr. 23 Øre — og af en Kjøbmand Julius Sørensen i Frederikshavn tilkommende Vexelfordring, der med Omkostninger opgjordes til 183 Kr. 80 Øre, foruden Renter. Under disse Forretninger opgav Tiltalte Jensen, at han som Gjenstand for Arrest kun kunde paavise en af Gaardejer Therkild Nielsen udstedt Panteobligation paa 1600 Kr., hvorved var givet 3die Prioritets Panteret i Gaarden Matr.-Nr. 15 a i Flade, idet Alt, hvad han iøvrigt havde ejet, to Dage forinden var, som foranfært, overdraget Medtiltalte Jacobsen for et Beløb af 2000 Kr., hvilket Beløb han skyldte Medtiltalte, af hvem han paa Handelen fik udbetalt 5 Kr., medens den øvrige Del af Købesummen likvideredes; der blev derefter dekretet Arrest for begge de paagjældende Fordringer i den ovennævnte Panteobligation. Medens begge de Tiltalte under den mod dem indledede Under-

søgelse fra først af fastholdt, at Tiltalte Jensen, da de ovennævnte Dokumenter blev udstedte den 23 Juni d. A., skyldte ca. 2000 Kr. til Medtiltalte Jacobsen — hvilken Gjæld efter deres Angivende hidrørte fra mindre Laan, som Sidstnævnte i Løbet af en længere Række Aar fra Tid til anden havde ydet Tiltalte Jensen — har Jacobsen senere forklaret, at han i Virkeligheden kun havde tilgode hos Førstnævnte ialt 200 Kr., hvoraf han havde lånt denne 150 Kr. i Marts Maaned d. A., 40 Kr. i forskellige Smaasummer paa 5, 10 og 15 Kr. i Løbet af de følgende Maaneder, og endelig 10 Kr. samme Dag, som Dokumenterne blev udstedte. Denne Tiltaltes Forklaring gaar derhos nærmere ud paa — hvad ogsaa stemmer med Tiltalte Jensens Forklaring — at Sidstnævnte Dagen iforvejen var kommen til ham og havde anmodet ham om et Laan af 10 Kr., og at han i den Anledning havde forlangt Sikkerhed for sit Tilgodehavende. Men iøvrigt har han forklaret, at det var Tiltalte Jensen, der fremkom med det Forslag og Forlangende, at dennes Ejendele skulde overdrages ham, og han har særligt vedgaaet, at han gjorde sig den Tanke, at det var Jensens Mening, at forhindre sine andre Kreditorer fra at gjøre sig betalte af de paagjældende Gjenstande. Dog yttrede Christen Jensen intet udtrykkeligt i saa Henseende, hvorimod han omtalte, at naar Jacobsen fik Kjøbekontrakten, kunde denne efterhaanden laane Penge til ham i Fremtiden, hvortil Jacobsen svarede, at det mente han nok, han kunde gjøre. Tiltalte Jensen har derimod vedblivende fastholdt, at hans Hensigt med den ommeldte Transaktion ikke var at forhindre sine andre Kreditorer i at gjøre sig betalte af hans Ejendele, men kun at yde Medtiltalte Jacobsen Betaling af hans Tilgodehavende. Men iøvrigt har han udsagt, at han ikke vidste Besked om, hvormeget dette Tilgodehavende androg, hvorhos han — efter at han først som Grund til, at Kjøbesummen blev sat til 2000 Kr., havde angivet, at Jacobsen, paa hvis Opgivende han ganske stode, ved den ommeldte Lejlighed angav, at Gjælden beløb sig til saa meget — senere har indrømmet, at Jacobsen ikke omtalte, hvormeget han havde tilgode, hvorimod han har anbragt, at Kjøbesummen blev ansat saaledes, fordi det anførte Beløb svarede til Værdien af de overdragne Gjenstande. Med Hensyn til den i Lejekontrakten fastsatte Lejesum har den Sagfører, som var de Tiltalte behjælpelig med Dokumenternes Oprettelse, forklaret, at de Tiltalte, da de henvendte sig til ham, angav den Leje, der skulde svares, til 500 Kr., og at det var paa hans Forestilling om, at dette Beløb var for højt, at det blev nedsat til 300 Kr., og ligeledes har Tiltalte Jensen forklaret, at der oprindeligt var Tale om en højere Leje end den endeligt vedtagne; men iøvrigt har ingen af de Tiltalte under Forhørerne været paa det Rene med Størrelsen af den i Lejekontrakten anførte Leje, idet Tiltalte Jacobsen har angivet den vedtagne Leje

til 350 Kr., medens Tiltalte Jensen ikke har villet kunnet huske, om der blev skrevet 300 eller 350 Kr. Efter det Foranferte, og naar i det Hele henses til de vaklende og modsigende Forklaringer, der under Sagen ere afgivne af begge de Tiltalte, findes det ikke at kunne betvivles, at den ovenomhandlede Overdragelse, der, som meldt, fandt Sted paa en Tid, da Tiltalte Jensen maatte vente, at der i den nærmeste Fremtid vilde blive foretaget retslige Skridt til Inddrivelse af de ovennævnte Fordringer paa ham, alene har været „en Proforma-Transaktion“, iværksat i det Øjemed at unddrage de Gjenstande, som denne omfattede, fra at tjene til Fyldestgjørelse for bemeldte Fordringer. Da det imidlertid efter Sagens Oplysninger maa antages, at begge de paagældende Fordringer senere ere blevne fuldt dækkede igjennem en underhaanden stedfunden Realisation af den Panteobligation, i hvilken der, som foranført, var gjort Arrest for samme, og som han ogsaa under de Forhandlinger, han iforvejen havde ført med de paagældende Fordringshaveres Sagfører, havde angivet, at han helst vilde, at denne paa Kreditorernes Vegne skulde søge Dækning i, idet han ønskede at beholde sit Befordringstøj, og det herefter findes betænkeligt at gaa ud fra, at de Tiltalte have antaget, at den ommeldte Underdragelse vilde berøve vedkommende Fordringshavere Midlerne til at erholde Fyldestgjørelse, findes de Tiltaltes Forhold ikke at kunne henføres under Straffelovens § 252, hvorimod de ville være at anse efter samme Lovs § 257, sammenholdt for Tiltalte Jacobsens Vedkommende med § 47. Den Straf, som de Tiltalte — af hvilke Jensen er født i 1841, og Jacobsen efter sin Forklaring i 1811, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes for Førstnævntes Vedkommende til simpelt Fængsel i 1 Maaned, for Sidstnævntes Vedkommende til samme Art af Fængsel i 14 Dage.

Nr. 113.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens **Andreasen** og dennes Hustru **Ane Cathrine**
Elisabeth Jørgensen (Def. Nellemann),

der tiltales: Førstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri og Sidstnævnte for Bedrageri.

Nykjøbing p. F. Kjøbstads Extrarets Dom af 6 December 1886: De Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andreasen og Hustru Ane Cathrine Elisabeth Jørgensen, bør hensættee i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og in solidum udrede alle af denne Sags Undersøgelse og Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Holst og Andresen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Januar 1887: De Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andreasen og Hustru Ane Cathrine Elisabeth Jørgensen, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage hver. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Wolff, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til, hvad der i den indankede Dom er anført til Begrundelse af dens Resultat under den Del af Sagen, som efter den skete Indstævning alene foreligger Højesteret til Paakjendelse, og under Hensyn til, hvad de Tiltalte have forklaret om ingensinde at have ydet noget Afdrag paa den af dem i det under Sagen omhandlede Tidsrum gjorde Gjæld og ikke at kunne paavise nogen sandsynlig Udsigt til at kunne gjøre dette,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte, Arbejdsmand Jens Andreasen og Hustru Ane Cathrine Elisabeth Jørgensen, der ere fødte henholdsvis

22 Marts 1858, og 16 Oktober 1856, og af hvilke ingen findes forhen straffet, Førstnævnte for Meddelagtighed i Bedrageri og Sidstnævnte for Bedrageri, udvist mod 9 forskellige Handlende i Nykjøbing, hos hvem de i Tiden fra Marts 1885 indtil nærværende Sag have faaet Varer paa Kredit til et samlet Beløb af ca. 100 Kr., som de have erklæret sig ude af Stand til fortiden at betale. Da de Tiltaltes Forklaring om, at det, da Gjælden stiftedes, var deres Hensigt at betale, ikke kan forkastes, og da Tiltalte Andreasen, der er Arbejdsmand, efter det Oplyste til sine Tider har havt godt betalt Arbejde, og saaledes ikke har manglet Udsigt til at kunne betale, hvor ingen bestemt Betalingsfrist var fastsat, ville de Tiltalte forsaavidt ikke kunne anses overbevist om noget bedrageligt Forhold. Men overfor Kjøbmændene Knudsen, Benzon, Petersen og Wesenberg, hos hvem de have faaet Varer paa Kredit for ialt ca. 30 Kr., har Tiltalte Andreasens Hustru efter Aftale derom med sin medtiltalte Mand, af Frygt for, at Kredit ellers vilde blive dem nægtet, angivet, at Betaling vilde ske samme eller næste Dag eller dog inden en bestemt kort Frist, og da de Tiltalte, skjøndt de ogsaa med Hensyn til disse Tilfælde have nægtet, at have havt til Hensigt at unddrage sig Betaling, dog have erkjendt, at de vidste, at de ikke vilde være i Stand til at yde denne til den fastsatte Tid, findes de herfor at maatte anses efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 8 Dage hver. Underretsdommen, der har anset de Tiltaltes Forhold i det Hele strafbart, og efter samme Lovbestemmelse, for Tiltalte Andreasens Vedkommende sammenholdt med § 51, dømt dem til Fængsel paa Vand og Brød, Sidstnævnte i 5 Dage og Tiltalte Jørgensen i 2 Gange 5 Dage, vil overensstemmende med Foranførte være at forandre.

Torsdagen den 14 April.

Nr. 116.

Advokat Nellemann

contra

Jacob Stampe Rasmussen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri samt Overtrædelse af Politivedtægten og Næringsloven.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 21 December 1886: Tiltalte, Jacob Stampe Rasmussen, bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han bør have det ham som Værtshusholder i Varde den 15 Mai 1875 meddelte Borgerskab forbrudt. Saa udreder Tiltalte og i Erstatning til Christen Jepsen 30 Kr. samt Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører, Løjtnant A. Harck, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Smith, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Januar 1887: Tiltalte, Jacob Stampe Rasmussen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt til Varde Kjøbstads Politikasse og Kæmnerkasse bøde 20 Kr. til hver af disse Kasser. I Henseende til Forbrydelsen af det Tiltalte meddelte Borgerskab som Værtshusholder i Varde, Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte Bøder og Erstatninger udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Varde Kjøbstad og af Næringslovgivningen, bliver Sagen at afvise fra Højesteret, da de ham under denne Del af Sagen idømte Bøder ikke have summa appellabilis og Sagen alene efter hans Begjæring er indstævnet for Højesteret.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Varde Kjøbstad og af Næringslovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Værtshusholder Jacob Stampe Rasmussen for Bedrageri samt Overtrædelse af Politivedtægten for Varde Kjøbstad og Næringsloven. Efter Sagens Oplysninger ankom Arbejdsmand Christen Jepsen, der den 1 November f. A. havde faaet 70 Kr. udbetalt i Løn, og som foruden dette Beløb, som han havde i Tikronesedler i sin Tegnebog, tillige havde 12 Kr. i sin Portemonnæ, den 4 s. M. til Varde og henvendte sig her til Tiltalte, der driver Værtshushold sammesteds og tillige befatter sig med at være Tjenestekommissionær, for af ham at faa anvist en Plads. Jepsen, der derpaa forblev i Tiltaltes Beværtning i 5 à 6 Dage, og som i hele denne Tid til Stadighed var i høj Grad beruset — i hvilken Henseende Tiltalte har erkjendt, at han i den Hensigt at komme i Besiddelse af Jepsens Penge, planmæssig vedblev at skjænke og lade skjænke for ham, saaledes at han var „fuld fra Morgen til Aften“, idet han derhos passede paa, at Jepsen ikke kunde komme til at forlade Beværtningen — leverede Dagen efter sin Ankomst til denne sin Tegnebog med de deri værende 70 Kr. til Tiltalte med Anmodning om at gemme den for sig. Da Jepsen omsider forlod Beværtningen, fik han Tegnebogen tilbage af Tiltalte, men den indeholdt da kun 20 Kr., og da han, der mente at have betalt for sin Fortæring m. v. af de Penge, han som meldt havde i sin Portemonnæ, antog, at Tiltalte ulovlig havde tilvendt sig Størstedelen af det manglende Beløb, gjorde han Anmeldelse om Sagen til Politiet. Efterat Tiltalte under den derefter imod ham indledede kriminelle Undersøgelse først havde paastaet, at der foruden de i Jepsens Portemonnæ værende Penge var medgaaet 30 Kr. af den i Tegnebogen værende Beholdning til Jepsens Fortæring m. v. under hans Ophold i Tiltaltes Beværtning, hvilke 30 Kr. i Forbindelse med 15 Kr., som Tiltalte havde tilbageholdt som Købesum for et Uhr, han havde solgt Jepsen, samt 5 Kr., som Tiltalte efter sin Forklaring ligeledes havde tilbageholdt for en Billet og et Tørklæde, udgjorde Forskjellen mellem de Beløb, der fandtes i Tegnebogen, da Tiltalte modtog den, og da han tilbageleverede den, har Tiltalte senere vedgaaet, hvad ogsaa maa anses bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, at han, et Par Dage forinden han lod Jepsen gaa og tilbageleverede ham Tegnebogen, har af de deri værende Penge hemmelig, uden Jepsens Vidende og Villie, udtaget og beholdt samt forbrugt 20 Kr. Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte under Jepsens Ophold hos ham har, medens Jepsen var i beruset Tilstand, i den Hensigt ulovlig at berige sig paa hans Bekostning, faaet ham til at købe det ovennævnte Uhr, der fra nyt af havde kostet 7½ Kr., men nu er ældre og under Sagen er vurderet til 5 Kr., for 15 Kr. — hvilket Beløb Tiltalte, som meldt, har taget af den i Tegnebogen værende Be-

holdning og senere forbrugt — uagtet han godt vidste, at Uhret ikke tilnærmelsesvis havde den Værdi. Jepsen, der har forlangt Tiltalte straffet, har under Sagen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes en Erstatning af 30 Kr., mod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre. Tiltalte har derhos erkjendt, at han har overtraadt § 51 i Politivedtægten for Varde Kjøbstad, saaledes som denne Paragraf er bleven forandret ved et under 9 Juni 1883 udfærdiget Tillæg til bemeldte Vedtægt, hvorefter der i offentlige Beværtningssteder ikke maa udskjænkes stærke eller berusende Drikke til Berusede, idet han er vedbleven at skjænke, blandt Andre ogsaa for ovennævnte Jepsen, efterat denne var bleven beruset. Endelig er det under Sagen oplyst, at Tiltalte, uden at have den dertil fornødne Næringsadkomst, har drevet Handel med Uhre, som han har hjemforskrevet fra en Uhrmager i Kjøbenhavn, og hvoraf han, som meldt, ogsaa har solgt et til fornævnte Christen Jepsen, og herved, saavel som ved for Betaling at have herbergeret Jepsen i flere Nætter under dennes ovennævnte Ophold i hans Beværtning, uagtet Tiltalte ikke har nogen Adkomst til at drive Herbergeri, hvortil hans Borgerskab som Værtshusholder i Medfør af Næringslovens § 59 ikke hjemler ham Ret, har han gjort sig skyldig i Overtrædelse af den nævnte Lov. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1840, og som, naar undtages, at han gjentagne Gange har været mulkteret for Nattesæde, og derhos ifølge Forlig inden Politiretten af 9 November f. A. har for Overtrædelse af den foran nævnte Paragraf i Politivedtægten erlagt en Bøde af 10 Kr. til Politikassen, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse dels efter Straffelovens §§ 253 og 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, dels efter Lov, indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn af 4 Februar 1871 § 6, jfr. den ovennævnte Politivedtægts § 51, med en Bøde til Varde Kjøbstads Politikasse, der findes at kunne bestemmes til 20 Kr., dels endelig efter Næringslovens § 75 med en Bøde til nævnte Kjøbstads Kæmnerkasse, der ligeledes vil kunne bestemmes til 20 Kr. Da det ved Underrettsdommen i Medfør af § 9 i Lov af 23 Mai 1873 om Forandring i og Tillæg til Næringsloven retteligen er bestemt, at Tiltalte bør have det ham under 15 Mai 1875 meddelte Borgerskab som Værtshusholder i Varde forbrudt, — vil bemeldte Dom i de nævnte Henseender være at stadfæste.

Nr. 141. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Mads Chr. Jensen (Horn) (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri eller ialtfald ulovlig Omgang med Hittegods.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Januar 1887: Tiltalte Mads Chr. Jensen med Tilnavn Horn bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Lykke, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Februar 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Mads Chr. Jensen med Tilnavn Horn for Tyveri eller ialtfald ulovlig Omgang med Hittegods. Den 23 December f. A. anmeldte Fisker Jens Øer Jensen af Flade paa Mors, at han den foregaaende Aften, medens han opholdt sig i en Beværtning i Thisted, hvor der samtidig var endel andre Gjæster tilstede og deriblandt Tiltalte, hvem han trakterede med en Kop Kaffe, havde taget sin Portemonnæ op af Lommen og lagt den paa Bordet ved Siden af sig, men at den, da han, efterat have drukket sin Kaffe, vilde betale, var

borte og trods foretaget Eftersøgning ikke til at finde. Da Tiltalte samtidig havde forladt Beværtningen, fattede Anmelderen Mistanke til Tiltalte, hvem han derfor strax eftersøgte og efter nogen Søgen traf paa Torvet; han opfordrede nu Tiltalte til at følge med tilbage til Beværtningen, hvilket Tiltalte ogsaa efter nogen Vægning gjorde, men da de undervejs vare naaede henimod Havnen, saa Anmelderen, at Tiltalte kastede noget fra sig, hvilket ved nærmere Eftersyn viste sig at være den savnede Portemonnæ. Efterat de vare komne tilbage til Beværtningen, eftertalte Anmelderen Portemonnæens Indhold, der da viste sig at udgjøre omtrent 6 $\frac{1}{2}$ Kr., hvilket, efter hvad han antager, var det Beløb, som han havde været i Besiddelse af, forinden Portemonnæen blev borte. Under den i den Anledning indledede Undersøgelse har Tiltalte nu ogsaa vedgaaet, at han ved den ovennævnte Lejlighed har sat sig i Besiddelse af Fisker Jens Øer Jensens Portemonnæ, men han har benægtet at have taget den fra Bordet, hvor Jensen, som meldt, vil have lagt den, idet han nærmere har anbragt, at han, medens han sad ved Bordet i Beværtningen, mærkede med sin Fod, at der paa Gulvet laa Noget, som han tog op og, da han saa, at det var en Pung eller Portemonnæ, stak til sig, idet det — som han har udtrykt sig — nok kan være, at det var hans Tanke at beholde den. Han har derhos indrømmet, at han havde set, at Jens Øer Jensen havde havt sin Portemonnæ oppe, medens de sad ved Bordet, samt at han, da han tog den paagjældende Portemonnæ op fra Gulvet, indsaa, at den tilhørte en af de Tilstedeværende, om han end ikke vidste, at det var Jens Øer Jensen, den tilhørte. Med Hensyn til det, der passerede undervejs fra Torvet til Beværtningen, har Tiltalte benægtet Rigtigheden af Jens Øer Jensens Forklaring, forsaavidt denne gaar ud paa, at han først vægrede sig ved at følge med tilbage til Beværtningen, og at han kastede Portemonnæen fra sig paa Gaden, idet han vedblivende har paastaet, at han tabte den ud af Lommen, der var revnet i den ene Side. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1822 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 118. Højesteretssagfører Luun
 contra
 Nicolai Nielsen Bagger (Def. Hansen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Nyborg Kjøbstads Politiretsdom af 20 December 1886: Arrestanten, Fattiglem Nicolai Nielsen Bagger, bør hensesættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig fyndende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Kalko, betaler Arrestanten Nicolai Nielsen Bagger, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Rét:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Luun og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Nicolai Nielsen Bagger, som er født den 3 Juli 1850 og som tidligere 3 Gange har været straffet for Løsgænger, de to Gange i Forbindelse med Betleri, nemlig ved Nyborg Kjøbstads Politiretsdom af 26 November 1884 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 Marts f. A. med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og ved Odense Herreds Politiretsdom af 17 Juli s. A. med lige Straf, er under nærværende fra Nyborg Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag paany sigtet for de samme Forseelser og det er i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 21 November f. A.

er undvegen fra Nyborg Fattiggaard, hvor han var indlagt som Lem, med et ham under 27 September f. A. givet sædvanligt Polititilhold, og at han derefter har drevet om paa Landet paa Fyen og i det Væsentlige har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 11 December s. A. meldte sig som erhvervs- og subsistentsløs til Politiet i Odense. For dette Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig at være anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5 og da ogsaa den valgte Straf af Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Nr. 127. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Johanne Kirstine Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1887: Arrestantinden Johanne Kirstine Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Johanne Kirstine Petersen for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun, efter den 30 December f. A. af Former Niels Rasmussen ugevis at have lejet et møbleret Værelse, den følgende Dag har dels svigagtig pantsat en Dyne og en Pude af Værdi tilsammen 24 Kr., som hørte til den hende til Brug overladte Seng, dels stjaalet en Rasmussen tilhørende Dyne af Værdi 16 Kr., som laa frit fremme paa og hørte til en anden Seng, der stod i samme Værelse, men over hvilken der ikke var indrømmet hende nogen Raadighed. Arrestantinden, der er født den 12 Marts 1863, har oftere været straffet, bl. A. ifølge denne Rets Domme af 2 Februar 1884, 12 August s. A. og 5 December 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230-1 og efter dens § 251 jfr. tildels § 46 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter § 231-1 med lige Arbejde i 1 Aar og senest ifølge Dom af 16 December f. A., afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager, efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage. Som Følge af det Anførte vil hun nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 15 April.

Nr. 91.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Peter Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Uredelighed, Uorden og Skjødsløshed i sin tidligere Stilling som Sogneraadsformand.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 15 Mai 1886: Tiltalte, forhenværende Gaardejer H. P. Rasmussen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Zwick, 12 Kr. samt i Erstatning til Kjøbelev Sogneraad 5507 Kr. 77 Øre. Den idømte

Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 September 1886: Tiltalte, forhenværende Gaardejer Hans Peter Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Tvermoes, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 40 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 Mai 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 7.

Fredagen den 15 April.

Nr. 91.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Peter Rasmussen (Def. Asmussen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De med nærværende, fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, forhenværende Gaardejer Hans Peter Rasmussen, som er født den 18 November 1821 og ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, aktioneres for Uredelighed, Uorden og Skjødsløshed i sin tidligere Stilling som Sogneraadsformand, forbundne Omstændigheder, ere i det Væsentlige følgende: Efterat Tiltalte i 1883 var valgt til Formand for Kjøbelev Sogneraad, fungerede han i denne Stilling indtil Slutningen af 1885, da der blev begjært og indledet kriminel Undersøgelse mod ham for at have som Regnskabsfører og Kasserer forbrugt en betydelig Sum af Sognets Midler, som han ikke kunde erstatte, hvorhos hans Bo blev taget under Konkursbehandling. Under denne Undersøgelse er det oplyst, at der i det af ham aflagte Regnskab for 1884 ikke paa Indtægtssiden er opført et Beløb af 1000 Kr., som burde være opført. Bemeldte Kommune havde nemlig i 1883 hos Landbostandens Sparekasse laant 1000 Kr., som skulde tilbagebetales i det følgende Aar, men istedet herfor blev Laanet fornyet ved en ny Obligation, og da Kommunen saaledes vedblev at skylde Beløbet, burde dette i Regnskabet baade føres til Indtægt og Udgift, og naar det — som sket — alene førtes som Udgift, kom Tiltalte til at svare 1000 Kr. mindre, end han skulde tilsvare. I samme Regnskab fandtes endvidere Betalingen for et af Husmand H. M. Rasmussen for

Kommunen udført Vejarbejde opført 2 Gange, idet der paa en vedlagt kvitteret Regning af 9 Marts 1884 var udbetalt ham 42 Kr. og paa en senere ligeledes kvitteret Regning af 6 April s. A. var udbetalt ham 71 Kr. 76 Øre, hvorunder er indbefattet Betalingen for det samme Vejarbejde, som dog her blev opgivet med et noget større Omfang, hvorfor det er beregnet til 48 Kr. Det har ikke kunnet oplyses, hvorvidt begge Beløbene ere udbetalte til H. M. Rasmussen, som delvis fik sit Arbejde betalt og erindrer, at han sidste Gang, da den af ham udstedte Kvittering ikke fandtes fyldestgørende, kvitterede paa en af Tiltalte skreven Kvittering, men det maa dog antages — hvad Tiltalte ikke har villet modsige — at Rasmussen kun har faaet 48 Kr. udbetalt. Det omhandlede Regnskab, som har ligget til offentligt Eftersyn i den befalede Tid, er senere passeret Sogneraadets og Amtsraadets Revision, uden at der er gjort nogen Udsættelse i Anledning af disse Urigtigheder, som maatte medføre, at Tiltalte kom til at tilsvare 1042 Kr. mindre, end han i Virkeligheden havde at tilsvare. Tiltalte har erkjendt Rigtigheden heraf, men har benægtet, at han forsætlig har begaaet disse Fejl og handlet i svigagtig Hensigt for at tilvende sig de omhandlede Beløb. Da han, som mod sin Villie blev valgt til Formand i Sogneraadet og ikke tidligere havde havt med Regnskabsvæsen at gjøre, ikke var tilstrækkelig regnskabskyndig, maatte han søge Hjælp hos Andre, navnlig hos Sognefoged Heie og Skolelærer Holm, som havde affattet tidligere Regnskaber for Sognet, og medens disse, navnlig den Første, var ham hermed behjælpelig, indskrænkede Tiltalte sig til at forsyne Regnskabet med sin Underskrift. Vel har Skolelærer Holm, hvis Hjælp dog hovedsagelig bestod i at nedskrive og senere renskrive Regnskabet, forklaret, at han, saavidt erindres, da Heie ikke var tilstede de sidste Gange ved Regnskabets Affattelse, paa sin Opgjørelse havde medtaget de 1000 Kr. paa Indtægtssiden, men at Tiltalte hertil yttrede, at der maatte være indløbet en Fejl, da det Beløb, som han skulde tilsvare, ikke kunde blive saa stort, hvorved kan bemærkes, at Tiltalte ikke førte nogen særskilt Bog over Ind- og Udbetalinger for Sognet og derfor vanskeligen kunde opgjøre, hvor stor dettes Kassebeholdning skulde være; og da de senere igjen tog fat paa Arbejdet, sagde Tiltalte, at det var en Fejl, at Laanet var optaget paa Indtægtssiden, og at han saaledes skulde tilsvare 1000 Kr. mindre end Holm forment, og da Holm antog, at dette virkelig forholdt sig saaledes, og der ikke blev talt videre herom, opførte han ikke Beløbet paa Indtægtssiden, hvorimod han dog paa Oversigten over Kommunens Ejendele, Kapitalformue og Gjæld efter Lov af 6 Juni 1867 § 28 opførte Laanet blandt Gjældsposterne. Der skjønnes dog ikke herved at være tilvejebragt noget Bevis for, at Tiltalte forsaa vidt har handlet svigagtig. Hvad dernæst angaar de tvende Regninger

for Vejarbejdet, maa bemærkes, at hver af dem var attesteret af det Medlem af Sogneraadet, som havde havt specielt Tilsyn med Arbejdet, og at de i flere Punkter ikke stemte overens med Hensyn til Arbejdets Omfang og ikke lød paa det samme Beløb. Selv om det derfor maa antages, at han ved nøjere Eftersyn maatte blive opmærksom paa, at der var en Fejl tilstede, skjønnes det dog ikke, at der mod hans Benægtelse foreligger noget Bevis for, at han har villet tilvende sig Beløbet. Overretten maa derfor med Underdommeren være enig i, at Tiltalte med Hensyn til disse Poster i Regnskabet ikke har udvist noget Forhold, som kan paadrage ham Straffeansvar, men at han forsaavidt vil være at frifinde for Aktors Tiltale. Det Samme maa gjælde med Hensyn til Sigtelsen mod ham for at have gjort sig ulovlig Fordel ved at have indkjøbt for Sognets Regning flere Frimærker end der er forbrugt til dettes Breve. Det fremgaar vel af en Papirhandlerregning, at der i 1885 for Sognets Regning er kjøbt Frimærker for 23 Kr. 68 Øre, medens der efter Sognets Kopibog kun kan være forbrugt Frimærker for 10 Kr. 36 Øre, men der foreligger Intet, hvorefter Tiltalte skulde have gjort sig ulovlig Fordel med Hensyn til de øvrige Frimærker, der endog kunne være gaaede over til det følgende Regnskabsaar. Derimod har Tiltalte tilstaaet, at han, som stadig kom i større Pengeforlegenhed, navnlig i Aaret 1885 har af Kommunens ham betroede Midler forbrugt Penge, som han ikke ser sig istand til at erstatte. Hvor stort dette Beløb er, har ikke med Nøjagtighed kunnet bestemmes, saalænge Regnskabet for 1885 ikke er aflagt og revideret, men efter en sket Opgjørelse er Beløbet anslaaet til 5507 Kr. 77 Øre, og har Tiltalte erklæret, at han ikke har Noget at erindre mod, at dette Beløb lægges til Grund ved Afgjørelsen af hans Erstatningspligt til Sognet. Da Tiltalte saaledes til eget Brug har anvendt Kommunens Penge, som han ikke ser sig istand til at erstatte, og Sogneraadet har forlangt ham straffet, vil han være at anse efter Straffelovens § 253, cfr. § 23, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, som har anset Tiltalte efter Straffelovens § 143, cfr. § 144 og § 254, med simpelt Fængsel i 60 Dage, være at forandre, og da det, efter hvad ovenfor er anført, ikke med Nøjagtighed kan opgjøres, hvilket Beløb Tiltalte vil have at tilsvare, vil der heller ikke kunne tilkjendes Kommunen noget Erstatningsbeløb under nærværende Sag.

Nr. 128.

Advokat Halkier

contra

Charlotte Frederikke Trolle (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 20 December 1886: Arrestantinden Charlotte Frederikke Trolle bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Hun bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Diechmann og Plockross, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Gottschalck, betaler Arrestantinden Charlotte Frederikke Trolle 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Charlotte Frederikke Trolle inden Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret for Tyveri og Bedrageri anlagte hertil indankede Sag er det ved Arrestantindens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at hun i afvigte Efteraar, medens hun beboede et Kvistkammer, som hun havde lejet i ugevis af Arbejdsmand Jens Peter Petersen, og som hørte til den Lejlighed, han som Lejer beboede i Ejendommen Nr. 6 i Falkonérallén paa Frederiksberg, i forskellige Gange til egen Fordel og uden J. P. Petersens Vidende pantsatte forskjelligt,

tilsammen til 15 Kr. vurderet Sengetøj, der hørte til en i Kvistkammeret staaende og sammen med dette hende udlejet Seng, hvilket alt tilhørte fornævnte J. P. Petersen. Paa samme Maade er det godtgjort, at han en Aften i afvigte Efteraar tilvønde sig et til 2 Kr. vurderet, fornævnte J. P. Petersen tilhørende Lagen, som fandtes liggende udenfor hendes Kammerdør paa en saadan Maade, at hun indsaa, at det var faldet ned gennem en Aabning, der førte op til Tørreløftet, hvor det havde været op-hængt, hvilket Lagen hun efter de Mærker, hun saa paa det, kunde tænke sig, var Petersen tilhørende. For disse Forbrydelser vil Arrestantinden, der er født den 9 Mai 1865 og har været anset ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 31 Oktober 1884 ifølge Straffelovens §§ 228 og 220 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 4 Juli 1885 ifølge samme Lovs § 230, 1ste Led, med lige Straf og ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 23 November s. A. ifølge samme Lovs § 231, 1ste Mb., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, nu være at anse ifølge Straffelovens § 253 og sammes § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den ved den indankede Dom fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder efter Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte hende, derhos billigis, vil denne saaledes være i det Hele at stadfæste.

Mandagen den 18 April.

Nr. 87.

Advokat Levinsen

contra

Peter Jørgensen (Def. Shaw),

der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Hjerm Ginding Herreders Extrarets Dom af 2 April 1886: Tiltalte, Gaardejer Peter Jørgensen af Haderup, bør til Statskassen bøde 40 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes til simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15

Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juni 1886: Tiltalte Peter Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de efter den indankede Doms Afsigelse tilvebragte Oplysninger maa det antages, at Tiltalte — der ifølge Mageskiftekontrakten skulde tage sin Besætning paa den bortbyttede Gaard med sig til den tilbyttede — ikke har solgt de medbragte, i Dommen omhandlede to Heste, men byttet dem med en større Hest og givet 15 Kroner i Bytte, hvilken Hest imidlertid senere døde; hans Forhold med Hensyn til disse Heste kan derfor ikke anses strafbart. Derimod maa Tiltaltes i Dommen fremstillede Dispositioner over 1 Ko, 3 Faar og noget Foder, hvilke Gjenstande vare indbefattede under Kreditforeningens Pant og det denne givne Udlæg, betragtes som ulovlige, og idet hans Anbringende om, at Udlæget efter hans Formening var frafaldet, efter de fremkomne Oplysninger ikke kan bevirke Fritagelse for Straf, maa det have sit Forblivende ved, at han ved Overrettsdommen er anset efter Straffelovens § 256 jfr. § 253, medens dog den idømte Straf findes at burde nedsættes fra 8 til 4 Dages simpelt Fængsel.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Peter Jørgensen for ulovlig Disposition over udlagt Gods. Efter Sagens Oplysninger lod den vest-

og sønderjyske Kreditforening, hvem der ved en af Niels Nielsen af Haderup den 25 November 1882 udstedt og den 1 December næstefter thinglæst Panteobligation var for et Laan paa 2200 Kr. givet 1ste Prioritets Panteret i den Niels Nielsen dengang tilhørende Ejendom, Østergaard kaldet, Matr.-Nr. 7 a af Haderup med Bygninger, Avl og Afgrøde, Gjødning, Besætning, Inventarium og Avlsredskaber m. v., den 8 August f. A., da Tiltalte, til hvem Niels Nielsen senere ved Mageskifteskjøde havde overdraget bemeldte Ejendom, udeblev med Betalingen af de til 11 Juni Termin forfaldne Renter m. v., og Kapitalen som Følge heraf var forfalden til Udbetaling, foretage en Udlægsforretning hos Tiltalte, ved hvilken der til Fyldestgjørelse af Kreditforeningens Resttilgodehavende med Renter og Omkostninger, ialt til Beløb 2276 Kr. 81 Øre, blev givet Foreningen Udlæg dels i den ovennævnte faste Ejendom med Bygninger, Avl og Afgrøde, saavel i Hus som paa Mark, Gjødning og Ildebrændsel, dels i forskellige Avlsredskaber og Besætningsgjenstande m. v., deriblandt en Ko, tre Faar og to russiske Heste, der ved Forretningen — under hvilke Hestene iøvrigt ikke var tilstede — blev vurderede til henholdsvis 60 Kr., 36 Kr. og 200 Kr., hvorhos det Udlagte ifølge en af Rekvirenten, Prokurator Poulsen i Holstebro fremsat Begjæring, blev ved en af Fogden under Forretningen afsagt Kjendelse i Medfør af dansk Lov 5—7—8 overleveret Prokurator Poulsen paa Kreditforeningens Vegne som brugelig Pant, i hvilken Anledning han til Fogedprotokollen bemærkede, at en navngiven i Haderup boende Trediemand var antagen som midlertidig Tilsynshavende for Kreditforeningen. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der ogsaa efter den nævnte Forretnings Afholdelse vedblev at bo paa Ejendommen og beholdt den faktiske Besiddelse af det Udlagte — uagtet han, der ikke selv var tilstede under Forretningen, af sin ved denne Lejlighed tilstedeværende Hustru var bleven gjort bekendt med, at der var gjort Udlæg baade i den faste Ejendom og i de paagjældende Løse-gjenstande, har solgt de ovennævnte to Heste paa et i Høsten f. A. i Viborg afholdt Marked for 25 Kr. og slagtet den fornævnte Ko samt de tre udlagte Faar og forbrugt Kjødets i sin Husholdning, medens han har solgt Skindene af Faarene, hvorhos han af den paa Ejendommen værende Beholdning af Halm har solgt to smaa Læs for ialt 4 Kr. og overladt en Kjøbmand i Haderup lidt Foder som Afdrag paa sin Regningsgjæld hos denne. Iøvrigt maa det antages at Tiltalte — ved hvis Overtagelse af Ejendommen, der ikke fandtes Korn paa samme — har foretaget de ommeldte Dispositioner for at forskaffe det Fornødne til sig og sin Familles Underhold, og ifølge den af den ovennævnte Trediemand, hvem Rekvirenten af Udlægsforretningen havde overdraget at føre Tilsyn med Ejendommen, under For-

heret afgivne Forklaring, havde Koen og Hestene langt fra den Værdi, hvortil de bleve ansatte under Udlægsforretningen, idet han efter sin Forklaring kun vilde ansætte Koen til ca. 30 Kr. og Hestene til ca. 50 Kr. Vel er det nu oplyst, at Ejendommen, da Tiltalte overtog den, var aldeles blottet for Besætning, og at de ovennævnte Heste og Kreaturer ere indbragte paa Gaarden af Tiltalte, der som meldt ikke selv har udstedt Panteobligation til Kreditforeningen; men da denne ifølge Indholdet af Panteobligationen af 25 November 1882 maa anses at have havt lovlig Panteret i den til enhver Tid til Ejendommen hørende Besætning, findes den at have været berettiget til at forlange de ommeldte Besætningsgjenstande, uanset at de ikke vare anskaffede af Udstederen af bemeldte Panteobligation, men af Tiltalte, indtagne under Udlæget, og forsaavidt Tiltaltes Defensor for Underretten har villet gjøre gjældende, at Tiltalte, der samme Dag Udlægsforretningen blev afholdt, eller kort derefter, betalte de forfaldne Renter af Gjælden og ca. Halvdelen af Udlægsomkostningerne, saavel paa Grund heraf, som fordi Kreditforeningen lod ham hensidde i Ejendommen i længere Tid uden at foretage noget videre, havde Føje til at antage, at Udlæget var frafaldet, kan der, efter hvad der foreligger, ej heller tillægges dette Anbringende nogen videre Betydning. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1838 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256 jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 124.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Pedersen (Def. Shaw),

der tiltales for uterligt Forhold mod samt Forsøg paa Forførelse af et Pigebarn under 16 Aar.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Januar 1887: Tiltalte Frederik Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsee og Winther, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Frederik Pedersen, der er født den 24 December 1851 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mod ham for uterligt Forhold mod samt Forsøg paa Forførelse af et Pigebarn under 16 Aar anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist, at have gjort sig skyldig i følgende Forhold overfor en den 19 Marts 1871 født Pige. Bemeldte Pige kom den 1 September f. A. i Tjeneste hos Tiltalte, og kort Tid efter opstod hos Tiltalte Ønsket om at indlade sig i utugtigt Forhold med hende. Han gjorde nu forskjellige Tilnærmelser overfor hende, idet han et Par Gange, naar de vare alene, tog hende om Livet og kyssede hende, og en Aften foreslog hende, at hun skulde mødes med ham i en Stald, hvor de kunde være alene, uden at hun dog ved disse Lejligheder vilde indlade sig med ham. Natten mellem den 20 og 21 Oktober f. A. indfandt han sig dernæst, kun iført det blotte Linned, i det Værelse, hvor hun laa og sov. Han lagde sig da ovenpaa hende, befølte hende, dog udenpaa hendes Linned, og søgte at overtale hende til at tilstede ham Samleje med sig. Hun vægrede sig imidlertid herved, og da hans Berøringer bleve mere nærgaaende, gjorde hun Anskrig, og da der kom Folk tilstede udenfor Vinduet i hendes Værelse og bankede paa dette, forlod han hende, uden at have opnaaet sin Hensigt. Natten mellem den 24 og 25 s. M. begav han sig, efterat have afført sig sine Overklæder, paany ind til hende, efterat hun var gaaet iseng, satte sig paa hendes Seng, tog hende om Halsen og kyssede hende og forsøgte atter at overtale hende til at tilstede ham legemlig Omgang med sig, men da hun ligeledes denne Gang vægrede sig herved, forlod han hende, efterat have opholdt sig flere Timer hos hende. Efter det Foreliggende maa det antages, at Pigen var sædelig ufordærvet, og ikke har givet Tiltalte nogen Anledning til at antage, at hun var tilbøjelig til at indlade sig i utugtigt Forhold

med ham. Som Følge heraf vil Tiltalte, der har forklaret, at han antog, at Pigens Alder var omkring 16 Aar, uden at han dog gjorde sig klart, om hun var lidt over eller lidt under denne Alder, være at anse efter Straffelovens § 174, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 103. Højesteretssagfører Shaw
 contra
Hans Christian Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Arts- og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 5 Juli 1886: Tiltalte, forhenværende Gaardejer i Thystrup, nu Værtshusholder i Kallundborg, Hans Christian Jensen, bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og derhos udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch og Defensor, Prokurator Nissen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 December 1886: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Kalko, betaler Tiltalte, forhenværende Gaardejer Hans Christian Jensen af Thystrup, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Hénhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag, aktioneres Tiltalte, forhenværende Gaardmand Hans Christian Jensen af Thystrup, som er født den 5 Juni 1846 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for bedrageligt Forhold, og ere de med denne Sag forbundne Omstændigheder ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende: Ved Obligation af 28 Marts 1884 pantsatte Tiltalte til Enkefru Lautrup sin Ejendom Matr.-Nr. 6 og Nr. 17 c i Thystrup af Hartkorn 9 Tdr. 4 Skpr. 2 Fdk. $\frac{1}{4}$ Alb. tilligemed alle grund-, mur- og nagelfaste Appertinentier, Leje og Interesse, Sød og Afgrøde, Besætning og Inventarium m. V. for et Laan paa 12,000 Kr. à 5 pCt. aarlig Rente næstefter en aarlig Arvefæsteafgift og Rekognition ved Ejerskifte samt en 1ste Prioritet 28,000 Kr. à $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig Rente. Denne Ejendom var ifølge en i Henhold til Lov af 19 Marts 1869 under 10 Januar 1884 afholdt Vurderingsforretning taxeret til 72,000 Kr., idet Besætningen ansattes til en Værdi af 4500 Kr. og Inventarium til 2600 Kr. Ved en efter Rekvisition af en yngre Panthaver, som havde 7000 Kr. tilgode, den 9 Oktober f. A. foretagen Arrestforretning, blev Ejendommen taxeret til 55,000 Kr., idet Besætningen, Inventariet, Indhøstningen vurderedes til ca. 8000 Kr., men efterat Tiltalte havde truffet en mindelig Ordning af deres Mellemværende, har 1ste Prioritets-haver den 17 December f. A. gjort Udlæg i Ejendommen, som nu blev vurderet til 40,000 Kr., idet Besætning og Inventarium m. V. ansattes til en Værdi af 3615 Kr., og har Fru Lautrup den 17 Februar d. A. efter indgaaet Forlig ogsaa erholdt Udlæg i Ejendommen for 12,588 Kr. 73 Øre. Ejendommen blev herefter stillet til Tvangsauktion, ved hvilken denne er taxeret til 39,460 Kr., medens Besætningen m. V. vurderedes til 2518 Kr., tilsammen 41,978 Kr., men ved den sidste Auktion den 1 April d. A. blev Ejendommen m. V. for 29,400 Kr. udlagt til Gjæstgiver J. Petersen som ufyldstgjort Panthaver, idet Fru Lautrup Dagen forud havde givet ham Transport paa sin Obligation mod et Vederlag, der var langt under sammes Paalydende. Under den i Anledning af Besætningens og Inventariets betydelige Værdiforringelse indlede kriminelle Undersøgelse har Tiltalte vedgaaet, at han i Tiden fra Sommeren 1885 af Inventariet har bortsolgt bl. A. en Rensmaskine, en Fjedervogn samt et Hold Høstakke*) og afhændet en Del af Besætningen, som ved Vurderingsforretningen af 10 Januar 1884 bestod af 5 Heste, 3 Plage, 11 Køer, 5 Stkr. Ungkvæg, 12 Faar, 8 Svin og en Griseso, saaledes at der, da Exekutionsforretningen den 17 December f. A.

*) Skal være: Høsthække.

foretoges, kun paa Gaarden var 4 Heste, 2 Køer og 3 Kvier, som bleve vurderede til 1375 Kr. Det, som Tiltalte saaledes ved Salg af Inventarium og Besætning har indvundet, har han anvendt til at arrangere sig med den senere Prioritetshaver og til at betale Skatter og løs Gjæld med. For det Tiltalte saaledes overbeviste Forhold maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 253, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Overretten med Underdommeren er enig i, at der ikke haves tilstrækkelige Oplysninger til under nærværende Sag at afgjøre Spørgsmaalet om den Enkefru Lautrup tilkommende Erstatning, og da endelig Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 19 April.

Nr. 126.

Advokat Nellemann

contra

Anders Nielsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 24 November 1886: Tiltalte, Husmand Anders Nielsen af Ørum Mose, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Januar 1887: Tiltalte Anders Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte anses i Henhold til

Straffelovens § 252 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, efter Omstændighederne i 8 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anders Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands-overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Nellemann og Levinsen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Anders Nielsen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger rettede Tiltalte i Efteraaret 1885, da en Søn af ham var kommen til Skade, gennem sin Hustru Begjæring til vedkommende Sogneraads Formand om at erholde Lægehjælp, og blev det da af Sogneraadsformanden, der samtidig foranledigede, at en Læge kom tilstede, tilkjendegivet Tiltaltes Hustru, at Lægeregningen formodentlig ikke vilde blive betalt af Kommunen, hvorhos hun blev anmodet om at faa Tiltalte til at indfinde sig i Sogneraadets Møde den 7 Oktober, for at det der kunde blive afgjort, om han selv skulde betale Lægeregningen; men da Tiltalte ikke indfandt sig, og Sogneraadet vedtog, at han selv skulde betale den, blev han strax underrettet om, hvad der saaledes var vedtaget og tillige anmodet om at meddele dette til Lægen. Denne, der ved Nytaarstid f. A. havde henvendt sig til Sogneraadet for at faa Betaling for den Lægehjælp, han ved den ommeldte Lejlighed havde ydet Tiltaltes Søn, og da af Sogneraadets Formand var bleven anmodet om at sende Regning til Tiltalte, sendte i April Maaned Tiltalte en Regning paa 23 Kr., hvorefter Tiltalte under 24 s. M. indsendte en Skrivelse til Amtet, hvori han besværede sig over Sogneraadets Optræden overfor ham, og særlig over, at det havde paalagt ham at bære Udgifterne ved hans Søns Sygdom. Da Betalingen udeblev, lod Lægen i Begyndelsen af Juli Maaned sin Karl overbringe en ny Regning i kvitteret Stand, som Karlen ved en Misforstaaelse, uden at faa den betalt, afleverede til Tiltaltes Hustru med den Bemærkning, at han den Dag ikke skulde have Penge af hende eller hendes Mand, og da Karlen den følgende Dag blev sendt til Tiltalte for at hente Kvitteringen tilbage, erklærede Tiltalte, at han ikke kunde finde den, og uagtet Tiltalte, der efter sin

Forklaring senere fandt den, maa antages at have lovet Karlen i saa Fald at sende den tilbage til Lægen, undlod han dog dette. Da Tiltalte derpaa den 17 August mødte i Forligskommissionen, for hvilken han var indkaldt i Anledning af Lægens ommeldte Krav, erklærede han, at han var i Besiddelse af Kvittering for Beløbet, ligesom han til en Kontorist hos en Sagfører, hvem Lægen havde overgivet Fordringen til Inddrivelse, og paa hvis Kontor Tiltalte havde indfundet sig den 1 September, udtalte, at Regningen var betalt, og til Bevis herfor foreviste den oftnævnte Kvittering. Tiltalte har under Sagen vedholdende forklaret, at han har staaet i den Formening, at Regningen virkelig var betalt, nemlig af Sogneraadet, men til denne Forklaring vil der ikke kunne fæstes Lid, da Tiltalte, der har erkjendt, at han forlængst havde faaet Underretning om, at Sogneraadet ikke vilde betale Regningen, og som det maa antages faa Dage, inden Mødet i Forligskommissionen fandt Sted, ligeledes havde faaet Meddelelse om, at Amtet havde fundet hans Besværing over, at Sogneraadet ikke vilde betale den, ubegrundet, savnede al Feje til at tro, at Sogneraadet desuagtet havde betalt den, hvortil kommer, at Tiltalte — hvad denne særlig har erkjendt — hverken i Forligskommissionen eller ved sit Møde hos Sagføreren har berørt, at han stod i en saadan Formening, ligesom han heller ikke har omtalt Saadant for de Mænd, der have bekræftet en Afskrift af Kvitteringen for ham, og af hvilke den ene derimod edelig har forklaret, at Tiltalte ved denne Lejlighed udtalte, at han selv havde betalt Regningen. I et Andragende fra Tiltalte til Amtet af 10 August, hvori han besværer sig over, at han er bleven sagsøgt af Lægen for et Beløb, som denne har kvitteret for, og at Sogneraadet „paa deres egen Haand paalagde ham den Lægebekostning“ forekommer der ej heller nogen Antydning af, at Tiltalte skulde have staaet i en saadan Formening, som af ham foregivet, og endelig taler den Omstændighed, at Tiltalte har beholdt den ham tilsendte Kvittering, skjøndt han var opfordret til og havde lovet at sende den tilbage, og hverken hos Sogneraadet eller hos Lægen har søgt Oplysning om Sammenhængen med den, uagtet de to Mænd, der, som anført, bekræftede Afskriftens Rigtighed, efter deres edelige Forklaring opfordrede ham til at henvende sig til Lægen desangaaende, i høj Grad imod, at han har været i god Tro. Idet der efter det Foranførte maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har søgt at unddrage sig Betalingen af den ommeldte Regning ved at foregive, at den allerede var betalt, uagtet han efter det Oplyste maa antages at have været vidende om, at dette ikke var Tilfældet, maa det billiges, at Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Sverrig i Aaret 1830 — hvilken Angivelse om hans Alder af Retsvidnerne er funden stemmende med hans Udseende — og som ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet her i Landet,

ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 257, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 129. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Carl Henrich Albech (Def. Nellemann),
 der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Januar 1887: Arrestanten Carl Henrich Albech bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerassessor Poulsen og Bjerregaard, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Februar 1887: Arrestanten Carl Henrich Albech bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Tiltalte, efter hvad der for Højesteret er oplyst, den 28 Februar 1877 havde udstaaet den ham ved Dom af 18 Februar 1876 ikjendte Straf,

kjendes for Ræt:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Carl Henrich Albech for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han to Gange i December Maaned f. A. har begaaet Tyveri i Gjæstgivergaarden „Hotel Dania“ i Horsens, nemlig dels den 4 December, da han, der samme Dag var ankommen til den nævnte Kjøbstad, blottet for Subsistentsmidler, i et Kammer i fornævnte Gjæstgivergaard, som han fandt uafaaaset, stjal en Vest af Værdi 1 Kr., der var henkastet under en i Kammeret henstaaende Seng, samt en Skjorte, ligeledes af Værdi 1 Kr., der henlaa paa en Kiste eller Kasse indenfor Døren, dels Dagen efter, da han i samme Kammer, som han ogsaa denne Gang fandt uafaaaset, stjal en Vest, af Værdi 2 Kr., der efter hans Forklaring var henkastet under den i Kammeret henstaaende Seng, samt et Par Støvler, af Værdi 3 Kr., der laa under et Bord sammesteds, og har Arrestanten vedgaaet, at han, der kort i Forvejen, som det maa antages Natten mellem den 2 og 3 December, havde logeret i det ovennævnte Kammer og derfor vidste, at de Effekter, han senere stjal, beroede sammesteds, begge Gangene begav sig ind i Kammeret for at stjæle.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 Mai 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 8.

Tirsdagen den 19 April.

Nr. 129.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Carl Henrich Albech (Def. Nellemann).

De stjaalne Koster — af hvilke den ene Vest tilhørte Gendarmerikorporal Axelsen og den anden Vest samt Støvlerne Gendarm Georg Christensen, medens det ikke har kunnet oplyses, hvem der er Ejer af Skjorten — havde Arrestanten, forinden han anholdtes den 6 December, solgt til en Marschandiserske i Horsens for tilsammen 4 Kr., men de ere bragte tilstede under Sagen, og de to Veste samt Støvlerne udleverede de Bestjaalne, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Arrestanten, der er født i Aaret 1827, har tidligere 3 Gange været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Bjerre Herreds Extraretsdom af 14 August 1873 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Vejle Kjøbstads Extraretsdom af 31 Marts 1874 efter Straffelovens § 230, 2det Membrum, jfr. § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt ifølge den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret dom af 18 Februar 1876 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han ifølge Hasle m. fl. Herreders Politiretsdom af 20 Oktober 1883 har været straffe for Overtrædelse af Straffelovens § 235 samt for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt endvidere 2 Gange, henholdsvis i 1877 og 1884 for Betleri alene. For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at

anse for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 22 April.

Nr. 13. **Kontrollør C. A. Meyer** (Asmussen),

contra

Aktieselskabet „**Kjøbenhavns Sommer-Tivoli**“ ved dets administrerende og eneste Direktør **Bernhard Olsen** (Nellemann),

betr. et Lønningsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Oktober 1885: De Indstævnte, Aktieselskabet „Kjøbenhavns Sommer-Tivoli“, bær for Citanten, Kontrollør C. A. Meyers Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom ommeldt, blev Citanten paa en i Slutningen af Aaret 1872 afholdt Generalforsamling i Aktieselskabet „Kjøbenhavns Sommer-Tivoli“ overensstemmende med Selskabets Statuter valgt til administrerende Direktør for 3 Aar, nemlig for Aarene 1873, 1874 og 1875. Om det nu end har været berettiget at lade det paa Selskabets Generalforsamling i December 1873 overensstemmende med de da vedtagne nye Statuter foretagne Valg af nye Direktører træde i Kraft inden Udløbet af Citantens Funktionstid og derved at fjerne ham fra hans Direktørpost, findes dette dog ikke at kunne betage ham, der har været rede til at udføre de ham paaahvilende Forretninger, den ham tilkommende Ret til for den tilbagestaaende Del af hans Funktionstid at oppebære den ham tilsagte Lønning. Ligesom Saadant ikke følger af Forholdets Natur, da Fjernelsen ikke var begrundet i Misligholdelse fra hans Side, og forøvrigt end ikke var en nødvendig Følge af den vedtagne Statutforandring, saaledes indeholde Statutterne Intet, hvorfra det kan udledes, at han skulde miste sin nævnte Ret, fordi man ikke vilde benytte

hans Tjeneste. Hans Krav paa Lønning maa herefter omfatte begge de 2 Aar, der stode tilbage af hans Funktionstid, og det ikke blot den ham tillagte faste Løn af 1200 Kroner aarlig, men ogsaa den ham tilkommende Tantième, hvilken derhos maa blive at beregne i Forhold til Selskabets Overskud for de nævnte 2 Aar. Derimod findes det ham ikkun »indtil videre» tilstaaede personlige Tillæg at maatte betragtes som bortfaldet som Følge af de paa Generalforsamlingen af 1873 tagne Beslutninger. Det Beløb, som saaledes vil tilkomme ham, bliver overensstemmende med en fra de Indstævntes Side nedlagt subsidiær Paastand at ansætte til 4887 Kr. 32 Øre, hvoraf der vil være at tillægge ham Renter fra Forligsklagens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 4887 Kroner 32 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 Mai 1882, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Citanten, Kontroller C. A. Meyer, i Henhold til Valg af paa-gjældende Generalforsamlinger i Aktieselskabet „Kjøbenhavns Sommer-Tivoli“ i en Række af 9 Aar havde fungeret som administrerende Direktør for bemeldte Selskab, blev han paa en i Slutningen af Aaret 1872 afholdt Generalforsamling gjenvalgt som administrerende Direktør, hvilket Valg i Overensstemmelse med Selskabets Statuter af 9 Juni 1869 gjaldt for et Tidsrum af 3 Aar, nemlig for Aarene 1873, 1874 og 1875 og var der med denne Post forbunden en aarlig Gage af 1200 Kr. og Tantième 2 pCt. af Aarets Udbytte efter Fradrag af 4 pCt. til Aktionærerne og af 20 pCt. til Reservefonden, hvorhos der ved en tidligere Generalforsamlings Beslutning indtil videre fra 1 Januar 1871 at regne var tillagt Citanten et personligt Tillæg af 4 pCt. af Udbyttet. Paa en i December Maaned 1873 i Selskabet afholdt Generalforsamling vedtog man nye Statuter, der bl. a. indførte forskellige Forandringer i de hidtil gjældende Regler om Direktørernes Antal og Lønning, og valgte man derhos en Anden til at fungere som administrerende Direktør for Aarene 1874 og 1875 istedetfor Citanten, efterat forøvrigt denne forud

havde erklæret, at han i Henhold til de af Generalforsamlingen nu vedtagne Statuter ikke vilde modsætte sig, at der nu foretoges Direktørvalg, dog med Forbehold af hans lovlige Ret i enhver Henseende. Da de paa sidstnævnte Generalforsamling valgte Direktører derpaa strax efter Valget havde tiltraadt deres Funktioner, nedlagde Citanten faa Dage derefter ved Notarius publicus Protest, idet han hævdede, at han fremdeles maatte betragtes som Selskabets administrerende Direktør, hvornæst han i Forening med flere andre ældre Funktionærer, som ogsaa ansaa de nye Valg for ulovlige, ved nærværende Ret anlagde en Sag, der i det Væsentlige gik ud paa at erholde disse Valg kjendte ugyldige, hvilken Sag dog ved Rettens Dom af 1 August 1881 blev afvist, ligesom Citanten lod sig indsætte i det her ommeldte Etablissement og dets Lokale ved Kongens Foged, hvis Kjendelse desangaaende imidlertid ved nærværende Rets Dom af 1 August 1881 blev ophævet, idet det ved sidstnævnte Dom blev statueret, at det her omhandlede Valg af nye Direktører maatte anses gyldigt, og at Citanten ikke havde nogen Ret til derefter at betragtes eller fungere som administrerende Direktør, medens det udtrykkelig i Dommen udtales, at der ikke ved samme afgjordes noget om, hvorvidt Citanten maatte have Krav paa desuagtet fremdeles at nyde de Fordele, der havde været knyttede til hans Stilling for Resten af hans Funktionstid eller at erholde en Godtgjørelse derfor. Endelig har nu Citanten anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar de Indstævnte, Aktieselskabet „Kjøbenhavns Sommer-Tivoli“, tilpligtede at betale ham den ham for 1874 og 1875 formentlig tilkommende Lønning ialt 2400 Kr. samt Tantième og personligt Tillæg, beregnede i Forhold til disse Aars Overskud, henholdsvis ialt 3531 Kr. 65 Øre og 3927 Kr. 30 Øre tilsammen i det Hele 9858 Kr. 95 Øre, tilligemed 5 pCt. Renter heraf fra Forligsklagens Datum den 2 Mai 1882 til Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte have paastaet sig frifundne, in subsidium mod at betale Citanten Løn for 2 Aar med 2400 Kr. og mere in subsidium mod desuden at betale ham Tantième og det personlige Tillæg med ialt 3896 Kr. 4 Øre, nemlig beregnet i Forhold til Overskudet i Aaret 1873, hvorhos de i hvert Fald paastaa Citanten paalagt skadesløse Sagsomkostninger. Citanten har under nærværende Sag ikke villet bestride, at de nye Valg ere gyldigt foretagne, men hævdet, at det vilde være en Krænkelser af hans Ret ifølge Valget i Aaret 1872, dersom man ikke i pekuniær Henseende stillede ham, som om han var vedbleven at være Direktør indtil Udløbet af den Tid, for hvilken han var valgt, altsaa ogsaa for Aarene 1874 og 1875. Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at det fulgte af de for Aktieselskabet „Kjøbenhavns Sommer-Tivoli“ gjældende Statuter, i Henhold til hvilke Citanten i sin Tid er bleven valgt

til administrerende Direktør, at han ikke kunde oppebære Løn og Emolumenter som Direktør for længere Tid, end han fungerede som saadan, og da hans Funktionstid som administrerende Direktør, i Overensstemmelse med hvad der er udtalt i den af nærværende Ret under 1 August 1881 afsagte Dom i den mellem nærværende Sags Parter da verserende Sag maa siges at være lovlig ophørt i December 1873, kan der saaledes ikke tilkomme Citanten Løn og Emolumenter for 1874 og 1875. I Henhold til det Foranferte ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at opheve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 25 April.

Nr. 96.

Advokat Halkier

contra

Peder Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Frijsenborg-Fauerskov Birks Extrarets Dom af 10 August 1886: Tiltalte Peder Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og betale i Erstatning til Mineralvandsfabrikant Hansen i Randers 50 Kr., samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Friis, 12 Kr. og til Defensor, Landsoverretsprokurator Isaacsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1886: Tiltalte Peder Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han efter samtlige foreliggende, tildels

efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253. Straffen bliver at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage. Overrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Peder Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Halkier og Nellemann for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peder Jensen for bedrægeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger købte Tiltalte den 27 September f. A. af Slagter Niels Verge af Bjerringsbro en mørkebrun Hoppe for en Kjøbesum af 70 Kr., men iøvrigt paa Vilkaar, at indtil Kjøbesummen — der skulde erlægges i maanedlige Afdrag paa 12 Kr. og være betalt inden 1 April d. A., men som, da Tiltalte viste sig ude af Stand til at erlægge de første Afdrag, af Sælgeren blev nedsat til 50 Kr. — fuldt ud var betalt, skulde Verge vedblive at være Ejer af Hoppen, der indtil da kun skulde være Tiltalte overladt til Brug. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der tidligere havde afkjøbt Mineralvandsfabrikant Thomas Hansen i Randers en Ejendom i Hvorslev, men som, da han ikke kunde betale de deraf gaaende Skatter, den 21 Februar d. A., blev enig med Hansen om, at denne igjen skulde overtage Ejendommen — har under deres Nærværelse den nævnte Dag paa en Jurists Kontor i Randers, hvor det Nærmere angaaende deres fremtidige Forhold til bemeldte Ejendom blev ordnet, ved det i saa Henseende imellem dem oprettede Dokument tillige disponeret over den ommeldte Hoppe, skjøndt han endnu Intet havde betalt af Kjøbesummen for samme, idet det i bemeldte Dokument bestemtes, at hvis Hansen solgte Ejendommen, skulde den eventuelle Kjøber af samme være berettiget til at blive Ejer af Hoppen for en Kjøbesum af 35 Kr., samt at Hansen selv, saafremt han maatte ønske det, skulde mod at betale Tiltalte samme Kjøbesum, kunne blive Ejer af Hoppen, der midlertidig skulde forblive ved Ejendommen, som Tiltalte ifølge det nævnte Dokument skulde have Tilladelse til at bruge

indtil Videre uden Vederlag. Da Hansen to Dage senere til Vogns indfandt sig paa den paagjældende Ejendom, trak Tiltalte uden nogen Opfordring dertil fra Hansens Side den omhandlede Hoppe ud af Stalden og bandt den sammen med en af de Heste, der vare forspændte den Vogn, hvormed Hansen var kjørende, hvorfor Hansen ved sin Bortkjørsel fra Ejendommen medtog Hoppen, som han dermed betragtede som endelig afhændet til ham, uden at han dog, efter hvad der maa antages, senere har betalt Tiltalte nogen Del af de 35 Kr., som denne skulde have for Hoppen, og som efter Tiltaltes Forklaring ogsaa først skulde betales ham, naar han fraflyttede Ejendommen, men hvori forøvrigt Hansen, efter sin Forklaring, havde tænkt sig at ville likvidere 25 Kr., som han vil have tilgode hos Tiltalte. Tiltalte har særlig erkjendt, at han, da han traf den ovenanførte Disposition med Hensyn til Hoppen, godt vidste, at han ikke var Ejer af samme og altsaa var uberettiget til at disponere over den, eftersom han endnu ikke havde betalt den derfor stipulerede Kjøbesum, hvilken han, der er en fattig Mand, efter sin Forklaring heller ikke har nogen Udsigt til at kunne betale, men han har til sin Undskyldning anført — hvad dog ikke er bestyrket ved Sagens andre Oplysninger — at han ved den omhandlede Lejlighed var mindre klar i Hovedet som Følge af Drikkevarer, hvormed Hansen, umiddelbart førend de gik hen paa den ommeldte Jurists Kontor, havde trakteret ham. Slagter Verge har forlangt sig den ommeldte Hoppe, som han har ansat til en Værdi af 100 Kr., udleveret, men forsaavidt dette sker, frafaldet Krav paa videre Erstatning hos Tiltalte, medens Hansen for det Tilfælde, at han maatte komme til at udlevere Hesten, som lovlig tilhørende Verge, har paastaet sig tilkjendt en Erstatning hos Tiltalte af 50 Kr. For sit anførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1847 og med Undtagelse af, at han som Militær har været straffet to Gange arbitrært for Tjenesteforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, hvorimod der ikke under denne kriminelle Sag vil kunne tilkjendes Mineralvandsfabrikant Hansen — der iøvrigt, som i Underrettsdommen rettelig antaget, maa være pligtig at udlevere Slagter Verge den omhandlede Hoppe — den af ham, som meldt, for dette Tilfælde paastaaede Erstatning.

Torsdagen den 28 April.

Nr. 3. Praktiserende Læge Sick (Overretssagfører Winther)

contra

Vejle Byraad ved dets Formand, Borgmester Ørsted
(Klubien),

betr. Spørgsm. om Citantens Berettigelse til Lod og Del i to ved
Vejle liggende Skove m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
18 August 1884: De Indstævnte, Vejle Byraad ved dets For-
mand, Borgmester og Byfoged, Overauditor Ørsted, bør for Til-
tale af Citanten, praktiserende Læge Sick i Vejle, i denne Sag
fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og idet de
Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et
andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter
de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Om-
kostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Ci-
tanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under
nærværende, mellem Citanten, praktiserende Læge Sick i Vejle,
og de Indstævnte, Vejle Byraad ved dets Formand, Borgmester
og Byfoged, Overauditor Ørsted, her ved Retten som vedtaget
Værnething i 1ste Instants procederede Sag har Citanten som
Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 315 i Vejle paastaaet, at han for
nævnte sin Ejendoms Vedkommende kjendes berettiget til Lod
og Del i de to ved Vejle liggende Skove, Nørreskoven, tidligere
kaldet Romsgaard Skov, og Sønderskoven, tidligere kaldet Løget
Skov, og derhos til Andel i Udbyttet af Skovene saaledes, at

Ejendoms- og Udbytteandelen bestemmes efter Forholdet mellem Vejle Bys samlede sidste Grundtaxt og Citantens Grundtaxt, enten som denne sattes i 1828 eller som den sidste Gang sattes eller som den vilde blive at sætte efter de til enhver Tid bestaaende faktiske Forhold efter de Regler, hvorefter Grundtaxten hidtil har været sat, samt endvidere, at han kjendes berettiget til for hvert af Aarene 1877—81 at erholde Værdien af en Favns Brænde for hver 4 Mk. Grundtaxt, altsaa da Ejendommens Grundtaxt i 1876 var 2 Rd., og 1 Favns Brænde kan ansættes til 30 Kr., 450 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 Januar 1882, til Betaling sker. Subsidiært har han paastaet, at Udbytteandelen bestemmes til Værdien af 1 Favns Brænde for hver 4 Mk. Grundtaxt, mere subsidiært, at den ansættes af Retten saaledes, som den finder nødvendigt, for at naa den rette Løsning. Endelig har Citanten paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale i denne Sag og sig hos ham tillagte Sagens Omkostninger skadesløst. At der skulde tilkomme Citanten nogen Ejendomsandel i bemeldte Skove, kan efter de i Sagen foreliggende Oplysninger ikke antages. Disse Skove ere erhvervede under Kong Hans, idet denne Konge i Aaret 1474 ved aabent Brev overdrog til Borgmestere, Raad, Borgere og Menighed udi Wedle „til deres Bys Nytte og Behov“ hans og Kronens Jord, Løget Mark med Skov og al sin Tilliggende, ligesom samme Konge i Aaret 1504 afhændede ved Skjøde fra sig og efterkommende Konger i Danmark til „vore kjære Undersaatter, Borgemester, Raad og Menighed udi Wedle og deres Efterkommere Romsgaard liggende udenfor Wedle med alle sine Tilliggelse“. De i disse Adkomstdokumenter brugte Udtryk kunne, selv om der maatte kunne gaas ud fra, at omtrent alle Byens Indvaanere dengang vare Grundejere, ikke berettigede til at antage, at Overdragelsen skete til Grundejerne som et Ejerbrug*), hvorimod Ordene naturlig maa forstaaes saaledes, at Overdragelsen skete til Kommunen som saadan. Den følgende Benyttelse og Behandling af Skovene tyder ej heller paa, at de ere blevne betragtede som tilhørende Grundejerne som saadanne. Da saaledes Christian IV i Begyndelsen af det 17 Aarhundrede havde befalet, at der ikke maatte hugges uden efter den kgl. Lehnsmands Udvisning, klagede Borgemester og Raadmænd i Vejle saavel paa egne som paa Menighedens Vegne „over, at det saaledes formentes dem at lade hugge“ til deres Bys Nødtøft, og Kongen bevilgede da under 29 Marts 1606, at Borgmester, Raadmænd og menige Indbyggere udi forn^e vor Kjøbstad Vejle maa herefter som tilforn efter forbemeldte deres Adkomstbrevs

*) Skal være: Ejerlang.

og Skjødes Indhold forn^o deres Skove og Ejendom nyde og beholde og dennem til deres Bys Nødtøft og Lejlighed herefter som tilforn at lade bruge, dog at de ud af Borgerskabet der sammesteds skulde tilforordne tvende vederhæftige Borgere, som aarligen skulde udvise Indbyggerne der sammesteds, enhver udi Synderlighed, hvis de til deres Nødtøft kunde behøve, saavel som ogsaa hvis ellers til Byens Nødtøft endelig kunde fornøden gjøres, saa og have Indseende med, at intet til Upligt forhugges, eftersom de for os og Byen ville ansvare og være bekjendt. I Begyndelsen af det følgende Aarhundrede blev der gjort Forsøg af Byens Embedsmænd og Grundejere paa at tilegne sig Skovene og dele dem mellem sig i Lodder og forandre dem til Agerland, men dette blev paa den skarpeste Maade misbilliget og standset ved tvende allerhøjeste Reskripter af 15 September 1719 og 14 Mai 1728, ifølge hvilket sidste Reskript alle de saakaldte Lodsejere, til hvem der var udstedt Skjøder, skulde deres Livstid have forbrudt al Ret til nogen Del eller Udvisning af nogen af Byens to Skove; de paa Skovlodderne udstedte Skjøder kasseredes, det huggede Tømmer og Brænde konfiskeredes og Salgsprovenuet derfor skulde anvendes til Lønning af en Skovfoged; Skovene skulde tilplantes og hvile i fuldstændig Fred i 6—8 Aar, hvorefter nogen Udvisning atter maatte finde Sted i Overværelse af Stiftamtmand, Overførster og Byens Øvrighed, og denne Udvisning skulde da ske til Vejle Bys trængende Indbyggere, der af Skoven skulde nyde nogen Ildebrandshjælp. Der haves derefter Vidnesbyrd om, at der er blevet udvist Brændsel til Byens almindelige fattige Indvaanere, og i en den 31 December 1770 dateret Indstilling fra daværende Amtmand Levetzau hedder det, at der er blevet udvist af Overførster og Byfoged til Vejle Bys Indvaanere, alt efter en af Byfogden forfattet aarlig Optegning over det, Byens Indvaanere hver efter sin Lejlighed kunde behøve og saavidt Skoven det kunde taale, ved hvilken Udvisning enhver, endog de fattigste Indvaanere, have faaet noget, tillige de som til Byens onera mest have kontribueret, ere blævne konsumerede. Senere ses det, at Udvisningen, uvist hvornaar, men formentlig i Kraft af en Vedtagelse af Byens Autoriteter, er bleven fordelt efter Grundtaxten altsaa i Forhold til den egentlige kommunale Skattepligt saaledes, at der, saavidt muligt, udvistes 1 Favn Brænde for hver 4 Mk. Grundtaxt, foruden at der, som hidtil, skete Udvisning af Deputater til Byens Embedsmænd, de eligerede Borgere og nogle Bestillingsmænd, og i Aaret 1828, da Skovene bleve tagne under egentlig førstmaassig Behandling, bestod Udvisningen saaledes af 41 Favne Deputatbrænde og 170³/₈ til Grundejerne. Den blev nu forhøjet til 280 Favne, men den forøgede Hugst deltes ikke mellem Grundejerne, men skulde sælges ved Auktion til Fordel for Byens Kasse. Senere kom det under Forhandling, om ikke Udvis-

ningen in natura burde afløses af et Pengebeløb, der skulde afgaa i Skatterne, men ved Skrivelse af 1 November 1828 resolverede Kancelliet, at den hidtil brugte Udvisning in natura fremdeles maatte vedblive. Imidlertid blev det i 1831 paa et Raadstuemøde vedtaget og derefter approberet af Amtet, at Udvisningen til Grundejerne skulde sælges ved Auktion ved Byens Foranstaltning, og at det enhver efter Grundtaxten forholdsvis tilkommende Beløb af Auktionsprovenuet skulde afskrives paa hans Skatter. Saaledes vedblev Forholdet, indtil Indenrigsministeriet under 8 April 1850 resolverede, at den siden 1827 tilkommende Grundtaxt i Vejle, der hidtil havde været udelukket fra at deltage i Udbyttet af de Byen tilhørende Skove, for Fremtiden skulde delagtiggjøres i samme, og at Udvisningen derfor fremtidig skulde forhøjes saaledes, at der foruden Deputatbrænde, 41 Favne, og Udvisning til Fordel for Kæmnerkassen, $68\frac{5}{8}$ Favne, blev at udvise 1 Favn Brænde for hver 4 Mk. Grundtaxt, Byen til enhver Tid har (saaledes, at Udbyttet heraf likvideredes i de Skatter, som lignedes paa Grundene i Forhold til Grundtaxten), dog at den samlede Udvisning i Skovene ikke uden Ministeriets Samtykke nogensinde maatte overskride 300 Favne aarlig. Da Grundtaxten var steget udover den Størrelse, der kunde fyldestgøres ved de 20 Favne forøgede Udvisning, gjordes intet Forsøg paa at hævde, at Grundejerne havde en Ret til Udvisning af 1 Favn pr. 4 Mk. Grundtaxt, hvorimod den enkelte Grundejers Udvisningsgodtgørelse formindskedes, uagtet der allerede under 9 Januar 1858 erhvervedes Indenrigsministeriets Approbation paa, at der aarlig af Skovene maatte udvises 425 Favne Bøg og 10 Favne Eg, og Udbyttet af den meget betydelige Forøgelse af Udvisningen gik saaledes direkte i Kæmnerkassen. I alt dette er der Intet, der tyder paa, at den paastaaede Ret for Grundejerne til en egentlig Ejendomsandel i Skovene skulde fra nogen Side have vundet Anerkjendelse, og forsaavidt Citanten har paastaaet, at der i saa Henseende burde drages en vægtig Analogi fra den ved allerhøjeste Reskript af 28 Mai 1824 bevilgede Udskiftning til Grundejerne af den ved kgl. aabent Brev af 1774*) sammen med Løget Skov, og paa lige Vilkaar med denne overdragne Løget Mark, da kan Rigtigheden heraf ikke anerkjendes, idet det ikke blot ses, at disse Jorder ved Udskiftningen ere henførte under den i Reskriptet af 25 April 1794 nævnte Kategori af Kjøbstadjorder: „Jorder, som endnu ligge i Fællesskab og enten benyttes af alle Byens Indvaanere eller hvoraf Indtægten kommer hele Byen tilgode“, og som altsaa ere „Byens almindelige Ejendom“, men det ogsaa af Reskriptet af 28 Mai 1824 fremgaar, at Betingelserne for Udskiftningen bl. A. vare,

*) Skal være: 1474.

at der af de udskiftede Jorder tilsikredes Kæmnerkassen, altsaa Byens almindelige Kasse, i det mindste den samme Indtægt, som Byen hidtil havde havt af Jorderne ved sammes Bortforpagtning og Udleje til Græsning. Men det skjønnes herefter ej heller, at Citanten har noget egentligt retteligt Krav paa vedblivende at erholde Andel i Udbyttet af Skovene, efterat den ved Loven af 11te Februar 1863 anordnede forandrede kommunale Beskatning er traadt i Kraft for Vejle Kjøbstad i 1877. Der foreligger intet om, at den ommeldte Udvisningsgodtgjørelse, der synes væsentlig at have udviklet sig af et Hensyn til Grundejernes Forhold til den almindelige kommunale Beskatning efter de for samme tidligere gjældende Regler, skulde nogensinde paa lovformelig Maade være bleven tilsikkert dem for bestandig, og ligesaa lidt ses det, at Grundejerne nogensinde have udøvet nogen selvstændig Raadighed med Hensyn til Skovudbyttets Anvendelse, eller i det Hele taget have staaet i et Retsforhold til dette Udbytte, der kunde danne Grundlaget for en Retserhvervelse ved Alders Tids Hævd, hvorved endnu bemærkes, at Godtgjørelsen, som det Foregaaende viser, end ikke altid har været uforandret, idet den ikke blot har været betinget af, at Skovene kunde taale den fornødne Udvisning, men ogsaa er bleven indskrænket som Følge af Grundtaxtens Forøgelse ved tilkomne Nybygninger. I Henhold til det Anførte ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne skjønnes at burde ophæves. Det fornødne stemplede Papir er under Sagen forbrugt.

Mandagen den 2 Mai.

Nr. 130. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Mourids Hansen (Def. Hansen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 260 eller § 261.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 15 Oktober 1886: Tiltalte Jens Mourids Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede de med Sagen lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt i Salær til de beskikkede Sagførere, Aktor, Prokurator Seidelin og De-

fensor, Justitsraad, Prokurator Borch, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 17 Januar 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes, forsaavidt det efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, i dets Helhed at maatte henføres under Straffelovens § 261, idet der navnlig, forsaavidt angaar Salget af en Ko til Lars Christensen, ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at antage, at det har været Tiltaltes Hensigt, at de 10 Kroner, som under en vis Forudsætning senere skulde betales, skulde erlægges til ham personlig og ikke komme Boet til Gode. Straffen bliver efter Omstændighederne at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Overretsdømmens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Jens Mourids Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Mourids Hansen i Henhold til Straffelovens § 260 eller § 261. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der ejede et Sted i Dørslund, men som den 15 Mai f. A. indgav en skriftlig Begjæring til Skifteretten om at tage hans Bo under Konkursbehandling — Dagen forud har overladt sin Svigerfader, Niels Christian Laursen af Skarrild, som Vederlag, fordi denne i nogen Tid havde underholdt Til-

taltes nuværende Hustru, og et af hende udenfor Ægteskab født Barn, en Vogn, et Klædeskab, et Bord, et Sengested, en Ballie, noget Porcellæn, nogle Gangklæder, en Spade og en Skovl, tilsammen af Værdi ca. 80 Kr. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, i hvis Bo der endnu ikke dengang var foretaget Registrering, har den 16 og 17 Mai f. A. bragt en Plov, en Jernkradser og en Harve, tilsammen af Værdi ca. 27 Kr., over til Niels Jørgensens Enke i Flø og sagt til hende, at hun skulde have disse Gjenstande til Dækning af 40 Kr., for hvilket Beløb hun eller hendes Mand havde kaveret for Tiltalte i Brande Sparekasse, samt at han sidstnævnte Dag har solgt Lars Christensen af Borup, der havde 20 Kr. tilgode hos ham, en Ko for 30 Kr., hvoraf Christensen skulde beholde de 20 Kr. som Dækning for sit ovennævnte Tilgodehavende, medens han skulde betale Tiltalte de 10 Kr. i den paafølgende August Maaned, dog kun under Forudsætning af, at Koen, der var med Kalv, kom lykkelig over Kælvingen. Efter Tiltaltes Udsagn under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør havde han ikke den Dag, han solgte fornævnte Ko til Lars Christensen, tænkt nærmere over, hvorledes han vilde forholde sig med Hensyn til de 10 Kr., han skulde have, dersom Koen kom lykkelig over Kælvingen, men efter hans Forklaring kan der dog ingen Tvivl være om, at det var Meningen, at Beløbet skulde betales til ham og ikke til hans Konkursbo. Iøvrigt har Tiltalte til sin Undskyldning anbragt, at det fra flere Sider var blevet sagt ham, at han, saalænge Øvrigheden ikke havde skrevet hans Gods, nok kunde raade derover, men dette kan saameget mindre diskulpere ham, som han har erkjendt, at han efter sin egen Formening ikke var berettiget dertil. Samtlige ovenmeldte Gjenstande ere efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse udleverede Tiltaltes Konkursbo, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning, men iøvrigt maa det antages, at kun en ringe Del af hans uprioriterede Gjæld vil blive dækket. Forsaa vidt det er oplyst, at Søren Peter Gregersen, der nød Aftægt hos Tiltalte, som tidligere havde været gift med Gregersens nu afdøde Datter, har den 17 Mai f. A., som det maa antages, med Tiltaltes Samtykke eller ialfald med dennes Vidende, ført en Ko, der havde hørt til Besætningen paa Tiltaltes Sted, derfra over til Jacob Laursen af Flø, der er gift med en Søster til Tiltaltes forrige Hustru, da har Gregersen under det efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør forklaret, at han — der i Anledning af et Skifte, som Tiltalte i December 1885 havde ladet afholde, forinden han giftede sig med sin nuværende Hustru, havde faaet 75 Kr. tilgode hos Tiltalte — havde som Vederlag herfor ved Skiftets Slutning faaet den ovennævnte Ko, som Tiltalte paatog sig at fodre til den 15. Mai f. A., og vel har Tiltalte forment, at det, da han overlod Gregersen Koen,

blev aftalt imellem dem, eller at det ialfald var Meningen, at han skulde beholde Koen, dersom han inden den 15 Mai betalte Gregersen de ovenmeldte 75 Kr., men da dette maa antages ikke at være sket, maa der gaas ud fra, at Koen virkelig tilhørte Gregersen paa den Tid, den blev ført bort fra Tiltaltes Sted, og at Tiltalte saaledes ikke i Henseende til samme har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar. Derimod vil Tiltalte — der er født i Aaret 1857, og som foruden, at han i 1880 har erlagt en Bøde til Politikassen af 4 Kr. for Politiuorden, har ifølge Nørvang og Tørrild Herreders Extraretsdom af 24 December 1881 været anset efter Straffelovens § 110, jfr. § 194, med simpelt Fængsel i 14 Dage — for sit øvrige ovennævnte Forhold være at anse efter bemeldte Lovs §§ 260 og 261 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Nr. 117.

Advokat Halkier

contra

Martin Christian Larsen eller Lassen (Def. Levinsen),

der tiltales for Delagtighed i falsk Forklaring for Retten og for ulovlig Næringsbrug.

Horns Herreds Extrarets Dom af 29 September 1886: Tiltalte, Gaardejer Hans Christian Christensen af Porsens Mølle, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte, Detailhandler Martin Christian Larsen eller Lassen af Maastrup, bør betale en Bøde til Hjørring Amts Fattigkasse af 100 Kr. Begge Tiltalte betale in solidum alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 December 1886: Tiltalte Hans Christian Christensen bør hensættes i Fængsel paa

Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Martin Christian Larsen eller Lassen bør til Hjørring Amts Fattigkasse bøde 100 Kr. samt have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt, men bør iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 25 Kr. til hver, betales af Tiltalte Larsen, saaledes at Tiltalte Christensen heraf in solidum med ham udreder Halvdelen. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Martin Christian Larsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 40 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 Juni 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokollsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 9.

Mandagen den 2 Mai.

Nr. 117.

Advokat Halkier

contra

Martin Christian Larsen eller Lassen (Def. Levinsen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer Hans Christian Christensen for falsk Forklaring for Retten og Detajllist Martin Christian Larsen eller Lassen for Delagtighed i denne Forbrydelse og for ulovligt Næringsbrug. Efter at der var indledet Undersøgelse mod Tiltalte Martin Christian Larsen for ulovlig Brændevidsuds skjækning, afgav Tiltalte Hans Christian Christensen, der var tilsagt til at afgive Forklaring som Vidne i Sagen, i et den 26 Juni d. A. afholdt Forhør, efter at være forberedt til Vidnesbyrds Aflæggelse ved Oplæsning af den foreskrevne Formaningstale, en Forklaring, som gik ud paa, at han aldrig havde faaet spirituose Drikkevarer hos førstnævnte Tiltalte mod Betaling; vel havde han engang i afvigte Foraar forlangt og faaet en Pægl Brændevin i dennes Butik, men Larsen erklærede, at han ingen Betaling vilde have, hvilken Erklæring han gjentog, efter at Tiltalte havde lagt en Tiære paa Disken, hvor Tiltalte dog ikke desto mindre lod Pengene ligge, idet han sagde, at saa kunde Medtaltaltes Datter faa den. Efter at derpaa Husmand Lars Christian Christensen i samme Forhør havde forklaret, at han en Aften for ca. 1 Maaned siden sammen med Tiltalte Christensen og Gaardmand Gotfred Jensen havde drukket nogle Glas Punsch hos Medtaltalte Larsen, udsagde Tiltalte, at han ved denne Lejlighed havde, som foranført, faaet en Pægl Brændevin — i hvilken Henseende han med nogle Tilføjelser gjentog

sin ovenanferte Forklaring — samt at han derefter havde forlangt Punsch, som han drak i Forening med de andre Tilstedeværende — men for hvilken Medtiltalte Larsen erklærede, at han ikke vilde have Betaling; han forsikrede derhos, at han ikke havde givet Betaling for Punschen. Efter at imidlertid ovennævnte Gotfred Jensen, der derefter blev afhørt, havde afgivet en detailleret Forklaring om det ved den ovenmeldte Lejlighed Passerede, og efter at denne Forklaring var foreholdt Tiltalte, erkjendte han, at han og de 2 andre Mænd først efter hinanden i Medtiltalte Larsens Butik havde kjøbt hver en Pægl Brændevin, som blev drukket paa Stedet, samt at de derefter drak Punsch i Larsens Stue. Han forklarede derhos, at efter at den af ham bestilte Punsch var bleven drukket, tilbød han Larsen Betaling; denne vægrede sig dog ved at modtage Betaling, men kaldte ham strax efter ind til sig i Butiken og modtog der af ham en Betaling af 40 Øre. Anden Pintsedag var Larsen tilstede hos Tiltalte i dennes Hjem og yttrede da til ham, enten at han var bleven meldt, eller at han var bange for, at han vilde blive meldt, og at det var bedst, at Tiltalte fik de 40 Øre tilbage, han havde betalt for Punschen, idet han saa kunde sige, at han ikke havde betalt noget for Drikkevarer. Tiltalte svarede, at han ikke vidste, hvor vidt det kunde gaa dermed, men at han gjerne kunde tage mod Pengene, som han derpaa fik tilbagebetale. Tiltalte Larsen har vel erkjendt, at han ved den ovenommeldte Lejlighed har, efter at have beværtet de Paagjældende med Punsch, af Medtiltalte Christensen faaet en Betaling af 40 Øre — som han dog ikke vil have modtaget paa den af Sidstnævnte omforklarede Maade, hvorimod han vil have fundet Pengene paa Bordet, efter at Gjæsterne vare gaede — samt at han anden Pintsedag har i Christensens Hjem tilbagebetalt denne de 40 Øre, men han har benægtet, ved denne Lejlighed at have yttret sig til Medtiltalte, saaledes som af denne forklaret, eller at have opfordret ham til som Vidne at forklare, at han ikke havde betalt Penge for Punsch. Medens der nu, som i Underrettsdommen antaget, ikke kan anses at være tilvejebragt Bevis for, at Tiltalte Larsen har tilskyndet Tiltalte Christensen til i Retten at afgive den ovenommeldte urigtige Forklaring og førstnævnte Tiltalte derfor med Rette forsaavidt er frifunden ved Dommen, maa det billiges, at sidstnævnte Tiltalte — der er født i 1840 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit i saa Henseende udviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 146, ligesom den i Dommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende. Hvad dernæst angaar Sigtelsen imod Tiltalte Larsen for ulovlig Næringsbrug, bemærkes foreløbig, at forsaavidt denne Tiltalte — der den 9 Februar 1883 løste Næringsbevis paa Detajlhandel

og Brændevinshandel i Maastrup, men efter at hans Hus var brændt i August 1884, den 16 Oktober s. A. opsagde Retten efter samme paa ubestemt Tid, hvorom Paategning blev meddelt Næringsbeviset — maa antages atter at have udøvet Næring som Detailhandler samt drevet Brændevinshandel fra Begyndelsen af forrige Aar, findes han efter Omstændighederne ikke herved at have paadraget sig Ansvar, idet det af Sagens Oplysninger fremgaar, at der fra Begyndelsen af 1885 atter af vedkommende Sogneraad er afkrævet ham Brændevinsafgift, og at han — der den 5 Januar s. A. med Posten vil have tilstillet vedkommende Politimester en Meddelelse om, at han gjenoptog sin Næring, hvilken Meddelelse Politimesteren dog ikke har modtaget — uden Vægring har erlagt den ham afkrævede Afgift. Tiltalte har vedgaaet, at han undertiden for Betaling har beværtet fremmede Personer med Smørrebød og samtidig udskjænket spirituøse Drikke til dem; og ligesom det ikke i førstnævnte Henseende vil kunne fritage ham for Ansvar, at Betalingen for Smørrebødet efter hans Forklaring skal have været saa ringe, at han ingen Fortjeneste har havt derpaa, saaledes findes det heller ikke i sidstnævnte Henseende at kunne komme i Betragtning, at Tiltalte hverken vil have taget særlig Betaling for Drikkevarerne eller have faaet disse betalte gennem Betalingen for Smørrebødet. Det er derhos særlig ved Tiltaltes Tilstaaelse, som er bestyrket ved de iøvrigt foreliggende Oplysninger, godtgjort, at han en Aften i afvigte Foraar har beværtet en Daglejer og dennes Broder, der gik om og forhandlede Børstenbinderarbejde, med Aftensmad samt Brændevin, The og Thepunsch og som Betaling derfor af de Paagjældende, som bleve siddende hos ham og spillede Kort, har modtaget Børstenbinderarbejde til Beløb af 1 Kr. Det er fremdeles ved de edelige Forklaringer, som ere afgivne af Fattiggaardsbestyrer Anders Larsen og Arbejdsmand Niels Christensen, godtgjort, at Tiltalte engang i afvigte Vinter i sin Butik til Førstnævnte har solgt 2 halve Flasker bajersk Øl, som vare optrukne, og som Anders Larsen og Niels Christensen derpaa — idet Tiltalte betydede dem, at de ikke maatte drikke Øllet i Butikken — drak staaende i Tiltaltes Gadedør. Endelig er det dels ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af ovennævnte Husmand Lars Christian Christensen og Gaardmand Gotfred Jensen samt ved den af Medtiltalte Hans Christian Christensen afgivne Forklaring dels ved Tiltaltes egen Erkjendelse tilstrækkelig godtgjort, at han ved den ovenfor omtalte Lejlighed har til de nævnte Personer udskjænket dels Brændevin, dels Punsch, og ligesom det maa anses godtgjort, at Tiltalte af nysnævnte Gotfred Jensen og Hans Christian Christensen har modtaget Betaling for den saaledes udskjænkede Punsch — i hvilken Henseende det ikke kan komme i Betragtning, at Tiltalte maa antages nogen Tid senere, efter at der fra vedkommende

Sogneraads Side var gjort Skridt til at foranledige Sag rejst mod ham, at have tilbagebetalt de Paagjældende de af dem betalte Beløb — saaledes findes det efter Indholdet af de afgivne Forklaringer heller ikke at kunne betvivles, at han ogsaa har oppebaaret Betaling for den ved den ommeldte Lejlighed udskjænkede Brændevin, eller at det dog saavel fra hans som fra de Andres Side har været Forudsætningen, at Betaling skulde erlægges derfor. Tiltalte har endelig erkjendt — hvad ogsaa er bestyrket ved mange Vidners Forklaringer — at det er meget sædvanligt, at Folk købe Brændevin hos ham og derpaa drikke den udenfor Huset, samt at han undtagelsesvis har laant Flasken til Folk, der saaledes have købt Brændevin hos ham, ligesom han ogsaa undertiden af Personer, som, efter at have købt en Flaske Brændevin hos ham og betalt ogsaa for Flasken, have tømt den udenfor hans Hus og derpaa ere komne ind med den igjen, atter har købt Flasken; og ligeledes maa det ved de beedigede Forklaringer, der ere afgivne af en Del Vidner, anses godtgjort, at flere Personer en Eftermiddag i afvigte Vinter have drukket Brændevin, som de have købt i Tiltaltes Butik, i en udenfor samme værende Gang eller Forstue. Forsaavidt Tiltalte endnu er sigtet for mod Betaling at have beværtet ovennævnte Fattigaardsbestyrer Anders Larsen og Gaardejer Hans Christian Christensen dels engang i Sommeren 1885 med bajersk Øl, dels en Dag i September Maaned s. A. med Kognakstoddy, er fuldt Bevis herfor ikke tilvejebragt. Ejheller vil der kunne paalægges Tiltalte Ansvar med Hensyn til, at det er oplyst, at oftnævnte Gotfred Jensen og Hans Christian Christensen engang i Marts Maaned d. A. have modtaget Beværtning i Tiltaltes Hus, idet der ikke findes Føje til at gaa ud fra, at dette er sket mod Betaling. For de Tiltalte Larsen efter det foranførte overbeviste Forseelser vil han — der er født i 1857 og som ved tvende henholdsvis den 3 November 1882 og den 28 Juni 1884 inden Horns Herreds Politiret indgaaede Forlig har vedtaget for ulovlig Brændevinsudskjænkning at betale Bøde til Hjørring Amts Fattigkasse, hver Gang af 20 Kr., idet det derhos ved det førstnævnte Forlig udtrykkelig blev vedtaget, at denne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Betydning som en Dom, medens det ved det sidstnævnte Forlig af Dommeren blev betydet ham, at Afgjørelsen i Gjentagelsestilfælde vilde have saadan Virkning — i Medfør af Næringslovens §§ 75, 78 og 82 være at anse, dels for tredje Gang begaaet ulovlig Næringsdrift, dels for tredje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning, med en Bøde til ovennævnte Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 100 Kr., hvorhos han i Medfør af ovennævnte Lovs § 78 vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt, hvorimod der, da han maa antages ikke at have havt Næringsadkomst som Hand-

lende, da han første Gang vedtog at erlægge Bøde, som foranført, ikke bliver Spørgsmaal om at lade den i Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Juli 1870 § 7 bestemte Følge indtræde.

Nr. 154. Højesteretssagfører Shaw

contra

Laurine Jørgensen, Nielsens Hustru (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 April 1887: Arrestantinden Laurine Jørgensen, Nielsens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Laurine Jørgensen, Nielsens Hustru, der er født den 20 Marts 1853 og anset ved denne Rets Domme af 27 Oktober 1883, 16 September 1884 og 24 November 1885 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter § 230, 1ste Led, og § 253 med lige Fængsel i

4 Gange 5 Dage og efter § 231, 1ste og 2det Led og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Betleri, og er det i saa Henseende ved hendes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun i Januar Maaned d. A. har frastjaalet Anna Marie Jørgensen et Par Støvler af Værdi 3 Kr., som beroede frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestantinden opholdt sig i Besøg, og Væversvend Bertel Martin Christensen et Par Kapsko af Værdi 2 Kr., som han havde sat fra sig udenfor Døren til hans Lejlighed paa en Trappegang, til hvilken Arrestantinden havde uhindret Adgang, samt at hun fra sin Løsladelse efter den hende senest overgaaede Straf den 26 November f. A. indtil den 25 Februar d. A., da hun anholdtes under nærværende Sag, har gjort sig skyldig i Betleri heri Staden og dens Omegn. Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 3 Mai.

Nr. 136.

Advokat Levinsen

contra

Hans Christian Lundgaard Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Manddrab.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 17 December 1886: Tiltalte, Arrestanten Hans Christian Lundgaard Jensen, bør have sit Liv forbrudt. Han bør derhos betale alle med Sagen lovlig forbundne Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Brask, 18 Kr. og til Defensor, Prokurator Valeur, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Februar 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Hans Christian Lundgaard Jensen for Manddrab. Den 20 Oktober f. A. om Morgenen indfandt Tiltalte sig paa Hammerum Herreds Kontor i Herning og anmeldte, at han ved Kvælning havde ombragt den henimod 17 Aar gamle Tjenestekarl Hans Christian Jensen — der tjente sammen med ham paa Gaarden Sønder-Lundgaard i Tjørring Sogn, men var bleven savnet den 11 September f. A., og siden den Tid ikke havde været til at finde, uagtet der var foretaget omhyggelige Eftersøgninger, navnlig i en forbi Gaarden løbende Aa, samt i Mergelgravene i Omegnen — samt at han havde kastet Liget i en Mergelgrav, og under den i denne Anledning samme Dag paabegyndte Undersøgelse maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Tiltalte, der havde fattet Kjærlighed til en paa Sønder-Lundgaard tjenende 17aarig Pige Mette Cathrine Christensen, der imidlertid havde afvist hans Tilmærkelser, var bleven opragt paa fornævnte Hans Chr. Jensen, dels fordi han syntes, at Pigen var venligere imod denne, end imod ham, dels fordi Hans Chr. Jensen i nogen Tid havde været tvær og muggen imod ham, skjændt de iøvrigt stode paa en god Fod med hinanden, og som det maa antages en af de første Dage i September Maaned f. A. opstod da den Tanke hos Tiltalte, at skulle bemeldte Hans Chr. Jensen ved Livet. Han søgte vel efter sin Forklaring at skyde denne Tanke fra sig, men den vendte bestandig igjen tilbage, og tilsidst syntes han — som han har udtrykt sig — at det ikke kunde være anderledes og bestemte sig til paa en eller anden Maade at rydde Hans Chr. Jensen af Vejen, uden dog at tage nogen nærmere Beslutning om, hvorledes dette skulde ske. Allerede forinden havde han dog en Aften silde gjort et forgjæves Forsøg paa at faa noget Arsenik tilkjøbs hos en Mand i Sinding, idet han

efter sit Anbringende havde i Sinde at sætte Gift for Rotterne, hvoraf der var mange i Gaarden, og tænkte sig, at Hans Chr. Jensen saa kunde faa noget med deraf. Den 10 September f. A., da Tiltalte plejede paa sin Husbonds Mark, medens Hans Chr. Jensen og den ovennævnte Pige vare beskjæftigede sammesteds med at sprede Møg, syntes han, at disse to — som han har udtrykt sig — havde saameget sammen, og han besluttede da, at han den paafølgende Nat vilde tage Livet af Hans Chr. Jensen. Efterat Tiltalte, der om Aftenen plejede at sidde oppe til Kl. godt 10 for at fodre Hestene, bemeldte Dags Aften havde udført dette Arbejde, gik han en Tur ud, fordi han følte sig urolig ved Tanken om at udføre sit Forsæt, som han endnu, skjøndt for-gjæves, søgte at skyde fra sig, og vendte først tilbage omtrent Kl. 12 og gik ind i Karlekammeret, hvor Hans Chr. Jensen, der delte Kammer og Seng med ham, nu laa i Sengen og sov, og hvor der stod eller hang en tændt Lygte. Tiltalte tog nu et Stykke Reb, der havde været brugt til at optøje Hestene med, og som var omtrent 2 Alen langt og $\frac{1}{4}$ Tomme tykt, og lagde det om Hans Chr. Jensens Hals, idet han holdt med sine Hænder i begge Ender af Rebet, og da Hans Chr. Jensen, efterat have faaet Strikken om Halsen, vaagnede op, idet han udbød: „Nej holdt“, eller „holdt nu“, tog med den ene Haand fat i Strikken, og med den anden i Tiltaltes ene Haand, trak Tiltalte i det samme stærkt i begge Rebets Ender, saaledes, at det strammedes om Jensens Hals, idet det, som han har udsagt, da foer igjennem ham, at nu kunde det ikke være anderledes, medens han tror, at han, hvis Hans Chr. Jensen ikke var vaagnet, endnu den-gang vilde have opgivet at begaa Mordet. Saagodtsom i samme Øjeblik sank den Sidstnævnte sammen og tabte Bevidstheden, uden at der var foregaaet nogen egentlig Kamp mellem dem, og efterat Tiltalte havde holdt Rebet strammet om hans Hals i 5 eller 10 Minutter, mærkede han, at Hans Chr. Jensen var død. Tiltalte, der imidlertid havde slukket Lyset i Lygten, uden at han har kunnet mindes, om dette skete, forinden Afdøde vaagnede, eller i det samme dette foregik, tændte nu atter Lyset og iførte derpaa Liget Benklæder, Vest og Frakke, samt anbragte den ved Afdødes Uhr, som laa i Vestelommen, fastgjorte Kjæde om Ligets Hals, idet han ikke strax var paa det Rene med, om han skulde kaste Liget i en Mergelgrav, hvori der var Vand, for at det derved kunde faa Udseende af, at Hans Chr. Jensen var omkommen ved et Ulykkestilfælde; han bestemte sig imidlertid til at nedgrave det i en omtrent 400 Alen fra Gaarden belig-gende Mergelgrav, hvori Bunden var løs, da Liget paa den Maade ikke vilde være saa let at finde, og bar nu dette ud igjennem Stalden, lagde det paa en Hjulbør og trillede det hen til den sidstommeldte tørre Mergelgrav, hvor han, efterat have med en Skovl kastet et Hul i Bunden af Mergelgraven, lagde

Liget ned i Hullet og tildækkede det med Jord i omtrent $\frac{1}{4}$ Alens Højde over Liget. Efter Tiltaltes Formening medgik der ialt omtrent en Timestid med at faa Liget iført Klæderne, bragt ud og nedgravet, og da dette var besørget, vendte han tilbage til Gaarden og gik til Sengs, men da han ikke kunde sove, røg han en Pibe Tobak, og da det begyndte at blive Dag, gik han ud for at se, hvorledes det saa ud paa det Sted, hvor han havde nedgravet den Dræbte, og om alle Sporene vare tilstrækkelig ud-slettede. Ved denne Lejlighed medtog han den Dræbtes Kaskjet og Træsko, som vare forblevne i Karlekammeret, og skjulte dem i en udjævnet Mergelgrav tæt ved den, hvori Liget var nedlagt, idet han lagde nogle Knolde ovenpaa, hvorefter han gik ind og striglede Hestene, og han forblev derefter i Gaarden og udførte sine daglige Forretninger, uden at Nogen fattede Mistanke til ham. Efterat Tiltalte, som meldt, den 20 Oktober næstefter havde meldt sig selv som Gjærningsmand til Forbrydelsen, og han i et kort efter optaget Forhør havde afgivet Tilstaaelse om de nærmere Omstændigheder ved samme, blev der senere hen paa Dagen optaget et af Distriktslægen overværet Forhør paa Sønder-Lundgaard, hvorunder Tiltalte paaviste Stedet, hvor han havde nedgravet Liget, og efterat en Del Vand, der havde samlet sig i Mergelgraven, var fjernet, fandtes Liget ved Eftergravning paa det paaviste Sted i en Dybde af omtrent 10 Tommer under Bundens Overflade, og iøvrigt ganske saaledes, som Tiltalte i det første Forhør havde forklaret, at det var blevet nedgravet. Ligets Tunge fandtes stærkt fremstaaende udenfor Tænderne og Øjnene vare traadte frem af Øjenhulerne, hvorhos der saas en let blaalig Affarvning om Halsen, medens der ikke saas nogen Strangulationsfure, men Distriktslægen bemærkede, at han fandt de tilstedeværende Kjendetegn saa tydelig pegende hen paa en Strangulation, at han fandt en Obduktion af Liget ufornöden, og en senere af Distriktslægen udstedt Dødsattest angiver ogsaa Dødsaaarsagen at være Drab ved Strangulation, hvorhos det med Hensyn til ovennævnte blaalige Affarvning om Halsen hedder, at den svarer til det anvendte Redskabs Tykkelse. Ved en den 23 næstefter af Forhørsdommeren med to Vidner foretagen Efter-søgning efter den Dræbtes Kaskjet og Træsko fandtes ogsaa disse Gjenstande efter den Beskrivelse, som Tiltalte havde givet af Stedet, hvor han havde skjult dem. Tiltalte har iøvrigt ud-sagt, at han vel tænkte sig, at Forbrydelsen før eller senere maatte blive opdaget, men at han dog havde ønsket, at Op-dagelsen ikke skulde ske for hurtigt, og derfor havde gjort Alt for foreløbig at skjule Forbrydelsen; han vil dog stadig siden Gjærningen have gaaet med den Tanke at melde sig selv som Gjærningsmanden, men af Hensyn til sin Moder og sine Sød-skende ladet sig afholde derfra, indtil han endelig, da efter-haanden forskellige Personer vare blevne nævnede som mistænkte

for Mordet, og han ikke vilde have, at Uskyldige skulde indblandes i Sagen, samt derhos ogsaa plagedes af Samvittighedsnag, bestemte sig til selv at angive sig som Gjærningsmanden. Tiltalte, der ifølge de om hans Karakter indhentede Oplysninger maa antages at være noget indesluttet og ordknap, men iøvrigt skildres som arbejdssom, ordentlig og pligtopfyldende, maa antages under Undersøgelsen at have været i en nedtrykt Sindsstemning og angerfuld, og Forhørsdommeren har til Retsprotokollen bemærket, at han har faaet Følelsen af, at Tiltalte havde havt den bedste Villie til at oplyse Alt, hvad der kunde bringe Klarhed over hans Gjærning, saavel med Hensyn til Motiverne til samme, som med Hensyn til Udførelsesmaaden. Da Drabet af Hans Chr. Jensen efter Alt, hvad der ifølge det Foranførte foreligger om samme, maa anses udført med Overlæg, maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1863 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit omhandlede Forhold er ved Underrettsdommen dømt efter Straffelovens § 190 til at have sit Liv forbrudt, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste. Det maa misbilliges, at Forhørsdommeren har undladt at lade Liget af Hans Chr. Jensen obducere overensstemmende med Forskriften i Frd. 21 Mai 1751 § 4, men efter Sagens Omstændigheder findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til herfor at paalægge ham Ansvar.

Mandagen den 9 Mai.

Nr. 142. Højesteretssagfører Lunin

contra

Ane eller Anne Margrethe Mortensdatter, Henrik Jensen Blocks Hustru (Def. Levinsen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Samsø Birks Extrarets Dom af 30 December 1886: Tiltalte, Ane eller Anne Margrethe Mortensdatter i Brundby, Henrik Jensen Blocks Hustru, bør hensættes i Fængsel paa

Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Hun bør derhos udrede Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Garde, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Lehmann, betaler Tiltalte Ane eller Anne Margrethe Mortensdatter, Henrik Jensen Blocks Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Samsø Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Ane eller Anne Margrethe Mortensdatter, Henrik Jensen Blocks Hustru, der er født den 4 Juli 1830 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, for falsk Forklaring for Retten og ere de nærmere hermed forbundne Omstændigheder efter det Oplyste følgende: Under de Forhør, der optoges inden bemeldte Birks Politiret i Anledning af en Gaardejer i Brundby Hans Jørgensens Gaard Natten mellem den 22 og 23 August f. A. overgaaet Ildebrand, forklarede Tiltalte, der i Høsten havde arbejdet paa Gaarden, at, da hun Dagen før Branden med de andre Høstfolk kjørte ud i Marken, yttrede Jens Jørgen S. Sønder et lille Stykke fra Gaarden, idet han saa hen imod denne: „Hvad Fanden, brænder det ikke endnu“, hvortil P. Nielsen svarede: „Jeg tror Fanden plager Dig, vi maa da have det Lam spist, inden det brænder“. Denne Forklaring har Tiltalte senere vedgaaet at være urigtig, idet hun har udsagt — hvad der ogsaa stemmer med de Forklaringer, der ere afgivne af de øvrige paa Vognen tilstedeværende Personer — at der ikke ved den nævnte

Lejlighed faldt nogen Yttring om Ildebrand og at særlig hverken J. J. S. Sønder eller P. Nielsen brugte de ovenanførte Udtalelser. Som Grund til, at hun har afgivet den urigtige Forklaring, har hun anført, at hun tidligere havde fortalt det Samme til sin Mand, Datter og en tredje Person, og at det egentlig ikke faldt hende ind andet, end at hun i Retten maatte forklare det Samme, som hun engang var kommen til at sige. Forøvrigt vil hun ikke vide, hvorledes hun først er falden paa at fremkomme med den urigtige Beretning, og hun paastaar, at hun ikke har forbunden nogen særlig Hensigt dermed. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold maa det billiges, at hun ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 157.

Advokat Levinson

contra

Karen Christiansen, Jørgen Jørgensens Hustru
(Def. Klubien),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 18 December 1886: Arrestantinden Caroline Marie Sophie Kirstine Christiansen og Indsidder paa Eilskov Mark Jørgen Jørgensens Hustru, Tiltalte Karen Christiansen, bør at straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De ville derhos have, En for Begge og Begge for En, at betale Erstatning til Bestjaalne, Gaardmand Jørgen Knudsen af Grydhøj, af 2 Kr. 52 Øre samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Herbert, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1887: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Nissen, betaler Tiltalte Karen

Christiansen, Jørgen Jørgensens Hustru, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants endvidere angik en Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, sigtes Tiltalte Karen Christiansen, Jørgen Jørgensens Hustru, for Meddelagtighed i Tyveri. Ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at hun i Oktober Maaned f. A. af sin for Underretten medtiltalte 15-aarige Datter flere Gange har modtaget Fødevarer m. m. ialt til en Værdi af noget over 60 Øre, vidende om, at de af Datteren vare frastjaalne dennes Husbond, Gaardmand Jørgen Knudsen af Grydhøj, samt at hun den 31 s. M. under et Besøg hos bemeldte Gaardmand i Forening med Datteren har frastjaalet ham Pølser og Flæsk tilsammen af Værdi 1 Kr. 50 Øre, som beroede i et Saltekar, samt formaaet Datteren til fra et Dejgtrug at stjæle Mel af Værdi 30 Øre, hvilket Tiltalte strax modtog. Som Følge heraf vil hun, der er født den 19 April 1850 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 238, og da den ved Underretsdommen for hende bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger og om den Bestjaalne tilkommende Erstatning kunne tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste, saavidt den er paaanket.

Tirsdagen den 10 Mai.

Nr. 133.

Advokat Hindenburg

contra

Jørgen Boelsmand Nonnegaard (Def. Klubien),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 23 September 1886: Arrestanten Jørgen Boelsmand Nonnegaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Prokurator Jacobsen, og Defensor, Prokurator Hude, 100 Kr. til hver. Saa tilsvares Arrestanten og i Erstatning til Staldforpagter Anders Jensen 10,200 Kr., dog med Fradrag af det Beløb, han vil kunne erholde udbetalt som Dividende i Arrestantens Konkursbo, og til Slagtermester Chr. Burchardt 12,393 Kr., ligeledes med Fradrag af den ham tilkommende Dividende i Konkursboet samt i Rente af sidstnævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 15 Marts d. A. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1887: Arrestanten Jørgen Boelsmand Nonnegaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Casse, betaler Arrestanten 80 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med Hensyn til nogle i hans Konkursbo forefundne, med falske Akceptpaategninger forsynede Vexler og to falske Gjældsbreve, hvilke Dokumenter ikke af ham vare blevne benyttede, efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder maa paadrage ham Straf dels efter Straffelovens § 269 1ste Led, jfr. § 46, dels efter dens §§ 268 og 270, sammenholdte med § 46, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Roeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jørgen Boelsmand Nonnegaard, der er født den 30 Juli 1851 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Falsk og Bedrageri, og ere de hermed forbundne Omstændigheder efter det Oplyste følgende: Arrestanten, hvem der under 2 Oktober 1880 blev meddelt Borgerskab som Auktionsholder i Roeskilde og som i Forbindelse hermed drev en temmelig betydelig Forretning som Kommissionær ved Ordningen af Pengelaan, Ejendomshandeler m. m., laante for at kunne disponere over større kontante Midler, end han selv var i Besiddelse af, af forskellige private Personer Penge til meget høje Renter. Hans Dispositioner vare imidlertid som oftest uheldige, og da han som Følge heraf led store Tab, kom han efterhaanden i en betydelig Gjæld. Da han i Efteraaret 1884 ikke længere kunde svare Enhver Sit, greb han, efter sin Forklaring, til Ulovligheder for at holde det gaaende, og han har derefter gjort sig skyldig i de nedenfor nævnte ulovlige Dispositioner, hvis Følger han efter sammes Opdagelse søgte at unddrage sig ved Flugt. Af de Penge, som Staldforpagter Anders Jensen og Slagtermester Chr. Burchart betroede ham til Anbringelse efter eget Skjøn, har han saaledes tilegnet sig betydelige Beløb, og for at skjule dette har han dels forevist, dels leveret dem Vexler, der i Reglen vare trukne af Arrestanten selv eller af Anders Jensen og som vare forsynede med falske, af ham selv skrevne Akceptpaategninger, hvilke Vexler beroede dels hos Arrestanten, dels hos hans to ovennævnte Kreditorer, idet han ved Forfaldstid, forsaavidt de ikke af ham indfriedes, fornyede dem med andre, paa samme Maade forfalskede Vexler eller ombyttede dem med ægte Vexler. De af Arrestanten saaledes forfalskede Vexler, hvis Akceptunderskrifter alle sigtede til virkelig eksisterende Personer, udgjorde ca. 30, og deres Paalydende varierede mellem 300 og 4000 Kr. Ved Paaførelsen af de falske Akcepter har Arrestanten efter sin Forklaring oftere søgt at efterligne de Paagjældendes Haandskrifter. For yderligere at gjøre bemeldte

Anders Jensen tryk med Hensyn til det Beløb af 4000 Kr., hvorpaa en af Arrestanten forfalsket Vexel lød, udfærdigede og oplæste denne for Jensen et Skadesløsbrev af 20 Januar 1886, hvorved der indrømmedes Jensen Panteret i Gaardejer Zabells Ejendom i Agerup, hvilket Skadesløsbrev han ligesom Vexlens Akceptpaategning havde underskrevet med Zabells Navn uden dennes Vidende og Villie, hvorhos han til Vitterlighed, foruden med sit eget Navn, havde underskrevet Dokumentet „Christian Pedersen, Gaardmand“. Arrestanten har derhos uden Gaardejer i Agerup Christian Pedersens Vidende og Villie med dennes Navn underskrevet et Skadesløsbrev af 10 April 1885, hvorved Chr. Pedersen indrømmede Arrestanten Panteret i sin Ejendom for et Beløb af 2600 Kr., og med de fingerede Navne „Ole Jensen, Arbejdsmand“ og „Hans Nielsen, Parcellist“ som Vitterlighedsvidner, hvilket Skadesløsbrev han derefter overleverede Gaardejer Poul Sørensen til Sikkerhed for af denne laante Penge.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Juni 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 10.

Tirsdagen den 10 Mai.

Nr. 133.

Advokat Hindenburg

contra

Jørgen Boelsmand Nonnegaard (Def. Klubien).

Efter at Arrestanten var bleven enig med Gjæstgiver P. Hansen om, at et denne tilhørende Beløb af 1000 Kr., der var overgivet Arrestanten, skulde anbringes i den af Parcellist Hans Nielsen i Bringstrup købte Ejendom, underskrev Arrestanten, da Hansen trængte paa for at faa udstedt Panteobligation, hvilken imidlertid, eftersom Adkomsten ikke var berigtiget, endnu ikke kunde udstedes, uden Hans Niensens Vidende og Villie med dennes Navn en Obligation af 19 Juni 1885, hvorved gaves Panteret i bemeldte Ejendom, hvilken Obligation Arrestanten underskrev til Vitterlighed foruden med sit eget Navn ogsaa med det fingerede Navn „Lars Pedersen“ og derhos forsynede med en Thinglæsningspaategning, falskelig underskrevet med vedkommende Retsbetjents Navn, men uden Segl, ligesom han ogsaa selv kasserede de Obligationen paaklæbde 4 Stempelmærker ved over dem at skrive det fingerede Navn „Anders Olsen“. Obligationen overgav Arrestanten derefter til Gjæstgiver Hansen, fra hvem han imidlertid senere fik den tilbageleveret mod at stille anden Sikkerhed for Beløbet, hvorefter han fraklippede og tilintetgjorde den falske Thinglæsningspaategning. I Juni Termin 1885 forskaffede Arrestanten bemeldte Hans Nielsen et Laan paa 5000 Kr. fra Gaardejer Jens Jørgensen, for hvilket Laan der skulde gives 1ste Prioritets Panteret i Hans Niensens Ejendom, idet 2045 Kr. af Laanet skulde anvendes til Indfrielse af en i Ejendommen paa 1ste Prioritet indestaaende Gjæld til

Ringsted Sparekasse med Renter. Arrestanten indfrieede imidlertid ikke, saaledes som han havde lovet Hans Nielsen, Sparekassens Prioritet, idet han, der forøvrigt havde et større Beløb tilgode hos Hans Nielsen, forbrugte de ommeldte 2045 Kr., saa at Jens Jørgensen derved tillige ikke erholdt den Sikkerhed for det af ham ydede Laan, som han efter Aftalen skulde have havt. Endvidere har Arrestanten af Beløb, som Parcellist Christian Peder Christensen og Gaardejer Ole Madsen havde leveret ham til Anbringelse i et bestemt angivet Øjemed, selv svigagtig forbrugt henholdsvis 129 Kr. 6 Øre og 277 Kr. 50 Øre. Arrestanten har endelig vedgaaet, at han, da han i December 1885 fik forhenværende Gaardejer Hans Madsen til at laane sig 4000 Kr. med Pant i sin Ejendom i Roeskilde, urigtigen for denne angav, at der i Ejendommen kun indestod 6000 Kr., medens der i Virkeligheden indestod 7700 Kr., idet han forøvrigt vil have næret Haab om at faa Prioritetshaveren for de 1700 Kr. til at rykke tilbage eller ogsaa at faa denne Prioritet indløst og derhos vil have ment, at Hans Madsen, selv om han for denne havde opgivet det hele i Ejendommen indestaaende Beløb, vilde have forstrakt ham med det ommeldte Laan, men ligesom bemeldte Prioritetshaver har udsagt, at han ikke vilde være gaaet ind paa at rykke sin Prioritet tilbage, saaledes har Hans Madsen erklæret, at han ikke vilde have laant Arrestanten de 4000 Kr. mod Sikkerhed i Ejendommen efter 7700 Kr. Medens det derhos maa billiges, at der ikke i den indankede Dom er paalagt Arrestanten Strafansvar med Hensyn til nogle i hans Bo forefundne, med falske Akceptpaategninger forsynede Vexler og tvende falske Gjældsbreve, der af ham vare udfærdigede for muligen ved given Lejlighed at kunne benytte dem til derpaa at rejse Penge, uden at saadan Benyttelse imidlertid har fundet Sted, ligesom heller ikke for det af ham udviste Forhold med at sælge nogle ham overleverede, Partikulier Jørgen Andreassen tilhørende Pengeeffekter, idet der ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste Arrestantens Forklaring om, at han har anset sig bemyndiget til at foretage et saadant Salg, vil Arrestanten for sit iøvrigt udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 253, § 257, § 268, § 269 1ste og 2det Stykke samt § 275 jfr. § 270 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og Underrettsdommen, ved hvilken han er anset med lige Arbejde i 2½ Aar, vil derfor i Overensstemmelse hermed være at forandre, ligesom der heller ikke, som i den indankede Dom sket, findes Anledning til under nærværende Sag at tilkjende de Besvegne, Staldforpagter Jensen og Slagtermester Burchardt de af dem paastaaede Erstatningsbeløb af respektive 10,200 Kr. og 12,393 Kr. med Fradrag af de Beløb, der maatte blive dem udbetalte som Dividender i Arrestantens Konkursbo, medens Dommen derimod med Hensyn til

Aktionens Omkostninger vil være at stadfæste. . . . Næst at bemærke, at der vel i Sagen savnes forskellige Oplysninger, men at Retten ikke har fundet aldeles tilstrækkelig Anledning til at opholde Sagen efter Tilvejebringelsen af disse, eftersom de ikke ville kunne faa nogen Indflydelse ved Fastsættelsen af den af Arrestanten forskyldte Straf, attesteres det, at Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Onsdagen den 11 Mai.

Nr. 114.

Advokat Klubien

contra

Niels Peder Esbensen (Def. Shaw),

der tiltales for Mened.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 15 Oktober 1886: Arrestanten Niels Peder Esbensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og til Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Seidelin, betaler Tiltalte Niels Peder Esbensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-
sagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peder Esbensen aktioneret for Mened, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Under en af Henriette Frederiksen ved bemeldte Birks Politiret anlagt Sag, hvorunder hun søgte Jens Hansen draget til Ansvar i Anledning af, at han den 14 August f. A. skulde have udskjældt hende for en Tyvemær, afgav Tiltalte, der af Sagsøgerinden førtes som Vidne, den 27 s. M. i bemeldte Politiret en Forklaring, der i det Væsentlige gik ud paa, at han havde hørt, at hun ved den ommeldte Lejlighed udskjælte Jens Hansen for „Din Skurk og Rævepels“, men at han derimod paa Grund af Afstanden ikke hørte, hvad Tale der faldt imellem Parterne, og at han navnlig ikke havde hørt, at Indklagede skjældte Klagerinden ud for en Tyvemær, hverken dengang eller tidligere, hvilken Forklaring Tiltalte derefter behørig forberedt inden Retten bekræftede med sin Ed. Der opstod imidlertid Mistanke om, at den af Tiltalte afgivne Forklaring var falsk, og under den mod ham i den Anledning indledede kriminelle Undersøgelse har han vel mod Henriette Frederiksens Benægtelse fastholdt, at hun har brugt de anførte Skjældsord mod Jens Hansen, men iøvrigt har han efter nogen Tids Nægten tilstaaet, at hans beedigede Vidneforklaring forsaavidt var urigtig og afgiven mod bedre Vidende, som han hørte, at Jens Hansen ved den ommeldte Lejlighed udskjældte Henriette Frederiksen for „Din Tyvemær“ eller „Tyvekasse“ — medens han ikke ser sig istand til bestemt at huske, hvilke af disse Udtryk Jens Hansen brugte — hvorefter Henriette Frederiksen kom løbende efter ham og sagde: „Det hører Du paa, at han skjælder mig ud for en Tyvemær eller Tyvekasse“, hvortil Tiltalte vil have svaret, at han ikke hørte paa deres Vrøvl. Tiltalte har erklæret, at han ikke af Nogen er bleven forledet til saaledes at lægge Dølgemaal paa Sandheden og har derimod som Motiv hertil angivet, at han var bleven vred paa Henriette Frederiksen — mod hvem han iøvrigt ikke nærede nogen fjendtlig Følelse — fordi han var bleven ulejliget med at skulle afgive Vidneforklaring i en Sag, der efter hans Mening angik en Ubedydelighed, og hvori begge Parter formentlig havde ligemegen Uret, i Forbindelse med at han var saa meget paavirket af

nydte Drikkevarer, at det stod mindre klart for ham, at han handlede forkert ved at afgive den urigtige Forklaring. Det er nu vel oplyst, at Tiltalte, før han mødte i Retten, havde nydt en Del Drikkevarer, men ligesom Forhørsdommeren og Retsvidnerne have bevidnet, at Tiltalte, da han afgav sin Vidneforklaring, ikke gjorde Indtryk af at være beruset, men i sin Optræden havde det samme Væsen, som under den senere kriminelle Undersøgelse, saaledes har Tiltalte selv erkjendt, at han, da han afgav den falske Forklaring, ikke var utilregnelig, men nok vidste hvad han gjorde, og at han godt kunde huske, at han flere Gange af Dommeren blev advaret om at følge Sandheden, og at der i Retten blev læst Noget op for ham, som gik ud paa, at han skulde sige Sandheden. For den af Tiltalte saaledes begaaede Forbrydelse findes han, der er født den 9 Marts 1854, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom af 15 Oktober f. A. at være anset efter Straffelovens § 145, og da ogsaa den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er ham paalagt at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

Nr. 156.

Advokat Klubien

contra

Christen Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 170 eller §§ 174 og 176.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Marts 1887: Arrestanten Christen Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator, Kammerraad Valeur og Prokurator Seidelin, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 100 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christen Pedersen i Henhold til Straffelovens § 170 eller §§ 174 og 176. Tiltalte har vedgaaet, at han, der var Graverkarl ved Trinitatis Kirke i Fredericia, ifjor Sommer og senere har paa uterlig Maade behandlet dels et den 12 August 1875 født døvstumt Pigebarn, dels en den 15 December 1873 født Pige, der paa Grund af mangelfulde Aandsevner ikke er naaet videre frem i Udvikling end Børn i 7—8 Aars Alder, og har han navnlig erkjendt, at han har udvist saadant Forhold 3 Gange mod hvert af Børnene, enten paa Kirkegaarden, naar Børnene indfandt sig der under hans Arbejde sammesteds, eller andensteds, hvor han traf dem eller fik dem hen til sig, deriblandt en enkelt Gang i Ligkapellet, ved hvilke Lejligheder han da kyssede og kjærtegnede Børnene samt tog dem op under Skjorterne og befalte deres Kjønnsdele, idet han undertiden ogsaa førte Børnenes Haand ind i sine Benklæder og lod den røre ved hans Lem, og en Gang stak han Fingre op i den sidstnævnte Piges Kjønnsdele. Tiltalte har særligt erkjendt, at han ved at behandle de paagjældende Børn paa den ommeldte Maade nok kan have taget det med i Betragtning, at disse paa Grund af deres abnorme Tilstande vanskeligere vilde kunne røbe ham, hvorimod han vedblivende har benægtet at have foretaget sig Videre med Børnene end anført og paastaet, at han navnlig ikke har søgt at faa Samleje med noget af dem, og ihvorvel de Forklaringer af Børnene, der ere blevne tilvejebragte gjennem deres Foresattes eller Forældres Afhøring af dem, saavel som en under Sagen fremlagt Erklæring angaaende en Lægeundersøgelse af den ovenmeldte 13aarige Pige kunde tyde paa, at Børnene have været Gjenstand for en videregaaende Mishandling, uden at der dog er oplyst noget om, at de have taget Skade deraf, findes der ikke Føje til at forkaste Tiltaltes anførte Forklaring. Den ovennævnte 13aarige Piges Fader har begjært Tiltalte straffet for sit Forhold imod Barnet. For sit ovenmeldte Forhold vil

Tiltalte, der er født i Aaret 1825 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 173 og 174, sammenholdt med § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. Ved Underretsdømmen er Straffen fastsat til samme Art Fængsel i 80 Dage, og med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 139.

Advokat Nellemann

contra

Hermann Gotthardt Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Februar 1887: Arrestanten Hermann Gotthardt Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hermann Gotthardt Hansen for Tyveri. Ifølge derom af Skrædermester Rasmus Dubau Hjorth til Politiet foretagen Anmeldelse og senere i Retten afgiven Forklaring blev der den 26 Oktober f. A. om Aftenen fra hans aflaaede Lejlighed stjaalet forskellige Gjenstande, deriblandt en Figurfrakke og et Par Benklæder. Efterat de anmeldte Gjenstande havde været efterlyste i Politiefterretninger, anmeldte Pantelaaner Jens Hansen i Mathæusgade Nr. 23, at der den 26 Oktober f. A. om Aftenen af ham var blevet givet Laan paa en Frakke og et Par Benklæder svarende til de stjaalne, og efter Foranledning af Pantelaaner Hansen blev Arrestanten derefter anholdt som den Person, der formentlig havde pantsat de anmeldte Gjenstande, og som derfor mistænktes for at have begaaet det ommeldte Tyveri. Under Sagen har Arrestanten imidlertid benægtet at have foreværet dette Tyveri og ligeledes at have pantsat de ovennævnte Klædningsstykker, der have været taget i Bevaring under Sagen, idet han har benægtet overhovedet at have været i Besiddelse af dem. Ligesom imidlertid det af Pantelaaner Hansen til Politiet opgivne Signalement paa den Person, der pantsatte de nævnte Klædningsstykker, har vist sig fuldstændig at passe paa Arrestanten, saaledes har saavel Pantelaaner Hansen som dennes Hustru, der vare tilstede i Forretningen, da hendes Mand ydede Personen Laan paa Klædningsstykkerne, under Sagen edelig forklaret, at de med Bestemthed gjenkjende Arrestanten som den Person, der indfandt sig med Klædningsstykkerne og modtog Laan paa dem, og det maa herefter anses tilstrækkelig bevist, at Arrestanten den 26 Oktober f. A. om Aftenen har pantsat og saaledes været i Besiddelse af disse Klædningsstykker. Da nu Bestjaalne har aflagt Tilhjelmsingsed med Hensyn til disse og godtgjort sin Ejendomsret til dem, saa findes der at være tilvejebragt et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdg. 8 September 1841 § 6 fyldestgjørende Bevis til med Hensyn til bemeldte Klædningsstykker, der ere vurderede til ialt 16 Kr., at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke tilstrækkelig vise hen til, at han selv har stjaalet dem. Arrestanten er født den 30 December 1864 og er, foruden flere Gange før sit fyldte 18 Aar at være straffet for Tyveri, anset ifølge Rettens Dom af 28 August 1883 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 6 Mai 1884 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ifølge dens Dom af 6 Juni 1885 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med lige Straf. Som Følge af det Anførte vil han nu være at anse i Medfør af Straffelovens

og Arrestanten Valdemar Nicolaisen, der er født den 8 Juli 1867 og ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 1 Februar 1886 er anset efter Straffelovens § 228 tildels sammenholdt med § 46 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, den Sidstnævnte tillige for Hæleri, og er det i saa Henseende ved deres egne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 30 September f. A. traf Arrestanterne Frederik Jensen og Hans Jensen samt en Person ved Navn Stemann, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid er henvist til Paakjendelse ved militær Ret, Aftale med hinanden om at begaa Tyveri til fælles Fordel. Samme Dags Formiddag skaffede Arrestanterne Hans Jensen og Stemann sig i tyvagtig Hensigt med falsk Nøgle Adgang til et aflaaet Kvistværrelse i Ejendommen Stormgade Nr. 8, og stjal der — — og den 12 Oktober s. A. om Eftermiddagen stjal de i Forening med Arrestanten Nicolaisen fra det samme Værelse en Kjole af Værdi 24 Kr. Ogsaa dette sidste Tyveri blev udført indbrudsvis, idet de i tyvagtig Hensigt lukkede sig ind i Værelset ved Hjælp af falsk Nøgle. De stjaalne Kjoler tilhørte Elenora Margrethe Thielemann. I Oktober Maaned f. A. stjal Arrestanterne Hans Jensen og Stemann i en Grønthandlerbutik, til hvilken Adgangen var uhindret, en Opvarter Hans Rasmussen tilhørende Vinterfrakke af Værdi 20 Kr., som hang frit fremme. Umiddelbart efter Tyveriets Udførelse traf de Arrestanten Nicolaisen paa Gaden, og efterat de havde vist ham Frakken og fortalt, at den var stjaalen, bleve de enige om at pantsætte den til Fordel for dem alle Tre, hvad derefter ogsaa skete. Fremdeles har Arrestanten Nicolaisen efter foregaaende Aftale med Stemann i September Maaned f. A. begaaet 6 simple Tyverier, ved hvilke han fra Rum i Bygninger under Opførelse eller Reparation, hvortil han havde uhindret Adgang, har tilvendt sig Beklædningsgjenstande m. m. til en samlet Værdi af 54 Kr., tilhørende forskellige ved de paagældende Bygninger beskæftigede Arbejdere. Endelig har Arrestanten Hans Jensen stjaalet 3 Nøgler af Værdi 1 Kr. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Frederik Jensen efter Straffelovens § 229, Nr. 4, jfr. § 54, Hans Jensen og Nicolaisen efter dens § 230, 1ste og 2det Led, sidstnævnte Arrestant tillige efter § 238, jfr. § 241, 1ste Led, som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Frederik Jensen i 8 Maaneder og de tvende andre Arrestanter hver især i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. til hver, ville være at udrede af Arrestanten Nicolaisen med $\frac{15}{22}$, dog at Arrestanten Hans Jensen in solidum med ham deraf vil have

at tilsvare $\frac{1}{5}$, og af Arrestanten Hans Jensen med $\frac{7}{22}$, dog at Arrestanten Frederik Jensen in solidum med ham deraf vil have at tilsvare $\frac{2}{7}$.

Torsdagen den 12 Mai.

Nr. 151. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Jens Salomonsen, kaldet Faarup
 (Def. Asmussen),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Marts 1887: Arrestanten Niels Jens Salomonsen, kaldet Faarup, og Carl Edvard Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Andersen i 1 Aar og Faarup i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Lange, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Andersen, dog at Arrestanten Faarup in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Jens Salomonsens Vedkommende anførte Grunde og idet det efter de foreliggende Oplysninger ikke kan komme i Betragtning, at Tiltalte efter Dommens Afsigelse har tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 238, jfr. dens § 241, 1ste Led som for 4de Gang begaaet Hæleri; men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen for hans Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Jens Salomonsen, kaldet Faarup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange

fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirættens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltaltet til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestanterne Niels Jens Salomonsen, kaldet Faarup, og Carl Edvard Andersen, henholdsvis for Hæleri og for Tyveri anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efterat Ekviperingshandler Anders Jacobsen den 2 Januar d. A. havde anmeldt, at der i Løbet af de foregaaende to eller tre Dage var frastjaalet ham et Par Benklæder, som havde beroet frit fremme paa Disken i hans Butik, og disse Benklæder efter sket Efterlysning vare blevne afleverede til Politiet af en herværende Pantelaaner, som meddelte, at Arrestanten Faarup den 1 Januar d. A. havde pantsat dem hos ham, blev nævnte Arrestant anholdt, og da han forklarede at have den 31 December f. A. kjøbt Benklæderne for 4 Kr. af Arrestanten Andersen, der for ham havde foregivet at have faaet dem forærede, blev Undersøgelsen tillige rettet imod denne Arrestant. Arrestanten Andersen har nu under de over ham afholdte Forhør ogsaa erkjendt at have solgt Benklæderne til Faarup, og angaaende Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af dem, afgivet følgende Forklaring: Da han den 31 December f. A. om Aftenen Kl. ca. 9 passerede Boulevarden mellem Frederiksborggade og Gothersgade, blev han opmærksom paa en Mandsperson, der sad paa en af Bænkene der og havde en Pakke liggende ved Siden af sig. Et Øjeblik efter rejste denne Mandsperson sig op og gik sin Vej uden at tage Pakken med sig, og Arrestanten besluttede da at tilegne sig denne, som han antog, at Paagjældende havde glemt, hvilken Beslutning han strax iværksatte, idet han, medens Personen endnu kun havde fjernet sig nogle faa Skridt fra Bænken, satte sig i Besiddelse af Pakken og bortfjernede sig med samme, som viste sig at indeholde det ommeldte Par Benklæder. Denne Arrestants Forklaring giver det iøvrigt under Sagen Oplyste ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste, og vil den altsaa være at lægge til Grund for Paadømmelsen. Hvad angaar Tiltalen mod Arrestanten Faarup har denne erkjendt, at han, da han som ommeldt kjøbte Benklæderne af Andersen, havde en bestemt Formodning om, at de vare stjaalne. Benklæderne ere vurderede til 8 Kr. Arrestanten Faarup, der er født den 18 September 1854,

er oftere forhen straffet, bl. A. ifølge denne Rets Dom af 28 Juni 1873 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Amager Birks Extraretsdom af 9 September 1876 efter Straffelovens § 230 jfr. § 54 og § 238, jfr. i det Hele § 62, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 17 Mai 1881 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ifølge Amager Birks Extraretsdom af 9 August f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; samt efter Lov om Politiet udenfor Kjøbenhavn af 4 Februar 1871 § 6 jfr. Amager Birks Politivedtægt af 20 December 1878 § 4 med en Amager Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse — efter Straffeloven — Faarup efter dens § 238 jfr. § 241, 1ste Led, som for 4de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 122. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Andreas Hansen Enig (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Februar 1887: Arrestanten Andreas Hansen Enig bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Lange, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Hansen Enig, der er født den 29 Juli 1844 og anset bl. A. ved denne Rets Dom af 6 Mai 1876 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tugtshusarbejde i 3 Aar, ved Højesteretsdom af 30 April 1880 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugtshusarbejde i 2 Aar, ved Højesteretsdom af 31 Juli 1883 efter de samme Lovbestemmelser som for 7de Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 3 Aar, og senest ved nærværende Rets Dom af 31 August 1886 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og sigtes han i saa Henseende for i Slutningen af Oktober Maaned f. A. fra et Værelse i en under Opførelse værende Bygning i Birkegade, til hvilket Adgangen var spærret derved, at Døren til samme var lukket og Haandtaget manglede, at have stjaalet forskellige Snedkersvend Peter Nilsson og Snedkermester Peter Larsen tilhørende Værktøjsgjenstande, hvoriblandt tvende under Sagen tilstedebragte, nemlig et Stemmejern og en Høvl, som Arrestanten, efter hvad der er oplyst, ved det Tidspunkt, da Tyveriet er begaaet, har solgt til Detaljhandler Hans Olsen, og af hvilke Stemmejernet med Bestemthed er gjenkjendt af Snedkersvend Nilsson som ham tilhørende og ham frakommen ved det ommeldte Tyveri, og Høvlen ifølge Snedkermester Larsens Forklaring er af ganske samme Udseende som en Høvl, han har mistet ved samme Lejlighed, om han end, da der ikke fandtes særegne Kjendemærker paa denne, ikke med Sikkerhed har kunnet gjenkjende den tilstedebragte Høvl som ham tilhørende. Arrestanten har imidlertid vedholdende nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, idet han har forklaret at have købt Høvlen i Aarhus og Stemmejernet her i Staden hos en af ham nærmere opgivet Handlende; men da Arrestantens Forklaring om hans Hjemmel til Stemmejernet er ubestyrket, samt da Nilsson har aflagt Tilhjæmingsed og ført Bevis for sin Ejendomsret til samme, findes der med Hensyn til dette Stykke Værktøj, som er vurderet til 75 Øre, at være tilvejebragt et efter Danske Lov 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Forsaavidt Arrestanten endvidere sigtes for, i

Tiden fra den 23 til den 25 Oktober f. A. at have fra et af-
laaset Værelse i en under Opførelse værende Bygning paa Vester-
bro stjaalet 6 Snedkersvend Christen Hansen tilhørende Høvle,
er der efter sket Efterlysning fra Politiet vel af fornævnte Detajl-
handler Olsen og af Detajlhandler Jens Christensen afleveret
henholdsvis 5 Høvle og 1 Høvl, som Hansen har gjenkjendt
som de ham frastjaalne, og om hvilke der er tilvejebragt en
ikke ringe Formodning for, at de ere solgte af Arrestanten i de
nævnte Handlendes Forretninger, men Arrestanten har haard-
nakket nægtet nogensinde at have været i Besiddelse af Høvlene,
og der er ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham.
Endelig er Arrestanten ved sin Anholdelse funden i Besiddelse
af en Høvl, med Hensyn til hvilken han har afgivet en ufyldst-
gjørende Forklaring om sin Hjemmel til den, men heller ikke i
denne Henseende foreligger der Bevis for, at han har gjort sig
skyldig i nogen Ulovlighed. Idet Arrestanten altsaa alene vil
kunne dømmes for Hæleri med Hensyn til det ovenfor anførte
Stemmejern, vil han i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Led,
nu være at anse efter dens § 238 som for 8de Gang begaaet
Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Mandagen den 16 Mai.

Nr. 140. Højesteretsadvokat Bagger
contra
Anton Martin Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
28 Februar 1887: De i den fremlagte Forligsklage nævnte
Sigtelser, Skjældsord og Forhaanelser mod Citantinden Sofie
Amalie Skønbek bør døde og magtesløse at være, og bør Ind-
stævnte, Skomagermester Martin Jensen hensættes i simpelt
Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler Indstævnte og til det Offent-
lige de Retsgebyrer, der skulde have været erlagte, og det
Stempelpapir, der skulde have været forbrugt, saafremt Sagen
ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt
til Prokurator Bøcher i Salær og havde Udlæg 37 Kr. 25 Øre.
Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførererne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden Sofie Amalie Skønbek, hvem der er tilstaaet fri Proces, paastaaet Indstævnte, Skomagermester Martin Jensen, for de i Forligsklagen nævnte Sigtelser og Forhaanelser anset med Lovens strængeste Straf i Henhold til Straffelovens §§ 215 og 217, Fornærmelserne mortificerede og Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salær til hendes beskikkede Sagerfører, Prokurator Becher, som derhos har paastaaet sig refunderet 7 Kr. 25 Øre, der er betalt for en under Sagen fremlagt Forhørsudskrift. Indstævnte procederer til Frifindelse for Citantindens Tiltale med Tillæg af Procesomkostninger.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 Juni 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 11.

Mandagen den 16 Mai.

Nr. 140.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Anton Martin Jensen (Def. Lunn).

De paatalte Fornærmelser indeholdes i 3 Breve, som Indstævnte har tilskrevet Citantinden i Foraaret 1886, og som gaa ud paa at sigte hende for at have frastjaalet Indstævnte en Vin-
karaffe og for flere Gange at have plejet legemlig Omgang med Indstævnte, hvorhos denne i Brevene fremkommer med en Mængde grove Skjældsord og Forhaanelser mod Citantinden af en saadan Beskaffenhed, at de ikke egne sig til at gjengives, men Retten i saa Henseende maa indskrænke sig til at henvise til Forligsklagen. For muligt at gavne sin Stilling i nærværende Sag tilskrev Indstævnte under dennes Gang Politiet et Brev, hvori han paany sigtede Citantinden for at have stjaalet Karaffen og begjærte hendes Forhold gjort til Gjenstand for offentlig Undersøgelse. Under den derefter ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret indledede Undersøgelse har Indstævnte erkjendt, at Sigtelsen er ubeføjet, idet han selv har foræret Citantinden Karaffen. Indstævnte har derhos under Forhøret forklaret, at han, der er gift, siden engang i Februar 1886 har været forelsket i Citantinden, og at han oftere har søgt at formaa hende til at tilstaa ham Samleje, men at han aldrig har opnaaet det; da hun altid bestemt afviste hans Begjæring om Samleje, gik hans Kjærlighed til hende efterhaanden over til Had, og for at hævne sig paa hende, tilskrev han hende de under Sagen paatalte 3 Breve. Efterat Indstævnte havde tilskrevet Citantinden 2 af Brevene, tilskrev Citantinden Indstævnte og Hustru 3 Breve, som hun

dog sendte dem i én Konvolut, hvorefter Indstævnte tilskrev Citantinden det 3die af de paatalte Breve. Indstævnte har paa Grund af Indholdet af Citantindens Breve forment, at han i Henhold til Straffelovens § 219 maa frifindes eller dog hans Strafansvar indskrænkes til en Bøde, men heri kan der ikke gives ham Medhold, hvorimod den af Indstævnte, hvis Forhold bliver at henføre under Straffelovens §§ 215 og 217, forskyldte Straf findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos Udladelserne ville være at mortificere. Til det Offentlige vil Indstævnte have at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, og til Prokurator Bøcher, hvis Sagferelse har været lovlig, i Salær 30 Kr., ligesom Indstævnte bør refundere ham hans Udlæg af 7 Kr. 25 Øre. Stempelovertrædelse er ikke begaaet.

Onsdagen den 18 Mai.

Nr. 10. Rentier W. Klitgaard (Klubien)

contra

Fabrikant C. Groth (Hansen),

betr. Udlevering af nogle Aktier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1885: Indstævnte, Rentier W. Klitgaard, bør under en Bøde af 10 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, denne Dom siddes overhørig, til Citanten, Fabrikant C. Groth, udlevere de ovennævnte paa Ihændeleveren lydende Aktier i de danske Sukkerfabrikker til et nominelt Beløb af 10,000 Kr., imod at Citanten tilsvare ham 3694 Kr. 94 Øre med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 26 August 1884 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom Firmaet Soph. Philipson & Co. vilde have været uberettiget til at foretage en saadan Disposition over de

paagjældende, for pantsatte Effekter udstedte Modtagelsesbeviser, som efter Hovedcitantens Paastand skal have været tilsigtet ved disses Overgivelse til ham, saaledes har Hovedcitanten heller ikke havt Føje til at sé en Transport deri, at disse Recipisser — der efter deres Indhold og Beskaffenhed, jfr. ogsaa Lov angaaende Begunstigelser i Henseende til Brugen af stemplet Papir af 11 Februar 1863 §§ 3 og 4, ikke kunde sættes i Klasse med Dokumenter, som ere bestemte til almindelig Omsætning — vare forsynede med Kontracitantens Navn in blanco. Overleveringen til Hovedcitanten af Recipisserne med Kontracitantens Navn in dorso har derfor i ethvert Fald ikke kunnet give ham anden eller større Ret end den, Firmaet havde, til at faa de pantsatte Aktier udleverede af Banken mod Betaling af dennes Fordringer og til derefter i Aktiernes Værdi at søge Dækning for et saa stort Beløb, som Firmaets Fordring paa Kontracitanten maatte udgjøre.

Medens nu Kontracitanten findes med Rette, som af ham i Overensstemmelse med de af ham i foregaaende Instans nedlagte Paastande her for Retten paastaet, at kunne gjøre Fordring paa, at Mellemværendet mellem ham og Hovedcitanten afgjøres for hvert af de Partier af Aktier, der vare pantsatte ved de 2 Recipisser, for sig, vil derimod de af ham iøvrigt for Højesteret nedlagte principale Paastande om, i Stedet for Udlevering af de Aktier til et nominelt Beløb af 10,000 Kr., som vare pantsatte ifølge Recipisse Nr. 2274 og som endnu ere i Hovedcitantens Besiddelse, at faa betalt deres Værdi efter Koursen til forskjellige af ham opgivne Tidspunkter, allerede af den Grund ikke kunne komme i Betragtning, at de ere uden Hjemmel i den tidligere Procedure.

Som Følge heraf vil Hovedcitanten blive at tilpligte dels at betale til Kontracitanten det i Dommen nævnte Beløb af 2682 Kroner 67 Øre med Renter, dels i Overensstemmelse med Kontracitantens subsidære Procedure at udlevere de i Hovedcitantens Besiddelse endnu værende Aktier med vedhængende Koupons for 1887—88 og følgende Aar mod Betaling af 6377 Kroner 61 Øre, efter Forholdets Beskaffenhed uden Renter af dette Beløb.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten bør til Kontracitanten betale 2682 Kroner 67 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 15 Januar 1884, indtil Betaling sker. Saa bør Hovedcitanten og, imod at Kontracitanten be-

taler ham 6377 Kroner 61 Øre, inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Bøde af 10 Kroner til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, til Kontracitanten udlevere de i Privatbankens Recipisse Nr. 2274 omhandlede Aktier i de danske Sukkerfabrikker til et nominelt Beløb af 10,000 Kroner med Koupons for Aaret 1887—88 og senere Aar. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 24 Mai 1883 overleverede Citanten, Fabrikant C. Groth, det den paafølgende 15 August fallerede Vexellerfirma Sophus Philipson & Co. tvende af Privatbanken i Kjøbenhavn i 1883 til ham udstedte Recipisser, nemlig Nr. 2274 og 2279, ved hvilke Banken erkjendte af ham at have modtaget til Sikkerhed for Laan af ialt 14,000 Kr. nogle Aktier i de danske Sukkerfabrikker til et nominelt Beløb af 20,000 Kr., hvorfor Citanten modtog bemeldte Firmas Tilstaaelse, hvorefter Recipisserne vare modtagne som Depot for løbende Ultimoengagements, og Firmaet kun var berettiget til at sælge fornævnte Aktier, saafremt Citanten ikke 8 Dage, efterat Firmaet havde præsenteret ham hans Ultimoafregning, havde indbetalt det tabte Beløb til Firmaet, der paa sin Side forpligtede sig til strax at udlevere Citanten Recipisserne, saasnart alle løbende Engagements vare afviklede uden Tab for Citanten. Da de ovennævnte tvende Recipisser, paa hvis Bagsider Citanten havde skrevet sit Navn in blanco, imidlertid af Firmaet den paafølgende Dag bleve pantsatte til Indstævnte, Rentier W. Klitgaard, der, idet Fallitboets Skyld til ham langt overstiger de ham af Firmaet i Pant givne Effekters Værdi, har vægret sig ved at udlevere dem, har Citanten — efter at det under Sagen er oplyst, at Indstævnte har udløst saavel de ifølge den ene Recipisse pantsatte 10,000 Kr. Aktier ved at betale den paa dem laante Kapital 7000 Kr. med Renter 169 Kr. 17 Øre, hvilke Aktier derefter ere blevne solgte for 11,988 Kr., som de ifølge den anden Recipisse pantsatte 10,000 Kr. Aktier ved at betale i Kapital og Renter 7377 Kr. 61 Øre samt at Indstævnte af disse Aktier, hvilke han endnu besidder, har hævet Udbyttet for 1883—84 med 1000 Kr. — paastaet Indstævnte tilpligtet dels at udlevere de sidstomhandlede

paa Ihændeoveren lydende Aktier, imod at han betaler Indstævnte 6377 Kr. 61 Øre, nemlig Indløsningssummen med Fradrag af det af Indstævnte hævdede Udbytte, dels at betale 11,988 Kr. eller det Beløb, hvortil de førstnævnte Aktier ere realiserede, med Fradrag af disses Indløsningssum 7169 Kr. 17 Øre eller 4818 Kr. 83 Øre, fra hvilket Beløb Citanten imidlertid har erkjendt, at der yderligere vil være at drage 2136 Kr. 16 Øre, som Citanten ifølge Ultimoopgjørelsen skylder Firmaets Fallitbo, og hvorfor Aktierne ifølge den truffne Aftale skulde have tjent Firmaet til Sikkerhed, altsaa til Rest 2682 Kr. 67 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 Januar 1884. Indstævnte har derimod paastaat sig frifunden for Citantens Tiltale, idet han har forment, at selv om ogsaa Firmaet Sophus Philipson & Co., ifølge den mellem dette og Citanten truffne Aftale maatte have været uberettiget til at disponere paa den ovenanførte Maade over Recipisserne, kan dette i ethvert Fald ikke berøre hans Ret, eftersom Recipisserne af den, til hvem de vare udstedte, nemlig Citanten, ere forsynede med Endossement in blanco o: med en Transport i dennes videstgaaende Form, og at han som den lovlige og godtroende Erhverver af dem derfor formentlig ifølge Grundsætningerne i Frd. 9 Februar 1798 ikke kan mødes med andre Indsigelser end dem, der kunne ses af selve Recipisserne, i hvilke der imidlertid ikke indeholdes Nogetsomhelst, der kunde være til Hinder for den af Firmaet over dem foretagne Disposition. Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at de heromhandlede Recipisser ikke kunne stilles ved Siden af saadanne Modtagelsesbeviser, som efter deres Indhold eller Bestemmelse allerede ved Udstedelsen maatte forudsættes at kunne blive Gjenstand for Omsætning. Det hedder nemlig i Recipisserne, efterat der først i dem er meddelt Tilstaaelse for, at Banken af Citanten til Sikkerhed for et ydet Laan har modtaget de paagældende Aktier som haandfaaet Pant: „Ved Laanets Indfrielse bliver denne Recipisse at tilbagelevere i kvitteret Stand. Af Bankens Reglement af 19 Marts 1860 udhæves særlig § 10, hvorefter denne Recipisse bliver uden Forbindtlighed for Banken, saafremt Pantet skulde blive solgt; og § 9, hvorefter denne Recipisse eventuelt kan mortificeres paa Debtors Bekostning ved en 3 Gange i den Berlingske Tidendes Morgenavis indrykket Bekjendtgørelse“. Herefter er Banken nemlig vel berettiget til at fordre Recipisserne tilbageleverede, men den har ikke paataget sig nogen Forpligtelse til kun at udlevere de pantsatte Effekter mod Recipissernes Tilbagelevering, og Grundsætningerne i Frd. 9 Februar 1798 findes derfor ikke at kunne være anvendelige paa de heromhandlede Recipisser, ligesom det ikke findes med Sikkerhed at kunne udledes af den ovenanførte Paategning paa Recipissernes Bagside, at der — som af Indstævnte hævdet, men af

Citanten bestridt — er givet Transport paa disse. Som Følge heraf, og da der derhos maa gives Citanten Medhold i, at Firmaet ifølge den mellem dette og Citanten truffne Aftale var uberettiget til at foretage den ommeldte Disposition over Recipisserne samt i, at han ifølge bemeldte Aftale ikke kan være pligtig til at tilsvare Indstævnte mere end det Beløb, han ifølge Ultimoopgjørelsen skylder Firmaets Fallitbo, vil Citantens Paastand være at tage tilfølge, saaledes at Indstævnte tilpligtes at udlevere de paastaede Aktier, mod at Citanten betaler de ovennævnte 6377 Kr. 61 Øre med Fradrag af Indstævntes Debet 2682 Kr. 67 Øre eller 3694 Kr. 94 Øre, hvoraf Citanten imidlertid ifølge Indstævntes Paastand vil have at svare ham 5 pCt. Renter pro anno fra bemeldte Aktiers Indløsningsdag den 26 August 1884. Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkjendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 20 Mai.

Nr. 23. Grosserer **N. Chr. Fischer** (Selv)

contra ,

Grossererfirmaet **Axel Prior** ved dets eneste Indehaver,
Grosserer **Axel Prior** (Halkier),

betr. Spørgsmaal om tilgodehavende Provision.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 August 1886: Saafrømt Indstævnte, Grosserer Axel Prior, efter lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at der mellem ham og Citanten, Grosserer N. Chr. Fischer, ikke er bleven indgaaet nogen Overenskomst, ifølge hvilken Citanten som Agent for Indstævntes Asfaltforretning i Aaret 1885 skulde lønnes med Provision, bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos Sagens Omkostninger i saa Fald ophæves. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han under Tvang af en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, til Citanten levere en overensstemmende med Indstævntes Bøger forfattet Provisionsopgjørelse for Citanten for Aaret 1885, samt betale Citanten denne Sags Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes

inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at Stempel ikke ses at være benyttet til den ovennævnte Stadfæstelsesskrivelse af 13 September 1884, af hvilken ikkun Kopi den 25 Marts d. A. er fremlagt.

Højesterets Dom.

Da det ikke ved de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger kan anses bevist, at Citanten i Aaret 1885 har været lønnet med Provision, og Dommen ikke fra Indstævntes Side er kontra-paaanket, maa det have sit Forblivende ved, at Sagens Udfald er gjort afhængigt af Indstævntes Ed; og idet der ikke findes Grund til efter Citantens subsidiære Paastand for Højesteret at forandre Edsthemaet, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Dommens Efterlevelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Grosserer N. Chr. Fischer, paastaar under denne Sag Indstævnte, Grosserer Axel Prior, tilpligtet under en af Retten fastsat daglig Mulkt at levere Citanten en Provisionsopgjørelse for Aaret 1885 overensstemmende med hans Bøger og at betale Citanten Sagens Omkostninger skadesløs; hvorimod Indstævnte paastaar sig fri-funden, ligeledes med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Indstævnte, der i nogen Tid havde drevet en Asfaltforretning her i Staden, stadfæstede i Brev af 13 September 1884 at have engageret Citanten for den resterende Del af bemeldte Aar til at virke for Indarbejdelse af den nævnte Forretning med Provision efter en i Brevet anført Provisionsskala og med en Minimalen af 500 Kr. for den omhandlede Tid. Ogsaa i hele Aaret 1885

og indtil Forholdet mellem Parterne i Begyndelsen af Marts 1886 paa Grund af Uenighed imellem dem ophørte, virkede Citanten som Agent for Indstævnte; men medens det er in confesso, at Citanten fra Begyndelsen af Aaret 1886 lønnedes efter en den 2 Januar s. A. sluttet Overenskomst med $2\frac{1}{2}$ pCt. af Forretningens Bruttoindtægt, dog med en garantert Minimumsgage af 1200 Kr. aarlig, drejer Tvisten i Sagen sig om, hvorvidt Citanten for Aaret 1885 skulde lønnes med fast Løn eller med Provision. Citanten, der erkjender, at hans Engagement hos Indstævnte efter Overenskomsten af 13 September 1884 eo ipso ophørte med bemeldte Aars Udgang, og at fortsat Virksomhed for Indstævnte forudsatte en ny Overenskomst, paastaar nemlig, at der mellem Parterne er bleven indgaaet Overenskomst om, at Citanten i Aaret 1885 foreløbig og indtil Indstævnte traf anden Bestemmelse, skulde fortsætte sin Virksomhed som Agent paa de tidligere Betingelser og navnlig med Provision efter den tidligere gjældende Skala, dog saaledes, at Citanten skulde have Ret til som Minimalløn at hæve 150 Kr. maanedlig. Derimod gaar Indstævntes Fremstilling ud paa, at han, da hans Asfaltforretning havde bragt ham stort Tab, og han var betænkt paa at ophøre med denne Forretning, fra Begyndelsen af Aaret 1885 ikkun har antaget Citanten foreløbig med en fast Løn af 150 Kr. maanedlig, saaledes at Indstævnte kunde hæve Forholdet naar som helst, men at han ikke har indrømmet Citanten nogen Provision. Naar Citanten til Støtte for, at Indstævnte ikke har anset ham som lønnet med fast Gage, har paaberaabt, at han i en ham den 23 Juli f. A. af Indstævnte meddelt og i Sagen produceret Kontokurant er opført med en Debet en Saldo af 1255 Kr. 49 Øre, medens han mener, at han, naar han var lønnet med fast Gage, maatte have været krediteret for Løn til 1 Juli s. A., kan dette ikke tillægges nogen væsentlig Betydning, da det af Indstævnte uimodsagt er anbragt, at det i hans Forretning er Brug, at Gager først krediteres under Balancen ved Aarets Slutning, ligesom bemeldte Kontokurant efter Indstævntes Anbringende, der dog af Citanten er benægtet, ikkun var begjæret af Citanten til Oplysning om hans øvrige Mellemværende, navnlig med Hensyn til forskjellige ham ydede Laan og en ham aabnet Remburskredit. Derimod findes der at maatte gives Citanten Medhold i, at den Omstændighed, at han i en ham af Indstævnte meddelt Kontokurant af 3 Marts d. A. er, efter først under 21 Juli f. A. at være krediteret for Rejseudgifter i Følge Opgave 198 Kr. 37 Øre, den 23 s. M. debiteret for Halvdelen af disse Rejseomkostninger med 99 Kr. 18 Øre, og ligeledes den 8 August er debiteret $\frac{1}{2}$ Andel af Rejseomkostninger 40 Kr. 50 Øre, taler imod, at han dengang har været lønnet med fast Gage, og naar Indstævnte har anført, at Citanten havde erkjendt, at han paa disse Rejser ogsaa havde besørget egne Forretninger, og

at han til den første af Rejserne havde brugt utilbørlig lang Tid, og at Citanten derfor havde samtykket i saaledes at blive debiteret den halve Del af Rejseomkostningerne, er Rigtigheden heraf imod Citantens Benægtelse ikke bevist, og at Citanten til den første af Rejserne har brugt utilbørlig lang Tid, maa efter det i Sagen Oplyste anses for ugrundet. Endvidere have Asfaltør H. F. Drescher og Direktør A. H. E. Fich, der i Følge Kontrakt med Indstævnte af 15 September 1883 begge vare Interessenter i Indstævntes Asfaltforretning, idet der tilkom dem Procenter af dens Nettoudbytte, afgivet Vidneforklaringer i Sagen, der bestyrke, at Citanten i Aaret 1885 lønnedes med Provision. Drescher, der som Fuldmægtig havde den tekniske Ledelse af den paagjældende Forretningsbranche, og som foruden 4000 Kr. aarlig skulde have 30 pCt. af Forretningens Nettoudbytte, har saaledes forklaret, at han deraf, at han har set en Provisionstaxt, som Citanten havde faaet af Indstævnte, véd, at Citanten var lønnet med Provision af de Forretninger, som han tilførte Indstævnte, og at han intet har hørt om og derfor ikke kan antage, at der i Aaret 1885 skulde være sket nogen Forandring i saa Henseende. Derhos har han forklaret, at han ifjor Eftersommer eller Efteraar overværede en Samtale mellem Sagens Parter og en Trediemand, i hvilken der var Tale om Provision, og at han forstod denne Samtale saaledes, at Citanten ogsaa dengang lønnedes med Provision som Agent for Indstævntes Asfaltforretning. Direktør Fich, der efter sin Kontrakt med Indstævnte stillede sine Kundskaber og Erfaring og sine Forbindelser i Asfaltbranchen til Indstævntes Raadighed, og hvis Raad ogsaa efter det Oplyste blev meget benyttet af Indstævnte, har forklaret, at han, da han i Februar f. A. var her i Byen, spurgte Citanten om, hvilken Provision der var ham tilsagt, og at han, da Citanten derefter havde forevist ham nogle Provisionssatser, som han angav at have faaet bestemt for Aaret 1884, og i hvilke han omtalte, at der ikke var sket nogen Forandring, yttrede, at disse Satser vare altfor høje, samt at Vidnet kort Tid efter til Indstævnte omtalte, at de Citanten bestemte Provisionssatser vare altfor høje, uden at Indstævnte i den Anledning til Vidnet yttrede noget om, at Citanten ikke blev lønnet med Provision. Endvidere har Fich forklaret, at da Citanten i en Samtale med Vidnet i November eller December f. A. havde beklaget sig over, at Indstævnte stundom lod en Trediemand indblende sig i de af Citanten indledede Forretninger, navnlig fordi Citanten frygtede for derved at gaa Glip af Provision, omtalte Vidnet nogen Tid efter denne Sag til Indstævnte, og at Citanten, som anført, frygtede for, at man herved vilde berøve ham Provision for af ham indledede Forretninger, hvortil Indstævnte da svarede, at Citanten slet ikke behøvede at være bange derfor, hvad Vidnet forstod som refererende sig til Berøvelse af Provision, og at Indblan-

dingen kun var sket, fordi Citanten undertiden havde vist sig for let til paa Forretningens Vegne at indgaa paa byrdefulde Forpligtelser. Rigtigheden af disse Vidneforklaringer har Indstævnte ikke benægtet, medens han dog har benægtet, at det af den af Drescher paahørte Samtale har fremgaaet, at Citanten endnu i Aaret 1885 lønnedes med Provision, hvorhos han, næst at bemærke, at ingen af Vidneforklaringerne gaar ud paa, at han til nogen af Vidnerne eller i deres Paahør har udtalt, at Citanten i Aaret 1885 lønnedes med Provision, har anført, at Direktør Fich efter sin Stilling til Forretningen ikke havde nogen Ret til at indblande sig i Forretningens Administration eller i Lønningsforholdene, og at, naar Fich i Februar f. A. til Indstævnte har gjort Bemærkning om, at Citantens Provisionsssatser vare for høje, hvad Indstævnte dog ikke vil kunne erindre at være sket, maa dette have været en flygtig Bemærkning, som Indstævnte ikke har lagt Vægt paa. Endelig har Indstævnte anført, at han, forsaavidt Citantens af Fich omtalte Beklagelse over Indgriben i af ham indledede Forretninger skulde have Hensyn til et Provisionsengagement, maatte, da Citanten dengang var lønnet med fast Gage, tænke sig hans Ytringer refererende sig til den for Fremtiden paatænkte Ordning. Herved maa imidlertid erindres, at det er in confesso i Sagen, at Direktør Fich havde, som Citanten har udtrykt sig, meget at sige i Asfaltforretningen, og at Indstævnte meget ofte raadførte sig med ham om allehaande Detailler i Forretningen, og det kan da herefter ikke anses for rimeligt, at Indstævnte i sin Samtale med Fich i Februar f. A. ikke skulde have oplyst denne om, at Citanten ikke lønnedes med Provision, saafremt dette virkelig var Tilfældet, ligesom det maa erindres, at Citanten maa antages ikke at have været bekendt med, at Indstævnte paatænkte den for Aaret 1886 indførte nye Lønningsordning, dengang Samtalen i November eller December f. A. fandt Sted mellem Indstævnte og Fich. Medens der nu ved det Anførte ikke kan anses tilvejebragt Bevis for, at Citanten i Aaret 1885 har været lønnet med Provision, skjønnes der dog at være tilvejebragt en saadan Formodning herfor, at Sagens Udfald i Henhold til D. L.s 1—14—6 findes at burde gøres afhængig af Indstævntes Ed, i hvilken Henseende bemærkes, at denne Formodning ikke kan anses svækket derved, at Indstævnte i et Brev af 22 Oktober f. A., i hvilket han begjærede Direktør Fichs Raad angaaende nye Engagementer og en ny Ordning af Lønningsforholdene ved Forretningen, opgav Citantens Løn efter den daværende Ordning til 1800 Kr., og efter den paatænkte nye Ordning til samme Beløb „som garanteret Minimum, idet han lønnes med 2½ pCt. af Bruttoomsætningen“, hvilken Opgivelse efter den daværende Ordning Fich ogsaa vil have forstaaet som betegnende Udgiften til Citanten i Provision eller Forskud paa Provision. Naar Indstævnte derfor med sin

Ed bekræfter, at der mellem ham og Citanten ikke er bleven indgaaet nogen Overenskomst, ifølge hvilken Citanten som Agent for Indstævntes Asfaltforretning i Aaret 1885 skulde lønnes med Provision, vil Indstævnte blive at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger i saa Fald ville være at ophæve; hvorimod Indstævnte, dersom han ikke aflægger Eden, vil blive pligtig til, overensstemmende med Citantens Paastand, under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende daglig Bøde, der findes at kunne bestemmes til 5 Kr., at levere Citanten en Provisionsopgjørelse for Aaret 1885 overensstemmende med hans Bøger, hvorved bemærkes, at Indstævnte, for det Tilfælde, at Citanten i Aaret 1885 maa anses lønnet med Provision, ingen særlig Indsigelse har fremsat imod, at Provisionen tilkommer ham efter de i Aaret 1884 bestemte Provisionsatser. I sidste Fald vil Indstævnte derhos blive pligtig at erstatte Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at Stempel ikke ses at være benyttet til den ovennævnte Stadfæstelsesskrivelse af 13 September 1884, af hvilken ikkun Kopi den 25 Marts d. A. er fremlagt. Iøvrigt findes ingen Stempelovertrædelse at foreligge under Sagen.

Mandagen den 23 Mai.

Nr. 137.

Advokat Klubien

contra

Christian Mortensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Løsgængeri.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 12 Januar 1887: Arrestanten Christian Mortensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede i Erstatning til Jørgen Jensens Enke Ane Pedersen paa Veldbæk Mark 4 Kr. Saa bør Arrestanten ogsaa tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hjort, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Harpøth, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Februar 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forryndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte for det af ham vedgaaede, i den indankede Dom fremstillede Forhold med Hensyn til en Tobakspibe maa anses efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen auførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Mortensen — der er født i Aaret 1854 og som tidligere, foruden at han mange Gange har været straffet dels for Løsgænger og Betlert dels for Betleri alene, senest ifølge Sorø Kjøbstads Politiretsdom af 4 Mai f. A. for sidstnævnte Forseelse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, har været anset ifølge Ringsted Kjøbstads Extraretsdom af 30 December 1874 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Hjern-Ginding Herreders Extraretsdom af 3 Januar 1880 efter samme Lovs § 248 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2 med samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage samt ifølge den kongelige Lands-over- samt Hof- og Stadsretsdom af 22 April 1884 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter sin Forklaring oprindeligt har lært Mølleriet, men efter at have faaet sin venstre Haand knust har befattet sig med Staaltraadsarbejde, hvoraf han dog Intet har havt siden September f. A. — har fra om-

trent Midten af den nævnte Maaned og indtil han den 11 November næstefter blev anholdt i Harboøre, flakket omkring i Jylland uden Arbejde og udelukkende ernærende sig ved Betleri. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten — der, medens han saaledes flakkede om, en Dag i Oktober Maaned, som det maa antages, den 17 var gaaet ind hos Jørgen Jensens Enke, Ane Pedersen paa Veldbæk Mark i Skads Herred og, efter for-gjæves at have bedt hende om noget Kaffe og Øl samt anmodet hende om at faa kogt Suppe paa et Stykke af ham medbragt Kjød, havde havt legemlig Omgang med hende, hvorfor han havde givet hende 1 Kr., som hun i hans Paasyn havde gjemt i en i et uafaaaset Skab i Stuen beroende Skindpung, hvori der efter hendes Forklaring iforvejen var 3 Kr. — har, da Ane Pedersen paa Grund af, at Arrestanten paany vilde have Om-gang med hende og forlangte, at hun skulde klæde sig af, forlod Stuen, ud af det ommeldte Skab stjaalet den nævnte Pung med de Penge, som vare deri, men hvis Beløb Arrestanten, der ved den omhandlede Lejlighed vil have været noget beruset, efter sin Forklaring ikke véd, hvorefter han bortfjernede sig dermed, samt at han endvidere den 26 s. M., da han paa sin Vandring var kommen ind til Gaardmand Jens Christian Jensen i Valsted i Hjerme-Ginding Herreder efter sin Forklaring for at betle, men Ingen traf i Forstuen eller Dagligstuen, har tilvendt sig et Jensen tilhørende Lommeuhr, som hang paa Væggen i Dagligstuen og puttet det i Lommen. Da Jens Christian Jensen i det Samme kom til, forlod Arrestanten hurtigt Gaarden og gik hen til den nærmeste Gaard, men da Uhret strax savnedes og Jensens Søn — der havde fattet Mistanke om, at Arrestanten havde taget det — fulgte efter Arrestanten, kastede denne, der saa ham komme og nok tænkte sig, at det gjaldt Uhret, dette gennem et Lyshul i Kostalden og forlod, efter at være visiteret, Gaarden uden at have Uhret med sig. Dette, der samme Dags Aften blev fundet og tilbageleveret Jens Christian Jensen, er under Sagen vurderet til 5 à 6 Kr., men Bestjaalne har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Derimod har Ane Pedersen paastaat sig tilkjendt 4 Kr. i Erstatning hos Arrestanten, hvilken Paa-stand er tagen til Følge ved Underrettsdommen. Arrestanten har derhos erkjendt, at han, som det maa antages, samme Dag, som han begik Tyveriet hos Ane Pedersen, har fra Husmand Laurids Andersen Skous Hus paa Veldbæk Mark, hvor han havde været inde for at faa Noget at drikke samt faa det oven-ommeldte Stykke Kjød tillavet, ved sin Bortgang medtaget en Skou tilhørende lille Hund, som han havde taget paa Armen, men som han efter at have fjernet sig et kort Stykke fra Huset lod løbe, da han saa et Par Mænd — der efter det Oplyste af Skous Hustru vare sendte efter ham for at faa Hunden tilbage — komme; Arrestanten, der efter sin Forklaring, var svirende

og ikke véd, hvorfor han tog Hunden med sig, har imidlertid paastaet, at han ikke gjorde det i den Hensigt at beholde den, og mod hans Benægtelse kan dette ej heller anses tilstrækkelig godtgjort. Forsaavidt Arrestanten endelig er sigtet for under et Ophold i Agerfeldt Kro at have frastjaalet en omvandrende Person fra Farup ved Navn Hans Jensen 9 Kr. og en Tobakspibe, har han afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, medens han i bemeldte Kro var sammen med den nævnte Hans Jensen, af denne laante en Pibe, som det var hans Hensigt at tilbagelevere, men at han, da han strax efter begik Uhrtyveriet i Jens Christian Jensens Gaard, ikke turde bringe Hans Jensen, der da opholdt sig i en Gaard lige overfor, Piben tilbage og derfor tog den med sig, da han gik bort, samt at han ca. 14 Dage efter har pantsat den til en Husmand, hos hvem den ogsaa under Sagen er funden, men i en saadan Tilstand, at den ikke har kunnet ansættes til nogen Værdi. Derimod har Arrestanten vedholdende benægtet at have frastjaalet bemeldte Hans Jensen — hvis nuværende Opholdssted ikke har kunnet oplyses — de ovennævnte 9 Kr., og der er iøvrigt Intet oplyst til Bestyrkelse af, at han skulde have stjaalet det nævnte Pengebeløb, ligesom der ej heller foreligger Oplysning om, at den foran ommeldte Pibe, da Arrestanten laante den, havde nogen væsentlig Værdi. Som Følge heraf maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen ikke er anset strafskyldig i den omhandlede Henseende. Derimod vil han for sit øvrige ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 230 1ste Led samt efter Lov 3 Marts 1860 § 5 jfr. §§ 1 og 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 159.

Advokat Nellemann

contra

Christen Peter Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Februar 1887: Tiltalte Christen Peter Christensen bør straffes med 25

Slag Ris og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Marts 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den deri nævnte Overretsdøm af 27 December 1886 er stadfæstet i Højesteret den 30 Marts d. A.,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drengen Christen Peter Christensen — der er født den 16 April 1873 og tidligere har været anset ved Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 17 Januar 1885 efter Straffelovens § 233, tildels sammenholdt med § 46, med 25 Slag Ris og ved Overrettens Dom af 27 December f. A., der stadfæster den nævnte Kjøbstads Extraretsdom af 24 November f. A. men for Tiden er indanket for Højesteret, efter § 233 med 2 Gange 20 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i November Maaned f. A., som det maa antages den 25, har i en Forstue i Uhrmager Sørensens Ejendom i Aalborg — til hvilken Forstue der maa antages at have været uhindret Adgang — tilvendt sig en Nøgle, der sad i Døren ind til et Pulterkammer, at han kort før sidste Jul endvidere har tilvendt sig en Nøgle, der sad indvendig i Gadedøren til en Snedker M. Jensen tilhørende Ejendom i samme By, at han en Aften i Januar Maaned d. A. har fra en uafaaaset Gang i en anden Ejendom sammesteds stjaalet en Kjøbmand Olufsens Søn tilhørende saakaldet „Kilke“ eller Børneslæde, som han

skulte paa sin Faders Loft, hvorhos han for at gjøre Slæden ukjendelig, foretog nogle Forandringer ved den samt malede den over med sort Farve, samt at han endelig den 22 s. M. om Morgenen har frastjaalet Mælkehandler Søren Chr. Jacobsen i Aalborg en Gadedørsnøgle og den paafølgende Morgen Nøglen til Jacobsens Butiksdør, hvilke Nøgler efter Tiltaltes Forklaring begge vare anbragte indvendig i de Døre, hvortil de herte, medens Jacobsen har udsagt, at han den førstnævnte Morgen, efter at have lukket Gadedøren op, havde taget Nøglen af denne og lagt den ind paa Disken i sin Butik. Tiltalte har vedgaaet, at han tilvendte sig de to sidstnævnte Nøgler i den Hensigt senere lejlighedsvis en Nat at begaa Tyveri hos Jacobsen, idet han dog kun vil have tænkt paa sammesteds at stjæle Hvedebrød, hvoraf Jacobsen ogsaa havde Udsalg, men at han iøvrigt ikke havde fattet nogen bestemt Plan om, naar han vilde udføre dette Tyveri. De stjaalne Koster, der ere bragte tilstede under Sagen og vurderede, Nøglerne hver til 50 Øre og Slæden til 2 Kr., medens Kjøbmand Olufsen har ansat dens Værdi paa den Tid, da den blev borttagen, til mindst 5 Kr., maa antages at være udleverede de respektive Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 233 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 25 Slag Ris, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 24 Juni 1887.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn,

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 12.

Mandagen den 23 Mai.

Nr. 119.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Chr. Larsen eller Bradsted (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Fleskum Herreds Extrarets Dom af 16 Oktober 1886: Tiltalte Niels Christian Larsen, kaldet Bradsted, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator A. Bentzen, 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Larsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Januar 1887: Tiltalte Niels Christian Larsen eller Bradsted bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Niels Christian Larsen eller Bradsted for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold. Da Tiltalte under en den 14 August sidstleden ved Fleskum Herreds Ret inkamneret Retssag var sagsøgt til Betaling af en Vexel paa 350 Kr. m. v., hvilken Vexel var forsynet med hans Navn som Trassent og Endossent og efter sket Protest de non solutione var bleven indfriet af Sagsøgeren under bemeldte Retssag som Endossent paa Vexlen, erklærede Tiltalte, der personlig gav Møde ved Sagens Inkamation, at han hverken selv havde underskrevet Vexlen eller det førstnævnte Endossement paa samme, eller tilladt nogen Anden at gjøre dette, og efterat vedkommende Sagsøger derpaa havde gjort Anmeldelse til Politimesteren i Aalborg om det saaledes formentlig foreliggende Falskneri og med Hensyn til samme henledet Opmærksomheden paa en paa Vexlen som Akceptant anført Vognmand, imod hvem der da var indledet kriminel Undersøgelse for Vexelfalsk ved bemeldte Kjøbstads Politiret, gjentog Tiltalte i et Forhør sammesteds den 25 August sin foranferte Erklæring. Efter samme Dag at være sat under Anholdelse, vedgik Tiltalte imidlertid i et Dagen efter afholdt Forhør, at han selv havde underskrevet den paagjældende Vexel, hvorhos han efter forskjellige Udflugter i et Forhør den 28 August tilstod, at han under den ovenmeldte Retssag havde mod bedre Vidende fragaaet sin Underskrift paa Vexlen, paa hvilken der foruden ham fandtes to Endossenter, i den Hensigt at blive fri for at betale Vexlens hele paalydende Beløb. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1825 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, sammenholdt med § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 24 Mai.

Nr. 145. Advokat Hindenburg
 contra
 Niels Sørensen Fugl (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Lollands Sønder Herreds Extrarets Dom af 6 Januar 1887: Tiltalte, Tækkemand Niels Sørensen i Læsø, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale de med denne Aktion og hans Arrest forbundne Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Zwick og Fasting, 12 Kr. til hver.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Marts 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og H. F. Møller, betaler Tiltalte, Tækkemand Niels Sørensen med Tilnavn Fugl, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønder Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Tækkemand Niels Sørensen med Tilnavn Fugl, der er født den 18 August 1837 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 202. Ifølge Tiltaltes Hustrus, Kirsten Mortensens, Fremstilling, der

stemmer overens med de af Vidnet Marie Hansen og Ægtefolkenes 11aarige Datter Hanne Bolette — der Begge vare tilstede ved den omhandlede Lejlighed — afgivne Forklaringer sparkede Tiltalte hende den 17 November f. A. om Morgenen i Brystet eller i Siden uden nogen Foranledning fra hendes Side, medens hun stod i Stuen og smurte Mad til Børnene, og hun, der frygtede yderligere Overlast fra Tiltaltes Side, hentede nu deres Nabo Julius Christensen, for at denne skulde tale Tiltalte til Rette, og da Christensen atter havde forladt Huset, fór Tiltalte ind paa hende og rev hende i Ansigtet med Neglene, saa at der flød Blod. Hun gik da atter til Christensen, hvem hun traf udenfor paa Marken, og da hun ikke turde være længere hos Tiltalte, begav hun sig derefter med 2 Børn til sin Søster, hvor hun fik Ophold. Nævnte Julius Christensen har som Vidne forklaret, at Kirsten Mortensen den omtalte Morgen hentede ham, fordi Tiltalte var ustyrlig og havde slaaet hende, og at hun, kort efter at han havde været hos hende, atter kom til ham med blodigt Ansigt. Ifølge Erklæring af den Læge, der undersøgte Kirsten Mortensen den 26 s. M., havde hun da en skorpedækket Hudafskrabning paa venste Side af Næsen, Huden paa Kinden og i venstre Tinding og var gullig farvet som Rest af opsugt Blodextravasat, medens der ikke paa Brystet fandtes Rester efter Slag. Kirsten Mortensen, der i Forhøret den 22 November f. A. havde forklaret, at hun efter det ommeldte Spark af og til havde Smarter i Brystet, har i Forhøret den 13 December næstefter erklæret, at hun da ikke længere havde nogen Men af Mishandlingen. Tiltalte har erkjendt, at han bemeldte Dag greb fat i sin Hustru, men har iøvrigt forklaret, at han ved den omspurgte Lejlighed var saa beskjænket, at han ikke kan mindes, om han sparkede og rev hende og saaledes hverken tør benægte eller kan bekræfte dette, i alt Fald har han som Følge af sin Drukkenskab handlet uden Forsæt og i Hidsighed. Kirsten Mortensen har nu vel ogsaa forklaret, at Tiltalte i Løbet af den Nat, der gik forud for den 17 November, jævnligen drak Rom af en Flaske, som han havde staaende ved sin Seng, men saavel ifølge hendes som de to Vidners Forklaring var han bemeldte Morgen ikke mere paavirket af Spiritus end at han vidste, hvad han gjorde. Ligesom der herefter mangler Grund til at antage, at Tiltalte ikke skulde kunne erindre, hvad der tildrog sig den omtalte Dag, saaledes findes der overfor hans tilbageholdne Forklaring ved de fremkomne Oplysninger at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har behandlet Kirsten Mortensen paa den af hende omforklarede Maade. Tiltalte findes herefter ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 202, dog at der ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til samme Lovs § 203, og da den ved Dommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter

Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billige, vil denne saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 146.

Advokat Levinsen

contra

Lars Peder Mogensen og Hans Pedersen
(Def. Halkier),

der tiltales for Uorden paa Værtshus samt Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 18 Novem-
ber 1886: Tiltalte, Tjenestekarl Lars Peder Mogensen bør hen-
sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt
at betale til Frederiksborg Birks Politikasse 8 Kr., saa bør han
og at udrede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger,
derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow 16 Kr. og
Defensor, Prokurator Langkilde 12 Kr., samt at betale i Erstat-
ning til Arbejdsmand Hans Pedersen af Gandløse 137 Kr. 89 Øre.
Husmand Hans Pedersen af Gandløse Mark bør til Frederiks-
borg Birks Politikasse at bøde 8 Kr., men iøvrigt for Aktors
Tiltale i denne Sag fri at være. Den idømte Erstatning at ud-
redes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og
iøvrigt bør Dommen at fuldbyrdes ved Øvrighedens Foranstalt-
ning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
4 Marts 1887: De Tiltalte Lars Peder Mogensen og Hans
Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Først-
nævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage
og En for Begge og Begge for En betale dels i Erstatning til
Arbejdsmand Hans Pedersen 137 Kr. 89 Øre dels Aktionens
Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Sa-
lærer, samt i Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Pro-
kuratorerne Petersen og Bøcher, 15 Kr. til hver. Den idømte
Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige
Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Ad-
færd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at ifølge en efter Dommens Afsigelse afgiven Lægeerklæring er Arbejdsmand Pedersens højre Haands Tilstand ikke væsentlig forbedret, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes for Hans Pedersen til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Hans Pedersen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Frederiksborg Birks Extraret indankede Sag sigtes de Tiltalte, Tjenestekarl Lars Peder Mogensen og Husmand Hans Pedersen for Uorden paa Værtshus samt Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og efter de Tiltaltes egne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Søndag Aften den 3 Januar f. A. befandt sig i Gandløse Kro foruden de Tiltalte ogsaa Arbejdsmand Hans Pedersen og flere andre Gjæster, som alle sluttede sig sammen for at nyde Drikkevarer i Selskab. Da der mellem 2 af dem opstod en Uenighed, som begyndte at gaa over til Haandgribeligheder, tog nævnte Arbejdsmand Pedersen, som han har forklaret, for at hindre Slagsmaal, den ene Urostifter i Frakken, hvorved denne gik itu. De Tiltalte blandede sig nu i Striden, idet Tiltalte Mogensen angreb En af Selskabet, medens Tiltalte Pedersen skubbede til Arbejdsmand Pedersen, hvorfor denne tog en Stol og slog om sig med, saa at han ramte Tiltalte Pedersen i Ansigtet. Under det derpaa opstaaede Slagsmaal mellem de Tiltalte paa den ene Side og Arbejdsmand Pedersen og en Fjerde af Selskabet paa den anden Side vare Borde og Stole væltede, Glas, Flasker og Lamper ituslaaede, og Tiltalte Pedersen og Arbejdsmand Pedersen falden omkuld paa Gulvet. Da de atter kom op, tog Tiltalte Pedersen fat paa Arbejdsmand Pedersen og trængte ham op mod et Chatol i Stuen, og idet han holdt ham fast med den ene Haand slog

han ham med den knyttede anden Haand i Ansigtet. Tiltalte Mogensen, hvis Modstander hurtig havde fjernet sig, sluttede sig til, og med et ituslaet Øglas, som han holdt om Foden, slog ogsaa han paa Arbejdsmand Pedersen, idet han sigtede efter og ramte Hovedet. Denne Sidste, som stadig holdtes fast, søgte ved at holde sin højre Haand for Hovedet at værgede dette for Slagene, og skjøndt han blødte stærkt og bad for sig, vedblev de Tiltalte at slaa ham, Pedersen med Næven og Mogensen med Glasset, indtil Førstnævnte kastede ham i Gulvet, hvor de Tiltalte sparkede ham og Tiltalte Mogensen endnu gav ham nogle Slag. Ved Lægeundersøgelse den næste Dag udviste Arbejdsmand Pedersen som Følge af den ham overgaaede Vold følgende Læsioner: et $1\frac{1}{2}$ Tomme langt dybt transversalt Saar i Panden, et tommelangt temmeligt overfladisk Saar, løbende i vertikal Retning lidt over højre Øje og et godt tommelangt dybt Saar i højre Haandflade, der trængte igjennem Bøjesener og Nerver til 4de og tildels 5te Finger. Han laa derefter under Lægebehandling først 4 Uger i sit Hjem og derpaa 3 Uger paa Sygehus, og efter Lægeattest af 9 Juni f. A. vare Saarene i Hovedet da lægte, dog at der under Saaret i Panden havde dannet sig en Fortykkelse af Benhinden, om hvis Udvikling intet afgjort kunde siges; Saaret i Haanden, som ikke var lægt, havde medført, at Haandens 3die, 4de og 5te Finger helt eller delvis vare stive. I en yderligere Erklæring af 15 September f. A. udtaler Lægen, at Saarene i Hovedet næppe ville faa nogen Betydning i Fremtiden, at den højre Haands 4de Finger stadig er ubrugelig, da Bøjeevnen er ophævet, at 5te Finger bevæges godt i 1ste Led, men i meget ringe Grad i de andre to Led, at 3die Finger er noget stiv, men iøvrigt ret funktionsdygtig, at Haandens Kraft er noget formindsket, hvilket dog antages i Tiden at ville rette sig, i hvert Fald for en Del, og at Haanden i det Hele, da 1ste og 2den Finger ere uskadte, maa siges at være ganske brugbar. Efter Skadelidtes Forklaring i Oktober f. A. havde han, men dog med Afbrydelser, kunnet begynde at arbejde noget i Slutningen af April eller i Begyndelsen af Mai, og vel kunde Haanden nu bruges, men ikke til at løfte eller bære noget Svært med. Efter Saarenes Udvisende og de Tiltaltes sævelsomme Skadelidtes Forklaringer maa det antages, at de ovennævnte Læsioner hidrøre fra Tiltalte Mogensens Slag med Glasset, medens det ikke er oplyst, at eller i hvilken Grad Tiltalte Pedersens Vold har indvirket skadelig paa Skadelidtes Almentilstand. Men da denne Tiltalte, skjøndt han ikke mod sin Benægtelse er overbevist om at have bemærket, at Tiltalte Mogensen brugte noget Redskab til at slaa med, har fortsat med Næveslag, ogsaa efterat Tiltalte Mogensen havde begyndt at slaa og efter at han saa, at Skadelidte blødte stærkt, og da han ved fremdeles at holde denne fast, medens Tiltalte Mogensen

slog ham, har ydet denne en Medhjælp under hans Voldsomheder, findes han ogsaa at maatte bære Ansvaret for den lidte Skade. Som en Følge af Foranstaaende ville begge de Tiltalte, der ere fødte, Mogensen den 10 Mai 1860 og Pedersen den 4 Mai 1855, og af hvilke Ingen findes forhen straffet efter Dom, være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Mogensen i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Pedersen i 3 Gange 5 Dage, hvorunder den af dem efter Politivedtægten for det paagjældende Landdistrikt forskyldte Straf for Uorden paa Værtshus vil være absorberet. De ville derhos have in solidum at udrede dels den ved Underretsdømmen Skadelidte tillagte Godtgjørelse af 137 Kr. 89 Øre for Helbredelsesudgifter, dels Aktionens Omkostninger, derunder de ved den indankede Dom bestemte Salærer.

Nr. 168.

Advokat Levinsen

contra

Claus Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Extra-rets Dom af 24 Januar 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Claus Andersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Stürup og Hansen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Herforth, udreder Tiltalte Claus Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Lehns Birks Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Claus Andersen, der er født den 9 September 1853 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han i Begyndelsen af November f. A., medens han arbejdede paa Slæbæksgaard, har frastjaalet den sammesteds arbejdende Husmand Anders Hansen Møller en til 50 Øre vurderet Tobakspibe, der beroede i Lommen paa en af Bestjaalne paa et Rækværk henlagt Frakke. Da Tiltalte fik at vide, at Tyveriet var blevet opdaget og at der i den Anledning blev anstillet Undersøgelse om Piben, bragte han, der ogsaa vil have fortrudt sin Gjerning, Piben tilbage til Slæbæksgaard og henlagde den ved Stalddøren i den Tanke, at Ejeren nok vilde faa den igjen. For dette Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da bemeldte Doms Bestemmelse om Aktionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste.

Onsdagen den 25 Mai.

Nr. 17. Brygger og Gjæstgiver **Louis Valdemar Momme**
(Shaw efter Ordre)

contra

Politidirektør **Crone** paa det Offentliges Vegne
(Hansen efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om Citantens Ret til at sælge Øl fra forskellige Bryggerier flaskevis ud af Huset.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juni 1886: Tiltalte Louis Valdemar Momme bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 10 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Ad færd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 September f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesteretssagførerne Shaw og Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, mod Tiltalte Louis Valdemar Momme for uberettiget Næringsbrug anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der den 13 April d. A. har vundet Borgerskab her i Staden som Ølbrygger og den 15 s. M. tillige som Gjæstgiver, men som ikke har drevet Forretning som Ølbrygger, har siden den Tid i sit Forretningslokale her i Staden bl. A. solgt Øl fra forskellige Bryggerier flaskevis ud af Huset. Ligesom imidlertid Tiltalte ifølge Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. af 29 December 1857 § 59 ikke i sit Borgerskab som Gjæstgiver har havt nogen Hjemmel til Varesalg ud af Huset, saaledes findes ejheller det ham meddelte Borgerskab som Ølbrygger, da han ikke har drevet Forretning som saadan, at have i Medfør af bemeldte Lovs § 23

givet ham — saaledes som af ham forment — Berettigelse til det af ham foretagne Salg af Øl ud af Huset, og han, der er født den 28 Oktober 1853 og ikke funden forhen straffet, vil som Følge heraf være at anse efter oftnævnte Lovs § 75, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 10 Kr., hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 171. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Peter Christian Kragh (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 April 1887: Arrestanten Peter Christian Kragh bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Lange, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Christian Kragh, der er født den 14 Juni 1825 og mange Gange tidligere straffet, senest ifølge Højesterets Dom af 22 April 1880 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang be-

gaaet Tyveri og efter samme Lovs § 247 med Tugthusarbejde i 5 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 12 Marts d. A. har frastjaalet Entreprenør Carl Hansen et Par Støvler af Værdi 10 Kr., som beroede frit fremme i Kjøkkenet i Gjæstgivergaarden „Knapstedgaard“, til hvilket han havde uhindret Adgang. Som Følge heraf vil han nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Torsdagen den 2 Juni.

Nr. 35. Firmaet **Christoph & Unmack** (Alberti)

contra

Firmaet **A. H. & J. E. Weigert** samt Brødrene **Schnackenburg** og Kjøbmand **E. Brandt** (for Weigert Hindenburg, for Schnackenburg og Brandt Arntzen),

betr. Spørgsm. om Betaling af Afdrag og Renter paa et Gjældsbevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1886: De Indstævnte, C. F. Christoph og C. R. Unmack som Indehavere af Firmaet Christoph & Unmack, bør for Tiltale af Intervenienterne, Brødrene Schnackenburg af Odense og Kjøbmand E. Brandt sammesteds, i denne Sag frie at være, hvorimod de imod behørig Afskrivning paa det omhandlede Gjældsbevis til Citanterne, Firmaet A. H. & J. E. Weigert i Berlin bør betale de paastævnte 4265 Kr. 56 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 4000 Kr. fra den 8 Januar f. A., til Betaling sker. Saa bør de Indstævnte og til Citanterne betale Sagens Omkostninger skadesløst. Interventionssagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det er under Sagen givet, at den Transporterklæring, som nu findes paa det i den indankede Dom omhandlede

Gjældsbevis af 9 November 1882, ikke fandtes paa samme, da det af Ritmester Døcker overleveredes til Kontracitanterne, Firmaet A. H. & J. E. Weigert, men at disse senere have anbragt denne Erklæring ovenover Døckers paa Gjældsbevisets Bagside tegnede Navn. Ligesom det nu ikke deraf, at Døcker har overleveret Kontracitanterne Gjældsbeviset med sit Navn tegnet paa dets Bagside, kan udledes, at det var hans Hensigt at tiltransportere dem Gjældsbeviset, saaledes have de heller ikke iøvrigt oplyst, at dette har været Meningen. Vel have Kontracitanterne subsidiært gjort gjældende, at de ialtfald havde erhvervet en Haandpanteret i bemeldte Gjældsbevis overensstemmende med de i Dommen omhandlede, under 8 August 1884 mellem dem og Døcker vedtagne Forretningsbetingelser, der gik ud paa, at alle til dem overgivne Effekter skulde tjene dem som Haandpant til Sikkerhed for de Fonds-Engagements, som af Døcker bleve indgaaede med dem, og at de skulde være berettigede til at likvidere disse Engagements, naar ved Fald eller Stigning af Kurserne Størrelsen af den af Døcker skyldige Sum, beregnet til Dagens Kurs, oversteg det halve Beløb af de Kontracitanterne som Pant tjenende Værdipapirer, hvilket Tilfælde netop indtraadte samme Dag, som de havde faaet Gjældsbeviset overleveret; men da det i de omhandlede Betingelser var bestemt, at Døcker i intet Tilfælde hæftede for et større Tab end det, der kunde dækkes ved hans Tilgodehavende og Depot, er det uantageligt, at Døcker kan have tilsigtet og Kontracitanterne være gaaede ud fra, at det omhandlede Gjældsbevis skulde tjene til Pant uden under den af Døcker angivne Betingelse, at Likvidation ikke strax fandt Sted, hvilket ogsaa Sagens øvrige Oplysninger tale imod. Da nu Kontracitanterne ved desuagtet den 25 August 1884 at likvidere Engagementet for Hovedpostens Vedkommende maa anses at have tilkjendegivet, at de ikke vilde gaa ind paa den omhandlede Ændring i de oprindelige Betingelser, kunne de ikke have erhvervet den dem under denne Betingelse tilbudne Sikkerhed, og de kunne derfor ikke gøre den af dem paastaaede Ret efter Gjældsbeviset gjældende. Som Følge heraf ville Hovedcitanterne være at frifinde for Kontracitanternes Tiltale; og da der nu under denne Forudsætning fra Hovedcitanternes Side ingen Indsigelse er gjort mod at dømmes til at betale de forfaldne Afdrag til Udlægshaverne, de under Sagen optraadte Intervenienter, Brødrene Schnackenburg og Kjøbmand E. Brandt, vil disses Paastand være at tage til Følge, dog saaledes at de fra 8 Januar 1885 paastaaede Renter af 4000 Kroner kun tillægges dem med 5 pCt.

Processens Omkostninger for begge Retter findes i det Hele at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanterne bør for Kontracitanterne, Firmaet A. H. & J. E. Weigerts Tiltale i denne Sag frie at være. Derimod bør Hovedcitanterne mod Af-skrivning paa det i Sagen omhandlede Gjældsbevis af 9 November 1882 til Brødrene Schnackenburg og Kjøbmand E. Brandt betale 4265 Kroner 56 Øre med Renter 5 pCt. aarlig af 4000 Kroner fra den 8 Januar 1885, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale A. H. & J. E. Weigert 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til et af Firmaet Christoph & Unmack den 9 November 1882 for 10,000 Kr. til Ritmester J. G. C. Døcker udstedt Gjældsbevis, paa hvis Bagside findes paategnet Navnet J. G. C. v. Døcker og ovenover dette en den 25 August 1884 dateret Transport til Citanterne, Firmaet A. H. & J. E. Weigert i Berlin, søge disse som Transporthavere eller eventuelt som Haandpant-havere i dette Gjældsbevis under nærværende efter Hoved- og Kontinationsstævning procederede Sag de Indstævnte C. F. Christoph og C. R. Unmack som Indehavere af nævnte Firma til in solidum at betale som skyldige Afdrag og Renter efter Gjældsbeviset ialt 4265 Kr. 56 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 4000 Kr. fra Forligsklagens Dato den 8 Januar f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastaa sig frifundne for Citanternes Tiltale og sig hos disse tillagte Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, idet de vel erkjende at være det paastævnte Beløb skyldige efter bemeldte Gjældsbevis, men bestride Gyldigheden af den ovennævnte Transportpaategning, paa hvilken Citanterne støtte deres Adkomst til samme. Som Intervenienter ere derhos under Sagen optraadte Brødrene Schnackenburg af Odense og Kjøbmand E. Brandt sammesteds, der under Benægtelse af nævnte Transports Gyldighed ved en den 11 August f. A. for et Beløb af 10,109 Kr. 59 Øre hos Ritmester Døcker afholdt Exekutionsforretning have ladet sig give Udlæg i den Ritmester Døcker formentlig endnu tilkommende Fordring efter det ommeldte Gjældsbevis og i Henhold hertil have nedlagt Paastand om, at de Indstævnte tilpligtes at betale dem det af Citanterne paastævnte Beløb samt Sagens Omkostninger skadesløst. Under Henvisning til, at Intervenienterne i ethvert Fald ikke ville kunne fordre Betaling efter det paa-

stævnte Gjældsbevis, førend de ere komne i Besiddelse af dette, have Citanterne paastaaet principalt, at Interventionssøgsmålet afvises og at der tillægges dem Kost og Tæring hos Intervenienterne, subsidiært, at Intervenienternes Paastand forkastes og at disse tilpligtes at erstatte Citanternes Interventionssøgsmålets Omkostninger skadesløst. I Henseende til sidstnævnte Søgsmål have de Indstævnte erklæret, at de, forsaavidt de frifindes for Citanternes Tiltale, ikke have noget imod at blive dømte til at betale til Intervenienterne, men de have protesteret imod at blive dømte til at udrede Sagsomkostningerne til Intervenienterne. De Indstævnte have derhos nedlagt Paastand paa, at de i alle Tilfælde kun blive dømte til at betale deres Skyld efter det oftomtalte Gjældsbevis imod Afskrivning paa dette ved den, der efter Dommen maatte blive kendt berettiget til at nyde Fyldestgjørelse af Gjældsbeviset, af det, hvorom der i Henhold til Dommen maatte blive Spørgsmaal. Medens Ritmester Døcker i en mod Citanterne til vedkommende Ret i Berlin indgiven Klage, hvorved han søgte disse til Tilbagelevering af forskellige i Anledning af nogle Børsspekulationer til Sikkerhed hos dem deponerede Effekter, derunder det her under Sagen omhandlede Gjældsbevis — hvilken Sag imidlertid hævedes —, har ladet Forholdet i Henseende til den omstridte Transportpaategning fremstille saaledes, at bemeldte Gjældsbevis den 25 August næst forhen blev overleveret Citanterne til Sikkerhed paa den Betingelse, at disse ikke uden hans Samtykke maatte hæve Engagementerne med Hensyn til de af ham kjøbte Papirer — hvilket Citanterne maa antages at have gjort dels senere paa samme Dag, dels i de nærmeste Dage derefter — gaar iøvrigt den af Ritmester Døcker, der af de Indstævnte er ført som Vidne under Sagen, afgivne beedigede Forklaring ud paa, at det oftbemeldte Gjældsbevis, som han vel under nævnte Betingelser havde erklæret sig villig til at stille til Sikkerhed, ved den paagældende Lejlighed alene blev overleveret Citanterne, for at disse kunde lade det undersøge ved deres Advokat, og at han — der i 1882 i et ganske andet Ojemed har skrevet sit Navn paa Gjældsbeviset, men tror senere at have udraderet dette — hvis hans Navn endnu fandtes paa Beviset ved dettes Overleverelse til Citanterne, i ethvert Fald da var uvidende herom. Citanterne have derimod anbragt, at Gjældsbeviset uden nogen Betingelse blev overleveret dem til Sikkerhed med Blankoendossement, hvilket de i Henhold til, hvad der var aftalt med Ritmester Døcker, senere have udfyldt med en sædvanlig Transporterklæring, der hjemler dem fuld Raadighed over Gjældsbeviset, og have Citanterne i saa Henseende yderligere paaberaabt sig de imellem dem og Ritmester Døcker under 8 August 1884 vedtagne Forretningsbetingelser, hvori bl. A. var stipuleret, at Citanterne eventuelt skulde være berettigede til uden Iagttagelse af nogen Formalitet at søge Dækning ved Realisation

af samtlige da eller senere hos dem til Sikkerhed deponerede Effekter. Idet nu Ritmester Dækker efter anførte Forklaring ikke kan anses bestemt at have benægtet at have overgivet Citanterne det ommeldte Gjældsbevis med sit paategnede Navn, hvorved ogsaa kan bemærkes, at Gjældsbeviset, efter hvad der er in confesso, ikke bærer Spor af Radering, findes i nærværende Sag, hvor Mellemværendet imellem Ritmester Dækker og Citanterne ikke foreligger til Afgjørelse, Beviset for, at disse mangle Berettigelse til at gjøre deres i Formen behørig Adkomst til Gjældsbeviset gjældende, at maatte paahvile de Indstævnte, og da disse Intet i saa Henseende kunne anses at have godtgjort, idet der imod Citanternes Protest ikke kan tages Hensyn til Ritmester Däckers Vidneforklaring paa Grund af hans Stilling til Sagen, ville de være at dømme efter Citanternes ved Gjældsbeviset hjemlede Paastand, dog saaledes, at Betalingen af det paastævnte Beløb med Renter vil være at betinge af, at der sker behørig Afskrivning paa Gjældbrevet. Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde i Interventionssøgsmålet, hvilket der ikke findes Anledning til efter Citanternes Paastand at afvise. Omkostningerne i Interventionssagen ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Juli 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.	Højesteretsaaret 1887—88.	Nr. 13-14.
-----------	---------------------------	------------

Torsdagen den 2 Juni.

Nr. 1. Firmaet P. S. Winchell, Bøttern & Co. (Lunn)

contra

Gaardejer Gotfred Hansen m. Fl. (for G. Hansen: Zahle,
for de øvrige Ingen),

betr. Spørgsm. om Fordring i et Konkursbo.

Nakskov Kjøbstads ordinære Skifterets Decision af 3 Oktober 1884: Den af Firmaet P. S. Winchell, Bøttern & Co. anmeldte og under 3 August 1883 godkjendte Fordring, stor 15,932 Kr. 01 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 4 Juni 1883, indtil Betaling sker, bliver at nedsætte med 5000 Kr. til 10,932 Kr. 01 Øre med Renter 6 pCt. p. a. af 15,932 Kr. 01 Øre fra 4 til 27 Juni 1883 og 10,932 Kr. 01 Øre fra 27 Juni 1883, indtil Betaling sker.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1886: Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Forsaavidt de i den indankede Dom berørte Afvisnings- og Annulationspaastande ere fastholdte for Højesteret, bemærkes, at der efter Sagens processuelle Stilling alene vilde kunne være Spørgsmaal om ex officio at annullere Skifterettens Behandling, men at dertil ikke findes tilstrækkelig Grund.

Naar Indstævnte Hansen har gjort gjældende, at Citanternes Paastand allerede af den Grund ikke kunde komme i Betragtning, at hans Fordring ubetinget skulde være anerkjendt paa den i Konkursboet den 8 Mai 1884 afholdte Skiftesamling og derfor ifølge Konkurslovens § 89 ikke mere kunde bestrides under Konkursbehandlingen, kan der ikke heri gives ham Medhold. Da nemlig denne Anerkjendelse — hvis det ellers har været Meningen med bemeldte Skiftesamling definitivt at give Hansens Krav en saadan — ikke angik en ny, selvstændig Fordring, men gik ud paa at overføre paa ham en Andel af Citanternes paa en tidligere Skiftesamling anerkjendte Fordring, kan den citerede Bestemmelse i Konkursloven ikke være Citanterne til Hinder i at erholde Berettigelsen af denne Fremgangsmaade underkastet nærmere Prøvelse.

Ligesom nu Citanterne, nænsat den i Dommen nævnte, efter Konkursens Indtræden af Indstævnte Hansen modtagne Betaling af 5000 Kroner, ifølge Grundsætningen i Konkurslovens § 18 maatte overfor Konkursboet være berettigede til vedblivende at konkurrere deri for hele deres anerkjendte Fordring, saaledes kan Hansen ikke under de foreliggende Omstændigheder ved den skete Indfrielse af hans Kaution, hvorved Citanterne kun delvis bleve dækkede for den Del af deres Fordring, 12,000 Kroner, hvortil Kautionen knyttede sig, antages overfor Citanterne at have erhvervet en Ret til, i deres Sted og til Afbræk for deres Krav paa saavidt muligt fuldstændig Dækning af de 12,000 Kroner, at indtræde som berettiget til Dividende i Boet for det betalte Beløb. En saadan Ret, der ikke vilde være stemmende med Kautioneus Øjemed, kan ikke støttes paa Bestemmelsen i Konkurslovens § 19, der netop forudsætter, at Kreditors Krav er blevet indfriet, og heller ikke kan det, som i Overrettens Dom, antages, at Citanterne skulde til Fordel for Indstævnte Hansen have tabt deres Ret til vedblivende at konkurrere i Boet for Fordringens fulde Beløb derved, at de ikke ved Modtagelsen af den omhandlede Betaling toge et Forbehold om Bevarelsen af denne Ret. Til ved denne Lejlighed at fremsætte et saadant Forbehold findes der nemlig ikke at have været nogen Opfordring for Citanterne, hvorimod det maatte have været Kautionistens Sag, hvis han vilde gjøre Erlæggelsen af Betaling paa hint Tidspunkt afhængig af en Opgivelse af Citanternes Ret til at konkurrere for det modtagne Beløb, da at tilkjendegive dette.

Som Følge af det Anførte vilde Citanterne være berettigede til forlods at oppebære den Dividende, der i Boet tilfalder den Del af deres Fordring, hvortil Kautionen knytter sig, indtil de herved i Forbindelse med det af Kautionisten betalte Beløb maatte erholde fuld Dækning for denne Del af

Fordringen, medens det mulige Restbeløb af hin Dividende maatte tilkomme Indstævnte G. Hansen. I Henhold til Proceduren for Højesteret vil der imidlertid være at give Dom paa den neden anførte Maade overensstemmende med Citanternes i Overretsdømmen angivne Paastand.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Af den Dividende, som i Kjøbmand N. P. Andersens Konkursbo maatte kunne udlægges for den af Citanterne anmeldte Fordring, stor 15,932 Kroner 1 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra den 4 Juni 1883, bør Citanterne være berettigede til forlods at oppebære 7000 Kroner; det mulige Restbeløb deles imellem Citanterne og Indstævnte, Gaardejer Gotfred Hansen, i Forhold til henholdsvis 3932 Kroner 1 Øre og 5000 Kroner. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler den nævnte Indstævnte 30 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af, at Firmaet P. S. Winchell, Bøttern & Co., Nakskov, havde aabnet J. P. Skibsteds Efterfølger, Kjøbmand N. P. Andersen sammesteds, en løbende Kredit af 12,000 Kr., indestod Gaardejer Gotfred Hansen i Helleby ifølge Kautionsbevis af 21 Juni 1881 Firmaet som Selvskyldnerkautionist for dette Beløbs prompte Betaling, dog at Kautionisten i ethvert Tilfælde kun var forpligtet til at betale Firmaet, hvad der maatte mangle i fuld og skadesløs Dækning hos Andersen for 12,000 Kr. med et Beløb af i det højeste 5000 Kr. Da Andersen senere gik fallit, anmeldte Firmaet den 5 Juni 1883 i hans Bo i Henhold til indleveret Kontokurant af 4 s. M. en Fordring paa 15,932 Kr. 1 Øre med Rente 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag. Kautionisten indbetalte derefter til Firmaet den 27 Juni s. A. ifølge Kautionsbeviset 5000 Kr. og anmeldte den 11 December s. A. i Konkursboet en Fordring paa dette Beløb med Rente 5 pCt. p. a. fra 27 Juni. Ligesom Firmaets Fordring i Boet paa 15,932 Kr. 1 Øre var bleven godkendt i en den 3 August 1883 afholdt Skiftesamling, blev ogsaa Kautionistens Fordring paa 5000 Kr.

godkjendt i en Skiftesamling den 8 Mai 1884, men samtidig hermed nedsattes førstnævnte Fordring med 5000 Kr. I en Skiftesamling den 19 September s. A. protesterede imidlertid Firmaet mod Nedsættelsen af dets Fordring, og efter at der senere forgjæves var prøvet Forlig mellem Firmaet og Kautionsisten, optoges Spørgsmaalet til Decision, der blev afsagt den 3 Oktober s. A. Denne, der bestemmer, at der vil være at udlægge Dividende til Kautionsisten for 5000 Kr. med Rente 5 pCt. p. a. fra 27 Juni 1883, statuerer, at Firmaets Fordring paa 15,932 Kr. 1 Øre nedsættes med 5000 Kr. til 10,932 Kr. 1 Øre med Rente 6 pCt. p. a. af 15,932 Kr. 1 Øre fra 4 til 27 Juni 1883 og af 10,932 Kr. 1 Øre fra 27 Juni 1883, indtil Betaling sker. Efter Stævning her til Retten af 23 December 1884 til Gaardejer Gotfred Hansen i Helleby samt Borgmester og Byfoged Brücker i Nakskov som Skifteforvalter i Kjøbmand N. P. Andersens Konkursbo og dets Kurator, Sagfører Krog-Jensen sammesteds, de tvende sidstnævnte paa Boets Vegne, have Citanterne, ovennævnte Firma, indanket Skiftedecisionen for Overretten, hvor de, idet de formene, at en Selvskyldnerkautionsist ikke kan konkurrere i et Konkursbo ved Siden af og altsaa til Skade for Hovedkreditor, hvis Interesser det har været Hensigten at sikre ved Kautionen, have paastaet, at Indstævnte, Gaardejer Hansen, i Konkurrence med Citanterne ikke kan gjøre sit Regreskrav paa Boet gjældende, førend Citanterne have faaet skadesløs Dækning af Boet for 7000 Kr.; forsaavidt Dividenden i Boet overstiger det fornødne til denne Dækning, konkurrerer Indstævnte med Hensyn til det overskydende Beløb sammen med Citanterne, saaledes at Indstævnte tager Part i dette i Forhold til 5000 Kr. og Citanterne i Forhold til 15,932 Kr. 1 Øre ÷ 12,000 Kr. = 3932 Kr. 1 Øre, alt med Renter, som af hver af Parterne paastaet. I Overensstemmelse med denne Beregning paastaa Citanterne den indankede Decision forandret og Indstævnte kjendt pligtig til at erstatte Citanterne Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt. De Indstævnte, Byfoged Brücker og Sagfører Krog-Jensen ere, skjønt lovligt varslede, hverken mødte eller have ladet møde. Derimod har Indstævnte Gotfred Hansen ladet møde og paastaa Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring eller i alt Fald den indankede Decision kjendt uefterrettelig, subsidiært Decisionen stadfæstet og Indstævnte tillagt Sagens Omkostninger. Der kan ikke gives Indstævnte Medhold i, at der ikke foreligger noget Stridsspørgsmaal, som kan forelægges Retten, eller at der ikke er prøvet behørigt Forlig i Sagen og de herpaa støttede Afvisnings- og Annulationspaastande kunne derfor ikke tages til Følge. Citanterne have urgeret, at Indstævnte i Kautionsbeviset har „forpligtet sig til at betale Firmaet, hvad der maatte mangle i fuld og skadesløs Dækning hos Hr. Kjøbmand P. Andersen for Kr. 12,000 med et Beløb af i

det højeste Kr. 5000“, og formene Citanterne at Indstævnte herved har lovet dem, at de skulle faa fuld og skadesløs Dækning af 12,000 Kr., og da nu Indstævnte har betalt Citanterne 5000 Kr. af dette Beløb maa de kunne kræve de 7000 Kr. hos Boet ubeskaarne af Indstævnte, saaledes at Sidstnævnte ikke kan deltage i den Dividende, som Boet giver, forinden Citanterne have faaet de 7000 Kr. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Citanterne ved uden noget Forbehold at modtage og kvittere for de af Indstævnte Hansen tilbudte 5000 Kr. maa anses at have erkjendt, at hans Kautionsforhold til dem ved denne Indbetaling i enhver Henseende var fuldt berigtiget, og at de saaledes savne retlig Beføjelse til at modsætte sig, at Indstævnte Hansen i Boet anmelder og i samme konkurrerer med sin Regresfordring som en ganske selvstændig Fordring, hvoraf da atter maa følge, at Citanterne, da Boet ikke kan svare Dividende 2 Gange af samme Beløb maa taale, at deres Fordring paa Boet behandles som ubetinget nedsat med de ommeldte 5000 Kr. Den indankede Decision vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 148.

Advokat Halkier

contra

Lars Peter Jensen (Def. Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1886: Tiltalte Lars Peter Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ohlmann og Defensor, Prokurator Christensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Marts 1887: Tiltalte Lars Peter Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og P. A. Petersen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Lars Peter Jensen, der er født den 28 November 1856 og ikke funden forhen straffet, for bedrægeligt Forhold. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende: Den 18 Oktober f. A. købte Tiltalte, hvis Bo da var under Konkursbehandling, af Husmand Rasmus Christian Nielsen af Jyderup en Ko for 90 Kr., hvoraf han strax betalte 3 Kr.; Restbeløbet skulde han efter Nielsens Forklaring, ifølge den trufne Aftale, betale en af de nærmeste Dage, medens Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at dette Beløb, efter Fradrag af en ham tilkommende Modfordring paa Nielsen paa 2 Kr., først skulde betales 2 Maaneder senere. Tiltalte bortbyttede Koen for en Kvie og 30 Kr., og derefter solgte han den 21 s. M. Kvien for 33 Kr. Det saaledes indvundne Beløb af 63 Kr. forbrugte han, og uagtet han ikke var i Besiddelse af flere Penge og heller ikke kan antages da at have kunnet skaffe Penge, stillede han Nielsen i Udsigt, at han den 25 s. M. vilde betale, og aftalte med ham, at han den Dag skulde komme til Holbæk for at modtage Betalingen. Tiltalte fik den ommeldte Dag Nielsen til at følge med sig hjem, hvor han trakterede denne med Frokost og Drikkevarer, og efterat Nielsen med ham hos en Trediemand havde faaet bajersk Øl, gik Tiltalte med Nielsen ud i Byen, idet han yttrede, at han vilde hen til en Mand, af hvem han vilde laane Penge til at skaffe Betalingen, og de gik da begge ind i et Gjæstgiversted, hvor de spillede Billard og drak endel bajersk Øl, i hvilket Spil Tiltalte efter sin Forklaring vandt 38 Kr. fra Nielsen, hvad denne imidlertid ikke vil kunne erindre. De gik derefter tilbage til Tiltaltes Bopæl, hvor de hver nød 1 à 2 Snapse samt en Thevandsknægt, hvorefter de gik hen til den Mand, af hvem Tiltalte vilde laane Penge, Kommissionær Fr. Larsen, som i

Tiltaltes Bo har anmeldt en Fordring paa ca. 1300 Kr. Efterat Tiltalte var gaaet ind og havde forhandlet med bemeldte Larsen, blev Nielsen, der imidlertid havde ventet udenfor, kaldt ind. Larsen skrev da en Vexel, hvorved Tiltalte forpligtede sig til inden 2 Maaneder at betale til Nielsen eller Ordre 700 Kr., hvilken Vexel Tiltalte underskrev, hvorpaa Nielsen skrev sit Navn bag paa samme. Det var Meningen, at Vexlen, efterat Larsen ogsaa havde endosseret den, skulde diskonteres i Landmandsbankens Kontor i Holbæk, og at Nielsen af det modtagne Beløb kun skulde have 45 Kr., hvortil hans Tilgodehavende efter Tiltaltes Forklaring skulde være nedbragt efter Billardspillet og Opholdet i Gjæstgiverstedet. Resten skulde tilfalde Larsen i Afdrag paa Tiltaltes Gjæld til ham, idet dog Larsen skulde forstrække Tiltalte med 100 à 150 Kr., for at denne hermed paany kunde drive Forretning som Kreaturhandler. Banken nægtede imidlertid at diskontere Vexlen, og den blev under den stedfundne Undersøgelse af Larsen, der har gjort Afkald paa at gjøre den gjældende, afleveret til Retten. Tiltalte har forklaret, at han paa Vejen fra sit Hjem til Gjæstgiverstedet anmodede Nielsen om at hjælpe ham ved at underskrive Vexlen, at Nielsen da beredvillig lovede at vise ham dette Venskabsstykke, og at Nielsen under Opholdet hos Larsen, hvad der ogsaa stemmer med Sidstnævntes Forklaring, blev gjort opmærksom paa, hvad han underskrev. Nielsen har derimod edelig forklaret, at han den 25 Oktober f. A. efterhaanden blev saa beruset, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, og at han kun dunkelt mindes, hvad der foregik under og efter Opholdet paa Gjæstgiverstedet. Han antog, at det Papir, han underskrev hos Larsen, var en Kvittring eller noget lignende, der kun havde Hensyn til Betalingen for Koen. Han havde ingen Anelse om, at det var en Vexel, han skrev paa, eller om, at han paatog sig nogen personlig Forpligtelse, og har bestemt nægtet, at Tiltalte inden Opholdet i Gjæstgiverstedet er fremkommet med nogensomhelst Udtalelse om, at han skulde underskrive en saadan Forskrivning. Hvis han havde vidst, hvad det var, han skulde underskrive, kunde det ikke være faldet ham ind at indlade sig derpaa. Tiltalte har nu vel erkjendt, at det er muligt, at Nielsen ikke har forstaaet Betydningen af det af ham givne Endossement, og at denne var beruset, da han anden Gang opholdt sig i Tiltaltes Hjem, kort førend de gik hen til Larsen, samt at det ikke er sandsynligt, at Beruselsen var gaaet over, da han skrev sit Navn paa Vexlen, men da han paa den anden Side vedblivende har fastholdt sin Forklaring om, at Nielsen paa Vejen hen til Gjæstgiverstedet, altsaa paa et Tidspunkt, da Nielsen har erkjendt endnu ikke at være bleven beruset, lovede at hjælpe ham ved at underskrive en Vexel paa 700 Kr., og der ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste denne Forklaring, kan han ikke anses over-

bevist om i saa Henseende at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, og da han derhos heller ikke ved det Oplyste er overbevist om ved af Nielsen at købe den ommeldte Ko paa Kredit at have indgaet Handelen uden Hensigt til at betale, findes han at burde frifindes for Aktors Tiltale. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte efter Straffelovens § 257 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre, medens han dog findes at burde udrede Aktionens Omkostninger, saaledes som i den indankede Dom bestemt.

Nr. 181.

Advokat Levinsen

contra

Jens Jensen Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 9 Marts 1887: Arrestanten Hans Hansen og Jens Jensen Nielsen bør straffes, den Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og den Sidstnævnte med Tugthusarbejde i $3\frac{1}{2}$ Aar. Saa bør Arrestanten Hans Hansen udrede i Erstatning til Kroforpagter Christen Jensen af Udby Kro ved Vordingborg 18 Kr., ligesom samme Arrestant og Arrestanten Jens Jensen Nielsen, En for Begge og Begge for En, tilsvare 3 Kr. 35 Øre i Erstatning til Tjenestekarl Hans Peter Petersen af Ousted Kro. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, henholdsvis 30 Kr. og 15 Kr., erlægges af Arrestanten Hans Hansen med $\frac{2}{3}$ og af Arrestanten Jens Jensen Nielsen med $\frac{1}{3}$, dog at førstnævnte Arrestant heraf in solidum med ham tilsvare det Halve. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1887: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Engberg, betaler Arrestanten Jens Jensen Nielsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse

og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende imod Arrestanten Jens Jensen Nielsen for Tyveri, Løsgænger og Betleri anlagte, fra Ramsø-Thune Herreders Extradret hertil indankede Sag er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, dels at han i Slutningen af f. A. har strejfet arbejdsløs om paa Landet og ernæret sig ved Betleri, dels at han i Forening med en for Underretten Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har den 31 December f. A. begaaet et Tyveri i Ousted Kro, idet han, som kjendte Lokalteterne i Kroen, og den forrige Dags Aften hemmeligt var gaaet op paa Høstænet for at tilbringe Natten der, næste Morgen inden sin Bortgang fra et Klædeskab i Karlekammeret, hvortil Adgangen var uhindret, stjal et Par Benklæder med Seler og 2 Skjorter, ialt af Værdi 10 Kr. 35 Øre, tilhørende Tjenestekarl i Kroen, Hans Peter Petersen. For sit anførte Forhold er Arrestanten, der er født den 20 September 1846 og forhen er straffet, dels for Løsgænger, dels gjentagne Gange for Tyveri, deriblandt ved Højesteretsdom af 2 Februar 1877 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest ved Aarhus Kjøbstads Extradretsdøm af 30 Juni 1883 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og § 238 med lige Arbejde i 3 Aar, nu ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og da den valgte Straf af Tugthusarbejde i 3¹/₂ Aar findes

passende og Dommens Bestemmelser saavel om Aktionsomkostninger som om den Arrestanten paalagte Erstatning ligeledes billiges, vil Dommen saaledes være, saavidt paaanket, at stadfæste.

Mandagen den 6 Juni.

Nr. 167.

Advokat Halkier

contra

Lars Christian Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 29 Januar 1887: Tiltalte, Slagter Lars Christian Andersen af Fredsø, bør henses i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Schiellerup og Bendix, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Slagter Lars Christian Andersen for bedrægligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte, som det maa antages, en Dag i Begyndelsen af November Maaned f. A. af en Skomager fra Ørding for 4 Pd. Oxekjød tilbyttet sig et svensk 50 Øres Stempelmærke, som Tiltalte, der aldrig før havde set et saadant Mærke, og som troede, at heller ingen andre Folk paa Morsø, hvor Tiltalte bor, havde set et saadant, efter sin Forklaring ønskede at komme i Besiddelse af, fordi han mente at kunne gjøre Løjer dermed, idet det iøvrigt maa antages, at han, dengang han tilbyttede sig Stempelmærket — paa hvis Midte er anbragt det svenske Vaaben, medens der paa begge Sider af Vaabenet er trykt ^{Femtio} 50 _{Øre} og ovenover Samme „Stempel-Papper“ — har anset det for en svensk Pengeseddel af Værdi 50 Øre. Da han den 1 December f. A. i Forening med en Slagter Østergaard kjørte ud til Gaardejer Jens Chr. Hedegaard af Ørding for at handle med denne om Kreaturer, havde han Stempelmærket med, og da han, der under sit Ophold hos Hedegaard var kommen til at spille Kort med dennes Broder og ovennævnte Østergaard, havde tabt 7 Øre til Sidstnævnte, tog han Stempelmærket frem, og idet han rakte samme over til Østergaard, sagde han, at denne ikke fik sine 7 Øre, medmindre han kunde give tilbage paa, som han vil have udtrykt sig, „denne Seddel“. Østergaard tilbageleverede imidlertid Tiltalte Stempelmærket, men der maa ved denne Lejlighed antages at være falden Yttringer enten fra Tiltaltes eller fra Østergaards Side, der have bibragt Hedegaard, som var tilstede i den Stue, hvor Tiltalte og de to andre ovennævnte Personer havde spillet Kort, den Tro, at Stempelmærket, der har omtrent samme Størrelse og Facon som en dansk Penge-Seddel, var en 50 Krone-Seddel, thi da Hedegaard, der efter Spillet Slutning havde til Tiltalte bortbyttet en Kvie for en gammel Hest og 56 Kr., paa en Anmodning til Tiltalte om at betale dette Beløb, inden han forlod Hedegaards Gaard, havde faaet det Svar, at Tiltalte ikke havde saamange Penge hos sig, sagde Hedegaard til ham, at han jo havde en 50 Krone-Seddel. Hertil svarede Tiltalte, efter Hedegaards Forklaring, „det er sandt, det har jeg jo ogsaa“, og idet han tog Stempelmærket frem, leverede han, efter først at have lukket det op og derefter atter foldet det sammen, Stempelmærket og 6 Kr. i Sølvpenge til Hedegaard som Betaling for de skyldige 56 Kr. Hedegaard modtog ogsaa Stempelmærket uden Indvending, og da han 3 Dage senere paa et Marked i Nykjøbing paa Morsø skulde betale en anden Gaardejer 50 Kr. i Anledning af en imellem dem indgaaet Byttehandel om to Heste, leverede han Gaardejeren Stempelmærket som Betaling for de nævnte 50 Kr. Den næste Dag tilbageleverede Gaard-

ejeren, der havde set, at der stod 50 Øre paa Stempelmærket, imidlertid dette til Hedegaard, idet han forlangte 50 Kr. istedetfor, og da Tiltalte samme Dag kom ind til Hedegaard, gjorde denne ham opmærksom paa, at Stempelmærket ikke kunde være en 50 Krone-Seddel. Tiltalte vilde vel gjøre gjældende, at hans Fader havde modtaget Stempelmærket af en Kjøbmand i Nykjøbing som en 50 Krone-Seddel, men gik dog ind paa at betale Hedegaard 50 Kr. imod at faa Stempelmærket tilbage, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at han vel, da han gav Hedegaard Stempelmærket, havde til Hensigt at forsøge, om han ikke kunde faa Hedegaard til at modtage det som en 50 Krone-Seddel, men at han dog allerede den Gang var bestemt paa at give Hedegaard rigtige Penge, dersom denne kortere eller længere Tid efter skulde henvende sig til ham og paastaa, at Sedlen ikke duede, hvorimod Tiltalte, dersom Hedegaard ikke gjorde Indvendinger derimod og den ved at gaa igjennem en Del forskjellige Hænder blev borte, ikke vilde have oplyst, at det var en værdiløs Seddel, men have beholdt den Fortjeneste, han havde opnaaet ved at have den antaget for en 50 Krone-Seddel. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1860 og som foruden, at han ifølge sin Forklaring flere Gange har erlagt Bøder for Politiordener og desl. samt i 1882 været under Tiltale for betrageligt Forhold, hvorfor han dog ved Overrettens Dom af 18 September s. A. frifandtes, men med Paalæg af Aktionens Omkostninger, har været anset dels ifølge Højesteretsdom af 11 Mai 1885 efter Straffelovens § 270, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 15 September 1885 er nedsat til simpelt Fængsel i 14 Dage — dels ifølge Morsø Herreders Extraretsdom af 9 November s. A. efter Straffelovens § 257 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 6 Dage — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det ligeledes vil have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 152. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Maren Sofie Nielsdatter (Def. Lunn),

dre tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Marts 1887: Arrestantinden Maren Sofie Nielsdatter bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Steinthal, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestantinden Maren Sofie Nielsdatter for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er hun ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist, dels at have den 16 September f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 frastjaalet Arbejdsmand Axel Andersen nogle til ialt 35 Kr. vurderede Klædningsstykker, der beroede frit fremme i det af ham beboede Kvistværelse i Ejendommen Gl. Mønt Nr. 18, til hvilket Værelse, der var aflaaaset, hun i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved med falsk Nøgle at aabne Døren til samme, dels at have i August og September f. A. i 2 Gange svigagtig pantsat et til 16 Kr. vurderet Uhr og en til 4 Kr. vurderet Kjolenederdel, hvilke Gjenstande hun havde lejet henholdsvis af Uhrmager Carl Kämpfner og Dameskræderinde Marie Arvè, Hahns Hustru, paa Vilkaar, at de skulde være hendes Ejendom, naar hun i Leje havde betalt et vist nærmere aftalt Beløb, hvilket Vilkaar hun imidlertid ikke havde opfyldt, da Pantsætningerne fandt Sted. Arrestantinden er født den 28 Oktober 1858 og har tidligere

været anset ifølge Rettens Domme af 15 Marts 1881 og 8 April 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter dens § 230, 1ste Led, jfr. tildels § 46 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og senest ifølge Højesteretsdom af 8 December 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Som Følge af det Anførte vil hun nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri og efter dens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar.

Tirsdagen den 7 Juni.

Nr. 173. Højesteretssagfører Asmussen
contra

**Thorvald Rasmus Bertelsen, Ingeborg Jacobsdotter
og Lauritz Peder Julius Jørgensen (Def. Bagger),**

der tiltales for Tyveri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 26 April 1887: De Tiltalte Thorvald Rasmus Bertelsen, Ingeborg Jacobsdotter og Lauritz Peder Julius Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, og de to Sidstnævnte i 5 Dage hver, hvorhos de in solidum bør udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne J. Olsen og C. Petersen, 10 Kr. til hver. I Erstatning til Hørsvinger Hans Peter Jørgensen betaler Thorvald Rasmus Bertelsen 1 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger var Øjemedet med Besiddelsestagelsen af det i den indankede Dom omhandlede Stykke Træ at benytte det til at lægge i Bunden af Tiltalte Jørgensens Vogn for derpaa at læsse Kvasbrænde, og ligesom det ikke var paa Tale mellem de Tiltalte, hvem Træstykket, hvis Værdi er anslaaet til 1 Krone, skulde tilhøre, saaledes mangler der

overhovedet tilstrækkelig Føje til at antage, at nogen af dem har tilsigtet at tilegne sig det eller skille Ejeren derved, hvilket navnlig for Jørgensens Vedkommende ikke kan udledes deraf, at han efter sin Hjemkomst lod det blive liggende i sin Gaard. Der kan saaledes kun anses at være begaaet et Brugstyveri af Træstykket, og da den Forurettede ikke har begjært offentlig Paatale af de Tiltaltes heromhandlede Forhold, vil der ikke under denne Sag kunne idømmes dem Straf for samme. Derimod maa det billiges, at Tiltalte Bertelsen for sit i Dommen ommeldte Forhold med at fravende Hørsvinger Jørgensen 1 Krone er anset efter Straffelovens § 228. Hans Straf herfor bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, hvorhos han vil have at udrede den ham ved Dommen paalagte Erstatning. De 2 andre Tiltalte blive efter det Foranførte at frifinde for Aktors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deltage paa den nedenfor anførte Maade i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Ingeborg Jacobsdotter og Lauritz Peder Julius Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Thorvald Rasmus Bertelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i otte Dage samt udrede den ham ved Bythingsdommen paalagte Erstatning. Aktionens Omkostninger, derunder de ved den nævnte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførererne Asmusen og Bagger for Højesteret 30 Kroner til hver, udredes af Thorvald Rasmus Berthelsen, saaledes at de andre to Tiltalte in solidum med ham og med hinanden indbyrdes deraf tilsvare Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Thorvald Rasmus Bertelsen, født i Rønne den 28 Februar 1856, Ingeborg Jacobsdotter, født i Walleberga i Sverrig den 1 November 1861, og Laurits Peder Julius Jørgensen, født i Klemensker Sogn den 31 December 1840, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger følgende: I Februar Maaned d. A. kjørte Tiltalte Jørgensen, ledsaget af de Medtiltalte, ud til Søndre Plantage for at hente noget Kvas-

brænde, som han havde kjøbt der paa en Skovauktion. Efter at være kommen ud i Skoven, forlod Jørgensen Vognen en halv Times Tid, og under hans Fraværelse tog Bertelsen fra den nærmest liggende Klodsbunke et Stykke Træ, som Ingeborg derefter hjalp ham med at lægge i Bunden af Vognen til at lægge Læsset paa. Da Jørgensen ved sin Tilbagekomst saa Træet ligge i Bunden af Vognen, tildækket med Kvas, udtalte han sin Misfornøjelse med, at det var kommet der, men han lod det dog blive, kjørte det hjem og læssede det med det andet Brænde af i sin Gaard, hvor det blev liggende, indtil Jørgensen nogle Dage før Undersøgelsen i denne Sag blev paabegyndt, flyttede det og lagde det ved Gavlen paa sin Ladebygning mellem noget andet Tømmer. Det kom ikke paa Tale mellem de Tiltalte, hvem Træet skulde tilhøre. Træet havde en Længde af $7\frac{1}{2}$ Alen og havde ved Roden en Tykkelse af ca. 5 Tommer; det er udleveret til Snedker Mads Hansen, hvem det maa antages at tilhøre, og han har frafaldet Erstatning. Tiltalte Bertelsen har derhos vedgaaet, at han Mandagen den 28 Februar eller Torsdagen *) den 1 Marts d. A. under et Besøg hos Hørsvinger Hans Peter Jørgensen har tilvendt sig 1 Kr., som han under Jørgensens Fraværelse udtog af en Dragkisteskuffe, i hvilken han havde set, at Jørgensen havde gjemt nogle Penge. For deres ovenfremstillede Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, og bestemmes Straffen til Fængsel paa Vand og Brød for Thorvald Rasmus Bertelsen i 2 Gange 5 Dage og for Ingeborg Jacobsdotter og Lauritz Peder Julius Jørgensen i 5 Dage.

Nr. 144.

Advokat Klubien

contra

Carl Christian Simonsen (Def. Levinsen),

der tiltales for at have opfordret sin Kjæreste til at ombringe deres sammenavlede uægte Barn.

Langelands Herreds Extrarets Dom af 18 December 1886: Arrestanten Carl Christian Simonsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; saa bør han og udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til

*) Skal være: Tirsdagen.

Aktor og Defensor, Prokuratorerne Stürup og Rasmussen, med henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 $\frac{1}{2}$ Marts 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Herforth, betaler Arrestanten Carl Christian Simonsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levin- sen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Langelands Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Christian Simonsen aktioneret for at have opfordret sin Kjæreste til at ombringe deres sammenavlede uægte Barn, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig. Efter at Arrestanten, som i flere Aar havde været forlovet med Pigen Birgitte Nielsen, hjemmehørende i Hou ved Odder, var kommen til Kundskab om, at bemeldte Pige var besvangret af ham, tilskrev han hende dels kort før hun den 27 Marts 1885 fødte et Pigebarn, dels senere, 5 Breve, som Arrestanten, skjønt de 3 første ikke ere forsynede med hans Underskrift, har vedkjendt sig, og hvori han indtrængende opfordrer hende til at ombringe Barnet. I det første af disse Breve, der ikke er forsynet med Dato, hvilken Arrestanten maa antages selv at have fraklippet, men hvis Konvolut har Post- stemplet Tranekjær den 3 Marts og Odder den 7 s. M., fore- holder han hende, hvilken Byrde det forventede Barn, som han erklærer aldrig at ville komme til at holde af og ikke at ville kunne taale at se for sine Øjne, vil blive for dem begge, og

siger, at han kun har ét Raad at give hende, som han nok haaber, at hun vil bruge „for at vi kunne slippe ud af den Knibe med det Skidt, for det er noget af det Værste, jeg har havt med at gjøre. Nu skal jeg sige Dig det er saasnart Du har født Barnet, den første Nat efter at Barnet er født, skal Du bare lægge din venstre Haand for dets Mund, saa er det Hele forbi, saa er Du fri og frank til enhver Tid min Ven; det maa Du endelig gjøre, der er aldeles ingen Synd i det, Du skal gjøre det for at frelse Dig selv min kjære Ven“. I det Følgende af Brevet opfordrer han hende gjentagende og indtrængende til at følge hans Raad, han tager det Hele paa sin Samvittighed, saa hun faar ingen Skyld for det, det maa nu være saaledes, ellers bliver det galt med dem, men opfylder hun hans Ønske, skal han nok hjælpe hende. Han paalægger hende derhos ikke at føde i Dølgmaal, for det kan aldrig gaa, det maa gaa naturligt til. Sluttelig beder han hende at brænde Brevet, saasnart hun har læst det, idet han tilføjer, at skal det falde i fremmede Hænder, saa ere de færdige Begge to, og at han af Forsigtighed ikke sætter sit Navn under. I et følgende den 19 Marts dateret Brev gjentager han atter indtrængende sin Opfordring til Birgitte Nielsen om at ombringe Barnet, idet han bl. A. udtaler, at dets Død vilde blive til hans og hendes store Gavn, og at han, hvis det lever, aldrig vil se det, men før skyde sig, men at hun ogsaa nok kunde gjøre saa meget for ham, naar der var Noget ved hende: han faar jo ligesaa megen Synd som hun, naar det skal regnes ud, det kunde vel alligevel ikke være saa forfærdelig med saadan en Horeunge, om den døde eller ikke, det skal han nok tage paa sin Samvittighed, han skulde gjøre Alt for at faa det til at dø, hun vilde ikke komme til at fortryde det, men vilde snart glemme det. Efter dernæst at have foreholdt hende, at Gjerningen bør iværksættes den første Nat efter Barnets Fødsel, opfordrer han hende sluttelig ligeledes til at brænde dette Brev. Efter at Arrestanten havde faaet Meddelelse om Barnets Fødsel, tilskrev han under 10 April Birgitte Nielsen et nyt Brev, hvori han efter Bebrejdelse over, at hun ikke havde fulgt hans Raad, kommer tilbage til og gennem hele Brevet gjentager sine Opfordringer til hende om at ombringe Barnet, idet han bl. A. siger: „det kan vel nok lade sig gjøre endnu tænker jeg, da det ikke er saa gammelt, se dog at gjøre Ende paa det, saa er det da forbi med den Horeunge, det bliver galt, hvis det lever“. Den samme Opfordring gaar ogsaa igjennem det næste, den 18 April daterede Brev, hvori han bl. A. siger: „nu haaber jeg nok, at Du opfylder mit Ønske . . . det angaaende, som Du ved nok, saa er Du fri min Ven for Sorg og Bekymring . . . og hvis det kunde blive sygt, saa skyd dog efter med begge Hænder, at det kan dø“. Da Arrestanten senere havde faaet at vide, at Barnet ikke var rask, udtaler han

i et den 8 Mai dateret Brev sin Glæde og Tilfredshed derover og opfordrer Birgitte Nielsen til endelig at sørge for, at Barnet kan dø. Birgitte Nielsen har bestemt erklæret, at hun ikke noget Øjeblik har tænkt paa at følge Arrestantens Opfordringer til at affive Barnet, og efter Alt, hvad der under Sagen er oplyst, maa denne hendes Erklæring ogsaa anses for rigtig. Barnet, der var sundt og kraftigt, blev kort efter dets Fødsel, tildels ved Arrestantens Medvirkning, sat i Pleje hos Pigens Slægtninge, hvor det imidlertid den 2 Juni f. A. afgik ved Døden af en almindelig acut Sygdom. Fra 1 November 1885 skaffede Arrestanten Birgitte Nielsen en Plads, og Forholdet mellem dem vedblev at bestaa, indtil Arrestanten i afvigte Efteraar hævede det, da han antog, at hun stod i Forbindelse med en anden Mandsperson. Pigen blev derpaa forlovet med denne Sidste, og da Arrestanten en Aften traf dem sammen paa Landevejen og forulempede dem, gav dette Anledning til, at de henvendte sig til Politiet og forlangte dets Beskyttelse mod Arrestanten, ved hvilken Lejlighed hun, der ikke, som af Arrestanten ønsket, havde brændt de fra ham modtagne Breve, fremkom med de 3 første af disse, ligesom hun senere under Forhøret har afleveret Brevene af 18 April og 8 Mai. Arrestanten har ikke kunnet forklare noget Bestemt om, hvad der har bevæget ham til at rette de omhandlede forbryderiske Opfordringer til Birgitte Nielsen, og vel er han under Forhørene fremkommet med Yttringer om, at han ikke var Fader til Barnet, og at der var Flere om det, men medens han Intetsomhelst har oplyst til Bestyrkelse heraf, har han, som han selv under Forhørene siger, paataget sig Faderskabet og ydet Bidrag til Barnet, og i de ovennævnte Breve er der ikke rejst mindste Tvivl om hans Forpligtelse i saa Henseende. For det af Arrestanten udviste Forhold findes han, der er født den 18 December 1857 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom at være anset efter Straffelovens § 190 cfr. § 52, men Straffen, som ved bemeldte Dom er bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, findes efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til samme Strafarbejde i 2 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

Nr. 170. Højesteretssagfører Shaw
contra
Christiane Vilhelmine Lundager (Def. Klubien),

der tiltales for Bedrageri eller Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1887: Arrestantinden Christiane Vilhelmine Lundager bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte ikke kan antages at have forbundet nogen retsstridig Hensigt med at underskrive de i den indankede Dom nævnte Lejekontrakter med Navnet Christensen, i hvilken Henseende bemærkes, at hun kun benyttede det Efternavn, hvorunder hun gik paa de Steder, hvor hun dengang boede, og at disse rigtigt anførtes i Kontrakterne, vil hun ikke kunne dømmes for Falsk. Derimod vil hun for det af hende udviste, i Dommen fremstillede Forhold med at pantsætte de lejede Sengklæder være at anse efter Straffelovens § 253, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christiane Vilhelmine Lundager bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Klubien for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Christiane Vilhelmine Lundager, der er født den 29 Juni 1832 og som foruden før sit 15 Aar at være straffet for Tyveri er anset ved denne Rets Domme af 28 Februar 1874 og 26 Marts 1881 efter Straffelovens §§ 253, 268 og 275,

jfr. § 268 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri eller Falsk, og er det i saa Henseende ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I September og Oktober Maaneder 1885 lejede Arrestantinden af Maren Olsen, Andreasens Enke, 2 Dynere og en Pude, og af Snedker Frederik Christian Irmischer, 2 Dynere og en Pude, og underskrev de i Anledning af disse Lejemaal oprettede Kontrakter henholdsvis Vilhelmine Christensen og V. Kristensen, hvilke Underskrifter hun valgte, fordi hun, der tidligere havde levet sammen med en Person ved Navn Christensen, fra den Tid stundom kaldte sig med dette Navn, og gik under dette der, hvor hun boede, da Lejemaalene bleve oprettede. Hun indgik ifølge sin Forklaring, som der ikke er Grund til at forkaste, Lejemaalene uden nogen bedragerisk Hensigt, men da hun senere kom i Pengeforlegenhed, pantsatte hun svingagtigt, dels i samme, dels i det følgende Aar samtlige de lejede Sengklæder, der ere vurderede til ialt 56 Kr. Som Følge heraf, vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 253 og § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 8 Juni.

Nr. 158.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Theodor Jensen, ogsaa kaldet **Berg** (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Marts 1887: Tiltalte Jens Theodor Jensen, kaldet Berg, bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og bør de ovenomhandlede Numre af Skriftet: „Eva, illustreret Ugeblad for pikant og humoristisk Underholdning“, derunder de ovenfor omtalte under Sagen i Bevaring tagne Exemplarer, konfiskeres. Saa bør Tiltalte og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Løwe og Jacobsen, 20 Kr. til hver, At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at forkorte til 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fjorten Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jens Theodor Jensen, kaldet Berg, der er født den 3 August 1861 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 7 Februar d. A. for Overtrædelse af Straffelovens § 181, og sigtes for at have gjort sig skyldig heri med Hensyn til et her i Staden i Tiden fra den 3 Oktober til den 10 December f. A. i elleve Numre, nemlig Nr. 1 til 11 ved Trykken offentliggjort Ugeskrift kaldet „Eva“, illustreret Ugeblad for pikant og humoristisk Underholdning“, paa hvilke Numre som Redaktør er anført „Theodor Berg“. Tiltalte har erkjendt, at der ved dette Navn sigtes til ham, og at han hele Tiden har ledet bemeldte Ugeblads Redaktion, og i Medfør af Foreløbig Lov af 13 August 1886 om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. § 2 bærer han saaledes Ansvar for Indholdet af de nævnte Numre. Ifølge hans ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Forklaring har han iøvrigt tillige været Udgiver og Forlægger af disse, dog saaledes, at han har haft en anden Person til Medudgiver og Medforlægger af de 4 sidste Numre. De anmeldte Numre, hvis Indhold for en væsentlig Del bestaar i Oversættelser fra forskjellige fremmede Sprog, ere udgivne i Oplag af vexlende Størrelse, nemlig fra ca. 950 Exemplarer til 3000 Exemplarer, og Størstedelen af disse Exemplarer, der solgtes for 10 Øre Stykket, ere afhændede heri Byen i forskjellige Avisudsalg. Da nu samtlige de oftomtalte Numre af Ugebladet indeholder Fortællinger og Fremstillinger af en saa slibrig og obscæn Beskaffenhed, at de maa betegnes som utugtige Skrifter, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 184 efter Omstændighederne med

simpelt Fængsel i 2 Maaneder, hvorhos de omhandlede Numre af Ugebladet, derunder de Exemplarer, som i Henhold til vedkommende Forhørsdommers Beslaglæggelseskjendelser af 7 og 28 December f. A. ere tagne i Bevaring under Sagen, i Medfør af Straffelovens § 34 ville blive at konfiskere.

Nr. 180.

Advokat Nellemann .

contra

Niels Kristian Frandsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 2 Februar 1887: Tiltalte Niels Kristian Frandsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Niels Kristian Frandsen for Tyveri, og maa det ogsaa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder. Efterat Tiltalte, der tjente paa en Gaard i Hugdrup og var misfornøjet med denne Tjeneste, den 13 December f. A. havde besluttet at forlade Gaarden, faldt det ham ind at medtage en Kaskjet, som han havde faaet af sin Fader og bortpranget til en anden paa Gaarden tjenende Karl ved Navn Jens Peter Jensen, saaledes at han fik en ulden Undertrøje for den, hvilken Byttheandel Tiltalte fortrød og mente at være bleven narret ved. Tiltalte satte sig derfor i Besiddelse af Kaskjetten, som laa i hans nævnte Medtjeners i Gaardens Karlekammer henstaaende uafsaasede Kiste, og medtog saavel Kaskjetten som Uldtrøjen, da han samme Dag forlod sin Tjeneste. Løvrigt har Tiltalte den 20 December, som det maa antages, efterat han havde faaet at vide, at der var gjort Anmeldelse for Politiet om Tyveriet, tilbageleveret Jensen Uldtrøjen og opfordret ham til at give sit Samtykke til at lade Byttheandelen gaa tilbage, men herpaa vilde Jensen ikke indlade sig, medmindre Tiltalte betalte ham 2 Kr., og et saa stort Beløb var Tiltalte ikke i Besiddelse af. Kaskjetten er bleven bragt tilstede under Sagen, og efterat være vurderet til 2 Kr. udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født den 29 Marts 1868 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 186.

Advokat Nellemann

contra

Laurs Møller Rønsholt (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 7 Marts 1887:
Tiltalte Laurs Møller Rønsholt bør hensættes i Fængsel paa

Vand og Brød i 5 Dage og betale i Erstatning til Søren Thomsen 2 Kr. 10 Øre. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Busch, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Bjerregaard, 8 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Laurs Møller Rønsholt for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 7 Februar d. A. om Morgenen har, efter at have begivet sig op paa et af Arbejdsmand Søren Thomsen beboet Kammer i et Hus paa Nebel Mark, hvor han, da han ingen traf tilstede, lagde sig til at sove paa Thomsens Seng, af en denne tilhørende Pung, som laa i et i Kammeret hængende Par Benklæder, tilvendt sig 2 Kr. 10 Øre. Bestjaalne har paa-staaet sig det nævnte Beløb tilkjendt i Erstatning under Sagen. For dette Forhold er Tiltalte, der er født i 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Erstatning ligeledes billiges, ligesom det vil kunne have sit

Forblivende ved dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 10 Juni.

Nr. 54. **Finantsministeriet** paa Statskassens Vegne
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Gaardejer **H. Sørensen** (Nellemann),

betr. Spørgsm. om Forpligtelse til at svare Rekognition af en Ejendom.

Frederiksborg Birks ordinære Rets Dom af 23 Juli 1885: Indstævnte, Gaardejer H. Sørensen Dildal i Hjørlande, bør for Citanten, Finantsministeriet paa Statskassens Vegne ved den konstituerede Kammeradvokat, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Marts 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 5 Mai f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Saavel efter de brugte Udtryk i den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Artikel 12 i Arvefæsteskjødebrevet af 28 Januar 1797 og dette Skjødebrevs øvrige Indhold, som efter Forholdets Natur, kan det ikke antages, at Meningen har været, at Rekognitionen kun skulde erlægges i de Tilfælde, hvor Erhververen af den omhandlede Ejendom har faaet sin Adkomst fuldstændig berigtiget, forinden Ejenommen gaar over til en ny Erhverver, hvorimod den navnlig ogsaa maa tilsvares i et Tilfælde som det i Sagen foreliggende, hvor P. Christiansen, som i Dommen anført, i omtrent 4 Aar har besiddet og drevet Ejendommen som sin i Henhold til den mellem ham og den forrige Skjødehaver oprettede Kjøbekontrakt.

Da derhos Amtstuen i Medfør af Skjødebrevet har været berettiget til, forinden den til Thinglæsningen fornødne Paategning om Rekognitionens Berigtigelse gaves paa det til Indstævnte H. Sørensen udstedte Udlægsskjøde, at fordre den P. Christiansen paahvilende Rekognition berigtiget, hvorfor Skjødet kun er blevet expederet med Forbehold af Statskassens Ret til samme, maa den anses rettelig indtalt hos Indstævnte. Denne vil derfor i Overensstemmelse med Citanternes Paastand være at tilpligte at betale de paastævnte 66 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 66 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 September 1884, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Januar 1884 blev der forelagt Frederiksborg Amtstue til Notering og Paategning et af Fogden i Frederiksborg Birk udfærdiget Udlægsskjøde til Indstævnte, Gaardejer H. Sørensen af Dildal i Hjærlunde Sogn, hvorefter denne blev Ejer af den rekognitionspligtige Ejendom Toftegaard, Matr.-Nr. 9 a og 9 d i Ølstykke By og Sogn, hvilket Skjøde var blevet udstedt i Henhold til Udlæg, foretaget hos P. Christiansen, til hvem den forrige Skjødehaver, N. P. Hvalsø ved uthinglæst Kjøbekontrakt havde overdraget bemeldte Gaard, for Krav efter en af Hvalsø udstedt og af Christiansen ved bemeldte Kjøbekontrakt overtagen Pantefordring. I Anledning heraf forlangte Frederiksborg Amtstue paa Statskassens Vegne at erholde betalt Rekognition saavel af Overdragelsen til Christiansen som af Overdragelsen til Indstævnte med ialt 132 Kr., hvilket Indstævnte imidlertid vægrede sig ved, idet han nægtede at betale mere end én Rekognition, nemlig for Overdragelsen til ham med 66 Kr., hvorefter Amtstuen mod Erlæggelsen af dette Beløb expederede Skjødet med Forbehold af Statskassens Ret til Rekognition for Overdragelsen til Christiansen. Citanterne, Finantsministeriet, paastod derefter ved den konstituerede Kammeradvokat under nærværende i 1ste Instants ved Frederiksborg Distrikts Birkething anlagte Sag Indstævnte tilpligtet at betale til Frederiksborg Amtstue paa

Statskassens Vegne den ovennævnte Rekognition i Anledning af Overdragelsen af den ovenmeldte Ejendom fra Hvalsø til Christiansen, stor 66 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 25 September 1884, til Betaling skete, og Sagens Omkostninger skadesløst, men ved Birkethingets Dom af 23 Juli f. A. blev Indstævnte frifunden for Citanernes Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede. Citanterne have derefter ved Stævning af 17 September f. A. indanket denne Sag her for Retten, hvor de ved den konstituerede Kammeradvokat have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastand og paastaaet Indstævnte tilpligtet at erstatte dem Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst, derunder Salær til Kammeradvokaten, medens Indstævnte har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Citanterne have støttet deres formentlige Berettigelse til at fordre den omhandlede Recognition paa den 12te Artikel af det under Sagen fremlagte kongelige Arvefæste- og Skjødebreve paa den ommeldte Ejendom af 28 Januar 1797, hvorved Ejendommen overdroges den tidligere Fæster til Arvefæste, og hvori det hedder: „Saafremt denne Gaard ved Dødsfald, Salg eller andre Tilfælde bliver overladt eller afhændet til en ny Ejer, saa betales ved enhver saadan Forandring til Vor Kasse en Rekognition af 4 Rdl. af hver Td. Hartkorn“ — og fremdeles: „og maa intet Skjøde- eller Skiftebrev, hvorved denne Ejendom udlægges i Gjæld eller Arv, heller ingen Exekutionsforretning thinglyses eller protokolleres, førend samme af Vor Amtmand over Frederiksborg Amt er paategnet til Vitterlighed og tillige af Regimentsskriveren er attesteret, at Rekognitionen af denne Gaard til Vor Kasse rigtig med 4 Rdl. Dansk Kourant af hver Td. Hartkorn er betalt“. — Efter den anførte Bestemmelse maa det imidlertid antages, at der kun kan fordres Rekognition af bemeldte Ejendom i Tilfælde af egentligt Ejerskifte, og da fornævnte P. Christiansen, der kun har havt uthinglæst Kjøbekontrakt paa Ejendommen, ikke, skjøndt han har besiddet og drevet denne i ca. 4 Aar, herved og ved Kontrakten, hvis Indhold iøvrigt ikke er oplyst under Sagen, kan antages at være bleven „Ejer“ af Ejendommen, ligesom det ogsaa af Sagen ses, at han ikke har udløst Skjødehaveren af dennes Forpligtelsesforhold til Pantekreditor i Ejendommen, maa det ved Underretsdømmen antagne Resultat anses vel grundet, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke kunne tillægges den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 164. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Hansine Birgitte Lund, Lysters Hustru
 (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1887: Arrestantinden Hansine Birgitte Lund, Lysters Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Hansine Birgitte Lund, Lysters Hustru for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun i December Maaned f. A. har frastjaalet Anna Nilsson, Skræder Nielsens Hustru, der logerede hos hende, et Par Benklæder, et Forklæde og et Haandklæde af Værdi tilsammen 1 Kr. 50 Øre, hvilke Gjenstande beroede i en Arrestantinden tilhørende Kiste, der stod paa et til hendes Lejlighed hørende uafaaaset Loft, og som hun og Bestjaalne med hendes Samtykke hver for sig benyttede til deri at gemme forskellige af deres Ejendele. Arrestantinden er født den 23 Mai 1851 og mange Gange tidligere straffet bl. A. ifølge Sænder Herreds Extrarets Dom af 18 Marts 1871 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Aakirkeby Kjøbstads Extraretsdom af 28 December 1871 efter Straffelovens § 230 jfr. § 57 som for 2den Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder,

ifølge Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 28 Marts 1877 efter Straffelovens § 231 med lige Arbejde i 1 Aar og senest ifølge Højesteretsdom af 4 November 1880 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anferte vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 13 Juni.

Nr. 150. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Robert Coulsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Frederikssteds kriminelle Extrarets Dom af 29 December 1886: Arrestanten Robert Coulsen af Frederikssted bør bensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede de for hans Vedkommende af Aktionens lovlige flydende Omkostninger og i Erstatning til Kjøbmand R. G. Bell betale 5 vestindiske Daler. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 9 Februar 1887: I Henseende til den Arrestanten Robert Coulsen idømte Straf og Erstatning samt i Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger, der i det Væsentlige ere fremstillede i den indankede Dom, maa det vel anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har været i Besiddelse af Gjenstande, som henhøre til det i Dommen omhandlede, hos Kjøbmand Bell begaaede Tyveri, uden at have kunnet opgive

lovlig Hjemmel til disse; men da der ikke med denne Besiddelse har været forbundet særdeles Omstændigheder, som vise, at han selv har foreværet Tyveriet, vil han ikkun være at dømme som for Hæleri. Hans Straf bliver i Medfør af Forordning 11 April 1840 § 22 at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer.

Thi kjendes for Ret:

Robert Coulsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger for sit Vedkommende, derunder i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg for Højesteret 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag ere Arrestanten Robert Coulsen, der er født den 30 Juli 1865 og tidligere ifølge Frederikssteds Politiretsdomme af 11 September 1883, 11 Januar og 31 Oktober 1884 har været straffet for Tyveri, henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 48 Timer og Tvangsarbejde i 120 og 180 Dage, samt Tiltalte Nancy Lawrence — aktionerede, den Førstnævnte for Tyveri — —. Onsdag Morgen den 22 September f. A. opdagede Charles Braffit, der er Staldkarl hos Kjøbmand Bell i Frederikssted, at dennes Butik, der var ubeboet og ikke stod i Forbindelse med noget beboet Sted, var opbrudt, idet han fandt Hængelaasen, som lukkede for Butiksdøren, der førte ud til Galleriet til Gaden, ligge sønderbrudt i Galleriet, og Jernstangen, som lukkede for Døren, løftet ud af Krampen; ved en derpaa anstillet Undersøgelse fandt Bell, at 4 utillaasede Skuffer i Butiken vare trukne ud, og savnede han fra den ene af dem 8 Papiruller, hver indeholdende 50 Kobbercentstykker, ligesom han endvidere fra Butiken savnede 50 Cigarer til 2 Cents Stykket. Den paafølgende Lørdag Formiddag den 25 i samme Maaned traf Poliitbetjent Jeppesen Arrestanten paa Torvet i Frederikssted rygende paa en god Cigar, og saa han ham endvidere tilbytte sig hos to Fruentimmer et Ticentstykke og et Femcentstykke af Sølvs mod Kobbercenter, ligesom han havde nogle flere Centstykker i et Stykke Papir i Haanden. Betjenten anholdt Arrestanten og bragte ham til Politikammeret, og da Arrestanten paa Vejen prøvede paa at stikke det nævnte Stykke Papir i Munden, fratog Betjenten ham det og afleverede det tilligemed Cigar-

stumpen, som Arrestanten røg, paa Politikammeret. Ved Undersøgelsen af Arrestantens Person fandtes han i Besiddelse af 16 Kobbercents og de ovennævnte Ticent- og Femcentstykker. Kjøbmand Bell har edelig forklaret, at den Cigar, som Arrestanten ved Anholdelsen røg, var af den samme Slags Cigarer, som de ham frastjaalne, og at det Papir, som Arrestanten havde havt i Haanden, var et af de Stykker Papir, hvoraf han, Bell, havde lavet de 8 stjaalne Pengeruller, idet han gjenkjendte det ved nogle Tal, han selv havde skrevet derpaa med Blæk. Af Politibetjent Sehested er det derhos forklaret, at han Fredag Aften den 24 September f. A. havde truffet Arrestanten rygende paa Torvet, og da Arrestanten paa hans Anmodning lod ham tænde en Cigar hos sig, kunde Betjenten paa Lugten mærke, det var en god Cigar, som Arrestanten røg. Endvidere er det forklaret af Elias Gabriel, at Arrestanten Torsdag Aften den 23 September havde foræret ham en Cigar, og af James Francis, at han i den sidste Tid flere Gange havde set Arrestanten ryge gode Cigarer, som vare flade, og af samme Slags som den Cigarstump, hvormed han anholdtes, og hvoraf han Onsdag Aften den 22 September havde foræret Vidnet en; paa lignende Maade har Otto Tranberg udsagt, at han Lørdagen den 25 September saa Arrestanten ryge en flad Cigar af samme Slags som den ovenomtalte Cigarstump.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Juli 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 15-16.

Mandagen den 13 Juni.

Nr. 150.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Robert Coulsen (Def. Hindenburg).

Fremdeles er det af det alt nævnte Vidne James Francis, der er edfæstet, forklaret, at det flere Gange havde set Arrestanten købe Brød og Kager, som han betalte med Centstykker, hvoraf han havde en Del i sin Besiddelse, hvilket havde forundret Vidnet, da Arrestanten paa Grund af en Beskadigelse, han havde faaet, ikke arbejdede i den senere Tid; og har Fruentimmeret Hetelinda Andrew udsagt, at hun Lørdag Formiddag den 25 September havde set Arrestanten med en Rulle Penge af samme Farve som det Stykke Papir, hvormed han blev anholdt, hvilken Forklaring hun dog senere har forandret derhen, at hun ikke saa, om Pengene vare indsvøbte i Papir eller ikke. Endelig er det af Vidnerne Henry Villiams og Otto Tranberg forklaret, at de Natten imellem den 21 og 22 September f. A. havde sovet sammen med Arrestanten i dennes Bedstemoders Hus i Ejendommen Nr. 34 i Prindsensgade i Frederikssted, og at Arrestanten omtrent Kl. 12 om Natten var staaet op og under Foregivende af at skulle forrette et naturligt Ærinde havde klædt sig paa og havde forladt Huset uden at komme tilbage igjen. Arrestantens Forklaring om de Indicier, der saaledes ere fremkomne imod ham, er i det Væsentlige af følgende Indhold: Cigaren, som han røg paa ved sin Anholdelse, vil han ifølge sin første Forklaring have fundet Torsdag Aften den 23 September f. A. i Galleriet udenfor et Hus, hvori der afholdtes Dans; om den Cigar, som Politibetjent Sehested Fredag Aften den 24 September

saa ham røge, har han først udsagt, at han havde faaet den af Fruentimmeret Sarah George, og derpaa, da hun benægtede Rigtigheden heraf, at han havde faaet den af sin Broder James Coulsen; da denne imidlertid ligeledes benægtede dette, har Arrestanten forklaret, at han nogle Dage før sin Anholdelse havde truffet en Officer af den ved Frederiksted liggende Dampers „Orinoco“, som paa Apotheket havde kjøbt en Kasse Cigarer, og medens han havde baaret den for ham, havde han set Lejlighed til at stjæle 14 Cigarer fra Kassen; og var det disse Cigarer, han var bleven set med, og hvoraf han havde foræret de ovennævnte Vidner nogle. Det Stykke Papir, han blev anholdt med, vil Arrestanten samme Morgen have fundet i Rende-stenen udenfor Kjøbmand Mullgraves Butik, og havde han deri indsvøbt de Penge, som han var i Besiddelse af ved sin Anholdelse. Om sin Adkomst til disse Penge, et Ticentsstykke, et Femcentsstykke og 16 Kobbercents, har Arrestanten først forklaret, at hans Tante, Medtiltalte Nancy Lawrence, samme Morgen han blev anholdt, havde givet ham dem paa Torvet, for at han skulde give dem til hans Moder, for hvem hun havde solgt Tobak, men denne Forklaring har han derefter selv tilbagekaldt som usand, hvorpaa han har udsagt, at han Lørdag Morgen den 25 September havde havt i sin Besiddelse 15 Cents i Sølvpeng, nemlig et Ticentsstykke, han havde faaet af et Fruentimmer Elizabeth Petersen, hvad denne indrømmer at have givet ham for at grave nogle Huller for hende, og et Femcentsstykke, han havde faaet af sin Moder, hvilket hun dog ikke har kunnet erindre, hvorimod hun har forklaret, at han nogen Tid forinden havde taget 50 Cents af hendes Penge; med de nævnte 15 Cents vil Arrestanten derpaa den paagældende Dag i Buskene ved Plantagen La Grange have vundet 16 Kobbercents fra nogle Folk i Tærningsspil, og var han derefter gaaet til Torvet i Frederiksted, hvor han havde givet de to omtalte Fruentimmer 15 Kobbercents for et Ticents- og et Femcentsstykke; efterat det derpaa i Forhøret var foreholdt ham, at denne Forklaring ikke passede sammen med, at han var anholdt med 16 Kobbercents, rettede han den derhen, at han efter som ommeldt at have byttet Pengene for de to Fruentimmer, atter hos en Mand, der solgte Kokusnødder, havde tilbyttet sig 10 Kobbercents for et Ticentsstykke, og derhos for 1 Cent havde kjøbt en Kokusnød hos samme Mand, hvem han gav et Femcentstykke, hvorpaa han fik 4 Centstykker tilbage; og havde han derefter holdt en Hest for en ham ubekjendt Mand, som gav ham 1 Cent derfor. At han, som af Vidnet James Francis udsagt, i den sidste Tid før sin Anholdelse havde kjøbt Brød eller Kager, har Arrestanten benægtet; derimod har han indrømmet Rigtigheden af at have forladt sin Bedstemoders Hus Natten mellem den 21 og 22 September f. A. for at forrette et naturligt Ærinde, uden derefter igjen at vende tilbage,

og har han forklaret, at han efterat have forrettet sin Nødtøft var gaaet til sin Moders Hus Nr. 39 i samme Gade, hvor han havde tilbragt Resten af Natten. I et i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget Forhør er det dernæst af Frederiksstedts Apotheks Bestyrer, cand. pharm. Stephens, forklaret, at han ikke kan oplyse, om der fra Apotheket blev solgt Cigarer til nogen Officer eller Sømand fra Skibet „Orinoco“, men at Cigarer af den Slags, hvormed Arrestanten blev anholdt, ikke kunne være kjøbt paa Apotheket paa den af Arrestanten angivne Tid, da Apotheket flere Maaneder forinden havde ophørt med Forhandling af den Art Cigarer. Vidnet Stephens har derhos udtalt, at den Cigar, som Arrestanten blev anholdt med, afgjort er af samme Slags som en af Kjøbmand Bell til Retten til Sammenligning fremsendt Cigar, og har Forhørsdommeren ligeledes udtalt, at han ikke havde nogen Betænkelighed ved i den Henseende at erklære sig overensstemmende med Vidnet Stephens. Uagtet den af Kjøbmand Bell afgivne Forklaring taber Noget af sin Betydning derved, at han under Sagen har nedlagt Paastand paa Erstatning, maa det dog anses for tilstrækkelig oplyst, at den Cigar, Arrestanten blev anholdt med, saavel som de andre lignende Cigarer, han i de sidste Dage før Anholdelsen blev set med, er af den samme særegne fladtrykte Slags, som Kjøbmand Bell har havt tilsalg, ligesom det ogsaa maa anses for godtgjort, at Arrestantens Forklaring at have stjaalet Cigarerne fra en Kasse, som en Officer af Dampskibet „Orinoco“ havde kjøbt paa Apotheket, er usandfærdig; endvidere er det godtgjort, at Arrestanten ved Anholdelsen har været i Besiddelse af et større Antal Centsykker, hvortil han, der i nogen Tid paa Grund af en Beskadigelse har været arbejdsløs, ikke har kunnet paavise sin Adkomst, idet de forskellige Forklaringer, han i saa Henseende har afgivet, dels ere bevislig usande og dels blottede for al Sandsynlighed, hvortil kommer som en særlig mistænkelig Omstændighed, at han kun paa en lidet troværdig Maade har kunnet oplyse, hvorledes han var kommen i Besiddelse af det Stykke Papir, som han ved Anholdelsen blev antruffen med, og som han strax derefter søgte at tilintetgjøre, hvilket Papir Kjøbmand Bell har gjenkjendt som et af dem, hvori han havde indsvøbt de stjaalne Centsruller, og endelig er det oplyst, at Arrestanten samme Nat, Tyveriet hos Kjøbmand Bell blev begaaet, var staaet op og havde forladt det Sted, hvor han havde Natteleje, uden senere at vende tilbage igjen. Tages det fremdeles i Betragtning, at de af Arrestanten afgivne Forklaringer gjenemgaaende have været løgnagtige, og at han tilsidst endog har paastaet at have stjaalet Cigarerne, som han havde været i Besiddelse af, fra en amerikansk Officer, uagtet det er godtgjort, at et saadant Tyveri ikke er begaaet, i alt Fald ikke under de af Arrestanten opgivne Omstændigheder, hvorfor det ligger nær at antage, at

han har paadigtet sig dette Tyveri for at undgaa den strengere Straf for det hos Bell forøvede Indbrudstyveri, og henses endvidere til, at Arrestanten er en for Ejendomsindgreb tidligere gjentagne Gange straffet Person, findes der at være tilvejebragt et i Medfør af Frd. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det hos Kjøbmand Bell begaaede Tyveri, som efter dets Beskaffenhed bliver at staffe efter Frd. af 11 April 1840 § 12, Mbr. 1, jfr. Anordn. af 6 Januar 1852 § 2, og vil Straffen, saaledes som ogsaa ved Frederikssteds Extraretsdom af 29 December 1886 bestemt, være at fastsætte til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos Arrestanten vil have at betale Kjøbmand Bell 5 vestindiske Daler i Erstatning.

Nr. 31.

Kjøbmand J. Nielsen

contra

Overretssagfører Ferslev som Mandatarius for Handelsfirmaet
Heggum & Hansen.

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 38.

Proprietær G. Nordbeck

contra

Kronofoged S. Swensson i Sverig.

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høje-

steret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 42. Fhv. Pantelaaner **C. A. Petersen**
 contra

Firmaet **Carl Permins** Vinhandel ved sammes Indehavere,
Carl Permin og **Vilhelm Permin**.

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 43. Fhv. Landmand **Lars Christian Jensen**
 contra

Murmester **H. E. N. Bram**.

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at

gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 48. Gaardejer Ole Larsen
 contra
 Gaardejer Isak Christensen.

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 49. Blanca Holmer
 contra
 Frederikke Jensen, født Cohn, med Mand og Værge,
 Skræder N. Jensen.

Højesterets Dom.

Citantinden, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod

Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 50. Cigarfabrikant **Gerhard P. Thomsen**

contra

Cigarfabrikant **N. Hansen.**

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 22 Juni.

Nr. 100. Højesteretssagfører **Asmussen**

contra

suspenderet Herredsfoged og Skriver i Hellum-Hindsted Herreder, **Heinrich Christian Piehl Wøldike** (Def. Halkier),

der tiltales for de med bemeldte hans Embedes Bestyrelse forbundne Misligheder samt for Bedrageri.

Kommissionsdom af 27 November 1886: Arrestanten, suspenderet Herredsfoged **Heinrich Christian Piehl Wøldike**, bør have sit Embede som Herredsfoged og Skriver i Hellum-Hindsted Herreder forbrudt og hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Lange, 1000 Kr.

til Førstnævnte og 800 Kr. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder tiltrædes, billiges det i Henshold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsentlige findes at kunne tiltrædes, at Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 134, 135, 1ste og 2det Stykke, 141 og 143. Derimod vil Tiltaltes i Dommen sidstomtalte Forhold med Hensyn til en Brødrene Christensen tilfalden Kapital efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikke, som i Dommen antaget, kunne henføres under Straffelovens § 253, hvorimod dette bliver at tilregne ham efter § 257. Tiltaltes Straf findes at burde bestemmes til Embedsforbrydelse samt Hensættelse til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Med den heraf flydende Nedsættelse i Straffetiden vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 1000 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efterat det ved allerhøjeste Kommissorium af 23 Juni 1883 var paalagt Undertegnede, Assessor i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret, Jensen, og konstitueret Herredsfoged Faurholt at foretage en Undersøgelse af de Misligheder ved Bestyrelsen af Embedet som Herredsfoged og Skriver i Hellum-Hindsted Herreder, som efter den der ansatte Herredsfuldmechtig Sommerfeldts Rømning — i Begyndelsen af samme Maaned — kom for Dagen, blev det efter Afslutningen af denne Undersøgelse ved allerhøjeste Kommissorium af 15 Februar d. A. paalagt os yderligere at undersøge og paakjende denne Sag, hvorunder den i Embedet ansatte Embedsmand, Arrestanten, suspenderet Herredsfoged Heinrich Christian Piehl Wøldike tiltales for de med nævnte Embedes Bestyrelse forbundne Misligheder, samt for Bedrageri. Som det

frengaar af Sagen blev Arrestanten, der er født den 10 Januar 1818, under 24 December 1867 beskikket i nævnte Embede og det dermed forbundne Embede som Birkedommer og Skriver i Lindenberg Birk, hvilket sidste i 1879 inddroges under Herrederne med Undtagelse af 5 Sogne, der henlagdes under Fleskum Herred, hvortil de alt forud henhørte i Henseende til Skifte-, Auktions- og Lægdsvæsen. Sin juridiske Uddannelse havde Arrestanten modtaget ved Kiels Universitet og i slesvigske og holstenske Embedsstillinger, senest som Medlem af Appellationsretten i Flensborg, hvorhos han i Foraaret 1867 havde underkastet sig Tillægsexamen i dansk Ret. Paa Grund af Sygdom tiltraadte han først Embedet fra 1 Juli 1868, og beholdt det tidligere Kontorpersonale til Hjælp, deriblandt Fuldmægtigen, der havde været konstitueret i Vakancen. Denne fratraadte allerede i Februar 1869, dog at han til henimod Aarets Udgang besørgede Thinglæsnings- og Pantevæsenet, medens Arrestanten iøvrigt for samme Tid styrede Embedet uden Fuldmægtig. I Januar 1870 blev exam. juris Sommerfeldt, dengang 25 Aar gammel, antaget som Fuldmægtig paa Vilkaar, at han skulde forestaa Pantevæsenet og Skiftevæsenet samt Regnskabsvæsenet, derunder Førelsen af Sporteljournalen og Skifternes Kassebøger, men ikke af almindelig Hoved- og Kassebog; som Vederlag skulde han have fri Station i Arrestantens Hus, samt en Løn af 300 Rdl. (600 Kr.) aarlig imod til Arrestanten at afgive Halvdelen af sin øvrige Fortjeneste, navnlig ved Dokumentskriveri. Indtægten af Auktionsinkassationer forbeholdt Arrestanten sig selv. Arrestanten overtog selv Forretningerne vedkommende den egentlige Retspleje. Fogedforretninger, Auktioner over faste Ejendomme og Notarialforretninger besørgedes sædvanlig af Sommerfeldt, Auktioner over Løsøre af en Kontorist, eller vedkommende Sognefoged, Kontorforretningerne vare fordelte mellem Kontorpersonalet. Sommerfeldt forblev i sin Fuldmægtigstilling, til han den 31 Mai 1883 tog bort med Tilladelse til at blive borte til 4—5 Juni, da han endnu den 8 Juni ikke var kommen hjem, lod Arrestanten hans Pengeskab aabne; der fandtes kun en ringe Pengebeholdning samt en Erklæring fra ham, hvori han udtaler, at ligesom ingensomhelst Anden har Andel i hans Handlinger, saaledes véd, efter hvad han antager, heller ikke nogen Anden, hvad han har foretaget sig. Da det ved den af Amtet derefter skete Undersøgelse viste sig, at der allerede efter Kassebøgenes Udvisende var en Kasseangel, og at Sporteljournalen og Kassebøgerne tillige vare urigtige førte, saa at Kasseangelen ikke lod sig opgjøre efter disse, blev Arrestanten suspenderet den 18 Juni og Kommissionsundersøgelsen paabegyndt. Sommerfeldt havde, som det viste sig under Forhøret, strax forladt Landet, idet han den 1 Juni har været i Hamborg og den følgende Dag i Berlin; hvor han videre er blevet af har ikke kunnet oplyses. Ved

Undersøgelsen er det oplyst, dels at der i Udførelsen af Embedsforretninger hyppig er udvist Uorden, Forsømmelse og Skjødsløshed, dels at der ved Suspensionen var, og i hele Arrestantens Embedstid har været Kasseangel, og at Bogføringen har været urigtig. I førstnævnte Henseende bemærkes, at Arrestanten, som anført, selv væsentlig indskrænkede sig til at forestaa Rettens Pleje, men denne er ikke besørget tilbørligen. De Dokumenter, der skulde thinglæses, medbragtes ikke i Retten, og var vel — paa en enkelt Gang nær — gjengivne i Extrakt i Justitsprotokollen, men, naar undtages den første Tid skete ingen Oplæsning af denne Extrakt i Retten, fordi, som Arrestanten har angivet, ingen Fremmed mødte, det er hyppigt forsømt at give de i Retten fremlagte Dokumenter Paategning om Fremlæggelse, Strafbeder ere modtagne i og udenfor Retten, uden at noget herom bemærkedes i nogen Protokol, den hyppig brugte Fremgangsmaade, at Parter, navnlig Sagførere, tilsendte Retten Anstandsbejæringer til Fremlæggelse for det Tilfælde, at Sagen fra Modpartens Side fremmedes, ledte til, at Herredskontoret havde Blanketter liggende til Udfyldning i saadant Øjemed, som saa, efterat være udfyldte af Kontorpersonalet, en enkelt af Arrestanten selv, ere fremlagte, at en ikke udfyldt Blanket og et ikke underskrevet Indlæg er lagt til Grund for Anstandsmeddelelse, at samme Anstandsbejæring er fremlagt og brugt flere Gange, at Anstandsbejæringer ere benyttede ved andre Lejligheder end dem, hvorpaa de vare beregnede, efterat Datum er forandret af Arrestanten, samt at der er bevilget Udsættelse paa Grundlag af Bejæringer, der først senere erhvervedes. Arrestanten har med Hensyn hertil bemærket, at han herved kun har villet hjælpe en Part, uden Skade for Modparten. Arrestanten har endelig i mange Tilfælde ladet det mangle paa Tilsyn med Stempelovgivningens Overholdelse ved Rettens Pleje. Der er ved Kontoret forefundet en stor Del ustemplede, men stempelpligtige Dokumenter: Stævninger, Indkaldelser, Indlæg, især Anstandsbejæringer, Akter, Udskrifter, Bejæringer om Udmeldelser inden Retten, samt Skjønnsforretninger, og ligeledes en stor Del deslige Dokumenter med paaklæbde, men ikke kasserede Stempelmærker. Beløbet for de heromhandlede manglende Stempler, der udgjør 440 Kr., maa antages for en Del ikke at være indkommet, men i mange Tilfælde ses de, som ogsaa af Arrestanten erkjendt, at være indbetalte enten til Sommerfeldt eller til ham selv. Arrestanten har bemærket, at han, naar han har underskrevet Akter og Udskrifter i ustempelt Stand, eller i Retten modtaget Bejæringer om Mænds Udmeldelse, er gaaet ud fra, at det ved Beskrivelsen eller Udleveringen, af Kontoret vilde blive paaset, at Stemplingen berigtigedes, uden at han imidlertid ved nogen Lejlighed undersøgte saadant. I paadømte Sager, hvor stempelpligtige, men ustemplede Indlæg have været fremlagte, savnes i Dommen

undertiden Attest om Stempelpapir, undertiden findes en Frist forelagt til Berigtigelsen, uden at Stempling derefter er sket; i sidste Fald ere de hertil fornødne Beløb idetmindste tildels indkrævede og indkomne, og Forsømmelsen med Berigtigelsen skyldes efter Arrestantens Forklaring enten Forglemmelse af ham selv, forsaavidt han har modtaget Pengene, eller Forsømmelse af Sommerfeldt, naar denne har modtaget dem. I ikke faa Tilfælde endelig er i Dommen attesteret, at stemplet Papir er rigtig forbrugt under Sagen, skjøndt dette ikke var Tilfældet, om nogle af disse, hvor de ustemplede Indlæg vare fremlagte af en Sagfører i Hobro, med hvem Sommerfeldt havde stort Mellemværende, har Arrestanten forklaret, at han gav Attesten, fordi Sommerfeldt flere Gange har bedet ham give saadan Attest, idet han saa nok skulde sørge for Stemplingen, i andre vil han ligeledes være gaaet ud fra, at Stemplingen senere vilde blive berigtiget, og atter i andre, hvor Beløbet til Stempelmærker er betalt til ham selv, uden dog at være anvendt hertil, er Attesten, som han efter sin Forklaring formoder meddelt i den Tanke, at han vilde sørge for at indkøbe og paasætte Stempelmærker, og ialtfald uden Hensigt til derved at tilvende sig den Fordel, han fik ved at beholde disse forholdsvis ringe Beløb. Da Arrestanten, forsaavidt han saaledes selv har oppebaaret Beløb til Stempling, ikke kan anses overbevist om at have meddelt de ommeldte Attester for derved at tilegne sig de oppebaarne Beløb, men han dog har erkjendt, at disse Attester i det Hele ere givne, uagtet han har været opmærksom paa, at de vare urigtige, vil han, som iøvrigt har erkjendt, at der, idet ingen Andre, naar Dom var afsagt, fik med Sagen at gjøre, manglede rimelig Udsigt til Berigtigelse ved Andre, forsaavidt være at anse efter Straffelovens § 134, medens de øvrige under denne Del af Sagen omhandlede Uordener ville være at tilregne ham som strafbare Forsømmelser i Embedsførelsen. Foruden at Arrestanten saaledes selv, naar han ikke var fraværende, forestod Rettens Pleje, underskrev han de Expeditioner, der forelagdes ham, ligesom han og modtog og journaliserede indkommende Breve, men iøvrigt har han siden Sommerfeldts Tiltrædelse kun undtagelsesvis befattet sig med Embedsførelsen, og som han har forklaret, betragtet den som sig uvedkommende, saaat han heller ikke førte noget Tilsyn med, hvorledes Forretningerne udførtes. Og paa mange Punkter ere disse befundne udførte paa en skjødesløs og utilbørlig Maade. Foged- og Auktionsforretninger ere undertiden nedskrevne paa løse Ark og senere indførte i Protokollerne, men ikke altid strax, ikke altid i kronologisk Orden, i enkelte Tilfælde ere de slet ikke indførte, de under Forretningerne fremlagte Dokumenter savne ofte Paategning om Fremlæggelse; Tilsynet med Stempelpapir er ligeledes her forsømt, eller de til Stempel paa Rekvisitioner, Beskrivelser m. v. indbetalte Beløb ere ikke blevne anvendte.

Stempelbeløbet til fremlagte stempelpligtige, men ustemplede Dokumenter, udgjør ca. 400 Kr. En Exekutionsforretning er foretaget af Sommerfeldt ifølge hans sædvanlige Konstitution efter Rekvision af Arrestanten som Auktionsinkassator, fordi Arrestanten, som han har angivet, fandt, at det i Forhold til Gjenstandens ringe Værdi var en for stor Vidtøftighed at søge en Sættfoged beskikket, ved en Tvangsauction over en fast Ejendom, som Arrestanten selv afholdt, meddelte han Højstbydende Hammerslag, skjøndt denne forlangte Udlæg som ufyldstgjort Panthaver, senere har han som Foged trods Hammerslaget givet ham Udlæg, ved Auktioner paa Approbation er Bemærkning om indløben Underretning om Budets Antagelse eller Forkastelse undertiden slet ikke tilført Protokollen, undertiden skete tilført efter længere Tids Forløb. Om Notarialforretninger skete ikke altid Tilførsel i Notarialprotokollen samtidig med Forretningen, de senere skete Tilførsler ere ikke altid foretagne i kronologisk Orden, undertiden uden Underskrift af Notarius og Vidner, undertiden er Tilførsel slet ikke sket. Ved Bestyrelsen af Pante- og Thinglæsningsvæsenet er udvist Langsomhed, Skjødsløshed og Uorden. Thinglæsningspaategninger, som sædvanlig underskrevet af Arrestanten, ere ikke sjældent underskrevet af Sommerfeldt paa Tider, hvor han ikke havde Konstitution til Embedets Bestyrelse, der er Uoverensstemmelse mellem Pantebøgerne og Justitsprotokollens Extrakt af Thinglæsningsdokumenter, ikke blot med Hensyn til Person- og Stednavn, Matr.-Nr. og Værdi, men ogsaa forsaavidt mange ifølge Justitsprotokollen af- eller thinglæste Dokumenter ikke findes i Pantebøgerne, og omvendt, Tilførsler om Læsning af et Dokument er ikke sjældent sket i Justitsprotokollen til en senere Tid, end Læsningen angives at have fundet Sted, Skjøder ere i Reglen læste uden Skatteattest fra Amtstuen og flere Parcelskjøder uden behørig Attest fra Amtet, undertiden er der i Justitsprotokollen gjort Tilførsel om Læsning af Dokumenter, saasom Skifteskjøder, Skifteattester og Auktionskjøder, der slet ikke vare affattede, idet Affattelsen først skete, naar den Skriver, der førte Pantebogen, savnede dem til Indførsel. Den fra Begyndelsen af 1873 paabudne Thinglæsningsliste i eller ved Retslokalet har kun i den første Tid været brugt. Dokumenternes Expedition til Panteregistret har været langsom, og Registrets Førelse uordentlig og vildledende. Ved Suspensionen henlaa paa Herredskontoret 972 aflyste og 381 thinglæste Dokumenter, der savnede Paategning om at være expederede til Registret, og for Størstedelen heller ikke vare expederede. Dokumenter fandtes noterede med Udstedelses- og Thinglæsningsdag in blanco, undertiden er Notering helt undladt, skjøndt det vedkommende Dokument er udleveret, undertiden er der i Registret ladet Plads aaben til Notering om et tidligere læst Dokument. Noteringerne ere,

naar de have fundet Sted, for en stor Del urigtige og utilstrækkelige, Retsanmærkninger er i mange Tilfælde forsemt, hvor de burde være givne, Navneregistret har, forsaavidt angaar Pant-sætning af Besætning og Inventarium i Forbindelse med fast Ejendom, siden 1873 slet ikke været ført, og i det Hele var Thinglæsningsvæsenet bragt til en saadan Grad af Upaalidelighed og Usikkerhed, at de efter Suspensionen læste Dokumenter ikke have kunnet expederes, og Panteattester ikke udstedes, førend en Gjennemgang og Berigtigelse af Registrene havde fundet Sted. Skiftevæsenet bestyredes i 1868—69 for en væsentlig Del af Arrestanten selv, men siden Sommerfeldts Ansættelse i Begyndelsen af 1870, er det ham, som næsten udelukkende har besørget de herhenhørende Forretninger, ledet og nedskrevet Forhandlingerne paa Møderne og opgjort Skifterne uden Indblanding af Arrestanten, der kun undtagelsesvis overværede Skiftemøderne, medens han dog underskrev det Protokollen herom Tilførte. Undertiden har dog Sommerfeldt uden særlig Konstitution underskrevet det Tilførte og udstedt Skifteretsattester og Udskrifter. Ligesom der allerede, medens Arrestanten selv besørgede Skifterne, findes udvist unødigt Langsomhed, saaledes tiltager saavel denne som andre Uordener i den derefter følgende Tid. Ved Dødsanmeldelser toges ingen Oplysning om den Afdødes Arvinger, og herom kunde saaledes, naar Boet ikke overgik til offentlig Skiftebehandling, intet attesteres ifølge Skifteprotokollerne. Registreringer afholdtes undertiden af Skifteretten og indførtes i Skifteprotokol, men sædvanlig foretoges de efter Herredskontorets Ordre af Sognefogden, ikke blot efter Gaardbrugere, Husmænd og dermed Ligestillede, men ogsaa efter Gaardejere og i andre Boer med betydelige Værdier. Sognefogdernes Registreringer nedskrives paa et løst Ark Papir, uden at Indførsel senere skete. Skifteprotokollerne, der mangle Registre, eller anden til at følge det i et Bo Passerede fornøden Henvisning, ere mangelfuld førte, og give ofte aldeles ingen, undertiden kun delvis Oplysning om, hvad der i Boerne er foregaaet, inden Opgjørelse foreligger. Særlig savnes saaledes Erklæringer om Arv- og Gjældsvedgaaelse, Bestemmelse om Proklamaers Udstedelse, om Realisation ved Auktion eller underhaanden af Løsøre og faste Ejendomme, om Antagelse af Inkassator, som hvilken Arrestanten saa godt som altid fungerede o. s. v., idet Forhandling og Beslutninger herom, forsaavidt Boets Vedkommende i det Hele have havt Adgang til at deltage heri, ere tagne udenfor Protokollen, Skifteopgjørelserne ere saavel i Henseende til Indtægt, som især i Henseende til Udgift, meget summariske, Efterstempling af Testamenter i Boer, overtagne af Arvinger, er undladt, skjøndt de hertil fornødne Beløb opkrævedes, Skifteextrakter, hvorved Umyndiges Arv skulde sikkes, ere sjældent thinglæste, skjøndt Gebyrerne hertil op-

krævedes, Værgemaalsprotokol førtes ikke, og noget Tilsyn med de Umyndiges Værger er næppe nogensinde ført. I en under et Konkursbo opstaaet Disput, der den 2 November 1882 optoges til Decision, var endnu ved Suspensionen ingen Kjendelse afsagt. Ved Udløbet af Finantsaaret 1882—83 henstod 95 uberigtigede Boer, hvoraf 1 fra 1871—72, 2 fra 1874—75, 2 fra 1875—76, 2 fra 1877—78, 4 fra 1879—80, 10 fra 1880—81, 13 fra 1881—82, og 61 fra 1882—83. Ogsaa i de øvrige Embedsforretninger er udvist Langsombhed og Uorden, der er ikke ført Protokol eller Registre over Firmaanmeldelser, ingen Optegnelser over indleveret Hittegods, som, naar det ikke var kontante Penge, henlagdes paa et Loft, sædvanlig uden Oplysning om, naar, hvor, eller af hvem det var fundet. Seneste Auktion over Hittegods er afholdt i 1872. Protokollen over borgerlig Vielse er uordentlig, Tilsynet med Stempelovgivningens Overholdelse er forsømt, Korrespondance, Indberetninger, Regnskab og Besvarelser m. v. ere forhalede. Arrestanten har erkjendt, at han har udvist Letsindighed i Embedsførelsen, at han har betragtet de Forretninger, som han ikke selv besørgede, som sig ligegyldige og uvedkommende, og skjøndt han kjendte Sommerfeldts Uorden, og ved Folks Erindringer og Trudser om Klage, ved Amtets Paalæg af Tvangsmulfter m. v., stadig erindredes om Kontorets Sendrægtighed og Uefterrettelighed, lod det mangle paa alt Tilsyn. Han har vel, efter hvad han har forklaret, dels særlig ved bestemte Lejligheder paalagt Sommerfeldt at fremme den henliggende Sag, hvorom der var Spørgsmaal, dels engang i Almindelighed alvorlig irettesat ham for hans Uorden, men iøvrigt har han savnet Lyst og Evne til, enten selv i større Omfang end sket, at tage sig af Embedet, eller føre Tilsyn dermed, og da hans Ligegyldighed overfor Embedets forsvarlige Bestyrelse, ikke hermed kan undskyldes, vil den være at tilregne ham som en strafbar Forsømmelse og Skjødesløshed i Embedsførelsen. Ved Undersøgelsen er det dernæst oplyst, at endel af Sportelindtægten, særlig for Thinglæsninger, og endel Arveafgifter, indbetalte af selvskiftende Arvinger, ere unddragne Statskassen, at Skiftemidlerne dels ere midlertidig benyttede, dels forbrugte, og at der ogsaa, skjøndt i ringere Grad, findes Mangler i de andre Kasser, hvis Indtægter oppebæres af Herredskontoret, fremdeles at Kasseangelen er fordulgt ved urigtig Førelse af Sporteljournal og Kassebøger, ved urigtige Kasseextrakter og urigtige Forklaringer for Revisionen. Det hele Pengeansvar for manglende Embedsmidler, som efter den under Undersøgelsen skete, af Arrestanten tiltraadte Opgjørelse, paahviler ham, udgjør 77—78,000 Kr., hvorved imidlertid bemærkes, at endel Afgifter og Gebyrer ere medtagne herunder med det fulde pligtige Beløb, skjøndt de, som det maa antages, ved en Fejltagelse ere indkrævede med et mindre Beløb end de

burde, eller ved Forsømmelse slet ikke ere indkrævede, men at der paa den anden Side kan ses at være indkommet flere Afgifter og Gebyhrer som ikke ere medregnede til Ansvar, fordi deres Størrelse ikke kan oplyses, og at ligeledes Gebyhrer for Udskrifter, Attester og andre Expeditioner, om hvis Udfærdigelse, Oplysning ikke kan søges i Embedsprotokollerne, maa antages faldne i større Omfang, end det har kunnet paavises. Den forefundne Kasseangel, der bliver at ansætte noget ringere end ovennævnte Ansvar, dels fordi det som anført med Hensyn til enkelte Beløb kan antages at hidrøre fra undskyldelig Uvidenhed og Fjølregning, at de ikke ere fuldt indkomne, dels fordi de til Dokumenters Stempling oppebaarne, men ikke dertil anvendte Beløb ikke blive at medregne under Kasseangel, fordeler sig saaledes, at Thinglæsningsgebyhrer, derunder Halvprocentafgift ved faste Ejendommens Overdragelse i levende Live, udgjøre ca. 30,000 Kr., andre Gebyhrer henved 5000 Kr., Arveafgifter ca. 2700 Kr., Skiftekapitaler ca. 36,000 Kr., Oppebørsler til Amtsfattiggasse, Politikasse og Sognekommune m. fl. ca. 1000 Kr. Ved Opgjørelsen af det Forbrug af fremmede Midler, som i det Hele har fundet Sted paa Herredskontoret i Arrestantens Embedstid, bliver derhos at tage Hensyn til, at Sommerfeldt ved Pantsætning i Nationalbanken af en af ham udfærdiget falsk Panteobligation, i 1879 fik et Laan sammesteds af 60,000 Kr., som i 1882 forhøjedes med 24,000 Kr. til 84,000 Kr., at der af Herredskontoret er opkrævet og oppebaaret ca. 1000 Kr. til Efterstempling af Testamenter, uden at saadan Efterstempling fandt Sted, samt at Arrestanten og Sommerfeldt hver har af fremmede Midler forbrugt et Beløb af ca. 5000 Kr., som ikke vare oppebaarne i Embedsmedfør. Grunden til det skete Forbrug af Embedsmidler er, at Arrestantens og senere sandsynligvis ogsaa Sommerfeldts Privatindtægter ikke have været tilstrækkelige til Dækning af deres Privatudgifter, og at det manglende er taget fra Oppebørslerne. For Arrestantens Vedkommende andrager Forbruget efter de af ham selv i hans hele Embedstid førte Optegnelser om private Indtægter og Udgifter ca. 62,000 Kr. Forbruget er begyndt fra han tiltraadte Embedet den 1 Juli 1868, og udgjorde ved Udgangen af 1869 ca. 2300 Kr. Fra Januar 1870 tiltraadte Sommerfeldt som Fuldmægtig og overtog som anført blandt andet Skiftevæsenet, derunder Førelsen af Skifternes Hoved- og Kassebog, samt Førelsen af Sporteljournalen. Derimod forblev Førelsen af Almindelig Hoved- og Kassebog, indeholdende Indtægt og Udgift vedkommende Amtsfattiggassen, Politikassen, Kommunernes Kasse, Rejsepenge til Værnepligtige, Alimentationsbidrag m. v., fremdeles under Arrestantens eget Tilsyn. For saavidt Arrestanten ikke personlig oppebaar indkomne Gebyhrer, bleve disse indtil 1876 afleverede til ham af den, der paa Kontoret oppebaar dem, dog Thinglæsningsgebyhrer undtagne, som

forblev hos Sommerfeldt, og det var indtil den Tid altsaa Sommerfeldt, som ved Kvartalsindbetalingerne skulde tilsvare Thingslæsningsgebyhrer, Arrestanten de øvrige. Indtægter vedkommende Almindelig Hoved- og Kassebog oppebares af Arrestanten selv. Hvad endelig Skiftemidler angaar, blev ingen fast Regel iagttaget. Arrestanten var fra 1870 Inkassator, ikke blot ved frivillige Løsøreauktioner, men ogsaa ved Boernes Auktioner og som saadan oppebar han Boernes Auktionsbeløb, indkommende Kapitaler til Boer oppebares undertiden af ham selv, undertiden af Sommerfeldt. Den Omstændighed, at Arrestanten saaledes selv oppebar en Del af Skiftemidlerne, skjøndt Sommerfeldt forestod Skiftevesenet og skulde gjøre Udbetalingerne, og at han ligeledes undertiden selv oppebar Thinglæsningsgebyhrer, især naar de tilsendtes Kontoret pr. Post, skjøndt det paalaa Sommerfeldt at tilsvare disse, samt at den vedtagne Regel om Fordeling af Oppebørsler heller ikke i andre Maader altid kunde overholdes, gav Anledning til, at Arrestanten fra 1871 indrettede private Kassebøger, hvori han optog baade sine Privatindtægter og de Embedsmidler, han oppebar, Auktionsbeløb i Boer undtagne, over hvilke han førte særskilt Inkassationsprotokol. Ved de aarlige Kasseeftersyn foreviste Arrestanten den Beholdning, som skulde findes efter Almindelig Hoved- og Kassebog, Sommerfeldt den øvrige Beholdning efter Sporteljournal og Skiftekassebøgerne, uagtet han kun oppebar endel af de herhenhørende Midler. Som anført var det en Overenskomst med Sommerfeldt ved hans Antagelse, at han til Arrestanten skulde afgive Halvdelen af den Privatfortjeneste, han havde ved Kontoret, og denne er ogsaa efter en derom af Sommerfeldt ført Bog opgjort og afleveret til Arrestanten ved Udgangen af hver Maaned i 1870 og 1871 samt i de første 3 Maaneder af 1872, fra den Tid ophører Opgjørelse og Udbetaling imellem dem, idet Sommerfeldt nu ikke længere modtog den hidtil oppebaarne Løn af 600 Kr. aarlig, men heller Intet afgav af sin Fortjeneste. Den Arrestanten saaledes tilfaldne Halvdel af Sommerfeldts Privatindtægt har udgjort for 1870: 372 Kr. og for 1871: 513 Kr. Om den Kasse-mangel som ved Sommerfeldts Tiltrædelse allerede fandtes ved Embedet, og som forblev henstaaende, blev efter Arrestantens Forklaring Intet aftalt. Med Hensyn til Indbetalingen fra Kontoret af Sportelindtægten blev det søgt overholdt, at Arrestanten og Sommerfeldt hver tilsvarede, hvad de havde oppebaaret af de i Sporteljournalen indførte Gebyhrer. Kvartalsindbetalingen skete ved Arrestanten, efterat Sommerfeldt havde opgjort Sporteljournalen, udregnet hvad han, og hvad Arrestanten havde at tilsvare, og samtidig afleveret sin Del, oprindelig kun Thinglæsningsgebyhrer, efter 1876 tillige flere andre Gebyhrer, som han fra den Tid oppebar, dog at Sommerfeldt undertiden, naar Arrestanten ikke selv havde tilstrækkelig Beholdning til at udrede

sin Andel, gjorde Udlæg for ham. Af de øvrige Oppebørsler, som beroede hos Arrestanten, hvortil nu kom Auktionspenge for frivillige Losøreauktioner, fortsatte han sit Forbrug. Da Privates Auktionspenge imidlertid ikke vel kunde tilbageholdes meget langt over Tiden, maatte han til Dækning af herfra hidrørende Restancer baade i 1870 og 1871 optage Laan, hver Gang paa 2000 Kr., men trods disse Forøgelse af hans Indtægter steg hans Underballance i de samme Aar til henholdsvis 3900 Kr. og 5800 Kr., og i de følgende Aar var den stadig stærkt tiltagende, saaat den ved Slutningen af 1876 udgjorde ca. 46,000 Kr., i de derpaa følgende Aar 1877—1879 samt 1880, var Forbruget af Embedsmidler forholdsvis mindre, fordi Arrestanten i disse Aar opnaaede et Tilskud fra en Trediemand paa 20,000 Kr. og havde en særlig stor Indtægt som Auktionsinkassator. Da Oppebørsler vedkommende Almindelig Hoved- og Kassebog dels vare mindre Beløb, dels heller ikke lod sig holde tilbage, (undtagen Kjendelser for Næringsbeviser) saa var det væsentlig oppebaarne Skiftemidler, som maatte anvendes til Forbruget. De Pengevanskeligheder, som herved beredtes Sommerfeldt, hvem det paa laa at fremme Boerne og gjøre Udbetalingerne, samt ved Kasseeftersyn forevise Boernes Beholdninger, havde han oprindelig ikke Evne til at bøde paa, da hans Indtægter vare ubetydelige, og vel steg disse senere, men ikke tilstrækkeligt til at opveje Arrestantens og hans eget stigende Forbrug. Det store Antal ved Undersøgelsen fremdragne berigtigede og uberigtigede Boer vise, at Bestræbelserne ere gaaede ud paa at udsætte Boernes Opgjørelse saalænge som muligt, at Udbetalingen i Boer, hvis Opgjørelse ikke længer lod sig udsætte, ofte er sket af Sommerfeldt, skjøndt Indtægter vare oppebaarne af Arrestanten, og at imidlertid Boernes virkelige Status er holdt skjult ved slet ikke at give dem Konto i Skifte-kassebøgerne, eller der anføre Udbetalinger, som endnu ikke havde fundet Sted, eller, hvad der var det sædvanlige, enten ganske at undlade at indføre Indbetalinger, eller anføre dem som først skete til en senere Tid end den virkelige. Overensstemmende med Skifte-kassebøgerne affattedes Kasseekstrakterne, som (fra 1874) hvert Fjerdingaar indsendtes til Amtet med Angivelse af de henstaaende Boers kontante Beholdninger. Disse angives derfor at være ingen, eller dog meget mindre end de virkelig vare, hvorhos ogsaa Ekstrakternes øvrige Angivelser: om Auktion er afholdt, om Auktionsbeløbet er indkommet o. s. v., sædvanlig ere urigtige. Ikke sjældent anføres det ved Skifteopgjørelser, at Boets indkomne Penge imidlertid have været indsatte i Sparekassen, og et Rentebeløb føres til Indtægt (med Fradrag af 33 Øre for en Kontrabog) — uagtet der, som det har vist sig, Intet har været anbragt i Sparekasse, hvorfor ogsaa Rentebeløbet maa være tilskudt af Kontoret. Endelig have de i de aarlige Skiftedesigna-

tioner anførte Grunde for Boernes Henstaaen gennemgaaende vist sig opdigtede. Da Arrestanten saa godt som aldrig afleverede de af ham for Boer oppebaarne Auktionspenge, og kun sjældent de af ham oppebaarne Kapitaler, maatte Sommerfeldt, naar et Bo ikke længer lod sig udsætte, sædvanlig gjøre de fornødne Udlæg og hertil anvende de senere tilkommende Boers Indtægter, forsaavidt han oppebar dem, og supplere dem ved de Indtægter, der indvandt ved Tilegnelsen af Sportler og Arveafgifter, samt endelig ogsaa med de af ham i 1879 og 1882 rejste Banklaan, der efter det Foreliggende maa antages for en stor Del at være anvendte til Berigtigelse af Udbetalinger paa Skiftevesenet og til Overformynderiet. Skjøndt Underballancen af Skiftemidler ved disse sidste Udbetalinger blev nedbragt, udgjør Beløbet af manglende Skiftemidler som anført ca. 36,000 Kr., fordelt paa omtrent 40 henstaaende Boer. Tilegnelsen af Sportler og Arveafgifter er søgt skjult ved urigtig Førelse af Sporteljournalen og usandfærdige Angivelser i Skifteregnskaberne. Af Sporteljournalen findes især udeladt saadanne Gebyhrer, som Embedsprotokollerne ikke kunne udvise at være faldne, og som derfor ikke kunde kontrolleres, af saadanne ere kun en ringe Del optagne i Sporteljournalen i Sammenligning med det virkelig Indkomne. Da en Del af disse, saasom Gebyhrer for Stævninger og Indkaldelser i Sager, som ikke inkamineredes, for Kompetence- og Straffeattester, Beskrivelser og Udskrifter, Skifterets- og Tiendeattester, Udmeldelser af Vurderingsmænd efter Lov 19 Marts 1869, en Del Foged- og Auktionsgebyhrer m. fl., tildels ere oppebaarne af Arrestanten, er Udeladelsen af Sporteljournalen forsaavidt direkte kommet ham til gode. Men især er det af Thinglæsningsgebyhrer, at et større Beløb, som anført ca. 30,000 Kr. er unddraget Statskassen fra Sommerfeldts Tiltrædelse til Suspensionen. I de første Aar ere de unddragne Beløb mindre og sædvanlig hidrørende fra, at Gebyhrer for Retsanmærkninger ikke optoges i Sporteljournalen, fra 1877 stige Beløbene og udgjøre 3—4000 Kr. aarlig, i 1882—83 endog henved 5000 Kr. Urigtighederne i Sporteljournalen bestaa for de større Summers Vedkommende sædvanlig deri, at Dokumentet angives at være Obligation istedetfor Skjøde, eller at dets Paalydende ansættes mindre end det er, den herved fremkomne Forskjel i Gebyhret er paa større Dokumenter betydelig. Saaledes er den 19 Februar 1878 læst et Skjøde med Værdi, i Sporteljournalen angivet til 9600 Kr., men i Virkeligheden 96,000 Kr., den indvundne Forskjel i Gebyhret udgjør 524 Kr. Den 17 Januar 1878 læst Skjøde med angiven Værdi 10,000 Kr., virkelig Værdi 80,000 Kr., Forskjellen udgjør 591 Kr. Den 27 Juni 1876 læst Skjøde med angiven Værdi 12,000 Kr., virkelig Værdi 120,000 Kr., Forskjellen udgjør 648 Kr. Ligesom de ensartede og stadig sig gjentagende urigtige Angivelser i Sporteljournalen ikke kunne være uforsætlige, saa-

ledes har det ogsaa ved at indkræve Originaldokumenterne vist sig, at Sportuleringen paa disse er rigtig, og at de fulde Beløb ere indbetalte. Arveafgifter, erlagte af selvskiftende Arvinger, ere kun undtagelsesvis indbetalte paa Amtstuen. Sædvanlig indbetales de paa Herredskontoret og paa et Par Beløb nær, som Arrestanten selv har modtaget, er Sommerfeldt den der har oppebaaret dem. Kun en ringe Del heraf er i rette Tid indført i Sporteljournalen og indbetalt i Statskassen; Størstedelen er enten tilbageholdt i længere Tid, eller ganske unddraget Statskassen. I første Tilfælde er det i de aarlige Regnskaber usandfærdigen angivet, at Afgiften endnu ikke var erlagt, og først efter gjentagne Udsættelser fra Revisionsdepartementet er Afgiften indbetalt, undertiden ifølge Departementets Paalæg med det dobbelte Beløb, (hvoraf Halvdelen da har maattet tilskydes af Sommerfeldt) — i sidste Tilfælde er det sædvanlig usandfærdigen angivet, at den Afdøde Intet havde efterladt, eller dog kun til Begravelsen, eller ikke 200 Kr. I et Par Tilfælde har Sommerfeldt ombyttet de indkomne Anmeldelser med falske, udfærdigede af ham selv, og i et tredje har han erhvervet Arvingernes Underskrift paa en af ham nedskrevet, i Indholdet urigtig Erklæring, med hvilken de ikke vare gjorte bekendt. Det Statskassen unddragne Afgiftsbeløb andrager som anført ca. 2700 Kr. og fordeler sig over 61 Boer. Skjøndt det ikke vedkom Herredskontoret at opkræve Stempelafgift til Efterstempling af Testamenter, hvor Arvingerne selv skiftede, var det sædvanligt, at Gebyr til saadan Eterstempling indkrævedes af Herredskontoret og erlagdes, en enkelt Gang til Arrestanten og ellers til Sommerfeldt. De paagjældende Testamenter forbleve derefter, forsynede med Opgjørelse af den stempelpligtige Arv, henliggende paa Kontoret, og Intet foretoges til Berigtigelse af Stemplingen. Omtrent 100 Testamenter, hvor Stempelafgiften udgjør ca. 1000 Kr., ere saaledes forblevne ustemplede, medens Afgiften for Størstedelen er oplyst at være indbetalt. I Førelsen af Almindelig Hoved- og Kassebog findes endel Uordener og Urigtigheder, som har havt til Følge, at Indtægter, der ere oppebaarne af Arrestanten selv, ikke ere komne vedkommende Kasser tilgode. Saaledes mangler Tilførsel om et i Marts 1880 indsendt, kontant Beløb af 80 Kr., der var fundet paa Hobro Jærnbane-station, om endel indbetalte Bøder, deriblandt til Kommunernes og „de Fattiges Kasser“ af tilsammen 185 Kr. 26 Øre m. m., endvidere fandtes Arrestanten ved Suspensionen at skyldte Kommunerne forskellige Beløb tilsammen ca. 900 Kr., som han ligeledes selv indtil Udgangen af 1882 havde oppebaaret som Kjendelser for Næringsbeviser og Dandsetilladelser, og som desuagtet i Kassebøgerne vare førte til Udgift som udbetalte. Med Hensyn til de saaledes oplyste Misligheder har Arrestanten erkjendt, at han, der som anført holdt Regnskab over sine Privatindtægter og Udgifter, og ved hvert Aars Udgang

opgjorde disse, har vidst, ikke blot, at han hvert Aar havde Underballance, men ogsaa hvor stor den var, videre har han erkjendt, at han ingensinde har holdt sine Embedsoppebørsler i særskilt Kasse, men stadig sammenblandet dem med sine egne Indtægter og med de Auktionspenge, han oppebar som Inkassator ved private Løsereauktioner, at han som Regel Intet har udbetalt uden efter Paakrav, men, saavidt og saalænge som muligt, beholdt, hvad han oppebar til deraf at bestride sine Privatudgifter, saa at han — da han ved Suspensionen ikkun havde et ubetydeligt Tilsvær af Auktionspenge til Private — har i sin Embedstid forbrugt ca. 62,000 Kr. af oppebaarne Embedsmidler. Med Hensyn til dette Forbrug har Arrestanten gjort følgende almindelige Bemærkninger. Uagtet den Deling af Sommerfeldts Privatindtægt, som ved hans Antagelse betingedes, ophørte med Udgangen af Marts Maaned 1872, efter hvilken Tid der heller ikke udbetaltes Sommerfeldt den tilsagte Løn af 600 Kr. aarlig, og uagtet Overenskomsten ingensinde efter den Tid blev berørt imellem dem, eller ellers viste sig som fremdeles bestaaende, har han dog for sit Vedkommende aldrig anset den bortfalden og har derfor levet i den Tro, at han dels herfra dels fra andet uopgjort Mellemværende med Sommerfeldt havde et Krav paa ham, som han kunde søge Dækning for ved at forbruge saadanne Embedsmidler, hvis Berigtigelse ellers henhørte under Sommerfeldts Forretningsomraade, og særlig har han saaledes forbrugt de af ham oppebaarne Skiftemidler i den Forventning, at Sommerfeldt, der af hans private Kassebøger maatte kunde se, hvilke Beløb der indkom, dels vilde sørge for deres Indførsel paa de behørigte Steder, dels vilde, naar Udbetalingstiden kom, tillægge dem, eller i fornødent Fald afkræve Arrestanten dem, eller dog gjøre ham bekjendt med, at han ikke fra hans Side maatte forvente et fortsat Forbrug dækket. Og selv om Sommerfeldt for sit Vedkommende maatte have anset den oprindelige Overenskomst om Deling af Indtægten for bortfaldet, hvorom Arrestanten, som bemærket, aldrig har talt med ham, saa havde Sommerfeldt dog ved uden Bemærkning Aar efter Aar at udlægge Beløb, som Arrestanten havde forbrugt, vakt en sikker Forventning om, at han fremdeles vilde være villig hertil, og at han havde Evne hertil, vil Arrestanten ikke have tvivlet om. Ligesom det imidlertid ikke vil kunne diskulperer Arrestanten med Hensyn til hans Forbrug af Embedsmidler, selv om han maatte have tænkt sig at have et Krav paa Sommerfeldt, eller maatte have gjort Regning paa, at denne vilde tilskyde de forbrugte Beløb, saaledes gjælder Arrestantens anførte Bemærkninger i alt Fald ikke det Forbrug, hvori han, som foran bemærket, alt inden Sommerfeldts Tiltrædelse havde gjort sig skyldig, og iøvrigt tabe de ogsaa, hvad den efterfølgende Tid angaaer, deres Betydning, naar Hensyn tages til, hvad Arrestanten

i det Enkelte har forklaret. Hvad Skiftevæsenet angaar, har det vist sig, at dette, allerede medens det forestodes af Arrestanten selv, har været uordentligt besørget. Blandt andre uberigtigede Boer modtog han ved sin Embedstiltrædelse Boet efter Herredsfoged, Justitsraad Hvass, hvori foruden en kontant Beholdning var en betydelig Formue i Værdipapirer. Boet fremmedes imidlertid saa langsomt, at der kun holdtes Samlinger i det den 4 Juli 1869, 24 Juni 1870 og 17 April 1874, og efterat Arvingerne i Oktober 1874 havde faaet Exekutorer beskikkede, fik disse først den 21 Mai 1875 efter Besværing til Amtet, Boet udleveret. Ved Udleveringen afgav Arrestanten en Opgjørelse over Boets Beholdning tilligemed denne selv, ca. 4000 Kr., men under den videre Skiftebehandling erfarede Exekutorerne, at denne Opgjørelse var urigtig, og at Beholdningen i Virkeligheden var større, og skjøndt Arrestanten alt i December 1875 erkjendte dette, lykkedes det først Exekutorerne efter megen Forhandling den 19 November 1877 at faa Opgjørelsen fuldstændiggjort og faa de tilbageholdte Beløb, ca. 2000 Kr., udbetalte. Arrestanten har erkjendt, at Boets Behandling, saalænge det stod for Skifretten, utilbørlig forhaledes, at den først meddelte Opgjørelse var urigtig, idet han havde oppebaaret ca. 2000 Kr., som ikke vare optagne heri, eller fandtes i Embedets Kassebøger, at han heraf alt i 1869 havde modtaget 509 Kr. 58 Øre uden at gjøre nogen Tilførsel herom i Bøger, at ogsaa de øvrige Beløb vare indkomne til ham, uden at der skete nogen Tilførsel herom, naar undtoges, at 900 Kr. indførtes i hans private Kassebog, samt at et Beløb paa 858 Kr. 87 Øre, som han selv havde hævet for Boet i Bikuben den 3 April 1872 uden at indføre det nogetsteds, først findes til Indtægt i Skiftekassebøgerne under 16 Februar 1875. De her omhandlede Mangler, som Arrestanten har indrømmet ikke kunne lægges Sommerfeldt, men kun ham selv tillast, har han imidlertid paastaet at hidrøre fra Glemsomhed og Forsømmelse, hvorimod han har erkjendt, at det er forsætligt, at han paa Grund af Pengevanskelighed har forhalet Opgjørelserne og Udbetalingerne af Boets Beholdninger. Iøvrigt fremgaar det af den Brevvexling, som førtes mellem Arrestanten og Exekutorerne om Boets Udlevering og Beholdningens Udbetaling, at Arrestanten foreslog Exekutorerne, at den sidstnævnte Beholdning af ca. 2000 Kr. kunde forblive hos ham til Afdrag paa Skifteomkostningerne, som antoges at ville andrage et større Beløb, men heri vilde Exekutorerne ikke samtykke, og Beholdningen blev som anført endelig udbetalt dem. Boet blev sluttet af Exekutorerne den 29 Juli 1878, og med Skrivelse af 26 August s. A. blev Skiftegebyrher m. v., ialt 4351 Kr. 39 Øre, tilsendt Arrestanten, som dog ikke indførte dem, selv ikke i sine private Kassebøger. Først under 1 Oktober 1879 er Beløbet ført til Indtægt i Sporteljournalen og udlagt af Sommerfeldt, som

i samme Kvartal havde faaet Banklaanet. I den af Exekutorerne til Skifteretten afgivne Designation for 1878—79 bebudedes en Reassumption af Boet med Hensyn til at tvende Kapitaler først senere forfaldt. Ifølge Exekutorernes senere Designation til Skifteretten for 1880—81 er Boet paany sluttet den 11 September 1880, og ved Skrivelse af 27 s. M. er tilsendt Arrestanten de herved foranledigede Skiftegebyhrer med 236 Kr. 80 Øre. Dette Beløb findes indført i Arrestantens private Kassebog, men er ikke overført i Sporteljournalen, eller indbetalt i Statskassen, og ligesom der i Herredskontorets Skifte-regnskaber Intet findes om Boets Reassumption, saaledes gaar Skifteforvalterens Besvarelse til Post 2 af Antegnelser til Skiftedesignationerne for 1879—80 ud paa, at Boet er sluttet i 1878—79, uagtet Reassumptionen dengang (Mai 1881) var foregaaet og Gebyhrerne dengang indbetalte. Arrestanten har forklaret, at Sommerfeldt af hans private Kassebog har kunnet se, at Beløbet var indkommet, og derfor har kunnet indføre det i Sporteljournalen, og enten indbetale det, eller afkræve Arrestanten det, samt at det er Sommerfeldt, der har forfattet den Besvarelse, hvorved der lagdes Skjul paa den foregaaende Reassumption. Arrestanten har dernæst erkjendt, at han med Hensyn til enkelte indkomne Beløb, der vel vare Skiftemidler, men ikke hørte til Boer, som stod under Skiftebehandling, ikke har tænkt sig, at Sommerfeldt skulde udlægge dem, eller indføre dem i Kassebøgerne. Hertil har Arrestanten regnet følgende af ham personlig oppebaarne Beløb: Den 26 Juni 1876 indbetaltes til Arrestanten en den umyndige Antonie Henriette Jensen tilhørende Kapital paa 1046 Kr. 12 Øre til videre Indsendelse til Overformynderiet. Arrestanten indførte Beløbet i sin private Kassebog, men da han, som han har angivet, saa sig nødsaget til at forbruge det til andre nødvendige Udbetalinger, opgav han at indsende det og bestemte selv at forrente det, og overensstemmende hermed har han ogsaa hver Termin, indtil December 1880, tilsendt Værgen Renter af Kapitalen og herved, som han har erkjendt, holdt ham i den Tro, at den indestod i Overformynderiet. Da den hidtilværende Værge imidlertid var afgaaet ved Døden og den nye Værge ansøgte Overformynderiet, om at Renten fremtidig maatte blive ham udbetalt gennem Fleskums Herredskontor, oplystes det, at Kapitalen ikke var indkommen i Overformynderiet. Herom blev der tilskrevet Arrestanten gennem en Sagfører i Aalborg, først under 3 Januar 1881, uden at Svar indløb, og derpaa under 15 Januar s. A. Beløbet blev derpaa indsendt til Overformynderiet den 19 Januar og Underretning herom meddelt Sagføreren, dog ikke af Arrestanten, men af Sommerfeldt, der i sin Svarskrivelse erkjender, at der forligger en Fejl, som dog kan tilskrives ham, men at Pengene nu høves i Sparekassen og indsendes. Arrestanten har herved bemærket,

at Grunden til, at ikke han, men Sommerfeldt, hvem Sagen ikke vedkom, har svaret, maa være den, at han har undset sig ved overfor vedkommende Sagfører at vedkjende sig Forsømmelsen, samt forklaret, at det urigtige Opgivende i Svaret, at Pengene imidlertid havde staaet i Sparekasse, ikke skyldes ham. Den 21 April 1878 indbetaltes til Arrestanten en den umyndige Juliane Marie Jensen tilhørende Kapital paa 782 Kr., for, som det ogsaa udtrykkelig hedder i Arrestantens egenhændige Kvittering, at indsættes i Overformynderiet. Arrestanten indførte Beløbet i sin private Kassebog, og det var, efter hvad han har forklaret, ogsaa hans Hensigt at indsende det, men da han ikke af Hensyn til andre Udbetalinger i Øjeblikket kunde undvære Pengene, blev Indsendelsen opsat, og da der var hengaaet et Aars Tid, opgivet, idet han tænkte at kunne beholde Kapitalen, og i sin Tid udbetale den, naar den Umyndige var bleven myndig, samt, hvis det forlangtes, imidlertid forrente den. Han erindrer ikke, at Værgen, saaledes som denne angiver, har talt til ham om at faa Renter, men han vil ikke modsige det, Renter betalte han imidlertid ikke, og Kapitalen henhører til dem, der ved Suspensionen manglede. I Boet efter Aftægtskone Ane Kirstine Sørensen, om hvem det i Aarsregnskabet for 1880—81 angives: „Intet efterladt“, modtog Arrestanten den 4 Januar 1882 fra Arvingerne Arveanmeldelse in duplo, hvor- efter Arven udgjorde 6332 Kr., samt Arveafgiften 316 Kr. Beløbet indførte han i sin private Kassebog, og han vil vel strax have havt den Tanke at indsende Beløbet med den ene Anmeldelse til Aalborg Amtstue, men da han ikke var sikker paa, om det var rette Sted, og han heller ikke vidste, om der behøvede at skrives dermed, blev Indsendelsen opsat, medens han dog beholdt Anmeldelserne liggende fremme for ikke at glemme Sagen. Han fik imidlertid ikke senere forhørt Nogen, om hvorledes han havde at forholde sig, og forbrugte Beløbet. Det paagjældende Testamente, der tilligemed Anmeldelserne er fundet paa Herredskontoret, er ikke efterstempet. Om Stempelafgiften, saaledes som af Arvingerne forment, er betalt til Arrestanten, kan ikke oplyses, da de ikke ere i Besiddelse af Kvittering. Om de heromhandlede Beløb, hvorom ingen Tilførsel er sket i Embedets Kassebøger, har Arrestanten, som anført erkjendt, at han ikke har tænkt sig, at de skulde udlægges af Sommerfeldt, eller af denne indføres i Bøgerne, og selv foretog han Intet, for at saadan Indførsel kunde ske, uagtet han vel vidste, at det burde ske. Med Hensyn til, at Arrestanten med paagjældende Aarsregnskab har attesteret, at henholdsvis ingen til Inddragelse under Overformynderiet bestemt Kapital var indbetalt, og at ingen videre Indtægt for Statskassen var falden end anført, har han forklaret, at han altid har underskrevet Regnskaberne uden at læse dem, og ikke har vidst, at de indeholdt saadan

Attest. Arrestanten har fremdeles erkjendt, at han vidste, at Boernes Auktionsbeløb ikke indførtes i Skiftekaskebøgerne som indkomne, førend de behøvedes til Udbetaling, sædvanlig først ved Boernes Slutning, samtidig med at de førtes til Udgift. Herom kunde han ikke være uvidende, eftersom Indførelsen forudsatte en Opgjørelse af Auktionens Nettoprovenue, og saadan Opgjørelse, der skete af Sommerfeldt, kun kunde ske efter de af ham selv førte og stadig benyttede Inkassationsprotokoller. Endnu henstaar uberigtigede Auktionspenge til usluttede Boer til Beløb ca. 10,000 Kr., som ikke ere indførte som indkomne, og hvorom Kvartalsextrakter og Skifteregnskaber intet oplyse, men langt større ere de Auktionsbeløb, som til Boer, der efterhaanden ere sluttede i Aarenes Løb have været oppebaarne af Arrestanten og derefter ere udlagte af Sommerfeldt ved Boernes Slutning, udenat Regnskabsbøger, Kvartalsextrakter og Skifteregnskaber i den mellemliggende Tid indeholde nogen Oplysning om dem. At endelig ogsaa de af Arrestanten selv oppebaarne Skiftekapitaler, henhørende til Boer, der stode under Skiftebehandling, udelodes af Kassebøgerne, har Arrestanten efter sin Forklaring vel aldrig overbevist sig om ved at efterse Bøgerne, men kun sluttet sig til og med større og mindre Sikkerhed formodet, forsaavidt han i det Hele har tænkt derpaa. Allerede medens Sommerfeldt delte sin Indtægt med ham, har Arrestanten oppebaaret og forbrugt et større Skiftebeløb, uagtet Sommerfeldt dengang ikke havde nogen Anledning til at gjøre Udlæg for ham. Den 22 Januar 1872 modtog Arrestanten i Boet efter Husmand Søren Larsen af Gandrup, — hvori der i samme Maaned forfaldt Auktionspenge til Beløb ca. 700 Kr., — endvidere i Afdrag paa Kjøbesum for Boets faste Ejendom 2400 Kr., som han indførte i sin private Kassebog og forbrugte. Beløbet findes vel tilført Skiftekaskebøgerne som indkommet i September 1872, men er samtidig ført til Udgift som indsat i Sparekasse, hvilket ikke har været Tilfældet, og udgik derved af den Beholdning, som ifølge Bøgerne var at tilsvare. Boet henstod uden Grund til 1875, da det sluttedes, og Beløbet med Tillæg af Renter, som fingeres at være indkomne fra Sparekassen, udlagdes af Sommerfeldt. Den 24 Juli 1872 opgjordes Skiftet efter Ane Kirstine Nielsen af Lyngbye, men Skiftet blev derpaa udsat, som det i Skifteprotokollen hedder, „fordi Enkemanden erklærede, at han for Tiden ikke er istand til at betale Skifteomkostningerne“. Den 31 Marts 1873 sluttedes Skiftet med Bemærkning, at Enkemanden har indbetalt Skifteomkostninger i Boet, og under samme Dag findes de ogsaa til Indtægt i Sporteljournalen. Enkemanden har imidlertid forklaret, at han 2 Dage, efterat Skiftet var afholdt om Sommeren 1872, lod Skifteomkostningerne indbetale paa Herredskontoret, og disse findes ogsaa til Indtægt i Arrestantens private Kassebog som indbetalte til

ham den 1 August 1872 med 332 Kr. 10 Øre. Med Hensyn til, at Arrestanten saaledes har forbrugt større Pengebeløb, allerede paa en Tid, da Sommerfeldt endnu delte sin Indtægt med ham, eller dog, ham vittelig, kun havde en ubetydelig Indtægt, har Arrestanten erkjendt, at han meget vel indsaa, at Sommerfeldt, om han end ogsaa havde villet, ikke var istand til at svare til saadanne Beløb, og at han, hvis Bøgerne vare rigtig førte, ved Kasseeftersyn maatte have savnet en stor Del af de indkomne Skiftemidler, og at Arrestanten derfor, da ingen Mangler fandtes under Kasseeftersynet har forudsat, at Sommerfeldt undlod i Bøgerne at tilføre de Skiftemidler, som Arrestanten oppebar, for derved i hans Interesse at skjule den Kasseangel, der var tilstede. Desuagtet har Arrestanten, som han videre har forklaret, Intet gjort for at forandre dette Forhold, idet han tværtimod paa den Tid kun ønskede at vinde Henstand i det Haab, at baade hans egne og Sommerfeldts større Indtægter vilde byde Lejlighed til at dække, hvad der var forbrugt. Paa den anden Side har han, efter hvad han har fastholdt, aldrig selv overbevist sig om, eller ønsket at overbevise sig om, hvorledes Sommerfeldt førte Bøgerne, og ligesaa lidt har han nogensinde talt med Sommerfeldt herom. Han forholdt sig efter sin Forklaring ligegyldig overfor Bogføringen, fordi han paa Grund af sit Forbrug, ikke selv, idetmindste ikke til enhver Tid, vilde være istand til at forevise, hvad han havde oppebaaret, og fordi han, ved at lade Sagen gaa paa den af Sommerfeldt selv, uden nogen Indblanding fra hans Side ordnede Maade, opnaaede at have Penge til eget Forbrug, medens han derimod, ved at stille Fordringer om en nøjagtig Bogføring, kunde udsætte sig for, at Sommerfeldt som Betingelse herfor skulde gjøre Fordring paa selv alene at oppebære Skiftemidlerne. At en Bogføring, hvorved de indkomne Beløb holdtes udenfor Bøgerne med Nødvendighed drog videre Urigtigheder med sig, saasom urigtige Kasseextrakter og urigtige Forklaringer i Regnskaberne, om Boernes kontante Beholdninger, om Grunden til deres Henstaaen, om Auktion er afholdt eller ikke, vil han ikke have tænkt paa, og heller ikke have erfaret ved nogen Lejlighed, thi vel var det ham selv, der underskrev de herhenhørende Expeditioner, og vel vidste han som Auktionsinkassator særlig Besked med, hvilke Auktioner der afholdtes, og tildels ogsaa med Boernes Beholdninger, men han har efter sin Forklaring ligesaa lidt nogensinde gennemset disse af Sommerfeldt affattede Regnskabssager, som nogen anden Skiftevesenet vedkommende Expedition, ja end ikke vidst, at de skulde give nogen Oplysning om Auktionernes Afholdelse. Hvorledes Sommerfeldt forholdt sig med Hensyn til de Skiftemidler, han selv oppebar, om han bogførte dem eller ikke, og i rette Tid, eller først senere, har Arrestanten efter sin Forklaring aldrig tænkt over, da det var noget, han betragtede som sig

uvedkommende, og heller ikke vil han nærmere have tænkt over, om Sommerfeldt i en senere Tid har fortsat med at holde de til Arrestanten indkomne Beløb udenfor Kassebøgerne, idet Sommerfeldts hele Optræden og tilsyneladende store Vederhæftighed beroligede ham. Han har imidlertid erkjendt, at der ikke alene Intet passerede, som kunde give ham nogen Grund til at tro, at Sommerfeldt i en senere Tid førte Bøgerne paa anden Maade, end han efter Arrestantens Forudsætning tidligere førte dem, men at han endog ved enkelte Lejligheder erfarede, at Maaden var den samme. I Dødsboet efter Proprietær Neergaard, hvori større kontante Indbetalinger havde fundet Sted, deriblandt til Arrestanten selv 3140 Kr., som findes til Indtægt i hans private Kassebog under 30 December 1876, bleve de indkomne Beløb først under 14 December 1877 førte til Indtægt i Skifte-kassebøgerne, men samtidig hermed førte til Udgift i disse, som udbetalte til Kreditor og Arvinger, skjøndt saadan Udbetaling ikke havde fundet Sted, og efter den Tid først tildels fandt Sted, saaat der endnu i Boet mangler 2801 Kr. 67 Øre. Anledningen til denne Urigtighed i Bøgerne maa antages at være, at Amtmanden i et Brev til Arrestanten havde meddelt ham, at der efter Rygte skulde mangle en større Sum i Boet, hvorom han forlangte Oplysning, da den senest indsendte Kasseextract ikke udviste, at der skulde være saadan Beholdning. Efter sin Forklaring tilkaldte Arrestanten Sommerfeldt, hvem han viste Brevet og gjorde opmærksom paa, at han havde oppebaaret 3000 Kr., og da Sommerfeldt yttrede, at dette havde han overset, gav han ham Paalæg om at indføre Beløbet, hvorefter han tilskrev Amtmanden, at der i Boet kun fandtes den Uorden, at et indkommet Beløb af 3000 Kr. ved en Forsømmelse ikke var tilført Skifte-kassebøgerne, hvorhos han, som han vel ikke erindrer, men efter Amtmandens Erklæring herom ikke betvivler, tilføjede, at Grunden til Forsømmelsen var den, at det ommeldte Beløb var bestemt til strax at udgives. Arrestanten har erkjendt, at han ved denne Lejlighed saaledes blev bekjendt med, at et af ham oppebaaret større Beløb endnu et Aar efter ikke var indført i Kassebøgerne, derimod har han benægtet, at han blev bekjendt med, at foruden det ommeldte Beløb ogsaa andre af Sommerfeldt oppebaarne Beløb vare holdte udenfor Bøgerne, ligesom han har benægtet at have Del i, eller have havt Kundskab om, at saagodtsom den hele Beholdning, der skulde være tilstede, samtidig urigtigen førtes til Udgift, thi vel havde Sommerfeldt Skifternes Hovedbog tilstede, som han ogsaa slog op i, for at vise ham Boets Konto, men han saa den ikke, fordi han ikke ønskede at se den, da han ikke forstod sig derpaa. I Anledning af, at det af Skifteprotokollen fremgik, at en en Umyndig tilhørende Arvekapital paa 812 Kr. skulde med Renter indbetales i 11 December Termin 1879 af Debitor og hans Selvskyldner-

kautionist, men dog ikke fandtes opført paa Skifteforvalterens Beretning om faldne Overformynderimidler for 1879—80, forlangte Amtet i Skrivelse af 1 Marts 1881 Oplysning herom, og under 7 s. M. svarede der Amtet, at Selvskyldnerkautionisten efter fornyet Paakrav har betalt Beløbet med Renter 854 Kr., der samtidig afgaar til Overformynderiet, og under 11 s. M. er det og indkommet der. Selvskyldnerkautionisten har imidlertid forklaret, at han, saavidt erindres, alt i Sommerhalvaaret 1880 havde betalt det Skyldige, formentlig kun 824 Kr., til Sommerfeldt, som altsaa maa have tillagt i Renter 30 Kr. for den til Indsendelsen forløbne Tid. Arrestanten har erkjendt, at det er ham selv, der, som sædvanlig, har journaliseret den nævnte Amtsskrivelse af 1 Marts 1881, men uden at denne foranledigede ham til at undersøge Sagen. Da det af Skifteprotokollen fremgik, at der i Boet efter Husmand Laust Sørensen Bundgaard og Hustru, sluttet den 20 August 1881, var foregaaet baade Ind- og Udbetalinger, men Boet dog ikke havde Konto i Skifternes Hovedbog, forlangte Amtet den 8 Juli 1882 Oplysning herom. I Skrivelsen af 10 s. M. svarer Skifteforvalteren herpaa, at Sagfører Andersen i Hobro som Inkassator har oppebaaret alle Boets Indtægter og afholdt dets Udgifter, at der i Virkeligheden slet ingen Betaling er sket til Skifteretten, at Boets Formue ved Skifteslutningen var tilstede i en Sparekassebog og en ubetydelig Sum i Kontanter, der igjen blev overleveret Inkassator, og at de Udbetalinger, der ere anførte i Skifteprotokollen, ikke ere afholdte af Skifteretten, men af Inkassator, og dertor ikke kunde indføres i Skifternes Hoved- og Kassebog. Meddelelserne i dette Svar ere urigtige, idet Sagfører Andersens Virksomhed har indskrænket sig til, at han har faaet udbetalt forskellige Beløb, for atter at udbetale dem til nogle i Hobroegnen boende Kreditorer; Boets Indtægter 5—6000 Kr., dels Auktionsprovenu, dels Kapitaler, ere oppebaarne henholdsvis af Arrestanten og af Sommerfeldt og have ikke været indsatte i Sparekasse. Arrestanten har erkjendt, at han har underskrevet det ommeldte Svar til Amtet, men paastaar ikke at have gennemlæst det, saaat han ikke deraf har faaet nogen Kundskab om Boet. Ved Skifteslutning den 8 Juni 1881 i Boet efter Gaardejer Niels Pedersen af Nysum, udlagdes der hans 3 umyndige Børn 2400 Kr., saaledes at dette Beløb af Enken kontant skulde indbetales til Skifteretten i December Termin 1881. Arven indbetales af Enken til Arrestanten selv den 30 Juni 1882, og findes under denne Dato til Indtægt i hans private Kassebog, men tilførtes ikke Skiftekassebøgerne og opførtes heller ikke paa Kasseekstrakten for April Kvartal 1882. Da Amtet ved Revision af Skiftekassebøgerne ikke fandt Beløbet tilført disse, skjøndt det skulde være indkommet i December 1881, og herom under 8 Juli 1882 forlangte Erklæring, svarer Skifteforvalteren den

10 s. M., „at Arvebeløbene først med Skrivelse af 29 Juni 1882 vare indkomne til ham den 2 Juli s. A.“, en Forklaring, som efter det Oplyste er urigtig, Forespørgslen medførte imidlertid, at Kapitalerne strax derefter den 9 Juli 1882 tilførtes Skifte-kassebøgerne og afsendtes til Overformynderiet. Arrestanten har erkjendt, at han selv har underskrevet Svaret til Amtet, men uden at være opmærksom paa de Urigtigheder, der forebragtes, og forklaret, at Grunden til, at Beløbet saa hurtigt, efter at det var indkommet, afsendtes til Overformynderiet, maa være, at Sommerfeldt har gjort ham opmærksom paa, at Indsendelsen var nødvendig, uden at han, efter hvad han paastaar, erindrer, om Sommerfeldt gjorde ham Rede for Grunden. Ved Skifteslutning den 7 Januar 1882 i Boet efter Gaardejer Niels Peter Nielsen Juul og Hustru af Skibsted blev der udlagt deres umyndige Børn ialt 12,224 Kr. 58 Øre, efter Opgjørelsen kontant indkomne Midler, for at inddrages i Overformynderiet. Efter Skifte-kassebogen er Kapitalen udbetalt ved Skifteslutningen, men efter Skiftehovedbogen og Designationen over sluttede Skifter for 1881—82 indestaar Overbeløbet i Dødsboets Gaard ifølge Obligation, der vil være at inddrage under Overformynderiets Bestyrelse. Efter Foranledning af Overformynderiets Revision tilskrev Amtet under 26 September 1882 Skifteforvalteren om Indsendelsen af den bebudede Obligation, der endnu ikke var modtagen, og under 5 Oktober næstefter svarede Skifteforvalteren, at Obligationen ikke er indsendt, fordi den paa Grund af en Mangel ved Debtors Adkomst ikke har kunnet bringes i endelig Orden, men enten vil dette ske, eller ogsaa vil Betaling finde Sted i December Termin s. A., og da vil Berigtigelsen ske med Overformynderiet. Derefter foretoges Intet videre, og Boets Formue, dels Auktionsprovenue, over 5000 Kr., dels Kapitaler, der kontant vare indkomne, henholdsvis til Arrestanten (i 1880) og til Sommerfeldt, mangle. Arrestanten har forklaret, at han ikke har givet Agt paa den mellem ham og Amtet efter Boets Slutning førte Korrespondance, skjøndt denne er passeret ham. Hvad angaar de stedfundne Besvigelser af Sportler, Halvprocent- og Arveafgifter, og den i Forbindelse hermed staaende urigtige Førelse af Sporteljournalen, da har Arrestanten erklæret sig uvidende herom med Hensyn til Arveafgifter og Sportler, som oppebares af Sommerfeldt. Af de Sportler derimod, som oppebares af ham selv, er der endel, som, efter hvad han har indrømmet, med hans Vidende og Villie forbeholdtes ham selv og ikke optoges i Sporteljournalen. Hertil hører endel Gebyrher for tillyste, men ikke afholdte Auktioner over Gods, hvori der var gjort Udpantning, sædvanlig for Skatterestancer til Grevskabet Lindenberg, eller Kommuner, for Tiender til Præsterne, for Alimentationsbidrag m. v. Efter det Oplyste udgik fra Kontoret skriftlig Ordre til Sognefogderne om at beramme og afholde deslige Auk-

tioner, og Ordren lød paa, at Yderne, hvis de betalte Restancen inden Auktionens Afholdelse, skulde betale et vist i Brevet opgivet Beløb i Omkostninger, og et større, hvis de først betalte paa selve Auktionsdagen. De i Henhold hertil opkravede Beløb afleverede Sognefogderne til Arrestanten, som indførte dem i sin private Kassebog under Privatindtægter, hvorved han, som han har forklaret, gav tilkjende, at han selv vilde beholde dem. Af deslige Gebyhrer er af Arrestanten oppebaaren 673 Kr. 58 Øre, men intet af Gebyhrerne er i Overensstemmelse med noget Gebyhr efter Sportelreglementet, og Arrestanten har ikke kunnet forklare, paa hvilken Maade de ere udregnede. Efter den af Kommissionen foretagne sportelmæssige Beregning over de heromhandlede Gebyhrer, vilde de have udgjort mindst 418 Kr. 63 Øre. Paa samme Maade har Arrestanten oppebaaret og i sine private Kassebøger under Privatindtægter opført enkelte for berammede, men ikke afholdte Fogedforretninger ophravede Gebyhrer, samt Betalinger for Fuldbyrdelsen af borgerligt Ægte-skab, hvilke dog tilsammen kun udgjøre et ringe Beløb. Da Auktions- og Fogedprotokoller Intet indeholder om de Forretninger, hvortil fornævnte Gebyhrer have Hensyn, kunde de ved Amtets Revision af Embedsprotokollerne ikke savnes i Sporteljournalen. Arrestanten har med Hensyn til disse Gebyhrer forklaret, at han har staaet i den Tro, at de tilkom ham og ikke skulde indgaa i Statskassen. Om Grunden til, at han har havt denne Tro, har han angivet, med Hensyn til Betalingen for borgerlig Vielse, at dette formentlig var en Hjemmeindtægt for Embedet, og med Hensyn til de ommeldte Auktions- og Foged-gebyhrer, at han oprindeligt af en Kontorist paa Kontoret har faaet den Besked, at saadanne Gebyhrer ikke skulde indføres nogetsteds, og skjændt han fremdeles havde Tvivl, om han kunde beholde dem, saa forhørte han sig dog aldrig derom, men beholdt dem, idet han gik ud fra, at Sommerfeldt var vidende derom, og ialtfald kunde gjøre ham opmærksom paa, at ogsaa disse burde indgaa i Statskassen. Ligesom Arrestantens herom afgivne Forklaring, forsaavidt angaar Auktions- og Foged-gebyhrer, i sig selv er ganske ufyldstgjørende, saaledes maa det, saavel med Hensyn til disse, som til Betalinger for borgerlige Vielser bemærkes, at Gageforholdet for Embedet ved Justitsministeriets Skrivelse af 7 Januar 1868 var ordnet saaledes, at den hele for Embedet normerede Gage udbetaltes af Statskassen, imod at ogsaa de Indtægter, som i Henhold til Lov 19 Februar 1861 § 2 ellers tilfaldt Embedsmændene mod Afdrag i Gagen, indbetaltes i Statskassen. Desuagtet indkom saagodtsom ingen af disse Indtægter i Statskassen, som Arrestanten har forklaret, fordi han, skjændt Gagen udbetaltes ham uden Afdrag, dog havde faaet den Tro, at de herunder hørende Gebyhrer ikke skulde indbetales, og det var, som han har paastaet, derfor i god Tro, at

han oprindeligt beholdt dem alle. Da Revisionsdepartementet imidlertid, fordi saa paafaldende faa Gebyrer af det heromhandlede Slags indkom, gennem Antegnelser og Besvarelser efterhaanden havde forlangt og faaet Oplysning om, at de hidtil vare tilbageholdte, og Justitsministeriet i Skrivelse af 15 Juli 1879 paany havde udtalt, at alle de heromhandlede Indtægter skulde indgaa i Statskassen, blev det paalagt Arrestanten, baade at indbetale de hidtil faldne Gebyrer og for Fremtiden at paase, at Alt gik i Statskassen. Ligesom det ved Undersøgelsen er oplyst, at det i Henhold hertil aflagte Regnskab ikkun optog endel af de for de forløbne Aar faldne Gebyrer — hvorom Arrestanten imidlertid mod sin Benægtelse ikke tør anses overbevist at have været vidende — saaledes har det vist sig, at heller ikke for de følgende Aar bleve alle disse Gebyrer indbetalte, og at det er Arrestanten personlig, som har oppebaaren en stor Del af de Statskassen saaledes unddragne Gebyrer. Arrestanten gjorde efter den Tid dog den Forskjel mellem disse Gebyrer, at han i sine private Kassebøger kun indførte Betalinger for borgerlige Vielser under Privatindtægter, medens de øvrige optoges under andre Afdelinger, sædvanlig Afdelingen: varia. Da det saaledes særlig var indskjærpet Arrestanten, at ethvert Gebyr blev at indbetale i Statskassen, og Gebyrerne bleve opregnede enkeltvis for ham, og Gebyrer for Fuldbyrkelse af borgerligt Ægteskab specielt anførte, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans Forklaring om, at han desuagtet skulde have staaet i den Tro, at disse Gebyrer rettelig tilkom ham. De andre af Arrestanten selv oppebaarne Gebyrer, som ere unddragne Statskassen ved ikke at indføres i Sporteljournalen, ere dels ovennævnte under § 2 i Lov 19 Februar 1861 hørende Gebyrer, der som bemærket indførtes i hans private Kassebog især under varia, dels Gebyrer for Panteattester og Thinglæsningsgebyrer, især saadanne, som efter udsendte Regninger indkom pr. Post, og endelig de Gebyrer for egentlige Retshandlinger, som ikke af Retsprotokollerne kunde ses at være faldne, saasom Gebyrer for Stævninger og Indkaldelser i Sager, der ikke inkaminedes, Kompetence- og Straffeattester, Beskrivelser m. v., tilsammen ca. 1000 Kr. foruden Thinglæsningsgebyrer. Arrestanten har med Hensyn til disse Gebyrer forklaret, at det har været ham ubekjendt, at de ikke optoges i Sporteljournalen, men derimod ere komne ham tilgode, thi han har indført dem i sine private Kassebøger, og givet Sommerfeldt Paalæg om ved Sporteljournalens Førelse at benytte disse hans Kassebøger. Han har imidlertid erkjendt, at han ingensinde har overbevist sig, om Sommerfeldt efterkom dette Paalæg, og tillige, at Gebyrerne i hans Kassebøger undertiden indførtes paa en Maade, som maatte gjøre en Overførsel til Sporteljournalen vanskelig. Skjøndt der saaledes ved Embedet førtes særskilt Sporteljournal for Lindenborg Birk, saa-

længe dette bestod selvstændigt, oplyse hans private Kassebøger ikke, om et til ham indkommet Gebyr vedkom Herrederne eller Birket; Thinglæsningsgebyrer, der indkom efter en, forskellige Expeditioner omfattende Regning, indførtes med en samlet Sum uden Specifikation, Retsgebyrer ere undertiden indførte sammen med Betaling for Stempelpapir, Porto o. s. v. i en samlet Sum. Arrestanten har vel herved bemærket, at en herfra hidrørende Vanskelighed for Sommerfeldt ved at overføre Gebyrerne i Sporteljournalen vilde kunne fjernes ved en Forespørgsel fra hans Side, men da han tillige har erkjendt, at saadan Forespørgsel aldrig er sket, maatte han herved faa Mistanke om, at hans Bøger ikke benyttedes ved Sporteljournalens Førelse, og det kan herefter ikke betvivles, at Arrestanten med Hensyn til de heromhandlede Gebyrer har ialtfald formodet, at de til Fordel for ham unddroges Statskassen ved ikke at indføres i Sporteljournalen. Hvad angaar de Sportler, som oppebares af Sommerfeldt, har Arrestanten som anført nægtet at have været vidende eller havt Formodning om, at nogen Del heraf unddroges Statskassen eller udelodes af Sporteljournalen, hvorom han heller aldrig har anstillet nogen Undersøgelse. Han vidste, efter hvad han har forklaret, at Sportlerne ikke tilførtes før ved Kvartalets Udløb, men at paa denne Maade endel Gebyrer, som ikke kunde optages efter Protokollerne, saasom for Attester og Udskrifter, maatte undgaa Sporteljournalen, medmindre der herom førtes daglige Optegnelser, vil han ligesaa lidt have tænkt paa, som han vil have tænkt paa, om saadanne Optegnelser førtes, og ligeledes blev der engang af en af Kontoristerne, som i Sommerfeldts Fraværelse skulde udlevere et thinglæst Dokument, spurgt ham, hvorledes der skulde forholdes med Sportuleringen for en Retsanmærkning, ligesom han ogsaa har talt med Sommerfeldt herom, men uden at han efter sin Forklaring ved nogen af disse Lejligheder har forstaaet, hvad Spørgsmaalet angik eller faaet Forestilling om, at en urigtig Sportulering var i Brug. Førelsen af Almindelig Hoved- og Kassebog og Oppebørslen af de herhenhørende Indtægter var Sommerfeldt uvedkommende. Indtægterne oppebares af Arrestanten selv, der indførte dem i sine private Kassebøger, hvorfra de af en Kontorist skulde overføres i Embedets hertil indrettede Kassebøger; det var Arrestanten selv, som gjorde alle herhenhørende Udbetalinger, det var ham, som ved Kasseeftersyn foreviste den herhenhørende Pengebeholdning, og det var under hans Tilsyn, at Bogholderiet førtes. Arrestanten forholdt sig med Hensyn til de herhenhørende Indtægter ganske som med enhver anden, som indkom til ham, han lod Beløbet indgaa i sin Privatkasse til eget Forbrug, skjøndt han, som han erkjender, med Hensyn til disse hverken kunde vente, at Sommerfeldt skulde gjøre Udlæg, eller endog blot, at han skulde minde ham om selv at gjøre Udbetaling, saa at Følgen af, at de udelodes af Almindelig Hoved- og Kassebog

for de fleste Beløbs Vedkommende kunde blive, at de ikke kom den Berettigede tilgode. Ikke destomindre har Bøgerne ikke optaget enhver Indtægt. Som foran bemærket modtog Arrestanten i Marts 1880 et kontant Beløb af 80 Kr., der var fundet paa Hobro Jernbanestation, og skjøndt Stationsforvalteren i det Brev, hvormed han fremsendte Beløbet, opgav de Personer, der allerede for ham havde meldt sig som Ejere, forbrugte Arrestanten, efterat have gjort Tilførsel i sin private Kassebog, Pengene uden derefter at foretage videre og uden at sørge for Indførsel i Embedets Kassebøger. Paa samme Maade har Arrestanten, som ligeledes foran anført, forbrugt endel af ham oppebaarne Strafbøder, for Størstedelen indkomne efter Udenretsafgjørelser, forskjellige Kjendelser til „de Fattiges Kasse“ for afholdte offentlige Forlystelser o. s. v., uden at saadanne Beløb ere optagne i Embedets Kassebøger. Arrestantens Henvisning til, at alle Beløb ere optagne i hans private Kassebog, og at den Kontorist, som skulde føre Almindelig Hoved- og Kassebog, heraf kunde se, hvad der var indkommet, kan der saameget mindre tages Hensyn til, som Bødebeløbene, hvorom Retsprotokollerne som oftest ikke gave Oplysning, ikkun for endel findes indførte paa Afdeling „Bøder“ i hans private Kassebøger, men undertiden paa Afdeling „varia“ og ikke altid med Angivelse af, hvilken Kasse de skulde tilfalde.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 September 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 17-18.

Onsdagen den 22 Juni.

Nr. 100.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

suspenderet Herredsfoged og Skriver i Hellum-Hindsted Herreder, Heinrich Christian Piehl Wøldike (Def. Halkier).

Den største herhenhørende Indtægt var de for Kommunernes Kasse oppebaarne Kjendelser efter Næringslovens §§ 13 og 62. Heraf fandtes ved Suspensionen forskellige i Tiden fra 1873 indtil Udgangen af 1882 indkomne Beløb endnu ikke at være udbetalte Sognene, uagtet de i Almindelig Hoved- og Kassebog ere førte til Udgift som udbetalte. Efter Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste forholdt det sig hermed saaledes, at det var overdraget en af Kontoristerne, naar dertil Berettigede forlangte det, da at udfærdige Næringsbevis for dem samt afkræve dem Kjendelse og Betaling for Stempel. Disse Beløb afleverede han derpaa til Arrestanten tilligemed det udfærdigede Næringsbevis til Underskrift. Kjendelserne indførte Arrestanten i sine private Kassebøger under den rette Datum, i Embedets Kassebøger bleve de ligeledes af vedkommende Kontorist i tidligere Tid indførte, naar de indkom, men da Kjendelserne senere ikke altid passerede ham, men hyppigere oppebares af Arrestanten selv, kunde han ikke overholde denne Regel, hvoraf Følgen blev, at han vel undertiden indførte enkelte Kjendelser i Aarets Løb, nemlig dem, han selv oppebar og afleverede, men først ved Aarets Udgang tilførte alle de øvrige paa engang efter Arrestantens private Kassebøger. Ved denne Lejlighed tilførte han dog i Parenthes den rette Modtagelsesdato. Den paagjældende Kontorist, der allerede i den tidligere Embedsmands Tid havde

foretaget Opgjørelse med Sognene ved hvert Aars Udgang, vedblev efter den tidligere Forretningsgang hermed paa den Maade, at han dels, som anført, efter Arrestantens private Kassebøger indførte i Embedets Kassebog de Kjendelser, som ikke alt fandtes indførte, dels udskrev Lister sognevis over det Indkomne og Breve til hvert enkelt Sogneraad, bestemt til dermed at afsende Pengene. Samtidig førte han alle Beløbene til Udgift og afleverede til Arrestanten Liste, Breve og Almindelig Hoved- og Kassebog, for at han ved Pengenes Afsendelse kunde overbevise sig om Opgjørelsernes Rigtighed. Men medens i Formandens Tid Beløbene overenstemmende med lignende Lister og Breve derpaa afsendtes, undlod Arrestanten, som imidlertid havde forbrugt Pengene, saadan Afsendelse, skjøndt han vidste og saa, at Beløbene førtes til Udgift i Kassebøgerne. Udbetalinger ere — muligen nogle faa Tilfælde undtagne — ikke skete, førend Pengene, som oftest gjentagne Gange, undertiden Aar efter Aar, afkrævedes ham, og endnu fandtes ikke-udbetalte Kjendelser til Beløb af henved 900 Kr., som saaledes vare førte til Udgift, herunder indbefattet nogle Kjendelser for Dandse- og Legestuetilladelser, med Hensyn til hvis Oppebørsel, Forbrug, Indførsel i Bøger og endelig Udbetaling, der forholdtes paa samme Maade. Naar Udbetaling virkelig skete, førte Arrestanten Beløbene til Udgift i sin private Kassebog. Arrestanten har henvist til, at han ikke har givet noget Paalæg om at føre disse Kjendelser til Udgift i Begyndelsen af Aaret, men erkjendt, at han har bibeholdt den tidligere brugelige Bogføring, skjøndt han vidste, at den, efterat Pengene ikke som forhen udbetaltes, var egnet til at skjule den ved hans Forbrug tilvejebragte Kasseangel. De udfærdigede Næringsbeviser bleve først underskrevne, stempede og udleverede, efterhaanden som de fordredes af dem, for hvem de vare udfærdigede, og det var først i de senere Aar af Arrestantens Funktionstid almindeligt at stille denne Fordring. Paa Herredskontoret er fundet henliggende 28 Stkr. Næringsbeviser, hvoraf 27 udfærdigede i Aarene 1871—75. Det til disses Stempeling indbetalte, men ikke dertil anvendte Beløb udgjør 520 Kr. Da Arrestanten istedetfor at anvende Beløbene efter Bestemmelsen har tilegnet sig og forbrugt dem, og det ikke vil kunne komme i Betragtning, at han vilde have anvendt dem efter Bestemmelse, om Næringsbeviserne forlangtes udleverede, vil han med Hensyn til denne Tilegnelse være at anse efter Straffelovens § 141. Medens Arrestanten, dels ved sine foranførte Tilstaaelser, dels ved det iøvrigt Oplyste maa anses overbevist om, at han dels har vidst, dels efter alt Foreliggende maattet gaa ud fra, at Skiftekaskebøger, Sporteljournal og Almindelig Hoved- og Kassebog bleve førte urigtig, med Hensyn til ialtfald en Del af de Indtægter, som han selv oppebar, og at den urigtige Bogføring tilsigtede i hans Interesse at skjule, eller

dog var egnet til at skjule, den Kasseangel, som han ved sit eget Forbrug af Skiftemidler og af Midler, bestemte til Inddragelse under Overformynderiet, Sportler og Næringskjendelser m. v. bevirkede, har han derimod med Hensyn til de Oppebørsler, som indkom til Sommerfeldt, som alt bemærket, fastholdt, at han ikke har vidst af eller tænkt paa og heller ikke undersøgt, om Sommerfeldt forbrugte Skiftemidler eller tilegnede sig Sportler, eller med Hensyn til, hvad han oppebar, førte Bøgerne urigtigt. Allerede i det Foregaaende er det nævnt, at enkelte Amtsudsættelser burde have vakt hans Mistanke, og endmere maatte de aarlige vidtløftige Revisionsantegnelser gjøre dette, og de hertil af Sommerfeldt forfattede Besvarelser, som Arrestanten selv underskrev. Han har vel anført, at han ikke forstod sig paa Skiftevæsenet og derfor aldrig i Sommerfeldts Tid har læst noget Skiftevæsenet vedkommende ud- eller indgaaende Brev eller anden Expedition, men ligesom dette Sidste er usandsynligt, saaledes vil han ikke kunne paaskyde Ukyndighed med Hensyn til Skiftevæsenet, da han dog i de første 1 $\frac{1}{2}$ Aar af sin Embedstid i det Væsentlige selv havde besørget dette med dertil hørende Bogføring, og denne iøvrigt ikke frembyder noget Særegent, og heller ikke for de enkelte Boer, som Antegnelserne angik, vilde han i Almindelighed være fremmed, da hans Oppebørsel af Auktionspenge og Kapitaler bragte ham i Berørelse med dem. Men hvad der især maa betvivles er, at Arrestanten har kunnet tro paa, at Sommerfeldt af lovlige Indtægter skulde være istand til at undvære saa betydelige Summer, som udkrævedes til Dækning af Arrestantens Forbrug, og den Tanke maatte ligge Arrestanten meget nær, at Sommerfeldt, naar han var Vidne til Arrestantees stadige Forbrug, selv kunde forgribe sig paa de Indtægter, han oppebar. Arrestanten har henvist til, at Sommerfeldt, hvis Bo viser sig at have havt Aktiver af Værdi ca. 40,000 Kr., aldrig syntes i Pengeforlegenhed, kun sjældent krævede ham for forbrugte Beløb og ved sit store personlige Forbrug saa langt fra vakte hans Betænkkelighed, at dette tværtimod baade i hans og Beboernes Øjne bestyrkede Troen paa hans Vederhæftighed. Det maa nu ogsaa antages, at Sommerfeldt i Almindelighed er bleven anset for vederhæftig, men at Arrestanten, der saa nøje kjendte hans Forhold ikke skulde være bleven opmærksom paa Misforholdet mellem hans Udgifter og Indtægter, er mindre antageligt, og naar han kun sjældent krævede Arrestanten for forbrugte Beløb, som behøvedes til Udbetaling, og istedetfor selv udlagde dem, saa kan dette, om det ellers er sandt, have, som ogsaa af Arrestanten selv antydtes, havt sin Grund i, at han kjendte Arrestantens Pengeforhold nøje nok til at vide, at et Paakrav i Almindelighed vilde være forgjæves. Det er derhos usandsynligt, at Arrestanten ikke ved nogen Lejlighed skulde være bleven bekendt med Sommerfeldts store Pengeforlegenhed.

Han vidste, at han ved sit Forbrug af Oppebørsler baade før Sommerfeldts Tiltrædelse og i de første Aar derefter, da Sommerfeldts Fortjeneste var ringe, bragte ham i Pengevanskeligheder, der maatte trykke ham i flere Aar efter, og det er, hvorvel Arrestanten paastaar det Modsatte, næppe sandsynligt, at Sommerfeldt aldrig skulde have meddelt sig til ham om sin Pengeforlegenhed. Naar der saaledes, som foran omtalt, har fundet Forhandlinger Sted mellem ham og Arrestanten angaaende Tilvebringelsen af de tvende Antonie Henriette Jensen og Niels Pedersens 3 umyndige Børn tilhørende Overformynderikapitaler, hvis Tilbageholdelse var blevet opdaget, saa kan det formodes, at Grunden til, at Arrestanten trods sin Utilbøjelighed til at aflevere, hvad han engang havde faaet ind, dog maatte udrede Beløbene, har været den, at Sommerfeldt har været ude af Stand til at skaffe Penge. Heller ikke er, det sandsynligt, at Arrestanten til Dækning af Kasse manglen skulde i 1877 og 79 upaavirket af Sommerfeldt, af egen Drift, imod Sædvane have forskaffet den tidligere nævnte Forstrækning paa 20,000 Kr. hos en Trediemand, naar han ikke har indset, at Sommerfeldt ikke længere vilde kunne magte Forholdene. Endelig er det usandsynligt, at Sommerfeldt, da han for at skaffe Penge til Embedet i 1879 forfærdigede en falsk Panteobligation paa 120,000 Kr. og paa denne rejste det ommeldte Banklaan paa 84,000 Kr., skulde have grebet til denne Udvej uden iforvejen at have antydnet for Arrestanten den vanskelige Stilling, hvori de vare, og hvori særlig Arrestantens Forbrug havde bragt dem, og ansporet ham til om muligt at skaffe Forstrækninger. Uagtet det efter det Anførte er rimeligt, at Arrestanten har havt om ikke bestemt Kundskab, saa dog en Forestilling om Sommerfeldts Besvigelser, og at det er i Tillid til, at disse maatte nødsage Sommerfeldt til for sin egen Skyld at gjøre Udvej for manglende Embedsmidler, at Arrestanten har fortsat sit Forbrug af saadanne, saa findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste hans stadig fastholdte Forklaring om, at han ikke har havt Kundskab eller Mistanke om Sommerfeldts Forbrug af Skiftemidler eller Tilegnelse af Sportler og Arveafgifter, eller om den med Hensyn hertil brugte Bogføring. Men skjøndt den herfra hidrørende Kasse mangel derfor ikke vil kunne tilregnes Arrestanten som en svigagtig dulgt Kasse mangel, findes den dog efter det Omfang og den Række af Aar, hvori den har fundet Sted, og af Hensyn til den fuldstændige Ligegyldighed, som Arrestanten har udvist i at føre Tilsyn med de Embedsmidler, for hvilke han var ansvarlig, at maatte anses som foregaaet under skærpende Omstændigheder. Heller ikke tør det anses oplyst, at Arrestanten har havt Formodning om, at Sommerfeldt foruden Misligheder med Embedsoppebørsler ogsaa ellers gjorde sig skyldig i svigagtige Pengetilvendelser, særlig ved Banklaanet

og ved Opkrævning af Gebyr til Testamenters Efterstempling. At Arrestanten selv underskrev Thinglæsningspaategningen paa den falske Obligation, der benyttedes til Pantsætning i Banken, vil ikke kunne anføres herimod; at Testamenters Efterstempling blev forsemt, er alt ovenfor lagt ham til Last som en strafbar Embedsforsømmelse, og at Gebyrerne hertil desuagtet opkrævedes, kan han have været uvidende om. En enkelt Gang den 26 August 1876 har Arrestanten selv oppebaaret et Efterstemplingsgebyr paa 48 Kr. 85 Øre i Boet efter Overinspekter Kesler. Han havde af Sommerfeldt faaet leveret dels Keslers Testament, paa hvilket Sommerfeldt havde tegnet Opgjørelse af den stempelpligtige Arv, dels en Regning til Enken lydende paa Arveafgiften og Omstøplingsgebyret. Arrestanten fik Enkens Underskrift paa Opgjørelsen, modtog Regningens Paalydende og leverede hende Testamentet og Kvittering. Beløbene som han indførte i sine private Kassebøger, forbrugte han; Sommerfeldt har senere udlagt Arveafgiften, men med Hensyn til Efterstemplingen foretoges Intet, og den er først nu besørget af Enkens Bo mod ny Erlæggelse af Gebyret. Arrestanten, der i dette Tilfælde har forholdt sig som ellers, naar han oppebar Embedsindtægter, vil ikke have forstaaet, at han her har krævet og modtaget en Afgift, som ikke skulde eller kunde modtages paa Kontoret, og efter Omstændighederne findes denne Forklaring ikke at kunne forkastes. Forsaavidt Arrestanten tiltales for Bedrageri, er det oplyst, at han i Løbet af August og September Maaneder 1883 har dels i Sparekassen indsat 80 Kr. til Dækning af det ovennævnte tilsvarende Beløb af fundne Penge, som han havde forbrugt, dels til forskellige Sogneraad udbetalt i Afdrag paa oppebaarne Næringskjendelser m. v. for 1882 ialt 261 Kr. 12 Øre. Arrestanten har vel erkjendt, at han, da disse Betalinger skete, maatte anse sin Fallit for uundgaaelig, men han har anført, at han paa den Tid bestræbte sig for saavidt muligt at rede for sig særlig med Hensyn til Beløb, som han selv havde oppebaaret, uden at det faldt ham ind, at han derved krænkede nogen anden Kreditors Ret, og da Arrestanten ikke kan antages herved at have handlet i nogen svigagtig Hensigt, vil der ligesaa lidt kunne paalægges ham noget Strafansvar for disse Betalinger, som fordi han ved Suspensionen afleverede 1920 Kr. til Dækning af det allerede da forefundne Deficit af Embedsmidler, eller fordi han ved samme Tid forsøgte at stille en ham tilhørende Livsforsikringspolice til Sikkerhed for et Arvebeløb, som han havde oppebaaret for de nedennævnte Brødre Christensen, og derefter forbrugt. Det er dernæst oplyst, at Arrestanten til Bestyrelse for Kirstine Marie Jensen af Terndrup og hendes Børn har havt en større Kapital ihænde, hvorfor han imidlertid har gjort Rigtighed med Undtagelse af 200 Kr., der efter Kirstine Marie Jensens Død forblev staaende hos ham

for hendes dengang umyndige Datter Dorthea Cathrine Nielsen eller Damborg. Dette Beløb har han forbrugt. Da han imidlertid under Sagen har erstattet det Forbrugte, og den Forurettede derefter har frafaldet Sagens Forfølgning, vil Straffearsvaret forsaavidt bortfalde. Endelig er Følgende oplyst om Arrestantens Forhold med Hensyn til en Brødrene Christensen tilhørende Kapital. Flere Aar forinden Suspensionen, formentlig i 1879, henvendte en i Jurisdiktionen boende Husmand Niels Christian Christensen af Rebbild sig paa Herredskontoret i Anledning af, at hans Broder var afgaaet ved Døden i Amerika, efterladende sig en Arv. Arrestanten tilbød at ville gennem Udenrigsministeriet hjælpe til at skaffe Arven, og dette Tilbud modtoges af Niels Christensen og senere ogsaa af hans Broder og Medarving Smed Lars Christensen af Skovby. Den 6 Januar 1883 tilsendte Udenrigsministeriet Arrestanten Arven i en Vexel paa Lst. 252, 3 sh., 4 d.; denne hævede han den 10 Februar næstefter i Diskontobanken i Aalborg med 4581 Kr. 87 Øre, hvoraf han samtidig indsatte 2000 Kr. paa Kontrabog i samme Bank; Restbeløbet anvendte han strax til Indbetaling paa Amtstuen for oppebaarne, men forbrugte Skatterestancer, og Bogen gav han den 26 s. M. i Sikkerhed til en Trediemand, som havde paa-tegnet en Vexel for ham. Da Udenrigsministeriet havde stillet sine Meddelelser og sendt den paagjældende Vexel til Hellum-Hindsted Herreders Kontor, men Arrestanten i sin Tilstaaelse for Vexlens Modtagelse udtalte, at han i denne Sag var optraadt ikke som Embedsmand, men udelukkende som Privatmand, gav dette Anledning til en Brevvexling mellem Udenrigs- og Justitsministeriet, der endte med at sidstnævnte Ministerium under 23 Februar 1883 paalagde Arrestanten uopholdelig at tilbage-sende Vexlen eller indsende Beløbet herfor eller Arvingernes Kvittering for, at det var dem udbetalt. Istedetfor at efterkomme dette Paalæg tilsendte han Ministeriet den 5 Marts 1883 tvende Fuldmagter fra Arvingerne til ham, hvori han bemyndigedes til med fuld forbindende Virkning at handle paa deres Vegne i Sagen. Ligesom han ved at erhverve disse Fuldmagter fortav for Arvingerne, at han alt havde oppebaaret Kapitalen, og tværtimod overfor Niels Christensen, med hvem han personlig forhandlede, foregav, at saadan Fuldmagt var nødvendig til Sagens endelige Ordning, saaledes har han saavel ved denne Lejlighed, som ved en senere, paa Niels Christensens Spørgsmaal, om Pengene snart kunde ventes, hver Gang svaret, at det vidste han ikke. Paa den Vexel, til hvis Sikkerhed Sparekassebogen paa 2000 Kr. skulde tjene, blev senere af Arrestanten afbetalt 1000 Kr., og Bogen tjente derefter til Sikkerhed for Restbeløbet 1000 Kr., indtil Arrestanten efter Sommerfeldts Rømning lod Bogens Paalydende hæve den 16 Juni 1883 og anvendte Halvdelen 1000 Kr. til Afdrag paa Kasseangelen og

den anden Halvdel til Indfrielse af Vexlen. Arrestanten har benægtet, at hans Tilbud om at hjælpe Arvingerne til den ommeldte Arv er sket i den Hensigt derved at forskaffe sig Penge til Forbrug i egen Interesse, og angivet, at han, da han efterat de vare indkomne saa sig nødsaget til at forbruge dem, tænkte at skaffe Arvingerne dem tilbage i Tidens Løb, og medens denne hans Forklaring ikke vil kunne forkastes, saaledes vil der paa den anden Side ikke kunne tages Hensyn til hans Angivelse om, at han havde ment, at der mulig allerede om Sommeren vilde blive Udvej til at skaffe dem, idet han ikke har paavist, at der hertil kunde være nogen rimelig Udsigt. Det forbrugte Beløb er imidlertid under Sagen erstattet Arvingerne, som ogsaa derefter have frafaldet Sagens fortsatte Forfølgning, men da Arrestanten, trods de Anledninger, han havde til at meddele Arvingerne Sagens sande Stilling, har forfulgt, at Pengene vare indkomne, findes Tilfældet ikke at kunne henføres under Straffelovens § 254, hvorimod han for sit heromhandlede Forhold vil være at anse efter samme Lovs § 253. I Henhold til alt Foranførte vil Arrestanten være at dømme efter Straffelovens §§ 134, 135, 1ste og 2det Stykke, 141, 143 og 253, og Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Embedsfortabelse samt Hensættelse til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Medens der ikke her under Sagen vil kunne træffes Afgjørelse om Tilkjendelse af Erstatninger, vil Arrestanten have at udrede Aktiones Omkostninger.

Torsdagen den 23 Juni.

Nr. 55. Appellationsretsraad, Overretsprokurator **C. Juel**
 contra
 Grosserer **L. C. Petersen**, Firma **Martin Petersen & Søn**.

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger

melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 78. Gaardmand Jens Peter Frandsen

contra

S. Nielsen Maylands Enke Amanda, født Printz, nu gift med Fonds- og Vexelmægler W. T. Lembke i Hamburg, med nævnte hendes Mand.

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 79. Mette M. Jørgensen

contra

Kurator i Brygger L. J. Knudsens Konkursbo, Sagfører Thorsen m. Fl.

Højesterets Dom.

Citantinden, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger

melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 190. Advokat Hindenburg

contra

Waldemar Pontefleet eller Panterflet (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 16 Marts 1887: Arrestanten Waldemar Pontefleet eller Panterflet bør straffes med 10 Slag af en Rotting og udrede alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, samt i Erstatning til Kjøbmand M. Fidanque D. 40 og til Kjøbmand J. Fidanque D. 61, deraf D. 60 i mexikansk Sølv, men bør iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 9 April 1887: Arrestanten Waldemar Pontefleet eller Panterflet bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede Udleveringsordre, der ikke under Sagen er kommen tilstede, vil efter det Oplyste ikke kunne anses at have været underskrevet med Navnet M. Fidanque, og der mangler herefter Føje til at dømme Tiltalte som skyldig i Efterskriven af anden Mands Navn under Dokumentet; derimod vil han for sit under denne Del af Sagen omhandlede Forhold være at anse efter Forordning 11 April 1840 § 41 jfr. § 80. Endvidere bliver han for de af ham begaaede, i Dommen fremstillede Tyverier at straffe efter samme For-

ordnings § 1. Straffen bliver i Medfør af §§ 29 og 81 at fastsætte til 15 Rottingslag. Han vil derhos have at udrede den ham ved Dommen paalagte Erstatning saavel som Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Waldemar Pontefleet bør straffes med femten Rottingslag. Saa udreder han og den ham ved Lands-overrettens Dom paalagte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret paakjendte og her til Retten af det Offentlige indankede Sag er Arrestanten Waldemar Pontefleet eller Panterflet, der er født den 20 August 1870, men ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, aktioneret for Tyveri og Falsk, og gaar Arrestantens egen Forklaring, som bestyrkes ved det øvrige Oplyste, ud paa, at han, som var Bydreng hos Kjøbmand M. Fidanque paa St. Thomas, i den sidste Del af forrige Aar havde set Lejlighed til fra sin Principals aabentstaaende Pengeskab at tilegne sig et Beløb af D. 60 i mexikansk Sølv, som laa i en lille i Skabet staaende Trækasse, og som tilhørte Principalens fraværende Broder, Kjøbmand J. Fidanque, ligesom han ogsaa flere Gange fra samme Pengeskab havde tilegnet sig forskellige, hans Principal tilhørende Pengebeløb, hvis samlede Størrelse ikke med Nøjagtighed har kunnet oplyses, men som Kjøbmand M. Fidanque har anslaaet til omtrent D. 40, ligesom Arrestanten ogsaa har forment, at det omtrent androg saameget. Fremdeles har Arrestanten tilstaaet, at han fra sin Principals Butik har stjaalet 6 Par til 60 Cents vurderede Sokker, som han tog i Brug, og endvidere 2 Flasker Kummel, tilhørende J. Fidanque, og vurderet til D. 1, som han selv fra Tid til anden drak. De stjaalne Penge har Arrestanten foredt paa forskellige Maader. Af Kjøbmand M. Fidanque er nedlagt Paastand paa, at Arrestanten dømmes til at erstatte ham D. 40, hvorimod han har frafaldet Erstatningskrav for de stjaalne Sokker; Kjøbmand J. Fidanque har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestanten D. 61. Hvad Sigtelsen for Falsk angaar, er det paa samme Maade oplyst, at Arrestanten engang i Slutningen af forrige Aar havde indfundet

sig i Kjøbmand Henry Levi's Butik og af en derværende Kommis David Moron villet købe en Revolver til sin Principal, Kjøbmand M. Fidanque; da David Moron betydede ham, at han enten maatte betale Revolveren kontant eller medbringe en Ordre om dens Udlevering fra Fidanque, gik Arrestanten bort, og skrev paa et Stykke Papir, han havde hos sig, i en anden Butik en Udleveringsordre i sin Principals Navn, stilet til Henry Levi & Co.; denne Ordre, som Kjøbmand Fidanque senere har tilintetgjort, og som saaledes ikke har kunnet tilvejebringes under Sagen, lød ifølge Arrestantens og Fidanques overensstemmende Forklaringer saaledes:

„Please deliver to bearer a revolver

„for account of M. Fidanque.

St. Thomas 15 Novb. 1886“.

(o: paa Dansk: „Behag at levere til Overbringeren en Revolver for Regning af M. Fidanque. St. Thomas 15 Novb. 1886“).

Med denne Ordre indfandt han sig kort efter atter i Levis Butik, men da den forekom Kommis David Moron noget mistænkelig, viste han den til Handelsfuldmægtig Moron, der spurgte Arrestanten, om Kjøbmand Fidanque skrev saa slet, hvortil Arrestanten svarede, at Fidanque undertiden skrev meget værre. Arrestanten tilføjede, at de kunde fremtage Revolveren og lægge den til Side, indtil han havde udført et Ærinde i Byen, men sendte Handelsfuldmægtig Moron strax efter Arrestantens Bortgang Revolveren med Ordren til Kjøbmand Fidanque, som lod svare, at han ikke havde udfærdiget Ordren om Revolverens Udlevering. Arrestanten indrømmede derefter for Fidanque, at han havde skrevet Ordren for at komme i Besiddelse af Revolveren, og da han græd og bad for sig, anmeldte Fidanque ikke Sagen. Medens Arrestanten ved Underrettsdommen med Rette er dømt for de af ham begaaede Tyverier, kan det derimod ikke billiges, at han, forsaavidt Sigtelsen for Falsk angaar, er bleven frifunden for Aktors Tiltale, fordi Ordren formentlig skulde have manglet Underskrift; det maa nemlig anses for en ligegyldig Omstændighed, at Navnet „M. Fidanque“ var skrevet i Flugt med Ordrens Slutningsord og ikke under denne, og det kan ikke betvivles, at Ordren, dersom den havde været ægte, vilde have havt forpligtende Kraft for Udstederen. Da den imidlertid ikke skjønnes ganske at kunne sættes i Klasse med de Dokumenter, som omhandles i § 60 af Forordningen af 11 April 1840, og derhos efter det Oplyste maa antages at have været temmelig mangelfuld, saa at den, som det ogsaa viste sig, let maatte vække Mistanke, vil Arrestanten være at anse efter Forordningens § 62, 1ste og 3die Membrum, hvorhos han for de forøvede Tyverier vil være at dømme efter sammes § 1, og vil Straffen i det Hele være at fastsætte til Forbedringshensarbejde i 1 Aar. Underrettsdommen, der alene har anset

Arrestanten efter Forordningens § 29 jfr. § 1 med en Straf af 10 Rottingslag, vil saaledes være at forandre i Henseende til Straffen, men være at stadfæste, forsaavidt den har taget de nedlagte Erstatningspaastande tilfølgge og paalagt Arrestanten Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 24 Juni.

Nr. 147.

Advokat Nellemann

contra

Patrouillebetjent **Claus Petersen** og forhenværende Reservepolitibetjent **Niels Peter Nielsen** (Def. Bagger),

der tiltales for Myndighedsmisbrug og Førstnævnte tillige for Uhfølighed i Tjenesten.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 23 November 1886: Fhv. Reservepatrouillebetjent Nr. 28 Niels Peter Nielsen bær for Tiltale i denne Sag fri at være. Patrouillebetjent Nr. 17 Claus Petersen bær til Odense Kjøbstads Politikasse erlægge en Bøde paa 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Det idømte at udrede inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1887: Politiretsdommen bær ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Leth, betaler Tiltalte, Patrouillebetjent Claus Petersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongeligt Reskript af 12 April d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, nanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Salærerne for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret efter det Offentliges Begjæring hertil indankede Sag, der i første Instants er anlagt efter Begjæring af 6te Regiment, sigtes de Tiltalte, Patrouillebetjent Claus Petersen og forhenværende Reservepatrouillebetjent Niels Peter Nelsen, for Myndighedsmisbrug og Førstnævnte tilige for Uhøflighed i Tjenesten, og er Tiltalte Petersen, der er født den 26 April 1854, og som ikke tidligere er fundet straffet, ved bemeldte Rets Dom af 23 November f. A. anset efter Lov om Politiet udenfor Kjøbenhavn af 4 Februar 1871 § 12, 2det Stykke, jfr. Instrux for Politiet i Odense af 23 September 1884 § 9 med en fornævnte Kjøbstads Politikasse tilfaldende Bøde paa 20 Kr. og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, medens Tiltalte Nielsen er frifunden for Tiltale. De med Sagen forbundne Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende: Natten til den 23 September f. A. blev der paa Politistationen ved Flakhaven i Odense begjært Politiets Assistance fra den ligeoverfor værende Restauration, hvor 2 Gjæster, skjøndt dertil opfordrede, vægrede sig ved at forlade Lokalet, uagtet Tiden for den befalede Lukning af Beværtningsstedet var kommen. Tiltalte Petersen begav sig derfor over til Restaurationen, hvor af Gjæster kun var tilstede den Uniform iførte Premierløjtnant Hansen og Handelsrejsende Petersen. Skjøndt bemeldte Tiltalte i en høftig Tone flere Gange opfordrede dem til forføje sig bort, vare de ikke villige hertil; Tiltalte, der som Følge heraf da vil have erklæret Løjtnant Hansen for anholdt, hvad dog denne har modsagt, tog derpaa fat i ham, idet han under det Ordskifte, som fandt Sted mellem dem, bl. A. bemærkede, at han ikke var bange, fordi Løjtnanten havde Uniform (sin Frakke) paa, og da Løjtnant Hansen satte sig til Modværge, sendte Tiltalte Bud paa Stationen efter Assistance, hvorpaa Tiltalte Nielsen kom tilstede.

De Tiltalte opfordrede nu efter deres Forklaringer atter Løjtnant Hansen til at forlade Lokalet, men da han nægtede at gjøre det, greb de fat i ham og førte ham med Magt ud af Beværtningstedet. Løjtnant Hansen rettede sin Gang mod Politistationen, hvorved der fra Folk paa Gaden, hos hvilke det havde tiltrukket sig almindelig Opmærksomhed at se en Løjtnant i Uniform efterfulgt af 2 Politibetjente, faldt Yttringer om, at det var besynderligt, at Løjtnanten skulde slippe med saa Lidt, og at, hvis det havde været en Civil, var han kommen paa Stationen. De Tiltalte, som vare blevne et Øjeblik tilbage, tog samtidig Løjtnant Hansen hver under sin Arm og førte ham Resten af Vejen, som de selv have angivet at være fra 30—50 Skridt, medens Løjtnant Hansen har anslaaet den noget længere, paa denne Maade til Politistationen. Tiltalte Petersen, der har erkjendt at have hørt de ovenanførte Yttringer, har paastaaet, at Grunden, hvorfor han lagde Haand paa Løjtnant Hansen, var, at han frygtede for, at denne, som gik meget hurtig, skulde slippe fra dem, og at han ansaa det for deres Pligt at bringe ham, som en Gang var erklæret anholdt, paa Stationen. Tiltalte Nielsen har derhos forklaret, at han alene har handlet efter Anvisning af sin ældre Kollega, i hvilken Anledning Tiltalte Petersen ogsaa har erklæret, at det er ham, som maa bære Ansvar for det Passerede. Løjtnant Hansen har imidlertid benægtet at have gjort noget Forsøg paa at unddrage sig Betjentene, idet han har anført, at han, da de Tiltalte havde grebet ham i Armen, erklærede, at hans Hensigt netop var at begive sig til Stationen, og Tiltalte Petersen har ogsaa indrømmet, at han forstod Løjtnant Hansens Yttringer saaledes, at han vilde gaa til Stationen. Overretten maa med Underdommeren være enig i, at Tiltalte, efter hvad der foreligger, ikke har gjort sig skyldig i nogen Udhøflighed, som kan paadrage ham Straffeansvar ved at fremkomme med den ovenanførte Yttring, og Overretten maa fremdeles formene, at selv om det, efter hvad der er oplyst, ikke havde været absolut nødvendigt at bringe Løjtnant Hansen, hvis Navn var Tiltalte Petersen bekjendt, paa Stationen, findes det dog ikke at kunne lægges de Tiltalte til Last, at de have anset sig for pligtige til at gjøre dette. Derimod findes der ikke at være oplyst Omstændigheder, som med Føje kunde bringe Tiltalte Petersen til at tro, at det var nødvendigt at tage Løjtnant Hansen, om hvem det ikke er oplyst, at han gjorde noget Forsøg paa at undløbe, under Armene for paa denne Maade at føre ham til Stationen, og navnlig at vedblive hermed, efter at Løjtnant Hansen selv havde erklæret at ville gaa paa Stationen. Hvad Tiltalte Nielsen angaar, har han, efter hvad der er oplyst, ved den omhandlede Lejlighed alene handlet efter Anvisning af Medtiltalte som den ældre Betjent, og der findes derfor ikke at kunne paalægges ham noget Strafansvar; det maa saaledes billiges,

at han ved Underrettsdommen er frifunden. Derimod vil Tiltalte Petersen være at anse efter Lov af 4 Februar 1871 § 12, 2det Stykke, jfr. Instrux for Politiet i Odense af 23 September 1884 § 9, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf findes passende, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den indankede Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 29 Juni.

Nr. 70. Entlediget Skolelærer og Kirkesanger
A. K. Sørensen (Asmussen efter Ordre)

contra

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet
 (Bagger efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Pensionsret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 August 1886: De Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, bør for Tiltale af Citanten, entlediget Skolelærer og Kirkesanger A. K. Sørensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Maag 80 Kr. i Salær hos det Offentlige. Der forelægges Overretsprokurator Mundt en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 1 Juni 1885 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret hver 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, af Citanten, entlediget Skolelærer og Kirkesanger A. K. Sørensen, imod de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet anlagte Sag har Citanten, der ved Ministeriets Resolution af 4 Oktober 1884 er entlediget uden Pension fra Skolelærer- og Kirkesangerembedet i Freilev, paastaet sig kjendt berettiget til af vedkommende Skolefond at oppebære Pension i Overensstemmelse med Reglerne i Lov 8 Marts 1856 § 20, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger. De Indstævnte, hvem der har været meddelt fri Proces, have paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale og ham tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, Overretsprøkurator Maag, hvilket Salær i alt Fald paastaas tilkjendt hos det Offentlige. Under 18 November 1883 indgav Citanten til Skoledirektionen for Hornum Herred et Andragende om Tilladelse til at holde Hjælpelærer paa dennes eget Ansvar, idet han som Grund hertil anførte, dels at hans Helbred var svækket, dels — og det som den vægtigste Grund — at han ved at syse med Undervisningen havde faaet et andet Syn paa flere Trosspørgsmaal end det foreskrevne. Efterat Skoledirektionen i den Anledning havde indhentet Erklæringer fra vedkommende Skolekommission og Sogneraad, blev det nævnte Andragende afslaaet, hvorhos det dog stilledes Citanten i Udsigt, at han efter herom indgivet Andragende mulig vilde kunne faa Tilladelse til midlertidig at holde Hjælpelærer. Citanten indgav derpaa under 20 Januar 1884 en Ansøgning til Skoleraadet for Aalborg Amt om Afsked fra sit Embede med nogen Pension, og han paaberaabte sig i denne Ansøgning alene Helbredshensyn, men da Skoleraadet ikke var kompetent til at meddele Afsked med Pension, sendte det Ansøgningen tilbage og paalagde Citanten at omskrive Ansøgningen og stile den til det indstævnte Ministerium. Citanten indsendte derefter gennem Skoledirektionen for Fleskum Hornum Herreder en den 15 Februar 1884 dateret Ansøgning til Ministeriet om Afsked fra sit Embede med Pension. I denne Ansøgning anførte Citanten, at han i en Erklæring, som under

22 December 1883 af Skoledirektionen var bleven ham afkrævet, om i hvilke Punkter han havde et andet Syn paa Troslærdomme end den evangelisk-kristelige Menighed, havde nævnt to Punkter, nemlig at han ikke var enig med nævnte Menighed i Læren om Arvesynden, og at han ikke kunde sige Amen til en Daab, ved hvilken enhversomhelst Kvinde svarede paa Barnets Vegne, eller til de Daabshandlinger, hvor to Forskjellige afgive et og samme Løfte for samme Barn, og hvor Fæddere i Kirken kaldtes til Vidne om Daaben, uden at nogen af dem havde været tilstede derved. Citanten anførte fremdeles i Ansøgningen, at han havde den Tro, at Daaben, som den forrettes ved Nøddaab, maatte være den ene rette, medens derimod Forsagelsen og Bekjendelsen efter hans Mening maatte udsættes, til de Unge selv kunde svare, og Citanten yttrede endelig, at han ikke ved at blive i Embedet kunde handle i Overensstemmelse med sin Samvittighed og sine Udtalelser, og at han ved Udøvelsen af sit Embede havde mistet sit Helbred, samt at han ved at sysle med Undervisningen i Religion havde faaet et andet Syn paa flere Spørgsmaal. I den Ansøgningen ledsagende Skrivelse fra Skoledirektionen for Fleskum-Hornum Herreder oplyste denne, at Citanten havde kjøbt og drev en Bondegaard i Dall Sogn og derhos fungerede som Distriktsbestyrer ved en Assuranceforening, og at han som en Følge af disse Beskjæftigelser ikke havde varetaget sine Pligter overfor Skolen, ja endog uden Direktionens Samtykke havde ladet sin Embedsgjerning udføre ved en ung Seminarist, medens han selv opholdt sig paa sin Gaard. Idet Direktionen henledede Opmærksomheden paa, at disse Omstændigheder ikke tydede paa, at Citanten havde sat Helbredet til ved Skolegjerningen, hvad heller ikke fremgik af den indsendte Lægeattest, samt at Hovedgrunden til hans Ansøgning om Afsked, nemlig hans fra Folkekirkens Lære afvigende Anskuelse, ikke gav Anledning til at tilsvare ham Pension, ligesaa lidt som den unge Alder (43 Aar), hvori han ønskede at træde tilbage fra sin Skolegjerning, kunde være nogen anbefaling i saa Henseende, indstillede Direktionen, at han afskediges uden Pension. I Anledning af den omtalte Ansøgning indhentedes Ministeriet Erklæringer fra Biskoppen over Viborg Stift og Skoleraadet for Aalborg Amt. Med Biskoppens Svarskrivelse indsendtes en Skrivelse fra vedkommende Sognepræst, hvori denne gjorde Rede for Resultatet af de Forhandlinger, som han ifølge et tidligere Paalæg havde ført med Citanten angaaende dennes afvigende Opfattelse i nogle Punkter af Folkekirkens Tro og Ritus. Sognepræsten erklærede i den nævnte Skrivelse, at det ved de Forhandlinger, som han havde ført med Citanten, havde vist sig, at dennes afvigende Opfattelse af Arvesynden var af en gennemgribende Natur, idet han ikke blot nægtede Arveskylden, men endogsaa selve Arvesynden som stridende imod Guds Kjærlighed,

og Sognepræsten yttrede fremdeles, at Citanten vel ikke drog de Følger, som en saadan Opfattelse maatte medføre paa mange Punkter i vor Trosløere, men at Følgerne ogsaa her, om end ubevidst for ham selv, maatte have Indflydelse paa Undervisningen. I Henseende til Barnedaaben forkastede Citanten efter Sognepræstens Erklæring Forsagelsens og Troens Stilling, og han tog Anstød af, at forskellige Personer kunde svare paa Forsagelsen og Troen ved Hjemmedaab og Daabspublikationen. Sognepræsten tilføjede sluttelig i sin Erklæring, at alvorlige Forældre vilde tage Forargelse, dersom Citanten skulde have Lov til at fortsætte sin Læergjerning. Idet Biskoppen henviste til denne Sognepræstens Erklæring, yttrede han, at han fandt, at Citantens afvigende Meninger i Trosspørgsmaal og navnlig hans Benægtelse af Arvesynden og af Daabspagtens berettigede Stilling ved Barnedaaben vare af den Betydning, at Citanten, som udtrykkelig overfor sin Sognepræst havde vedkjendt sig og fastholdt disse Særmener, ikke egnede sig til at beklæde Embede i Skole og Kirke, og Biskoppen indstillede derfor, at Citanten afskediges, men uden Pension. Ligeledes forment Skoleraadets Flertal, at der ikke var Grund til at tilstaa Citanten nogen Pension ved hans Entledigelse. Citanten blev derefter ved Ministeriets Resolution af 4 Oktober 1884 afskediget fra sit Embede uden Pension, og som Grund hertil anføres i Resolutionen, at Citanten overfor sine Foresatte i forskellige vigtigere Trosspørgsmaal havde vedkjendt sig samt senere fastholdt Meninger, der i væsentlig Grad afvige fra Kirkens Lære, og at han herefter ikke vilde kunne blive i Skolens og Kirkens Tjeneste, hvorhos der tillige af Ministeriet henvistes til, hvad der iøvrigt var oplyst om Citantens Stilling til den ham betroede Skole. Til Støtte for den af Citanten nedlagte Paastand har han anført, at han ikke er bleven afskediget paa Grund af nogen ham tilregnelig Aarsag. Forsaaavdt Citanten nu i saa Henseende har paaberaabt sig, at han hverken har berørt sine Særmener overfor Børnene i Skolen eller ligeoverfor Naboer og Venner, kan dette ikke være af afgjørende Betydning. Dels ledede nemlig Citanten ikke selv Undervisningen i Skolen i Tiden fra Oktober 1883 til Begyndelsen af Oktober 1884, hvorimod Undervisningen da lededes af en Hjælpelærer, dels maa det antages, at Citantens afvigende Meninger, selv om de ikke ligefrem udtaltes, dog ikke kunde blive uden Indflydelse paa hans Undervisning af Børnene. Naar Citanten dernæst har anført, at han under Forhandlingen med Sognepræsten ikke fastholdt sine Særmener, men herunder fik et klarere Begreb om det ene Spørgsmaal: Arvesynden, samt at han ved Slutningen af Samtalen yttrede, at han havde set ensidigt derpaa, og at han fraveg sit tidligere Standpunkt, nemlig at Arvesynd ikke var Arveskyld, da har Sognepræsten i den under Sagen afgivne Erklæring anført, at Citanten vel

ved Slutningen af Forhandlingen udtalte, at han var glad for den Lejlighed, han havde havt til at drøfte de paagældende Spørgsmaal, og at han indrømmede, at han havde set ensidigt paa Spørgsmaalene, men Sognepræsten har forment, at denne Udtalelse efter Alt, hvad der fulgte efter denne Samtale, kun kunde anses for en øjeblikkelig Indrømmelse. I saa Henseende har Sognepræsten henvist til, at Citanten ikke, saaledes som Sognepræsten opfordrede ham til, afgav nogen skriftlig Erklæring, og fremdeles har Sognepræsten henvist til Indholdet af Ansøgningen til Ministeriet, der skal være indgivet efter de omtalte Forhandlinger, og vel har Citanten paastaet, at Ansøgningen var konciperet før Forhandlingernes Slutning, men han har ikke turdet paastaa, at ogsaa Indsendelsen er sket før dette Tidspunkt. Citanten har saaledes selv ved at indsende Ansøgningen til Ministeriet og ved ikke at tilbagekalde den eller berigtige det i den Udtalte eller i alt Fald afgive den omtalte Erklæring, foranlediget, at Ministeriet ikke kunde gaa ud fra andet, end at han stadig fastholdt sine tidligere afvigende Meninger. Naar Citanten endelig har villet gjøre gjældende, at disse hans Særmeninger ikke kunde siges at angaa vigtige Trosspørgsmaal, og at de ikke i væsentlig Grad afvige fra Kirkens Lære, da strider dette ikke blot imod, hvad der i saa Henseende er udtalt af de gejstlige Myndigheder, men ogsaa imod, hvad han selv har udtalt i den af ham til Ministeriet indgivne Ansøgning, i hvilken det, som anført, blandt Andet udtales, at han ved at blive i Embedet ikke kan handle i Overensstemmelse med sin Samvittighed og sine Udtalelser. Da Citanten saaledes paa Grund af sine Særmeninger om vigtige Trosspørgsmaal med Feje maatte antages at ville være ude af Stand til at udføre de ham i hans tidligere Embede paahvilende Pligter paa en forsvarlig Maade, og denne Grund til hans Afskedigelse ikke kan siges at være en ham utilregnelig Aarsag, vil det indstævnte Ministerium være at frifinde for hans Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Overretsprokurator Maag, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 80 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Der vil være at forelægge Overretsprokurator Mundt en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 1 Juni 1885 fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 27.

Gaardejer **J. P. Kolby**

contra

Skibsekviperingshandler **A. P. Petersen**, Kjøbmand **Dan** m. Fl.**Højesterets Dom.**

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 7.

Fhv. Dampmøller **H. Johansen**

(Asmussen efter Ordre)

contra

Prokurator **L. Sidenius** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Størrelsen af et Erstatningsansvar.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 August 1885: Citanten, Prokurator L. Sidenius, bør være fritaget for at udrede de ved ovennævnte Højesteretsdom af 16 Januar 1883 fastsatte Tvangsbøder og for det videre derpaa følgende Tvangsmiddel af Arrest, hvorimod han i Erstatning til Indstævnte, forhenværende Dampmøller H. Johansen, bør udrede 156 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Marts 1883, til Betaling sker, fordi den ham ved bemeldte Dom paalagte Forpligtelse til Udlevering af forskellige Effekter ikke kan opfyldes. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Prokurator H. F. Møller 100 Kr. hos det Offentlige. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er det uomtvistet, at det har været Indstævnte umuligt fuldt ud at opfylde den

ham ved Højesterets Dom af 16 Januar 1883 paalagte Forpligtelse til at udlevere de under Sagen omhandlede Effekter til Citanten, og ihvorvel Indstævnte herfor maa bære Ansvar, maa det dog have sit Forblivende ved den indankede Doms Bestemmelse om, at han bør være fritagen for at udrede de ved Højesteretsdommen fastsatte Tvangsbøder og for det videre derpaa følgende Tvangsmiddel af Arrest, i hvilken Henseende Citanten heller ikke har paastaaet Dommen forandret. Derimod har han begjært den ham som Følge af denne Fritagelse tilkommende Skadeserstatning bestemt til 1000 Kroner eller dog, som i forrige Instants paastaaet, til 950 Kroner, idet han til Støtte herfor har fremlagt en i forrige Aar optagen Skjønnsforretning, hvori Effekternes Værdi paa den Tid, Besiddelsen af dem i 1879 berøvedes Citanten, ansættes til 1000 Kroner. Da denne Forretning imidlertid ikke støtter sig til Skjønsmændenes Selvsyn, men alene til Andres mer eller mindre ubestemte Vidneforklaringer om de ikke længere tilstedeværende Effekters Størrelse og øvrige Beskaffenhed, uden at det endog ses, hvilke Resultater Mændene med Hensyn til de enkelte Effekter have uddraget af Forklaringerne, og den derhos hviler paa usikre Forudsætninger, kan den ikke være afgjørende for Erstatningens Fastsættelse. Men det samme gjælder om den først i August 1882 afholdte Skjønnsforretning, der — dog end ikke for alle Effekternes Vedkommende — er lagt til Grund for den af Indstævnte tilbudne og ved Dommen Citanten tilkjendte Erstatning af 156 Kr., idet Effekterne, dengang denne Forretning afholdtes, efter det under denne Sag Oplyste maa antages at være komne i en betydelig ringere Tilstand end den, hvori Citanten var berettiget til at fordre dem udleverede. Det vilde derfor ikke fyldestgjøre den Citanten ifølge Fdg. 6 April 1842 § 7 tilkommende Ret til tilbørlig Erstatning, om han i Stedet for de ham tilhørende Effekter skulde nøjes med den nævnte Erstatningssum, og da Erstatningen hverken vil kunne fastsættes ved en ny Skjønnsforretning eller ved Partsed, findes den at maatte fastsættes af Retten, efter samtlige foreliggende Oplysninger til 600 Kroner. Som Følge heraf, og da der ikke kan tillægges Citanten yderligere Erstatning for Afsavn af Effekterne end den, der dels allerede ved Højesteretsdommen er tilkjendt ham, dels vil indeholdes i, at der tillægges ham Renter af de 600 Kroner fra den i Dommen nævnte Exekutionsforretnings Dato, 27 Marts 1883, vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser ogsaa tiltrædes, være at stadfæste med den Forandring, at Erstatningssummen forhøjes fra 156 Kroner til 600 Kroner.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær og

Godtgjørelse for havte Udlæg — derunder dog ikke for Af-skrivning af Indlæg — at udrede af det Offentlige.

Forsaavidt et af Citanten selv afgivet Indlæg til Højesteret indeholder usømmelige Udtalelser mod Forskjellige, vil der efter det om hans mentale Tilstand Foreliggende ikke herfor under denne Sag kunne paalægges ham Ansvar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at 'stande, dog at Erstatningssummen bestemmes til 600 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Højesteretssagfører As-mussen tillægges i Salarium for Højesteret 200 Kroner, der tilligemed 72 Kroner 50 Øre for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 16 Juli 1878 afholdt Fogedforretning blev der givet Citanten, Prokurator L. Sidenius, Udlæg til Forauktionering i den Indstævnte, forhenværende Dampmøller H. Johansen da tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 859 i Kjøbenhavns udenbys Klædebo Kvarter, og ved en den 18 Marts 1879 afholdt Tvangsauktion blev Citanten Højstbydende paa den ommeldte Ejendom, men frafaldt Hammerslag for som ufyldestgjort Panthaver at lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden. Indstævnte søgte derefter Citanten, der i Henhold til Auktionskonditionerne strax havde tiltraadt Ejendommen, til Udlevering af følgende Effekter, der havde været benyttede som Butiksinventarium paa Ejendommen: 1 Reol med Skuffer og Smørlad, 1 do. med Hylder, 1 Disk med Hylder og tilhørende Bord, 3 Diske med Hylder, 1 Skjænk med Hylder og Ankerlad, 1 Disk med 2 Hylder, 2 Reoler med Hylder, 2 do. med do., 2 Diske med Hylder, Rum og Skuffe og 1 Skilt paa-malet „Nørrebros nye Manufakturhandel“, og til Erstatning for Afsavnet af dem efter uvillige Mænds Skjøn med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, og ved nærværende Rets Dom af 19 September 1881 blev Citanten, idet de ommeldte Effekter ikke kunde anses for indbefattede under det Citanten gjorde Udlæg, tilpligtet under en daglig Bøde af 5 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sad Dommen over-hørig, inden 4 Uger efter Dommens Forkyndelse at udlevere til Indstævnte de ommeldte Effekter og at udrede Erstatning for

deres Afsavn efter uvillige Mænds Skjøn fra den 18 Marts 1879, indtil Udlevering skete. Denne Dom blev, forsaa vidt angaar Effekternes Udlevering, stadfæstet ved Højesteretsdom af 16 Januar 1883, saaledes at Fristen regnedes fra Højesteretsdommens Forkyndelse, hvorhos det ved bemeldte Højesteretsdom blev paalagt Citanten — under Hensyn til, hvad der var oplyst om Effekternes Værdi, og til, at Indstævnte ikke længere kunde benytte dem i den paagjældende Ejendom — at udrede i Erstatning for Afsavnet af dem 50 Kr., medens Sagens Omkostninger for nærværende Ret og Højesteret ophævedes. Efterat Indstævnte havde modtaget det nævnte Erstatningsbeløb og den 20 Februar s. A. efter Opfordring af Citanten var mødt paa den paagjældende Ejendom, hvor denne tilbød at udlevere ham forskellige Effekter, som han angav at være de i Dommen ommeldte, hvilket Tilbud Indstævnte under Benægtelse af, at de tilbudte Effekter, vare de ham ved Dommen tilkjendte, vægrede sig ved at modtage, blev der efter Rekvisition af Indstævnte den 27 Marts s. A. af Kongens Foged her i Staden paabegyndt en Exekutionsforretning hos Citanten til Inddrivelse af forfaldne Tvangsbøder og til Udlevering af de ommeldte Effekter. Denne Forretning blev imidlertid, efterat Citanten havde anbragt, at det var ham umuligt at opfylde Dommen i dens Helhed, idet de omprocederede Effekter under Sagens Gang paa Grund af Udleje af de Lokaler, hvori de fandtes, og til hvilke de paa forskjellig Maade vare fastgjorte, vare blevne flyttede, og det derved var sket, at der allerehe ved Højesteretsdommens Afsigelse var forsvundet to i denne ommeldte Reoler, hvad Citanten imidlertid ikke kunde bære Ansvar for, og, efterat Kongens Foged forgjæves havde forsøgt i Medfør af Frd. 6 April 1842 § 7 at mægle Forlig mellem Parterne, den 2 April s. A. hævet, efterat Citanten havde stillet den af Fogden herfor forlangte Sikkerhed af 200 Kr. I denne Anledning har Citanten anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar Frigjørelse for de til Opfyldelsen af den ham ved bemeldte Højesteretsdom paalagte Forpligtelse fastsatte Bøder og videre derpaa følgende Tvangsmiddel af Arrest imod at udrede Erstatning for det Tab, Indstævnte maatte lide derved, at den idømte Forpligtelse ikke opfyldes, hvilken Erstatning han paastaar ansat i Overensstemmelse med den af ham fremlagte Skjønforretning over bemeldte Effekter med Undtagelse af Skiltet og 2 Reoler af 4 August 1882, afhjemlet den 20 Oktober s. A., ansatte Værdi af 130 Kr. med Tillæg af ialt 20 Kr. for de 2 Reoler og ikke over 5 & 6 Kr. for Skiltet. Indstævnte, hvem der under Sagens Drift er meddelt Bevilling til fri Proces, har principalt paa Grundlag af et af ham optaget Thingsvidne paastaet sig tilkjendt i Erstatning for de ommeldte Effekter 950 Kr., subsidiært et saadant Beløb, hvortil uvillige Mænd paa Grundlag af den af 4 af Indstævnte under bemeldte Thingsvidne førte Vidner givne Beskrivelse an-

satte Effekternes Værdi, samt Citanten tilpligtet at udrede en saadan Erstatning for Afsavnet af dem fra den 18 Marts 1879 eller i alt Fald fra Højesteretsdommens Forkyndelse den 25 Januar 1883, som uvillige Mænd maatte finde passende efter Fradrag af de Indstævnte tilkjendte 50 Kr., og aldeles in subsidium paastaat Indstævnte tilkjendt 5 pCt. Renter af Effekternes Værdi fra den 18 Marts 1879 efter Fradrag af nysnævnte 50 Kr., ligesom han endelig har paastaat Indstævnte tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager derunder Salær til den for ham den 7 Marts f. A. beskikkede Sagfører, Prokurator H. F. Møller, hvilket Salær i ethvert Fald paastaas udredet af det Offentlige. Det er in confesso, at det har været umuligt for Citanten fuldt ud at opfylde den ham ved oftnævnte Højesteretsdom paalagte Forpligtelse til Effekternes Udlevering, og Indstævnte har ikke mod Citantens Nægtelse bevist sit Anbringende om, at Citanten bærer Ansvar herfor. Da nu den af Citanten fremlagte Skjønforretning af 4 August 1882 er optagen netop til Konstatering af de paagjældende Effekters Værdi, ligesom den er afhjemlet uden at være afkræftet ved noget Overskjen, findes den efter Citantens Paastand at maatte lægges til Grund ved Fastsættelsen af den Erstatning, som Citanten vil have at yde Indstævnte, uden at der vil kunne tillægges Indstævntes Anbringende om, at Effekterne havde en højere Værdi, nogen Betydning. Da Indstævnte derhos ikke har godtgjort, at de i bemeldte Skjønforretning ikke modtagne to Reoler og Skiltet have en højere Værdi end af Citanten indrømmet: 26 Kr., vil dette Beløb være at lægge til Skjønforretningens Hovedsum 130 Kr., og Erstatningen saaledes at fastsætte til ialt 156 Kr. Da der fremdeles ikke kan være Spørgsmaal om under denne Sag at paalægge Citanten noget yderligere Ansvar for Effekternes Afsavn for Tiden forinden Højesteretsdommens Afsigelse end det ham ved denne Dom paalagte, vil Indstævntes Paastand i saa Henseende ikke kunne tages tilfølge, hvorimod Citanten vil være at tilpligte at svare Rente 5 pCt. aarlig af Erstatningsbeløbet fra den Dag, Exekutionsforretning foretoges til Højesteretsdommens Fuldbyrdelsen den 27 Marts 1883, til Betaling sker. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. I Salær vil der være at tillægge Prokurator H. F. Møller, hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr. hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 46. Grosserer S. L. Langhoff (Asmussen)

contra

Grossererfirmaet Wilh. Petersen & Co. ved dets eneste
Indehaver, Grosserer M. P. V. Petersen (Ingen),

betr. Spørgsm. om Ret til Dividende i et Konkursbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af af 15 Februar 1886: Kontracitanterne Wilh. Petersen & Co. bør være berettigede til at erholde det ovennævnte Beløb af 2420 Kr. 54 Øre med paaløbne og yderligere paaløbende Renter udbetalt. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kautionsbevis af 29 Marts 1884 forpligtede Hovedcitanten, Grosserer S. L. Langhoff sig til i Tidsrummet fra bemeldte Dato indtil 31 December 1885 som Selvskyldnerkautionist at indestaa Kontracitanterne Wilh. Petersen & Co. for et Beløb indtil 15,000 Kr. af deres dahavende eller tilkommende Tilgodehavende hos Kjøbmand Carl Hansen i Rudkjøbing, idet der derhos i Beviset bl. A. optoges følgende Bestemmelse: „Da den Kredit, som D'Hrr. Vilh. Petersen & Co. har indrømmet Debitor, betydelig overstiger Beløbet af min Kaution, er det en Selvfølge, at jeg ingensinde paa Grund af nærværende Kaution maa prætere nogen Ret, hvorved D'Hrr. Wilh. Petersen & Co.'s Adgang til Fyldestgjørelse hos Debitor eller eventuelt hans Bo for deres øvrige Tilgodehavende hos ham kunde formindskes“. Da Kjøbmand Hansen snart efter gik fallit, anmeldte Kontracitanterne den 26 Juni 1884 deres Tilgodehavende hos ham stort 57,847 Kr. 87 Øre med Renter i hans Konkursbo, hvorefter Hovedcitanten den 9 August 1884 indfrieede Kautionsbeviset, ved hvilken Lejlighed der blev givet samme følgende Paategning: „— — — men, da der er

Meningsforskjel imellem os med Hensyn til, hvem Dividenden fra Carl Hansens Konkursbo for de nævnte 15,000 Kr. rettelig tilkommer, og vi ikke ville opholde Boet med Afgjørelsen af denne Tvist, ere vi blevne enige om, at vi Wilh. Petersen & Co. nedsætte vort i Hansens Konkursbo anmeldte Krav med 15,000 Kr., og at Dividenden paa dette Beløb, der af Hr. Prokurator C. Torp paa mine Langhoff's Vegne er anmeldt i Konkursboet, hæves af Hr. Torp, og at Dividenden af ham indsættes til Forrentning i en Bank eller Sparekasse, indtil det efter Boets Slutning ved Hof- og Stadsrettens, eventuelt Højesterets, Dom er bleven afgjort, hvem af os Dividenden tilkommer — — — —". Efterat den ommeldte Dividende nu er udbetalt Prokurator Torp med 2420 Kr. 54 Øre, har Hovedcitanten under nærværende Sag paastaet sig kjendt berettiget til at hæve og beholde samme tilligemed paaløbne Renter, i ethvert Fald imod at han deraf afgiver det Beløb, som Kontracitanterne vilde have erholdt i yderligere Dividende, hvis de 15,000 Kr. ikke af ham vare blevne anmeldte i Boet, medens Kontracitanterne have paastaet sig kjendte berettigede til den ommeldte Dividende med paaløbne og yderligere paaløbende Renter. Da der nu ogsaa maa gives Kontracitanterne Medhold i, at de — selv afset fra den ovenciterede Bestemmelse i Kautionsbeviset — vilde have været berettigede til, uanset den af Hovedcitanterne efter Kjøbmand Hansens Fallit skete Indfrielse af dette Bevis, at tage Dividende i Sidstnævntes Fallitbo i Forhold til det af dem oprindelig anmeldte Beløb af 57,847 Kr. 87 Øre, hvorved de, efter hvad der er in confesso, dog ikke vilde have opnaaet fuld Fyldestgjørelse for deres Tilgodehavende, og at Hovedcitanten derimod, saalænge dette ikke var sket, ikke kunde være berettiget til nogen Dividende for sin Regresfordring, hvilket ogsaa findes at være overensstemmende med Konkurslovens §§ 18 og 19, vil deres Paastand allerede paa Grund heraf være at tage til Følge, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, hvad de yderligere have anført til Støtte herfor. Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkjendte, findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 30 Juni.

Nr. 32. **Gouvernementet for de dansk-vestindiske
Øer paa St. Croix Kolonialkasses Vegne**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

John Runnels Long (Nellemann),

betr. Spørgsmaalet om Kolonialkassens Forpligtelse til at iudfri nogle Aktiekoupons.

Christianssteds Bythings Dom af 23 Februar 1886: Indstævnte St. Croix Kolonialkasse bør til Citanten John Runnels Long af St. Thomas betale det paastævnte Beløb Kr. 7350 eller D. 1960 med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29de Juni 1885 samt erstatte Citanten Sagens Omkostninger med D. 64. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Maj 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ved Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at hverken den fra St. Croix Kolonialkasses Side nedlagte Paastand om Sagens Afvisning eller dens subsidiære Paastand om for Tiden at frifindes er tagen til Følge, men at Indstævnte er kjendt berettiget til at erholde Dom over Kolonialkassen for det ham hos denne tilkommende Beløb og at der deraf er tillagt ham Renter. Ligeledes maa det billiges, at der er tilføjet Dommen sædvanlig Tvangsklausul, idet der, selv om Kolonialkassen maatte kunne stilles ved Siden af Statskassen, dog mangler Føje til paa Grund heraf, imod hvad der ellers er Reglen, at nægte Indstævnte en Dom, som egner sig til at exekveres, hvorved Intet er afgjort om, hvorvidt visse Gjenstande ifølge deres Bestemmelse og Beskaffenhed maatte være unddragne fra Exekution eller denne iøvrigt af særlige Grunde være indskrænket.

Som Følge af det Anførte vil Overrettsdommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger kunne tiltrædes, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Om-

kostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter en i Henhold til Klage af 29 Juni f. A. forgjæves foretagen Forligsprøve anlagde John Runnels Long af St. Thomas ved Christiansteds Bything en Sag imod Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer paa St. Croix Kolonialkasses Vegne, hvorunder han paastod nævnte Kolonialkasse dømt til imod Udlevering af de til Betaling forfaldne, men ikke indfriele Coupons, der henhørte til en Del Aktier i Selskabet „St. Croix Fælles-Sukkerkogerier“, af hvilke han var Ihændeberen, at betale ham Kr. 7350 eller D. 1960 med 7 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Datum, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger skadesløst, og ved Bythingets Dom af 23 Februar d. A. tilpligtedes Kolonialkassen at udrede det paastævnte Beløb, dog alene med 6 pCt. aarlig Rente, ligesom Processens Omkostninger tilkjendtes Sagsøgeren med D. 6400. Denne Dom har Gouvernementet paa St. Croix Kolonialkasses Vegne ved Stævning af 4 Marts sidstleden indbragt her for Retten, hvor det i Overensstemmelse med Proceduren ved Bythinget principalt har paastaaet den forandret saaledes, at Sagen afvises fra Underretten, ialtfald for Tiden, subsidiært, at der tillægges Kolonialkassen Frifindelse, ligeledes i ethvert Fald for Tiden, og aldele in subsidium, at hverken Exekutionsfrist eller Tvangsklausul indføres i Domskonklusionen. I Forbindelse hermed er nedlagt Paastand henholdsvis om, at Indstævnte udreder Kost og Tæring til Citanten og tilsvare Appellens Omkostninger skadesløst, at han tilpligtes at udrede Processens Omkostninger i begge Instantser, og endelig, at disse Omkostninger hæves og der ikke tilkjendes Indstævnte Renter. Uagtet lovlig stævnet, har Indstævnte ikke givet Møde, hvorfor Sagen i Medfør af Lovens 1—4—30 jfr. Forordning 3 Juni 1796 § 2, vil blive at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underrettsdomsakten. Efter denne er det in confesso imellem Parterne, at Indstævnte er Ihændeberen af 18 Aktier à Kr. 1000 i det ovennævnte Aktieselskab (Nr. 56, 61, 68, 72, 88, 89, 98, 109, 110, 119, 120, 132, 133 og 159), 3 Preference-Aktier à Kr. 1000 (Ltr. A Nr. 6, 7 og 31)

og 5 do. à Kr. 100 (Ltr. B Nr. 6—8, 41 og 42). Fremdeles har Citanten baade erkjendt, at St. Croix Kolonialkasse i Henhold til Anordning 16 Juni 1876, jfr. Lov 25 Februar s. A., skylder Indstævnte det ham ved Underrettsdommen tilkjendte Beløb som Rentegaranti af de førstnævnte Aktier for Aarene 1878 til 1884 og af Preference Aktierne fra 1879 til 1884, og erklæret sig villig til at betale Beløbet, saasnart det lader sig gjøre. Men paa samme Tid formener Citanten, at Indstævnte ikke, i alt Fald for Tiden, kan have nogen retslig Interesse i at hænde Dom over Kolonialkassen, eftersom dennes Forfatning er en saadan, at den under den nugældende Koloniallov og med sine nuværende Hjelpekilder er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser mod Aktionærerne i St. Croix Fælles-Sukkerkogerier, ligesom det ikke staar i Citantens Magt at tilvejebringe nogen Forbedring af denne Tilstand, hverken ved Forøgelse af Kolonialkassens Indtægter eller ved Formindskelse af dens Udgifter. I Henhold hertil har Citanten fremsat ovennævnte principale og subsidiære Paastand, alt eftersom den til Grund liggende Indsigelse maatte findes at angaa Sagens Formalitet eller Realitet. Til Bevis for Rigtigheden af, hvad saaledes anføres om Koloniallovens Forfatning, er givet udførlige Oplysninger om Forholdene paa St. Croix og i Moderlandet, som paa flere af de engelske Øer i Vestindien. Særlig er fremhævet, at Kolonialkassen den 31 Marts 1885 skyldte Statskassen D. 473,066.67., og desuden som Følge af Garantiforpligtelser i Medfør af Anordning 16 Juni 1876 et Beløb, der den 31 December s. A. udgjorde D. 141,180.90, hvortil kommer Gjæld til Aktionærerne i St. Croix Fælles-Sukkerkogerier D. 119,440, og et mindre Beløb til St. Thomæ Kolonialkasse. Uagtet Indstævnte ikke har villet anerkjende Rigtigheden af de givne Oplysninger, kan hans Benægtelse næppe antages at strække sig til, hvad saaledes er opgivet om Kolonialkassens Gjæld. Hvad angaar andet af det Anførte, forstaar det sig af sig selv, at det ligger aldeles udenfor Rettens Kompetence, at indlade sig paa en Bedømmelse af, hvorvidt det er muligt at forandre de for St. Croix Kommune gjældende Love, saaledes at de direkte eller indirekte Skatter forhøjes, eller hvorvidt Kommunen kan administreres paa en Maade, hvorved Indtægterne forøges og Udgifterne formindskes. Men det er overhovedet unødvendigt at gaa nærmere ind paa det af Parterne under denne Del af Sagen Anbragte. Thi vel er det notorisk, at St. Croix Kolonialkasse ikke for Tiden kan opfylde de Forpligtelser, der paahvile den efter de nugældende Love, men paa den anden Side er det expediti juris, at en Debitor ikke kan undgaa Domfældelse for Gjæld, som han anerkjender, naar han dog ikke præsterer Betaling, og der er ikke nogen Hjemmel til at gjøre en Undtagelse herfra for Kolonialkassens Vedkommende, hvorledes end deres økonomiske Forfatning maatte være. Med

Underrettsdommen maa det derfor antages, at hverken Citantens principale eller subsidiære Paastand kan tages til Følge, og det samme skjønnes at maatte statueres om den aldeles in subsidium fremsatte. Til Støtte for den gjøres gjældende, at Domme, hvorved Statskassen tilpligtes at foretage noget, ikke indeholder Exekutionstermin og Tvangsklausul, og at i Analogi hermed en lige Begunstigelse maa tilkomme Kolonialkassen. Det udtales, at Paastanden alene fremkommer af Hensyn til det Almenes Vel, ja endog af Hensyn til selve Samfundets Bestaaen og Opretholdelse, eftersom Kolonialkassen, som alt nævnt i det foregaaende, ikke er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser mod de Aktionærer, til hvilke Indstævnte hører, forinden de den paa lagte Byrder og Forpligtelser ved Lov ere blevne formindskede, med Tilføjende, at det saaledes er af særlig Betydning, at ingen Raadighed over Kolonialkassens Midler udøves anderledes end af Kongen og Kolonialraadet i Forening, afset fra de særlige Tilfælde, hvori Kolonialloven forbeholder Kongen alene Afgjørelsen. Foreløbig mærkes, at Citanten altsaa formener, at den eventuelle Dom, naar den ikke indeholder Tvangsklausul og Betalingsfrist, ikke vil kunne exekveres ved Fogden, men overlader det til Citanten at yde Indstævnte det ham tilkjendte Beløb, naar det skjønnes, at Kolonialkassens Forfatning tilsteder at præstere Betaling. Selv om der under nærværende Sag kunde træffes Afgjørelse i saa Henseende, bliver det imidlertid allerede efter det Resultat, hvortil Retten, som ovenfor nævnt findes at maatte komme, uforment at udtale sig om, hvorvidt Formeningen er begrundet eller ikke. Om end Kolonialkassens Forfatning notorisk er en saadan, som er nævnt i det foregaaende, hvorefter det altsaa kan forudses, at Exekution ved Fogden af en Dom for et større Beløb vil berede Kolonialkassen og Kommunen alvorlige Vanskeligheder, er det dernæst formentlig en Selvfølge, at dette Hensyn ikke i og for sig kan have den Virkning, at der ved Dommen bliver at gjøre en Indskrænkning i Kreditors Adgang til at erholde Fyldestgjørelse af Kommunens Ejendele, som ikke har Hjemmel i Lovgivningen. Ved at tage et slikt Hensyn, vilde Dommen i Stedet for „at rette sig efter Loven“ (Koloniallovens § 69) utvivlsomt gjøre Indgreb paa Lovgivningsmagtens Omraade. Men, som alt nævnt, paastaar Citanten, at den ovennævnte Praxis i Henseende til Domme, der angaa Statskassen, giver den fornødne Hjemmel. Vel er det nu saa, at St. Croix Kommune ved Kolonialloven 27 November 1863 har erholdt en større Selvstændighed, end danske Kommuner i Almindelighed, idet Statskassen — afset fra nogle enkelte lidet betydende Undtagelser — ikke afholder eller deltager i nogen Kommunen direkte vedkommende Udgift, ligesom der tillige er overdraget Øens Kolonialraad en udstrakt lovgivende Myndighed; men da sidstnævnte Myndighed til enhver

Tid ogsaa kan udøves af Rigets Lovgivningsmagt, findes der ikke at være den fuldkomne Aarsagernes Lighed tilstede, som er Betingelsen for den analogiske Anvendelse af en Retsregel. Naar Citanten lægger megen Vægt paa, at den omhandlede Klausul m. m. er udeladt i en den 5 Maj 1879 af den kgl. Landsoverret samt Hof- og Stadsret afsagt Dom over den islandske Landskasse, der er stadfæstet i Højesteret den 14 Juni 1880, skal hertil alene bemærkes, at det var Ministeren for Island, som i den paagjældende Sag var stævnet paa Landskassens Vegne, ikke den øverste lokale Embedsmand. Hvad nærværende Rets Praxis angaar, anses det passende ex officio at oplyse, at i den senere Tid et Par Domme ere overgaaede St. Croix Kolonialkasse, i hvilke Tvangsklausul er optagen, og ligeledes ses flere Domme, der ere afsagte kort forinden Koloniallovens Emanation, og hvorved Gouvernementet paa Statskassens Vegne er blevet dømt til at foretage Noget, at have indeholdt Klausulen, medens denne ikke findes i andre Domme, der have kjendt Private berettigede til at erholde Noget udredet af den kgl. Kasse eller af det Offentlige. Naar Underrettsdommen har tilkjendt Indstævnte Renter fra Forligsklagens Datum af det Beløb, der er paalagt Kolonialkassen at udrede, har saadant Hjemmel i Anordning 5 Oktober 1870, § 3 (Foreløbig Anordning 7 Januar 1868). Det vilde vel i og for sig kunne være Gjenstand for Tvivl, om Renterne skulde fastsættes med nævnte Dom til 6 eller 7 pCt. p. a.; men der er ingen Anledning til at prøve Rigtigheden af Dommens Resultat, da Dommen ikke er kontrapaaanket, og der saaledes ikke bliver Spørgsmaal om at forandre den til Indstævntes Fordel. Da der endelig ikke findes tilstrækkelig Føje til at gjøre nogen Forandring i den nævnte Doms Bestemmelse angaaende Udredelsen af Processens Omkostninger, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste. Efter dette Udfald kan det ikke paalægges Indstævnte at godtgjøre Citanten Appellens Omkostninger, men disse ville blive at hæve.

Nr. 161.

Advokat Halkier

contra

Christian George alias Pingu (Def. Asmussen),

der tiltales for Drab og Legemsbeskadigelse.

Frderikssteds kriminelle Extrarets Dom af 18 Januar 1887: Arrestanten Christian George alias Pingu af Plan-

tagen Wheel of Fortune bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede de af Aktionen lovlig flydende Omkostninger og betale de til Afdøde, Elijah Francis's Behandling paa Hospitalet og hans Begravelse medgaaede Omkostninger med $4^{25}/_{100}$ vestindiske Daler. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 22 Februar 1887: Arrestanten Christian George alias Pingu bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 10 vestindiske Daler til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 September 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 19.

Torsdagen den 30 Juni.

Nr. 161.

Advokat Halkier

contra

Christian George alias Pingu (Def. Asmussen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, i 1ste Instans ved Frederiksteds Extraret paakjendte Sag er Arrestanten Christian George alias Pingu af Plantagen Wheel of Fortune, som er født paa Antigua, skjønnet at være 30 Aar gammel, og ikke tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Drab og Legemsbeskadigelse. Lørdag Aften den 13 November f. A. besøgte Arrestanten Arbejderen William Shepherd paa Plantagen Concordia, i hvis Værelse desuden Cornelius Petersen og Elijah Francis opholdt sig, og være de alle Fire meget beskjænkede. Ifølge Arrestantens Forklaring var han kommen i Slagsmaal med Cornelius Petersen, der angreb ham med en Stok, og havde han for at forsvare sig mod ham grebet en i Værelset staaende Hakke, der havde et $2\frac{3}{4}$ Alen langt Skaft og et 6 Tommer langt og ligesaa bredt og skarpt Blad, hvormed han huggede om sig; Elijah Francis var gaaet imellem dem, men efter at Lyset i Værelset under Slagsmaalet var slukket, var han ved at væge sig mod Petersens Stokkeslag kommen til at saare Elijah Francis og William Shepherd i Hovedet med Hakken, uden at han dog den Gang vil have bemærket, at ogsaa Shepherd blev saaret. Da Slagsmaalet mellem Arrestanten og Petersen fortsattes udenfor Shepherd's Værelse, kom Folk fra Plantagen til og skilte dem ad, hvorpaa Arrestanten begav sig til sin Concubine Johanne Coulsens Værelse og forlod Plantagen den næste Morgen. William Shepherd har forklaret, at han ved den paa-

gjældende Lejlighed havde været saa beruset, at han kun erindrede, at han var kommen hjem, havde tændt sin Lampe og lagt sig paa Gulvet, og at derpaa nogle Folk, som han paa Grund af sin beskjenkede Tilstand ikke kunde gjenkende, vare komne ind i Værelset, hvorpaa han var falden i Søvn, og først næste Morgen ved Solopgang var bleven opmærksom paa, at han var saaret, idet han saa Blod paa sin Skjorte og følte Smerter i Hovedet; Elijah Francis, der endnu opholdt sig i Værelset, underrettede ham om, at det var Arrestanten, som maatte have saaret ham, ligesom han ogsaa havde saaret Elijah Francis. Først den 24 November lod Shepherd sit Saar forbinde af Hospitalslægen i Frederiksted, som i en den 30 December næstefter afgiven Erklæring har udtalt, at det var ca. 3 Tommer langt og var gaaet gjennem Huden paa den behaarede Del af Hovedets højre Side; nogle Dage senere blev han indlagt paa Hospitalet for Ansigtssoren, som efter Hospitalslægens Erklæring maa antages at hidrøre fra Læsionen, men dog nærmest var fremkaldt ved hans egen Forsømmelighed med Saarets Behandling, og blev han derefter angreben af en livsfarlig Lungebetændelse, som efter Lægens Formening maaske næppe kunde sættes i Forbindelse med Saaret, der for længe siden var lægt, og ikke kunde antages at ville efterlade skadelige Følger. Elijah Francis, der, som omtalt, ligeledes var bleven saaret ved den paagjældende Lejlighed, gik den næste Morgen fra Shepherds Værelse til sit eget, som laa i nogen Afstand derfra, og forblev han paa Plantagen Concordia den 14, 15 og 16 November uden at søge Lægehjælp, uagtet han af Elizabeth Ford, der undersøgte Saaret, var bleven raadet til at gaa til Byen og lade sig indlægge paa Hospitalet, da det efter hendes Mening var et farligt Saar, som hun ikke kunde befatte sig med, men hvortil han svarede, at han ikke var istand dertil, og samtidig klagede over, at hans venstre Arm var lam. Han behandlede i de nævnte 3 Dage selv Saaret ved at lægge noget Græs bestrøet med Salt paa det, og begav sig først Onsdagen den 17 November tilfods og støttende sig paa en Stok til Frederiksted, hvor han blev indlagt paa Hospitalet. Den 24 samme Maaned, da Forhøret til Oplysning om Sagen begyndte, bemærkede Politimesteren til Retsprotokollen, at Elijah Francis ved sin Ankomst til Byen den 17de havde angivet, at Saaret var tilføjet ham Lørdag Aften den 13de i nævnte Maaned af Arrestanten med en Hakke under et Slagsmaal i Shepherds Værelse paa Plantagen Concordia; men erklærede Politilægen, der var tilstede i Forhøret, at han ikke for Tiden kunde afhøres, og afgik han derpaa den 26 November om Eftermiddagen Kl. 2 ved Døden paa Hospitalet, uden at have afgivet nærmere Forklaring om det Forefaldne. Samme Eftermiddag Kl. 5 fandt den legale Obduktion Sted, og fremgaar det af de obducerende Lægers visum repertum, at den Afdøde paa den behaarede Del af Hovedet,

paa venstre Side af Midtlinien svarende til venstre Issebens inderste Del, havde et skraat fortil og indadløbende, noget gabende, i Granulation værende og suppurerende Saar af ca. 3 Tommers Længde, som syntes frembragt ved et ikke meget skarpt Instrument, og at af venstre Isseben et Parti af ca. $2\frac{1}{2}$ Tommes Længde, og ca. 1 Tommes Bredde var afbrækket og kun forenet med den øvrige Benmasse ved en tynd Benbro, samt at det saaledes afbrækkede Benstykke var deprimeret omtr. $\frac{1}{4}$ Tomme ned i Kraniets Hulhed, hvorhos der i selve Hjernemassen fandtes et gabende Saar af ca. $2\frac{1}{2}$ Tommes Længde og ca. $1\frac{1}{4}$ Tommes Dybde. De obducerende Læger have erklæret, at Læsionen af Hjerneskillen og Hjernen, som tilmed var forbunden med begyndende Suppuration i Hjernemassen, havde en saa betydelig Udstrækning, at den maatte karakteriseres som ganske overordentlig livsfarlig, og da ingen andre farlige Læsioner eller Lidelser vare paaviste ved Sektionen, som den egentlige Dødsarsag. I en i Henhold til Overrettens Kjendelse indhentet Erklæring fra de nævnte Læger have disse derhos udtalt, at det vel kunde anses for muligt, ja endog sandsynligt, at den Saaredes Liv vilde kunne være ubetydeligt (maaske nogle Dage) forlænget ved en strax efter Læsionen indtraadt Lægebehandling, men at det dog ikke kunde antages, at Læsionen, om den end ikke kunde karakteriseres som absolut dødelig, derved vilde være bleven helbredet saa vidt, at den Saaredes Liv kunde være bevaret. Om den Afdødes egne Yttringer angaaende det Forefaldne er der væsentlig ikke oplyst videre, end at han ifølge Elizabeth Fords Forklaring, forinden han indlagdes paa Hospitalet, havde udtalt til hende, at han den paagjældende Aften sammen med Arrestanten havde opholdt sig i Shepherd's Værelse, at han havde været beskjænket, og at Arrestanten først havde tilføjet Shepherd og derefter ham et Hug i Hovedet med en Hakke, og derpaa havde hugget efter dem tredie Gang uden at ramme dem. Den af Cornelius Petersen afgivne Forklaring gaar ud paa, at han Lørdag Aften den 13 November f. A. i meget beskjænket Tilstand sad paa Gulvet i et Hjørne af Shepherd's Værelse, medens denne, som ogsaa var meget beruset, laa paa Gulvet ved Siden af ham, og at Elijah Francis, der var i samme Tilstand, sad paa en Bænk; Arrestanten var kommen ind i Værelset, og var lidt efter, efterat Lyset var slukket, kommen hen imod dem med en Hakke i Haanden, hvormed han 3 Gange huggede efter dem og saarede Shepherd og Francis i Hovedet, medens et 3die Hug ikke ramte; Cornelius Petersen har paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kunnet erindre, hvad der iøvrigt forefaldt, men har benægtet Rigtigheden af Arrestantens Forklaring, idet han dog har udtalt, at han ikke kunde huske, at han havde en Stok i Haanden inde i Huset. Da efter det saaledes Oplyste Arrestantens Forklaring væsentlig vil være at lægge til Grund

ved Bedømmelsen af hans Forhold, vil han ikke kunne anses for med Forsæt at have tilføjet Shepherd og Elijah Francis Legemsbeskadigelser, der for Sidstnævntes Vedkommende have havt Døden til Følge, men kun for at have udvist en højere Grad af Uagtsomhed, idet det maa antages, at han, trods sin bekjændede Tilstand burde have været opmærksom paa det Farlige i med et Redskab som den af ham benyttede Hakke at hugge om sig i et Værelse, hvor flere Personer vare tilstede. Hans Forhold vil derfor være at bedømme efter Frd. af 4 Oktober 1833 § 29 Mbr. 2, men da den William Shepherd tilføjede Legemsbeskadigelse ifølge sin Beskaffenhed, kun kan henføres under de i Frd.s § 3 nævnte, idet det ikke kan tilregnes Arrestanten, at den Saarede ved sin egen Forsømmelighed med Saarets Behandling har foranlediget, at andre Sygdomme ere indtraadte, vil Arrestanten ikke kunne idømmes Straf for den Shepherd tilføjede Beskadigelse, men vil forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale, og vil det allerede heraf følge, at han ikke heller under nærværende Sag kan dømmes til at udrede Erstatning til Shepherd. Derimod vil han i Henhold til den citerede Lovbestemmelse være at anse for ved Uagtsomhed at have forarsaget Elijah Francis Død, og findes Straffen herfor passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Medfør af den nævnte Frd.s § 2 sidste Membrum og § 3 cfr. §§ 4 og 5 er anset med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, vil saaledes være at forandre overensstemmende med det Anførte, men at stadfæste forsaavidt den har paalagt Arrestanten at betale de med Elijah Francis's Ophold paa Hospitalet og Begravelse forbundne Udgifter, andragende D. 4. 25, og at udrede Aktionens Omkostninger.

Hermed endte Højesterets første ordinære Session.

Første extraordinære Session.

Mandagen den 25 Juli.

Nr. 138. Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Christian Nielsen og Peder Seier Pedersen
(Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 29 December 1886: Arrestanten Anders Peter Christensen bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Arrestanterne Niels Christian Nielsen og Peder Seier Pedersen til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udrede og de tvende Sidstnævnte in solidum alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Christiansen og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 30 Kr. til hver, dog saaledes, at Anders Peter Christensen i solidum med dem udreder en Trediedel deraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Februar 1887: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede Arrestanterne og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Hansen og Shaw 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Christian Nielsen og Peder Seier Pedersen — af hvilke Nielsen er født i Aaret 1833 og Pedersen i Aaret 1819, og som begge tidligere gjentagne Gange have været straffede, navnlig for Tyveri, senest ifølge Højesteretsdom af 27 Juni 1881 for denne Forbrydelse fjerde Gang begaaet efter Straffelovens § 232 sidste Led, og Pedersen tillige efter samme Lovs § 238, med Tugthusarbejde, Nielsen i 3 Aar og Pedersen i 4 Aar, hvorhos Nielsen endvidere i forrige Aar har været sigtet for Hæleri, men under den i den Anledning anlagte Justitssag blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deltage i Aktionens Omkostninger — tiltales under nærværende Sag — der i første Instans tillige angik en tredie Tiltalt, Anders Peter Christensen, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke er indanket for Overretten — for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster. Natten mellem den 23 og 24 Oktober 1885 eller mulig den følgende Nat blev der fra et til Gaarden Lille Fuglsang i Torslev Sogn hørende, ca. 20 Alen fra Gaardens øvrige Bygninger beliggende ubeboet Hus, der væsentlig benyttedes til Bagning, ved Indbrud stjaalet 7 Lagener, 4 Pudebetræk, 1 Sengetæppe, 9 Skjorter, 8 Særke, 2 Sirtses Tørklæder, 2 Lommeterklæder, 1 Bomuldsforklæde, 3 à 4 Rugbrød og 2 Sigtebrød, af hvilke Gjenstande det ene Lagen og de 3 Særke tilhørte Moderen til Gaardens Ejerinde, Skjorterne dennes Søn og 2 Særke samt et af Tørklæderne en Pige, der dengang tjente paa Gaarden, medens Resten tilhørte Gaardens Ejerinde selv, Enken Ane Marie Christensen. Efter at Mistanken for at have begaaet det ommeldte Tyveri i Begyndelsen af September f. A. var bleven henvendt paa den i første Instants Medtaltte Anders Peter Christensen og nogle af de nævnte Gjenstande i forringet og tildels forandret Stand vare blevne fundne hos ham, tilstod han strax at have begaaet dette Tyveri, men afgav tillige derom en Forklaring, hvorefter Tyveriet skulde være begaaet af ham og Arrestanterne i Forening, og gaar hans Forklaring med Hensyn til, hvad der under passerede, nærmere ud paa Følgende: Den 23 eller mulig den 24 Oktober 1885 begav han, der i Sommeren samme Aar havde gjort Bekjendtskab med Arrestanterne, og flere Gange af disse var bleven opfordret til at give Anvisning paa et Sted, hvor de kunde stjæle Fødevarer, sig sammen med dem fra Frederikshavn, hvor han boede, og i Nærheden af hvilken By ogsaa Arrestanterne dengang boede, ad Torslev til, hvor han, hvad han havde meddelt Arrestanterne, var kjendt flere Steder, i den Hensigt at begaa Tyveri der, idet navnlig Arrestanten Pedersen havde foreslaaet, at de skulde stjæle et Faar samt fremhævet det Hensigtsmæssige i, at Tyveriet blev udført langt fra deres Hjem, og efter at de paa Vejen til Torslev vare ankomne til Sæby, hvortil Arrestanten Nielsen, der

led af Gigt og derfor havde Vanskelighed ved at gaa, var kommen til at kjøre med en Vogn, som de traf paa Vejen, og til hvilken en Christensen tilhørende Trækkevogn, som de havde medført for at bortbringe de Ting, de maatte se Lejlighed til at stjæle, blev fastgjort, og de der alle Tre tilligemed Kusken paa den ommeldte Vogn havde været inde i en Beværtning, begav de sig videre ad Torslev til, idet Nielsen ogsaa paa denne Del af Vejen kom til at kjøre et Stykke, medens de to Andre gik tilfods. Ved deres Ankomst om Aftenen til Torslev gik de først alle Tre hen til Gaarden Vester-Estrup, hvor Arrestanten Nielsen stjal nogle ved Gaarden ophængte Gjødningssække, og med disse begav de sig fra den nævnte Gaard, i Nærheden af hvilken de lod den ommeldte Trækkevogn staa, hen til det ovennævnte til Lille Fuglsang hørende Hus, som Christensen vidste brugtes til Bagning, og hvor de ogsaa ved at se gennem Vinduet overbeviste sig om, at der laa Brød, men da de i det Samme bemærkede en Mandsperson komme hen ad Vejen, gik de hen til den i Nærheden liggende Gaard „Store Fuglsang“, hvor de efter at have ventet en Tid lod Nielsen blive tilbage, medens Christensen og Arrestanten Pedersen igjen begav sig hen til det fornævnte Hus, og efter at Christensen havde udtaget et Vindu ved at afpille Sømmene, hvormed det var fastgjort, og af de Brød, der laa paa et Bord indenfor Vinduet, havde tilvendt sig et Sigtebrød og de med dette vare vendte tilbage til det Sted, hvor de havde efterladt Nielsen, fortærede de alle Brødet i Fællesskab. Medens de opholdt sig her, stjal Arrestanten Nielsen fra et til „Store Fuglsang“ hørende som Hønsesus benyttet Rum 5 Høns, der tilligemed en Høne, som Christensen sammesteds tilvendte sig, efter alle at være dræbte og puttede i en af de stjaalne Sække, bleve ladte tilbage paa Stedet, hvor Nielsen ogsaa forblev, medens Christensen og Arrestanten Pedersen paany begav sig hen til det tidnævnte Hus, hvor først Christensen steg ind gennem Vinduet og stjal nogle Brød samt 3 eller 4 Stykker Linned, hvilke Gjenstande han rakte ud til Arrestanten Pedersen, der var bleven staaende udenfor, og denne derefter selv steg ind ad samme Vej og tilvendte sig en stor Bunke Linned, hvorpaa samtlige der stjaalne Gjenstande, efter at de vare stødt sammen igjen med Nielsen, bleve fordelte imellem dem saaledes, at Arrestanterne deraf — foruden at de som deres Part af de stjaalne Høns fik de 4 — i Forening erholdt to Trediedele, som de hjemførte paa den ovenomtalte Trækkevogn, der af Christensen blev overladt dem dertil. Rigtigheden af Christensens Forklaring om den Expedition, han saaledes vil have foretaget i Forening med Arrestanterne, maa, forsaavidt angaar den Del af samme, der efter hans Forklaring tilbagelagdes fra Frederikshavn til Sæby samt Opholdet i en Beværtning i sidstnævnte By, anses bestyrket ved de edelige Forklaringer, der

ere afgivne af den Mand, der kjørte den af Christensen omforklarede Vogn, og af den paagjældende Værtshusholder. Endvidere har Ejeren af Vester-Estrup til en Rapport udsagt, at han vel ikke har savnet Gjødningssække, men at det, da han ejer en Del saadanne, uden at han véd, hvormange, godt kan være muligt, at han ved den ommeldte Tid kan være bleven bestjaalen for nogle af dem, ligesom ogsaa Ejeren af Store Fuglsang til samme Rapport har forklaret, at han om Morgenen den 24 Oktober 1885 savnede nogle af sine Høns, mulig nok 6 Stykker, uden at han imidlertid dengang gjorde sig anden Tanke derom, end at de vare tagne af et Rovdyr, og endelig er der hos Arrestanterne — der i lang Tid have kjendt hinanden, og af hvilke Pedersen, efter i Juli 1885 at have udstaaet den ovenanførte ham idømte Straf af 4 Aars Tugthusarbejde, ifølge en i Straffeanstalten mellem dem truffen Aftale opslug sin Bolig hos Nielsen, der dengang boede i Øster Flade, og siden fulgte med ham, da denne, efter at have ægtet et Fruentimmer, som han i nogen Tid havde levet sammen med, omtrent ved den 1 November s. A. flyttede til et af ham lejet Hus i Tolne — ved en den 12 September f. A. paa denne deres fælles Bopæl foretagen Undersøgelse forefundet 3 Lagener, 3 Skjorter, 2 Særke og et blaastribet Pudebetræk, af hvilke Gjenstande ovennævnte Ane Marie Christensen og den ovenommeldte Tjenestepige edelig have gjenkjendt, Førstnævnte de tre Lagener og det blaastribede Pudebetræk som sig tilhørende og frakomne ved det ovenommeldte Tyveri paa Lille Fuglsang, og Sidstnævnte den ene Særk som sin Ejendom og sig frastjaalen ved samme Tyveri, hvorhos de Begge saavel som de to andre ovennævnte ved dette Tyveri Bestjaalne have erklæret som deres Overbevisning, at samtlige de saaledes hos Arrestanterne forefundne Gjenstande, af hvilke hvert af Vidnerne med større eller mindre Bestemthed har gjenkjendt en eller flere som tilhørende de andre Bestjaalne, høre til de ved dette Tyveri stjaalne, hvad ogsaa efter Ane Marie Christensens Forklaring gjaldt en Særk, som Arrestanten Nielsens Hustru, der under Sagen har været arresteret, ved sin Anholdelse var iført, samt om en Skjorte, som Arrestanten Pedersen ved sin Anholdelse havde paa. Arrestanterne have imidlertid vedholdende benægtet Rigtigheden af Anders Peter Christensens ovenanførte Forklaring, forsaavidt den angaar dem, og navnlig, at de skulde have begaaet eller havt nogen Del i de af ham omforklarede Tyverier eller overhovedet skulde have været med ham paa den af ham omforklarede Tur, i hvilken Henseende de ogsaa have modsagt de Forklaringer, der, som meldt, ere afgivne af den Mand, der paa en Del af denne Tur skal have kjørt for Nielsen, samt af den paagjældende Værtshusholder, forsaavidt disse Forklaringer ere i Strid med deres, ligesom de have benægtet, at de nogensinde i Fællesskab have foretaget

nogen Tur sammen med Christensen, i Selskab med hvem Arrestanten Pedersen navnlig heller ingensinde vil have været i Torslev. I Henseende til de ommeldte hos dem forefundne Gjenstande forklarede Arrestanten Nielsen først, at med Undtagelse af Særkene, som hans Hustru maatte have bragt med sig tilhuse, havde han ejet de øvrige Gjenstande i noget over et Aar, førend han blev gift, uden at han nærmere kunde angive, hvorledes han havde faaet hvert enkelt Stykke, idet han dels selv havde ladet et Par Lagener og en Skjorte forfærdige af noget Lærred, han havde kjøbt, ligesom han havde havt flere Skjorter med sig ved sin Løsladelse fra Straffeanstalten og faaet en saadan forærende af en Karl, der dengang tjente i Frederikshavn, dels havde, medens han endnu boede i Øster-Flade, modtaget af Anders Peter Christensen til Dækning af et Tilgodehavende hos denne en lille Bylt med linnede Sager, hvis Indhold han ikke nøjagtig huskede, men som, efter hvad han tror, blandt Andet indeholdt det hos ham fundne blaastribede Pudebetræk. Men efter at hans Hustru havde forklaret, at hun kort efter at de vare flyttede til Tolne havde i hans Kiste fundet en Bylt med Linned, hvoriblandt var samtlige de ommeldte, paa deres Bopæl forefundne Gjenstande, navnlig ogsaa Særkene, samt at hendes Mand paa hendes Spørgsmaal om, hvorfra han havde disse Sager, som hun ikke tidligere havde set ham i Besiddelse af, havde svaret, at han havde havt dem førend hun kom til ham, har Arrestanten Nielsen udsagt, at Særkene saa ogsaa maa have været blandt de Gjenstande, han, som forklaret, modtog af Anders Peter Christensen, der imidlertid har benægtet at have leveret ham saadanne Gjenstande. Arrestanten Pedersen, der har benægtet at vide Besked om, hvorledes Nielsen er kommen i Besiddelse af de her ommeldte Gjenstande, har med Hensyn til den Skjorte, han, som meldt, ved sin Anholdelse var iført, forklaret, at han ikke blot fik Kosten i Nielsens Hus, men ogsaa afbenyttede hans Linned i Fællesskab med ham, saa at han af Nielsens Hustru fik udleveret saadant til Brug, naar han trængte dertil, hvilket ogsaa er bekræftet af Nielsens Hustru. Skjøndt der nu vel efter Alt, hvad saaledes er oplyst, maa anses at være fremkommet en høj Grad af Formodning for, at Arrestanterne have dels udøvet dels deltaget i Udøvelsen af de ovenanførte Tyverier, navnlig Tyveriet paa Lille Fuglsang, findes der dog ikke ved Sagens Oplysninger at være mod deres Benægtelse tilvejebragt et, til at anse dem skyldige heri tilstrækkeligt Indiciebevis, og da derhos — afset fra det ommeldte Pudebetræk — Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frd. 8 September 1841 § 6 omhandlede Bevis mangle, forsaavidt angaar de øvrige fornævnte, hos Arrestanterne forefundne Gjenstande, idet der navnlig mangler Ejendomsbevis med Hensyn til de af disse Gjenstande, der, som meldt, ere bestemt gjenkjendte af de

Bestjaalne som deres respektive Ejendom, ville Arrestanterne for de heromhandlede Gjenstandes Vedkommende overhovedet ikke kunne anses skyldige i nogen Ulovlighed. Hvad derimod bemeldte Pudebetræk angaar, da har Ane Marie Christensen med Hensyn til samme foruden, som meldt, at have aflagt Tilhjemlingseden, præsteret et behørigt Ejendomsbevis, og for dette Pudebetræks Vedkommende vil derfor Arrestanten Nielsen, der, som anført, har erkjendt at have været i Besiddelse deraf, uden at der kan tillægges den af ham for denne Besiddelse paaskudte Hjemmel nogen Betydning, i Henhold til de citerede Lovbestemmelser være at anse skyldig i et ulovligt Forhold, der efter Omstændighederne dog kun vil kunne tilregnes ham som Hæleri, hvorimod det, idet det ikke er oplyst, at Arrestanten Pedersen har havt dette Betræk i sin Besiddelse, ikke kan anses godtgjort, at han med Hensyn til samme har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed. Det paagældende Pudebetræk er efter at være vurderet til 65 Øre udleveret til Ane Marie Christensen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Endvidere sigtes Arrestanterne for at have stjaalet en Del Korn, Hø og andre Gjenstande, der ved nogle efter deres Arrestation af Politiet foretagne Ransagninger fandtes paa deres ommeldte fælles Bolig i Tolne, men imod deres Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at de have stjaalet eller paa anden ulovlig Maade tilvendt sig andre af de ommeldte Gjenstande end en stor, grønmalet Havevandkande, der ved den ene af Ransagningerne fandtes i et Rum, som i Husets Tørverum var ladet tomt bag ved den opstablede Tørv, og hvortil der kun var Adgang gjennem en skjult Gang. Med Hensyn til den ommeldte Havevandkande har praktiserende Læge Maar i Sindal edelig forklaret, at der Natten mellem den 5 og 6 Juni f. A. er ham frastjaalet en grønmalet Havevandkande, der er ganske lig den hos Arrestanterne forefundne, hvorhos en Blikkenslager, der efter sin Forklaring havde forfærdiget den Maar frakomne Vandkande, og en Arbejdsmand, der har forklaret jevnlig at have benyttet denne under sit Arbejde i Maars Have, med Ed have bekræftet, at den hos Arrestanterne fundne er identisk med den af dem omforklarede, Maar tilhørende Vandkande, ligesom ogsaa en Maler, der har forklaret at have malet sidstnævnte Vandkande, edelig har udsagt, at denne var ganske lig med den hos Arrestanterne fundne, og vel have Arrestanterne angaaende denne afgivet Forklaringer, der gaa ud paa, at Nielsen paa en Tur, som de i afvigte Sommer foretog i Fællesskab for at forhandle Fisk, i Pedersens Paasyn kjøbt den af en dem ubekjendt Bliktejhandler, som de mødte paa Vejen, og betalte den dels med Fisk, dels med kontante Penge, samt at Arrestanten Pedersen, der, efter at de havde solgt al Fisken, kjørte til deres fælles Hjem med den Vogn, hvorpaa de havde havt Fisken, medens Nielsen gik til

Frederikshavn for at købe ny Fisk, bragte Vandkanden med hjem, hvor den siden i Sommertiden blev brugt i Haven og tilsidst, efterat Pedersen om Efteraaret havde benyttet den ved Kalkningen af Husets indvendige Vægge blev staaende i det ommeldte Rum i Tørrehuset, hvor den sidst var afbenyttet til nævnte Brug, men idet den Omstændighed, at Læge Maar ikke med fuldkommen Bestemthed har kunnet gjenkjende den hos Arrestanterne fundne Vandkande som den ham frastjaalne, ikke findes at kunne gjøre det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frd. 8 September 1841 § 6 hjemlede Bevis uanvendeligt, da der haves et særligt fuldstændigt Bevis for hans tidligere Besiddelse af samme og Betingelserne for Anvendelsen af de nævnte Lovbestemmelser saaledes maa anses at være tilstede med Hensyn til den ommeldte Vandkande, maa Arrestanterne, der, som meldt, have erkjendt Begge at have været i Besiddelse af samme, og hvis Forklaringer om den Maade, hvorpaa de ville være komne i Besiddelse deraf, som ganske ubestyrkede ikke kunne komme i nogen Betragtning for Vandkandens Vedkommende, anses skyldige i et ulovligt Forhold, der efter det Ovenanførte dog kun vil kunne paadrage dem Straf som for Hæleri. Den ommeldte Vandkande er under Sagen vurderet til 4 Kr. og maa antages at være udleveret Læge Maar, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Arrestanterne ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til Tugthusarbejde i 2 Aar for hver, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instants, forsaavidt Arrestanterne angaar, det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Tirsdagen den 26 Juli.

Nr. 207. Højesteretssagfører Bagger
contra

Maren Nielsen og Tiltalte Mads Nielsen Kjestrup
(Def. Klubien),

der tiltales: Førstnævnte for Fosterfordrivelse og for at have født i Dølgemaal og ombragt sit Barn, og Sidstnævnte for

Meddelagtighed i Førstnævntes Forbrydelse og for Overtrædelse af Straffelovens § 110.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 12 April 1887: Arrestantinden Maren Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Mads Nielsen Kjestrup i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Jens Jensen i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Zahn, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Sørensen, 15 Kr., blive at udrede af de to førstnævnte Tiltalte in solidum, saaledes at Tiltalte Jens Jensen vil have in solidum at deltage med dem i Udredelsen af en Ottendedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Mai 1887: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes for Arrestantindens Vedkommende til 3 Aar og for Arrestantens Vedkommende til 2 Gange 5 Dage. Saa udrede og Arrestantinden og Arrestanten En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme- steds, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Mads Nielsen Kjestrup under Hensyn til Straffelovens § 58 findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Mads Nielsen Kjestrup bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik endnu en

Tiltalt, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Arrestantinden Maren Nielsen for Forsøg paa Fosterfordrivelse og for at have født i Dølgemaal og ombragt sit Barn, og Arrestanten Mads Nielsen Kjestrup for Meddelagtighed i Førstnævntes Forbrydelse samt for Overtrædelse af Straffelovens § 110. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de iøvrigt foreliggende Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestantinden, som, medens hun i forrige Aars Foraars tjente paa en Gaard i Veerst, et Par Gange, den ene Gang den 13 April, havde havt legemlig Omgang med en Tjenestekarl, som hun i længere Tid havde staaet i Kjæresteforhold til, mærkede hen paa Sommeren Tegn til at være frugtsommelig, hvorom hun i Breve meddelte sig til sin Kjæreste, som da var i Militærtjeneste i Fredericia, men nægtede dog navnlig overfor sin Madmoder, der i saa Henseende udspurgte hende, at være svanger, og efter at hun den 1 November f. A. var kommen i Tjeneste hos Gaardejer L. Christensen i Asbo, lagde hun ligeledes saavel overfor dennes Hustru som overfor sine andre Omgivelser og sin Moder, der ogsaa havde foreholdt hende Sagen, Dølgemaal paa sin frugtsommelige Tilstand; senere maa hun dog antages for Christensens Hustru at have erkjendt, at hun mulig var frugtsommelig, men forklarede sig iøvrigt for denne paa en saadan Maade, at Christensens Hustru antog, at Arrestantinden først skulde føde i Marts Maaned d. A. Arrestantinden, der efter sin Forklaring ingen videre Tro havde til, at hendes Kjæreste, saaledes som denne havde givet Antydninger af, havde isinde at ægte hende, under hvilken Forudsætning det, efter hvad hun har udsagt, havde været hendes Hensigt at aabenbare sin Tilstand for sin Moder, traf ingen Forberedelser med at sy Børnetøj, i hvilken Henseende hun har udsagt, at hun tænkte, at hvis Barnet kom, fik det vel nok noget Tej. I det Hele har hun nægtet, at hun forinden sin Nedkomst havde fattet noget Forsæt med Hensyn til, hvad hun, hvis hun fødte et levende Barn, vilde gjøre med dette, idet hun, som hun har udsagt, lod staa til uden at tænke videre over, hvordan det saa skulde gaa. Efter at hun den 15 Januar d. A. havde været utilpas og om Natten derefter havt Smertes i Maven og følt det røre sig stærkere i hende — der bragte hende til at tro, at hun da skulde føde, hvilket imidlertid ikke blev Tilfældet — og efter at hun ligeledes den 16 Januar havde været utilpas og havt Smertes, fik hun i Løbet af Natten derefter heftigere Smertes, hvorfor hun stod op hen ad Morgenstunden, og hun fødte da staaende paa Gulvet i sit Kammer, lænet til Sengen, et Barn, som, uagtet hun holdt sin Haand under, gled fra hende og faldt med Hovedet ned ad paa Gulvet, der var belagt med Beton, hvorpaa hun rev Navlestrengen over. Hun lod Barnet — som hun, der havde Lampe

tændt, saa røre Kroppen og Hovedet, hvorimod hun ikke vil have hørt det skrig — blive liggende paa Gulvet som det var, efter sin Forklaring en 10 Minutters Tid, medens hun med en Klud, som hun først var ude at hente i Kjøkkenet, der stødte op til Kammeret, vaskede Blodet, der var kommet paa Gulvet, op i et Vandfad og bragte først i 2 forskjellige Gange det Blod, hun saaledes vaskede op, og endelig Moderkagen, der var gaaet fra hende, da hun anden Gang kom tilbage i Kammeret, ud paa en Askemødding uden for Huset. Arrestantinden, som ved det, hun saaledes foretog sig, efter sin Forklaring kun havde den ene Tanke, at hun vilde skjule Fødselen, tog derpaa Barnet, der endnu rørte sig, som det forekom hende, over hele Kroppen, og som hun derfor antog for levende, og bar det, idet hun, som hun har udsagt, ikke kunde bekvemme sig til at dræbe det, men dog med Bevidsthed om, at det maatte dø, naar hun lagde det fra sig ude, og i den Hensigt at det skulde dø, ud af Huset; hun gik først med Barnet, der var ganske nøgent, over i en ved Gaarden værende gammel Have, og efter at have staaet lidt der og betænkt sig paa, hvor hun skulde lægge det, lagde hun det udenfor Gaarden ved Hjørnet af en af Gaardens Længer. Hun gik derpaa i Seng igjen, men blev et Øjeblik efter kaldt paa af sin Madmoder; efter derpaa at være staaet op og kommen ud i Gaarden, gik hun, idet hun efter sin Forklaring allerede havde fortrudt, hvad hun havde gjort, om til det Sted, hvor hun havde lagt Barnet, i den Tanke, hvis der endnu maatte være Liv i det, da at tage det med ind og aabenbare Sagen for Madmoderen; men hun fandt, da hun løftede det op, at det var stivfrossent, og lagde det derfor, da hun herefter indsaa, at det var dødt, ned igjen. Hun gik derefter til Kostalden for at malke, og da Arrestanten som tjente paa Gaarden og laa i et til Hestestalden, hvorigjennem hun passerede, stødende Kammer, og som den foregaaende Aften havde lovet hende at ville være hende behjælpelig ved Malkningen, derefter kom ind i Kostalden, meddelte hun ham, at hun havde født, og hvor Barnet laa, samt anmodede ham om at begrave dette. Efter den Forklaring, Arrestanten har afgivet, og de øvrige i saa Henseende foreliggende Oplysninger bragte han — efter sin Forklaring dog først efter en halv Times Forløb og efter at have gjort en Del Vanskeligheder, men efter Arrestantindens Forklaring, uden at han, der, efter hvad hun har paastaet, kun betænkte sig lidt, gjorde nogen Vanskelighed ved at opfylde hendes Begjæring — Barnet ud paa Møddingen, kradsede noget Sne tilside paa det Sted, hvor den friske Gjødning fra Stalden skulde lægges ud, og lagde det der samt dækkede det til med noget Halm eller Gjødning, hvorhos det senere maa antages at være blevet yderligere tildækket ved den friske Gjødning, som blev ført ud fra Stalden, uden at det dog er bestemt oplyst, at det er Arrestanten,

der saaledes yderligere dækkede det til. Arrestanten har udsagt, at Arrestantinden, da hun sagde ham, hvor hun havde lagt Barnet, tilføjede, at det havde ligget noget der og var frosset stift — hvilket hun dog har nægtet at have sagt — samt at han tog Barnet paa Greben uden at se nærmere efter, om det var levende eller dødt, men at han kunde mærke ved at tage paa Greben, at det var frossent, og at han antog for givet, at det var dødt. Saavel overfor sin Madmoder, der havde fattet Mistanke om, at Arrestantinden havde født, som overfor sin Moder, der var bleven bragt tilstede, nægtede Arrestantinden, at det var Tilfældet, og tilstod først, efter samme Dag at være bragt hjem til sine Forældre, den næste Dag overfor en tilkaldt Jordmoder Fødsele, og at Arrestanten havde begravet Barnet. Da Jordmoderen derpaa om Aftenen hen 18 Januar sammen med Arrestantindens Fader henvendte sig til Arrestanten og opfordrede ham til at paavise, hvor Barnet var, begav han sig uden videre Vægning ud og gravede Barnet op i deres og Arrestantindens Madmoders Overværelse. Ifølge den over Barnets Lig foretagne Obduktionsforretning har Barnet været fuldbaaret og levende født og har aandet. Obducenterne have derhos udtalt, at Barnets Død ikke er fremkaldt ved ydre Vold eller ved Forblødning, og at Dødsaaarsagen ikke bestemt kan angives, men at det er sandsynligt, at den er bevirket ved dets Henlæggelse i nøgen Tilstand paa frossen Jord i flere Graders Kulde. Arrestanten har nægtet, at det, da han, som foranført, bragte Barnets Lig tilside, var hans Hensigt hermed at hjælpe til at fordølge det Skete, idet han, som han har udsagt, blot vilde have Barnet afvejen, til Pigen var kommen af Gaarden. Men efter de øvrige Oplysninger, som foreligger om Arrestantens Adfærd efter Barnets Bortskaffelse, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende. Derimod er der ikke mod Arrestantens Benægtelse tilvejebragt noget Bevis for, at han forinden Arrestantindens Nedkomst har, navnlig paa en saadan Maade, der kunde gjøre ham ansvarlig, enten paavirket hende til at føde i Dølgemaal eller dræbe sit Barn eller stillet hende i Udsigt, at han, naar hun fødte, vilde være villig til at hjælpe hende med at skaffe Barnet bort. Forsaavidt Arrestantinden yderligere er sigtet for Forsøg paa Fosterfordrivelse og Arrestanten for Meddelagtighed i denne Forbrydelse, er det ved deres Forklaringer oplyst, at Arrestantinden, da Arrestanten den 16 Januar d. A. om Eftermiddagen kom i et Ærinde ind i Kjøkkenet, hvor hun opholdt sig, omtalte til ham, at hun var syg og spurgte ham, om han ikke kunde give hende Noget ind, saa at hun kunde „kere“ sig — hvorved de efter deres Forklaringer Begge forstod Noget, som kunde fordrive Fosteret — og at han hertil svarede bekræftende med Tilføjende, at det ikke skulde skade hende, hun kunde hente en Bid Smørrebød, samt

at hun derpaa gav ham et lille Stykke, som han gik over i Stalden med og kort efter kom tilbage med. Efter Arrestantens Forklaring gav han hende derpaa Brødet med de Ord: „Vil du saa have det, det skal ingen Skade gjøre dig“, hvorpaa hun tog det og spiste det, idet hun strax bemærkede: der er ikke Noget i det“. Efter Arrestantindens Forklaring, hvis Rigtighed er benægtet af Arrestanten, bad han hende, da han kom tilbage, at gaa med ham ind i hendes Kammer og sagde, da de kom derind, at de skulde ligge i Seng sammen, ellers vilde det ikke hjælpe samt, da hun vægrede sig herved, at „hun fik at have det alligevel, men det kunde ikke hjælpe, naar hun ikke vilde ligge hos ham“. Arrestantinden gik derpaa ind i Kjøkkenet, tog noget Vand i en Kop til at skylle ned med og spiste Smørrebrødet, men sagde strax til Arrestanten, at det smagte ikke af Noget, hvortil han svarede, at det heller ikke hjalp. Iøvrigt maa det efter Arrestantindens og Arrestantens Forklaringer antages, at det idetmindste en Gang kort Tid forinden har været paa Tale mellem dem, at der kunde bruges Midler til at fordrive et Foster med, men medens Arrestantinden har forklaret, at det var Arrestanten, der bragte dette paa Bane, idet han foreholdt hende, at hun var frugtsommelig og antydede, at han kunde hjælpe hende, samt i Forbindelse hermed opfordrede hende til at have Samleje med ham, har Arrestanten i det Væsentlige nægtet Saadant og derimod forklaret, at det var hende, der anmodede ham om Raad men, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, kan Arrestanten ikke anses overbevist om i den her omhandlede Henseende at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 September 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 20-21.

Tirsdagen den 26 Juli.

Nr. 207.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Maren Nielsen og Tiltalte Mads Nielsen Kjestrup
(Def. Klubien).

For det af Arrestantinden efter det foranførte udviste Forhold er hun, der er født i 1861 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, og som efter de i Sagen foreliggende Oplysninger vel maa antagès at være indskrænket og enfoldig, men dog ikke kan antages at mangle fuld Tilregnelighed, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 192 og § 193 jfr. § 46, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, findes at burde bestemmes til samme Art af Strafarbejde i 3 Aar. Ligeledes er det af Arrestanten — der efter sin Forklaring er født i Hertugdømmet Slesvig i 1835 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Riget — udviste Forhold ved at skjule det af Arrestantinden fødte Barn ved Underrettsdommen med Rette henført under Straffelovens § 110, men den ved Dommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes at maatte nedsættes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage; med de heraf flydende Forandringer vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for Arrestantindens og Arrestantens Vedkommende billiges, være at stadfæste, forsaavidt paaanket er.

Onsdagen den 27 Juli.

Nr. 209. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Albert Christian Albrechtsen, kaldet Dam
 (Def. Hansen),

dre tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Mai 1887: Arrestanten Albert Christian Albrechtsen, kaldet Dam, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Nissen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestanten Albert Christian Albrechtsen, kaldet Dam, for Bedrageri og Falsk anlagte Sag, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Begyndelsen af forrige Aar stiftede Arrestanten Bekjendtskab med Vilhelmine Louise Keil og blev i Marts Maaned samme Aar forlovet med hende. Overfor sin Forlovede og forskjellige Personer, han traf i hendes Hjem, fremkom han med en Række falske Forgivender om sine personlige Forhold, saasom at han var Polytekniker, at han havde gjort flere vigtige Opfindelser, at han havde indleveret literære Arbejder til en herværende Forlagsboghandel, og opnaaede herved, at hans Forlovede, som fæstede

Lid til hans Anbringender, i længere Tid forstrakte ham med Kost og Klæder. Ved Sommertid ifjor viste han sig flere Dage i sin Forlovedes Hjem i sort Kjole og hvidt Halstørklæde og fortalte, at han var oppe til polyteknisk Examen, og en Dag meddelte han, at han nu var færdig med Examen og havde opnaaet første Karakter med Udmærkelse, samt foreviste til Bestyrkelse heraf for Frøken Keil og flere af dennes Paarørende og Venner et, et Folioark udgjørende, Dokument, hvis første Side var en udfyldt, med et Segl forsynet, men ikke underskrevet Examensblanket fra den polytekniske Læreanstalt, hvis anden og tredje Side vare blanke, og paa hvis fjerde Side fandtes en med Navnet Holten underskrevet varm anbefaling for Arrestanten til „Kongens Ministre“ eller til „Kongen og Ministrene“. Angaaende Tilblivelsen og den nærmere Beskaffenhed af dette Dokument, som ikke er bragt tilstede under Sagen, og hvilket Arrestanten vil have tilintetgjort, har han afgivet følgende Forklaring, der, da de øvrige Oplysninger ikke give tilstrækkelig Føje til at forkaste samme, vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen. Efter at han gjentagne Gange havde haft nogle Samtaler med forhenværende Direktør ved den polytekniske Læreanstalt, nu afdøde Professor Holten, angaaende nogle Experimenter paa Elektricitetens Omraade, udfærdigede Professor Holten i Foraaret 1886 paa Arrestantens Anmodning en — i almindelige Udtryk holdt — anbefaling for ham, hvilken anbefaling Holten, enten af en Fejltagelse eller fordi han ikke havde andet Papir ved Haanden, skrev bag paa en af de ved polyteknisk Læreanstalt benyttede Examensblanketter, paa hvilken tilfældig fandtes et Segl, men som iøvrigt var noget defekt, idet den underste Del af Blanketten var afklippet. Da Arrestanten havde faaet denne anbefaling udleveret, faldt det ham ind, at han kunde dække sine tidligere Præmier og styrke sin fremtidige Kredit ved at give det Udseende af, at han havde taget polyteknisk Examen, og i dette Øjemed udfyldte han i Juni Maaned forrige Aar Blanketten med sit Navn, og de Rubrikker, der vare bestemte til at indeholde Karaktererne i de enkelte Fag, med Tal, som angav Karakterernes Points, opsummerede disse, og indførte endvidere som Hovedkarakter 1ste Karakter med Udmærkelse, hvorhos han paa Bagsiden af Blanketten foretog saadanne Udraderinger og Rettelser i Professor Holtens anbefaling, at den fik det foranferte Indhold. Paa denne Maade tilsigtede og opnaaede Arrestanten at give Dokumentet et saadant Udseende, at det af mindre kyndige Personer kunde opfattes som et af Professor Holten for ham udstedt Examensbevis, idet Underskriften under Dokumentets sidste Del kunde opfattes som refererende sig ikke blot til den der staaende anbefaling, men ogsaa til den udfyldte Blanket, der stod foran. I Løbet af sidste Del af forrige Aar har Arrestanten iøvrigt af de Penge, han

paa nedenanførte Maade svingagtig har tilvendt sig, i forskjellige Gange af egen Drift udbetalt Vilhelmine Keil ialt 1700 Kr., hvorved hun er bleven fuldt dækket for det hende paaførte Tab. I August Maaned forrige Aar stiftede Arrestanten Bekjendtskab med Ellen Nielsen, Skomagermester Møllers Enke, og kom i den følgende Tid omtrent daglig i hendes Hus. Han fortalte hende, at han var polyteknisk Kandidat, og at han paa Electricitetens Omraade havde gjort flere Opdagelser, som han vilde søge Patent paa, hvad han imidlertid foreløbig maattet stille i Bero, da han ikke havde de fornødne Midler. Møllers Enke, der troede paa hans falske Foregivender, forstrakte Arrestanten i det omhandlede Øjemed i tre forskjellige Gange med Laan af ialt 2800 Kr., og efterat han i Efteraaret forrige Aar med hendes Minde var bleven forlovet med hendes Datter, forærede hun ham i denne Anledning et Skrivebord og et Rejsetæppe af Værdi tilsammen 138 Kr., og forstrakte ham den 29 December f. A. med et yderligere Laan af 5500 Kr., hvilke Penge han foregav at skulle bruge til Indkjøb af nogle Maskiner, som efter hans Sigende vilde kunne indbringe ham store Fordele. Efter Modtagelsen af Pengene rejste han til Hamburg, efter hvad han foregav, for at indkøbe Maskinerne, men da han derfra skrev hjem til Møllers Enke, at han vilde benytte Pengene til sin videre Uddannelse, rejste hun efter ham og formaede ham til at tilbagebetale hende ca. 1100 Kr. af de modtagne Penge. I September Maaned forrige Aar indrykkede Camilla Aurora Nathalie Amalie Holmsted, Bomforpagter Larsens Enke, et Avertissement i Bladene om, at hun ønskede en Stilling som Husbestyrende for en enlig Herre eller Enkemand, samt at hun, der havde nogen Formue, ikke gjorde Fordring paa nogen Løn. Efter dette Avertissement traadte Arrestanten, skjøndt han ikke havde Brug for nogen Husholderske, i Forbindelse med nævnte Enke og forlovede sig efter kort Tids Forløb med hende. En Dag i indeværende Aar beklagede han sig overfor hende over, at han var blottet for Penge, og hun tilbød ham da et Laan paa 50 Kr., hvilke Penge han modtog og lovede inden kort Tid at tilbagebetale, idet han foregav at ville faa Penge for en Bog, som han var ifærd med at udgive; Arrestanten har ikke tilbagebetalt Laanet. I Foraaret 1885 lærte Arrestanten, der dengang var beskæftiget som Arbejdsmand ved Voldsløifningen, Maren Olsdatter, Andersens Enke, at kjende, og lykkedes det ham ogsaa at vinde hendes Tillid, saaledes at de efter nogen Tids Forløb bleve forlovede med hinanden. Paa Grund af det Forhold, hvori hun saaledes var kommen til ham, og idet hun troede paa de falske Foregivender, som han ogsaa overfor hende betjente sig af, forstrakte hun ham i Tiden saavel før som efter at de nedenfor anførte Domme ere ham overgaaede, med Kost og Klædningsstykker til en Værdi af ialt ca. 400 Kr. Arre-

stanten lovede at betale hende, hvad hun havde lagt ud for ham, men da han ikke opfyldte dette Løfte, og Forbindelsen mellem dem var bleven hævet, krævede hun ham ved et Brev for sit Tilgodehavende, hvorefter han i afvigte Efteraar indfandt sig hos hende og tilbød hende 50 Kr., men da hun ikke vilde lade sig nøje hermed, betalte han hende af de Møllers Enke fravendte Penge 200 Kr., mod at hun fraskrev sig ethvert yderligere Krav paa ham. Han fortalte hende ved denne Tid, at han havde taget en Examen og faaet udmærkede Karakterer, samt viste hende det ovenfor omtalte, af ham udfyldte, Examensbevis. Arrestanten har erkjendt, at hans Udsigter til ad lovlig Vej at tilbagebetale de Laan og Forstrækninger, som han har modtaget af de tre omtalte Enker, har været særdeles usikre, idet de alene beroede paa, at det skulde lykkes ham engang at gjøre sine formentlige Indsigter i Elektriciteten frugtbringende, og forsaavidt han desuagtet har gjort gjældende, at det har været hans Hensigt at betale, hvad han blev dem skyldig, vil der efter samtlige foreliggende Omstændigheder saa meget mindre kunne tages noget Hensyn dertil, som han har været ude af Stand til at dokumentere, at han virkelig er i Besiddelse af nogen Indsigt af Betydning paa det ommeldte Omraade. Arrestanten, hvis opgivne Alder af 30 Aar af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, er ved denne Rets Dom af 20 Juni 1885 anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 1 August s. A. anset skyldig i Overtrædelse af samme Lovbestemmelse, men uden at der herfor idømtes ham nogen særskilt Straf, idet den Strafskyld, han havde paadraget sig ved det Forhold, som var Gjenstand for denne Dom, hvilket Forhold var udvist forinden Dommen af 20 Juni 1885 overgik ham, fandtes at burde anses afsonet ved den af ham ifølge sidstnævnte Dom udstaaede Straf. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 64, samt efter § 274 sammenholdt med § 270, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 199. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Joseph Clarke eller Clark (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 13 April 1887: Arrestanten Joseph Clarke eller Clark bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 4 $\frac{1}{2}$ Aar, samt udrede de med Aktionen lovligt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 26 April 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Joseph Clarke eller Clark for Tyveri og Bedrageri, og er han ved egen Tilstaaelse, som bestyrkes af det øvrige Oplyste, overbevist om at have gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser under følgende Omstændigheder: Om Morgenen den 8 Januar d. A. laante Arrestanten, der var Arbejder paa Plantagen „Peters Rest“ af Arbejdersken Elizabeth James af samme Plantage, et Tørklæde, og besluttede han at tilegne sig det; han gik til Byen Christiansted med det, og da han om Eftermiddagen vendte tilbage til „Peters Rest“, begik han Indbrudstyveri i Elizabeth James' Værelse, idet han, medens hun arbejdede i sin Provisionsgrund, krøb gjennem et aabentstaaende Vindu ind i det iøvrigt aflaaede Værelse og

bortstjal derfra endel Kartoffler og Yams. Da Elizabeth James ved sin Tilbagekomst opdagede Tyveriet og Mistanken rettedes mod Arrestanten, blev dennes Værelse undersøgt af Plantagens Driver, og fandtes nogle af de stjaalne Kartoffler skjulte under Gulvet, og Resten i Buskene i Nærheden, hvor Arrestanten havde kastet dem hen; derimod var de stjaalne Yams ikke at finde, og har Arrestanten ikke kunnet forklare, hvad han har gjort med dem. Da Elizabeth James derefter kom til at tænke paa Tørklædet, som hun om Morgenen havde laant Arrestanten, henvendte hun sig til ham derom, men fik det usandfærdige Svar, at han havde givet det til hendes Datter i Christiansted; Arrestanten har indrømmet, at da han gav hende dette Svar, havde han endnu Tørklædet i sin Besiddelse, og var det hans Hensigt ikke at tilbagelevere det. Samme Aften forlod Arrestanten Plantagen „Peters Rest“ og blev først efter længere Tids Forløb anholdt. De stjaalne Kartoffler og Yams ere vurderede henholdsvis til 14 c. og Doll. 1.00, og Tørklædet til 60 c.; Kartofflerne ere tilbageleverede Bestjaalne, og har Arrestanten senere bedt hende om Tilgivelse og betalt hende 1 Doll. i Erstatning samt lovet hende at arbejde for hende i hendes Provisionsgrund for at holde hende skadesløs for hendes øvrige Tab. Hun har som Følge deraf frafaldet Erstatningspaastand mod ham. Arrestanten, der er født paa Barbados og skjønnet at være omtrent 32 Aar gammel, har tidligere gjentagne Gange ifølge Politiretsdomme været straffet for Tyveri, nemlig 1 Gang efter Frd. 11 April 1840 § 30 og 4 Gange med Tvangsarbejde efter Frd.s § 1, jfr. med Andg. 6 Januar 1852 § 2; endvidere blev han ved Christiansteds Extraretsdom af 24 September 1883 anset for 1ste Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og derefter ved Højesteretsdom af 24 Marts 1886 for 2den Gang begaaet Tyveri i Henhold til Frd. af 11 April 1840 § 13, jfr. § 12, 1ste Led, og § 14, med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, hvilken Straf dog ved Allerhøjeste Resolution af 4 Mai d. A. blev formildet til Tvangsarbejde i 90 Dage. For de Forbrydelser, for hvilke han under nærværende Sag er tiltalt, og som vilde blive at tilregne ham efter den nævnte Frd.s § 12, 1ste Led og § 43, vil Arrestanten nu være at dømme som for 3die Gang begaaet Tyveri, forbundet med Indbrud, og vil Straffen i Henhold til Frd.s § 15, 2det Led, jfr. sammes § 78 og Andg. 6 Januar 1852 § 2 være at fastsætte til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset med 4 $\frac{1}{2}$ Aars Forbedringshusarbejde, vil saaledes i Henseende til Straffetiden være at forandre, men at stadfæste, forsaavidt den rettelig har paalagt ham Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

Nr. 213.

Advokat Levinsen

contra

Niels Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juni 1887: Arrestanten Niels Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Niels Nielsen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i Marts og April Maaneder d. A. har begaaet flere Tyverier, ved hvilke han fra Steder, som han havde uhindret Adgang til, har fravendt Lithograf Johan Heien et Tørklæde og en Skjorte af Værdi tilsammen 7 Kr., Tjenestekarl Niels Frederik Albrechtsen en Jakke af Værdi 8 Kr., Smedesvend Carl Valdemar Frederik Nielsen nogle Beklædningsgjenstande af Værdi tilsammen 20 Kr., Karen Larsen, Værtshusholder Henriksens Hustru, et Par Støvler af Værdi 6 Kr., og Anna Marie Nielsen, Pantelaaner Petersens Enke, et Par Benklæder af Værdi 4 Kr., samt at han har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 25 Januar d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det blandt Andet paalagdes ham at melde sig ved bemeldte Protokol hver Mandag, idet han ikke har foretaget nogen Melding til oftnævnte Protokol i Tiden fra den

29 Marts indtil den 17 April d. A., paa hvilken sidste Dag han anholdtes under nærværende Sag. Arrestanten er født den 1 Marts 1846 og anset blandt Andet ved denne Rets Domme af 20 Marts 1883, 7 Juli s. A. og 15 November 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedre, og efter § 231, 1ste Led, § 251 og § 253 med lige Arbejde i 2 Aar, og senest ved Københavns Amts søndre Birks Politiretsdom af 31 December f. A., efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5, med Arbejde i bemeldte Amts Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage. Som Følge af det Anførte vil han nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Torsdagen den 28 Juli.

Nr. 185. Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Hansen Brandt eller **Niels Brandt Hansen**
(Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Hindsholm Herreds Extrarets Dom af 2 April 1887: Arrestanten Niels Hansen Brandt eller Niels Brandt Hansen bør til Tugthusarbejde i 2 Aar at hensættes og samtlige af saavel Arrest med Varetægt som Aktionens in casu lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 24 Kr. og Defensor, Sagfører Müller, 22 Kr. at betale. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Mai 1887: Arrestanten Niels Hansen Brandt eller Niels Brandt Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Udredelsen af Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at de Aktor og Defensor, Prokurator Kramer og Sagfører Møller, tillagte Salærer af henholdsvis 24 Kr. og 22 Kr. nedsættes til

15 Kr. for hver. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Nissen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden under Hensyn til den lange Arrest, Tiltalte har været undergiven, findes at burde forkortes til 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hindsholm Herreds Extraret alene efter Arrestanten Niels Hansen Brandt eller Niels Brandt Hansens Begjæring hertil indankede Sag sigtes Arrestanten for Tyveri, Bedrageri og Betleri. Som Sagen foreligger Overretten, bliver der, hvad Sigtelsen for Tyveri angaar, kun Spørgsmaal, om Arrestanten er skyldig heri med Hensyn til en Skjorte, et Par Strømper og et Uldtørklæde, hvilke tilsammen til $3\frac{1}{4}$ Kr. vurderede Gjenstande skulle være stjaalne fra nogle Tjenestekarle paa Hverringe, medens Arrestanten i Høsttiden f. A. arbejdede sammesteds, men mod Arrestantens Benægtelse findes der ikke tilvejebragt et til at fælde ham enten som Tyv eller som Hæler tilstrækkeligt Bevis. Hvad Sigtelsen for Bedrageri angaar, har Arrestanten erkjendt, at han den 5 Mai f. A., da han hos Kjøbmand Delcomyn i Kjerteminde købte nogle Varer, som han delvis betalte kontant, nævnte Elisabeth Rude i Kjerteminde som den, hos hvem Restbetalingen kunde kræves, men da hans Anbringende om, at han ved nævnte Opgivelse kun tilsigtede at angive, hvor han, der ikke havde nogen fast Bolig, men jevnlig kom til fornævnte Rude for at købe Brændevin, sikkert kunde træffes, samt hans Anbringende om, at han ikke havde til Hen-

sigt at unddrage sig Restbetalingen, efter Sagens samtlige Oplysninger ikke findes at kunne forkastes, vil han ikke kunne anses med Straf for dette Forhold. Ved Arrestantens Tilstaaelse maa det derimod anses tilstrækkeligt bevist, at han fra Slutningen af Aaret 1885 og indtil han i Juli Maaned f. A. fik Arbejde paa Hverringe, har ernæret sig ved Betleri i Kjerteminde og Omegn. Arrestanten, der er født den 15 April 1830 og ofte har været anset med Straf for Ejendomsindgreb senest ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 11 December 1883 efter Straffelovens § 232, for 8de Gang begaaet Tyveri eller som for 9de Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 241 med Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar, hvilken Straf dog ved allerhøjeste Reskript af 1 Februar 1884 blev formildet til Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, vil nu være at anse ifølge Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, der har anset Arrestanten efter Straffelovens §§ 232 og 251 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar, være at forandre, medens Dommens Bestemmelser om Udredelsen af Aktionens Omkostninger, der er paalagt Tiltalte, billiges, dog at de Aktor og Defensor tillagte Salærer af henholdsvis 24 Kr. og 22 Kr., findes at burde nedsættes til 15 Kr. til hver.

Nr. 135. **Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank i Kjøbenhavn (Strøm)**

contra

Vexellerfirmaet **Colsmann & Warburgs Konkursbo** ved Boets Kurator, Overretssagfører **Fr. Wulff** (Ingen)

betr. Spørgsm. om Udbetaling af et ved Realisation af pantsatte Værdipapirer indkommet Beløb.

Sø- og Handelsrettens Dom af 17 Februar 1887: Indstævnte „Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank“ bær til Citanten, Overretssagfører Fr. Wulff som Kurator i Vexellerfirmaet Colsmann & Warburgs Konkursbo, betale de paastævnte 1366 Kr. 84 Øre med Renter deraf 2 pCt. p. a. fra den 2 Februar 1886 til den 6 Oktober s. A. og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge den af Citanten, Overretsagfører Fr. Wulff som Kurator i Vexellererfirmaet Colsmann & Warburgs Konkursbo, givne Fremstilling havde Fallenterne i Aaret 1885 forinden Konkursens Begyndelse hos de Indstævnte, „Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank“ optaget efternævnte Laan mod Haandpant for de respektive Laan med paaløbne Renter efter Bankens Opgjørelse, som følger:

Laan Nr. 5928, stort 2500 Kr., med Renter 73 Kr. 16 Ø. . .	Kr. 2573. 16 Ø.
Haandpant: 2000 Kr. Burmeister & Wain Aktier.	
— 1500 Kr. jydsk Land- ejendomme 5te Serie, ved Realisation udbragte til	Kr. 3088. 53 Ø.
Laan Nr. 4766, stort 1100 Kr. med Renter 48 Kr. 02 Ø. .	- 1148. 02 -
Haandpant: 500 fl. østerrigsk Lod,	
— 400 Kr. Sukkeraktier, ved Realisation udbragte til	- 1379. 03 -
Laan Nr. 5841, stort 1800 Kr., med Renter 59 Kr. 57 Ø. .	- 1859. 57 -
Haandpant: 2000 Kr. Kjøben- havns Kreditforening, ved Realisation udbragte til	- 1923. 50 -
Kasselaan for Overtrækning af Folio, stort 2500 Kr., med Renter 66 Kr. 70 Ø.	- 2566. 70 -
Haandpant: 2000 Kr. Aktier i „Danmark“,	

Haandpant: 2000 Kr. Aktier i	
„Thingvalla“	
— 1800 Kr. nye Sukker-	
aktier,	
— 600 Kr. Forenede Damp-	
skibsselskabs Aktier,	
ved Realisation	
udbragte til Kr. 3303. 23 Ø.	
÷ indbetalt paa	
nye Sukkeraktier - 180.00 -	
	Kr. 3123. 23 Ø.
	<hr/> Kr. 9514. 29 Ø. Kr. 8147. 45 Ø.

Efterat Fallenternes Bo den 2 November 1885 var kommet under Konkursbehandling, tilskrev Citanten den 30 April f. A. den indstævnte Bank, at Fallenterne forinden Konkursen havde stillet Banken de foran nævnte Værdipapirer til Haandpant for et Kasselaan stort 7900 Kr., hvorhos Citanten udbad sig Oplysning om, hvor stort et Beløb Kasselaanet med paaløbne Renter udgjorde, for at det kunde blive afgjort i Boet, om en Udløsning af Haandpantet burde finde Sted ved Betaling af det ydede Kasselaan med Renter. I Brev af 1 Mai s. A. svarede Banken, at den havde realiseret det for Fallenternes Kasselaan hos Banken stillede Haandpant for i alt Kr. 9694. 29 Øre og deri søgt Dækning for dens Tilgodehavende hos Fallenterne for disses Kasselaan med paaløbende Renter og for det Beløb, hvormed Fallenterne havde overtrasseret deres Foliokonto, tilsammen i Følge en med Brevet fremsendt Opgjørelse Kr. 8267. 38 Øre. Det tilføjedes derhos, at Restbeløbet, med Fradrag af Banken tilkommende Renter for Skyld paa Foliokontoen pr. 31 December 1885, Kr. 60,07, henstod med Kr. 1366. 84 Øre paa Fallenternes Foliokonto, og at Banken eventuelt vilde søge Dækning i denne Sum for sit Tilgodehavende paa ikke indfrie Vexler, der bare Fallenternes Navn. Herpaa svarede Citanten den 25 September f. A., at han ansaa det for en uberettiget Fremgangsmaade af Banken, naar den uden Varsel til Pantsætternes Bo, som Konkurslovens § 155 paabyder, havde realiseret det omhandlede Haandpant, og at det efter hans Skjøn ogsaa var uberettiget, at Banken vilde søge Dækning for andet Tilgodehavende hos Fallenternes Konkursbo i det ved den uberettigede Realisation af Haandpantet fremkomne Overskud, der formentlig tilkom Konkursboet og som han begjærede sig tilstillet paa dettes Vegne. Da Banken i Anledning heraf havde svaret den 28 s. M., at den mente at have været berettiget til at realisere de af Fallenterne som Haandpant for Laan hos Banken deponerede Værdipapirer og til at afskrive det ved Salget fremkommende overskydende Beløb paa sit øvrige Tilgodehavende hos Fallenternes

Firma, og at den derfor ikke kunde efterkomme Citantens Opfordring til at indbetale det overskydende Beløb til Firmaets Konkursbo, har Citanten efter Stævning af 6 Oktober f. A. søgt den indstævnte Bank ved dens 3 Direktører til Betaling af de fornævnte 1366 Kr. 84 Øre med Renter deraf 2 pCt. p. a. fra den 12 Februar 1886 til Stævningens og Forligsklagens Dato og derefter 5 pCt. p. a. indtil Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløs. Subsidiært har Citanten paastaet sig i sin nævte Egenskab tilkjendt hos Indstævnte 810 Kr. 31 Øre med Renter deraf og Sagsomkostninger som anført. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Naar Indstævnte til sin Frifindelse først har villet gjøre gjældende, at Citanten formentlig har mistet Ret til at gjøre Indsigelse imod, at Banken benytter det ved Realisation af de til Haandpant givne Værdipapirer fremkomne Overskud til Dækning af det fallerede Firmas øvrige Gjæld til Banken, fordi Konkurskoets Kurator, efter at have modtaget Bankens Svarskrivelse af 1 Mai f. A., undlod indtil den 25 September s. A. til Banken at fremsætte nogen Protest eller Reservation i Anledning af denne Skrivelser Indhold og navnlig imod den deri indeholdte Tilkjendegivelse om, at Banken i Overskudet eventuelt vilde søge Dækning for sit Tilgodehavende paa ikke indfrie Vexler, der bare det fallerede Firmas Navn, kan der ikke gives Indstævnte Medhold heri, da Kurator paa Konkursboets Vegne ikke kunde være forpligtet til strax at fremkomme med Protest eller Reservation i Anledning af den allerede foretagne Realisation eller i Anledning af Bankens Udtalelse om, hvorledes den agtede at benytte det fremkomne Overskud, til hvilken Anvendelse den efter Indholdet af Kurators Brev af 30 April f. A. ikke kunde have Grund til at antage, at han vilde anse Banken berettiget. Ifølge Indstævntes Anbringende yder Banken mod Deponering af Værdipapirer som Haandpant Laan dels som faste Laan, dels — dog ikkun til Vexellerere og lignende — saakaldte Kasselaan, imellem hvilke Arter af Laan der ikke skal være anden Forskjel, end at der for de faste Laan udstedes Obligation til Banken af Laantagerne, medens der ved Kasselaan hverken udstedes Obligation eller gives Recipisse for de deponerede Værdipapirer. Ved Stiftelse af saadant Kasselaan findes det nu, naar intet andet er vedtaget, efter Forholdets Natur at maatte anses som Parternes Mening, at Depotet ikkun skal tjene til Sikkerhed for det samtidig ydede Laan, og ikke at Depotet, som Indstævnte har villet gjøre gjældende, blot gives i Anledning af Laanet, men at det skal tjene til Sikkerhed for Laangivernes øvrige Tilgodehavende hos Laantageren. Og naar Indstævnte formener, at Citanten ved i sin Stævning og Sagsudvikling — efter at have nævnt de ydede Laan og Overtrækning af Folio efter Bankens Opgjørelse — at anføre, at „til Sikkerhed for

samlige disse Laan og Foliokontoens Overtrækning havde Laantagerne givet Landmandsbanken haandfaet Pant i følgende Værdipapirer“, hvorefter alle de pantsatte Værdipapirer nævnes, har erkjendt, at alle de deponerede Værdipapirer hæftede i Flæng for alle Laanene og for Foliokontoens Overtrækning, skjønnes saadan Betydning ikke med Nødvendighed at ligge i de nævnte Udtryk, ligesom Citanten ogsaa i sit næste Indlæg har anført, hvilke Værdipapirer der vare givne til Haandpant for hvert enkelt Laan og for Overtrækning af Folio. At de 3 førstnævnte Laan ere Kasselaan, er in confesso; men derimod har Indstævnte ikke villet erkjende, at der ved Deponering af de Værdipapirer, der ifølge Citantens Fremstilling skulle være givne til Pant for Overtrækning af Folio, er givet et Kasselaan. Efter Indstævntes Anbringende ere de den Gang deponerede Værdipapirer ikke pantsatte til Sikkerhed for noget bestemt Beløb, hvorhos de skulle være deponerede som Sikkerhed for den Kredit, som Banken i det Hele indrømmede Fallenterne, derunder ogsaa Vexelkredit. Medens Indstævnte imidlertid intet har oplyst til Bestyrkelse af, at Værdipapirerne skulde være givne til Pant for Bankens Tilgodehavende i saadan Udstrækning som af Indstævnte anbragt, hvorom der efter Indstævntes Anbringende intet indeholdes i Bankens Bøger, eller at Pantsætningen ikke er sket til Sikkerhed for et bestemt Beløb, er det uimodsagt af Citanten anført, at Posten i Fallenternes Hovedbog er opført under 5 Oktober 1885 som Cassa Anfordringslaan 2500 Kr. med Tilføjning af de deponerede Værdipapirer, og i den af Banken afgivne Opgjørelse er denne Post opført som „Deres Folio overtrukket med Kr. 2506. 63 Øre“. Da nu derhos Rigtigheden af Citantens Fremstilling ikke kan anses svækket derved, at han ikke har gjort Indsigelse imod, at de deponerede Værdipapirer anses hæftende for Overtrækning af Folio med 6 Kr. 63 Øre udover 2500 Kr. og for 180 Kr., der af Banken ere erlagte som Indbetaling paa de deponerede Sukkerfabriks-Aktier, findes det at maatte antages, at de her omhandlede Værdipapirer ikkun ere blevne deponerede som Haandpant for Overtrækning af Folio indtil et Beløb af 2500 Kr., og den Omstændighed, at det Beløb, til Sikkerhed for hvilket Pantet blev stillet, ikke strax udbetaltes Fallenterne, men det tillodes dem indtil dette Beløb at overtrække deres Folio, kan ikke medføre, at denne Retshandel ikke iøvrigt i det Hele maa anses at have den samme Karakter som de øvrige Kasselaan. Den indstævnte Bank har imidlertid endvidere anført, at den i Følge en Koutume, der formenes ogsaa at blive fulgt af alle andre herværende Banker, ikke udlaaner mod Depot af Værdipapirer undtagen paa Vilkaar, at Depotet hefter som Sikkerhed ikke blot for det ved Depotets Stiftelse ydede Laan, men ogsaa for Laantagerens øvrige Gjæld til Banken. I de Obligationer, der udstedes til Banken for faste Laan, bliver

det blandt andet stedse stipuleret, at de til Sikkerhed for Laanet deponerede Værdipapirer tillige hefte som Sikkerhed for, hvad Laantagerne iøvrigt maatte være eller blive Banken skyldige, og at dette er saaledes, formenes at have været Fallenterne vel bekendt, eftersom de oftere havde faaet faste Laan hos Banken mod Haandpant i Værdipapirer. Da derhos Kasselaan, som foran anført, ikkun ydes Vexellerere for Nemheds Skyld og til deres Bekvemmelighed, formenes Fallenterne ikke at kunne have havt nogen Grund til at antage, at den nævnte, i Obligationer for faste Laan indeholdte Betingelse ikke ogsaa skulde gjælde for Kasselaan. At der her skulde bestaa en almindelig Koutume som den anførte er dog imod Citantens Benægtelse ikke oplyst, og det kan navnlig i saa Henseende ikke have nogen afgjørende Betydning, at Direktionen for Forsørgelsesforeningen „Bikuben“, ifølge en fra den produceret Erklæring, opfatter de af „Bikuben“ til Vexellerere mod Haandpant i Værdipapirer uden Obligations Udstedelse ydede „Anfordringslaan“, der maa antages at svare til de i Sagen omhandlede Kasselaan, som medførende for Laantagerne de samme Forpligtelser, som de Laan, for hvilke der udstedes Obligation, hvori det blandt andet betinges, at Pantet tillige hefter for anden Gjæld til Foreningen. At det har været de Vexellerere, der iøvrigt plejede at optage Kasselaan eller dermed i Klasse staaende Laan hos herværende Banker, bevidst, at de ved at optage saadanne Laan paatage sig Forpligtelse til at lade de til Sikkerhed for Laanene deponerede Værdipapirer tillige hefte for, hvad de iøvrigt vare eller bleve vedkommende Bank skyldige, eller at det har været almindelig bekendt iblandt dem, at Bankerne og særlig den indstævnte Bank opfattede Laanene som medførende saadan Forpligtelse, er ikke oplyst; hvorimod Indstævnte under Sagens Forhandling har erkjendt, at enkelte af de Vexellerere, til hvilke Banken havde henvendt sig om til Brug i denne Sag at afgive Erklæring i den omspurgte Henseende, have udtalt, at det ikke har staaet dem klart, at de ved Kasselaan paatog sig en saadan Forpligtelse. Da nu Citanten uimodsagt har anbragt, at det aldrig af den indstævnte Bank er blevet betydet Fallenterne, at de i Obligationer for faste Laan indeholdte særlige Stipulationer ogsaa skulde være gjældende med Hensyn til Kasselaan, medens Fallenterne ville have været ubekjendte med, at Banken gik ud fra saadan Forudsætning, og ville have anset sig berettigede til at kræve ethvert for et Kasselaan givet Depositum udleveret, saa snart Laanet var betalt, samt da Indstævnte ikke har benægtet, at Fallenterne ofte, naar de have betalt Kasselaan, have faaet de til Sikkerhed for Laanet deponerede Værdipapirer udleverede, uagtet de havde anden Gjæld til Banken, findes det ikke at turde statueres, at Fallenterne have været bekendte med, at Banken ved at yde Kasselaan gik ud fra, at der for disse Laan ogsaa skulde gjælde de i

Obligationer for faste Laan mod Værdipapirer som Haandpant indeholdte særlige Stipulationer. Endelig har Indstævnte til Hjemmel for sin Berettigelse til at benytte det ved Værdipapirernes Realisation fremkomne Overskud til Dækning af sit øvrige Tilgodehavende hos Fallenterne paaberaabt sig Konkurslovens § 15. Men om der end kan siges allerede ved Modtagelse af Værdipapirerne til Haandpant for de respektive Laan at være stiftet en eventuel Forpligtelse for Banken til, saafremt den i Kraft af sin Haandpanteret maatte komme til at realisere Værdipapirerne til Dækning af de Laan, for hvilke de vare pantsatte, at betale Fallenterne de overskydende Beløb, og om der altsaa end kan siges allerede da for Indstævnte at være stiftet et eventuelt Skyldforhold til Fallenterne, var Banken dog ved Konkursens Udbrud ikke aktuelt i nogen Skyld til Fallenterne, men sad den Gang til Sikkerhed for Laanene inde med de deponerede Værdipapirer, der tilhørte Fallenterne eller deres Konkursbo, og som det stod til Boet at indfri ved Betaling af Laanene med Renter. Da der nu maa gives Citanten Medhold i, at Banken ifølge Konkurslovens § 155 og D. L.s 5—7—2 og 3 har været uberettiget til, saaledes som sket, at realisere de pantsatte Værdipapirer uden at have afkrævet Konkursboet Beløbet og uden foregaaende Advarsel til Boet, hvortil Banken efter det foran bemærkede ikke kunde blive berettiget, selv om der, som af Indstævnte assereret, ved faste Laan, efter de for saadanne udstedte Obligationers Indhold, tilkommer den saadan Beføjelse, kan Indstævnte ikke ved denne uberettigede Realisation af Pantet have erhvervet en Ret til Likvidation, der ellers ikke vilde tilkomme den. Naar Indstævnte formener, at der ialtfald maa tilkomme Banken Ret til for sit øvrige Tilgodehavende hos Fallenterne at søge Dækning i det Overskud af 556 Kr. 53 Øre, der ved Realisation af de den 5 Oktober 1885 deponerede Værdipapirer er fremkommet ud over det paa Bankens Opgjørelse Fallenterne for Overtrækning af deres Folio debiterede Beløb, kan der ej heller gives Indstævnte Medhold heri. Som foran anført kunne de her omhandlede Værdipapirer ikkun anses i sin Tid at være givne til Haandpant for Fallenternes Overtrækning af deres Folio indtil et Beløb af 2500 Kr., og hertil kommer, at naar Indstævnte formener, at Banken maa være berettiget til paa Fallenternes Folio at overføre, hvad disse ellers maatte være blevne Banken skyldige, særlig som Vexelgjæld, kan denne Berettigelse ej heller tilkomme Banken af den Grund, at det ikke er oplyst, at den Gjæld, der saaledes agtes overført, er af saadan Beskaffenhed, at den han henregnes til Overtrækning af Folio, i hvilken Egenskab den ved Konkursens Begyndelse ikke var bogført, hvorved ogsaa bemærkes, at det af Indstævnte end ikke er assereret, at den Vexelgjæld, til hvis Dækning Overskudet agtes benyttet, skriver sig fra Vexler, der af Fallenterne ere trukne paa Banken og

akcepterede af denne eller dog fra Vexler, som Banken har diskonteret for Fallenterne; hvorimod det efter Indholdet af Bankens fornævnte Skrivelse af 1 Mai f. A. synes at være Bankens Mening at anvende Overskudet til Dækning af dens Tilgodehavende paa ikke indfrie Vexler, naar disse blot bære det faldere Firmas Navn. Efter det Anførte vil Indstævnte være at dømme efter Citantens principale Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 220. Højesteretssagfører Lunn

contra

1) Adam Prince, 2) Cathrine Williams og 3) Jacob Williams (Def. Hansen),

der tillaes: Nr. 1 for Kvaksalveri og Legemsbeskadigelse, Nr. 2 og 3 for Meddelagtighed i sidstnævnte Forbrydelse.

Frderikssteds kriminelle Extrarets Dom af 31 Marts 1887: Arrestanten Adam Prince og de Tiltalte Cathrine Williams og Jacob Williams, Alle af Plantagen Becks Grove, bør hensættes, den Første til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og de 2 Sidste til Fængsel paa Vand og Brød, hver i 15 Gange 48 Timer, hvorhos de, En for Alle og Alle for En, ville have at udrede de af Aktionen lovligen flydende Omkostninger samt betale Erstatning og Godtgjørelse i Henhold til Frd. 4 Oktober 1833 § 28. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23 April 1887: Arrestanten Adam Prince bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. De Tiltalte Cathrine Williams og Jacob Williams bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 15 Gange 48 Timer og Sidstnævnte i 5 Gange 48 Timer. Aktionens Omkostninger udrede de tre Tiltalte, hver for sit Vedkommende. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne med Hensyn til de idømte Straffe være at stadfæste,

dog saaledes at Straffetiden for Cathrine Williams Vedkommende findes at burde forkortes til 10 Gange 48 Timer. Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffene bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Cathrine Williams bestemmes til 10 Gange 48 Timer. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen for Højesteret 10 vestindiske Daler til hver, udredes af Adam Prince, saaledes at de to andre Tiltalte in solidum med ham deraf hver tilsvare en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende for Frederiksteds Bythings Extraret af det Offentlige her til Retten indankede Sag ere Arrestanten Adam Prince og de Tiltalte Cathrine Williams og Jacob Williams aktionerede, førstnævnte for Kvaksalveri og Legemsbeskadigelse, og de to sidste for Meddelagtighed i Legemsbeskadigelse. Sagens Omstændigheder ere ifølge de tre Tiltaltes Forklaringer, som bekræftes af det øvrige oplyste, følgende: Da Cathrine og Jacob Williams 9-aarige Datter Mathilde Williams havde en Hudlidelse paa begge Fodsaaler, som maa antages at have bestaaet i en Fortykkelse af Hornlaget, henvendte Tiltalte Cathrine Williams, der med sin Ægtefælle boede paa Plantagen „Becks Grove“, sig derom til Arrestanten Adam Prince, da hun havde hørt, at han kunde kurere denne Sygdom; Arrestanten paalagde hende at købe noget Blaasten, Alun og Signum vita paa Apotheket, og indfandt sig derpaa selv Onsdag Aften den 5 Januar d. A. omtrent Kl. 8 $\frac{1}{2}$ i hendes Bolig, hvor han forlangte en Jerngryde, som blev sat over et Komfur; under Gryden, der fyldtes halvt med Vand, og hvori Arrestanten foruden de nævnte Ting kastede nogle Urter, tændtes Ild ved Hjælp af Trækul, og da Vandet var kommet i Kog eller i al Fald var blevet meget varmt, satte Arrestanten sig med Mathilde Williams paa en Sopha, tvang begge hendes Fødder ned i Vandet, og holdt dem nede med Magt, uagtet Barnet skreg og forsøgte at bide ham. Dette vedblev han med hele Natten, idet Ilden under Gryden uafbrudt blev vedligeholdt, og kun en Gang tog han Barnets Fødder ud af Vandet og satte dem paa en tværs over Gryden lagt Skingle

(en Tagspaan) for at hvile dem, men nogen Tid efter stak han dem igjen ned i Vandet. Medens dette stod paa faldt Barnet om paa Sofaen, efter Moderens Mening, fordi det sov, men efter dets egen langt rimeligere Forklaring, fordi det besvime, og da det igjen kom til sig selv, og sagde, at det ikke længere kunde udholde Smerterne, tog Arrestanten dets Fødder ud af Vandet, og var Klokken da omtrent 6 om Morgenen. Arrestanten har udsagt, at han blev noget forbavset over at finde Barnets Fødder hudløse, og indsmurte han dem derfor med Olie, og ombandt dem med Klude. Fra Torsdagen til den paafølgende Mandag Morgen vedblev han at behandle Barnets Fødder ved Indgning med Olie, men da dets Forældre imidlertid havde faaet Øjnene op for, at Barnet havde lidt alvorlig Skade, blev det Mandagen den 10 Januar d. A. indbragt til Hospitalet i Frederiksted. Af en af Hospitalslægen under 11 Marts d. A. afgiven Erklæring fremgaar, at ved Indlæggelsen paa Hospitalet fandtes begge Mathilde Williams Fødder og omtrent en Trediedel af begge Skinneben (fra neden opad) at være Sædet for en ved fugtig Varme fremkaldt Forbrænding af højeste Grad. Begge Fødder og Skinneben dannede i den angivne Udstrækning en stinkende, halvt opløst Masse for alle Bløddelenes Vedkommende; de enkelte Bendele vare kun løst sammenhængende med hinanden i begge Fødder og Fodled, og for højre Bens Vedkommende var Skinnebenets og Læggebenets nederste Parti aldeles adskilt fra Mellemstykket, saa at Foden og nederste Del af Benet fandtes hængende i en tynd Streng bestaaende af nogle mortificerede Sener; paa venstre Ben var den mortificerede Fod og det nederste Stykke af Skinnebenet endnu fasthængende, men kunde næsten rystes løst. Det viste sig efter nogle Dages Forløb, at Mortificationen af Kjød og Benrad strakte sig til omtrent midt paa Læggene, og maatte Læsionerne karakteriseres som overordentlig livsfarlige; 4 Dage efter Indlæggelsen foretoges Amputation af begge Ben, omtrent 1 Haandsbredde under Knæet, og var Amputationssaarene i Løbet af 3—4 Uger fuldstændig lægte, og Barnets Tilstand derefter god. Læsionerne, som ifølge Erklæringen kun kunde være frembragte ved en rimeligvis langvarig Kogning, have saaledes havt til Følge, at Barnet for hele Livet er blevet Krøbling, idet hendes Gang kun vil blive mulig ved Hjælp af to Træben, eventuelt i Forbindelse med Krykker eller Stokke, men anses det i Erklæringen dog for tvivlsomt, om hun nogensinde vil blive i Stand til at bevæge sig nogenlunde let paa denne Maade, idet det maa antages, at hun vil foretrække at krybe omkring paa Hænder og Knæer. Erklæringen gaar endvidere ud paa, at hendes Levesandsynlighed paa Grund af Læsionerne maa anses for at være betydelig forringet. Medens Arrestanten Adam Prince har paastaet, at det var Tiltalte Kathrine Williams, som, dog efter hans Paalæg, antændte og ved-

ligeholdt Ilden under Gryden, gaar hendes Forklaring ud paa, at hun vel havde været nærværende i et Værelse hele den Nat, da Barnets Fødder blev holdt nede i Vandet, men at det var Arrestanten, som selv baade tændte og vedligeholdte Ilden, og at hun intet havde at gjøre med Behandlingen af Barnet, hvilken hun aldeles havde overladt til Arrestanten, der havde paataget sig at kurere det, under Foregivende af, at han havde helbredet andre for samme Sygdom. Iøvrigt har Arrestanten Prince anført, at det ikke havde været i nogen ond Hensigt, at han havde behandlet Barnets Fødder paa den angivne Maade, og er det oplyst under Sagen, at han tidligere paa en voxen Person ved Navn Augustus Richard har anvendt en lignende Kur, hvorfor han i Betaling modtog 60 c., ligesom han har indrømmet, at han skulde have Betaling for at behandle Mathilde Williams og vilde have debiteret D. 1, hvis han havde helbredet hende. Hvad angaar Tiltalte Jacob Williams er det oplyst, at han den paa-gjældende Onsdag Aften ved sin Hjemkomst havde truffet Arrestanten Prince i sit Hus og set Datteren Mathilde sidde paa Sofaen med begge Fødder i en Gryde, hvorunder der var Ild; han havde spurgt Arrestanten, hvad han gjorde med Barnet, og da Arrestanten svarede, at han vilde kurere hende, yttrede Jacob Williams, at han ikke syntes om det, og at han ikke vilde have noget med det at gjøre, men overlod det til hans Hustru og Arrestanten. Han havde derefter lagt sig til at sove og vaagnede først den næste Morgen, men forinden han gik ud af Huset, talte han med Barnet, og sagde hun, at Fødderne smertede hende. I de paafølgende Dage havde han kun været lidt hjemme, og først den paafølgende Mandag Morgen undersøgte han Datterens Fødder og saa, i hvad Tilstand de vare. Da det med den Behandling, Mathilde Williams saaledes blev undergivet, ikke havde været Hensigten at tilføje hende nogen Beskadigelse, vil de tre Tiltaltes Forhold ikke, saaledes som i Underrettsdommen antaget, kunne henføres under Bestemmelserne i Forordning af 4 Oktober 1833 § 2, 1ste Led; jfr. med § 4, for Cathrine og Jacob Williams Vedkommende sammenholdt med Forordningens §§ 23 og 25. Da de farlige Følger af Behandlingen imidlertid maa have været indlysende for Arrestanten Adam Prince, og han saaledes maa anses at have vist en meget høj Grad af Ligegyldighed for Barnets Liv og Sundhed, vil han, der er født den 28 December 1854, og tidligere ifølge Frederiksteds Politiretsdomme har været straffet for Overtrædelse af Forordning 11 April 1840 § 30, en Gang med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød og to Gange med simpelt Fængsel i 8 Dage, nu i Henhold til Forordning af 4 Oktober 1833 § 29, 2det Led, være at anse med Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorved den af ham for uberettiget at have taget Syge i Kur efter Forordning 5 September 1794 § 5 forskyldte Straf vil være absorberet, jfr.

Forordning af 1833 § 29, 3die Led. Uagtet det efter det oplyste ikke kan antages, at Cathrine og Jacob Williams selv direkte have taget Del i Gjerningen, idet deres Forklaringer derom ikke kunne forkastes, maa det dog tilregnes dem, at de, der som Barnets Forældre havde den Pligt at værgede det mod Overlast, intet have foretaget for at forhindre, at det behandlede paa en Maade, hvis Farlighed maatte være indlysende; navnlig maa Forsømmelse i saa Henseende lægges Tiltalte Cathrine Williams til Last, eftersom hun hele den paagjældende Nat var tilstede og saa, hvad der foretoges med Datteren, men heller ikke Tiltalte Jacob Williams vil for sit Forhold kunde undgaa Straf, og kan det ikke diskulperes ham, at han havde udtalt Misbilligelse af den Behandling, Datteren blev undergiven, da han iøvrigt intet foretog sig for at standse den. Disse to Tiltalte, der ere skjønnede at være 35 Aar gamle og ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, ville derfor ifølge Lovgivningens Analogi være at anse med en arbitrair Straf af Fængsel paa Vand og Brød, der for Cathrine Williams bestemmes til 15 Gange 48 Timer, og for Jacob Williams til 5 Gange 48 Timer. Samtlige Tiltalte ville derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, hver for sit Vedkommende. Derimod vil intet være at bestemme i Dommen om de Tiltaltes Forpligtelse til at udrede Erstatning og Godtgjørelse i Henhold til Forordning 4 Oktober 1883 § 28, da de i saa Henseende nødvendige Oplysninger ikke ere tilvebragte. Underrettsdommen, der har idømt Arrestanten Adam Prince 3 Aars Forbedringshusarbejde og de to andre Tiltalte hver 15 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, samt derhos paalagt dem in solidum Udredelsen af Aktionens Omkostninger samt af Erstatning og Godtgjørelse efter Forordning 4 Oktober 1833 § 28, men uden at fastsætte noget bestemt Beløb, vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse med Foranstaaende.

Nr. 37. **Direktionen for den vest- og sønderjydske
Kreditforening (Nellemann)**

contra

Kuratorerne i Gaardejer **Niels Pedersens Konkursbo**, Prokuratorerne **J. Brask** og **Fr. Poulsen** (Ingen)

betr.: Spørgsmaal om en Panthavers Ret til at søge Fyldestgjørelse ved Eksekution og Tvangsauktion, uanset at Ejeren af den pantsatte Ejendom var gaaet fallit.

Holstebro Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 11 Marts 1886: Den begjærte Udlægsforretning kan ikke nyde Fremme:

Viborg Landsoverrets Dom af 22 November 1886: Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den for Overretten fremlagte Fogedakt kan ses, at den af Citanterne for Fogedretten den 11 Marts d. A. fremlagte Rekvisition af den under Sagen omhandlede Udlægsforretning har været skreven paa behørigt stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til Bestemmelserne i Konkurslovens § 7, 1ste Punktum

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 18 Oktober 1880 udstedt, den 22 s. M. tinglæst Pante-forskrivning erkjendte Laurits Christian Christensen af Holstebro Mark, som ved Skjøde af 26 Januar s. A., thinglæst 6 Februar næstefter, var bleven Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 25, 7, 15, 28, 22 og 20 af Maabjerg, ved Overtagelsen af et i bemeldte Ejendom af en tidligere Ejer hos den vest- og sønderjyske Kreditforening optaget Prioritetslaan af 7800 Kr. at have modtaget dette Beløb som Laan af den nævnte Forening, hvorhos han til Sikkerhed for skadesløs Betaling af alt, hvad han ifølge den ommeldte Panteforskrivning til enhver Tid maatte være Foreningen skyldig, gav denne første Prioritets Panteret i den ovennævnte Ejendom ved Bygninger, Avl, Afgrøde, Besætning og Inventarium m. m., ligesom han — der ogsaa iøvrigt underkastede sig Foreningens Statuter og navnlig ogsaa forpligtede sig til, saafremt han [maatte afhænde Ejendommen, under en Bøde at anmelde saadant for Kreditforeningen inden 3 Maaneder efter Overdragelsesdokumentets Oprettelse — i Overensstemmelse med Statuterne indrømmede Foreningens Bestyrelse Ret til bl. a.

i Tilfælde af Udeblivelse ud over de fastsatte Terminer med nogen Del af, hvad han havde at erlægge til Foreningen, at lade til skadesløs Betaling af denne Fordring, der da strax uden Opsigelse skulde være forfalden til Betaling, ved Fogden gjøre Udlæg i Pantet samt lade dette bortsælge ved Auktion eller udlægge Foreningen til Ejendom, alt uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang og Dom. Efter at den ommeldte Ejendom derpaa, som det maa antages, 2 Gange havde skiftet Ejer ifølge behørig thinglæst Adkomst, blev Niels Pedersen ved Giftermaal med den sidste Ejers Enke, til hvem Ejendommen ved Skifte-extrakt, thinglæst den 7 August f. A., var udlagt, Ejer af samme — uden at han, efter hvad der maa antages, ligesaa lidt som hans to nærmeste Forgængere i Ejendommen, har udstedt ny Obligation til Kreditforeningen for det ommeldte Laan —, men under 24 Februar d. A. overgik Niels Pedersens Bo til Skifterettens Behandling som fallit. Den 4 Marts næstefter indgav Sagfører Aggerholm i Holstebro — i Henhold til en ham fra Citanterne, Direktionen for den vest- og sønderjydske Kreditforening i Ringkjøbing, under 1ste s. M. givne skriftlig Ordre til, da det ovennævnte Laan dels paa Grund af Udeblivelse med det statutmæssige halvaarlige Bidrag, dels af Hensyn til, at Ejendommen gjentagne Gange havde skiftet Ejer, uden at derom var meddelt Kreditforeningen Underretning, var forfaldet til Betaling, at lade foretage Udlæg i den paagjældende Ejendom med Tilbehør til Fyldestgjørelse af Foreningens Fordring i Anledning af bemeldte Laan, hvilken var opgjort til 7643 Kr. 84 Øre — en Begjæring til vedkommende Foged om, at saadant Udlæg maatte blive foretaget for det nævnte Beløb med Tillæg af Forretningens Omkostninger 52 Kr. 73 Øre, ialt 7696 Kr. 57 Øre, samt yderligere paaløbende Omkostninger, Renter og Rentesrenter, men under den derefter den 11 s. M. afholdte Fogedforretning — der med Samtykke saavel af Fogeden i hans Egenkab af Skifteforvalter i Niels Pedersens Konkursbo som af Niels Pedersen, der havde givet Møde under Forretningen, blev foretaget paa vedkommende Herredskontor, og under hvilken Udlægsrekvirenten begjærte det forommeldte Beløb afkrævet rette Vedkommende eller i Mangel af Betaling Forretningen fremmet — protesterede Niels Pedersen under Henvisning til, at hans Bo, som meldt, var taget under Konkursbehandling, imod at det begjærte Udlæg fremmedes mod ham personlig, og da Rekvirenten fastholdt sin Begjæring om Udlægs Foretagelse, afsagde Fogden strax samme Dag en Kjendelse, hvorved den begjærte Udlægsforretning under Henvisning til Konkurslovens § 10 jfr. § 7 nægtedes Fremme. Denne Kjendelse have nu Citanterne indanket for Overretten efter Stævning til Prokuratorerne J. Brask og Fr. Poulsen i Holstebro som Kuratorer i Niels Pedersens Konkursbo, idet de tillige have stævnet dels bemeldte Niels

Pedersen af Holstebro Vestermark til for sit Vedkommende at paahøre Dom og iøvrigt varetage sine mulige Interesser under Sagen, dels den ovennævnte Laurits Christian Christensen nu af Handsbjerg for Navns Nævnelser Skyld og for at varetage sine mulige Interesser under Sagen, og have Citanterne her for Retten paastaaet den paaankede Kjendelse underkjendt og forandret derhen, at det paalægges Fogeden at foretage den omhandlede Udlægsforretning. De indstævnte Kuratorer have, næst at paastaa Sagen afvist fra Overretten — hvortil der imidlertid ikke findes Føje — nedlagt Paastand om, at Konkursboet eller de som Kuratorer i samme frifindes for Citanternes Tiltale i denne Sag. Indstævnte Christensen har ligeledes givet Møde for Overretten uden dog at nedlægge nogen Paastand sammesteds, hvorimod Indstævnte Pedersen ikke har givet Møde her for Retten. Forsaavidt Citanterne til Støtte for deres Paastand først have villet gjøre gjældende, at idet det oprindelige mellem den ommeldte Kreditforening og Laurits Christian Christensen som Udsteder af den omhandlede Panteobligation stiftede Retsforhold maa staa upaavirket af den Omstændighed, at den paagjældende Ejendom efterhaanden har skiftet Ejer, hvilket er sket uden Kreditforeningen Samtykke, og idet Foreningen saaledes ikke har nogen anden personlig Debitor efter bemeldte Panteobligation end dennes Udsteder, har den ikke noget Krav at anmelde i Niels Pedersens Konkursbo, vil der ikke heri kunne gives dem Medhold. Den i Konkurslovens § 10 indeholdte Forskrift om, at ved Indtrædelse af Konkurs skal al Adgang til ved Exekution og Tvangsauktion at søge Fyldestgørelse i de under Konkursbehandlingen hørende Formuesgjenstande bortfalde, samt Bestemmelsen i samme Lovs § 37 om, at alle villiesbestemte Underpantrættigheder i Boets Ejendele blive at fyldestgjøre gennem Konkursbehandlingen efter en af Boet foretagen Realisation af Pantet, kunne nemlig ikke antages at være indskrænkede til Tilfælde, hvor den Fordring for hvilken Fyldestgørelse søges, vilde kunne gjøres gjældende mod Fallenten personlig, men maa efter deres Indhold anses anvendelige i alle Tilfælde, hvor der paahviler Boets Ejendele villiesbestemte Underpantrættigheder, selv om Panteobligationen ikke er udstedt af Fallenten, men af en tidligere Ejer af Pantet; da nu den heromhandlede Ejendom, der, som meldt, ved Indtrædelsen af Niels Pedersens Fallit ejedes af ham ifølge behørig Adkomst — hvorved bemærkes, at en mulig Forsømmelse fra Indstævnte Christensens Side af at iagttage den ham paahvilende Forpligtelse til ved Ejendommens Afhændelse til anden Mand at meddele Kreditforeningen Underretning herom, selvfølgelig maa blive uden Betydning for Ejendomsrettens Overgang — saaledes ved Konkursens Indtrædelse er overgaaet til Niels Pedersens Bo som en denne tilhørende Formuesgjenstand, vil den Omstændighed, at Niels Pedersen

ikke er personlig Debitor lige overfor Kreditforeningen for det ved den tidnævnte Panteforskrivning stiftede Laan, efter det anførte ikke kunne afgive nogen Hjemmel for Citanterne til at søge Fyldestgjørelse for samme ved Udlæg i Ejendommen. Da det derhos maa anses ubeføjet, naar Citanterne endvidere have paaberaabt sig, at den Kreditforeningen i Henhold til sammes Statuter ved den paagjældende Panteobligation hjemlede særlige Adgang til uden foregaaende Rettergang og Dom at søge Fyldestgjørelse i det paagjældende Pant gennem Udlæg og Tvangsauktion maatte gives Kreditforeningen Ret til uanset de ovennævnte Bestemmelser i Konkursloven at lade gjøre Udlæg i Pantet, maa det billiges, at det af dem begjærte Udlæg i bemeldte Ejendom ved den paaankede Kjendelse er nægtet Fremme, og denne Kjendelse vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den for Overretten fremlagte Fogedakt kan ses, at den af Citanterne for Fogedretten den 11 Marts d. A. fremlagte Rekvisition af den under Sagen omhandlede Udlægsforretning har været skrevet paa behørigt stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertredelse at være begaaet.

Nr. 182.

Advokat Halkier

contra

Vilhelm Peter Christian Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Marts 1887: Arrestanten, Bødkersvend Vilhelm Peter Christian Nielsen, bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Prokurator Zahn, og Forsvareren, Kancelliraad Kralund, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Maj 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Vilhelm Peter Christian Nielsen for Tyveri og Betleri. Herbergerer H. Winther og dennes Hustru have edelig forklaret, at Arrestanten om Eftermiddagen den 19 Februar d. A. kom ind i deres Gjæstgiveri i Kolding for at overnatte der, og at han noget senere, efter at have været et Kvarterstid ude i Byen, kom tilbage med et Par nye Støvler i Haanden, som han derpaa, efter hvad Sidstnævnte har forklaret, iførte sig i Stedet for de Sko, han havde havt paa. Skomager Carlsen i Kolding, der ligeledes er edelig afhørt i Sagen, har gjenkendt de nævnte Støvler som et Par, der tilhørte ham og sammen med andet Fodtøj havde været ophængte i hans Butik paa et Søm under Loftet tæt indenfor Døren, og Carlsens Hustru har til en Politirapport forklaret, at hun den ovennævnte Dags Eftermiddag ved Mørkningen, da hun kom ind i Butiken fra en Stue til Gaarden, havde lagt Mærke til, at Butiksdøren — som var forsynet med en Klokke, hvilken hun imidlertid ikke havde hørt ringe — stod aaben. Arrestanten har erkjendt, at han, da han samme Dags Aften blev anholdt i det ovennævnte Herberge, har været i Besiddelse af de ommeldte Støvler, men iøvrigt gaar hans Forklaring nd paa, at han ikke véd, hvor han har faaet dem fra, idet han den paagældende Eftermiddag vil have været beruset, hvorhos han dog paa Forehold af de Forklaringer, der til en Politirapport vare afgivne af de ovennævnte Personer samt af en Mursvend, der logerede hos Gjæstgiver Winther og Hustru og ligesom disse forklarede at have set Arrestanten komme tilbage til Gjæstgiveriet med Støvlerne i Haanden, har yttret i det første Forhør, at han jo saa rimeligvis maa have stjaalet Støvlerne, og i det næste Forhør, at „han maa jo have været inde i en Skomagerbutik og taget“ dem. Efter det saaledes Foreliggende, findes det ikke at kunne betvivles, at Arrestanten har frastjaalet Skomager Carlsen de

omhandlede Støvler, og ihvorvel det efter de afgivne Forklaringer maa antages, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed har været noget beruset, skjønnes der dog ikke at være Føje til at gaa ud fra, at han har været dette i en saadan Grad, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed. De paagjældende Støvler, der af Carlsen ere opgivne at have en Værdi af 13 Kr., ere tilbageleverede denne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Arrestanten har endvidere vedgaaet, at han den ovennævnte Dag — paa hvilken han var ankommen under Bevogtning til Kolding fra Flensborg, hvorfra han var hjemsendt efter sammesteds at have udstaaet en Straf for Betleri — har betlet nogle Steder i Kolding. Arrestanten er født i 1842 og har her i Riget været straffet en Gang for Ran og sex Gange dels for grovt Tyveri for simpelt Tyveri tildels i Forbindelse med andre Ejendomsindgreb samt Løsgængereri, nemlig ifølge Københavns Kriminal- og Politiretsdomme af 22 April 1865, 14 August 1866, 10 September 1867 og 19 November 1870 henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage og, ifølge de to sidste Domme, Forbedringshusarbejde hver Gang i tre Aar, ifølge Ringsted Købstads Extraretsdom af 30 Maj 1874 med Tugthusarbejde i 4 Aar, ifølge Viborg Købstads Extraretsdom af 23 December s. A. med samme Art af Strafarbejde i 2 Aar, samt ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Maj 1883 for syvende Gang begaaet simpelt Tyveri i Medfør af Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 3 Aar. Han har derhos — foruden under sin militære Tjenestetid at have været ofte straffet ifølge Krigsretsdomme for disciplinære Forseelser samt engang for Brugstyveri og engang for Opsætsighed mod Politiet — fire Gange været straffet for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgængereri og Overtrædelse af Forordningen 10 December 1828, senest ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 August f. A. i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage. For det af ham nu udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 232 som for 8de Gang begaaet Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Nr. 192.

Advokat Halkier

contra

Mads Christian Iversen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 5 April 1887: Arrestanten Mads Christian Iversen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Maj 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Mads Christian Iversen for Tyveri. Efterat Husejer Hendrik Christian Sørensen af Hjortebakhus i Dorf den 1 Marts d. A. havde anmeldt for Politiet, at der var frastjaalet ham en Frakke, et Par Underbenklæder samt et Par Strømper, og at han havde Arrestanten mistænkt for at have begaaet dette Tyveri, blev Arrestanten den 4 s. M. anholdt i Hjalperup og ved sin Anholdelse bl. a. fundet i Besiddelse af en

Frakke, som han erkjendte havde tilhørt ovennævnte Sørensen. Arrestanten har imidlertid under de over ham derefter optagne Forhør vedholdende benægtet at have stjålet bemeldte Frakke, hvorimod hans Forklaring gaar ud paa, at han under et Ophold i Sørensens Hus den 22 Februar d. A. har afkjøbt Sørensen Frakken for 4 Kr., hvori skulde fradrages 1 Kr. 50 Øre, som Arrestanten havde tilgode hos Sørensen, samt 50 Øre for noget Brændevin, Arrestanten havde indkjøbt til Fortæring af ham og Sørensen, medens han betalte Sørensen 1 Kr. kontant og paa-tog sig for den resterende Krone at udføre noget Arbejde i Sørensens Hus. Vel har nu Sørensen benægtet at have solgt Arrestanten Frakken, idet han har paastaaet, at han med fuld Sikkerhed ved, at der slet ikke har været Tale imellem dem om en saadan Handel, men da Sørensen dog har erkjendt, at Arrestanten den ovennævnte Dag har været i Besøg hos ham, og det ikke er aldeles uantageligt, at Sørensen, der maa antages ved denne Lejlighed i Forening med Arrestanten at have nydt en saa betydelig Mængde Brændevin, at han maa være bleven i en ikke ringe Grad beruset, i denne sin berusede Tilstand kan have indladt sig i en Handel med Arrestanten om Frakken uden senere at have nogen Erindring derom, findes det betænkeligt at forkaste Arrestantens Anbringende om at have afkjøbt Sørensen bemeldte Frakke, paa hvilken Arrestanten ikke har lagt Dølgemaal, idet han nemlig var iført samme, da han den 25 Februar indfandt sig i Christen Christensens Hus ved Storskoven for at søge efter Sørensen, og det kan saaledes ikke imod hans Benægtelse anses godtgjort, at han med Hensyn til Frakken har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar. Derimod har han, efter i de første over ham optagne Forhør at have benægtet at have stjålet de i Sørensens Anmeldelse til Politiet ommeldte Underbenklæder og Strømper, i et Forhør den 14 Marts vedgaaet at have tilegnet sig samme, og har han i saa Henseende nærmere forklaret, at han, der, efter den 22 Februar at have indfundet sig i Sørensens Hus, var forbleven sammesteds indtil den 24 Februar for at vente paa, at Sørensen, som den 23 Februar om Formiddagen var gaaet bort fra sit Hus iført en Del af Arrestantens Klædningsstykker, skulde komme tilbage og aflevere disse, har, da Sørensen ikke kom tilbage, givet sig til at søge efter ham i Omegnen og endelig den 25 Februar fundet ham i Christen Christensens Hus ved Storskoven. Efter her at have faaet sine Klædningsstykker tilbage, besluttede han, der efter sin Forklaring var bleven ærgerlig over den megen Ulejlighed, han havde haft dermed, imidlertid at holde sig skadesløs herfor ved at tilegne sig de ovennævnte Underbenklæder og Strømper, som han under sit Ophold i Sørensens Hus havde lagt Mærke til henlaa paa Husets Loft, og efter strax at være vendt tilbage til Sørensens Hus udførte han dette

sit Forsæt. Iøvrigt har Arrestanten, efter under denne Sag at være sat under Tiltale for Tyveri, ved sin Defensor for Underretten ladet anbringe for bemeldte Ret, at Sørensen, der under Arrestantens Ophold i hans Hus den 23 Februar havde samtykket i, at Arrestanten blev boende hos ham hele Sommeren, har, da Arrestanten derpaa spurgte ham, hvor høj Lejeafgift der skulde svares, yttret, at han skulde slet intet betale i Leje, men maatte benytte Huset og alt, hvad der fandtes i samme, ganske som sin Ejendom, og at Arrestanten som Følge heraf stødse siden har været af den Formening, at han havde fuld Benyttelsesret derover, altsaa ogsaa over Underbenklæderne og Strømperne, som han den 25 Februar satte sig i Besiddelse af, men til dette aldeles usandsynlige Anbringende, der er i bestemt Strid med Arrestantens Tilstaaelse i Forhøret den 14 Marts, vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages. Underbenklæderne, som Arrestanten var iført ved sin Anholdelse, og Strømperne, som Arrestanten den 4 Marts, forinden han den nævnte Dag anholdtes, havde skjult i en Mark i Nærheden af en Gaard i Hjallerup, hvor de senere efter hans Anvisning fandtes, ere, efter under Sagen tilsammen at være vurderede til 1 Kr. 50 Øre, tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning af Afsavnet af samme. For sit sidst omhandlede Forhold vil Arrestanten — der er født i Aaret 1834 og som tidligere har været straffet i Følge Overrettens Dom af 22 Juni 1868 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Følge Højesteretsdom af 9 Juni 1875 efter Straffelovens § 203 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, i Følge Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 20 April 1880 for Tyveri og Betleri efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 47, og efter Lov 3 Marts 1860 § 8 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, i Følge samme Rets Dom af 9 Marts 1881 for Bedrageri efter Straffelovens § 254 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Følge samme Rets Dom af 19 Juli 1881 for Brandstiftelse og Tyveri efter Straffelovens §§ 281, 282 og 231, jfr. § 62 med Tugthusarbejde i 2 Aar, i Følge samme Rets Dom af 7 Marts 1884 for Tyveri og Betleri efter Straffelovens § 231 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, i Følge samme Rets Dom af 21 September 1886 for Forsøg paa Røveri efter Straffelovens § 243 jfr. § 46 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og i Følge samme Rets Dom af 29 December 1886 som for 4de Gang begaaet Hæleri i Medfør af Straffelovens § 241 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — nu være at anse for fjerde Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 eller som for femte Gang begaaet Hæleri efter samme Lov § 238 jfr. § 241 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende

bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 183. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Frederik Christian Petersen (Def. Klubien),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1887: Arrestanten Frederik Christian Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Engberg, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 Oktober 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 22.

Torsdagen den 28 Juli.

Nr. 183.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Frederik Christian Petersen (Def. Klubien).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frederik Christian Petersen for Forsøg paa Tyveri og sigtes i saa Henseende for den 4 Oktober f. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 5 at have i tyvagtig Hensigt og ved Hjælp af falsk Nøgle skaffet sig Adgang til et aflaaaset Kvistværelse i Ejendommen, Hovedvagtsgade Nr. 2, hvilket Værelse af Frøken Henriette Hansen afbenyttes som Pulterkammer. Arrestanten har benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han har forklaret, at han slet ikke har været i Ejendommen til den anførte Tid, men først senere hen paa Aftenen og da kun i dens Gaard for der at lade sit Vand. Skomagermester Jens Petersen, der bor i bemeldte Ejendom, har imidlertid edelig forklaret Følgende: Den omhandlede Dag om Eftermiddagen Kl. ca. 5 stod han i Gadedøren til den nævnte Ejendom, i hvilken han tillige har Butik, og saa da en Person, som han bestemt har gjenkjendt i Arrestanten, gaa op ad Hovedtrappen. Da han vidste, at Arrestanten var tidligere straffet, passede han paa ved Indgangen til Ejendommen for at se, om Arrestanten skulde føre Noget bort fra Ejendommen, men da Arrestanten i Løbet af ca. $\frac{1}{2}$ Time ikke kom ned, underrettede han sin Hustru om Sagen og forlod Indgangsdøren. Kl. ca. 7 samme Aften bemærkede han, at Arrestanten atter begav sig ind i Ejendommen; han standsede ham da og

spurgte ham om, hvem han skulde tale med, og da Arrestanten svarede, at han skulde tale med en Fru Christensen fra Nykjøbing paa Falster, gjorde han Arrestanten opmærksom paa, at der Ingen boede i Huset af dette Navn. Hertil yttrede Arrestanten, at saa var han gaaet fejl, han skulde ind i Nr. 4. Petersen fulgte da efter ham ind i denne Ejendom og bemærkede, at Arrestanten ringede paa Døren til 2 Sal og spurgte efter Fru Christensen, men det viste sig, at der heller ikke der boede Nogen af det anførte Navn. Skomager Petersens Hustru, Caroline Neidhardt, har i Tilslutning hertil edelig forklaret, at efterat hendes Mand ved den af ham omforklarede Lejlighed havde meddelt hende, at en tidligere straffet Person var gaaet op i Ejendommen, saa hun fra Gaarden en Person, der i Udseende kunde passe paa Arrestanten, gaa ned ad Hovedtrappen og ud ad Gadedøren. Hun gik nu op til Kvistetagen sammen med tvende hos Frøken Hansen tjenende Piger, som hun mødte paa Trappen, og de opdagede da, at Døren til det ommeldte Pulterkammer var oplukket, idet Laasene for samme vare aabnede. De nævnte Tjenestepiger Amalie Christensen og Christine Nielsen have fremdeles edelig forklaret, at da de den omhandlede Eftermiddag Klokken mellem 4 og 5 opholdt sig i Gaarden til Ejendommen i Hovedvagtsgade Nr. 2, saa de en Mandsperson, i hvem de med Bestemthed have gjenkjendt Arrestanten, kigge ud af et Vindu paa Trappegangen til 3die Sal, og da de ca. 1/2 Time efter gik op paa Loftet, mødte de Arrestanten, som gik ned ad Trappen. Petersens Hustru kom nu op til dem, og ved i Forening med hende at undersøge Forholdene, fandt de, at Laasene for Døren til det omhandlede Pulterkammer vare aabnede. Konditorsvend Peter Andreas Schreiber og Hustru Johanne Marie Nielsen have endvidere edelig forklaret, at de, som bebo en Lejlighed i Kvistetagen i den omhandlede Ejendom og forlod denne den omhandlede Dag om Eftermiddagen Kl. ca. 3, ere sikkre paa, at Døren til det omhandlede Pulterkammer da var aflaaaset, idet de, da de passerede forbi den, vare særlig opmærksomme paa, hvorvidt Saadant var Tilfældet, da der tidligere var begaaet Tyveri fra Kvistetagen. Frøken Henriette Hansen har edelig forklaret, at hun sidst var oppe paa det omhandlede Pulterkammer mindst ca. 14 Dage før den 4 Oktober f. A. og aldeles bestemt véd, at hun da aflaaede begge de før nævnte anbragte Laase. Efter hvad hun selv har udsagt og efter hvad hendes ovennævnte Tjenestepiger have bekræftet, har der derhøjs ikke senere været Nogen i lovligt Ærinde paa bemeldte Kammer. Af de af hende, hendes Søster Elisa Hansen og hendes nævnte Tjenestepiger afgivne Forklaringer fremgaar endelig, at efterat det var opdaget, at Døren til Pulterkamret den 4 Oktober f. A. var bleven aabnet, fandtes der tydelige Spor af, at nogle i

Kammeret værende Gjemmer vare blevne undersøgte, uden at der dog var stjaalet nogen af de derværende Gjenstande. Efter hvad der fremdeles er oplyst, var bemeldte Pulterkammer aflaaaset med 2 Laase, som vare af forskjellig Konstruktion og af hvilke den ene var en Smæklaas. Ved sin Anholdelse den 4 Oktober f. A. Klokkeren lidt over 7 fandtes Arrestanten i Besiddelse af ialt 14 Nøgler, om hvilke en under Sagen afhørt Smedemester har erklæret, at de udgjøre en fortrinlig Samling til hermed at oplukke aflaaasede Døre og Gjemmer. Efter hvad Arrestanten har paastaaet, havde han ved sin Anholdelse 6 af disse i sin højre Frakkelomme, men efter hvad den Betjent, der visiterede ham, edelig har udsagt, havde han kun to af de ommeldte Nøgler i sin højre Frakkelomme, medens Resten laa i hans andre Lommer. Om disse to Nøgler, der efter Udsagn af den omhandlede Smedemester ere filede ud for at passe til forskjellige Smæklaase, er det nu under Sagen godtgjort, at de netop have passet til og med Lethed kunnet aabne hver en af de ommeldte for Pulterkammeret anbragte Laase, der — som meldt — vare af forskjellig Konstruktion. Sluttelig bemærkes, at Arrestanten har erkjendt, at han, da han kort før sin Anholdelse talte med Skomagermester Petersen, har udtalt til denne, at han søgte en Fru Christensen fra Nykjøbing paa Falster. Med Hensyn hertil har han forklaret, at en Fru Christensen, der havde boet paa et af ham opgivet Sted i Nykjøbing paa Falster, havde anmodet ham om at komme op i Ejendommen Hovedvagtsgade Nr. 4 for at opsætte nogle Rullegardiner. Det er imidlertid oplyst, at der ikke paa det af Arrestanten opgivne Sted i Nykjøbing har boet nogen Dame af det anførte Navn, ligesaalidt som nogen saadan Dame paa den Tid, Arrestanten blev anholdt, boede eller havde boet i Hovedvagtsgade Nr. 4. Efter det saaledes Foreliggende maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at der den 4 Oktober f. A. om Eftermiddagen mellem Klokkeren ca. 3 og Klokkeren ca. 5 er gjort Forsøg paa at begaa Tyveri fra det ommeldte Pulterkammer i Ejendommen Hovedvagtsgade Nr. 2, hvis Dør er bleven aabnet ved Hjælp af to falske Nøgler, at Arrestanten til bemeldte Tid har været oppe i Ejendommens øverste Del, uden at han har havt noget lovligt Ærinde i samme, at han ved løgnagtige Forklaringer har søgt at lægge Dølgemaal paa, at han har været paa Gjærningsstedet, samt at han er funden i Besiddelse af tvende Nøgler af forskjellig Konstruktion, der have vist sig at passe til de tvende Laase, hvormed Døren holdtes lukket, og naar hertil kommer, at Arrestantens Forklaringer i det Hele bære Præg af Tilbageholdenhed og Usandfærdighed, samt at han som nedenfor nævnt har været anset to Gange for Tyveri — sidste Gang trods hans Benægtelse for Indbrudstyveri fra et Kvistkammer, forøvet ved Hjælp af falsk Nøgle — og senere

har været sigtet gjentagne Gange for Tyverier af lignende Beskaffenhed — saa findes der at foreligge et efter Frd. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i bemeldte Forsøg paa Tyveri, hvilket efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder maa anses forøvet indbrudsvis. Arrestanten er født 22 Juni 1841 og anset: ifølge Rettens Dom af 5 April 1864 efter Frd. 11 April 1840 §§ 1, 64 jfr. 62, 2det Led og 76 jfr. § 42 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Højesteretsdom af 20 Februar 1879 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge nærværende Rets Dom af 19 September 1885 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Led, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandagen den 29 August.

Nr. 214.

Advokat Nellemann

contra

Carl Christian Mouritz Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juni 1887: Arrestanten Carl Christian Mouritz Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøcher og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Carl Christian Mouritz Olsen for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Efterat Arrestanten i Marts Maaned d. A. havde lejet et møbleret Værelse ugevis af Gaardskarl Hans Christophersen, har han den 15 April d. A. tilvendt sig og til Handelsmand Carl Lauritz Frederiksen, som var i Besøg hos ham, solgt dels en Vadsæk og en Pose Fjer af Værdi tilsammen 3 Kr., hvilke Gjenstande tilhørte Christophersen og beroede i det af Arrestanten lejede Værelse, men ikke vare betroede til hans Brug eller i hans Varetægt, dels en Børste af Værdi 25 Øre, som Christophersen havde overladt ham til Benyttelse. Arrestanten og Frederiksen begave sig derefter ud i Byen, og medens de her opholdt sig i en Beværtning, solgte Arrestanten svigagtig til Frederiksen et Klædeskab, der hørte til Møblerne i det af ham lejede Værelse, for 10 Kr., hvoraf han strax modtog de 5 Kr. paa Haanden. Iøvrigt fik Frederiksen ikke Skabet udleveret, idet han noget senere samme Dag mødte Christophersen og af denne erfarede, at Skabet ikke tilhørte Arrestanten. Dette er vurderet til 16 Kr. Arrestanten er født den 2 Februar 1851 og anset ved Højesteretsdom af 31 Marts 1876 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, sammenholdt med §§ 54 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Domme af 1 Februar 1881, 28 Januar 1883 og 12 August 1884 efter Straffelovens § 230, første Led med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, efter dens § 231, første Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 18 Maaneder og ved Dom af 8 Februar d. A., afsagt inden denne Rets første Afdeling for offentlige Politisager, efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 228. Højesteretssagfører Hansen
contra
Ane Kirstine Hansen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Hindsholms Herreds Extrarets Dom af 2 Mai 1887: Arrestantinden Ane Kirstine Hansen bør til Forbedringshusarbejde i 2 Aar at hensættes og samtlige af Arrest med Varetægt og Aktion in casu lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møller, 22 Kr. og Defensor, Prokurator Kramer, 20 Kr. at betale. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar, og at Salærerne til Sagfører Møller og Prokurator Kramer fastsættes til 12 Kr. for hver. I Salær til Prokuratorerne Lange og Bøcher for Overretten, betaler Arrestantinden Ane Kirstine Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Hindsholm Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Ane Kristine Hansen aktioneret for Tyveri og Bedrageri, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Arrestantinden har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser. Arrestantinden har den 13 December f. A. fra-stjaalet Arbejdsmand Otto Hansens Enke i Odense en til 4 Kr. vurderet ulden Kjolenederdel og den 11 Januar d. A. Røgter Frederik Jensens Hustru i Maale et Halvsilketørklæde og et

uldent Hovedstykke, der tilsammen ere vurderede til 2 Kr. Arrestantinden, der begge Steder havde logeret hos de Bestjaalne om Natten, tilvendte sig ved sin Bortgang de anførte Klædningsstykker fra Steder, hvortil der var uhindret Adgang. I December f. A. solgte Arrestantinden svingagtig til egen Fordel en Dyffelskaabe og en Bisamkrave, som hun havde laant af Rebslager Lunds Enke i Odense, der har ansat Kaaben og Kraven til en samlet Værdi af 17 Kr. Den 13 December s. A. indfandt Arrestantinden sig hos Syerske Rasmine Johansen i Dalum, for hvem hun udgav sig for en Datter af Skolelæreren i Stenløse, og bestilte hende til at komme til Stenløse Skole og sy, i hvilket Øjemed hun foregav at ville afhente hende en følgende Dag med Heste og Vogn. Da Arrestantinden beklagede sig over at have glemt sit Schawl hjemme, laante Rasmine Johansen hende sit uldne Schawl — der er vurderet til 5 Kr. — imod at kun skulde tilbagelevere det i Løbet af nogle faa Dage. Ved samme Lejlighed købte Arrestantinden 10 Alen Blonder af Rasmine Johansen, saaledes at Betalingen — der efter Rasmine Johansens Forklaringer var ansat til 2 Kr., medens Arrestantinden ikke vil kunne erindre, at der blev aftalt en bestemt Pris — skulde erlægges, naar Sidstnævnte efter den trufne Aftale kom til Stenløse for at sy. Dengang Arrestantinden blev anholdt, den 12 Januar d. A., havde hun endnu ikke tilbageleveret Schawlet eller betalt Blonderne, hvilke sidste hun efterhaanden overlod Forskjellige for Fødevarer, og har hun i førstnævnte Henseende forklaret, at hun, efter at have laant Schawlet af Rasmine Johansen, ikke senere havde tænkt paa Tilbagelevering, medens hun ej heller bestemt tilsigtede at fravende hende det. Arrestantinden, der er født den 7 August 1858, er tidligere anset ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 9 Juli 1872 efter Straffelovens §§ 228, 251, 253, 256 cfr. 21 med rimpelt Fængsel i 14 Dage, ved Lunde og Skam Herreders Extraretsdom af 19 Oktober 1876 efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Muckadell Birks Extraretsdom af 5 Februar 1879 efter Straffelovens §§ 251 og 253, begge tildels sammenholdte med § 46 og efter § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 11 Juni 1879 efter Straffelovens § 251, cfr. tildels § 46, og efter §§ 53 og 247 samt Lov af 3 Marts § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 4 August 1880 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rudkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 24 August 1881 efter Straffelovens § 251 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Odense Herreds Extraretsdom af 20 November 1882 efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar

og ved Lehns Birks Extraretsdom af 19 September 1884 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og Lov af 3 Marts 1860, §§ 1, 3 og 5, ligeledes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. For sit under nærværende Sag omhandlede Forhold vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, 253 og 257, og findes Straffen at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Med Modifikation herefter vil Underrettsdommen, der har fastsat Straffen til lige Arbejde i 2 Aar og rettelig paa-lagt Arrestantinden Sagens Omkostninger, være at stadfæste, dog at Salærerne til Sagfører Møller og Prokurator Kramer bestemmes til 12 Kr. for hver.

Nr. 240. Højesterets-sagfører Hansen
 contra
 Jørgen Albert Andersen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Sønder Herreds Extrarets Dom af 20 Juni 1887: Arrestanten Jørgen Albert Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale de med hans Arrest og denne Aktion forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Fasting og Zvick, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1887: Arrestanten Jørgen Albert Andersen bør hen-sættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Jacobsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efter-kommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Jørgen Albert Andersen, der under nærværende fra Lollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag er aktioneret for Tyveri, er det ved hans egen ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han, der den 31 Mai d. A. havde forladt sin Tjeneste og var blottet for Subsistentsmidler, Dagen efter, i den Hensigt at skaffe sig Noget at spise, i Indsieder Niels Frederiksens Bolig i Støby, hvor han vidste, at der Ingen var hjemme, steg ind i samme igjennem en Vindusaabning, efterat have udtaget Vinduet ved at frabeie de Søm, der fastholdt dette, og her fra et aabent Skab tilvendt sig et Par Skiver Brød, omtrent et halvt Fjerdingspund Smør og ligesaameget Kjød, hvilke Fødevarer tilsammen ansatte til en Værdi af 1 Kr., han efter at have forladt Huset og igjen paasat Vinduet fortærede i en Skov i Nærheden. Det er ligeledes godtgjort, at Arrestanten den 2 Juni d. A. i samme Hensigt og paa samme Maade forskaffede sig Adgang til bemeldte Hus, men da han ingen Mad fandt, bortfjernede sig uden at medtage Noget. For det ommeldte Forhold, for hvilket Niels Frederiksen har begjært Arrestanten straffet, vil denne, der er født den 2 Marts 1867, og som ved Nakskov Kjøbstads Extraretsdom af 16 November 1882 er anset efter Straffelovens § 235 og § 257 jfr. med § 253, sammenholdt med § 37, med 10 Rottingslag, men iøvrigt ikke er funden tidligere straffet, være at anse efter Straffelovens § 235, tildels sammenholdt med nævnte Lovs § 46, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 jfr. § 46 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, være at forandre, medens bemeldte Dom i Henseende til Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, findes at burde stadfæstes.

Nr. 210. Højesteretssagfører Shaw
contra
Peter Madsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Mai 1887: Arrestanten Peter Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsee og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Madsen, der er født 20 August 1831 og anset blandt Andet ifølge Rettens Dom af 17 Marts 1874 efter Straffelovens § 230, første Led, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 13 April 1874, og senest ifølge Rettens Dom af 29 Mai 1886 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Efter hvad der under Sagen er oplyst, blev der den 26 Januar d. A. frastjaalet Marchandiser Hans Christian Schlippe et Forklæde, et Par Benklæder og et Stykke Flonel, hvilke ham tilhørende Gjenstande hang sammenheftede i hans Butik, hvortil Adgangen paa den Tid, Tyveriet maa antages udført, var uhindret. Ved sin Anholdelse samme Dags Aften fandtes Arrestanten i Besiddelse af tre tilsvarende Gjenstande, af hvilke han dog har paastaaet at være kommen i Besiddelse paa lovlig Maade, idet han vil have købt dem af en ham ubekjendt Mandsperson. Da der imidlertid ved samtlige de

i Sagen fremkomne Oplysninger maa anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de i Arrestantens Besiddelse forefundne Gjenstande ere de ovennævnte til Beholdningen i Schlippes Butik hørende Værer, da der er aflagt behørig Tilhjemlingsed med Hensyn til dem, og da der intet Hensyn kan tages til Arrestantens ganske ubestyrkede Anbringende om sin Adkomst til bemeldte Gjenstande, saa foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11 jevnfør Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af disse, til ialt 1 Kr. vurderede Gjenstande, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke vise tilstrækkelig hen til, at han selv har stjaalet dem. Forsaavidt der under Sagen har været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, er det vel oplyst, at Arrestantens Evner ere noget svækkede paa Grund af hans Drikfældighed, men efter alt det Fremkomne, derunder en af Retslægen den 19 April d. A. afgiven Erklæring, maa han dog anses for fuldstændig tilregnelig. Som Følge af det Anførte og da der efter Straffelovens § 61 ikke vil kunne tillægges den ovennævnte Arrestanten overgaaede Dom af 17 Marts 1874 nogen Gjentagelsesvirkning under denne Sag, vil han være at anse efter Straffelovens § 238, for første Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 30 August.

Nr. 221.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Julie Vilhelmine Dorthea Togsverd, Petersens Enke
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1887: Arrestantinden Julie Vilhelmine Dorthea Togsverd, Petersens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Winther og Hvalsøe, 20 Kroner til hver, og til den for Arrestantinden subsidiært

beskikkede Defensor, Kancelliraad Bredstrup i Randers, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Julie Vilhelmine Dorthea Togsverd, Petersens Enke, der er født den 23 December 1839 og anset bl. A. ifølge Højesterets Dom af 21 Januar 1884 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 27 August 1886 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, i hvilken Forbrydelse hun sigtes for at have gjort sig skyldig med Hensyn til en under Sagen tilstedekommen Pude, der efter derom af Grosserer Henry Marius Niensens Hustru, Agnes Balle, foretagen Anmeldelse og senere i Retten afgiven Forklaring blev hende og hendes Mand frastjaalen den 13 November f. A., idet den blev borttagen fra en Barnevogn, som hun havde ladet henstaa i en Port, hvortil der var uhindret Adgang. Arrestantinden har nu vel benægtet at have stjaalet bemeldte Pude og overhovedet at have gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed med Hensyn til samme, men da det ved, hvad hun har erkjendt, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at hun den 13 November f. A. har indfundet sig med Pudens i en Pantelaanerforretning for at pantsætte den og saaledes har været i Besiddelse af den, da Bestjaalnes Ejendomsret til den er bevist og behørig Tilhjemlingsed er aflagt med Hensyn til den, og da der ikke findes at kunne tages noget Hensyn til Arrestantindens som Hjemmel for hendes Besiddelse af Pudens afgivne Forklaring om, at hun i god Tro har modtaget den af et andet Fruentimmer for at pantsætte den for hende, saa foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frd. 8 September 1841

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Rasmussen, der er født den 21 December 1851 og ikke funden forhen straffet, for falsk Angivelse og Forsøg paa Omgængelse mod Naturen. I Anledning af en i Slutningen af Februar d. A. til Politiet indløben anonym Skrivelse, hvori Opmærksomheden henledes paa, at Arrestanten formentes at have gjort sig skyldig i unaturlig Omgang med sine Tjenestekarle, bleve tvende af disse, nemlig Jens Madsen, der havde tjent hos Arrestanten fra 7 November f. A. til 23 Januar d. A., og Johan Gottfred Lundgreen, der havde tjent hos Arrestanten siden Begyndelsen af indevæne Aar, af Politiet afæskede Forklaring om Arrestantens Forhold til dem, og da Førstnævnte herunder sigtede Arrestanten for at have gjort Forsøg paa at drive Omgængelse mod Naturen med ham, blev Arrestanten, der nægtede Rigtigheden af den mod ham rejste Sigtelse, den 1 Marts d. A. arresteret. I et den 4de s. M. afholdt Forhør, hvori han fastholdt Rigtigheden af den af ham for sit eget Vedkommende afgivne Forklaring, erklærede han, at han havde meget mere Grund til at sigte de tvende nævnte Karle for Omgang mod Naturen, medens de tjente hos ham, og angav han i saa Henseende nærmere, at Jens Madsen et Par Gange havde ført Arrestantens Lem ind i sit eget Endehul og derefter arbejdet med Enden, uden at Arrestanten dog mindedes, hvorvidt Sæden gik fra ham ved disse Lejligheder, og at Lundgreen nogle Gange havde stukket sit Lem ind i hans — Arrestantens — Endehul, idet han samtidig omslyngede Arrestanten med begge sine Arme og trykkede ham op til sig og derefter arbejdet med Lemmet inde i Endehullet, indtil Sæden — efter hvad Arrestanten antog — gik fra ham. Saavel Madsen som Lundgreen have med Bestemthed benægtet Rigtigheden af de mod dem rejste Sigtelser, og under Sagen har Arrestanten da ogsaa erkjendt, at de ere urigtige og at ingen af de nævnte Personer — Arrestanten bevidst — have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold; forsaavidt han herefter i et den 17 Juni d. A. afholdt Forhør atter har udsagt, at han dog er mest tilbøjelig til at tro, at Lundgreen har gjort Forsøg paa at stikke sit Lem ind i hans — Arrestantens — Endehul, kan der intet Hensyn tages til dette Foregivende. Med Hensyn til Sigtelsen mod Madsen har Arrestanten først erklæret, at han ikke mindes, af hvilken Grund han fremkom med den, og senere, at han fremsatte den, fordi han da ikke huskede rettere, end at Madsen havde gjort sig skyldig i det omhandlede Forhold, og med Hensyn til Sigtelsen mod Lundgreen har han udsagt, at han, da han fremsatte den, havde en Formening om, at den var rigtig, idet han ansaa det for muligt, at Lundgreen kunde, medens Arrestanten sov, have forsøgt at drive Omgængelse mod Naturen med ham, hvorhos han senere har paastaet, at han,

da han fremsatte den ommeldte Sigtelse, endog var overbevist om, at den var rigtig, men til disse i sig selv usandsynlige og af det iøvrigt Fremkomne ganske ubestyrkede Anbringender findes der ikke at kunne tages Hensyn, og idet det herefter og efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke lader sig betvivle, at Arrestanten ved Fremsættelsen af de nævnte Sigtelser har været sig deres Usandhed bevidst, vil han ikke kunne undgaa Ansvar for at have gjort sig skyldig i falsk Angivelse. Medens den af Arrestanten mod Jens Madsen rejste Sigtelse ikke har paaført denne videre Ulemper, foranledigede Arrestantens Sigtelse mod Lundgreen, hvis Rigtighed han fastholdt i flere Forhør, at denne i en Ugestid blev belagt med Varetægtsarrest. Forsaavidt Arrestanten dernæst sigtes for Forsøg paa Omgængelse mod Naturen, har han, efter Udvisende af Forhørsprotokollen i et den 5 Marts d. A. afholdt Forhør tilstaaet, at medens Jens Madsen tjente hos ham og en Tid laa i samme Seng som Arrestanten, har han — Arrestanten — 2 Gange, medens Madsen sov, slynget sine Arme om ham og i den Hensigt at pleje legemlig Omgang med ham, stukket sit mandlige Lem hen til hans Endehul og forsøgt at presse det ind, hvilket dog ikke er lykkedes ham, da Madsen begge Gange vaagnede og forhindrede ham i at opnaa sin Hensigt, samt i et den 12 s. M. afholdt Forhør gjentaget denne sin Tilstaaelse om 2 Gange at have forsøgt paa at presse sit mandlige Lem ind i Madsens Endehul, for paa denne Maade at pleje legemlig Omgang med ham. I senere Forhør har han imidlertid nægtet nogensinde at have stukket sit Lem hen til Jens Madsens Endehul, end sige forsøgt at presse det ind i dette, og nægtet at have i de den 5 og 12 Marts d. A. afholdte Forhør afgivet Tilstaaelse om at have udvist saadant Forhold eller ialtfald at kunne mindes at have afgivet saadan Tilstaaelse. Ligesom der imidlertid efter de af Undersøgelsesdommeren og det øvrige Retspersonale afgivne Erklæringer intet Hensyn findes at kunne tages til Arrestantens sidstnævnte Foregivende, og der derfor maa gaas ud fra, at Arrestanten har afgivet bemeldte Tilstaaelse, saaledes kan det, da dens Rigtighed er bestyrket af Sagens andre Oplysninger, ikke tillæges nogen Betydning, at han senere har fragaaet den, og den vil derfor være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 177, jfr. § 46 og efter dens § 225 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 226.

Advokat Levinsen

contra

Niels Peter Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 26 Mai 1887: Arrestanten Niels Peter Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar, saa bør han og i Erstatning til Proprietær Gåsloff i Braa betale 22 Kr. og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Kralund, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Zahn, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juni 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver og i Godtgjørelse til Førstnævnte for Udlæg til en Oversættelse 4 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 Oktober 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 23.

Tirsdagen den 30 August.

Nr. 226.

Advokat Levinsen

contra

Niels Peter Jensen (Def. Asmussen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Peter Jensen — der er født i Aaret 1843 og som tidligere, efter 2 Gange at være straffet for Tyveri, begge Gange i Forbindelse med Falsk har været anset ifølge Højesteretsdom af 22 December 1869 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar ifølge Overrettens Dom af 4 Marts 1872 for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, dels 1ste, dels 2det Led, eller som for 4de Gang begaaet Hæleri efter § 241 med Tugthusarbejde i 3 Aar, samt ifølge Jerlev og Brusk Herreders Extra- retsdom af 11 Mai 1876 efter bemeldte Lovs § 247 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Falsk. Hvad Sigtelsen for Falsk angaar, maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder. Da Arrestanten — der, efterat han havde udstaaet den ovennævnte, ham i 1876 idømte Straf og derefter havde giftet sig, men i Juli 1881 havde mistet sin Hustru, var kommen i Tjeneste paa en Gaard paa Braa Mark i Stenderup Sogn, men i Slutningen af September 1882 hemmelig havde forladt denne Tjeneste paa Grund af, at hans Husbond havde gjort Skridt til at lade ham anholde i Anledning af et Faaretyveri, hvorom Nærmere nedenfor, og havde begivet sig til Hertugdømmet Slesvig, hvor han ifjor Efteraar

tog Bolig i Haderslev — under sit Ophold der havde fattet det Ønske at indgaa Ægteskab med en Pige, der tjente i samme By, men var hjemmehørende paa Fyen, og det, efter hans Forklaring, var blevet sagt ham, at han lettere vilde kunne blive gift nord for Grændsen end syd for denne, henvendte han sig i November s. A. personlig til den daværende Sognepræst for Taps Sogn, Pastor Lütken, med Anmodning om at foretage den fornødne Lysning og derefter forrette Vielsen. Da Pastor Lütken, der erklærede sig villig hertil, imidlertid forlangte, at Arrestanten forinden skulde skaffe et Hjemstedsbevis fra sin Forsørgelseskommune, hvilken Arrestanten for Pastor Lütken opgav at være Skjörping Sogn ved Aalborg, samt en Attest for, at han ikke havde oppebaaret urefunderet Understøttelse, men derhos gjorde Arrestanten bekendt med, at han om 14 Dage forlod Taps for at overtage et andet Embede, fattede Arrestanten — der, efter hvad han har udsagt, først havde tænkt paa at rejse til Skjörping for at faa de nævnte Attester — saavidt han husker, Dagen efterat han var hjemkommen fra sit ommeldte Besøg hos Pastor Lütken, den Beslutning selv at udfærdige Attesterne, hvad han, efter sin Forklaring, besluttede sig til, fordi han befrygtede, at der vilde hengaa for lang Tid, hvis han skulde rekvirere dem fra Skjörping Sogneraad. I dette Øjemed lod Arrestanten, der, efter hvad han har forklaret, antog det for nødvendigt, at Attesterne forsynedes med Segl, hos en Guldsmed i Haderslev forfærdige et Signet, hvori var indgraveret „Skjörping Sogneraad“, og efterat have faaet dette, skrev Arrestanten, uden dertil at have nogen Bemyndigelse fra det vedkommende Sogneraads Side, to Attester, hvoraf den ene indeholdt en Attestation om, at Arrestanten ingensinde havde nydt nogen Understøttelse af Sognet, og den anden, der var overskrevet „Hjemsteds Bevis“, gik ud paa en Bevidnelse om, at Arrestanten, som det i Attesten hedder, var sogneberettiget i Skjörping Sogn, samt at Sogneraadet sammesteds forpligtede sig til at modtage ham med Hustru og Børn, hvis han nogensinde skulde komme til at trænge, og hvis han ikke, som det hedder i Attesten, „i dette Tidsrum har erhvervet sig borggelig Hjemstavn noget andet sted enten i Ind- eller Udlandet“, og disse Attester, som begge af Arrestanten dateredes: „Skjörping, den 21 November 1886“, underskrev han med Navnet Chr. Vestegaard, idet han derhos paa den sidstnævnte Attest ved Underskriften vedføjede Betegnelsen „Sonneraads Formand“, hvor han under Underskrifterne paatrykte hver af Attesterne et Segl ved Hjælp af det ommeldte Signet, hvilket han derpaa efter sin Forklaring kastede i Haderslev Fjord. De af Arrestanten saaledes udfærdigede Attester sendte han derefter til Pastor Lütken, der imidlertid fattede Mistanke om, at de vare falske og derfor sendte dem til Skjörping Sogneraad, hvorhos han — der allerede havde

foretaget to Tillysninger til det af Arrestanten bestilte Ægteskab — skriftlig underrettede Arrestanten om, at Lysningen midlertidig vilde blive afbrudt, da Attesterne ikke vare i Orden, ligesom han, efter senere fra bemeldte Sogneraad at have modtaget Meddelelse om, at Attesterne vare falske, meddelte dette til Arrestanten, der i Mellemtiden paany havde indfundet sig hos ham — uden at Arrestanten efter sin Forklaring dengang anede, at Pastor Lütken nærede nogen Mistillid til Attesternes Ægthed — med Anmodning om, at Vielsen maatte blive foretagen, naar de vare komne i Orden. Arrestanten har benægtet, at han ved Navnet Chr. Vestegaard har sigtet til nogen bestemt Person, og navnlig ikke til en i Skjærping boende Aftægtsmand, der tidligere har været Sognefoged der, og som, medens hans rette Navn er Lars Chr. Pedersen, i daglig Tale kaldes Christian Vestergaard, og denne Forklaring findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Feje til at forkaste. Iøvrigt har Arrestanten paa-staaet, at han i Virkeligheden er forsørgelsesberettiget i Skjærping Sogn — hvad dog Sogneraadet ikke har villet erkjende — samt at det forholder sig rigtig, at han ingensinde har modtaget nogen Fattigunderstøttelse af sin Forsørgelseskommune. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Tyveri, tilstod Arrestanten under den imod ham i den ovenomhandlede Anledning indledede Under-søgelse i et den 24 Januar d. A. optaget Forhør paa Forehold desangaaende, at han, medens han tjente paa den ovenommeldte Gaard paa Braa Mark, i August 1881 havde frastjaalet Gaardens Ejer, Proprietær Güsloff, et drægtigt Faar, som Arrestanten efter sin Forklaring tog ud af Gaardens Faareflok, medens denne græssede paa Marken, hvor Arrestanten var sat til at vogte dem, hvorhos han herom afgav en Forklaring, der nærmere gik ud paa, at han, efter at have tilvendt sig Faaret, som han for Güsloff foregav var blevet borte, først lod dette græsse i en Udkant af Ejendommen, men efter nogen Tids Forløb, da han stoledes paa, at Güsloff ikke vilde lægge Mærke til, at Flokken igjen var bleven fuldtallig, paany lod det græsse sammen med denne, samt at han, da Faaret i Foraaret 1882 havde faaet 2 Lam og disse vare voxede til, for ikke at vække Mistanke, naar han solgte Lammene, bad Güsloff om Tilladelse til at lade det ommeldte Faar, om hvilket han nu for denne foregav, at det var hans og at han hidtil havde haft det gaaende hos en Svoger, tilligemed Lammene græsse paa Ejendommen, hvorpaa han senere solgte Lammene for 22 Kr. Endvidere vedgik Arrestanten i samme Forhør, at han, medens han, som meldt, tjente Güsloff, en Dag — som det maa antages i Slutningen af Juli eller i Begyndelsen af August 1882 — da en Slagter havde været paa Gaarden og handlet dels med Güsloff, dels med en hos ham boende Aftægtskone, Johanne Marie Pedersdatter, om Faar, som Slagteren vilde afkjøbe dem, uden at dog nogen Handel

var kommen istand, havde, efterat Slagteren var tagen bort, uden Johanne Marie Pedersdatters Vidende og Samtykke sat sig i Besiddelse af et hende tilhørende Faar, der gik paa Marken sammen med Gaardens egne Faar, og efterat have trukket det hen til Bjerre Kro, til egen Fordel solgt det til den ommeldte Slagter for 28 Kr. Arrestanten forklarede derhos yderligere, at han nogle Dage, efterat han havde begaaet det sidstommeldte Tyveri, paa Forehold af Gnsloff tilstod saavel dette som det foran ommeldte for denne, der imidlertid, efter Arrestantens Forklaring, da lovede ham ikke at gjøre Anmeldelse derom. Disse Tilstaaelser har Arrestanten imidlertid under de senere i Sagen over ham optagne Forhør tilbagekaldt, idet han med Hensyn til det Faar, han efter sin ovenanferte Tilstaaelse havde frastjaalet Gnsloff, har forandret sin Forklaring derhen, at det var et Faar, der var kommen tilløbende til Gaardens Faareflok, hvorhos han med Hensyn til det Faar, han havde tilstaaet at have fravendt Johanne Marie Pedersdatter, først udsagde, at han af Gnsloff havde faaet Ordre til at trække det til Bjerre Kro og sælge det til den ommeldte Slagter, men derefter har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Johanne Marie Pedersdatter Dagen, efterat Slagteren havde været paa Gaarden, kom ud til Arrestanten paa Marken og yttrede, at hun syntes, at det var for lidt, Slagteren havde budt hende, men at hun maaske kunde lade det Faar gaa væk, som denne bød 28 Kr. for, samt at det var i Henhold til denne Udtalelse, at Arrestanten trak det paagjældende Faar til Bjerre og solgte det, som tidligere forklaret, men Arrestanten har dog erkjendt, at han til egen Fordel forbrugte en Del af den af ham for Faaret oppebaarne Betaling, og at han ikke strax omtalte Salget deraf enten for Johanne Marie Pedersdatter eller for Gnsloff, hvorimod han vil have underrettet Førstnævnte derom, forinden Gnsloff talte til ham om Sagen. Denne Arrestantens Tilbagekaldelse af de af ham angaaende de to ommeldte Tyverier afgivne Tilstaaelser er imidlertid aldeles ubestyrket, medens tvertimod hans Tilstaaelse af at have begaaet Tyverierne i alt Væsentligt ere bekræftede ved de af Proprietær Gnsloff og Johanne Marie Pedersdatter afgivne beedigede Forklaringer, og der vil derfor i Henhold til D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til hans Tilbagekaldelse deraf. Proprietær Gnsloff har paastaaet sig Værdien af de to ovenommeldte Lam erstattet med 22 Kr. af Arrestanten, hvorimod Johanne Marie Pedersdatter — der, efter hvad Arrestanten har erkjendt, af ham havde faaet Tilsagn om en Erstatning af 30 Kr. for det hende tilhørende, af Arrestanten solgte Faar — maa antages i saa Henseende at være fyldestgjort af Arrestanten. Forsaavidt denne endvidere har været sigtet for forskjellige andre Tyverier, bliver der, idet han ikke ved Underrettsdommen er fundet skyldig i disse, og bemeldte Dom alene er

appelleret efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende. Derimod vil Arrestanten for de to ovenomhandlede, af ham tilstaaede Tyverier samt for sit ovenanførte i Henseende til de to falske Attester udviste Forhold — for hvilket han, forsaavidt det er udøvet i Udlandet, ifølge Justitsministeriets Resolution af 4 Mai d. A. er sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 6 — være at anse dels for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 2det Led, eller som for 5te Gang begaaet Hæleri efter bemeldte Lovs § 238 jfr. § 241, dels efter samme Lovs § 270, jfr. §§ 275 og 271, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 67. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet** paa
Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat)

contra

Prokurator **Fr. Henriksen** og Grosserer **Johan Herholdt** som executores testamenti i Boet efter fhv. Silke-, Ulden- og Lærredshandler **Christian Henrik Luja Volqvartz** og tidligere afdøde Hustru **Inger Marie**, født **Lundgreen** (Ingen), .

betr. Spørgsm. om Skiftegebyr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 August 1886: De Indstævnte, Prokurator Fr. Henriksen og Grosserer Johan Herholdt, bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ligesom Lov om Betaling for Skifteforretninger af 30 November 1874 i § 1 har fastholdt den tidligere gjældende Regel, at der i Boer, som behandles af Testamentsexekutorer, ingen Skifteafgift skal svares, hvor det ikke ved Skiftets Begyndelse er givet, at den almindelige Skifteret ellers vilde have at

behandle Boet, saaledes er det uantageligt, at det skulde have været Meningen med Ordene i Lovens § 3 Nr. 2, i Modsætning til den tidligere Retstilstand at indskrænke Nedsættelsen af Skifteafgiften til det Tilfælde, at Boet virkelig udleveres Arvingerne, og udelukke det Tilfælde, at Forholdene inden Boets Optagelse til Slutning stille sig saaledes, at de, afset fra Indsættelsen af Testamentsexekutorer, ikke længere vilde gøre offentlig Skiftebehandling nødvendig. Som Følge heraf, og da det i den indankede Dom rettelig er antaget, at de foreliggende testamentariske Bestemmelser om Baandlæggelsen af nogle af Arvingernes Lodder ikke i og for sig kunde have nødvendiggjort offentligt Skifte, maa det billiges, at de Indstævnte ere frifundne for Citanternes Tiltale. Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, vil derfor være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Repartitionen i Boet efter den under 17 Februar 1883 døde Silke-, Ulden- og Lærredshandler Christian Henrik Luja Volquartz og dennes tidligere afdøde Hustru, Inger Marie, født Lundgreen blev Skifteafgiften af de Indstævnte, Prokurator Fr. Henrichsen og Grosserer Johan Herholdt, der som executores testamenti fortsatte Behandlingen af bemeldte, oprindeligt af afdøde Højesteretsadvokat Henrichsen som executor testamenti behandlede Bo, beregnet til 1607 Kr. 13 Øre, hvorom Repartitionen indeholder følgende Udtalelse:

„Da Arv og Gjæld er vedgaaet i Boet, og da Arvingen F. C. C. Volquartz ved Skiftets Begyndelse var fraværende udenfor Riget, men vendte tilbage tilbage til Danmark og deltog i Skiftesamling inden Proklamas Udløb, bliver Skifteafgift i Henhold til Lov af 30 November 1874 § 3, 2 cfr. § 3 a at beregne saaledes:

$\frac{1}{3}$ pCt. af Boets Masse, beregnet til 415,200 Kr. = Kr. 1384,00.

$\frac{1}{2}$ pCt. af Beholdningen, ber. til 366,050 Kr. = Kr. 1830,25.

Kr. 3214,25.

$\frac{1}{2}$ heraf Kr. 1607,13.“

Efterat der derpaa ved den lovbefalede Revision af Boet var af Revisor gjort den Udsættelse, at ovennævnte Lovs § 3 Nr. 2 ikke kunde være anvendelig paa Skifter, om hvis Extradition til Arvingerne der paa Grund af Indsættelse af executores testamenti ikke kan blive Spørgsmaal, og at der som Følge af, at der saaledes manglede Hjemmel til kun at beregne Skifteafgiften med det Halve, yderligere i det nævnte Bo vilde være at indbetale i Skifteafgift 1607 Kr. 13 Øre, begjærte de Indstævnte Generaldirektoratets Resolution i Sagen, og da bemeldte Direktorat erklærede sig enig med Revisionen, forlangte de Indstævnte Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Generaldirektoratet for Skattevæsenet har derefter ved den konstituerede Kammeradvokat anlagt nærværende Sag imod de Indstævnte og under denne paastaet disse in solidum tilpligtede at betale 1607 Kr. 13 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 6 Januar d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Det fremgaar af Sagen, at ved den første Skiftesamling i Boet den 27 Februar 1883 var en af Arvingerne, ovennævnte F. C. C. Volquartz, fraværende udenfor Riget, idet han havde Ophold i Chikago, at Executor paa en til bemeldte Arving rettet Forespørgsel den 11 April s. A. modtog det Svar, at denne vilde rejse hertil og møde i Boet, samt at det i Skiftesamlingen den 16 Juni 1883, paa hvilken oftnævnte Arving førstes Gang gav Møde i Boet, blev vedtaget at vedgaa Arv og Gjæld, hvorefter Proklama blev udstedt. De Indstævnte have til Støtte for deres Paastand gjort gjældende, at det ved Anvendelsen af Bestemmelsen i Skiftegebyllovens § 3 Nr. 2 ikke ubetinget kan være afgjørende, om en Extradition af Boet til Arvingerne virkelig er foregaaet eller ikke, idet det, hvor en saadan Extradition er udelukket ved Indsættelse af executores testamenti, maa tages i Betragtning, om Arvingerne, saafremt Executorbehandling ikke var foreskrevet, vilde have været berettigede til at forlange Boet extraderet til privat Skifte. Ligesom nemlig et Exekutorbo, i hvilket samtlige Arvinger strax ved Skiftets Begyndelse ere myndige, tilstedeværende og have vedgaaet Arv og Gjæld, ifølge Skiftegebyllovens § 1 helt er fritaget for Skifteafgift og altsaa i denne Henseende stilles paa lige Fod med et Bo, der af Arvingerne er overtaget til privat Skifte, uden Hensyn til, at et saadant Bo, hvis der ikke havde været indsat Exekutorer, mulig paa Grund af Arvingernes Undladelse af at begjære privat Skifte vilde være kommet under Skifterettens Behandling, saaledes formenes den Nedsættelse af Skifteafgiften, som ved Lovens § 3 Nr. 2 er tilstaaet Boer, der efter først at have været under Skifterettens Behandling, extraderes Arvingerne til privat Skifte, ogsaa at maatte tilkomme det

Exekutorbo, under hvis Behandling de ovennævnte Betingelser for Arvingernes Ret til at begjære privat Skifte indtræde, idet man overensstemmende med den i Lovens § 1 nedlagte Tanke ogsaa ved Anvendelsen af Bestemmelsen i § 3 Nr. 2 maa i Exekutorboer gaa ud fra, at Arvingerne, saasnart de opfyldte Betingelserne for at skifte privat, vilde have begjært saadant Skifte, hvis det ikke havde været udelukket ved Exekutorernes Indsættelse. For en saadan Forstaaelse af Bestemmelsen i Skiftegebyrlovens § 3 Nr. 2 taler derhos efter de Indstævntes Formening endnu Lovens Forhold til den ældre Gebyrlovgivning. I saa Henseende have de Indstævnte navnlig fremhævet, at den i Sportelreglementet af 22 Marts 1814 § 92 indeholdte Bestemmelse om, at der, naar Skifteforvalteren har taget et Bo under Behandling og samme før dets Slutning bliver Vedkommende extraderet, skal svares en ringere Afgift, altid i Praxis er blevet anset anvendelig i Exekutorboer, saaledes at der ogsaa i disse Boer — skjøndt deres Extradition var udelukket ved Exekutorbehandlingen — kun beregnedes den ringere Afgift, naar de almindelige Betingelser for Arvingernes Ret til at begjære privat Skifte indtraadte under Boets Behandling; men under Hensyn hertil er det efter de Indstævntes Formening aldeles uantageligt, at Bestemmelsen i Skiftegebyrlovens § 3 Nr. 2, der — som det fremgaar af Motiverne til Loven og de denne forudgaaende Forhandlinger — netop tilsigtede at overføre en til Bestemmelsen i Sportelreglementets § 92 svarende Afgiftsnedsættelse til den ny Afgiftsordning, ikke skulde være anvendelig i lignende Udstrækning, saameget mere som den ny Ordning i det Hele gik ud paa en Nedsættelse af Skifteafgifterne. Citanterne have nu vel imod den saaledes opstillede Fortolkning gjort gjældende, at den er uforenelig med Ordene i Skiftegebyrlovens § 3 Nr. 2, idet denne Bestemmelse udtrykkelig betinger Skifteafgiftens Nedsættelse af, at en Udlevering af Boet til Arvingerne har fundet Sted; men Citanterne have ikke bestridt, at Sportelreglementet § 92, skjøndt ligeledes denne Bestemmelse efter sin Bogstav opstiller Boets Extradition som Betingelse for Afgiftsnedsættelsen, altid i Praxis er blevet anvendt i den af de Indstævnte angivne Udstrækning, og naar henses hertil og til de øvrige af de Indstævnte anførte Grunde, skjønnes det ikke rettere, end at ogsaa Bestemmelsen i Skiftegebyrlovens § 3 Nr. 2 maa forstaaes paa lignende Maade. Forsaavidt det endelig af Citanterne endnu er paaberaabt, at offentlig Skiftebehandling af det heromhandlede Bo, selv om der ikke var foreskrevet Exekutorbehandling, vilde have været nødvendig af Hensyn til de foreliggende testamenteriske Bestemmelser om Baandlæggelse af forskellige Arvingers Lodder, kan der heller ikke heri gives Citanterne Medhold, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at

burde ophæves, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tilkjende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 236.

Advokat Klubien

contra

Hans Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juli 1887: Arrestanten Hans Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Wolff og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Hans Jørgensen, der er født den 15 August 1838 og mange Gange tidligere har været straffet, bl. A. ifølge Højesteretsdom af 3 August 1882 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ifølge nærværende Rets Dom af 30 November f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved sin

egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 14 April d. A. fratjaalet Laurine Marie Jensen, Gjæstgiver Jørgensens Hustru, et Uhr med Kjæde af Værdi tilsammen 22 Kr., som beroede frit fremme i et Værelse, hvortil han havde uhindret Adgang, vil han være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 69. Birkedommer i Københavns Amts nordre Birk,
Kancelliraad **Schow** (Levinsen efter Ordre),

contra

de Medlemmer af den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, der have dømt i den den 24 Mai 1886 af nævnte Ret paa-kjendte Sag mellem fhv. Gaardejer **Peder Frederiksen** og **Karen Jensen Skov** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Afvisning paa Grund af mangelfuld Aktsbeskrivelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Mai 1886: Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

Den af Citanten for Højesteret nedlagte Paastand gaar ud paa, at Overretten paany bør foretage den ved den indankede Dom afviste Sag og paakjende denne i Realiteten, hvortil er føjet en Paastand om, at Processens Omkostninger for Højesteret idømmes de for Højesteret indstævnte Medlemmer af Overretten. Ligesom imidlertid Citanten, der ikke var Part i den afviste Sag, men alene i sin Egenskab af Retsbetjent anker over, at den af ham udfærdigede Underrettsdomsakt ikke er anset for behørig beskrevet, har manglet Kompetence til at nedlægge den anførte Paastand om Sagens Hjemvisning, hvilken det alene kunde tilkomme en af Sagens Parter at nedlægge, saafremt Anledning dertil fandtes, saaledes har Citanten overhovedet været uberettiget til at appellere Dommen, der hverken paalægger ham noget Ansvar eller udtaler nogen Misbilligelse af hans Forhold, som af ham kunde paatales, men indskrænker sig til at anføre, hvad der

efter Overrettens Opfattelse behøvedes til Begrundelse af Sagens Afvisning. Heller ikke kunde Appellen, saaledes som sket, rettes alene mod de indstævnte Medlemmer af Overretten som Hovedvederparter og Sagvoldere til Modtagelse af Dom i Sagen, i hvilken de ikke ere blevne Parter ved Afviselsen af den paaankede Afvisningsdom. Som Følge af det Anførte vil nærværende Appelsag, under hvilken Parterne i den ved Overretsdommen afviste Sag kun ere indstævnedede for Navns Nævnelser Skyld, uden at nogen af dem har givet Møde for Højesteret, være ex officio at afvise.

Det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Levinsen tillægges der i Salarium for Højesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, forhenværende Gaardejer i Smørum, Peder Frederiksen, nu af Taastrup, paaanket en ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret den 11 November f. A. afsagt Dom i en ved bemeldte Ret mellem ham og Indstævnte, Karen Jensen Skov, efter Hoved- og Kontrastævning procederet Sag angaaende forskjelligt Mellemværende mellem Parterne, men da den af Citanten herfor Retten fremlagte Underrettsdomsakt ikke kan anses for behørig beskrevet, idet den ikke indeholder de for Underretten fremlagte Indlæg, hvorimod disse ere tagne til Aktens Følge in originali, som det paa Akten er bemærket, med Parternes Samtykke, vil Sagen i Medfør af L.s 1—6—12 jfr. 1—5—13 ex officio være at afvise her fra Retten. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 249.

Advokat Halkier

contra

August Thorup (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængereri og Betleri.

Halsnæs og Frederiksværks Birks Politirets Dom af 29 Juni 1887: Arrestanten August Thorup bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt udrede alle af Sagen lovlige fyndende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 August 1887: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Juel, betaler Arrestanten August Thorup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Halsnæs og Frederiksværks Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten August Thorup for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængereri og Betleri, og ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er det ogsaa bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser, idet han, hvem der den 31 Mai d. A. til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel blev givet Tilhold bl. A. om ikke uden foregaaende Anmeldelse for Politiet at forlade Staden Kjøbenhavns Grund for at tage Ophold andetsteds, samme Dag uden saadan Anmeldelse forlod

Staden og begav sig ud paa Landet, hvor han forgjæves vil have søgt Arbejde, men, efterat have forbrugt de af ham medbragte Penge, betlede han navnlig i Landsbyen Kregome, indtil han den 9 Juni blev anholdt i Frederiksværk. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 6 Marts 1824 og mangfoldige Gange er straffet for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Højesteretsdom af 23 November f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5 med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, ved den indankede Dom paany er anset efter de citerede Lovbestemmelser, og, da den under Hensyn til Straffelovens § 23 valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Hermed endte anden extraordinære Session.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 3 Oktober.

Nr. 227.

Advokat Nellemann

contra

1) **Peder Christensen Mønster** og 2) **Jens Kristian Madsen** (Def. Lunn),

der tiltales: Førstnævnte for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 260 og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Thyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 21 Marts 1887: De Tiltalte, Peder Christensen Mønster af Koutrup og Jens Christian Madsen af Ring Mark, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage, og den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, og bør derhos begge de Tiltalte in solidum — Peder Christensen Mønster med $\frac{2}{3}$ og Jens Christian Madsen med $\frac{1}{3}$ — udrede alle af Aktionen og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard og til Defensor, Sagfører Hammer, 16 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1887: I Henseende til de de Tiltalte Peder Christensen Mønster og Jens Christian Madsen idømte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for den Første bestemmes til 3 Gange 5 Dage. Saa udreder og Tiltalte Mønster Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver, dog saaledes, at Tiltalte Madsen in solidum med ham deraf udreder det Halve. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Straffelovens § 256 bliver at citere i Stedet for § 253,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales forhenværende Gaardejer Peder Christensen Mønster og Boelsmand Jens Christian Madsen, Førstnævnte for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 260 og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte Mønster — der ved et den 19 Oktober 1885 dateret Mageskifteskjøde havde erhvervet den Gaardejer Andreas Loft da tilhørende Ejendom, Matr.-Nr 15 c af Ring, af Hartkorn 1 Td. 1 Skp. 1 Fdkr. 2 Alb. — ved en samme Dag udstedt, den 28 s. M. thinglæst Panteobligation, hvori han erkjendte at være bemeldte Loft 5000 Kr. skyldig, givet denne som Sikkerhed herfor oprykkende anden Prioritets Panteret næst efter en Gjæld paa 6800 Kr. til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere i den nævnte Ejendom med nuværende og tilkommende Bygninger, Sæd, Avl og Afgrøde m. m. samt Besætning, hvoraf — som det i Obligationen hedder — fremhævedes 2 Heste, 8 Fækreaturer, 4 Faar og 1 Svin, og endvidere Inventar af enhver Slags, hvorhos det i Obligationen var vedtaget, at der for bemeldte Pantegjæld, der bl. A. skulde være forfalden til Betaling uden Opsigelse, naar Renterne deraf udebleve 8 Dage efter den 11te i hver Terminsmaaned, i de i Lov 29 Marts 1873 § 15 nævnte Tilfælde skulde kunne gjøres Exekution og Udlæg i Pantet uden Lovmaal og Dom. Da Mønster ikke i rette Tid betalte den i Juni Termin f. A. forfaldne Rente af den ommeldte Pantegjæld, blev der den 10 Juli næstefter ifølge Rekvision af Loft foretaget en Fogedforretning hos ham, hvorunder der til Fyldestgjørelse for Kapital med Renter og Omkostninger blev gjort Udlæg, foruden i den ovennævnte faste Ejendom med Tilliggende og Tilbehør, endvidere dels i den paa Ejendommen forefundne Besætning, der ifølge en under Sagen fremlagt, af Tiltalte Mønster som rigtig erkjendt Fortegnelse bestod af 2 Heste, 7 Fækreaturer, 3 Faar, 1 Lam og 1 Gris, tilsammen under Fogedforretningen vurderede til 425 Kr., dels i forskjellige

Inventarieregjenstande, der under Forretningen ansattes til en Værdi af ialt ca. 400 Kr., og blev der navnlig under Udlæget inddraget en Fjedervogn med tilhørende 2 Agestole og 2 Sæt Stænger, en Kane, en Kassevogn samt et Sæt Seletøj, uagtet Tiltalte Mønster under Forretningen protesterede derimod, idet han gjorde gjældende, at disse Gjenstande, der under Forretningen registreredes til en Værdi af ialt 256 Kr., vare pantsatte til Gjæstgiver Borup i Veile for 8 à 900 Kr., hvilket iøvrigt, efter hvad der senere er oplyst, ikke var ganske rigtigt, idet der ved et af Tiltalte til bemeldte Borup den 6 Oktober 1885 udstedt og den 15 s. M. i Veile, hvor Tiltalte dengang boede, thinglæst Skadeløsbrev, som efter Tiltaltes Overflytning til Ejendommen i Ring den 2 December s. A. blev thinglæst ved Thyrsing og Vrads Herreders Jurisdiktion, hvorunder Ejendommen er beliggende, kun var givet Borup Panteret i de ommeldte Gjenstande i Forbindelse med en Del andre Løsøregjenstande for, hvad Tiltalte maatte blive ham skyldig indtil 500 Kr. Efterat den ommeldte Udlægsforretning, der af Tiltalte Mønster var bleven indanket for Overretten, ved denne Rets Dom af 15 November f. A. var bleven stadfæstet, lod Loft den tidnævnte Ejendom stille til offentlig Auktion og sig derefter udlægge til Ejendom for det ved en Auktion den 15 December næsteften gjorde højeste Bud 7000 Kr., hvorved Loft, idet der paa den forud for hans Krav i Ejendommen prioriterede Kreditforeningsgjæld endnu resterede 6196 Kr. 88 Øre, kun blev fyldestgjort for en ringe Del af sin Fordring.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Oktober 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 24.

Mandagen den 3 Oktober.

Nr. 227.

Advokat Nellemann

contra

1) Peder Christensen Mønster og 2) Jens Kristian Madsen
(Def. Lunn).

Det maa nu ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Mønster den 9 Juli f. A. har, da han vidste, at der den følgende Dag vilde blive gjort Udlæg hos ham til Fyldestgjørelse for den oftnævnte Pantegæld til Loft, i den Hensigt til egen Fordel at unddrage fra Udlæget nogle til Ejendommens Besætning hørende Kreaturer, nemlig 2 Køer, 2 Svin, 2 eller mulig 3 Faar og 3 Lam, henvendt sig til Tiltalte Madsen med Anmodning om at være sig behjælpelig hermed ved at modtage disse Kreaturer hos sig, hvad Madsen ogsaa indvilgede i, samt at de Tiltalte — efter at de først paa Forslag af Mønster, for at give Kreaturerens Overbringelse til Madsen Udseende af et Salg, havde begivet sig over til Mønsters Ejendom og der i Overværelse af dennes Karl paa Skrømt havde givet sig til at handle om dem eller i alt Fald om nogle af dem — samme Aften have i det nævnte Øjemed i Forening drevet de ommeldte Dyr over til Madsen. Den følgende Morgen forinden den omhandlede Udlægsforretning var paabegyndt, tog de Tiltalte sammen til Horsens, medhavende 2 af de ommeldte Lam, som Mønster der solgte til en Slagter, medens de øvrige nævnte Kreaturer forblev henstaaende hos Madsen, og under den derefter samme Dag hos Tiltalte Mønster afholdte Udlægsforretning erklærede han paa dertil givne Anledning, at der ikke, saa vidt ham bekjendt, paa Ejendommen

fandtes andre Besætnings- eller Inventariegjenstande, i alt Fald ikke af synderlig Værdi, end de registrerede, samt at han ej heller hos andre havde saadanne Gjenstande beroende. Samme Dags Aften, efter at Udlægsforretningen var tilendebragt, hentede Mønster de ommeldte hos Madsen henstaaende Kreaturer hjem. Tiltalte Mønster har særlig erkjendt, at han unddrog de nævnte Kreaturer fra under Udlæget at tjene til Fyldestgjørelse for Loft, fordi han, der foruden Ejendommen i Ring Intet ejede, derved vilde sikkre sig og sin Familie Udkommet i den nærmest paafølgende Tid, men han har til sin Undskyldning anbragt, at han troede sig berettiget til at disponere over bemeldte Kreaturer, eftersom der paa Ejendommen forblev den samme Besætning, som han havde modtaget med den, alene med Undtagelse af en Ko, der efter hans Forklaring var død i Mellemtiden, samt at han — der efter sin Forklaring ikke tidligere har ejet nogen Landejendom og derfor var ubekjendt med, at Besætning og Inventarium paa en saadan som Regel er indbefattet under en deri stiftet Panteret — navnlig ogsaa var uvidende om, at det ved den paagældende af ham til Loft udstedte Panteobligation udtrykkelig var stipuleret, at de til den derved pantsatte Ejendom hørende Besætnings- og Inventariedele skulde være indbefattede i Pantsætningen, og at han i alt Fald ikke antog, at denne strakte sig udover, hvad der af saadanne Dele var fulgt med Ejendommen, da han modtog den af Loft. Ligeledes har Tiltalte Madsen til sin Undskyldning anført — hvad ogsaa er erkjendt af Mønster — at denne, da han anmodede ham om at modtage de ommeldte Kreaturer hos sig, udtalte, at han var berettiget til at disponere over dem, hvorhos Madsen har paa- staet, at han stode paa Rigtigheden af dette Udsagn og derfor ikke troede, at han gjorde sig skyldig i nogen ulovlig Handling ved at opfylde Mønsters Anmodning. Ligesom de Tiltalte imidlertid efter deres egne Forklaringer maa være gaaede ud fra, at Loft var berettiget til at lade gjøre Udlæg i de paagældende Gjenstande, idet de, som meldt, have erkjendt, at Bortførelsen af Gjenstandene just skete for at unddrage dem fra dette Udlæg, saaledes kan der efter deres hele Fremgangsmaade og idet de navnlig efter det Ovenanførte søgte at give det Udseende af, at Gjenstandene vare solgte til Madsen, heller ikke være nogen Tvivl om, at de indsaa deres Handlungsmaades Ulovlighed. For- saavidt det er oplyst, at Tiltalte Mønster under den ommeldte Udlægsforretning endvidere har undladt at omtale en til Ejen- dommens Inventar hørende Hesterive, der som Følge heraf ikke blev medtagen under Udlæget, findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Forklaring om, at den dengang var ude til Reparation og at hans Undladelse af at omtale den, kun skyldtes en Forglemmelse. Endvidere maa det ved Tiltalte Mønsters egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Op-

lysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter den tidtommeldte Udlægsforretnings Afholdelse forblev i Besiddelse af den udlagte Ejendom — har under sit Ophold sammesteds til Fortæring for sig og Familien slagtet det Lam, hvori der, som meldt, var gjort Udlæg, samt at han — der nogen Tid, efterat bemeldte Forretning havde fundet Sted, efter sin Forklaring fordi en af de ved samme udlagte Heste var druknet i en Mergelgrav, købte en Hest af Gaardejer Ludvig Lassen af Hovedskov, hvem han som Vederlag derfor overdrog en af de 2 Køer, der, som meldt, under Udlægsforretningen havde henstaaet hos Madsen, samt den ovenommeldte Hesterive, hvorhos han skulde give Lassen ca. 165 Kr. i Bytte — har samme Dag eller et Par Dage efter til denne afhændet den forommeldte, hos ham udlagte og ved Registreringen til 20 Kr. vurderede Gris tilligemed det ene af de ovenommeldte i sin Tid til Medtaltale henflyttede Svin, for ialt 70 eller 80 Kr., der skulde afgaa i den nævnte Byttesum for Hesten. Efter Sagens Oplysninger bortbyttede Tiltalte Mønster under 12 Oktober f. A. den udlagte Ejendom i Ring til Gaardejer Jens Andreas Jensen af Koutrup imod en denne tilhørende Ejendom i Koutrup og flyttede derpaa over til sidstnævnte Ejendom. Ved denne Byttehandel, hvorom der blev oprettet et saakaldet Huskebrev, hvoraf en Gjenpart er fremlagt under Sagen, betingede Tiltalte, Mønster, sig, at Jensen — der var gift med en Steddatter af Loft — skulde med denne ordne Alt angaaende Mønsters omhandlede i Ejendommen i Ring indestaaende Gjæld til Loft paa 5000 Kr., hvorhos det bl. A. vedtoges, at medens Jens Andreas Jensen maatte af sin udvendige Besætning tage med sig en Hoppe og en Kvie samt en Ploug, skulde alle øvrige Besætningsgjenstande forblive paa de respektive Ejendomme, dog at enhver af Kontrahenterne skulde beholde sit eget Seletøj samt ved Flytningen medtage foruden det paa hans hidtidige Ejendom værende Fjerkræ endvidere den derpaa værende Besætning af Faar og Svin samt Vogne. Efter Lofts Forklaring var han vidende om, at Tiltalte Mønster og Jensen havde indledet en Byttehandel om deres Gaarde, og han havde givet Sidstnævnte betingelsesvis Tilsagn om, at den Sum, han havde staaende i Gaarden i Ring, maatte forblive indestaaende sammesteds, men det var ham ubekjendt, at Handelen blev indgaaet saaledes, at Mønster og Jensen tillige byttede Inventarium, og ifølge Sagens Oplysninger har han efter Byttehandelens Afslutning tilskrevet Jensen, at han vilde forbyde Tiltalte Mønster at bortflytte de paa Gaarden i Ring værende Gjenstande, hvori der var gjort Udlæg, hvilket Brev Mønster dog efter sin Forklaring først vil være bleven bekjendt med, da han kom til Gaarden i Ring for at hente det sidste Læs Flyttegods. Det maa nu ved Tiltalte Mønsters egen Tilstaaelse og Sagens andre Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han ved sin Bortflytning fra den ud-

lagte Ejendom paa denne ikkun lod blive tilbage af den sammen med Ejendommen udlagte Besætning en Hest og 7 Fækreaturer, hvorimod han medtog til Ejendommen i Koutrup, hvad der iøvrigt fandtes af Besætning paa den udlagte Ejendom og navnlig den Ko og det Svin, han havde tilbage af de otmeldte fra Udlægsforretningen unddragne Kreaturer, og endvidere af de ved bemeldte Forretning udlagte Besætningsdele de 3 Faar, hvilke under Forretningen i Forbindelse med det Lam, Tiltalte Mønster, som ovenmeldt, har slagtet, vare vurderede til 40 Kr., ligesom han ogsaa af de ved samme Lejlighed udlagte Inventariegjenstande førte med sig dels samtlige de ovennævnte tidligere til Gjæstgiver Borup pantsatte Gjenstande, dels en Del andre Gjenstande, navnlig en Hakkelsemaskine, en Rensemåske, en Jernploug, et Sæt Seletøj, en Arbejdsvogn, en Foderkasse og en Slibesten med tilhørende Trug, tilsammen vurderet til ca. 85 Kr., samt endnu en Arbejdsvogn, om hvilken Tiltalte Mønster har udsagt, at han ikke véd, om ogsaa den hørte blandt de ved oftnævnte Lejlighed udlagte Gjenstande, idet han formener, at den dengang var i Stykker og Dele deraf ude til Reparation. Efter Sagens Oplysninger blev der som Følge af, at ovennævnte Jensen ikke havde betalt de i 11 Juni Termin f. A. forfaldne Renter af et i den ommeldte Ejendom i Koutrup indestaaende Kreditforeningslaan, efterat Tiltalte Mønster havde tiltraadt denne Ejendom, af vedkommende Kreditforening gjort Udlæg i samme, og under dette blev ogsaa de ovenfor nævnte, af Mønster dertil overførte Gjenstande inddragne, hvorhos de eller dog Størstedelen af dem maa antages at være blevne bortsolgt ved den tredje af de af Kreditforeningen i Henhold til Udlæget foranstaltede Auktioner, ved hvilken iøvrigt selve Ejendommen tilsløges Mønsters 8aarige Søn. Tiltalte Mønster har villet gjøre gjældende, at han ansaa sig berettiget til at medtage de her omhandlede Gjenstande fra Ejendommen i Ring, eftersom Jens Andreas Jensen — der efter Tiltalte Mønsters Formening paa denne Ejendom indsatte Inventariegjenstande af større Værdi end dem, som Mønster bortførte derfra — havde forpligtet sig til at ordne dennes i Ejendommen indestaaende Gjæld til Loft, og hvad særlig angaar de af de omhandlede Gjenstande, der hørte under det Borup allerede forinden Udlæget givne Pant, har Mønster udsagt, at han paa Grund af den fortrinsvise Ret, der formentlig herefter tilkom Borup fremfor Loft i de paagjældende Gjenstande — blandt hvilke han efter sin Forklaring troede, at ogsaa den ommeldte af ham medførte Hakkelsemaskine var — ikke mente at kunne lade dem blive tilbage paa den udlagte Ejendom, naar han forlod samme. Ligesom imidlertid den Omstændighed, at der i sin Tid var indrømmet Borup Panteret i en Del af de senere udlagte Gjenstande, selv om denne Panteret kunde anses at staa ved Kraft, dengang Loft lod gjøre Udlæg i Gjenstande — hvilket

ikke kan afgjøres efter de foreliggende Oplysninger, idet det ikke kan ses, om vedkommende Pantebrev efter Tiltaltes Overflytning til Thyrsting-Vrads Herreders Jurisdiktion er bleven thinglæst ved bemeldte Herreders Ret inden den i Frd. 28 Juli 1841 § 1 foreskrevne Frist — ikke kunde gjøre Udlæget i dem ugyldigt, saaledes kunde heller ikke den anden af Tiltalte paaberaabte Omstændighed berettigede ham til at bortflytte de udlagte Gjenstande, saa længe Loft ikke havde givet sit Samtykke til, at Jensens Besætning og Inventarium substitueredes i Stedet for samme, og Tiltalte — der, som det fremgaar af en under Sagen fremlagt Extrakt-Udskrift af den tidtommeldte Udlægsforretning, under denne af Fogden fik Betydning om, at han ved at sælge, pantsætte eller forvanske noget af det ved Forretningen udlagte Gods vilde paadrage sig Strafansvar — vil saaledes heller ikke kunne undgaa Straf under denne Del af Sagen. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Tiltalte Mønster, der er født i Aaret 1841, har tidligere ved Vejle Kjøbstads Extraretsdom af 25 Mai 1882 været anset efter Straffelovens § 257 cfr. § 44 med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage, medens Tiltalte Madsen, der er født i Aaret 1848, naar undtages, at han i sin militære Tjeneste har været straffet flere Gange arbitrært for Tjenesteforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet. De Tiltalte ville nu for deres ovenomhandlede Forhold, hvorved de ovenfor nævnte Kreaturer unddroges fra det ommeldte Udlæg, være at anse efter Konkurslovens § 168 jfr. Straffelovens § 260, for Tiltalte Madsens Vedkommende sammenholdt med sidstnævnte Lovs § 47, første Membrum, hvorhos Tiltalte Mønster endvidere for de ovenanførte af ham efter den nævnte Udlægsforretnings Foretagelse iværksatte Dispositioner over de ved samme udlagte Gjenstande vil være at anse efter Straffelovens § 253. De Straffe, de Tiltalte herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Mønster i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Madsen i 2 Gange 5 Dage, og da Underretsdommen har samme Straffebestemmelse for Madsen, medens Straffen for Mønster er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Onsdagen den 5 Oktober.

Nr. 104. Advokat Hindenburg

contra

1) Johannes Andersen, kaldet Vorup og 2) Peder Johannesen, ligeledes kaldet Vorup (Def. Lunn),

der tiltales: Førstnævnte for at have gjort sig skyldig i bedrægtigt Forhold og Overtrædelse af Konkurslovens § 148, samt for ulovlig Brændevinsudskjækning og uberettiget Næringsbrug, og Sidstnævnte for Meddelagtighed i førstnævnte Forbrydelse.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 25 Marts 1886: De Tiltalte Johannes Andersen, kaldet Vorup, og Peter Johannesen, kaldet Vorup, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 3 Uger, hvorhos Tiltalte Andersen bør have sin Adkomst til ifølge allerhøjeste Bevilling af 13 April 1850, stadfæstet den 21 September 1864, at drive Værtshushold i Oue, forbrudt. Saa bør Tiltalte Andersen og til Aalborg Amts Fattiggasse at erlægge en Bøde af 30 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup og til Defensor, Sagfører Andersen, 25 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Andersen, dog at Tiltalte Johannesen deraf betaler $\frac{2}{3}$. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 November 1886: Tiltalte Johannes Andersen med Tilnavn Vorup bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, samt til Aalborg Amts Fattiggasse bøde 30 Kr. Saa bør han og have sin Næringsadkomst paa at drive Værtshushold forbrudt. Tiltalte Peder Johannesen med Tilnavn Vorup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 40 Kr., Defensor sammesteds 30 Kr., Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, hver 50 Kr., og Prokurator Wodschow i Hillerød 8 Kr., udredes af Tiltalte Johannes Andersen, hvorhos Tiltalte Peder Johannesen in solidum med ham tilsvare Halvdelen af bemeldte Omkostninger. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger er det antageligt, at Tiltalte Andersen kan være gaaet ud fra, at de i Dommen omhandlede Sengsteder og Sengklæder nærmest maatte betragtes som tilhørende hans Børn, og det findes derfor betænkeligt under denne Del af Sagen at paalægge ham noget Strafansvar, ligesom der herefter heller ikke vil kunne paalægges Tiltalte Johannesen Straf for Meddelagtighed i, at disse Gjenstande unddroges Boet.

Med Hensyn til de øvrige i Dommen omhandlede, de Tiltalte paasigtede Forhold tiltræder Højesteret Overrettens Bedømmelse af samme i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke.

Som Følge heraf vil der være at tillægge Tiltalte Johannesen Frifindelse for Aktors Tiltale, medens Tiltalte Andersen bliver at anse dels efter Straffelovens §§ 261 og 262, 2det Led, jfr. Konkurslovens § 148, 2det Led, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger, dels efter Næringslovens §§ 75 og 78 med den i Overretsdommen bestemte Bøde, hvorimod han ikke under denne Sag vil være at dømme til at have sin Næringsadkomst til at drive Værtshushold forbrudt.

Aktionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte paa den nedenauførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Peder Johannesen, kaldet Vorup, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Johannes Andersen, kaldet Vorup, bør hensættes i simpelt Fængsel i sex Uger samt til Amtets Fattigkasse bøde 30 Kroner. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Lunn for Højesteret 100 Kroner til hver, udredes af Johannes Andersen, saaledes at Peder Johannesen in solidum med ham deraf tilsværer en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Detaillist og Kroejer Johannes

Andersen med Tilnavn Vorup for bedrægeligt Forhold og Overtrædelse af Konkurslovens § 148 samt for ulovlig Brændevinsudskjænkning og uberettiget Næringsbrug, og hans Søn, Detajllist Peder Johannesen, med Tilnavn Vorup, for Meddelagtighed i den førstnævnte Forbrydelse. Efter Sagens Oplysninger købte Tiltalte Johannes Andersen i Aaret 1849 Oue Kro og begyndte at drive Krohold sammesteds, hvorhos han senere i Forbindelse dermed drev først Høkerhandel og derefter Detajllhandel; skjøndt han efter sin Forklaring kun havde omtrent 1000 Rdlr. at begynde med og maatte ombygge Kroen, arbejdede han sig dog efterhaanden saaledes op, at han kom til at sidde ret godt i det, men da en af hans Sønner, Marinus Johannesen, der var etableret som Kjøbmand i Hadsund, for 8 à 9 Aar siden gik fallit, hvorved Tiltalte, der havde indgaaet Kautionsforpligtelse for Sønnen, vil have tabt omtrent 15,000 Kr., maatte han til Dækning af dette Tab yderligere behæfte sin Ejendom, ligesom han ogsaa saa sig nødsaget til at søge Akkord med sine Kreditorer og for at kunne opfylde Akkorden realisere hele sit Manufaktur lager, hvorved der paaførtes ham yderligere Tab. Som Følge heraf samt paa Grund af Konkurrence i hans Handelsnæring gik det efterhaanden saaledes tilbage for ham, at han havde Vanskelighed ved at forskaffe sig de nødvendige Varer, som han maatte betale kontant, idet Ingen mere vilde kreditere ham Noget, og blev ude af Stand til at klare sin Handelsgjæld, og da hans Kreditorer nu begyndte at trænge paa for at faa Betaling, og flere af dem i Slutningen af Vinteren eller tidlig paa Foraaret 1885 anlagde Sag mod ham, ophørte han ganske med at afbetale noget paa sin Handelsgjæld og begjærede endelig den 8 August næstefter sit Bo taget under Konkursbehandling, ved hvilken Underbalancen har vist sig at være saa stor, at de personlige Fordringer, til Beløb ialt omtrent 12,000 Kr., maa antages for den aldeles overvejende Del ikke at kunne blive dækkede, ligesom Boets faste Ejendomme end ikke ere udbragte til det Beløb, der var prioriteret i samme. Forsaaavidt nu denne Tiltalte aktioneres for bedrægeligt Forhold, gaar Sigtelsen imod ham navnlig ud paa, at han dels paa en Tid, da han efter det Foranferte maa antages at have forudset sin forestaaende Fallit, dels efterat denne var indtraadt, skal have foretaget Handlinger, der tilsigtede, at forskjellige af Boets Ejendele ikke skulde komme samme tilgode, men naar det i denne Henseende bl. A. er lagt ham til Last, at han har søgt at holde Ejendommen Matr.-Nr. 56 Oue, af Hartkorn 1 $\frac{1}{4}$ Alb. med derpaa opført Hus — hvilken Ejendom han i en Række af Aar har besiddet og afbenyttet, og med Hensyn til hvilken han ganske har gereret sig som Ejer — udenfor Boet, idet han under Registreringsforretningen erklærede, at Ejendommen ikke tilhørte ham, men derimod Gaardejer L. Lundsgaard af Ferslev, der, da han for ~~en~~ Snes Aar siden var flyttet bort fra Egnen,

havde overladt Tiltalte Ejendommen til Afbenyttelse paa ubestemt Tid og uden noget Vederlag, da maa det efter Sagens Oplysninger og navnlig den af nævnte Lundsgaard afgivne Forklaring antages, at Tiltaltes forommeldte Anbringende er stemmende med Sandheden, og der vil derfor ikke for saavidt kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar. Det Samme maa blive Tilfældet, forsaavidt Tiltalte under Registreringen har opgivet, at en af Vidnerne til 40 Kr. vurderet Hest, der var opstaldet hos Tiltalte, tilhørte hans Søn, Gartner Anders Peter Johannesen, idet dette efter Sagens Oplysninger ogsaa maa antages at have været Tilfældet, samt forsaavidt han — som det maa antages i Tiden mellem Fallittens Begyndelse og Registreringsforretningen — har ladet sin Karl kjøre en Rulle hen til en paa Karlshaab boende Kone, idet det maa antages, at bemeldte Kone allerede nogen Tid forinden Fallitten havde kjøbt Rullen af Tiltalte og betalt den kontant, og at Grunden, hvorfor den ikke var bleven afleveret til Kjøberens strax ved Kjøbet, alene var den, at der i Tiltaltes Hus skulde holdes Vask, og at man ønskede at afbenytte Rullen dertil. Det er endvidere under Sagen oplyst, at Tiltalte Andersen — som det maa antages i Slutningen af Juni Maaned f. A. — har overladt sin medtiltalte Søn Peter Johannesen, der havde et — tildels fra Handelsmellemværende hidrørende — Tilgodehavende hos Tiltalte af omtrent 1000 Kr., endel af sine Handelsvarer til Værdi ialt 139 Kr. 45 Øre, hvilke Varer i forskjellige Gange bleve kjørte til Johannesens Hjem i Als, og har denne efter forskjellige Udflugter herom afgivet en Forklaring, der nærmere gaar ud paa, at han, der havde været sin Fader behjælpelig i Anledning af de af flere Kreditorer imod ham anlagte Sager, og navnlig i den Anledning havde i Foraaret og Begyndelsen af Sommeren f. A. gjort 3 Rejser til Terndrup og en Rejse til Hobro, en Dag under en Samtale med Faderen om dennes forestaaende Fallit, som det stod dem Begge klart maatte indtræde, yttrede til Faderen, at han havde et Tusinde Kroner tilgode hos denne, at han jo kom til at tabe disse Penge eller ialfald endel af dem, hvilket han ikke godt havde Raad til, og at han desuden havde haft endel Ulejlighed for Faderen, som han syntes, at han burde have nogen Godtgjørelse for. Hertil svarede saa Tiltalte Andersen: „Ja! Jeg har ingen Penge, men hvis der er nogle af de Varer, der er i Butiken, som Du kan bruge, saa maa Du tage dem“, og Johannesen gik da selv ud i Butiken og udtog de Varer, som han mente at kunne have Brug for, hvilke derefter bleve kjørte til hans Hjem. Tiltalte Andersen har, efter først bestemt at have nægtet, at der, kort før han gik fallit, er blevet bragt Varer til hans medtiltalte Søn, senere vedholdende gjort gjældende, at han ialfald ikke kan mindes Noget om, at han har overladt Medtiltalte de heromhandlede Varer, idet han dog har tilføjet, at han tror paa Sandheden af

hvad hans Børn udsige, og at hvis hans Søn siger, at han har faaet Varer af Tiltalte, saa véd han ogsaa, at det er rigtig; han har derhos om Grunden til, at han Intet kan huske angaaende de ommeldte Varer, anbragt, at han — hvis Hukommelse som Følge af en svær Sygdom, han gennemgik for omtrent 13 Aar siden, fra den Tid har været meget svækket — i den sidste Maanedstid før Falliten „var hel forkert i Hovedet“ og i en saadan Tilstand, at han hverken vidste ud eller ind. Den Læge, der behandlede Tiltalte Andersen under den ovenommeldte Sygdom, har under Sagen afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at Sygdommen var Kopper, at Tiltalte, forinden Kopperne kom frem og i den første Tid derefter, var aldeles forstyrret i Hovedet og vild, samt at Sygdommen efterlod foruden legemlig Svækkelse Mangel paa Hukommelse og Aandssløvhed, men at Lægen iøvrigt ikke senere har haft Lejlighed til at iagttage Tiltalte. En anden Læge, der i Februar Maaned 1884 var kaldet til Tiltalte og et Par Gange saa til ham, har herom forklaret, at han fandt Tiltalte syg og sengeliggende, men ikke kunde finde, at han led af nogen bestemt udpræget Sygdom, hvorimod han var ganske almindelig legemlig svækket og noget aandelig slappet, saaledes at han navnlig ikke var istand til selv at give Lægen fuldstændig Svar paa de Spørgsmaal, denne rettede til ham, men maatte have en af sine Døttre ind for at give de fornødne Oplysninger, og Lægen har tilføjet, at han, der forøvrigt ikke kjendte noget Nærmere til Tiltalte, er tilbøjelig til at antage, at Sygdommen efter dens Beskaffenhed, og naar tillige henses til Tiltaltes Alder, ikke er bleven fuldstændig hævet, men at navnlig nogen vedvarende aandelig Slappelse kan være bleven en Følge deraf, medens han dog ikke er tilbøjelig til at antage, at Tiltaltes Aandstilstand har været saa derangeret, som han angiver. Derimod har Stadslægen i Aalborg, hvor Tiltalte under Undersøgelsen i nærværende Sag i længere Tid har hendsiddet i Varetægtsfængsel, i en under Sagen fremlagt Erklæring udtalt, at han i den Tid jevnlig har tilset og talt med Tiltalte, men ikke truffet noget Tegn til nogen abnorm mental Tilstand hos denne og som Følge heraf ikke i Tiltaltes hele Tilstand, saaledes som han har fundet den, har kunnet se noget Støttepunkt for Tiltaltes ovenfor anførte Anbringende om at være forkert i Hovedet osv., samt at nogle af Tiltalte omtalte Besvimelsestilfælde — som efter Sagens Oplysninger af og til vare paa-komne ham forinden Falliten — syntes mere at tilhøre en tidligere Periode og ikke kunne antages at være af Betydning. De Forklaringer, der ere afgivne af Tiltaltes Børn samt flere andre Personer, der til det omhandlede Tidspunkt have haft Lejlighed til at se Tiltalte, stemmer nu ogsaa overens deri, at hans Aandstilstand — afset fra en noget svækket Hukommelse — tilsyneladende var normal og at han var ved sin Fornufts

fulde Brug samt at han lige indtil Fallitens Indtrædelse selv forestod og styrede sin Handelsforretning og øvrige, som det maa antages, temmelig betydelige Virksomhed. Tiltaltes daværende Handelsbetjent har derfor forklaret og under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør beediget, at det ialfald tildels var efter særlig Ordre fra Tiltalte, at Varerne blev læsede paa Vognen, og at han selv var tilstede, da dette skete, samt at han — efter hvad Vidnet tror — udtrykkelig sagde til ham, at Varerne ikke skulde indføres i Bøgerne, ligesom ogsaa en af Tiltaltes Sønner, der ved den omhandlede Lejlighed kjørte Vognen med Varerne, har forklaret, at det var Tiltalte, der sagde, at han skulde kjøre med Varerne, hvilken Forklaring han under det ommeldte yderligere Forhør har beediget, dog med Tilføjende: „saavidt han husker“. Ligesom der nu herefter samt efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen ikke kan være nogen Tvivl om, at de ommeldte Varer efter Tiltaltes egen Ordre eller ialtfald med hans Samtykke ere blevne henbragte til hans medtiltalte Søn i det Øjemed at skaffe denne Dækning for hans Tilgodehavende til Skade for Tiltaltes andre Kreditorer, saaledes findes der, efter hvad der, som ovenmeldt, er oplyst om Tiltaltes Helbredstilstand samt om hans Virksomhed paa det omhandlede Tidspunkt, ikke at kunne tages noget Hensyn til hans Forgivende om, paa dette Tidspunkt at have været i en saadan Tilstand af legemlig og aandelig Svækkelse, der maatte udelukke Tilregnelighed med Hensyn til de ommeldte Dispositioner til Fordel for hans Søn, og disse maa altsaa tilregnes ham som strafbare. Fremdeles er det under Sagen oplyst, at der en Aften ifjor Sommer nogen Tid, før Tiltalte Andersens Bo blev taget under Konkursbehandling, er efter hans Ordre ført 3 ham tilhørende Sengesteder og en betydelig Mængde Sengklæder fra hans Bolig til hans medtiltalte Søns Hjem i Als, hvorfra de 2 Sengesteder og Størstedelen af Sengklæderne, kort efter at der var foretaget Registrering i Konkursboet, igjen blev bragte tilbage til Oue og senere derfra til Mariager, hvor det var Bestemmelsen, at de 2 af Tiltaltes Døttre, Agathe og Maren, der hidtil havde været til Huse hos deres Fader, og hvem bemeldte Sengesteder og Sengklæder fremtidig skulde tilhøre, skulde tage Bolig, medens det tredie Sengested og Resten af Sengklæderne forbleve i Als hos Broderen, hos hvem Tiltalte efter Bestemmelsen vilde tage fremtidigt Ophold. Ifølge de af Tiltaltes to nævnte Døttre afgivne og under de efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør beedigede Forklaringer, havde deres for endel Aar siden afdøde Moder før sin Død udtalt det som sit Ønske eller sin Villie, at ethvert af hendes Børn skulde have en Sengs Klæder, uden at dog noget af Børnene havde faaet saadanne, undtagen Sønnen Marinus Johannesen, og da de nu en Søndag kort efter Registreringen — ved hvilken der

iøvrigt med Skifterettens eller vedkommende Sagførers Samtykke var blevet undtaget de fornødne Senge og Sengklæder saavel til Tiltalte som til hans dengang hjemmевærende Børn, nemlig de to nævnte Døttre og en Søn — tilligemed deres Fader vare i Als, yttrede denne, at han nu vilde give dem hver en Underdyne, en Overdyne og to Hovedpuder, hvilket han da strax udførte, idet de fra Tiltaltes Hjem overførte Sengklæder bleve fordelte i 4 Bunker, hvorefter Tiltalte lod de to nævnte Døttre efter deres Alder udvælge hver en samt en for deres fraværende Søster Birgitte, medens den tilbageblevne Bunke efter Agathes Forklaring skulde tilfalde deres Broder, Medtaltalte Peter Johansen. Tiltalte gav derhos ved denne Lejlighed Agathe og Maren hver et af Sengestederne, medens han efter Agathes Forklaring angaaende det tredie Sengested udtalte, at det vilde han beholde selv. Tiltalte har først afgivet en Forklaring, der gik ud paa, at der kun var ført en Seng med Sengklæder til hans medtaltalte Søn, og at disse Gjenstande tilhørte hans Datter Birgitte. Senere har han paa nærmere Forespørgsel udsagt, at han ikke véd, hvormange Sengklæder der ere bortførte fra hans Hus, men at der ikke er bortført andre end dem, der tilhørte hans Døttre, og at de bleve førte direkte fra Oue til Mariager, uden i Forvejen at have været førte andetsteds hen, men derefter indrømmede han at vide, at der var bortført 3 Senges Klæder. Han har imidlertid paastaet, at de heromhandlede Sengesteder og Sengklæder tilhørte hans Døttre, hvem de allerede, forinden hans Hustru døde, vare skjænkede som Vederlag for Løn, og at det, der efter det Ovenanførte passerede en Søndag efter Registreringen under hans og hans Døttres Ophold i Als, ikke var en egentlig Deling af Sengklæderne, men kun en Udsondring af det, der tilhørte enhver af Døttrene, idet Sengklæderne ved Flytningen vare blevne sammenblandede, hvorhos han har nægtet at have haft til Hensigt selv at beholde den Seng og de Sengklæder, der, som meldt, bleve tilbage i Als, men vil været gaaet ud fra, at disse Gjenstande tilhørte hans Datter Birgitte. Tiltaltes Forklaringer angaaende de her omhandlede Senge og Sengklæder have i det Hele været meget tilbageholdne og ubestemte, hvortil han navnlig har angivet som Grund, at han ikke erindrer Sammenhængen med det Passerede, idet han ligesom med Hensyn til de ovennævnte Dispositioner over de Handelsvarer, som hans medtaltalte Søn fik, har anbragt, at han paa det paagældende Tidspunkt var forkert i Hovedet eller — som han ogsaa har udtrykt sig — at det ikke var fri for, at han var fra Forstanden, medens han dog ogsaa med Hensyn til de heromhandlede Dispositioner har erklæret, at han godt vil erkjende Rigtigheden af, hvad hans Børn sige. Ligesom det imidlertid ved de ovennævnte Vidneforklaringer og de iøvrigt fremkomne Oplysninger maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte selv har ladet de

omhandlede Sengklæder indpakke og føre fra sit Hjem til Sønnens og der fordelt dem mellem sine Børn paa den ovenfor anførte Maade, saaledes maa det ogsaa efter alt Foreliggende statueres, at Sengklæderne m. v. tilhørte ham selv og navnlig ikke — som han har villet gjøre gjældende — hans Døttre. De af Tiltaltes to ovennævnte Døttre Agathe og Maren herom afgivne Forklaringer, der, som meldt, ere beedigede, gaa navnlig overensstemmende ud paa, at de ikke antage, at Sengklæderne tilhørte dem, før Delingen i Als havde fundet Sted, idet der ikke forelaa nogen Tilkjendegivelse fra Tiltalte om, at Sengklæderne skulde tilhøre dem, ligesom det aldrig var blevet sagt dem, hvilke enkelte Stykker der skulde tilhøre enhver af dem. Medens det derhos maa antages, at de omhandlede Sengklæder, af hvilke nogle vare anskaffede efter Tiltaltes Hustrus Død, bleve benyttede i Tiltaltes Forretning som Kromand, forsaavidt der var Brug for dem, paa samme Maade som andet til Kroen henhørende Inventarium, er der paa den anden Side Intet fremkommet, der kunde bestyrke Tiltaltes Anbringende om, at de ommeldte Gjenstande tilhørte hans Døttre, og der er overhovedet efter alt Foreliggende ikke Feje til at antage, at der er foregaaet Andet, der kunde betragtes som Adkomst for Døttrene til de ommeldte Sengklæder, end at deres Moder kan have udtalt sig om, at ethvert af hendes Børn — engang i en ubestemt Fremtid — skulde have en Sengs Klæder fra deres Hjem. Idet der nu, efter hvad ovenfor er anført, ej heller vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Foregivende om, paa den Tid, de her omhandlede Dispositioner bleve foretagne, at have været i utilregnelig Tilstand, vil han ikke kunne undgaa Ansvar for sit Forhold i saa Henseende. Som det maa antages nogen Tid, efterat de ovenommeldte Sengklæder m. m. vare bragte til Peter Johannsens Bolig i Als, blev der efter Sagens Oplysninger bragt forskellige andre Gjenstande fra Tiltalte Andersens Bolig til et Par af hans Naboer, for ikke at være tilstede, naar der skulde registreres hos Tiltalte, og gaa de af Tiltaltes Døttre Agathe og Maren herom afgivne Forklaringer i det Væsentlige ud paa, at da deres Fader en Dag talte til dem om, at hans økonomiske Forfatning var daarlig, og at han vistnok kom til at gaa fallit, spurgte de ham, om de da ikke maatte tage forskellige Ting, som deres afdøde Moder i sin Tid havde omtalt, at de og deres Søster Birgitte skulde have efter hendes Død, hvortil deres Fader svarede, at han ikke kunde huske, hvad deres Moder havde givet dem, da det var saamange Aar siden, men at det kunde de bedre selv huske, og at de Dele, som deres Moder havde skjænket dem, maatte de godt tage og skulde se at faa flyttede bort. Foruden nogle Gjenstande, om hvilket det maa anses givet, at de tilhørte Agathe og Maren, lode disse derefter bringe hen til de ommeldte Naboer en Sopha, et Spisebord, en

Kurvestol, en Servante og et Vaskerbord, hvilke Gjenstande deres Moder efter deres enstemmige Udsagn havde bestemt, at de skulde have, uden at der dog var truffet nogen Bestemmelse om, hvem af dem enhver af Tingene skulde tilhøre, ligesom der ogsaa efter deres Faders udtrykkelige Ordre med det Samme blev bortflyttet en Halmkurv, som tilhørte ham. Efter Registreringen bleve samtlige disse Sager førte tilbage igjen til Kroen, hvorfra Sophaen senere af dem blev flyttet til deres tilkommende Bolig i Mariager, medens deres Fader lod Kurvestolen, Servanten og Vaskebordet, som han sagde, at han havde Brug for paa sit Værelse i Als, komme derhen, hvorimod han beholdt Spisebordet i Kroen, idet han sagde til dem, at det maatte de ikke tage. Tiltalte Andersen har imidlertid benægtet at kunne huske Noget om, at han har haft en Samtale med sine to ovennævnte Døttre af det af disse angivne Indhold, eller at vide Noget om, at der før Falliten er bragt Sager fra hans Bolig til nogle af hans Naboer, idet han da ogsaa i saa Henseende har erklæret, at han nok vil tro, hvad hans Børn sige derom, og hvad særlig angaar Sophaen og Spisebordet, har han anbragt, at han havde staaet i den Formening, at Bordet, som var tilstede i Kroen, da han blev anholdt, og som han ikke havde savnet, havde været inddraget under Registreringen, samt at han antog, at hvis der var bortflyttet en Sopha, var det en hans Søn Anders Peter tilhørende, som denne engang havde kjøbt paa en Auktion. Han har derhos benægtet at have vidst Noget om, at det ovennævnte Vaskebord var bragt til Als, hvorimod han har vedgaaet at have ladet Servanten og Kurvestolen komme derhen, men paastaet, at han engang ifjor Sommer længere Tid, forinden dette foregik, havde foræret disse Ting til sin Svigerdatter, Medtiltalte Peter Johannesens Hustru — hvad denne dog har benægtet — eller at han ialtfald havde indbildt sig, at han havde foræret dem bort. Efter Sagens Oplysninger kan der ikke være nogen Tvivl om, at de omhandlede Gjenstande, ialfald for største Delen, med Tiltaltes Vidende og Samtykke ere bleven bortflyttede fra Kroen, men efter de paagjældende Gjenstandes Beskaffenhed og mindre betydelige Værdi og efter de af Tiltaltes nævnte Døttre afgivne Forklaringer findes det dog ikke uantageligt, at han saavel som Døttrene i Virkeligheden have betragtet Gjenstandene som skjænkede Døttrene af hans Hustru, og at han saaledes ikke har forbundet nogen bedrageligt Hensigt med at tillade deres Bortflytning, og dette findes navnlig ogsaa at maatte gjælde med Hensyn til Servanten og Kurvestolen, uagtet han særlig har erkjendt, at de tilhørte ham, idet denne Erkjendelse ikke udelukker Muligheden af, at de efter det Passerede nærmest maatte betragtes som tilhørende Døttrene med samme Ret som de andre paagjældende Gjenstande. Der findes derfor ikke at kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar for hans Forhold

med Hensyn til de heromhandlede Gjenstande. Det er fremdeles oplyst, at denne Tiltalte ifjor, da han i Juni Termin manglede Penge til Betalingen af de i denne Termin forfaldne Renter af de i hans Ejendom indestaaende Prioriteter, har solgt sin paa Marken staaende Rugagrøde for 200 Kr., endel gammel Rughalm for 100 Kr. samt af den paa Ejendommen værende, tilligemed denne pantsatte Besætning to Faar for 30 Kr. og en gammel Hest for 50 Kr. Af de ved disse Salg indkomne Penge betalte Tiltalte en af sine Pantekreditorer et forfaldent Rentebeløb af 80 Kr., og Resten af Pengene anvendte han til Indkjøb af Kjøbmandsvarer, Øl og Brød, idet han, som meldt, maatte betale Alt kontant, fordi Ingen længere vilde give ham Kredit. Ved de ommeldte Salg findes Tiltalte imidlertid ikke, ialtfald i nogen væsenlig Grad, at have overskredet Grændserne for den Raadighed, der maatte tilkomme ham over Ejendommens Afgørde og Besætning, saalænge han endnu var Ejer af Kroen med Tiliggende og drev samme, navnlig naar henses til, at Ejendommen maa antages fornemmelig at have haft Betydning som Kro og Handelssted og som Følge heraf at have haft Tilskud af Gjødning andetstedsfra, hvorfor Salget af Sæd paa Roden og gammel Halm ikke kan forudsættes at have haft samme Betydning med Hensyn til Jordernes Føringelse, som ellers vilde have været Tilfældet, og da de ommeldte Salg derhos maa antages at være foretagne af Tiltalte i det Øjemed at holde Forretningen gaaende, saalænge som mulig, og at skaffe Fødemidler til de paa Ejendommen værende Folk, mangler der Føje til at antage, at han har forbundet nogen bedragelig Hensigt med sin ommeldte Fremgangsmaade. Hvad dernæst angaar Sigtelsen imod Tiltalte Andersen for Overtrædelse af Konkurslovens § 148, har han vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der, som meldt, i flere Aar har drevet Detaljhandel i Oue Kro, paa hvilken Næring han under 21 Mai 1862 havde erholdt Næringsbevis, aldrig har opgjort sin Status, saaledes som det i den nævnte Lovbestemmelse er foreskrevet, idet han efter sin Forklaring vil have troet, at Paabudet om Opgjørelse af aarlig Status ikke gjaldt for Handlende paa Landet. Ved en Tiltalte Andersen under 13 April 1850 meddelt kongelig Bevilling, der under 21 September 1864 er bleven fornyet, blev det tilladt Tiltalte at drive Værtshushold i Oue Kro og de Rejsende med fornødne Logementer samt Spise- og Drikkevarer til Nødtørftighed og for en billig Betaling betjene, dog med den udtrykkelige Indskrænkning, at dette Værtshushold kun var bevilget for Rejsende, og at det under Bevillingens Forbrydelse og videre Straf som for uberettiget Næringsbrug skulde være Tiltalte aldeles forment at holde Kro for Bønder og Andre af Almuen, som ikke ere Vejfarende eller paa Rejser passere Stedet. Under en i forrige Aar indledet Undersøgelse blev det imidlertid

oplyst, at Tiltalte i Strid med Bevillingens foranførte Indhold havde i den Række af Aar, hvori han havde været Kromand, beværtet Alle og Enhver med Spise- og Drikkevarer, derunder ogsaa Brændevin, og i denne Anledning vedtog han i Politiretten den 12 Februar f. A. at erlægge for 1ste Gang begaaet ulovligt Næringsbrug en Bøde til Amtets Fattigkasse af 10 Kr., samt at Forliget i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom. Det maa nu under nærværende Sag ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han ogsaa efter Indgaaelsen af det ommeldte Forlig er vedbleven at beværte Omegnens Beboere, selv saadanne, der ikke kunde betragtes som Rejsende, med Spise- og Drikkevarer, hvorunder Brændevin, og vel har han villet gjøre gjældende, at han kun har gjort dette i Egenskab af Vært for en Forening, der havde Lokale i Kroen, men da han har erkendt, at han selv har faaet den saakaldte Forening oprettet for at kunne omgaa Bevillingens ovenanførte indskrænkende Bestemmelser, ligesom han efter Sagens Oplysninger selv har anskaffet de ommeldte Love, der iøvrigt maa antages aldrig at være blevne vedtagne af en Generalforsamling og ikke ere blevne overholdte, samt idet „Foreningen“ derhos efter Lovenes Indhold var saaledes indrettet, at Alle og Enhver kunde blive Medlem af samme blot ved at henvende sig i Kroen og lade sit Navn indføre i Medlemsbogen samt betale 25 Øre, hvilket Sidste end ikke var nødvendigt for foreløbig at faa Adgang til Lokalet, maa Tiltaltes Formening om at have haft Hjemmel til den ommeldte Forretning i Næringslovens § 61 anses ubeføjet.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 November 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 25.

Onsdagen den 5 Oktober.

Nr. 104.

Advokat Hindenburg

contra

1) Johannes Andersen, kaldet Vorup og 2) Peder Johannesen, ligeledes kaldet Vorup (Def. Lunn).

Hvad dernæst angaar Tiltalte Peter Johannesen, har denne vel efter det ovenfor Anførte paa en Tid, da han forudsaa sin Faders forestaaende Fallit, modtaget Varer til en samlet Værdi af 139 Kr. 45 Øre, der efter hans Forklaring skulde tjene dels som Vederlag for Ulejlighed, han paa forskjellig Maade — navnlig ved Rejser — havde haft for sin Fader, dels som Afdrag paa hans Tilgodehavende hos denne for leverede Varer m. m.; men ligesom Tiltalte ikke ved at modtage Afdrag paa sit nævnte Tilgodehavende, der maa antages at have været forfaldet til Betaling, kan anses at have gjort sig skyldig i Delagtighed i den hans Fader med Hensyn til de herommeldte Varer paasigtede Overtrædelse af Straffelovens § 261, idet der efter hans Stilling som Kreditor ikke kunde paahvile ham nogen Forpligtelse til at paase, at hans Fordring ikke blev dækket med Tilsidesættelse af de andre Kreditors Interesse, saaledes skjønnes den Omstændighed, at det, efter hvad der er oplyst, ikke tidligere havde været Brug imellem dem, at Tiltalte fik Betaling af sin Fader for Tjenester, han personlig havde ydet denne, ej heller i og for sig at kunne medføre, at han skulde have været uberettiget til at begjære og modtage et Vederlag for de her under Sagen omhandlede Tjenester, og vel er det endvidere oplyst, at Tiltalte har undladt at afskrive nogen Del af de heromhandlede Varer paa sit Tilgodehavende hos Faderen, forinden han anmeldte dette

i Konkursboet, hvorved han saaledes vilde have kunnet opnaa en større Godtgjørelse, end der tilkom ham, hvad han ogsaa har erkjendt, men han har anbragt, at han ikke, før dette i Retten blev ham foreholdt, har tænkt derover, og der findes efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at han i denne Henseende har tilsigtet at tilvende sig en ulovlig Fordel, idet det ikke findes uantageligt, at det kan skyldes en Uagtsomhed fra hans Side, at han har undladt af afskrive Værdien af de ommeldte Varer paa det Tilgodehavende, han anmeldte i Boet. Ej heller findes der aldeles tilstrækkelig Føje til at betragte Tiltaltes Forhold ved, under sit i Boet ommeldte Tilgodehavende at opføre 16 Kr. som Godtgjørelse for de 3 ovenommeldte Rejser til Terndrup, som svigagtigt, hvad navnlig ikke tør statueres alene paa Grundlag af den af ham under Forhørerne afgivne Forklaring om, at de nævnte 3 Rejser udgjorde en væsentlig Del af den Ulejlighed m. v., i Anledning af hvilken han, dog uden at foretage nogen nærmere Opgjørelse, fik Vederlag i de ovenommeldte Varer, og endelig findes det ikke heller at kunne paadrage ham Strafansvar, at han, forinden han anmeldte sit Krav i Faderens Konkursbo, har debiteret Faderen for 50 Kr. i Renter, idet det maa antages, at Tiltalte ogsaa tidligere med Faderens Samtykke har beregnet sig Renter af sit Tilgodehavende hos denne. Derimod maa det efter Alt, hvad i saa Henseende er oplyst, antages, at denne Tiltalte har gjort sig skyldig i en strafbar Meddelagtighed i det af hans Fader udviste bedræglige Forhold med Hensyn til de ovenommeldte Senge og Sengklæder, idet det navnlig maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han har medvirket til at bringe de ommeldte Gjenstande fra Faderens Hus til hans eget og ved den derefter stedfundne Deling har af de paagjældende Gjenstande modtaget og beholdt et Sengested, 2 Dynere og 2 Puder. Tiltalte, hvis Forklaring om de ommeldte Gjenstande har været i høj Grad vaklende og tilbageholdende, har vel søgt at gjøre gjældende, at det var hans Søstre, der anmodede ham om at medtage Sengklæderne til Als, og at de ligeledes have givet ham de 2 Dynere og 2 Puder, som han har erkjendt at have faaet ved Delingen. Men efter at være gjort opmærksom paa det Usandsynlige i dette Sidste, har han indrømmet, at hans Forklaring herom heller ikke er rigtig, og at Dynerne og Puderne samt et Sengested ere ham givne af Faderen, hvem han bad om at faa dem, idet han dog ogsaa vil have bedet sine Søstre om dem, hvorhos han i samme Forhør har erklæret ikke at ville fastholde, at det var hans Søstre, der bade ham om at medtage Sengklæderne til Als. I et senere Forhør har han imidlertid atter forandret denne Forklaring derhen, at han ikke havde faaet Sengklæderne af sin Fader, og at han — som han har udtrykt sig — ikke kunde faa Andet ud deraf, end at det var hans Søstre, der gave ham

disse, og skjøndt han derefter i et nyt Forhør erkjendte, at Delingen var foregaaet paa den Maade, som ovenfor anført, og at Faderen, efterat Søstrene havde udvalgt de Bunker, de vilde have for deres Part, sagde til Tiltalte, idet han pegede paa den ene Bunke: „Den kan du tage“ eller Lignende, har han dog derefter vedblivende fastholdt, at Sengklæderne tilhørte hans Søstre eller — som han ogsaa har udtrykt sig — at han ikke kan betragte Forholdet anderledes, end at han har faaet de Sengklæder, der tilhørte hans Søstre, og at det altsaa maa betragtes, som om det er hans Søstre, der have givet ham dem. Ligesom det imidlertid i og for sig er usandsynligt, at Tiltalte skulde have staaet i den Formening, at en saa betydelig Mængde Sengklæder som dem, han ved den ovenomhandlede Lejlighed deltog i at bortføre fra Faderens Hus til sit eget Hjem, skulde tilhøre hans Søstre, en Formening, til Støtte for hvilken han ej heller har kunnet anføre nogen antagelig Grund, saaledes staar hans Anbringende i saa Henseende ogsaa i afgjort Strid med de af hans fornævnte 2 Søstre under hele Undersøgelsen fastholdte og under de efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør beedigede Forklaringer, der navnlig gaa ud paa, at det ikke var efter deres Opfordring, at Tiltalte deltog i at bortføre Sengklæderne fra Faderens Hus, og at de ikke have skjænket ham de Dynere og Puder, som han fik ved Delingen i Als, idet de ikke havde Sengklæder at give bort, eller brugt Udtalelser om, at Sengklæderne vare dem tilhørende. Der vil derfor ikke kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes ommeldte Foregivende, hvorimod det maa antages, at han saavel ved Bortførelsen af Sengestederne og Sengklæderne fra Faderens Hus som ved den i Als foretagne Deling har været vidende om, at de paagældende Effekter vare hans Fader tilhørende, og at de nævnte Dispositioner gik ud paa, med Faderens forestaaende Fallit for Øje, at unddrage Effekterne fra at komme Boet tilgode. Samtlige ovenomhandlede, Tiltalte Andersen tilhørende Gjenstande, der kort før eller efter Falliten ere bortførte fra Oue Kro, maa efter Sagens Oplysninger antages at være udleverede til Konkursboet, alene med Undtagelse af de Tiltalte Johannesen overdragne Handelsvarer, hvis Værdi, 139 Kr. 45 Øre, sidstnævnte Tiltalte imidlertid har forpligtet sig til paa Anfordring at indbetale til Konkursboet. Efter det Ovenanførte vil Tiltalte Johannes Andersen, der er født i Aaret 1821 og som med Undtagelse af, at han, som berørt, ifølge et inden Helligum og Hindsted Herreders Politiret den 12 Februar f. A. indgaaet Forlig, har for 1ste Gang begaaet ulovligt Næringsbrug erlagt en Bøde til Amtets Fattigkasse af 10 Kr., ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse dels efter Straffelovens §§ 260 og 261, samt i Medfør af Konkurslovens § 148, 2det Led efter Straffelovens § 262, 2det Led, med en Straf, som efter Sagens Om-

stændigheder og i Henhold til Straffelovens § 23 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, dels for 2den Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, og som for første Gang begaaet Udskjækning af Brændevin — idet han efter Udtrykkene i de ovennævnte Forlig ikke kan anses straffet for Udskjækning af Brændevin, skjøndt han under Undersøgelsen havde erkjendt at have gjort sig skyldig deri — efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Straf, der vil kunne bestemmes til en Bøde til Amtets Fattigkasse af 30 Kr., hvorhos Tiltalte i Medfør af Lov af 23 Mai 1873 § 9 vil være at dømme til at have sin Næringsadkomst paa at drive Værtshushold forbrudt. Tiltalte Peder Johannesen, der er født i Aaret 1851, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil efter det Ovenanførte være at anse efter Straffelovens § 260 cfr. § 47 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 6 Oktober.

Nr. 175.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Henrichsen Landberg og Hustru **Sophie Dorthea**,
født **Jensen** (Def. Lunn),

der tiltales for Assurancesvig.

Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1886: Arrestanten, Barber Niels Henrichsen Landberg af Vordingborg og Arrestantinden, hans Hustru, Sophie Dorthea født Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor og Defensor, Sagfører Schwensen og Prokurator Petersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Kalko for Overretten betale de Tiltalte, Barber Niels Henrichsen Landberg og Hustru Sophie Dorthea, født Jensen, af Vordingborg, En for Begge og

Begge for En, 20 Kr. til hver og 16 Øre i Porto til Førstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Tiltalte Landbergs Forklaring om, at han kun har be-
tragtet sin i den indankede Dom omhandlede Angivelse som
foreløbig, idet han mente, at der senere skulde foretages en
Vurdering af udmeldte Mænd, og at hans Tilbud om Ed kun
angik, hvad der var gaaet tabt, men ikke den tilføjede Værdi-
ansættelse, kan saa meget mindre forkastes, som denne hans
Opfattelse ikke savner Hjemmel i Selskabets Statuter og den
ham meddelte Police. Da det derhos efter det Foreliggende
ikke kan anses oplyst, at han forsætlig har angivet det Tab,
han ved Branden havde lidt, til et højere Beløb, end han efter
sin Formening kunde fordre erstattet — i hvilken Henseende
bl. A. bemærkes, at der ligger en Fejlregning til Grund for
den af ham afgivne Erkjendelse, at de brændte Effekter
umiddelbart før Branden kun havde en Værdi af 155 Kroner,
det en rigtig Optælling vilde give en Værdi af mindst 245 Kroner
— vil der ikke kunne paalægges denne Tiltalte Strafansvar.

Derimod maa det i Henhold til de i Dommen for Tiltalte
Landbergs Hustrus Vedkommende anførte Grunde billiges, at
hun er anset med den hende paalagte Straf, ligesom ogsaa
Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Niels Henriksen Landberg bør for Aktors Til-
tale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Lands-
over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt
at stande. I Salarium for Højesteret betale de Til-
talte En for Begge og Begge for En til Advokat
Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kro-
ner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende, fra Vordingborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag
ere de Tiltalte, Barber Niels Henriksen Landberg og Hustru
Sophie Dorthea, født Jensen, af Vordingborg, aktionerede for
Assurancesvig. Ved en Ildebrand hos de Tiltalte Natten mellem

7 og 8 Oktober f. A. brændte forskjelligt dem tilhørende Løsøre, der var forsikret i Brandforsikringsselskabet „Danmark“, nemlig Beklædningsgjenstande, Linned, Dækketøj m. m. Tiltalte, Barber Landberg, har erkjendt, at han, efterat Selskabets Agent havde paalagt ham at afgive under Eds Tilbud en Fortegnelse over de brændte og beskadigede Effekter med Værdiansættelse efter den Værdi, som Effekterne havde før Branden, har leveret Agenten en Fortegnelse over brændte Effekter af angiven Værdi 390 Kr., samt beskadigede og bortkomne Effekter af angiven Værdi 24 Kr. 35 Øre, tilsammen 414 Kr. 35 Øre, med Paategning paa Listen om, at Tiltalte var villig til at aflægge Ed paa, at han havde lidt foranstaaende Tab ved Ildebranden. Tiltalte har imidlertid vedgaaet, at han har sat en højere Værdi paa de forskjellige Effekter end den, som de havde før Branden, og at han for en stor Del af Effekterne har sat Priserne saaledes, at han kunde faa nye Ting derfor, uagtet der ikke var noget nyt blandt hans Tøj, og naar han har anført til sin Undskyldning, at han kun ansaa Værdiansættelsen som foreløbig, idet han mente, at der senere skulde foretages en Vurdering af udmeldte Mænd, maatte Tiltalte indse, at en saadan i hvert Fald ikke kunde finde Sted med Hensyn til de brændte Effekter, og Tiltalte har ogsaa indrømmet, at den Pris, han har opført paa Fortegnelsen, er det Beløb, som han mente sig berettiget til at faa erstattet, og at han vilde have modtaget den angivne Værdi af 414 Kr. 35 Øre, hvis den var bleven ham tilbuddt. Tiltalte har erkjendt, at de brændte Effekter umiddelbart før Branden kun havde en Værdi af 155 Kr. Tiltalte, Barber Landbergs Hustru har tilstaaet, at hun svigagtigt har opgivet paa ovennævnte Fortegnelse som brændt 1 Par Lagener, 2 Skjorter, 2 Chemiser og 1 Mavebælte mere, end der er brændt af disse Ting. For det anførte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Landberg er født 25 Juni 1857, hans Hustru 14 Oktober 1863, og som ikke ere fundne forhen straffede, være at anse efter Straffelovens § 259, og da Straffen ved Underrettsdommen passende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver og Aktionens Omkostninger rettelig ere paalagte dem, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 237. Advokat Levinsen
 contra
Jensine Marie Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 10 Juni 1887: Arrestantinden Jensine Marie Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder hun og samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Kjer 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juli 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Jensine Marie Jensen for Tyveri. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, som den 3 Mai d. A. var kommen til Aarhus, hvor hun forgjæves vil have søgt Beskjæftigelse, har, efter at have brugt de faa Penge, hun havde medbragt, der begaaet følgende Tyverier: Den 10 Mai, da hun var gaaet ud ad Landevejen til Reginehøj og for at faa Noget at drikke var traadt ind i en Stue, hvorfra en aabentstaaende Dør førte ud til Vejen og hvor Ingen var tilstede, tilegnede hun sig af et der staaende, uafaaet Klædeskab en Murer M. Jensens Hustru tilhørende Hvergarnskjole af Værdi

8 Kr., som hun samme Dag pantsatte for 3 Kr. Den 16 s. M. gik hun for at se Lejlighed til at stjæle ind i en Ejendom paa Søndergade og tilvendte sig en i en uafaaet Entre paa første Sal beroende, Fabrikant Wied tilhørende Sommeroverfrakke af Værdi 20 Kr., som hun strax efter pantsatte for 4 Kr. Den 24 s. M. gik hun i samme Ojemed ind i en Ejendom paa Klostergade og tilvendte sig i et Værelse paa 2den Sal, til hvilket Døren stod paa Klem, et paa en Stol henlagt, Frøken Florian tilhørende Schawl af Værdi 6 Kr., som hun samme Dag pantsatte for 2 Kr. Hos Gjæstgiver P. Rasmussen, i hvis Beværtning hun strax efter at have pantsat det nys nævnte Schawl indfandt sig for at faa en Kop Kaffe, som blev serveret i Sovekammeret, tilvendte hun sig et paa Væggen sammesteds hængende Cylinderuhr af Værdi 6 Kr., der tilhørte bemeldte Gjæstgiver, og som hun forgjæves søgte at pantsætte. Den følgende Dag indfandt hun sig for at se Lejlighed til at stjæle i en Ejendom paa Mejl-gade og tilegnede sig 3 Damekjoler og et Schawl tilsammen af Værdi 21 Kr., som tilhørte Tjenestepige Petra Hansen og fandtes i et paa Loftet staaende uafaaet Klædeskab, samt et uldent Tæppe af Værdi 5 Kr., som tilhørte Fabrikant Jensen og hang paa en Snor paa Loftet, hvilke Koster hun i Løbet af samme og næste Dag pantsatte for ialt 12 Kr. Arrestantinden forbrugte de Penge, som hun erholdt ved de ommeldte Pantsætninger, og tilintetgjorde de modtagne Laanesedler. Samtlige de ovenanførte, af hende stjaalne Koster ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede de Bestjaalne, som ikke have gjort Fordring paa videre Erstatning. Arrestantinden — der er født i Aaret 1858 og som tidligere gjentagne Gange har været straffet navnlig for Tyveri, bl. A. ifølge Højesteretsdom af 26 Januar 1883 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorefter hun ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 4 December 1884 er for femte Gang begaaet simpelt Tyveri straffet efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 7 Oktober.

Nr. 196. Højesteretssagfører Hansen
contra

1) Philip Frederik Johansen og 2) Jørgen Nissen
Thomsen (Def. Levinsen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Marts 1887: De Tiltalte, Marcus Smidt Nielsen, Niels Rasmussen Riis, Philip Frederik Johansen og Jørgen Nissen Thomsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage, hvorhos førstnævnte Tiltalte bør til Fredericia Politikasse bøde 5 Kr. Tiltalte Carl Frederik Lyng bør til Fredericia Politikasse bøde 25 Kr., men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige Tiltalte udrede hver for sig de med deres Anholdelse og Varetægtsarrest forbundne Omkostninger, samt En for Alle og Alle for En Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Obel, og Defensor, Kammerraad, Prokurator Valeur, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Mai 1887: I Henseende til de de Tiltalte Niels Rasmussen Riis, Philip Frederik Johansen og Jørgen Nissen Thomsen idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Marcus Smidt Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og til Fredericia Politikasse bøde 10 Kr. Tiltalte Carl Frederik Lyng bør til samme Kasse bøde 30 Kr., men bør iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udrede og samtlige Tiltalte En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Philip Frederik Johansens og Jørgen Nissen Thomsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Snedkersvendene Marcus Smidt Nielsen, Niels Rasmussen Riis, Philip Frederik Johansen og Jørgen Nissen Thomsen for falsk Forklaring for Retten og den Første tillige for Gadeuorden, samt Snedkersvend Carl Frederik Lyng for Tilskyndelse til at afgive falsk Forklaring for Retten og for Gadeuorden. Ved Tiltalte Lyngs egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der efter sin Forklaring var forbitret paa Snedkersvend Vilhelm Lyng, fordi denne havde taget Arbejde hos Snedkermester Thomsen i Fredericia, efterat dennes Svende havde gjort Strike — har, da han den 14 Februar d. A. om Aftenen, som det maa antages, Kl. 7¹/₄ traf bemeldte Vilhelm Lyng i Danmarksgade i Fredericia, og Vilhelm Lyng paa Tiltaltes Spørgsmaal, om han arbejdede hos Thomsen, bekræftede dette, udskjældt ham for „Skruebrækker“ og „Svin“ samt spyttet ham en eller mulig flere Gange i Ansigtet. Ligeledes har Tiltalte Nielsen vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han, da han strax efter det nævnte Overfald i Danmarksgade mødte Vilhelm Lyng, som han maa antages at have været forbitret paa af samme Grund, som Tiltalte Lyng var det, har slaaet Hatten af Hovedet paa ham. Da Tiltalte Lyng under det første over ham den 17 Februar optagne Forhør nægtede ved den ommeldte Lejlighed at have havt noget Sammenstød med Vilhelm Lyng eller dog at kunne huske saadant, bleve de øvrige Tiltalte — der dengang ligesom Tiltalte Lyng havde Arbejde paa det saakaldte Produktionsværksted i den folkelige Forsamlingsbygning i Fredericia, og som efter de fremkomne Oplysninger maa antages at have været tilstede i Danmarksgade under Overfaldet, uden at der iøvrigt dengang var Mistanke om, at nogen af dem havde deltaget i samme, idet det navnlig først senere oplystes, at Tiltalte Nielsen ogsaa havde overfaldet Vilhelm Lyng — tilsagte til at møde i Retten, for som Vidner at afgive Forklaringer om det den paagældende Aften imellem Tiltalte Lyng og Vilhelm Lyng Passerede, og fandt saadan Afhøring ogsaa Sted for Thomsens

og Nielsens Vedkommende den 18 Februar og for de to andre Tiltaltes Vedkommende den 22 s. M., efterat den lovbefalede Formaningstale var bleven oplæst for dem af Dommeren, der tillige særlig indskjærpede Thomsen og Nielsen Vidnepligten med udtrykkelig Tilkjendegivelse af, at de i denne Sag stod ikke som Sigtede, men som Vidner. De af de nævnte fire Tiltalte i Retten afgivne Forklaringer gik ud paa, at de ikke kunde meddele Noget til Oplysning af Sagen, og navnlig nægtede Nielsen, Riis og Johansen, at de, da de den paagjældende Aften passerede Danmarksgade, havde set enten Tiltalte Lyng eller Vilhelm Lyng, medens Thomsen vel erkjendte, at han den nævnte Aften var kommen gaaende op ad Danmarksgade med Tiltalte Lyng og havde set denne gaa hen til og tale med Vilhelm Lyng, men paastod, at han ikke havde hørt, hvad de talte om eller at nogen af dem spyttede, ligesom han efter sin Forklaring overhovedet ikke havde bemærket, at der passerede Noget imellem dem. I et Forhør den 23 Februar afgav Tiltalte Nielsen imidlertid sin ovenfor ommeldte Tilstaaelse om den paagjældende Aften at have slaaet Hatten af Vilhelm Lyngs Hoved, og idet han saaledes erkjendte, at hans Forklaring i Forhøret den 18 Februar om ikke den nævnte Aften at have set Vilhelm Lyng, var urigtig, indrømmede han tillige, at han, forinden han kom i Forhør den 18 Februar, havde talt med de Tiltalte Johansen og Riis — der havde været tilstede, da han overfaldt Vilhelm Lyng, og som efter hans Formening ikke kunde være uvidende om, at det var ham, der slog Hatten af Vilhelm Lyng — om, at de alle Tre, naar de kom i Retten, skulde nægte at kjende Noget til Sagen, hvorhos han i Anledning af et Spørgsmaal fra Dommeren om, hvem der egentlig var Ophavsmanden til, at de skulde tale Usandhed i Retten, tilføjede, at de vare Alle lige gode om det og saa med lige stor Uforstand paa det Passerede. Ligeledes vedgik Tiltalte Thomsen i et Forhør den 25 Februar, efter at Tiltalte Lyng Dagen forud havde afgivet Tilstaaelse om sit Overfald paa Vilhelm Lyng, at han, da han i Forhøret den 18 Februar nægtede at have hørt, hvad Tiltalte Lyng og Vilhelm Lyng om Aftenen den 14 Februar talte om, forsætlig havde afgivet en urigtig Forklaring, idet han den paagjældende Aften havde hørt Tiltalte Lyng, efterat denne havde spurgt Vilhelm Lyng, om han arbejdede hos Snedkermester Thomsen, sige til ham: „Dit Svin“, og at han vel ikke havde set, at Tiltalte Lyng ved den ommeldte Lejlighed spyttede paa Vilhelm Lyng, men at han nok saa, at bemeldte Tiltalte bevægede Hovedet, og at han, da han mødte i Retten den 18 Februar, godt vidste, at tidnævnte Tiltalte havde spyttet paa Vilhelm Lyng. Han tilføjede derhos, at han ved at afgive den urigtige Forklaring havde, som han udtrykte sig, fulgt sit gode Hjerte og Hensynet til godt Kammeratskab. Endelig have ogsaa de Tiltalte Riis og Johansen, efter at

de i et Forhør den 24 s. M., hvorunder de Begge fastholdt Rigtigheden af deres tidligere afgivne Forklaringer, vare blevne arresterede, i et senere Forhør den 26 Februar vedgaaet, at de nævnte Forklaringer vare usandfærdige. Den af Tiltalte Riis i saa Henseende afgivne Forklaring gaar navnlig ud paa, at han, da han den paagjældende Aften sammen med de Tiltalte Nielsen og Johansen kom gaaende op ad Danmarksgade, saa Tiltalte Lyng og Vilhelm Lyng gaa og tale sammen inde paa Fortouget, og at han vel ikke hørte, hvad de talte om, eller saa, hvad der passerede paa Fortouget, idet han og Johansen, medens Nielsen gik over imod Fortouget, fortsatte deres Vej op ad Gaden, men at de Tiltalte Nielsen og Lyng lidt efter kom hen til dem og fortalte, hvorledes de havde opført sig ligeoverfor Vilhelm Lyng, navnlig at Tiltalte Nielsen havde slaet Hatten af Vilhelm Lyngs Hoved, og Tiltalte Lyng spyttet paa ham. Tiltalte Johansen paastod derimod, at han, da han den paagjældende Aften gik op ad Danmarksgade med de Tiltalte Nielsen og Riis, nok saa, at Tiltalte Nielsen gik over mod Fortouget og at der stod nogle Personer sammesteds, men at han ikke lagde Mærke til, at Tiltalte Lyng og Vilhelm Lyng vare imellem dem, men iøvrigt er den af ham om det den 14 Februar Passerede i Forhøret den 26 s. M. afgivne Forklaring i alt Væsentligt stemmende med den af Tiltalte Riis afgivne Tilstaaelse, og navnlig har han vedgaaet, at de Tiltalte Lyng og Nielsen strax efter Overfaldet paa Vilhelm Lyng kom hen til ham og Riis og fortalte, Tiltalte Nielsen, at han havde slaet Hatten af Vilhelm Lyng, og Tiltalte Lyng, at han havde udskjældt og spyttet paa denne. Iøvrigt have disse Tiltalte udsagt, at det var af Hensyn til de andre Tiltalte eller, som Riis har udtrykt sig, af Hensyn til, hvad han mente at skyldte godt Kammeratskab, at de afgave deres urigtige Forklaringer. — — — — —

Derimod maa det billiges, at de Tiltalte — — — — — Johansen og Thomsen — — — — — der ere fødte henholdsvis i 1860 og 1859 og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — — — — — for deres ovennævnte Forhold ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffelovens § 146, og da deres Straffe findes passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød for hver af dem i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 75. Enken **Juliane Simonsen** (Halkier efter Ordre)

contra

Tømmermester A. Colding (Ingen),

betr. Spørgsm. om Erstatning for en Citantindens Ejendom tilføjet Beskadigelse.

Nyborg Kjøbstads ordinære Rets Dom af 23 Marts 1885: Indstævnte, Tømmermester A. Colding, bør til Citantinden, Enkemadam J. Simonsen, betale 644 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 21 Januar 1884 til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1886: Citanten, Tømmermester A. Colding af Nyborg, bør for Tiltale af Indstævnte, Enkemadam J. Simonsen sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. Der tillægges Prokurator Simonsen eller nu hans Bo et Salær af 60 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. I Salarium tillægges Advokat Halkier for Højesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Tømmermester A. Colding af Nyborg, som under en af Indstævnte, Enkemadam J. Simonsen sammesteds mod ham ved bemeldte Kjøbstads Bything i 1ste Instants anlagt og den 13 Marts f. A. paadømt Sag er tilpligtet at betale hende 644 Kr. med 5 pCt. Renter p. a. fra 21 Januar 1884, til Betaling sker, hvorhos Sagens Omkostninger ere hævede, har efter Stævning af 2 April f. A. indbragt denne Sag her for Retten, hvor hans

Paastand gaar ud paa, at Dømmen forandres saaledes, at han frifindes for hendes Tiltale, i alt Fald mod at betale eller foretage, hvad Retten maatte anse begrundet, og at Indstævnte tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger i begge Instantser. Indstævnte, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces for Overretten, har ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Simonsen, paastaaet Underrettsdommen stadfæstet, og at Citanten dømmes til at betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, hvilket Salær i alt Fald forventes udredet af det Offentlige. Det fremgaar af Sagen, at der ved Opførelsen af en Bygning, hvis Grund støder op til Indstævntes Ejendom Matr.-Nr. 58 i Nyborg Jernbanegade, da Grunden til førstnævnte Ejendom i 1883 blev udgravet, er tilføjet Indstævntes Bygning en temmelig betydelig Skade, idet Gavlen, Facaden og Bagsiden ere sunkne med Revner, og Gulve samt 2 Vinduer ere komne af Lave. Denne Skade er efter en den 24 November 1883 foretagen og den 17 December s. A. afhjemlet Syns- og Skjønnsforretning anslaaet til 644 Kr., nemlig 447 Kr. for Arbejder og Reparationer og 197 Kr. for $\frac{1}{2}$ Aars Huslejetab, og da Indstævnte har anset Citanten, der har ladet Udgravningen foretage, for ansvarlig for Skaden, har hun anlagt nærværende Sag. Naar Citanten til Støtte for sin Frifindelse har gjort gjældende, at Forholdet allerede har fundet sin Afgjørelse, idet Indstævnte har erklæret sig tilfreds med at faa Bygningen repareret i Foraaret 1884 af en ustævnt Mand, skjønner Retten ikke, at dette — hvorfor der iøvrigt ikke mod Indstævntes Benægtelse er tilvejet bragt noget Bevis — vedkommer nærværende Sag. Naar Citanten fremdeles har gjort gjældende, at han ikke er rette Sagvolder, da det ikke er ham, men en ustævnt Trediemand, som har ladet Bygningen opføre og maa bære Ansvaret for Udgravningen, kan der heller ikke heri gives ham Medhold, efter hvad der under Sagen er oplyst om, at han ligeoverfor Byggherren har forpligtet sig til mod et bestemt Vederlag at opføre Bygningen og saaledes havt det omhandlede Byggeforetagende i Entrepris, ligesom det ogsaa er ham, som har ladet Udgravningen foretage. Citanten har endvidere bestridt, at han kan være pligtig at erstatte den skete Skade. For Kjøbstædernes Vedkommende haves der nemlig ikke nogen Restemmelse, som svarer til § 67 i Bygningsloven for Kjøbenhavn af 21 November 1871, og da Citanten kun har foretaget Dispositioner over Byggherrens Grund, der ere hjemlede ved dennes Ejendomsret, som ikke er indskrænket ved nogen almindelig eller særlig Bestemmelse om, at han ikke maa udgrave sin Grund, formener han, at den Byggherrens Pligt ligeoverfor Naboejeren ikke kan strække sig videre end, at han ikke hensynsløst borttager, hvad der støtter en Andens Ting, saaledes at derved sker større Skade

for ham end nødvendigt for, at den Byggende frit kan disponere over sin Ejendom uden Skade eller Tab for sig selv. Det havde derfor ogsaa været Indstævntes Sag at træffe de fornødne Foranstaltninger for at sikre sin Ejendom mod at lide Skade ved Udgravningen; thi hun vidste ikke blot, at der skulde bygges paa Nabogrunden, og at denne skulde udgraves, men, da hun selv boede i sin Ejendom, havde hun Lejlighed til at se Udgravningen, og i hvilken Dybde den skete, ligesom hun endelig før og under Udgravningen skal være opfordret til at sikre sin Ejendom. Citanten paastaar derfor, at Indstævnte maa tilskrive sig selv, at hun har lidt Skaden. Iøvrigt kan han heller ikke erkjende, at denne har været saa stor som i Skjønforretningen anslaaet, idet denne dels omhandler Ejendommens Istandsættelse uden at tage Hensyn til, at denne før Udgravningen havde forskellige Mangler, som gjorde en Reparation nødvendig, og dels angiver et Huslejetab, som Indstævnte dengang ikke kan have lidt. Idet han iøvrigt antager, at Skjønforretningen ingen Betydning kan have ligeoverfor ham, der ikke paa behørig Maade er stævnet til at overvære samme, paastaar han, at han under ingen Omstændigheder kan tilpligtes til Andet end at sætte Ejendommen i den Stand, hvori den var før Udgravningen. Da Indstævnte ikke har benægtet, at hun i betimelig Tid, forinden Udgravningen paabegyndtes, har været bekendt med, at der paa den paagjældende Nabogrund skulde opføres en Bygning ind imod hendes Grund, og da der maa gives Citanten Medhold i, at den Dybde af 1 Al. 14 Tom. under Jordoverfladen, hvori han lod Udgravningen foretage, under Hensyn til de lokale Forhold ikke kan anses for usædvanlig, skjønnes det ikke rettere end, at det efter Forholdets Natur maatte paaahvile Indstævnte selv at træffe de Foranstaltninger, der maatte være fornødne til hendes Bygnings Betyggelse, og Citanten vil derfor være at frifinde for hendes Tiltale. Sagens Omkostninger i begge Instantser findes at burde ophæves, og vil der være at tillægge Prokurator Simonsen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, eller nu hans Bo et Salær af 60 Kr., som udredes af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 241.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Andreas Madsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Vallø Birks Politirets Dom af 22 April 1887: Tiltalte, Indsidder Andreas Madsen af Ankerstræde, bør til Statskassen bøde 10 Kr. eller, saafremt Bøden ikke fuldt ud i rette Tid betales, hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage, hvorhos han vil have i Erstatning til Vallø Stiftskasse at udrede 50 Øre samt alle af Sagen flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1887: Den indankede Politiretsdom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalch og Wolff, betaler Tiltalte, Indsidder Andreas Madsen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 20 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 November 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 26.

Tirsdagen den 7 Oktober.

Nr. 241.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Andreas Madsen (Def. Levinsen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, ved Vallø Birks Politiret mod Tiltalte, Indsidder Andreas Madsen for Tyveri anlagte, hertil indankede Sag er det ved den af ham, der efter eget Opgivende er født den 9 September 1850, og som ikke vides forhen straffet, afgivne Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, bevist, at han den 21 Januar d. A. har fra det Vallø Stift tilhørende Søllerup Indelukke i 2 Gange tilvendt sig nogle nedfaldne Grene af indtil en Arms Tykkelse og flere Alens Længde, den ene endog 8 à 10 Alen lang, tilsammen af en Værdi af 50 Øre, hvilke han hjembragte og brændte. Tilvendelsen skete efter Aftale med en anden, ikke her under Sagen tiltalt Person, der samtidig paa lignende Maade tilegnede sig nedfaldne Grene fra nævnte Indelukke. For dette Forhold findes Tiltalte, der ikke kunde søge nogen Berettigelse dertil i en Tilladelse, som efter hans Anbringende en nu afdød Skovfoged skal have givet ham i forrige Aar til selv fra Skoven at hjembære det Grenebrænde, som hans Hustru havde faaet Lov til at samle dersteds, efter Omstændighederne ved den indankede Dom med Rette at være anset efter Straffelovens § 235, og, da den ham idømte Straf af en Bøde til Statskassen af 10 Kr. eller i Mangel af sammes Betaling i rette Tid simpelt Fængsel i 2 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om den ham paalagte Erstatning til Vallø Stiftskasse af 50 Øre

og om Udredelsen af Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil Politiretsdommen i det Hele blive at stadfæste.

Nr. 77. Generaldirektoratet for Skattevæsenet
paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat)

contra

Gartner Robert Zömisch eller **Zöh**misch af Steinfurth ved sin herværende Befuldægtigede, Overretssagfører **G. M. Rée** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Indstævntes Forpligtelse til at erhverve Adgangsbevis i Overensstemmelse med Fdg. af 8 Juni 1839 § 1.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 11 Januar 1886: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bør til Citanten, Gartner Robert Zömis,ch, betale de paastævnte 160 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 24 Juni f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 6 Marts 1886 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ved paa den i den indankede Dom ommeldte Maade at berejse Danmark for et fremmed Handelsgartner-Firma og her at falbyde dettes Rosenplanter efter forevist illustreret Katalog maa Indstævnte anses at have udført en saadan Handelsforretning, som omhandles i Forordning 8 Juni 1839 § 1, og det selv om han maatte være fast ansat som Gartner hos Firmaet og om der maatte gaas ud fra, at dette ikke handler med Planter, som ere kjøbte af Andre, men kun med de af det selv fremdrevne. Det fremgaar nemlig af Indholdet af den nævnte Forordning, se navnlig Intimationen og §§ 4, 8 og 9, at dens Bestemmelser ikke ere indskrænkede til Handel i dette Ords strængeste Betydning, men maa antages at omfatte ogsaa andre Falbydelser for Fremmedes Regning af Varer, og under dette Begreb maa de af Indstævnte falbudne Gjenstande efter deres Beskaffenhed henregnes. Da Ind-

stævnte saaledes har været pligtig til at erhverve det i Forordningens § 4 nævnte Adgangsbevis, ville Citanterne efter deres Paastand være at frifinde for hans Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gartner Robert Zöhmisch, anbragt, at han, som for Gartnerne „Gebrüder Schultheis“ i Steinfurth, hos hvem han er fast ansat som Gartner, har berejst Danmark for at sælge Rosenplanter fra Firmaets Planteskoler efter forevist illustreret Katalog, efter Angivelse af en Toldassistent i Roskilde blev i Marts Maaned f. A. anholdt i Korsør for ikke at have løst Adgangsbevis efter Frd. 8 Juni 1839 og at han for atter at blive frigivet blev nødsaget til at løse saadant Adgangsbevis paa Toldkammeret i Korsør. Da Citanten imidlertid formener, at han ikke ifølge bemeldte Frd. var pligtig til at løse bemeldte Adgangsbevis, har han paastaet de Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, tilpligtede at tilbagebetale de af ham herfor erlagte 160 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 24 Juni f. A. og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konst. Kammeradvokat. I saa Henseende have de Indstævnte først gjort gjældende, at de ikke ere rette Sagvoldere, eftersom det ommeldte Beløb er erlagt efter Paabud af vedkommende Politimester, men da de paa den anden Side ikke have bestridt, at Beløbet er indgaaet i Statskassen, og at de i dette Tilfælde ere rette Repræsentanter for samme vil der ikke kunne tages noget Hensyn til denne Indsigelse. Men i ethvert Fald have de Indstævnte forment, at deres Frifindelse maa følge deraf, at Citanten, der efter forevist illustreret Katalog her i Landet til Forhandlere har falbudt Varer for det nævnte Firma, ifølge bemeldte Frd.s § 4 har været pligtig til at løse Adgangsbevis, uanset Varernes Beskaffenhed og hvilken Stilling han ellers maatte staa i til Firmaet. Heri kan der imidlertid ikke gives de

Indstævnte Medhold og da Citanten nu kun har indrømmet paa sin Rejse heri Landet efter forevist illustreret Katalog at have falbudt eller solgt Rosenplanter, der udelukkende ere fremdrevne af hans Principaler, som alene drive Gartneri, men derimod ikke handle med af dem indkjøbte Haveprodukter, findes det af ham vedgaaede Forhold ikke at falde ind under bemeldte Frd.s Bestemmelser og han har saaledes ikke været pligtig til at løse det der foreskrevne Adgangsbevis. Som Følge heraf og da Citanten ikke derved, at han uden Reservation har erlagt den ham under de ovenfor anførte Omstændigheder afkrævede Betaling for Adgangsbeviset kan være afskaaret fra at søge samme tilbage i Tilfælde af, at han ikke kunde have været kjendt pligtig til at løse et saadant Bevis, vil hans Paastand være at tage tilfølgende, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og vil der herefter ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat Salær her under Sagen. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 218. Højesteretssagfører Bagger

contra

Johanne Marie Jørgensen, Søren Sørensens Hustru
(Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 2 April 1887: Tiltalte Johanne Marie Jørgensen, Husmand Søren Sørensens Hustru af Langthjem i Jerslev Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa bør hun og udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Henrik Schmidt, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Winther, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Mai 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen
20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johanne Marie Jørgensen, Husmand Søren Sørensens Hustru, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun sidst i Marts eller Begyndelsen af April Maaned f. A. to Gange har fra en ved Disken i Kjøbmand Thøgersens Butik i Jerslev, hvor hun havde indfundet sig for at gjøre Indkjøb, anbragt Hylde tilvendt sig hver Gang en Flaske Gammelvin til Værdi 65 Øre, idet hun ved de paagjældende Lejligheder forlangte at faa Salt, som hun havde lagt Mærke til blev hentet i et Rum udenfor Butiken, tilkjøbs og derpaa, naar hun saaledes var bleven alene i Butiken, benyttede Lejligheden til at begaa Tyverierne. Flaskerne tog Tiltalte — der maa antages at være noget forfalden til Drik — med hjem, og efterat have fortæret Indholdet, solgte hun de tomme Flasker til fornævnte Kjøbmand Thøgersen. Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte den 15 Februar d. A., da hun havde indfundet sig i Thøgersens Butik for at gjøre nogle Indkjøb, og hun ved denne Lejlighed atter fik Lyst til at stjæle en Flaske fra den ovennævnte Hylde, har, efterat den i Butiken tilstedeværende Handelsbetjent, af hvem hun ligesom tidligere for at blive ene i Butiken forlangte Salt, var gaaet bort for at hente dette, tilvendt sig en Flaske Rom til Værdi 1 Kr., der stod paa Hylden, og som hun gjemte i en af hende medbragt Kurv. Dette Tyveri blev imidlertid strax opdaget, idet Handelsbetjenten, der, da Tiltalte ventedes at ville indfinde sig i Butiken, efter Aftale med sin Principal, som havde fattet Mistanke til hende, havde opstillet Flaskerne paa Hylden, strax ved sin Tilbagekomst til Butiken saa, at der mangledes en Flaske, hvad han meddelte Kjøbmand Thøgersen, hvorefter Tiltalte overfor denne, efter først at have nægtet sig skyldig, vedgik Tyveriet. Tiltalte, der efter Thøgersens Paalæg tog Rommen med sig hjem, og som efter sin Forklaring har

heldt den ud paa Jorden, da hun var kjed af at have begaaet Tyveriet, har senere betalt Bestjaalne 85 Øre for Rommen og tilbageleveret ham den tomme Flaske, og Bestjaalne har frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Mandagen den 10 Oktober.

Nr. 187. Højesteretssagfører Shaw
 contra
Asmus Pedersen eller Petersen Duus (Def. Bagger),
 der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Læsø Birks Extrarets Dom af 7 Marts 1887: Tiltalte, Skrædder Asmus Pedersen Duus eller Asmus Petersen Duus, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 24 Dage og derhos udrede alle af hans Arrest, denne Aktion og af Sagen iøvrigt lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hesse, 8 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 April 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tresindstyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Bagger 40 Kroner il hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Skrædder Asmus Petersen Duus for Vold paa Person og Legembeskadigelse. Ved en Fogedforretning, som i Anledning af sket Anmeldelse om, at Arbejdsmand Svend Pedersen, kaldet Riberholdt, den foregaaende Nat havde hængt sig i sit midlertidige Logis hos Smed Niels Chr. Nielsen i Byrum paa Læsø, den 30 December f. A. blev afholdt paa dennes Bopæl i Overværelse af Distriktslægen, forefandtes der paa venstre Side af Afdøles Hoved et en Tomme langt Saar, der vel var dybt, men efter Distriktslægens senere afgivne Erklæringer ikke havde læderet Hovedets Ben, og da der ved Fogedforretningen tillige fremkom Oplysning om, at den Afdøde, da Arbejdsmand Søren Nielsen kaldet Høy og Tiltalte om Aftenen den 27 December havde besøgt ham i hans Logis, hvor han laa afklædt i Sengen, var bleven slaaget af Tiltalte, blev Undersøgelsen i nærværende Sag indlæcet. Under denne har Tiltalte vedgaaet, at han ved den nævnte Lejlighed har med en Stok, der var forsynet med et Haandtag af Bøgetræ, men iøvrigt var af Tjørn samt havde en Tykkelse foroven af $9\frac{1}{2}$ Linie og forneden af 5 Linier samt en Længde af 31 Tommer, bibragt afdøde Svend Pedersen et Slag med den tykke Ende, idet han med Haanden tog om den tynde Ende en Haandsbrede nedefra, men han har paastaaet, at han rante den Afdøde paa Skulderen, hvorhos han har gjort gjældende, at Svend Pedersen, nogle Minutter eller, som han ogsaa har udsagt, lige iforvejen havde udskjældt ham stærkt, og at dette var Grunden til, at han slog ham. Den af ovennævnte Søren Nielsen — der vel har erkjendt, at han ved den omhandlede Lejlighed var noget beskjænket, men tillige bestemt har forsikkret, at han meget vel erindrer Alt, hvad han har omforklaret — under Sagen afgivne og beedigede Forklaring gaar derimod ud paa, at Tiltalte, efterat han, Vidnet og afdøde Svend Pedersen er Timestid havde samtale med hinanden, pludselig og uden ringeste Foranledning foer hen til Sengen og slog Sidstnævnte med Stokken i Hovedet, efter Vidnets Skjøn omtrent

med al sin Magt, og at Vidnet derefter saa, at der flød Blod fra Afdødes Hoved, uden at han dog klagede sig videre efter Slaget, hvorimod han yttrede, at han ikke kunde begribe, hvad der gik af Tiltalte, og ikke kunde tænke sig ringeste Grund til Overfaldet, og endvidere har ovennævnte Smed Niels Chr. Nielsen, der imidlertid paa Grund af en ham i 1876 overgaaet Straffedom for Bedrageri ikke har kunnet tages i Ed, udsagt, at da han den paagjældende Aften, formodentlig ca. $\frac{1}{2}$ Time efter Overfaldet, kom til, stod Svend Pedersen og vaskede sit Hoved, hvorfra Blodet vældede ud, samt at den Afdøde for ham har sigtet Tiltalte for at have slaaet ham i Hovedet. Naar derhos henses til, at Haandtaget af Tiltaltes Stok — som iøvrigt efter hans Anbringende, dengang han slog Svend Petersen, sad løst, men da ikke var itu — Dagen efter Sammenstødet fandtes paa Gulvet i den af Afdøde beboede Stue og er befundet flækket paa det Sted, hvor Piggen og Stokken gik ind i det, samt efter Forhørsdommerens og Distriktslægens Skjøn passede ret godt til den Svend Pedersen tilføjede Læsion, findes det ikke at kunne være Tvivl underkastet, at samme hidrører fra det Afdøde af Tiltalte bibragte Slag, hvorhos der efter Søren Nielsens ovenanførte edelige Vidneforklaring ikke vil kunne tages videre Hensyn til Tiltaltes Foregivende om at være bleven udskjældt af Svend Pedersen, førend han slog ham. Tiltalte — der efter sin Forklaring er født i Flensborg den 9 Oktober 1826, hvilken Opgivelse af hans Alder af Retsvidnerne er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet heri Landet — er derfor for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, sammenholdt med § 23, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 24 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 40 Dage.

Nr. 256.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Niels Henriksen (Def. Bagger),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 27 Juni 1887:
Arrestanten Niels Henriksen bør straffes med Tvangsarbejde i

Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Bøcher, betaler Arrestanten Niels Henriksen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Henriksen for Løsgængereri og Betleri og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger følgende: Efterat Arrestanten havde udstaaet en ham ved Horns Herreds Politiretsdom af 26 April d. A. for Betleri idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, blev han den 20 Mai d. A. hjemsendt til sin Forsørgelseskommune i Glostrup, og han arbejdede derefter nogle Dage hos Formanden for Glostrup Sogneraad, men forlod uden Tilladelse dette Arbejde, efter Arrestantens Forklaring den 31 Mai og efter Sogneraadens Forklaring den 29 Mai; han har derefter drevet omkring i Ramsø-Thune Herreder og i Leire Herred og ernæret sig ved at betle, indtil han den 8 Juni d. A. blev anholdt. Arrestanten har vel forklaret, at han paa nogle enkelte Steder har forhørt om Arbejde, men forgjæves, men, da han ikke har kunnet opgive noget saadant Sted, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende. Arrestanten, der er født den 25 Januar 1855 og som foruden at være straffet for Tyveri mangfoldige Gange har været straffet for Betleri og

nogle Gange tillige for Løsgænger, og som senest har været straffet ifølge den ovennævnte Dom af 26 April d. A., vil heretter være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, og da det fremdeles bifaldes, at det er paalagt Arrestanten at betale Sagens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 224.

Advokat Hindenburg

contra

Jakob Friderik Ferdinand Lassen (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og Overtrædelse af Næringslovens §§ 78 og 79.

Bjeverskov Herreds Politirets Dom af 15 Februar 1887: Tiltalte, Kjøbmand Jakob Friderik Ferdinand Lassen af Gjerslev, bør til Præstø Amts Fattigkasse bøde 100 Kr., samt have sin Næringsret til Brændevinsudsalg forbrudt, hvorhos han bør udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsøe og Maag, udreder Tiltalte Jakob Friderik Ferdinand Lassen 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den af Tiltaltes Lærling afgivne Forklaring om, at han under de givne Forhold ikke turde undlade at efterkomme den gjentagende fremsatte Begjæring om Udlevering af den i den indankede Dom ommeldte Flaske Extrakt, efter de foreliggende Oplysninger ikke findes at kunne forkastes,

vil der ikke kunne paalægges Tiltalte Ansvar efter Næringslovens § 78. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at Tiltalte er anset efter samme Lovs § 75 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, og Bøden herfor findes at kunne bestemmes til 60 Kroner. Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jakob Friderik Ferdinand Lassen bør til Amtets Fattigkasse bøde 60 Kroner. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Bjevskov Herreds Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Jakob Friderik Ferdinand Lassen for uberettiget Næringsbrug og Overtrædelse af Næringslovens §§ 78 og 79, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Fremkomne tilstrækkelig godtgjort, at han, der under 27 April 1871 har erhvervet Næringsbevis paa Kjøbmandshandel og Brændevinshandel, af og til i afvigte Sommer til Personer, der havde flokket sig udenfor hans Butik i Gjørsløv, har solgt bajersk Øl paa Flasker, hvilke han derpaa efter Opfordring af Kjøberne trak op i Butikken, hvorpaa disse drak Øllet i Nærheden af Butikken. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltaltes Lærling Søndagen den 3 Oktober s. A. til nogle Tjenestekarle har solgt 8 Flasker bajersk Øl og 1 Flaske Extrakt, hvilke Drikkevarer — saaledes som Lærlingen ogsaa opfattede Hensigten med Kjøbet af dem — umiddelbart derefter bleve fortærede af Kjøberne udfor eller i Nærheden af Tiltaltes Ejendom. Saavel Tiltalte som Lærlingen have forklaret, at de have forbudt de paagældende Kjøbere at nyde de indkjøbte Drikkevarer paa Tiltaltes Grund, hvorhos Tiltalte har forklaret, at han har forbudt Lærlingen at sælge Drikkevarer under saadanne Forhold, at det maatte vides, at det var Kjøbernes Mening at fortære dem paa Gaden udenfor Butikken, men selv om disse Forklaringer maatte være rigtige, vil Tiltalte ikke derved kunne fritages for Straf. Tiltalte, der er født den 14 Marts 1840, har

ifølge Forligstilbud af 9 April 1873 erlagt en Bøde af 20 Kr. for ulovlig Udskjækning af bajersk Øl og Rom samt ifølge lignende Tilbud af 10 August 1878 en Bøde af 40 Kr. for ulovlig Udskjækning af bajersk Øl og andre Drikkevarer, der dog ikke ses at have henhørt til de i Næringslovens § 79 ommeldte stærke Drikke; han findes derfor nu ved den indankede Dom med Rette anset efter samme Lovs §§ 75 og 78 som for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjækning med en Bøde til Præstø Amts Fattigkasse, der passende er bestemt til 100 Kr., og da det ligeledes billiges, at hans Ret til Brændevinsudsalg ved bemeldte Dom er frakjendt ham, samt at Sagens Omkostninger ere paalagte ham, vil denne Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 235.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Peter Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 23 April 1887: Tiltalte Søren Peter Sørensen af Selde bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa betaler han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bendix og Sagfører Gamborg, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Søren Peter Sørensen for be- drageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der bor i Salling, og som efter sin med hans Hustru stem- mende Forklaring, paa Grund af, at han i afvigte Vinter havde havt det smaat med Arbejde, var kommen paa den Tanke at skaffe sig nogen Indtægt ved, saaledes som han havde set Andre gjøre, at bortspille Noget, hvorfor han havde faaet sin Hustru til i dette Øjemed at overlade ham et hende tilhørende, i sin Tid for 8 Kr. kjøbt Silketørklæde — i Tiden fra den 4 til den 13 Februar d. A. er gaaet omkring i flere Landsbyer paa Mors og der under Foregivende af, at han den 20 s. M. vilde ind- finde sig i Erslev Kro for at bortlodde det ommeldte Silketørklæde, som han foreviste, har afsat Nummere til denne Bortlodning for en Pris af 10 Øre for et enkelt, 25 Øre for tre Stykker og 1 Kr. for tyve Stykker, medens han dog ogsaa enkelte Steder tog mod Fødemidler som Betaling, idet han i en af ham med- bragt Bog, hvori han i Forvejen havde indført en Række Num- mere, ligesom han foran i Bogen havde opskrevet Reglerne for Lodtrækningen og Priserne for Nummerne, lod de Personer, der vilde deltage i Lodtrækningen, til hvilken de ikke fik Lodsedler udleverede, tegne deres Navne ved de af dem valgte Numre. Tiltalte foregav derhos paa denne sin Omvandring ligeoverfor Folk, der spurgte ham, hvem han var, at hedde Peder Jensen og at være en Søn af Skipper Christensen i Nykjøbing, hvorhos han, naar Folk betydede ham, at hans Trafik vistnok var ulovlig, angav, at han havde Tilladelse til Bortlodningen, samt at den ovennævnte Indførsel foran i den ommeldte Bog var skreven paa „Kontoret“, hvorved han sigtede til Herredskontoret der. Efterat Tiltalte paa denne Maade havde afsat endel Nummere, efter hans Opgivende ca. 300, og derved efter sin Forklaring skaffet sig et kontant Beløb af ca. 20 Kr., forlod han imidlertid Mors den 16 s. M. og rejste til sit Hjem, idet han medtog Tør- klædet, uden senere at foretage noget Skridt til dettes Bortlodning — skjændt hans Hustru, efter hvad han har forklaret, ved hans Hjemkomst opfordrede ham til at sende det til Erslev Kro for at lade det bortspille — medens han beholdt de indkomne Penge. Tiltalte har særlig erkjendt, at det aldrig har været hans Agt

at bortspille Tørklædet, men at han fra først af havde foresat sig, naar han ved Afhændelse af Numrene havde samlet sig nogle Penge, at vende tilbage til sit Hjem med Tørklædet og beholde dette, og at det navnlig var med dette for Øje, at han, som meldt, gav urigtige Meddelelser angaaende sine personlige Forhold. Tiltalte, efter hvis Forklaring den ovennævnte Bog er bleven ødelagt af et af hans Børn, hvem han efter sin Hjemkomst havde givet den til, har ikke kunnet give Oplysning om Navnene paa de der indtegnede Spillere, men af disse ere 28 blevene opspurgte af en Politibetjent, for hvem de have frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte, medens Resten ikke har været at udfinde. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1863 og under sin Militærtjeneste har været anset med arbitrære Straffe for Tjenesteforseelser, men ellers ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 251 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Nr. 238.

Advokat Halkier

contra

Halldor Hinriksson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed deri.

Rangarvalla Syssels Extrarets Dom af 2 November 1886: Tiltalte Halldor Hinriksson bør hensættes til Strafarbejde i 28 — Tyve og otte — Maaneder, og betale i Mulkt til Repstyreren og Repskassen i Holtamannarep 10 — ti — Kr. Saa har han og at betale Erstatning til Olafur Jonsson paa Litlatinga 17 Kr., til Ingibjörg Palsdatter paa Veleifsholtshellir 6 Kr., til Halldor Halldorsson paa Sydri-Randalækur 14 Kr., til Runolfur Halldorsson sammesteds 10 Kr., til Arni Arnason paa Skammbeinsstadir 7 Kr. Saa har han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Arni Helgason paa Brekkur 6 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15

Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 18 April 1887: Tiltale, Halldor Hinriksson, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Angaaende Procesomkostninger for Underretten bør Herredsdommen ved Magt at stande. Saa har Tiltalte og at udrede alle af Sagens Appel lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Hannes Hafstein og Gudlaugur Gudmundsson, 10 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter den islandske Straffelovs § 231, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til 2 Aars Forbedringshusarbejde. Han vil derhos være at tilpligte at udrede de ham ved Underretsdommen paalagte Erstatningsbeløb.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar og at Tiltalte udreder den ham ved Underretsdommen paalagte Erstatning. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Rangarvallasysseis Exrarettsdom af 2 November f. A. blev Tiltalte Halldor Hinriksson dømt for Faaretyveri til Straffearbejde i 28 Maaneder, og for at have hælet med en Person, der hensad som Løsemænd uden at have Tilladelse dertil, i 10 Kr. Mulkt til Repstyreren og Fattiggassen i Holtamannarep efter § 11 i Frd. 26 Mai 1863 om Løsemænd og Husmænd paa Island. Saa blev han ogsaa dømt til at betale Erstatning for nogle af de stjaalne Faar, nemlig til Olafur Jonsson paa Litlatunga 17 Kr., Ingibjerg Palsdatter paa Veteifsholtshellir 6 Kr., Halldor Halldorsson paa Sydri-Randalækur 14 Kr., Runolfur Halldorsson sammesteds 10 Kr. og Arni Arnason paa Skammbainsstadir 7 Kr. og

endvidere til at betale alle Procesomkostninger for Underretten, derunder Salær til Defensor, Arni Helgason paa Brekkur, 6 Kr. Denne Dom er af vedkommende Amtmand blevet indanket for Landsoverretten. Ved Tiltalte Halldor Hinrikssons egen Tiltalstaaelse, der bestyrkes ved, hvad der paa anden Maade er oplyst i Sagen, er det lovlig bevist, at han i Tidsrummet fra i Efteraaret 1882 til i Efteraaret 1885 har stjaalet 25—31 Faar. Disse Tyverier begik han i Samarbejde med en vis Eyjolfur Simonarson, som er blevet sat under justitiel Tiltale i Arnæssyssel. Bemeldte Eyjolfur fæstede sig for den halve Tid som Karl hos Tiltalte i Foraaret 1882, men for det Halve var han Løsemand uden Tilladelse; i Efteraaret 1882 indtil Juletider stjal de i Fællesskab 12—16 Faar, der blev slagtede i Tiltaltes Hjem, og som de benyttede i Forening uden ligefrem at dele Faarene mellem sig. Næste Foraar eller i Aaret 1883 nedsatte Eyjolfur sig som Bonde i Arnæssyssel, men kom om Efteraaret til Rangarvallasyssel i Besøg hos Tiltalte, og da stjal de ved Bygdefaaresamlingen 5 Faar; 2 af dem slagtede Tiltalte og benyttede dem, men 3 af dem bleve ommærkede og forsynede med Eyjolfurs Mærke, i den Hensigt, at Eyjolfur skulde bringe dem med sig til sit Hjem som sin Ejendom, men de blev enige om, at Eyjolfur skulde sige, at han havde faaet dem af Tiltalte. Efteraarene 1884 og 1885 vedblev de med denne samme Færd og stjal hvert Aar 4—5 Faar; Tiltalte slagtede hvert af disse Aar 2 af dem, men 2 eller 3 af dem bleve ommærkede og paasat Eyjolfurs Faaremærke.

(Fortsættes.)

Rettelse:

Pag. 389 L. 18 f. o.: »det«, læs: »idet«.

Færdig fra Trykkeriet den 18 November 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 27.

Tirsdagen den 11 Oktober.

Nr. 238.

Advokat Halkier

contra

Halldor Hinriksson (Def. Hindenburg).

Vel er det saa, at Tiltalte har forklaret, at han ingenside har samlet Faar for at stjæle dem, men saavel hans Forklaring som andre under Sagen oplyste Omstændigheder tyde med Sikkerhed hen paa, at hans Maade at indsamle Faarene paa har været den, at han drev alle Faar, der fandtes paa en vis Strækning, sammen, uden Hensyn til, om Tiltalte ejede Faarene eller ikke, og kan den Betragtning derfor ikke gjøres gjældende, at de stjaalne Faar af sig selv ere komne sammen med Tiltaltes Faar. Tiltaltes Forbrydelse henhører derfor under den almindelige Straffelovs § 231, og findes den Straf, som han, der er langt over kriminel Lavalder, og ikke tidligere er straffet for nogen Lovovertrædelse, har forskyldt, passende at kunne fastsættes til 3 Aars Forbedringshusarbejde. Vel har Tiltalte navngivet nogle Personer, der tidligere ere nævnte, som Ejere af nogle af de stjaalne Faar, men der vil desuagtet ikke kunne tilkjendes dem Erstatning under denne Sag, thi ihvorvel de skriftlig have anmodet Underdommeren om at anbefale, at de fik Erstatning for de Faar, som Tiltalte siger, at han har stjaalet fra dem, da er der ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at de har ejet disse Faar, og efterdi ingen af dem er blevet forhørt, er det ikke engang bevist, at de nævnte Efteraar have mistet noget Faar. Forsaavidt Tiltalte i Dommen er mulkteret for at have været en Person behjælpelig med uden Tilladelse at hensidde som Løsemand, bemærkes, at han ikke er blevet stævnet for dette Brud

paa Lovgivningen og følgelig ikke kan dømmes derfor. Angaaende Processens Omkostninger bør Herreedommen ved Magt at stande.

Nr. 230.

Advokat Halkier

contra

Carl Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148.

Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 27 April 1887: Tiltalte Carl Nielsen bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. Harck, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Smith, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Detajllist Carl Nielsen for Over-

trædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, cfr. Konkurslovens § 148. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i Efteraaret 1873 efter dertil erhvervet Næringsbevis begyndte en Detailhandel i Billum, men paa Grund af denne Forretnings successive Tilbagegang og en stadig voxende Underbalance den 3 Juli f. A. maatte opgive sit Bo til Konkursbehandling — har i al den Tid, han saaledes har drevet den ommeldte Forretning, efter sit Anbringende af Skødesløshed og Forsømmelighed, undladt at iagttage Forskriften i Konkurslovens § 148 om aarlig at opgjøre en Status over sine Aktiver og Passiver, hvortil han iøvrigt ej heller havde det fornødne Materiale, idet han nemlig i de sidste 8 Aar før Falliten ingen Handelsbøger havde ført, men indskrænket sig til en sjelden Gang at notere Et og Andet, som han vilde huske, paa løse Stykker Papir, samt i de foregaaende Aar havde nøjedes med at føre Optegnelser over sine udestaaende Fordringer. Efter Sagens Oplysninger er der i Tiltaltes Konkursbo af 62 Kreditorer anmeldt Fordringer til et samlet Beløb af henimod 20,900 Kr., derunder indbefattet Tiltaltes Pantegjæld, medens Boets Aktiver end ikke ere tilstrækkelige til Dækning af Pantegjælden, og der aldeles ingen Dividende bliver til de privilegerede og simple Kreditorer. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, i Medfør af Konkurslovens § 148, 2det Stykke, være at anse efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 1 Maaned, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 245,

Advokat Hindenburg

contra

Ole Jens Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for Assurancesvig.

Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 29 Marts 1887: Tiltalte Ole Jens Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Smith, 12

Kr. og til Defensor, Sagfører, Løjtnant A. Harck, 10 Kr. Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Brandassuranceforeningen for rørlige Ejendele i Thistrup med flere Sogne betale 30 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juni 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven,

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Ole Jens Pedersen for Assurance-svig. Efterat Tiltaltes Hus paa Bothede tilligemed endel af hans derværende Besætning, Ind- og Udbo var brændt den 3 November f. A., blev den Tiltalte, der havde sit Løseere assureret i Brandassuranceforeningen for rørlige Ejendele i Thistrup m. fl. Sogne for 3250 Kr., i denne Anledning tilkommende Brandskadeserstatning hos bemeldte Forening, under en af dennes Formand og to Vurderingsmænd paa Brandstedet den 5 s. M. afholdt Forretning, med hvilken Tiltalte ved Paategning paa Forretningen erklærede sig tilfreds, ansat til 1591 Kr. 67 Øre, idet der blandt Andet tillagdes ham i Erstatning for brændte Faar hele den i hans Police paa hans Faarebesætning, der sammesteds angaves at bestaa af 6 Faar med Lam, satte Værdi af 60 Kr., og er det ommeldte Beløb af 1591 Kr. 67 Øre senere udbetalt ham af Foreningen. Da der af Tiltaltes Faarebesætning, der umiddel-

bart før Branden bestod af 8 Vinterfaar og 3 Slagtefaar, kun var brændt Vinterfaarene, medens de 3 Slagtefaar, der maa antages at have været ude paa Marken, dengang Branden fandt Sted, vare bleven reddede, skulde der ifølge de Regler, som Brandassuranceforeningen for rørlige Ejendele i Thistrup m. fl. Sogne følger ved Ansættelsen af Brandskadeserstatninger, og som Tiltalte efter sine Forklaringer maa antages at have været bekendt med, kun have været tillagt ham Erstatning for 3 Faar med Halvdelen af det i Policen nævnte Beløb af 60 Kr., og naar Vurderingsmændene have godskrevet ham for hele dette Beløb, da er Grunden efter Sagens Oplysninger den, at Tiltalte, der var tilstede under Forretningen den 5 November, har besvaret et af Vurderingsmændene under denne Forretning til ham rettet Spørgsmaal, om hans Faar vare brændte, derhen, at alle hans Vinterfaar vare brændte, uden at omtale, at hans Slagtefaar vare reddede, og derved bibragte Mændene den urigtige Forestilling, at ingen af hans Faar vare reddede. Tiltalte har nu vedgaaet, at han ved det ommeldte Svar forsætlig gik udenom Sandheden, og vel har han til en Politirapport den 24 Februar d. A. udsagt, at han troede, at det ikke gjorde Noget med Fortielsen af de 3 Faar, eftersom der dog var brændt flere Faar for ham, end han havde assureret hos den vedkommende Brandassuranceforening, men i de derefter over ham optagne Forhør har han indrømmet, at han gav Svaret for at faa større Brandskadeserstatning, end der tilkom ham, og at han godt dengang indsaa, at der, hvis han havde meddelt, at de 3 Faar vare reddede, ikke paa Forretningen af 5 November vilde være bleven godskreven ham 60 Kr. for 6 brændte Faar, samt at han, skjøndt han indsaa, at hans Fortielse om de 3 reddede Faar var ulovlig, ikke destomindre har ladet sig hele Erstatningssummen, derunder 60 Kr. for 6 Faar, udbetale, hvorhos han under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har gjentaaget, at han i sin Tid meget vel forstod, at han ved sin Fortielse tilvendte sig et større Beløb, end der rettelig tilkom ham i Erstatning af Brandassuranceforeningen. Denne Forening har paastaat sig tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte 30 Kr., og imod denne Paastand har han ikke havt Noget at erindre. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1854 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 259 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 12 Oktober.

Nr. 211. Advokat Hindenburg
contra
Anders Pedersen, med Tilnavn **Ronnum** (Def. Halkier),
der tiltales for Bedrageri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 26 Februar 1887: Tiltalte Anders Pedersen (Ronnum) af Kibæk bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Mai 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, forsaavidt det foreligger Højesteret til Paakjendelse, bliver i dets Helhed at henføre under Straffelovens § 260, medens det dog findes at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Pedersen, med Tilnavn Ronnum, for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte — der i de senere Aar har ernæret sig ved Teglværksdrift, men som den 11 Januar f. A. havde overgivet sit Bo til Konkursbehandling —

paa en af ham i Medfør af Konkurslovens § 47 forfattet og til Skifteretten afleveret Fortegnelse over Boets Aktiver og Passiver kun opført 3 udestaaende Fordringer til et samlet Beløb af 52 Kr., hvoraf 30 Kr. skyldes af Gaardejer Schmidt af Hvedde, medens Resten skyldes af to andre navngivne Personer; men efterat Skifteforvalteren, der var kommen til Kundskab om, at Aktiver tilhørende Boet vare fordulgte, i et Skiftemøde den 30 Januar f. A. alvorlig og indtrængende havde foreholdt ham dette, indrømmede han, at Boet foruden de paa den ovennævnte Fortegnelse opførte udestaaende Fordringer endvidere havde tilgode 61 Kr. hos ovennævnte Gaardejer Schmidt, 100 Kr. hos Arbejdsmand Jens Andersen. Fjeldstedvang, 60 Kr. hos Murer Hansen i Ringkjøbing, 60 Kr. hos Gaardejer Jens Madsen af Torp samt 4 Kr. hos Husmand Jens Aagaard Madsen af Fjeldstedvang. Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte vedgaaet, at han har villet unddrage Boet den Del af Tilgodehavendet hos Gaardejer Schmidt, som han ikke opførte paa Fortegnelsen over Boets Aktiver og Passiver, idet han — der Dagen før sin Fallit havde sagt til Schmidt, at han for Skifteretten kun vilde opgive Schmidts Gjæld til 30 Kr., men at Schmidt senere skulde betale ham Restbeløbet — naar han modtog dette, efter sin Forklaring, der maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, har villet anvende samme til Dækning af 3 Gjældsposter, og vel har han villet gjøre gjældende, at han ansaa sig berettiget til at betale de ommeldte Gjældsposter, af hvilke de to hidrørte fra Laan, stiftede kort før Tiltaltes Fallit, medens den tredie skyldes for Snedkerarbejde, altsaa var, som Tiltalte har udtrykt sig, „Arbejdspenge“ af Boets Midler; men til dette Anbringende vil der intet Hensyn kunne tages. Gaardejer Schmidt har indbetalt hele sin Gjæld i Tiltaltes Konkursbo, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Derimod har Tiltalte vedholdende paastaet, at det var en Forglemmelse, at han, da Fortegnelsen over Boets Aktiver og Passiver blev skrevet, hvilket efter hans Forklaring skete meget hurtigt paa et Sagførerkontor i Herning, ikke opgav sine øvrige, ikke paa Fortegnelsen opførte, udestaaende Fordringer, hvorhos han har tilføjet, at det, forinden han mødte ved Skiftesamlingen den 30 Januar, havde været hans Hensigt ved denne Lejlighed at anmelde dette for Skifteretten, men da Skifteforvalteren strax tog Ordet, ventede han til denne var færdig, og omtalte ikke senere for Skifteforvalteren, at det havde været hans Hensigt ogsaa uden Foranledning fra Skifterettens Side at meddele Oplysning om de heromhandlede Fordringer, idet han efter sin Forklaring mente, at dette var uden Betydning. Ligesom det imidlertid er lidet sandsynligt, at Tiltalte ved Opgivelsen af sine Aktiver og Passiver skulde have glemt det Væsentligste af sine udestaaende Fordringer, og det saameget mere, som han

kort Tid før sin Fallit havde ført Forhandlinger med 2 af Debitorerne for samme om Berigtigelsen af deres Gjæld, saaledes er det ogsaa, efter hvad der under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er oplyst om Tiltaltes Optræden dels under en Samtale mellem ham og Skifteforvalteren den 30 Januar, dels under det senere samme Dag stedfundne Skiftemøde uantageligt, at han, da han den nævnte Dag mødte i Skifretten, skulde have haft til Hensigt at gjøre bemeldte Ret bekendt med disse Fordringer. Der er heller ikke under denne Del af Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Forsaavidt Tiltalte endvidere sigtes for at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved at forbruge et Beløb af 120 Kr., som han i Mai Maaned f. A. i Henhold til et mellem ham og to andre Personer indgaaet Forlig havde modtaget af disse for at hæve en mod dem anlagt privat Politisag, og som Skifteforvalteren havde paalagt ham at indbetale i Boet, da bliver der, idet det ved Underrettsdommen er antaget, at dette Forhold ikke er strafbart, og Dommen alene er paaanket ifølge Domfældtes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, ikke her for Retten Spørgsmaal om at idømme Tiltalte Straf under denne Del af Sagen. Derimod vil Tiltalte — der er født i Aaret 1847 og som med Undtagelse af, at han har erlagt Bøder for Overtrædelse af Næringsloven og Brandpolitiloven, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit øvrige ovenmeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 260 og § 261, jfr. § 46, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 276.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Jensen, ogsaa kaldet **Dommerby** eller **Søren Jyde**
(Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 30 Juli 1887: Arrestanten Søren Jensen, ogsaa kaldet Dommerby eller Søren Jyde bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejds-

anstalt i 60 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsee og Steinthal, betaler Arrestanten Jøren Jensen, ogsaa kaldet Dommerby eller Søren Jyde, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Jensen, ogsaa kaldet Dommerby eller Søren Jyde, der er født d. 1. April 1851 og foruden oftere at være straffet for Eiendomsindgreb, gjentagne Gange har været anset for Betleri senest ved nærværende Rets Dom af 5. April d. A. efter L. af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, er under nærværende, fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag paany tiltalt for Betleri, og da det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er bevist, at han har gjort sig skyldig heri, idet han i Løbet af en Maanedstid, indtil han den 14 Juli d. A. anholdtes under Sagen, har under sin Omflakken paa Sjælland ernæret sig ved at betle, vil han, som i Politiretsdommen antaget, nu paany være at dømme efter § 3 i bemeldte Lov, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage findes passende, ligesom det billiges, at Sagens Omkostninger ere ham paalagte, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 13 Oktober.

Nr. 184. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Hans Vilhelm Thomsen (Def. Halkier),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold samt Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 1 Marts 1887: Tiltalte Hans Vilhelm Thomsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 April 1887: Tiltalte Hans Vilhelm Thomsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Tiltaltes Frifindelse for Straf for hans i den indankede Dom sidst omtalte Forhold mod Inger Marie Clemmensen kan vel ikke begrundes paa den i Dommen anførte Maade, men maa blive en Følge af, at hendes Blufærdighed efter samtlige foreliggende Omstændigheder og navnlig det Forhold, der bestod imellem dem, ikke kan anses krænket.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Hans Vilhelm Thomsen for uterligt Forhold samt for Overtrædelse af Straffelovens § 174. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, efterat Pigen Inger Marie Clemmesen, der er født den 28 April 1870, i November 1885 var kommen i Tjeneste paa en Gaard i Vadum, har flere Gange i Løbet af Vinteren og første Gang ved Juletid 1885 havt Samleje med hende — der paa den Tid, deres Forhold begyndte, efter det Anførte endnu ikke havde fyldt sit 16 Aar — uagtet Tiltalte, efter hvad han har erkjendt, nok havde kunnet beregne, hvor gammel hun var, hvis han havde tænkt sig om. Tiltalte har imidlertid forklaret, at det forinden var blevet ham sagt, at hun havde havt Samleje med Andre, og vel har Pigen benægtet, at dette var Tilfældet, og udsagt, at Tiltalte er den Første, der har havt Samleje med hende; men da det af Sagens Oplysninger fremgaar, at hun allerede i den nævnte Vinter, saavel som senere, har været i høj Grad løsagtig, og idetmindste 2 af de Mandspersoner, om hvem det antoges, at de i bemeldte Vinter havde havt Omgang med hende, ikke ere blevne afhørte under Sagen, navnlig om Tidspunktet, da deres Forhold til hende begyndte, hvorhos det ialtfald for den Enes Vedkommende maa anses ugjortligt nu at faa denne Mangel afhjulpen, tør det ikke anses godtgjort, at det er Tiltalte, der har forført hende til Utugt, og han vil saaledes ikke kunne idømmes Straf for sit heromhandlede Forhold. Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte, efterat han flere Gange havde havt Samleje med ovennævnte Pige, har engang i Vinteren 1885—86 i Bryggerset i den Gaard, hvor hun tjente, og hvor Tiltalte maa antages at have truffet hende alene, kastet hende om paa Gulvet og strøet Peber i hendes Kjænsdele, hvad han efter sin Forklaring gjorde, fordi han var vred paa hende, paa Grund af, at hun havde befattet sig med en Anden. Efter Pigens Forklaring gjorde det ondt, da hun fik Peberet i Kjænsdelene, men hun fjernede det selv, og har ikke havt nogen Mên deraf. Ligesom Tiltalte har nægtet, at det var hans Hensigt ved denne Lejlighed at tiltvinge sig Samleje med Pigen, saaledes kan det overhovedet efter Omstændighederne ikke antages, at han ved sit ommeldte Forhold har tilsigtet en kjænslig Tilfredsstillelse, saaat hans Forhold kunde betegnes som uteerligt, og om han end maa antages under en privat Sag at kunne drages til Ansvar for det nævnte Forhold mod Pigen, findes der dog af nysanførte Grund ikke Føje til, under nærværende Justitssag at paalægge ham Straf i Anledning af Samme. Pigen Karen Sørensen har endvidere afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at da hun, der er 24 Aar gl. og tjener paa Gaarden Vadumtorp, den 23 December f. A. om Aftenen, lidt efter Kl. 10, var gaaet ind i Røgetkammeret paa

Gaarden for at rede Sengen, var Tiltalte der tilstede sammen med de to Røgttere, og efterat han havde opfordret Røgterne til at gaa udenfor, da han vilde hviske Noget til hende, hvilken Opfordring hun sluttede sig til, idet hun antog, at Tiltalte maaske vilde bringe hende en Besked fra en anden Pige, tog Tiltalte strax, efterat Røgterne vare gaaede ud og han havde lukket Døren, der ikke kunde aabnes udefra, fat paa hende og kastede hende bagover paa Sengen samt stak Haanden op til hendes Kjønnsdele, hvorefter han lagde hende paalangs i Sengen, løftede hendes Skjorter op og lagde sig ovenpaa hende; han holdt derhos sin Haand nede ved hendes Kjønnsdele, i hvilke det smertede meget, men iøvrigt har hun erklæret ikke at vide, om han fuldbyrdede Samleje med hende, eller om han havde sine Buxer opknappede eller sit mandlige Lem fremme, og det Hele varede efter hendes Forklaring kun kort Tid, under hvilken hun imidlertid vil have gjort den Modstand, hun kunde, og raabt om Hjælp, indtil hun blev træt og ikke kunde holde ud at skrigere mere. Tiltalte rev da en Svovlstik af og aabnede Døren for Røgterne, hvorefter hun forlod Kammeret. Efter Pigens Forklaring havde hun bagefter Saar og Blødning i Kjønnsdelene — hvilket ogsaa er bekræftet ved en fremlagt Lægeerklæring, ifølge hvilken der navnlig ved en den 25 Decemmer foretagen Undersøgelse fandtes en lille Hudafskrabning paa den indvendige Side af den højre store Skamlæbe — men ellers følte hun ikke noget videre Ildebefindende. Tiltaltes Forklaring gaar derimod ud paa, at han, da Pigen havde redt Sengen, tog hende om Livet og sagde: „Bi nu lidt, lille Karen, og lad mig snakke med Dig“, hvorhos han tilføjede, at han ikke vilde sige det, medens Røgterne hørte derpaa, samt at først Pigen og derefter han selv opfordrede Røgterne til at gaa udenfor. Tiltalte stod derefter først længe og talte med hende, idet han holdt hende om Livet, og lagde hende derpaa bagover i Sengen, hvorved hun sagde: „Lad være“, men ellers ingen Modstand gjorde, og efterat han havde bedet om Lov til at ligge hos hende om Natten, hvad hun nægtede paa Grund af, at hun havde saameget at bestille, bad han hende gjentagende om at maatte føle hende paa Kjønnsdelene, hvad hun først nægtede, men derefter udtrykkelig gav ham Lov til, og hvad han da ogsaa gjorde, men da han tog temmelig haardt, og hun sagde, at det gjorde ondt, samt raabte paa den ene af Røgterne, og forlangte, at han skulde aabne Døren, rejste de sig, og Tiltalte aabnede Døren. Tiltalte har derhos nægtet at have lagt sig ovenpaa Pigen eller at have havt sine Buxer opknappede eller overhovedet at have forsøgt med Magt at skaffe sig Samleje med hende, og han har nægtet at vide, hvorledes det er gaaet til, at hun kom til at bløde, skjøndt han efter sin Forklaring ikke tvivler om, at det er ham, der har foranlediget det. De af de to ovennævnte

Røgttere — af hvilke den ene iøvrigt er en Dreng paa 14 Aar — afgivne Forklaringer gaa ud paa, at der strax, efterat de efter Tiltaltes og Pigens Opfordringer havde forladt Kammeret, opstod et Skjænderi mellem disse, men at der derpaa blev ganske stille i længere Tid — efter deres Formening i omtrent et Kvarter — hvorefter Skænderiet igjen begyndte, og efterat der dernæst var blevet tændt en Svovlstik inde i Kammeret, og Døren var bleven aabnet, kom Pigen ud derfra. De have derhos udsagt, at Pigen vel havde raabt til dem, at de skulde aabne Døren, hvortil de svarede, at det kunde de ikke — idet Døren, som berørt, ikke kunde aabnes udvendig fra — men at hun derefter ikke havde kaldt paa dem mere eller raabt om Hjælp, saavidt de kunde forstaa. Disse Forklaringer kunne saaledes ikke anses at bestyrke Karen Sørensens ovenanførte Udsagn, hvorefter hun vil have skreget om Hjælp, saalænge hun kunde, og efter den af Mejersken paa Gaarden afgivne Forklaring kan det ej heller antages, at hendes Udtalelser og øvrige Forhold, umiddelbart efterat hun havde forladt Røgterkammeret, tydede paa, at hun havde været Gjenstand for et Voldtægtsforsøg eller et dermed beslægtet Overfald. Efter det saaledes Foreliggende maa Tiltaltes ovenanførte Fremstilling af det Passerede, uagtet Karen Sørensen vedholdende har benægtet at have givet Tiltalte Tilladelse til at føle paa paa sig, i det Væsentlige blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og hans Anbringende om, at Pigen dels stiltiende fandt sig i, dels udtrykkelig tillod den Adfærd, han ndviste imod hende — ved hvilken han maa forudsættes at have tilsigtet at formaa hende til at tilstede sig Samleje, vil navnlig ikke kunne forkastes. Da Pigen derhos har erkjendt, at hun tidligere idetmindste en Gang i Tiltaltes Paasyn har ladet sig behandle paa lignende Maade af en anden Mandsperson, og hun navnlig ved paa den anførte Tid af Aftenen at samtykke i at blive alene i Mørke i Røgterkammeret med Tiltalte, og endog selv at opfordre Røgterne til at forlade Kammeret, for at hun kunde blive alene med Tiltalte, maa anses at have givet denne nogen Anledning til at tro, at hun ikke var uvillig til at tilstede ham Samleje, findes der ej heller at kunne paalægges ham Straf for hans under denne Del af Sagen omhandlede Forhold. Tiltalte, der er født i Aaret 1867, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil saaledes efter det Anførte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 208. Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for den i Straffelovens § 284 ommeldte Forbrydelse samt for Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2 Marts 1861 § 10.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 2 April 1887: Tiltalte, Husmand Niels Christian Larsen af Græsdal Hede i Taars Sogn, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede i Erstatning til Brandforsikringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt 6 Kr., og til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger et saa stort Beløb, dog ikke udover 434 Kr., som bemeldte Forening maatte komme til at udrede i Erstatning til Fyldestgjørelse af Panthavere i Tiltaltes den 21 Januar d. A. nedbrændte Hus; dog bortfalder Fængselsstraffen, naar Tiltalte inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse udreder den idømte Erstatning. Saa bør Tiltalte og erlægge en Bøde af 10 Kr. til Børglum Herreds Politikasse samt udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Henrik Schmidt, og til Defensor, Prokurator Winther, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Mai 1887: Tiltalte Niels Christian Larsen bør til Børglum Herreds Politikasse bøde 10 Kr. Iøvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det Ansvar, som ifølge Lov om Brandpolitiet paa Landet m. m. af 2 Marts 1861 § 19 kunde paalægges Tiltalte for Overtrædelse af denne Lovs § 10, ikke kan naa summa appellabilis for Højesteret, vil Sagen, forsaavidt den angaar saadan Overtrædelse, være at afvise. Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet m. m. af 2 Marts 1861 afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Niels Christian Larsen for den i Straffelovens § 284 ommeldte Forbrydelse samt for Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet m. v. af 2 Marts 1861 § 10 Den 21 Januar d. A. om Aftenen opstod der Ild i det Tiltalte tilhørende Hus paa Græsdal Hede, hvorved dette nedbrændte til Grunden, ligesom en Del Tiltalte ligeledes tilhørende Klæder og Linned, Fødevarer, Tørv og Hø samt noget Bohave brændte, medens Størstedelen af Tiltaltes Indbo samt hans Faar, tre i Tallet, reddedes, og under den i Anledning af denne Ildebrand indledede Undersøgelse har Tiltalte angaaende Ildens Opkomst afgivet en Forklaring, der maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse og gaar ud paa Følgende: Den nævnte Dags Aften omtrent Kl. 6¹/₂ gik Tiltalte, i den Hensigt at skjære Hakkelse til sine Faar, ud i den i Husets østlige Ende beliggende Lo, medhavende en med et tændt Lys af 4—5 Tommers Længde forsynet Lygte af almindelig Slags, hvori der foroven var anbragt en Bøile, og hvis ene Side, der udgjorde Lygtens Dør, var af Blik, medens de tre andre Sider bestod af Glasruder, af hvilke dog den ene var næsten helt ude, saa at der kun sad lidt Glas forneden, hvorhos Lygten var forsynet med en forsvarlig Røghat. I den sydlige Del af Loen stod Tiltaltes tre Faar; den nordlige Del, der var adskilt derfra ved et Træskillerum og som ikke indeholdt andet end Hakkelsekniven, stødte op til Kjøkkenet, der ligesom Beboelseslejligheden i det Hele var forsynet med Loft, hvorimod der var anbragt en Rane af Bøgegrene over Loen, dog med Undtagelse af et Stykke paa et Par Alen nærmest ved Kjøkkenets Loft; denne Rane var fuld af Hø, og paa Kjøkkenloftet, der ikke ved noget Skillerum var adskilt fra Rummet over Loen, laa der helt ud imod denne en Del Taghalm. Efter at være kommen ind i Loen, hængte Tiltalte den ommeldte Lygte paa et Søm i den ind imod Loen vendende Side af den yderste Bjælke i Kjøkkenloftet, hvorved den øverste Del af Lygten, idet den deri anbragte Bøjle ikke

var større end, at en Haand kunde føres ind deri, kom til at hænge klods op mod Bjælken, hvorhos den ituslaaede Rude i Lygten var vendt ind mod Loen, og Tiltalte gav sig derpaa ifærd med at skjære Hakkelse. Medens han var beskjæftiget med dette Arbejde, hvorunder han vendte Ryggen til Lygten, bemærkede han en stærk Lysning bagved sig, og ved at vende sig om, saa han, at der var gaaet Ild i den paa Kjøkkenloftet liggende Taghalm. Da Ilden, der, da Tiltalte bemærkede den, allerede stod højt ivejret, og som Tiltalte forgjæves forsøgte at slukke ved at trække den brændende Halm ned, derefter hurtigt forplantede sig til Husets Straatag, skyndte Tiltalte sig at faa de ommeldte Faar ud samt at redde sin Hustru og sine Børn, hvorefter det ligeledes lykkedes ham at redde en Del af sit Indbo. Tiltalte har derhos tilføjet, at der, skjøndt han forinden han gav sig til at skjære Hakkelse havde lukket Døren mellem Kjøkkenet og Loen, hvis Dør ud til Marken ligeledes var lukket, som Følge af, at det blæste stærkt, var en Del Træk i Loen, og har han udtalt som sin Formening, at Ilden er opstaaet derved, at nogle Straa af den ommeldte Taghalm, uden at han har bemærket det, have hængt ned mod Lygten og af Trækvinden ere blevne førte hen mod den aabne Side af Lygten og derved ere blevne antændte.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 November 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny-Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 28-29.

Torsdagen den 13 Oktober.

Nr. 208.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Larsen (Def. Asmussen).

Tiltalte har nu vel erkjendt, at det muligen var ufor-
sigtigt af ham paa Grund af, at den ommeldte Lygte
manglede en Rude, at anbringe den umiddelbart under det
paa Kjøkkenloftet liggende Halm, der havde henligget der
i længere Tid og følgelig var meget tørt, men han har
til sin Undskyldning anført — hvad ogsaa er bestyrket ved
den af hans Hustru afgivne Forklaring — at han altid og
navnlig ogsaa, efter at den ene Rude i Lygten var gaaet
i Stykker, hvilket efter hans Forklaring skete ca. 8 Dage før
Branden, har plejet under sit Arbejde i Loen at hænge Lygten
paa det ovennævnte Sted, uden at han har gjort sig nogen Tanke
om, at der kunde være noget Uforsigtigt deri, og uden at det
derhos nogensinde før har havt nogen uheldig Følge, og efter
alt Foreliggende, hvorefter der vel maa gaas ud fra, at Tiltalte,
ved at anbringe den ommeldte Lygte paa den angivne Maade,
er bleven Aarsag til den omhandlede Ildebrand, men dennes
Opkomst iøvrigt maa anses nærmest at skyldes et Sammenstød
af tilfældige Omstændigheder, findes der heller ikke tilstrækkelig
Føje til at statuere, at Tiltalte ved sit Forhold i saa Henseende
har gjort sig skyldig i nogen saadan Tilsidesættelse af almindelig
Forsigtighed, der kan paadrage ham Strafansvar efter Straffe-
lovens § 284. Derimod maa Tiltalte — der efter sin Forklaring
for ca. 2 Aar siden selv har opført det ovennævnte Hus, der
var brandforsikkert for 500 Kr. og kun laa ca. 100 Alen fra

nærmeste Sted — anses at have overtraadt den ovenciterede Lov om Brandpolitiet paa Landet m. v. af 2 Marts 1861 § 10, sammenholdt med § 17, derved, at han, efter hvad han har erkjendt, uagtet han, som berørt, har benyttet det ovennævnte Loft, hvorigjennem Husets Skorsten passerede, til Opbevaring af et let fængeligt Materiale, har undladt overensstemmende med Forskriften i førstnævnte Paragraf at omgive den Del af Skorstenen, der gik igjennem bemeldte Loftsrum, med Tralværk, hvilken Undladelse dog efter det Ovenanførte maa anses at have været uden Betydning med Hensyn til den stedfundne Ildebrand. I Henhold til det Anførte vil Tiltalte — der er født i Aaret 1859 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit Forhold i den sidst omhandlede Henseende være at anse efter den ovennævnte Lov af 2 Marts 1861 § 19 med en Bøde til Herredets Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 10 Kr., men iøvrigt være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 14 Oktober.

Nr. 155. Højesteretssagfører Lunn
 contra

1) Niels Jensen, med Tilnavn Norsk, 2) Enke Anne Marie Christensdatter og 3) Lauritz Peter Christensen Thrane (Def. Hansen),

der tiltales: Førstnævnte for Bedrageri og de 2 Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse.

Skagens Kjøbstads Extrarets Dom af 4 December 1886: De Tiltalte, Fisker Niels Jensen (Norsk), Enken Anne Marie Christensdatter og Fisker Lauritz Peter Christensen Thrane, Alle af Skagen, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, og de tvende Sidstnævnte hver især i 3 Dage. Saa bør samtlige de Tiltalte og in solidum at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salær til Anklageren, Prokurator Hesse, 12 Kr. og til Forsvareren, Prokurator Poulsen, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Februar 1887: De Tiltalte, Anne Marie Christensdatter og Lauritz Peter Christensen Thrane, bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Tiltalte Niels Jensen med Tilnavn Norsk bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder sidstnævnte Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver, hvorhos enhver af de to andre Tiltalte in solidum med Tiltalte Niels Jensen tilsvarende en Fjerdedel af bemeldte Omkostninger. Byfoged Frich i Skagen bør til Skagen Kjøbstads Kæmmerkasse bøde 40 Kr. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger yderligere tale for Tiltalte Thranes Frifindelse, medens de, forsaavidt de to andre Tiltalte angaar, ikke kunne bevirke et andet Resultat end det i Dommen antagne, maa det billiges, at der er idømt Niels Jensen den ved Overrettsdommen fastsatte Straf og at de to andre Tiltalte ere trifundne, ligesom det ogsaa vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger.

I Betragtning af, hvad der først for Højesteret er oplyst om Anledningen til de i Overrettsdommen nævnte lange Ophold i Sagens Behandling for Underretten, findes derimod den Underdommeren paalagte Bøde efter Omstændighederne at kunne bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Underdommeren paalagte Bøde bortfalder. I Salarium for Højesteret tillægges Højesteretssagførerne Lunn og Hansen hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Fisker Niels Jensen med Tilnavn Norsk for Bedrageri, og hans Moder Anne Marie Christensdatter, Fisker Jens Chr. Jensens Enke, samt Fisker Lauritz Peter Christensen Thrane for Delagtighed i denne Forbrydelse. Efter Sagens Oplysninger var der en af de sidste Dage i Oktober 1885 kommet Efterretning til Skagen om, at den der hjemmehørende Fisker Jens Christian Jensen med Tilnavn Norsk var forulykket paa Havet, og da den Afdødes Moder, Tiltalte Anne Marie Christensdatter, hos hvem han, der var en ung ugift Mand, havde været tilhuse, var meget nedbøjet af Sorg over den modtagne Efterretning, indfandt Tiltalte Niels Jensen, der er en Søn af hende og Broder til den Afdøde, samt Tiltalte Lauritz Peter Christensen Thrane og dennes Hustru sig samme Dags Aften hos hende for at trøste hende. Ved denne Lejlighed kom det paa Tale, at Tiltalte Niels Jensen — der, efter sin Forklaring, til forskellige Tider havde laant sin Broder i større eller mindre Summer ialt 128 Kr., uden at have faaet noget Bevis derfor — havde endel Penge tilgode hos den Afdøde, hvorom bemeldte Tiltalte iøvrigt, efter hvad der er oplyst, allerede havde udtalt sin Beklagelse for en anden Fisker, der maa antages at have beroliget ham med, at den Afdødes Efterladenskaber sagtens maatte kunne svare til at dække hans Gjæld, og de Tiltalte Jensen og Thrane talte nu navnlig om, hvorvidt det kunde gaa an, at Førstnævnte, for at skaffe sig nogen Dækning for sit ommeldte Tilgodehavende, tog nogle af den Afdødes Garn fra Moderens Loft og bragte dem hjem til sit eget Hus, hvortil Thrane efter sin Forklaring svarede, at han ikke troede, at der kunde være nogen Synd i, at Jensen, naar han havde Penge tilgode hos Broderen, tog et Par af dennes Garn med hjem, for at faa noget af sit Tilgodehavende betalt, idet han tilføjede, at der vel var Nok alligevel. Tiltalte Anne Marie Christensdatter, der maa antages at have været tilstede ved den ommeldte Samtale, gik da, efter Opfordring med de to andre Tiltalte, op paa sit Loft og viste dem, hvor den Afdødes Garn, saavel som hendes tidligere afdøde Mands, hang, hvorefter hun gik ned igjen, idet hun — som hun har udtrykt sig — lod dem gjøre med Garnene, som de vilde, og efterat Tiltalte Niels Jensen derpaa havde taget 4 af den Afdødes Garn og lagt dem i 2 Sække, bandt Tiltalte Thrane for den ene Sæk, og begge de Tiltalte bare derpaa Sækkene til Tiltalte Jensens Hjem, og den følgende Dag ophængte denne Garnene paa sit Loft mellem sine egne Garn. Endvidere er det oplyst, at Tiltalte Niels Jensen samme Dag, han havde faaet Efterretning om Broderens Død, har, da han af Fisker Svend Kruses Hustru blev underrettet om, at der hos hende og hendes Mand beroede 3½ nye Garn, som de havde bundet for den Afdøde, og hvorfor de havde 14 Kr. 65 Øre til-

gode i Bindeløn, yttret til hende, at han nok skulde betale dem deres Tilgodehavende, og at de blot skulde lade Garnene blive hængende, samt at han nogle Dage senere har indfundet sig hos dem og gjentaget denne Udtalelse. Ifølge en i Politiretten fremlagt Rapport af 31 Oktober 1885 fra en Fuldmægtig paa Byfogedkontoret indfandt denne sig, efterat der var kommet Underretning om, at ovennævnte Jens Christian Jensen var forulykket, paa Skifteforvalterens Vegne med 2 Vidner, paa Tiltalte Anne Marie Christensdatters Bopæl for at foretage Registrering og Vurdering af den Afdødes Efterladenskaber, og bemeldte Tiltalte saavel som Tiltalte Niels Jensen, der var tilstede paa Moderens Bopæl, paaviste da den Afdødes derværende Efterladenskaber, men nægtede at vide Besked, om der fandtes Saadant andetsteds, idet de paa Forespørgsel derom sagde, at det kjendte de ikke Noget til. Da Fuldmægtigen imidlertid fik at vide, at der paa ovennævnte Svend Kruses Bopæl skulde bero forskellige Effekter tilhørende den Afdøde, og i denne Anledning indfandt sig der, forefandtes sammesteds de ommeldte $3\frac{1}{2}$ Garn — der ere anslaaede til en Værdi af 35 Kr. — samt nogle Nøgler Tvist, en Pose med Flod og et Brændejern, tilsammen af Værdi 1 Kr. 60 Øre, hvilke Gjenstande derefter blev tagne i Bevaring. De forannævnte 4 Garn, som Tiltalte Niels Jensen havde hjembragt fra sin Moders Bopæl, blev derimod ikke forefundne ved et af Fuldmægtigen, med Jensens Samtykke og efter hans Anvisning, foretaget Eftersyn paa hans Loft, idet bemeldte Tiltalte maa antages dengang at have undladt at opgive, at de vare Broderen tilhørende, men under et den 1 November afholdt Forhør opgav Tiltalte, at de ommeldte 4 Garn fandtes hjemme paa hans Loft, hvorefter de — der ere anslaaede til en Værdi af 40 Kr. — ligeledes blev tagne i Bevaring, og det befandtes da, at Tiltalte Niels Jensen — sou det maa antages, for at gjøre Garnene ukjendelige — havde afskaaret Broderens Navn paa mange af Floddene og paa enkelte af disse indbrændt sit eget i Stedet. Iøvrigt maa det efter Sagens Oplysninger antages, at den afdøde Jens Chr. Jensen har haft en efter hans Stilling ikke ubetydelig Gjæld, hvoraf ikkun omtrent Halvdelen er bleven dækket ved den af Skifteretten foretagne Behandling af hans Bo. Efter hvad ovenfor er anført om Tiltalte Anne Marie Christensdatters Forhold ved den Lejlighed, da de to andre Tiltalte borttog de ommeldte 4 Garn fra hendes Bolig, og de nærmere Omstændigheder, hvorunder dette skete, og idet hun navnlig maa antages da at have været saa opfyldt af Sorg over hendes Søns Død, at hun ikke har havt Tanke for, at Garnenes Borttagelse kunde betragtes som en Besvigelse af den Afdødes Bo, vil der ikke kunne paalægges hende Strafansvar for hendes Forhold ved denne Lejlighed, og hvad angaar hendes Forhold under den paa hendes Bolig stedfundne Registrering af

Sønnens Efterladenskaber, mangler der for det Første al nærmere Oplysning om Beskaffenheden af hendes Forhold ved denne Lejlighed, og det kan navnlig efter det Foreliggende ikke anses godtgjort, at hun da er bleven særlig spurgt, om det var hende bekendt, at der fandtes Effekter tilhørende den Afdøde andetsteds end paa hendes Bolig, eller at hun særlig har benægtet Saadant — hvorved bemærkes, at der ikke under Sagen er fremlagt Beskrivelse af Registreringsforretningen, ligesom hun ikke ses i Politiretten at være afhørt om dette Punkt, idet alene den ovennævnte Rapport af 31 Oktober er bleven hende foreholdt, men uden at der ses at være affordret hende Forklaring i den ommeldte Henseende —; men det er dernæst end ikke oplyst, at hun, da Registreringen foregik, var vidende om, at de ommeldte Garn virkelig vare blevne bortførte fra hendes Bolig, og endelig findes det overhovedet, efter samtlige foreliggende Omstændigheder, betænkeligt at antage, at hun, selv om hun har vidst, at Garnene vare bragte til hendes medtaltte Søns Hus, og derhos overfor Fuldmægtigen maatte have nægtet at vide Besked med, at der fandtes Effekter, tilhørende den Afdøde udenfor hendes og hans fælles Bolig, dermed har forbundet nogen svigagtig Hensigt, og det kan derfor ikke anses fornødent at opholde Sagen for at søge de yderligere Oplysninger tilvejevebragte, som ellers maatte udkræves, før Sagen kunde endelig paadømmes for hendes Vedkommende. Ikke heller findes der efter det Foreliggende tilstrækkelig Føje til at statuere, at Tiltalte Lauritz Peter Christensen Thrane har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar, thi vel maa der gaas ud fra, at han har indset, at Tiltalte Niels Jensen tilsigtede at opnaa en lettere eller fyldigere Adgang til Dækning af sit angivne Tilgodehavende hos Broderen ved at komme i Besiddelse af de paagjældende Garn, end han ellers kunde vente; men da det ikke er oplyst, at Tiltalte Thrane har været vidende om, at den Afdøde efterlod sig Gjæld af videre Betydning eller har havt Anledning til at tvivle om, at Tiltalte Niels Jensen virkelig havde et større Beløb tilgode hos Broderen, og idet det derhos ikke uden Videre kan forudsættes, at han paa dette Tidspunkt har indset eller formodet, at den Afdødes Bo vilde komme under offentlig Skiftebehandling eller at der i saa Fald vilde blive lagt Dølgemaal paa de ommeldte Garn, medens han derimod maatte gaa ud fra, at den Afdødes Moder Intet havde imod, at Tiltalte Niels Jensen satte sig i Besiddelse af Garnene, kan det ikke anses godtgjort, at han ved sin ovennævnte Medvirkning ved Garnenes Henbringelse til Tiltalte Niels Jensens Hus har været sig bevidst, at han gjorde sig medskyldig i en svigagtig Handling. Hvad derimod angaar Tiltalte Niels Jensen, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har

gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold saavel med Hensyn til de 4 Garn, han borttog fra Moderens Hus, som med Hensyn til de 3 $\frac{1}{2}$ Garn, der beroede hos Svend Kruse, idet han har erkjendt, at han vidste, at hans afdøde Broder skyldte mange Penge bort, og at han i det Øjemed at redde noget af sit Tilgodehavende har dels sat sig i Besiddelse af, dels søgt at komme i Besiddelse af disse Garn, hvorhos det navnlig maa anses godtgjort, at han, ogsaa efterat den Afdødes Bo var taget under Skiftebehandling, har søgt at unddrage Garnene fra at komme Boet tilgode. Da der imidlertid ikke er Føje til at forkaste hans Anbringende om virkelig at have havt et Beløb tilgode hos den Afdøde, der ikke ubetydelig oversteg Værdien af de ommeldte Garn, og der derhos er Grund til at formode, at han, efter den Stilling, den Afdøde havde indtaget i Moderens Hus, ikke fra først af har været paa det Rene med, at hans Bo vilde komme under Skifterettens Behandling eller at Nogen vilde lide Tab som Følge af Tiltaltes Handlemaade, idet han navnlig maatte gaa ud fra, at Moderen Intet havde imod, at han borttog de hos hende beroende Garn, findes hans ommeldte Forhold herefter samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele at maatte henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 252, og den Straf, som Tiltalte — der er født i Aaret 1857, og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — herefter har forskyldt, findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 15 Kr. til hver. De to andre Tiltalte, af hvilke Anne Marie Christensdatter er født i Aaret 1829, og Lauritz Peter Christensen Thrane i 1841, og som ej heller ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, ville derimod efter det Foranferte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til hver især in solidum med Tiltalte Niels Jensen at tilsvare en Fjerdedel af nysnævnte Omkostninger. Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at efterat Uundersøgelsen var bleven paabegyndt i de sidste Dage af Oktober 1885 og flere Forhør vare optagne i de første Dage af November, ses der ikke at være foretaget Noget ved Sagen i Tiden fra den 6 November til den 23 December, da der atter blev optaget et Forhør, og Sagen har derefter paany henstaaet til den 30 Oktober 1886, paa hvilken Dag der igjen blev holdt Forhør, hvornæst Forhøret den 1 November f. A. blev sluttet. Om Grunden til de stedfundne Ophold er Intet oplyst under Sagen, og forsaavidt de — hvad der er nogen Anledning til at formode — tildels maatte være begrundede i Hensynet til, at Jens Chr. Jensens Bo var under offentlig Skiftebehandling og mulig ikke er blevet sluttet tidligere end kort før Forhørens Optagelse

paany i Slutningen af Oktober f. A., kunde dette Hensyn ialfald ikke motivere eller undskylde en saa betydelig Udsættelse af den kriminelle Undersøgelse. Paa Grund af det saaledes stedfundne utilbørlige Ophold i Henseende til Sagens Behandling findes Underdommeren, Byfoged Frich i Skagen, at maatte anses efter Frd. 3 Juni 1796 § 35, med en Bøde af 40 Kr. til Skagens Kjøbstads Kæmnerkasse.

Nr. 162.

Advokat Hindenburg

contra

Mads Peter Madsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 4 December 1672 § 30.

Kolding Kjøbstads Politirets Dom af 23 Februar 1887: Tiltalte, Dylæge Mads Peter Madsen i Kolding bør til Kolding Kjøbstads Kæmnerkasse erlægge en Bøde af 200 Kr. og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter Dommens Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Marts 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad-

vokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen
40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Dyrnlæge Mads Peter Madsen — der er født i Aaret 1844 og tidligere, foruden at han i sin Militærtjeneste har været anset for Disciplinærforseelser, 4 Gange har været straffet for Kvaksalveri, sidste Gang i Forbindelse med ulovlig Medikamenthandel ifølge Højesterets Dom af 27 Oktober 1885, dels efter Lov 3 Marts 1854 jfr. Forordning 5 September 1794 § 5, dels efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med simpelt Fængsel i 3 Uger samt en Bøde til Kolding Kjøbstads Kæmnerkasse af 200 Kroner — er under nærværende Sag sat under Tiltale ved en Politiret for paany at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af sidstnævnte Lovbestemmelse. Tiltalte — der ved den ovennævnte Højesteretsdom blev anset skyldig i ulovlig Medikamenthandel bl. A. med Hensyn til, at han havde forhandlet et af ham præpareret og af ham som Lægemediel mod forskellige Sygdomme falbudt Pulver, kaldet „Kjertelsukker“ — har erkjendt, at han ogsaa, efter at bemeldte Dom er overgaaet ham, er vedbleven med at præparere det ommeldte Stof, men han har nægtet siden da at have averteret Noget derom i Bladene samt paastaaet, at han efter den Tid har solgt Alt, hvad han har lavet deraf, udelukkende til en navngiven Apoteker i Christiansfeld. Han har imidlertid tillige erkjendt, at han, naar Folk, hvad jevnlig er sket, have henvendt sig til ham for at faa det ommeldte Kjertelsukker tilkjøbs, har modtaget Bestillingen og sendt den til den nysnævnte Apoteker, samt, efter fra denne med Dagvognen fra Christiansfeld at have modtaget det bestilte Kjertelsukker, der er indpakket i Æsker, hvis Emballage efter Tiltaltes Forklaring altid er forsynet med det paagjældende Apoteks Stempel, tilstillet Bestilleren samme mod Postopkrævning, men han har paastaaet, at han af Kjøberen, foruden at lade sig godtgjøre sine kontante Udlæg til Porto og Lignende, kun har ladet sig betale den af Apotekeren paa Kjertelsukkeret satte Pris, — der efter Tiltaltes Forklaring udgjør 1 Kr. 25 Øre pr. Æske, medens han selv sælger Kjertelsukkeret til Apotekeren for 70 Øre pr. Æske, — og derefter fuldt har tilsvaret Apotekeren denne Pris, uden enten af ham eller af vedkommende Kjøber at beregne sig nogen Provision i Anledning af Salget. Denne Tiltaltes Forklaring er i det Væsentlige bestyrket ved en under Sagen fremlagt Skrivelse fra den ommeldte Apoteker, der navnlig ogsaa har bekræftet, at Tiltalte ikke af ham modtager særlig Godt-

gjørelse udover Porto og Budløn for at expedere de gennem Tiltalte bestilte Sendinger af det ommeldte Stof til Bestillere. Efter hvad der saaledes er oplyst, — hvortil endnu føjes, at, efter hvad Tiltalte har erkjendt, hver Æske af det omhandlede Kjertelsukker ved Salget indenfor Apothekets Emballage, hvorpaa dettes Stempel efter Tiltaltes Forklaring skal findes, har været indsvøbt i tvende trykte, af Tiltalte affattede Anvisninger dels angaaende Kjertelsukkerets Virkninger til Helbredelse af forskjellige Sygdomme, dels om dets Brug, hvilke Anvisninger, hvoraf Exemplarer ere fremlagte under Sagen, ere Optryk af de Anvisninger i de nævnte Henseender, som Tiltalte ved sit tidligere, i den ommeldte Højesteretsdom omhandlede Salg af Kjertelsukkeret lod følge med dette, og af hvilke navnlig Brugsanvisningen vedblivende indeholder en Meddelelse om, at Ordre af Præparatet effektueres pr. Omgaaende fra Opfinderens Hoveddepot i Kolding, i hvilken By Tiltalte er bosiddende — findes Tiltalte at have udvist en Virksomhed til det ommeldte, paa den anførte Maade som Lægemiddel falbudte Præparats Forhandling her i Landet, der er i Strid med foranførte Lovbestemmelse. Tiltalte vil derfor for sit omhandlede Forhold være at dømme efter den oven citerede Lovbestemmelse, og da det herefter maa billiges, at han for dette Forhold ved Politiretsdommen er anset med en Bøde til Kolding Kjøbstads Kæmnerkasse af 200 Kr., vil bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 17 Oktober.

Nr. 172. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Anton Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262 samt af Næringsloven.

Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Juli 1886: Tiltalte, forhenværende Detailhandler i Vordingborg Anton Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede 30 Kr. i Bøde til Vordingborg Kæmnerkasse. Saa bør han og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen, og Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Kaas for Overretten betaler Tiltalte Anton Hansen 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Næringslovgivningen, bliver Sagen at afvise fra Højesteret, da den Straf, som herfor kunde idømmes ham, nemlig efter Næringslovens § 75 for 1ste Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, ikke kan naa summa appellabilis. Forøvrigt vil den indankede Dcm i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Næringslovgivningen afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Anton Hansen aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262 samt Overtrædelse af Næringslovgivningen, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser. Tiltalte flyttede i Foraaret 1884 til Vordingborg, hvor han agtede at drive Detailhandel, men da han ikke var fuldmyndig og derfor ikke kunde faa Borgerskab, fik han en Anden til at løse Borgerskab, og drev derefter i dennes Navn, men for egen Regning — dog at han i de første 14 Dages Tid vil have været i Kompagniskab med den anden Mand — For-

retning som Detailhandler, indtil han den 23 Juli 1885 selv løste Borgerskab paa saadan Handel. Tiltalte har saaledes i længere Tid drevet Detailhandel i Vordingborg uden at være berettiget dertil. Tiltalte, der har erkjendt, at han alt i Juli 1885 var insolvent, opgav den 16 April 1886 sit Bo til Konkursbehandling med Aktiver til Beløb ca. 1000 Kr. og Passiver til Beløb ca. 7000 Kr. Den 6 s. M. afsendte han til Uldhandler P. Madsen i Kjøge en Pakke Varer af Værdi 28 Kr. 96 Øre til Afgjørelse af en Gjæld, stor 26 Kr. 47 Øre, hvori Tiltalte stod til ham, og samme Dag sendte Tiltalte til Detailhandler Anton Sørensen i Nakskov en Pakke Uldgarn, af Værdi 49 Kr., til Dækning af en Gjæld til ham af lige Beløb. Efter hvad Tiltalte har forklaret under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumptionsforhør, vil han ikke den 6 April f. A. have forudset sin Fallit som nær forestaaende, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa han, hvem der allerede tidligere af de Handlende, fra hvilke han fik Varer, var nægtet yderligere Kredit, dog antages paa det anførte Tidspunkt at have forudset sin Fallit som forestaaende, og Tiltalte findes derfor ved de ovenanførte Dispositioner retsstridig at have begunstiget enkelte Kreditorer paa Andres Bekostning. Endelig har Tiltalte gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Bogføring, idet han ikke har ført Handelsbøger i sin Forretning, men indskrænket sig til at føre en Kladde over Fordringer, som han havde tilgode, og siden 1 Januar 1886 tillige en Fortegnelse over, hvad han skyldte bort. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte — der er født 13 April 1860 og ved nærværende Rets Dom af 16 Februar 1886 anset efter Pl. 27 November 1839 § 1, cfr. Frdn. 13 Februar 1775 § 4, med en Bøde af 20 Kr. og Konfiskation af nogle Varer, være at anse efter Straffelovens §§ 261 og 262, sidste Stykke, samt Næringslovens § 75, og da Straffen ved den indankede Dom passende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og en Bøde af 30 Kr. til Vordingborg Kæmnerkasse, ligesom Aktionens Omkostninger rettelig ere paalagte Tiltalte, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 51. **Hestehandler Jacob Brøndum** (Ingen)
 contra
 Fouragehandler Jacob Hansen (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 253. **Højesteretssagfører Hansen**
 contra
 Lars Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg Søndre Birks Extrarets Dom af 20 April 1887: Tiltalte Arbejdsmand Lars Nielsen af Stuby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Kastrup Sogneraad 2 Kr., samt udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Sagfører Schwensen, og Defensor, Prokurator Petersen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Salomonsen, betaler Tiltalte Arbejdsmand Lars Nielsen af Stuby 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes

inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Nielsen af Stuby, der under nærværende, fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i den ham saaledes paasigtede Forbrydelse, idet han, der havde Arbejde som Tærskemænd paa Stuby Fattiggaard, den 9 Februar d. A. har tilvendt sig c. 1 $\frac{1}{2}$ Skp. Byg, som han gjemte i en medbragt Sæk og medtog den 12 samme Maa-
ned, da han gik fra sit Arbejde. For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 2 Februar 1854, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Dom at være anset efter Straffelovens § 228, og, da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage skjønnes passende, og det ligeledes billiges, at det er paalagt Tiltalte at tilsvare Kastrup Sogneraad en Erstatning af 2 Kr., hvortil Værdien af det stjaalne Byg er ansat, samt at udrede Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 217.

Advokat Halkier

contra

Lars Pedersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Nakskov Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1886: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Pedersen, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Zwick og Fasting, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Mai 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Pedersen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Gottschalch og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Nakskov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Lars Pedersen, aktioneret for Tyveri eller Bedrageri, og ere de med Sageu forbundne Omstændigheder ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger følgende: Ved en af Politiet den 12 November 1886 paa Tiltaltes Bopæl anstillet Undersøgelse fore-

fandtes 45, Sukkerfabrikken ved Nakskov tilhørende Sække, og senere blev 3 andre Sække ligeledes fundne der. Med Hensyn til disse Sække forklarede Tiltalte oprindelig under det optagne Forhør, at han, der i Vinteren 1884—85 tjente som Lagerformand paa den nævnte Sukkerfabrik og i denne Egenskab havde Fabrikkens Sække under sin Varetægt, havde udleveret de omhandlede Sække til sig selv, for at de kunde blive reparerede, men at han ikke havde tilbageleveret dem, dels fordi de ikke vare blevne reparerede, dels fordi han havde glemte dem. Senere tilstod han imidlertid, at han havde tilvendt sig Sækkene for at beholde dem, og at han havde brugt nogle af dem til deri at hente Kul og Kartofler og desl. Denne Tilstaaelse har han atter under et efter Anledning fra Overretten optaget Reassumptionsforhør tildels tilbagekaldt, idet han har forklaret, at han, da han tog Sækkene hjem, ikke havde til Hensigt at beholde dem, og at det var af LigeGYldighed, at han havde undladt at tilbagelevere Sækkene og ikke for at tilvende sig dem. Da den af Tiltalte saaledes senest afgivne Forklaring for en Del støttes af de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger, findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte har tilvendt sig Sækkene for at beholde dem, men da det under alle Omstændigheder maa anses godtgjort, at han uden at træffe nogensomhelst Foranstaltning til Sækkenes Reparation ikke blot i meget lang Tid har beholdt Sækkene, der ialt ere vurderede til 12 Kr. 20 Øre og under Sagen tilbageleverede Fabrikken, men ogsaa har gjort en Brug af dem, hvortil han ikke kunde være berettiget, findes det at maatte antages, at Tiltalte, da Sækkene forefandtes hos ham, aldeles havde opgivet Tanken om at levere dem tilbage til Fabrikken. Tiltalte, der er født d. 5 April 1847 og ikke findes forhen tiltalt eller straffet, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre, medens den i Henseende til Sagens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Nr. 82. **Gullbringu og Kjos Syssels Ombudskasse**
under Islands Sønderamt (Bagger efter Ordre)

contra

Ponden **Sæmundur Sæmundsson** paa **Thorsteinn Jonsson's** Vegne som Indehaver af Raadigheden over Vilborgarkot
(Ingen),

betr. Spørgsm. om Ejendomsretten til en Jordlod.

Kjos og Gullbringu Syssels Extrarets Dom af 23 Juni 1883: Indstævnte, Thorsteinn Jonsson bør for Ombudsmanden over Landskassens Jorder i Kjos og Gullbringu Syssel, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger udredes af Citanten til Indstævnte med 12 Kr. At efterkommes inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 29 Oktober 1883: Den indankede Extraretsdom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter betales af Appellanten, Ombudsmanden for Landskassens Jorder i Gullbringu og Kjos Syssel paa Ombudskassens Vegne til indstævnte Thorsteinn Jonsson med 25 Kr. inden 8 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse.

Højesterets Dom.

Det er under Sagen givet, at Vilborgarkot i umindelig Tid har været øde og ubebygget, og medens Intet er fremkommet til Bestyrkelse for, at det tidligere har været en selvstændig Gaard, maa det derimod efter Sagens Oplysninger i det Hele nærmest antages, at det ialtfald tildels har hørt til Gaarden Holmur, i hvilken Henseende blandt Andet bemærkes, at Indstævnte under en efter den indankede Doms Afsigelse optagen Aasteds- og Synsforretning har erkjendt, at Vilborgarkots Tilliggende i meget lang Tid før 1863 har været brugt af Opsidderen paa Holmur med fuldstændig Opsidderafbenyttelse. Fra den Opfattelse, at Vilborgarkot ikke har været nogen selvstændig Gaard, maa ogsaa vedkommende Amtmand, hvem det efter Forordning 15 April 1776 tilkom at tage Bestemmelse om, hvorvidt Udvisning efter Forordningen kunde ske, anses at være gaaet ud, idet han, efterat den i Dommen nævnte Forretning af 21 Juli 1863 var afholdt, i Skrivelse af 10 August s. A., næst at udtale, at der efter

de fremkomne Oplysninger ikke kunde blive Spørgsmaal om Oprettelsen af et Nybyggersted, men alene om et Afbyggersted fra Gaardene Holmur og Helliskot, beordrede en Forretning afholdt efter foranførte Forordning for til Jon Bjarnason at udmaale den Landstrækning, der skulde følge Vilborgarkot, samt at bestemme den Afgift, han deraf skulde svare i Forhold til den Forringelse i de nævnte Gaardes Afgift, som vilde følge af Bolstedets Optagelse til Beboelse. Ved den i Overensstemmelse med denne Amtets Ordre den 7 September 1863 afholdte, af Ejeren af Helliskot og Ombudsmanden for de kongelige Jorder tiltraadte Forretning, findes der nu at være i Henhold til Forordningen af 15 April 1776 sket en retsgyldig Udvisning, som dog ikke bliver at bedømme efter Forordningens § 1 eller kan medføre, at Jorden skulde kunne anses at være udvist Jon Bjarnason til Eje efter Forordningens § 9, men maa anses foregaaet, under Forbehold af Andres Ejendomsret, efter § 3, saaledes at der ikkun i Henhold til Forordningens § 10 tilkom ham saavel som hans Enke og Søn eller Datter Rettighed og Fortrin fremfor Andre til at bebo Stedet, naar de dertil vare dulige, og derhos ligeoverfor Ombudskassen efter Slutningsbestemmelsen i Paragrafen ham og Enke Frihed for Landskyld og Afgift i 20 Aar. Vel har nu Besidderen af Stedet nægtet at betale Landskyld til Landskassen, men selv om Forudsætningen efter den nysnævnte Bestemmelse i Forordningens § 10 in fine for, at denne Afgift kan fordres, allerede ved Sagens Anlæg maatte have været tilstede, mangler der Hjemmel til at antage, at saadan Nægtelse kunde have anden Følge end, at Afgiften maatte inddrives paa lovlige Maade. Da der fremdeles efter Proceduren ikke under denne Sag er Spørgsmaal om at tilpligte Thorsteinn Jonsson at fravige den under Sagen omhandlede Del af Bolstedet paa Grund af, at det ikke længere maatte være i nogen af de i Forordningens § 10 omtalte Familiemedlemmers Besiddelse, hvorom Intet er oplyst, vil Indstævnte ikke under nærværende Sag kunne dømmes efter Citanternes Paastand, hvorimod han vil være at frifinde for disses Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve, og det Citanternes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær tilligemed et for havte Udlæg paastaet Beløb at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Thorsteinn Jonsson bør for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Der tillægges Højesterets-

sagfører Bagger i Salarium for Højesteret 150 Kroner og for Udlæg 28 Kroner 56 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en inden Gullbringu og Kjos Syssels Extraret den 23 Juni d. A. af Byfoged E. Th. Jonassen som Sættedommer med tilkaldte Meddomsmænd afsagt Dom blev indstævnte Thorsteinn Jonsson frifunden for Ombudsmanden over Landskassens Jorder i Kjos og Gullbringu Syssel hans Tiltale og Processens Omkostninger tilkjendte ham fra Appellanten med 12 Kr. Denne Dom er efter Foranstaltning af Landshøvdingen over Island indanket til Overretten ved Stævning af 15 August d. A., og er der fra Appellantens Side nedlagt Paastand paa, at Indstævnte bliver dømt til at give slip paa den Del af Vilborgarkot, der under 7 September 1863 blev udmaalt til samme af den Landskassen tilhørende Jord, Holmurs Tilliggende, og som er ansat til 4 Tdr. ny Matrikel, til Ombudsmanden over Landskassens Jorder i Gullbringu og Kjos Syssel for at undergives hans Raadighed som tilhørende Landskassen samt til at udrede Processens Omkostninger for begge Retter med et efter Overrettens Skjøn passende Beløb. Derimod har Indstævnte paastaaet, at Underrettsdommen bliver stadfæstet og at han frifindes for Appellantens Tiltale, samt at Processens Omkostninger for Overretten tildømmes ham med et passende Beløb. Sagens faktiske Omstændigheder ere følgende: I Foraaret 1863 anholdt en vis Jon Bjarnason hos Amtmanden over Sønderamtet om Tilladelse til Oprettelsen af et Nybyggersted paa Ødejorden Vilborgarkot i Mosfelt Sogn, hvorpaa Amtmanden paalagde Sysselmanden i Gullbringu og Kjos Syssel, hvor bemeldte Ødejord er beliggende, at foretage en Aastedsforretning til Oplysning om Grændseskjellet mellem Vilborgarkots Tilliggende og de nærmeste Jorder Holmur, Helliskot og Middalur. Denne Aastedsforretning blev udført af Sysselmanden den 21 Juli s. A., men foruden Sysselmanden vare ikke andre nærværende end Ejerne af Helliskot og Middalur, Opsidderen paa Holmur og Repstyreren i Mosfelt Sogn, hvorimod fornævnte Jon Bjarnason ikke var tilstede og ikke synes at have været indvarslet dertil. De nævnte Mænds Udsagn om Vilborgarkots Grændseskjel synes at være overmaade ubestemte, hvilket maaske tildels hidrører fra, at hele Aastedsforretningen er protokolleret i det danske Sprog, som de neppe have forstaaet; ifølge det Protokollerede skal de have udtalt, at Vilborgarkots Tilliggende i umindelig Tid har været brugt fra Holmur og Hellis-

kot til Høslæt og Tørveskjær, at Holmurs Tilliggende vilde forminskes, hvis Vilborgarkot blev gjenoptaget til Bebyggelse, men at der dog ved den nye Jordtaxation, da Holmur blev skyldsæt, formentlig ikke er taget Hensyn til denne Afbenyttelse af Vilborgarkots Tilliggende ved Holmurs Ansættelse til Dyrhed. Amtmanden paalagde derefter Sysselmanden at afholde en ny Aastedsforretning, idet Jon Bjarnason var begyndt at dyrke Vilborgarkot og at opføre Huse sammesteds, men at det var klart, at Vilborgarkot maatte være et Afbyggersted men ikke et Nybyggersted; ifølge Frd. 15 April 1776 var en saadan Aastedsforretning nødvendig for at bestemme saavel Afgiften som den Landstrækning, der skulde følge Bolsstedet. Som Følge heraf afholdt Sysselmanden paany en Aastedsforretning med 4 tilkaldte Mænd for at udmaale Grund til Jon Bjarnason af Vilborgarkots Tilliggende, ved hvilken Lejlighed oftnævnte Jon Bjarnason saavelsom Ejeren af Helliskot vare tilstede. Mændene udviste derefter Grund til Jon med bestemte Grændser og ansatte den til 8 Hdr. Dyrhed, 4 Hdr. fra Holmur og 4 Hdr. fra Helliskot, og Landskylden til 2 Vætter, den ene til Holmur, den anden til Helliskot. Sysselmanden, som tillige var Ombudsmand for Kongens Jorder i Kjos og Gullbringu Syssel, hvortil Holmur hører, forbeholdt sig Ret til at udgive Bygselbrev til Jon, forsaavidt Halvdelen af den udmaalte Landstrækning angik, men Jon Bjarnason gjorde gjældende, at der tilkom ham Ret til at fordre Grunden sig udmaalt med Nybyggerret ifølge Frd. 15 April 1776, og gjorde Indsigelse imod, at Holmur beholdt Ret til Græstørveskjær i den ham udmaalte Landstrækning, hvilket Sysselmanden havde betinget. Derefter androg Amtmanden Sagen for Justitsministeriet og forklarede, at Jon Bjarnason havde fordret Landstrækningen udlagt til sig som Nybyggersted til Odel og Eje, men efter hans Formening burde det betragtes som Afbyggersted fra Holmur og Helliskot, og denne Amtmandens Anskuelse blev bifaldet af Justitsministeriet. Jon Bjarnason tog imidlertid intet Hensyn hertil, opførte paa egen Bekostning Huse paa Jorden og erlagde ingen Afgift. Saaledes stod Sagerne, indtil Ombudsmanden for Kongens Jorder i Kjos og Gullbringu Syssel i 1872 anlagde Sag imod Jon Bjarnason, hvilken Sag, da Jon afgik ved Døden under samme, blev fortsat imod hans Enke, til Erlæggelse af Halvdelen af Landskylden af Boelsstedet. Sagen fik imidlertid det Udfald, at Brugeren af Vilborgarkot blev frifunden for Ombudskassens Tiltale i Sagen. Under nærværende Sag har Appellanten, som før bemærket, paastaet, at Indehaveren af Raadigheden over Vilborgarkot giver slip paa den halve Landstrækning til Ombudskassen. Det forholder sig vel saaledes, at Jon Bjarnason formentlig ikke har faaet Landstrækningen udvist paa den i Frd. 15 April 1776 omhandlede Maade, og at derfor intet Bevis er fremkommet for hans eller hans

Efterkommeres Ejendomsret til Vilborgarkot, saaledes som dette blev udmaalt den 7 September 1863, men paa den anden Side synes det erkjendt i fornævnte Amtsskrivelser, at Vilborgarkot var Ødejord før 1863 med et særskilt Jordtilliggende, og i Aastedsforretningen af 21 Juli 1863 bemærkes, at der existerer Grændseskjel for Vilborgarkots Tilliggende ligeoverfor Helliskot og Middalur og tildels ligeoverfor Holmur. Det maa vel anses bevist, at en Del af den Landstrækning, som blev udmaalt til Vilborgarkot den 7 September 1863, i lang Tid har været brugt fra Holmur, men det er ikke bevist, at den har været brugt som Holmurs Ejendom, hvorimod det synes at ligge nærmere, at den er blevet brugt derfra som en Alminding, fordi Vilborgarkot var øde, jfr. Frd. 15 April 1776, §§ 2 og 5. Der er saaledes intet Bevis fremkommet for, at der tilkommer Holmur Krav paa Ejendomsretten til nogen Del af den Landstrækning, som blev udmaalt til Vilborgarkot den 7 September 1863, og saa meget mindre for, hvilken eller hvor stor Del af denne Landstrækning det er, som Holmur kan gjøre Fordring paa som sin Ejendom, idet Apellanten i sin Paastand ikke med Angivelse af Grændseskjel har præciseret, hvilken Del af det nuværende Vilborgarkots Tilliggende det er, som han fordrer sig tildømt, men alene har paastaet, at Landskassen tildømmes de 4 Tdr. af Vilborgarkots Tilliggende, som samme udmaales af Holmurs Tilliggende den 7 September 1863. Men herved maa bemærkes, at de Mænd, som udførte denne Udmaaling, ikkun vare autoriserede til at bestemme Grændserne for den Landstrækning, som skulde følge Vilborgarkot, men ingenlunde til at afgjøre noget om, om nogen eller hvor stor Del af den af dem til Vilborgarkot udmaalte Landstrækning tilhørte Holmur. Udmaalingsforretningen af 7 September 1863 indeholder saaledes intet Bevis for, om nogen eller hvor stor Landstrækning der er bleven udmaalt til Vilborgarkot af Holmurs Tilliggende, hvorfor Appellantens Paastand er saa ubestemt, at om det end maatte antages, at en Del af det nuværende Vilborgarkots Tilliggende tilhørte Holmur, vilde Appellanten ikke kunne tildømmes det, som han under nærværende Sag paastaar. Den indankede Dom vil derfor være at stadfæste i Henseende til Sagens Realitet. Appellanten findes at burde betale til Indstævnte Processens Omkostninger for begge Retter, der anses passende bestemte til 25 Kr.

Tirsdagen den 18 Oktober.

Nr. 239.

Advokat Nellemann

contra

1) Morten Nielsen, kaldet Toft, 2) Anna Britta Bendsen eller Berndtsdotter, 3) Maren Jensdatter, Søndergaards Hustru, 4) Søren Peter Nielsen, 5) Jens Christian Jensen og 6) Ole Peter Nielsen, med Tilnavn Søndergaard (Def. Shaw),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 2 og 6 for Hæleri og anden Delagtighed i Tyveri, Nr. 3 for Tyveri, Hæleri og anden Delagtighed i Tyveri, Nr. 4 for Tyveri og Nr. 5 for Hæleri og anden Delagtighed i Tyveri samt for ulovlig Omgang med Hittegods.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 6 April 1887: Tiltalte Nr. 1, Arrestanten Morten Nielsen, kaldet Toft, bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Tiltalte Nr. 2, Arrestantinden Anna Britta Berndson eller Berndtsdotter bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Tiltalte Nr. 3, Maren Jensdatter, Søndergaards Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Tiltalte Nr. 4, Søren Peter Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Nr. 5, Husmand Jens Christian Jensen Kratteting af Jerslev, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Tiltalte Nr. 6, Smed Ole Peter Nielsen, kaldet Søndergaard, af Jerslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. De af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Willadsen, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Henrik Schmidt, 30 Kr., udredes med $\frac{1}{20}$ af Tiltalte Nr. 3 og med $\frac{19}{20}$ af Tiltalte Nr. 1, saaledes at in solidum med ham heraf udredes af de Tiltalte Nr. 2 og Nr. 3 hver især $\frac{1}{3}$, af Tiltalte Nr. 5 $\frac{2}{27}$, af Tiltalte Nr. 6 $\frac{3}{27}$ og af Tiltalte Nr. 4, tillige solidarisk med Tiltalte Nr. 2, $\frac{4}{27}$. Saa bør de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 2 og in solidum til Taars Sogneraad paa Taars Sognekommunens Vegne i Erstatning udrede 6 Kr. 80 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1887: I Henseende til de Arrestanten Morten Nielsen, kaldet Toft, og Tiltalte Jens Christian Jensen idømte Straffe saa og i Henseende til den idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at

stande. Arrestantinderne Anna Britta Berndtsdatter og Maren Jensdatter, Søndergaards Hustru, bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 8 Maaneder. Tiltalte Søren Peter Nielsen og Arrestanten Ole Peter Nielsen, med Tilnavn Søndergaard, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 40 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Morten Nielsen, saaledes at Arrestantinden Berndtsdatter deraf in solidum med ham udreder Halvdelen, Arrestantinden Jensdatter og Arrestanten Søndergaard, ligeledes in solidum med ham samt in solidum indbyrdes, en Fjerdedel, og de Tiltalte Søren Peter Nielsen og Jens Christian Jensen, ligeledes in solidum med fornævnte Morten Nielsen, henholdsvis tre Sextendedele og en Sextendedel. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere dømte efter de for hver især anførte Lovbestemmelser, men, medens det for Søren Peter Niensens og Jens Christian Jensens Vedkommende findes at kunne have sit Forblivende ved de ved bemeldte Dom fastsatte Straffe, vil Straffetiden være at forlænge for Morten Nielsen til 4 Aar og for de 3 andre Tiltalte saaledes, at de anses med de dem ved Underretsdømmen idømte Straffe.

Overretsdømmens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de Anna Britta Berndtsdatter Maren Jensdatter og Ole Peter Nielsen idømte Straffe bør Herredsthingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Morten Nielsen bestemmes til fire Aar. Der tillægges Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw i Salarium for Højesteret hver 80 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales: 1) Arrestanten Morten Nielsen med Tilnavn Toft, 2) Arrestantinden Anna Britta Berndtsdotter, 3) Arrestantinden Maren Jensdatter, Tiltalte Nr. 6, Søndergaards Hustru, 4) Søren Peter Nielsen, 5) Husmand Jens Christian Jensen og 6) Arrestanten Smed Ole Peter Nielsen med Tilnavn Søndergaard, Nr. 1, 3 og 4 for Tyveri, Nr. 1 tillige for ulovlig Omgang med Hittegods og Nr. 3 tillige for Hæleri og anden Delagtighed i Tyveri, Nr. 2, 5 og 6 for Hæleri og anden Delagtighed i Tyveri, Nr. 5 tillige for ulovlig Omgang med Hittegods. Ved Arrestanten Morten Niensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser: 1. Arrestanten — der beboede et Hus i Fællesskab med Arrestantinden Berndtsdotter, med hvem han lever sammen — havde en Aften ved Juletid 1884 begivet sig til Hellum, efter sit Angivende for i en derværende Forbrugsforenings Udsalg at købe et Par Træsko; da han gennem Vinduerne havde bemærket, at der i en Stue, som var adskilt fra Udsalgslokalet ved en Gang, og hvor der var Lys tændt, stod en Sukkertop, og at en Person, der havde siddet derinde, gik ud, gik han ind i Stuen, hvis Dør stod aaben, og tilvendte sig Sukkertoppen, som han derpaa bragte til sit Hjem, hvor den blev brugt af ham og Arrestantinden Berndtsdotter. Sukkertoppen, som tilhørte ovennævnte Forbrugsforening, er ansat til en Værdi af 4 Kr. 50 Øre. 2. Natten mellem den 26 og 27 December s. A. kom Arrestanten — der efter sit Udsagn ikke vil kunne mindes, om han var gaaet ud for at stjæle — forbi Kjøbmand Knud Peter Niensens Butik i Taars, og saa da, at en Luge i Husets nordlige Ende var aaben. Ved at staa op paa en Foustage, som stod nedenfor Lugen, steg Arrestanten, i den Hensigt at begaa Tyveri, ind ad Lugen paa et Loft, hvorfra han, der ikke i Forvejen var bekendt med Lokaliteterne, ad en Stige steg ned i et Rum, hvor der henlaa en Del, bemeldte Kjøbmand Nielsen tilhørende Varer, af hvilke han tilegnede sig en Sæk med en Slump Kaffebønner — efter Kjøbmand Niensens Forklaring, imod hvis Rigtighed Arrestanten Intet har havt at erindre, mindst 40 Pd., hvis Værdi Nielsen har ansat til 22 Kr. 80 Øre. Arrestanten begav sig bort med Kaffebønnerne ad samme Vej og bragte dem til sit Hjem, men glemte dem senere, da han ikke turde beholde dem der, i en Mergelgrav, hvor han efterhaanden hentede af dem hjem, hvor de bleve brugte af ham og Arrestantinden Berndtsdotter. 3. En Nat i Foraaret 1885 begav Arrestanten — der paa Opfordring af Tiltalte Jens Christian Jensen havde lovet at skaffe denne noget Saahavre — sig, i den Hensigt at stjæle Havre, til Gaardejer Jens Peter Pedersens Gaard i Mølholm, hvor han var godt kjendt og vidste, at der var Havre i Stalden eller paa Loftet over denne. Han gik

ind, som det maa antages, ad en uafaaet Dør i Ladens østlige Ende og derfra op paa Loftet over Stalden, hvor han tilvendte sig en Sæk, hvori var fyldt Havre — efter Bestjaalnes Angivende en Tønde, hvis Værdi denne har ansat til 8 Kr., efter Arrestantens og Tiltaltes Forklaringer 6 Skpr., idet dog Arrestanten ikke har villet nægte, at der kan have været en Tønde — og bragte den strax til Tiltalte Jensens Hus, hvor han satte den i Vognskuret. Den næste Dag indfandt han sig hos Tiltalte, paaviste ham Havren og bragte den op paa Loftet, hvor han i Tiltaltes Overværelse styrtede den ud. Tiltalte Jensen — der ikke, da han opfordrede Arrestanten til at skaffe ham Saahavre, hermed vil have ment, at Arrestanten skulde stjæle den — vedgik under Forhørene først, at han, da han modtog Havren, som Arrestanten meddelte ham, han havde faaet paa ovennævnte Gaard, strax indsaa, at den var stjaalen, men under de følgende Forhør har han, iøvrigt under endel Vaklen, udsagt, at han først senere fik Formodning herom, idet han dog har indrømmet, at han ikke desmindre herefter brugte Havren uden at forhøre sig hos de Vedkommende. Som Vederlag modtog Arrestanten senere af Tiltalte 2 Skpr. Havre. 4. En Nat i Sommeren 1885 gik Arrestanten — der, som det maa antages, af Arrestantinden Jensdatter var bleven opfordret til at stjæle noget til hende — til Gaardejer Jens Christian Jensens Gaard i Bastholm for at begaa Tyveri, og steg, efter at have aftaget et Vindu i den nordlige Side af Stuehuset — hvilket Vindu var fastgjort ved udvendigt paaslaaede, ombøjede Søm, som han bøjede tilbage — gjennem Vindusaabningen ind i et Rum, hvor der, som han havde formodet, gjemtes Fødevarer. Han tilvendte sig her 2 Oste, hver paa ca. 8 Pd., og af et Saltekar 2 Stkr. Flæsk, der maa antages tilsammen at have vejte ca. 6 Pd. Han forlod Rummet ad samme Vej, satte Vinduet ind igjen og bragte Kosterne, der ere ansatte til en Værdi af ialt 12 Kr., til Arrestanten Søndergaards Hus, hvor endel af dem bleve fortærede af denne og Arrestantinden Jensdatter, medens en mindre Del efter Arrestantindens Forklaring blev fortæret i hans Husholdning. 5. I samme Sommer tilvendte Arrestanten sig en Dag, da han kom forbi Bastholm Mølle, af endel Flyndere, som vare ophængte til Tørring ved Mølledammen tæt ved Vejen og tilhørte Ejeren af Møllen, 8 Stykker. Disse Fisk, hvis Værdi er anslaaet til ialt 64 Øre, bragte han hjem, hvor de fortæredes af ham og Arrestantinden Berndtsdotter. 6. Natten mellem den 25 og 26 September f. A. begav Arrestanten sig, i den Hensigt at stjæle, til Sæsing. Igjennem et Vindu i den vestlige Side af Gaardejer Niels Chr. Jocusmens Gaard sammesteds saa han, idet det var maaneklart, at der i et indenfor værende Ostekammer laa endel Ost. Efterat have udtaget Vinduet, der var fastgjort ved udvendigt paaslaaede, ombøjede Søm, som Arrestanten bøjede til-

bage, steg han ind gennem Aabningen og tilvendte sig endel Ost, som det maa antages 10 à 13 Stykker, af 6 à 7 Pd.s Vægt Stykket. Han kastede Ostene ud ad Vinduet, gik selv samme Vej ud, indsatte Vinduet paa dets Plads og lagde Ostene i en medbragt Sæk. Han gik derpaa om ved Gaardens nordlige Ende og steg gennem et Vindu, der maa antages at have staaet paa Klem, ind i et derværende Smørkammer og tilvendte sig af en af de i dette staaende Krukker endel Smør, som det maa antages, ca. 10 Pd. De saaledes stjaalne Koster, hvis Værdi er ansat til ialt 20 Kr., bragte han til Arrestanten Søndergaards Hus, hvor denne og Arrestantinden Jensdatter toge imod dem. Senere bragte han efter sin Forklaring endel af Ostene hen i Mødtaltale Jensens Vognskur, og gjemte dem der, hvad Sidstnævnte dog ikke har villet vide Noget om. Da der kort efter dette Tyveri var blevet foretaget en Ransagning i Arrestantens Hus, gjemte Arrestantinden Jensdatter, da hun og hendes Mand derover vare blevne bange for at have Kosterne i Huset, som det maa antages efter Aftale med Sidstnævnte, hvad der af disse var i Behold, i to Vandhuller. Senere hentede Arrestanten Morten Nielsen endel af Kosterne hjem til sig, og forbrugte dem efter sin Forklaring i sin Husholdning, medens Resten fortæredes af Arrestanten Søndergaard og Arrestantinden Jensdatter.

7. En Nat kort efter det sidstnævnte Tyveri stjal Arrestanten fra et uafaaaset Svinehus paa Gaarden Aas to Gjæs, som tilhørte Gaardens Forpagter Hane-Schmidt og ere ansatte til en Værdi af tilsammen 8 Kr., og bragte dem til Arrestanten Søndergaard og Arrestantinden Jensdatter, der beholdt og fortærede dem. Efter de af bemeldte Arrestantinde og Arrestanten Morten Nielsen afgivne Forklaringer maa dette Tyveri antages at være begaaet i Henhold til en mellem dem den foregaaende Dag truffen Aftale om, at Sidstnævnte skulde stjæle en Gaas paa bemeldte Gaard, og Arrestanten Søndergaard — der efter deres Forklaringer deltog i denne Aftale, hvad han derimod har nægtet — har vedgaaet, at han, da hans Hustru og Morten, saaledes som han kunde forstaa af deres Samtale, havde truffet Aftale om dette Tyveri, paa Forespørgsel af Morten om, hvor Gjæssene stode, har givet ham Anvisning herom, idet han iøvrigt ikke, saaledes som derimod af denne forklaret, vil have sagt ham, at de stode i Svinestien, men derimod, at de vare i et andet Rum.

8. Samme Efteraar gik Arrestanten en Nat til Husmand Anders Johan Andersens Hus i Krattet og tilvendte sig i en uafaaaset Lade sammesteds en til en Værdi af 4 Kr. ansat Gaas, som han gav til Arrestantinden Jensdatter, der havde givet ham Anvisning paa, hvor Gaasen stod.

9. En Nat noget senere stjal han i den samme Lade, som atter var uafaaaset, to Andersens tilhørende Høns, og gav disse, hvis Værdi er ansat til tilsammen 2 Kr., til Arrestantinden Jensdatter.

10. En Nat i November

Maaned s. A. stjal han hos Gaardmand Søren Christen Peder Andersen i Krattet fra dennes Lade, hvis Port var aaben, en fed Gaas, hvis Værdi er ansat til ca. 5 Kr., og bragte den til Arrestantinden Jensdatter, hvem han sagde, at han havde stjaalet den, og som fortærede den i Forening med ham og Arrestantinden Berndtsdatter. 11. Natten mellem den 23 og 24 December 1885 gik Arrestanten, der af Arrestantinden Jensdatter var bleven opfordret til at skaffe Noget, til Taars By for at stjæle. Efterat have udtaget et Vindu i et i Stuehuset i Gaardejer Niels Chr. Larsens Gaard sammesteds værende Spisekammer, der ved en Dør var forbundet med Beboelseslejligheden, tilvendte han sig, ved at række sin Arm ind igjennem Vindusaabningen, af et indenfor staaende Sulekar, som han kunde se, da det var maane-klart, næsten hele dettes Indhold, som bestod i endel Kjød, Flæsk og Pølser. Vinduet, der havde været fastgjort ved udvendigt paaslaaede ombøjede Søm, som Arrestanten havde bøjet tilbage, satte han atter ind og bragte derpaa Kosterne, hvis Værdi af Bestjaalne er ansat til 15 Kr., til Arrestantinden Jensdatter, hvem han sagde, at han havde stjaalet det i Taars, og som beholdt det meste deraf, medens han og Arrestantinden Berndtsdatter, hvem han ligeledes meddelte, at han havde stjaalet det, kun fik en mindre Del deraf. 12. En Nat i Januar Maaned 1886 begav Arrestanten, som havde hørt, at Kjøbmand Larsen i Tranget var arresteret, og derfor formodede, at hans Hus stod ubeboet, sig hen til dette i den Hensigt der at begaa Tyveri og fandt Huset ubeboet og aflaaet. Han udtog et Vindu i et Rum ved Siden af Butikken ved at frabøje de Søm, hvormed det var fastgjort udvendigfra, steg ind gennem Vindusaabningen og tilvendte sig sammesteds endel Varer, hvis Mængde og Værdi ikke har kunnet nærmere oplyses, men hvoriblandt navnlig fandtes nogle Kaffebonner, Cikorie, Sukker og Rosiner samt noget Smør; han bragte Kosterne i en medbragt Pose til sit Hjem, hvor de fortæredes af ham og Arrestantinden Berndtsdatter. 13. En Nat i Efteraaret 1886 begav Arrestanten, som efter sin Forklaring havde hørt omtale, at der var Nok at stjæle i Kjælderen paa Taars Fattiggaard, sig hen til bemeldte Fattiggaard og steg igjennem et aabentstaaende Vindu ned i Kjælderen, hvor han af de der opbevarede Fødevarer tilvendte sig en Ost, en Pølse, en Side Faarekjød og 2 Stykker Flæsk, ligesom han ogsaa stjal en Fejekost. Da Kjælderen var for dyb til, at han kunde komme ud igjen gennem Vinduet, kastede han Kosterne ud af dette og begav sig for at finde en Udgang gennem en tilstødende Kjælder, og ad en derfra førende Trappe op i en Gang, der stødte op til Bestyrerens Beboelseslejlighed, og efter derfra gennem en uafaaet Dør at være naaet ud i Kjøkkenet undslap han igjennem et Vindu i dette. Kosterne — hvis Værdi er ansat til ialt 6 Kr. 80 Øre — bragte han til sit Hjem, hvor Fødevarerne blev

fortærede af ham og Arrestantinden Berndtsdotter, hvem han fortalte, at han havde stjaalet dem paa Fattiggaarden; Kosten er efter Arrestantens Forklaring opslidt hos ham. 14. En Aften i December Maaned s. A. — efter Sagens Oplysninger den 8de eller 10de — stjal Arrestanten i Gaardejer Christen Pedersens Gaard i Krattet af et uaflaaset Møddinghus, hvor Arrestantinden Jensdatter havde sagt ham, at Pedersens Gjæs vare, en fed levende Gaas, hvis Værdi er ansat til 4 Kr. 66 Øre. Han bragte den til sit Hjem, hvor den blev slagtet og enten af ham eller Arrestantinden Berndtsdotter — hvem han fortalte, at han havde stjaalet den — lagt i Saltetønden, men da de hørte, at der var gjort Anmeldelse for Sognefogden om forskellige Tyverier, og de derfor frygtede, at der vilde blive foretaget Ransagning hos dem, blev den efter Samraad mellem dem kastet til deres Grise. 15. Samme Aften begav Arrestanten og Arrestantinden Jensdatter sig efter forudgaaet Aftale til Gaarden Aas for at stjæle en Gaas; Arrestantinden blev staaende udenfor Gaarden, og Arrestanten gik ind i denne og tilvendte sig fra et uaflaaset Rum i et af Gaardens Udhuse en Gaas og en And, som han lagde i en af Arrestantinden til dette Øjemed medbragt Sæk og bragte til Arrestantinden, som tog dem til sit Hjem, hvor de senere blev fortærede af hende og Arrestanten Søndergaard, hvilken Sidstnævnte har udsagt, at Arrestantinden, da hun om Natten kom hjem, fortalte ham, at Arrestanten Morten havde flyet hende en Gaas og And, samt at han formodede, at de vare stjaalne. Gaasen og Anden, der tilhørte Gaardens Forpagter, ovennævnte Hane-Schmidt, ere ansatte til en Værdi af tilsammen 7 Kr. 16. Samme Nat, efterat Arrestanten havde begaaet dette sidstnævnte Tyveri, stjal han, ligeledes paa Gaarden Aas, en Sæk urensset Byg. Men medens Sagens Oplysninger pege paa, at Bygget — som maa antages at være taget af en i Gaardens Lade liggende Dyrge og tilhørte ovennævnte Forpagter Hane-Schmidt — er fravendt denne ved Indbrud, har Arrestanten nægtet at have tilvendt sig samme i Laden, hvorimod hans Forklaring gaar ud paa, at han, medens han i Anledning af det sidstomtalte Tyveri var tilstede ved Gaarden, saa en anden, ham ubekjendt, Person bringe den nævnte og nogle flere Sække Sød ud af Laden, og at han derpaa, ubemærket af den Paagjældende, tilvendte sig den ommeldte Sæk, og idet denne Arrestantens Forklaring maa blive at lægge til Grund, vil det heromhandlede Tyveri kun kunne tilregnes ham som simpelt. Det stjaalne Byg, hvis Værdi er ansat til 3 Kr., bragte han samme Nat til Arrestanten Søndergaard og Arrestantinden Jensdatter, der, uagtet Arrestanten maa antages strax at have gjort dem bekjendte med, at han havde stjaalet det, lode ham forvare det i deres Hus, hvorfra han senere hentede det hjem til sig, hvor det blev forbrugt af ham og Arrestantinden Berndtsdotter, hvem

han ligeledes meddelte, hvorledes han havde stjaalet det. 17. Arrestanten har endvidere vedgaaet, at han siden Sommeren 1884 ofte har opfordret sin Broder, Tiltalte Søren Peter Nielsen, der tjente hos den ovenfor under Nr. 3 nævnte Gaardejer Jens Peter Pedersen af Mølholm, til hos denne sin Husbond at stjæle Korn og Andet til ham og Arrestantinden Berntsdotter, og at han ofte af Søren Peter har modtaget Ting, som denne ifølge disse Opfordringer havde stjaalet. Tiltalte Søren Peter Nielsen, hvis Forklaringers Rigtighed Arrestanten og Arrestantinden for deres Vedkommende have erkjendt, har i saa Henseende nærmere forklaret, at disse ofte have opfordret ham til at stjæle til dem fra sin Husbond, og at han, bevæget ved disse Opfordringer, i Løbet af det ovenangivne Tidsrum ofte har frastjaalet sin Husbond dels smaa Kvantiteter Korn og Kartofler samt en enkelt Gang en Flaske Mælk, som han derpaa bragte til dem, dels i Løbet af sidstafvigte Vinter noget større Kvantiteter Korn, navnlig Havre, som det maa antages 1 à 1½ Skp. ad Gangen, og en enkelt Gang nogle Kartofler, som Arrestanten derpaa hentede hos ham. Det Korn, Tiltalte saaledes, som sidst anført, tilvendte sig, tog han efter sin Forklaring i Reglen, naar han om Natten var inde i Laden for at hente Foder til sin Husbonds Heste, og bragte det derfra ind i sit Kammer, der laa i en af Gaardens Udlænger, og gjemte det under Halmen i sin Seng, hvor Arrestanten efter sin Forklaring tog det. Kartoflerne tilvendte han sig ligeledes i Laden, hvor de henlaa i et utildækket Hul, og Mælken tog han i Kostalden, hvortil han — som var eneste Karl paa Gaarden — ligeledes havde uhindret Adgang. Hvormeget Tiltalte saaledes har tilvendt sig, har ikke bestemt kunnet oplyses. I Begyndelsen var det efter hans Forklaring kun ganske smaa Kvantiteter Havre, han af og til efter Arrestantindens Opfordring stjal og gav hende til hendes Høns, og efter Arrestantens og Arrestantindens Forklaringer maa i det Hele det, han bragte til dem, antages kun at have været ganske Lidt hver Gang; det Korn, som Arrestanten i Løbet af afvigte Vinter har hentet hjem, har efter Tiltaltes Udsagn neppe udgjort mere end ialt en Tønde. Kosterne maa antages alle at være blevne forbrugte af Arrestanten og Arrestantinden. 18. En Dag i Foraaret 1886, medens Arrestanten boede til Leje i et, Karethmager Christen Mikkelsen tilhørende Hus i Jerslev, tilvendte han sig af en Del paa Loftet i bemeldte Hus, der ikke var beboet af Andre end Arrestanten, henliggende gammelt Seletøj, som tilhørte Mikkelsen, et til 3 Kr. vurderet Hesteseletøj. Arrestanten havde efter sin Forklaring, der forsaavidt stemmer med Medtiltalte Jens Christian Jensens, nogle Dage i Forvejen fortalt denne, at der, som anført, laa endel Seletøj paa Loftet, og spurgt ham, om han ikke vilde have et Seletøj, hvortil Tiltalte efter Arrestantens Forklaring svarede, at det havde han nok

Lyst til; Tiltalte har ikke villet kunne mindes, hvad han svarede, men udsagt, at han tænker, at han svarede som anført. Efterat have taget Seletøjet, bragte Arrestanten det en taaget Formiddag over til Tiltalte, der, skjøndt han efter sin Forklaring vidste, at Arrestanten ikke kunde være kommen dertil paa en lovlig Maade, modtog det og ophængte det i sin Stald; iøvrigt har Tiltalte udsagt, at han gjorde Regning paa, at Seletøjet, der, som anført, var gammelt, havde ligget paa Loftet fra en tidligere Ejers Tid, og at Ingen brød sig derom. Da Mikkelsen senere, efterat Arrestanten var flyttet, vilde hente det ommeldte Seletøj paa Loftet, fandt han, at det var borte, og sigtede derefter Arrestanten for at have taget det, hvad denne imidlertid nægtede. Seletøjet — som Tiltalte aldrig vil have brugt — er under Sagen leveret ovennævnte Mikkelsen. 19. Arrestanten og nysnævnte Tiltalte have vedgaaet, at de en Dag for 4 à 5 Aar siden, da de kjørte sammen til Sæby, paa Landevejen tæt udenfor Sæby fandt et Par gamle Grimer, som Arrestanten tog op og lagde i Vognen, og at de — eller efter Tiltaltes Udsagn Arrestanten — da de noget efter traf en Mand, som spurgte dem, om de ikke havde set et Par Grimer, han havde tabt, hertil svarede Nej, samt at Tiltalte beholdt Grimerne, som han, efter hvad han har vedgaaet, ikke fremlyste og senere har slidt op. Arrestantinden Anna Britta Berndtsdotter har erkjendt, at hun har deltaget i Fortæringen af Fødevarer, som Arrestanten Morten Nielsen bragte hjem og angav at have stjaalet — hvad hun har erkjendt at være sket ofte — og har navnlig vedgaaet at have deltaget i at forbruge de Gjenstande, hvorom Saadant ovenfor er anført. Hun har derhos ligeledes vedgaaet, at hun og Arrestanten have været enige om, at han skulde gaa ud at stjæle, og at hun ofte har optordret ham hertil, for at han kunde skaffe Føde til dem og Noget til deres Grise. Hun vil ikke have opfordret ham til at begaa Indbrud, men har iøvrigt udsagt, at det var hende ligegyldigt, paa hvilken Maade han stjal, naar han blot skaffede Noget hjem, hvorhos hun har erkjendt, at han ofte har fortalt hende, hvorledes han havde begaaet Tyveriet ved at stige ind igjennem Vinduer eller Luger. Arrestantinden har endvidere vedgaaet at have, som foran anført, opfordret Tiltalte, Søren Peter Nielsen, til at stjæle fra sin Husbond til hende og Arrestanten Morten Nielsen samt at have dels selv modtaget, dels deltaget i Brugen af, hvad han saaledes stjal. Arrestantinden Maren Jensdatter, Søndergaards Hustru, har erkjendt, at hun har deltaget i at forbruge Udbyttet af flere af de af Arrestanten Morten Nielsen begaaede Tyverier og navnlig af de ovenfor under Nr. 4, 6, 7, 8, 9, 10 og 11 nævnte, uagtet hun i ethvert af disse Tilfælde vidste, at de af ham hjembragte Gjenstande vare stjaalne. Ligeledes har hun vedgaaet, at hun ofte, særligt umiddelbart forinden Arrestanten Morten Nielsen begik de ovenfor

under Nr. 4 og 11 nævnte Tyverier, har opfordret denne til at gaa ud at stjæle for at skaffe hende og hendes Mand Noget til Føden. Hun har nægtet at have opfordret ham til at begaa Indbrud, men har iøvrigt udsagt, at det var hende det Samme, paa hvad Maade han stjal, naar han blot skaffede dem Noget til Føden, ligesom hun har erkjendt, at hun nok tænkte sig, at han begik Tyverier ved Indbrud samt at han ialfald har fortalt hende orr, hvorledes han havde begaaet et af sine Tyverier paa denne Maade. Hun har fremdeles vedgaaet at have, som foranført, med ham aftalt og deltaget i det under Nr. 15 ommeldte Tyveri, at have aftalt med ham det under Nr. 7 ommeldte Tyveri samt at have givet ham Anvisning paa, hvor det under Nr. 8 og 14 ommeldte af ham stjaalne Fjerkræ stod. Denne Arrestantinde har derhos endvidere vedgaaet, at hun, da hun en Sommer for 5 à 6 Aar siden havde Arbejde paa Gaarden Fjeldgaard, har en Aften i Laden sammesteds, hvor hun var inde for at fodre nogle Kalve, tilvendt sig to Kyllinger, som hun medtog til sit Hjem, hvor de senere bleve slagtede. Arrestanten, Smed Ole Peter Nielsen, kaldet Søndergaard, har vedgaaet, at han med sin Hustru, Arrestantinden Jensdatter, har deltaget i at forbruge Fødevarer og Fjerkræ, som Arrestanten Morten Nielsen bragte til deres Hus, og som han vidste, at denne havde stjaalet, særligt har han vedgaaet at have deltaget i Forbruget af de Koster, som vare stjaalne ved de ovenfor under Nr. 6, 7 og 15 ommeldte Tyverier, men har iøvrigt nægtet at have erfaret Noget om, hvor de Koster, Morten bragte, vare stjaalne. Ligeledes har han erkjendt, at han, som ommeldt ovenfor under Nr. 6 og 16, har været Arrestanten Morten Nielsen behjælpelig med at forvare stjaalne Koster. Han har derhos vedgaaet at have givet sidstnævnte Arrestant Anvisning med Hensyn til det under Nr. 7 ommeldte Tyveri, saaledes som der anført. For de af Arrestanten Morten Nielsen paa Taars Fattiggaard stjaalne Gjenstande har Sogneraadet for Taars Sogn paastaaet sig tilkjendt Erstatning hos ham og Arrestantinden Berndtsdotter med 6 Kr. 80 Øre, men iøvrigt foreligger ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen. Arrestanten Morten Nielsen, kaldet Toft, er født i 1850 og har tidligere været straffet, ifølge Børglum Herreds Extraretsdom af 25 Januar 1883, for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, efter Straffelovens §§ 228, 229, Nr. 4 og 247 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Da det ovenfor under Nr. 19 ommeldte Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 247, er udvist af Arrestanten, forinden den nævnte Dom overgik ham, og det ikke kan antages, at samme, hvis det var blevet inddraget under den ved Dommen paakjendte Sag, vilde have bevirket nogen Forhøjelse af den ham ved denne paalagte Straf, vil der ikke nu være at idømme ham nogen Tillægsstraf for dette Forhold. For det af ham iøvrigt udviste Forhold vil

han være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Led samt efter samme Paragrafs 1ste Led, tildels sammenholdt med § 52, med en Straf, som ved Underretsdommen findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 3 Aar. Arrestantinden Anna Britta Berndtsdatter er født i Sverrig i 1828 og har tidligere været straffet, ifølge fornævnte Dom, efter Straffelovens § 55, jfr. §§ 228 og 229 samt efter § 253, jfr. § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Hun vil nu være at anse dels for første Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. § 52, dels for anden Gang begaaet Hæleri, efter § 238 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Arrestantinden Maren Jensdatter, Søndergaards Hustru, er født i 1833 og har tidligere været straffet, ifølge Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 7 Februar 1857, for Meddelagtighed i at indgive en Anden en formentlig giftig Substants med 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Hun vil nu være at anse dels efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med §§ 52, 54 og 48, dels efter § 238 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 December 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 30.

Tirsdagen den 18 Oktober.

Nr. 239.

Advokat Nellemann

contra

1) Morten Nielsen, kaldet Toft, 2) Anna Britta Bendssen eller Berndtsdotter, 3) Maren Jensdatter, Søndergaards Hustru, 4) Søren Peter Nielsen, 5) Jens Christian Jensen og 6) Ole Peter Nielsen, med Tilnavn Søndergaard (Def. Shaw).

Tiltalte Søren Peter Nielsen, der er født i 1856 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for det af ham udviste ovenfor under Nr. 17 angivne Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og under særligt Hensyn til, at han har været underkastet længere Tids Varetægtsarrest, uden at dette kan tilskrives hans eget Forhold under Sagen, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Jens Christian Jensen er født i 1825 og har tidligere været straffet, ifølge Hvetbo Herreds Extraretsdom af 13 Januar 1858 for Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. For det af ham nu ndviste ovenfor under Nr. 3, 18 og 19 ommeldte Forhold er han ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 51, 238 og 247 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder, samt idet Straffelovens § 23 for hans Vedkommende bliver at bringe i Anvendelse, findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Arrestanten Ole Peter Nielsen, kaldet Søndergaard, der er født i 1828 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil

for det af ham overbeviste Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 228, jfr. § 48, dels efter § 238, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestantinderne Berndtsdotter og Jensdatter ere ansete med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 18 Maaneder og Sidstnævnte i 1 Aar, og Tiltalte Søren Peter Nielsen og Arrestanten Ole Peter Nielsen, kaldet Søndergaard, med Fængsel paa Vand og Brød, hver i 4 Gange 5 Dage, vil for disse Tiltaltes Vedkommende samt i Henseende til Aktionens Omkostninger, der ved Dommen ere fordelte i et fra det Ovenanførte forskjelligt Forhold, være at forandre overensstemmende med Foranstaaende. Iøvrigt vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Erstatning billiges, være at stadfæste.

Nr. 272.

Advokat Nellemann

contra

James Thomas Augustus Barrow (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 16 Juli 1887: Arrestanten James Thomas Augustus Barrow bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet; saa bør han og betale i Erstatning til Benjamin Aron 1 vestindisk Daler 50 Cents, samt udrede Aktionens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 4 August 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten James Thomas Augustus Barrow af Plantagen Mount Pleasant, som under nærværende i 1ste Instants ved Christiansheds Extraret paakjendte Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste lovlig overbevist om den 18 Maj d. A. og de to paafølgende Dage i 3 forskjellige Gange fra Arbejderen Benjamin Arons Værelse paa nævnte Plantage at have tilegnet sig en Del denne tilhørende, til D. 1,50 vurderede Yams og Rom for 3 Cts. Til Værelset, der var aflaaet, skaffede han sig Adgang paa Tider, da Beboeren var fraværende, derved, at han i sit eget, som er skilt fra det ved en Bræddevæg, løsrev en Lægte, til hvilken Skillevæggens Brædder for neden vare fastgjorte, saa at 2 af disse bleve løse og kunde skubbes ind i Arons Værelse, og der tilvejebragtes paa den Maade en 19 Tommer bred Aabning, gennem hvilken han krøb ind. Han vendte hvergang tilbage til sit eget Værelse ad samme Vej og lagde Lægten op imod Brædderne, saaat det kun ved nøjere Undersøgelse kunde ses, at de vare løse. De stjaalne Yams fortærede Arrestanten i Forening med en anden Arbejder, med hvem han delte Værelse, og Ejermanen har paastaet sig deres Værdi erstattet, medens han har frafaldet Krav herpaa for Rommens Vedkommende. Uagtet Arrestanten ikke vil have anvendt videre Kraft eller andet end sine Hænder for at løsrive den ovenfor nævnte Lægte, som kun var fastslaaet med et enkelt Søm, skjønnes det af ham først forøvede Tyveri at maatte henføres under Frd. 11 April 1840 § 12, 1ste Stykke, medens de to senere begaaede alene kunne anses som simple Tyverier. Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født paa Barbados, skjønnet at være 21 Aar gammel og tidligere ikkun straffet ved Frederikssteds Politirets Dom af 14 April d. A. med 4 Ugers Tvangsarbejde, som det maa antages, for ulovlig at have forladt sin Tjeneste i Forening med Brugstyveri, være at anse efter den citerede Fdg. § 12, 1ste Stykke og § 1. Og da Extraretsdommen passende har bestemt hans Straf til 2 Aars Forbedringshusarbejde og rettelig dømt ham til efter udstaaet Straf at ud-

føres af Landet samt til at udrede Aktionens Omkostninger og D. 1,50 til Bestjaalne, vil Dommen saaledes i det Hele kunne stadfæstes.

Onsdagen den 19 Oktober.

Nr. 248.

Advokat Nellemann

contra

Anders Sønderup, kaldet Jensen eller Mand (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 9 Marts 1887: Karen Marie Andersdatter, Husmand Peter Christensens Hustru, af Sønderup Mark, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De særlige Udgifter, som Sagen for hendes Vedkommende har foranlediget, nemlig dels til de angaaende hendes mentale Tilstand anstillede Lægeundersøgelser og om samme udstedte Attester, dels til hendes Ophold paa Nibe Sygehus, udredes af det Offentlige. De Tiltalte Anders Sønderup, kaldet Jensen eller Mand af Hørby og Christine Christensen, Peder Christian Sørensens Hustru af Sønderup Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Tiltalte Niels Christian Andersen af Munkholm bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte Christine Christensen bør for sit eget Vedkommende udrede Udgifterne ved Transporten til Nibe, Arrestationen og Straffens Fuldbyrkelse. For de Tiltalte Sønderups og Andersens Vedkommende udredes de tilsvarende Udgifter af disse tvende Tiltalte En for Begge og Begge for En. De øvrige af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder navnlig Salær til Aktor, Sagfører Knud Petersen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Broe, 10 Kr., tilsvares af de tre Tiltalte, Christine Christensen, Sønderup og Andersen, En for Alle og Alle for En. I Erstatning til Kjøbmand Jens Peter Hansen af Sønderup (Rebstrup) betaler Tiltalte Christine Christensen 50 Øre. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juni 1887: Tiltalte Niels Christian Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de de Tiltalte Anders Sønderup,

kaldet Jensen eller Mand, og Christine Christensen, Peder Christian Sørensens Hustru, idømte Straffe, den Sidstnævnte paa- lagte Erstatning samt den Tiltalte Karen Marie Andersdatter, Peder Christensens Hustru, tillagte Frifindelse, bør Underrets- dommen ved Magt at stande. Tiltalte Karen Marie Andersdatter, Peder Christensens Hustru, betaler de Omkostninger, som Under- søgelserne angaaende hendes mentale Tilstand have medført. Af Aktionens øvrige Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 20 Kr., Defensor sammesteds 15 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, hver 25 Kr., udreder bemeldte Tiltalte en Fjerdedel, de Tiltalte Anders Sønderup, kaldet Jensen eller Mand, og Niels Christian Andersen, En for Begge og Begge for En, Halvdelen og Tiltalte Christine Christensen en Fjerdedel. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Anders Sønderups Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaauidt paa- anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Karen Marie Andersdatter, Husmand Peder Christensens Hustru, for falsk Angivelse, Indsidder Anders Sønderup, kaldet Jensen eller Mand, for Overtrædelse af Konkurslovens § 168, Gaardmand Niels Christian Andersen for Meddelagtighed i sidstnævnte Forbrydelse og Christine Christensen, Peder Christian Sørensens Hustru, for Tyveri. — — — I Hen- seende til Sigtelsen mod den Tiltalte Anders Sønderup for Over- trædelse af Konkurslovens § 168 og Medtiltalte Niels Chri- stian Andersen for Meddelagtighed i denne Forbrydelse er Føl-

gende oplyst. Ved en den 30 Juni 1876 udstedt og den 15 Juli s. A. thinglæst Obligation havde Tiltalte Sønderup for en Gjæld af 2250 Kr. givet Husejer Christian Jensen første Prioritets Panteret i en ham tilhørende Husejendom, Matr.-Nr. 1 k og 1 m paa Foldager Mark, hvorhos det i Obligationen var bestemt, at under Pantsætningen skulde være indbefattet samtlige i Bygningerne værende mur- og nagelfaste Dele, Ejendommens Avl og Afgrøde, Besætning, Gaards- og Avlsredskaber samt Inventarium. Den 9 Oktober 1877 lod bemeldte Christian Jensen i Henhold til en i Obligationen indeholdt Klausul, hvorved Debitor underkastede sig Udlæg uden foregaaende Lovmaal og Dom, overensstemmende med Lov 29 Marts 1873 § 15, afholde en Udlægsforretning til Fyldestgjørelse af Pantet for den ommeldte Fordring, der var forfalden og under Forretningen opgjordes med Renter og Omkostninger til 2370 Kr. 73 Øre, og blev der under denne Forretning givet ham Udlæg i Ejendommen, der vurderedes til 2000 Kr., med Avl og Afgrøde, Leje og Interesser, samt Bygninger og disses mur- og nagelfaste Gjenstande. Efter at der den 13 December s. A. var afholdt en tredje Auktion over Ejendommen, blev denne, som det maa antages, udlagt Panthaveren, hvis Fordring ikke var blevet dækket ved Auktionsbudet; efter Sagens Oplysninger blev den nogen Tid efter af ham afhændet underhaanden for 1600 Kr. Tiltalte Sønderup har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han inden den nævnte Udlægsforretning fandt Sted, og efterat Rekvisitionen om sammes Foretagelse var bleven forkyndt for ham, har, i det Øjemed at unddrage de paagjældende Gjenstande fra Udlæg, ladet bortføre fra Ejendommen dels den indavlede Sæd, den paa Ejendommen værende Gjødning, en Kalv, 4 à 5 Høns samt en Hakkelsekiste, dels et Komfur, en Kakkellovn, en Vask, et Kjøkkenbord og to faste Sengesteder — hvilke sidstnævnte Gjenstande tilligemed Hakkelsekisten af Tiltalte ere anslaaede til en Værdi af ialt 50 Kr. Tiltalte Andersen har vedgaaet, hvad ligeledes er bekræftet ved de iøvrigt foreliggende Oplysninger, at han efter Anmodning af Sønderup har været denne behjælpelig med i det foranførte Øjemed at bortføre Kalven og Hønsene — hvis Værdi Tiltalte Sønderup har anslaaet til henholdsvis 28 Kr. og 5 Kr. — samt endel Gjødning og Sæd, efter hans Forklaring et, efter Sønderups Forklaring to Læs, hvis Værdi de Tiltalte have ansat til 32 Kr., idet han selv — iøvrigt, som det maa antages, om Dagen og ganske aabenlyst — kjørte de paagjældende Gjenstande over til sin Gaard. Efter de Tiltaltes Forklaringer købte Andersen efter Exekutionen Kalven og Hønsene for henholdsvis henved 20 Kr. og 4 à 5 Kr., samt endel af Sæden, idet han iøvrigt efter Sønderups Forklaring allerede strax ved Modtagelsen havde betalt denne noget paa Haanden, hvad han dog ikke har

villet kunne mindes; den bortførte Gjødning solgte Sønderup efter sin Forklaring kørt efter til en anden Mand for 20 Kr. Medens Tiltalte Andersen ikke vil kunne huske at have været med til at bortføre flere af de foranførte Gjenstande end her nævnt, have han og Tiltalte Sønderup erkjendt, at der endnu ved den ommeldte Lejlighed blev bortbragt til Førstnævntes Gaard en Ko af Værdi ca. 80 Kr., som senere af Andersen blev solgt til en Trediemand for omtrent det nævnte Beløb, hvilket derpaa ved hans Foranstaltning blev indbetalt til Dækning af en Fordring, som en Sparekasse havde paa Tiltalte Sønderup. Sidstnævnte Tiltalte har imidlertid forklaret, at han ansaa sig berettiget til saaledes at disponere over den ommeldte Ko, idet han vil have givet vedkommende Sparekasse Panteret i denne for dens Fordring og derfor vil have staaet i den Formening, at ovennævnte Christian Jensen ikke vilde kunne være berettiget til at søge Dækning i samme. Vel maa det nu antages, at der i Virkeligheden ikke for Sparekassen er blevet stiftet nogen gyldig Panteret i den omhandlede Ko, idet det maa antages, at denne er forbleven i Tiltalte Sønderups Besiddelse, og at Intet er blevet thinglæst om Pantsætningen; men da dog bemeldte Tiltaltes Forklaring om, som anført, at have troet sig berettiget til at disponere over Koen, efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, vil der ikke kunne paalægges de Tiltalte noget Ansvar med Hensyn til deres heromhandlede Forhold. Iøvrigt har Tiltalte Sønderup forklaret, hvad ogsaa bestyrkes af det iøvrigt Fremkomne, at han foretog de heromhandlede Dispositioner for at skaffe det nødvendige til Underhold for sig og sin Familie, i hvilken der var Sygdom. Medens nu den ovennævnte Kakkelovn, Komfur, Vask, Kjøkkenbord og Sengesteder maa antages at have været i fast Forbindelse med den paagjældende Bygning og følgelig med denne indbefattet under det ved den ovenommeldte Panteobligation stillede Pant, har der derimod, da bemeldte Obligation ikke er bleven thinglæst inden den ved Frd. 28 Juli 1841 § 3, jfr. Konkurslovens § 153, fastsatte Frist, ikke i de øvrige ovenfor nævnte Løsøregjenstande været stiftet nogen Panterettighed for den paagjældende Kreditor, og disse Gjenstande kunde derfor ikke blive Gjenstand for det rekvirerede Udlæg, under hvilket efter det Foranførte i det Væsentlige ogsaa kun den faste Ejendom blev inddraget. Tiltalte Sønderup kan derfor alene for de førstnævnte Gjenstandes Vedkommende anses at have gjort sig skyldig til Straf efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, hvorimod han ikke med Hensyn til de øvrige ommeldte Gjenstande kan anses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om at idømme ham nogen Erstatning. Den Straf, som denne Tiltalte — der er født i 1836 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — efter

fornævnte Lovbestemmelse har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Underretsdommen, der for hans Vedkommende har samme Straffebestemmelse, vil derfor for saavidt være at stadfæste. — — —

Nr. 251. Højesteretssagfører Bagger

contra

Søren Hansen Borch og Hans Jørgen Andersen
(Def. Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Mai 1887: Arrestanterne Søren Hansen Borch og Hans Jørgen Andersen bør straffes, Borch med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Andersen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør de og udrede i Erstatning til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikring: Arrestanten Borch 25 Kr. og Arrestanten Andersen 20 Kr. 8 Øre, Sidstnævnte tillige til det kgl. oktroierede Brandassurancekompagni for Varer og Effekter 10 Kr., saaledes at Straffen for denne Arrestants Vedkommende bortfalder, saafremt han betaler Erstatningsbeløbene. Sagens Omkostninger betale Arrestanterne hver for sit Vedkommende, dog En for Begge og Begge for En Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kramer og Kammerassessor Jespersen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1887: Arrestanterne Søren Hansen Borch og Hans Jørgen Andersen bør straffes hver især med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til de Arrestanterne paalagte Erstatningsbeløb og til Udredelsen af Sagens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til de beskikkede Sagførere for Overretten, Prokuratorerne Maag eller nu hans Dødsbo, Prokurator Jacobsen og Prokurator Steinthal, betale Arrestanterne in solidum 10 Kr. til hver af de to Førstnævnte og 15 Kr. til Sidstnævnte. De idømte Erstatninger at udredes

inden 8 Uger efter Overretsdømmens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Andersen fra først af har udsagt, at han havde besluttet at sætte Ild paa Anstaltens Bygning, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger om bemeldte Tiltaltes mentale Tilstand ikke kunne føre til et andet Resultat for hans Vedkommende end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Hansen Borch, der er født den 5 Januar 1851, og som foruden ved Assens Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Oktober 1876 ifølge Straffelovens § 253 jfr. dens § 251 at være anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 24 September 1881 at være anset ifølge Straffelovens §§ 100 og 101 samt ifølge Lov af 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, oftere er straffet efter den sidstnævnte Lov, senest ifølge Odense Kjøbstads Politirets Dom af 29 September 1886 efter dens § 1 med Tvangsarbejde i 90 Dage, og Arrestanten Hans Jørgen Andersen, der er født den 21 Mai 1862 og tidligere dømt ved Salling Herreds Extraret den 9 Mai 1881, ifølge Straffelovens § 168 jfr. dens §§ 46 og 57 til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Elbo-Brusk Herreders Extraret den 17 Februar 1886 ifølge Straffelovens §§ 228 og 251 til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Odense Kjøbstads Extraret den 4 Januar d. A. ifølge Straffelovens § 100 til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ere under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag begge tiltalte for Brandstiftelse, og er der i saa Henseende

ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Foreliggende oplyst Følgende: Begge Arrestanter, der i Begyndelsen af dette Aar vare anbragte i Fyens Stifts Fællesarbejdsanstalt i Odense, men ønskede at komme bort derfra, havde forjæves gjort Skridt i denne Retning. Den 14 April d. A. blev der meddelt Arrestanten Borch Afslag paa et af ham i saa Henseende indgivet Andragende til Fyens Stiftamt, og der opstod da den Ide hos ham at hidføre en Forandring i sin Stilling ved at sætte Ild paa Arbejdsanstalten. Denne Ide satte han strax derpaa i Værk ved at anbringe noget i Anstalten til Brug ved Arbejdet liggende Papir under et Par af de nederste Trin paa en Trappe op til Loftet, hvorpaa han med en Tændstik satte Ild i Papiret og strax begav sig tilbage til Arbejdsstuen. Ilden fængede fra Papiret i Træet og brændte ca. 1 Tomme ind i det næstnederste og tredienederste Trin paa den nævnte Trappe samt i det mellem-liggende Brædt, men blev strax efter opdaget og meget hurtigt slukket. Klokkeren var da lidt over 4 Eftermiddag. Ved sin Tilbagekomst til Arbejdsstuen havde Arrestanten Borch strax fortalt de andre derværende Lemmer, at han havde stukket Ild paa, og da Arrestanten Andersen hørte dette, opstod der ligeledes hos ham den Ide ved Ildspaaesættelse at søge at bevirke, at han kom bort fra Anstalten. Uden at meddele Andre, heller ikke Arrestanten Borch, denne sin Tanke, skaffede han sig Tændstikker hos denne, tog ligeledes noget Papir og gik med dette ind i en ubenyttet Celle, hvor han lagde Papiret i en Seng med løse Bundstykker, tændte Ild i det og gik bort, idet han lukkede Døren til Cellen i, forat Ilden ikke strax skulde blive opdaget. Sengestedet blev antændt af Papiret og blev derpaa ligeledes Gulvet antændt, formentlig fra de brændende Bundbrædder og forbrændte i en Udstrækning af ca. $\frac{1}{2}$ Alen i Længden og i Bredden, men da man, efterat den af Borch anstiftede Ild var slukket, ligeledes opdagede Ild i Cellen, blev den ogsaa øjeblikkelig standset. Arrestanten Andersen har nu vel i Forbindelse hermed forklaret, at han i Virkeligheden ikke havde til Hensigt, at Ilden skulde gribe fat i selve Bygningen, og hvis han havde tænkt sig, at dette nødvendig maatte ske, aldeles ikke vilde have sat sin Ide i Værk, men til denne hans Forklaring findes der ikke at kunne tages Hensyn, i Betragtning af, at han maatte indse, at Ilden meget let vilde angribe Dele af selve Bygningen, hvad der, som anført ogsaa skete, og at han netop ved at lukke Døren til Cellen, da han forlod samme, med Forsæt arbejdede hen til, at Ilden ikke for hurtigt skulde blive opdaget, hvorved endnu bemærkes, at, om han end efter Forhørene skal være noget svagsindet, foreligger der dog Intet om, at han ikke skulde have været fuldt tilregnelig. Som Følge heraf ville begge Arrestanterne blive at anse efter Straffelovens § 281 efter Omstændighederne hver især med Forbedringshus-

arbejde i 2 Aar, og vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten Borch er anset paa samme Maade, men Arrestanten Andersen er dømt efter Straffelovens § 284 til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvilken Straf dog skulde bortfalde, saafremt han udredede den ham paalagte Erstatning, forsaavidt blive at forandre. Derimod vil den nævnte Dom blive at stadfæste saavel forsaavidt angaar den Arrestanterne paalagte Erstatning: nemlig Arrestanten Borch af 25 Kr. til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikkring og Arrestanten Andersen af 20 Kr. 8 Øre til nævnte Brandforsikkring og af 10 Kr. til det kgl. oktroierede almindelige Brandassurancekompagni for Varer og Effekter, som forsaavidt angaar Udredelsen af Sagens Omkostninger.

Nr. 169.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Christian Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 12 Februar 1887: Tiltalte Jens Christian Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Nellesmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Jensen for bedrægeligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at der den 29 Juli f. A. efter Rekvisition af Sagfører Grønnegaard i Hobro for Herredsfuldægtig Mørck sammesteds var for et resterende Auktionsbeløb af 127 Kr. 7 Øre tillige med Renter og Omkostninger, til samlet Beløb 20 Kr. 82 Øre, tilsammen 147 Kr. 89 Øre, gjort Udpantning i en Tiltalte dengang tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 3 b af Brøndbjerg, med Bygninger, Avl, Afgrøde og Gødning — hvilken Ejendom under Forretningen vurderedes til 2000 Kr., medens den paa samme hvilende Prioritetsgjæld opgaves til 1900 Kr. — har under 8 Oktober s. A. bortskjædet bemeldte Ejendom med Tilbehør til en Trediemand, uden at give denne Meddelelse om den passerede Udpantning, om hvilken Kjøberen maa antages heller ikke iøvrigt at have havt Kundskab, hvilket, idet Skjødet blev thinglæst den 19 s. M., medens Udpantningsforretningen først thinglæstes den 26 s. M., havde til Følge, at den ved denne stiftede Ret bortfaldt. Af Kjøbesummen, der udgjorde 2400 Kr., afgjordes 1850 Kr. ved, at Kjøberen overtog den i Ejendommen indestaaende Prioritet af denne Størrelse, og en Del af Resten ved, at Kjøberen paatog sig Dækningen af nogle Tiltalte paahvilende Gjældsposter, medens lidt over 400 Kr. udbetaltes Tiltalte kontant. Heraf betalte Tiltalte, som det maa antages, umiddelbart efter Salget Sagfører Grønnegaard paa ovennævnte Mørcks Vegne 50 Kr. som Afdrag paa dennes Tilgodehavende, idet han bad ham om Henstand med Restbeløbet, hvorom han dog ikke fik noget bestemt Tilsagn, men uden at han ved denne Lejlighed meddelte Grønnegaard, at han havde solgt Ejendommen, uagtet det, efter hvad han har erkjendt, stod ham — der allerede tidligere efter Stævning havde givet Møde i Retten for at paahøre Udmeldelse af Mænd til at vurdere Ejendommen til Auktionsefterretning — klart, at Grønnegaard gik ud fra den Forudsætning, at Tiltalte fremdeles var Ejer af Ejendommen. Af Resten har Tiltalte, der ved sin Anholdelse kun fandtes i Besiddelse af et Beløb af ca. 11 Kr., efter sin Forklaring forbrugt henved 250 Kr. dels til Betaling

af Gjæld dels til Indkjøb af forskellige Gjenstande, derimellem Fødemidler og Beklædningsgjenstande til ham selv og hans ni-aarige Datter, medens han ikke har kunnet gjøre Rede for Anvendelsen af ca. 100 Kr., om hvilke han har afgivet den Forklaring, at han mener, at de ere bortkomne for ham, medens han var svirende ved et Marked. Under en den 9 November f. A. foretagen Kontinuationsudpantningsforretning blev der for Mørcks Resttilgodehavende, 97 Kr. 89 Øre, og Omkostninger ved Forretningen samt ved den tidligere Udpantningsforretnings Beskrivelse og Thinglæsning og ved den ved denne udlagte Ejendoms Vurdering til Auktionsefterretning, til samlet Beløb 62 Kr. 1 Øre — hvilke Beløb Tiltalte erklærede sig ude af Stand til at betale — gjort Udpantning i en ham ved den foranmeldte Overdragelse forbeholdt Lejeret i 49 Aar over et Jordstykke af ovennævnte Ejendom med Ret til at fordre Skjøde, hvilken Ret ansattes til en Værdi af 200 Kr., medens, som det maa antages, Resten af, hvad Tiltalte opgav at eje, undtoges fra Udlæg i Henhold til Konkurslovens § 160. Tiltalte har imidlertid forklaret, at Mørck saavel før som efter at der var gjort Udpantning i Ejendommen, paa Forespørgsel af Tiltalte, om denne kunde sælge Ejendommen, har svaret, at han ikke havde noget herimod, naar han fik sine Penge. Tiltalte har derhos udsagt, at det ogsaa var hans Hensigt at betale Mørck, hvad der blev tilovers af de Penge, han havde faaet ind ved Salget, naar han først havde indkjøbt det nødvendige, for at han og hans Datter kunde komme over Vinteren, samt at det var hans Mening, at hvad der herefter maatte blive tilovers af Gjælden, skulde betales, naar hans Søn — som det var Hensigten — overtog det Jordstykke, hvorover han, som foranført, havde forbeholdt sig Lejerretten. Efter de foreliggende Oplysninger, navnlig de Forklaringer, som ere afgivne dels af den ovennævnte Sagfører, der gav Møde for Mørck under Udpantningsforretningen den 29 Juli, dels af den Dommerfuldmægtig, som ved den ommeldte Lejlighed beklædte Fogedretten, samt en Erklæring, der er tilvejebragt fra Mørck, findes der ogsaa at maatte gaas ud fra, at Tiltalte har havt Føje til at gaa ud fra, at han havde Mørcks Samtykke til at sælge Ejendommen paa Betingelse af, at han af Kjøbesummen dækkede Mørck for dennes Tilgodehavende. Men da Tiltalte selv herefter har manglet Berettigelse til, saaledes som sket, at sælge Ejendommen og anvende de ved Salget indkomne Penge til egen Brug, uden først deraf at fyldestgjøre Mørck, vil han, der er født i 1831 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit i saa Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt

til samme Art af Fængsel i 14 Dage, og med den anførte Forkortelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes kunne stadfæstes,

Nr. 65. Overretsprokurator **J. L. Lassen** (Hindenburg)

contra

Tømmermester **H. A. N. Jensen** og Firmaet **Valdemar Petersen & Frimodt** ved dets eneste Indehavere, Grosserer **W. Petersen** og Grosserer **H. A. Frimodt** (Ingen),

betr. et Salæerspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1886: Indstævnte, Overretsprokurator **J. L. Lassen**, bør til Citanten, Tømmermester **H. A. N. Jensen**, betale de paa-stævnte 994 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 31 Oktober f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger op-hæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 12 April, den 17 Marts og den 7 Juni d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten har medindstævnet Firmaet **Valdemar Petersen & Frimodt** under Anbringende af, at Indstævnte **Jensen** skal have borttransporteret sin Fordring efter den indankede Dom til bemeldte Firma, uden at dette dog har givet Møde for Højesteret.

I Dommen er det uden Føje antaget, at Citanten kun ved at anlægge Kontrasøgsmaal kunde faa sin formentlige Ret til det i Dommen ommeldte Salær paakjendt under Sagen, idet det af Indstævnte **Jensen** anlagte Søgsmaal efter Forligsklagen saavel som efter begge Parters Procedure netop er gaaet ud paa at faa afgjort Spørgsmaalet om Citantens Berettigelse til at beregne sig det Indstævnte debiterede Salær, for hvilket han paa lidt nær havde gjort sig betalt ved at beholde de 994 Kroner 50 Øre, som Indstævnte, afset fra Salæret, uomtvistet havde tilgode hos Citanten.

Hvad nu dette Spørgsmaal angaar, da er det in confesso mellem Parterne, at Citanten — der tidligere havde forstrakt Jensen med forskellige Byggelaan og ordnet Pengeforholdene for ham ved Opførelsen af de i Dommen omtalte Bygninger i Webersgade og en større Ejendom i Rymsgade — har ydet ham Bistand ikke blot ved et Par Lejligheder, hvor der for-gjæves gjordes Forsøg paa at sælge disse Ejendomme, men ogsaa ved det Salg af Ejendommene i Webersgade, som fandt Sted i Foraaret 1885. I den om disse Ejendomme oprettede Kjøbekontrakt er det nu vel bestemt, at Kjøberen skal bære alle Omkostninger ved Adkomstberigtigelsen, af hvad Navn nævnes kan, men under disse Omkostninger kunde ikke være indbefattet det Salær, som Citanten maatte være berettiget til at affordre Sælgeren for den Ulejlighed, han har havt ved at sætte denne istand til at indgaa paa Kontrakten, navnlig ved at formaa de Panthavere, hvis Prioriteter Kjøberen ikke skulde overtage, til at tage nogle Panteobligationer, hvormed Kjøberen forlangte at afgjøre en Del af Kjøbesummen, i Be-taling for deres Fordringer. Da nu det Salær, som Citanten har beregnet sig herfor samt for sin Virksomhed ved de tid-ligere gjorte Forsøg paa at faa Ejendommene solgte, efter samtlige under Sagen oplyste Omstændigheder ikke tør anses at være ubilligt, vil der efter Citantens derom nedlagte Paa-stand være at tillæge ham Frifindelse for Indstævnte Jensens Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævnte H. A. N. Jensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Om-kostninger for begge Retter ophæves. Til Justits-kassen betaler bemeldte Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Tømmermester H. A. N. Jensen, Indstævnte, Overretsprokurator J. L. Lassen, til at betale 994 Kr. 50 Øre, som ifølge Indstævntes den 10 August 1885 daterede Opgjørelse af hans Mellemværende med Citanten tilkommer denne som endelig Saldo i Anledning af Salget af hans Ejendom Matr.-Nr. 170, 175 & 176 i Østervold Kvarter, Webersgade, men som Indstævnte har tilbageholdt til Dækning af et af ham efter Citantens Formening uberettiget beregnet Salær af 1000 Kr. for

Berigtigelsen af det ommeldte Salg; saa har Citanten og paastaet sig tilkjendt Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 31 Oktober f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos han subsidiært har paastaet Indstævntes Salær fastsat af Retten eller ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn. Indstævnte, der under Proceduren nærmere har deduceret den Virksomhed, for hvilken han anser sig berettiget til at oppebære det nævnte Salær, og hvis Omfang efter Indstævntes Anførte strækker sig videre end til Ordningen af hint Salg, har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Da Indstævnte imidlertid, for at faa sin formentlige Ret til Salær likvideret imod Citantens foreliggende Fordring paa den omhandlede Restkjøbesum, kun kunde gjøre denne Ret gjældende under nærværende Sag ved et Kontrasøgsmaal, men en saadant ikke er institueret fra hans Side, vil han, der iøvrigt ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Citantens Fordring, allerede henset hertil, være at dømme efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 12 April, den 17 Mai og den 7 Juni d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Færdig fra Trykkeriet den 9 December 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 31.

Fredagen den 21 Oktober.

Nr. 198.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Nils Jonas Andersson (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse og bedragerisk Forhold.

Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 13 Mai 1887: Tiltalte Nils Jonas Andersson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han betaler alle med hans Varetægtsfængsel forbundne og af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Lund, og til Defensor, Sagfører J. L. Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger er Intet fremkommet, som kunde tyde paa, at Tiltalte skulde have gjort sig skyldig i forsætlig Brandstiftelse. Da der nu endvidere hverken findes Føje til at antage, at han ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed har afstedkommet Ildsvaaden, eller til at anse ham skyldig i bedragerligt Forhold ligeoverfor Brandforsikringen, vil han, som ved Dommen sket, være at frifinde, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger for Underretten efter Dommens Forskrifter. Sælærerne for Højesteret findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Justitssag tiltales Nils Jonas Andersson for Brandstiftelse og bedragerisk Forhold. Den 29 Marts d. A. udbrød der Ild i Taget paa Stuelængen i Tiltaltes Gaard, den 6te Vornedgaard i Vestermarie Sogn, som derpaa i Løbet af nogle Timer nedbrændte tilligemed forskjelligt Ind- og Udbo, hvorimod omtrent hele Besætningen og noget Indbo reddedes. Om Morgenen Kl. 7 var der lagt Ild i Bagerovnen for at bage Rugbrød, hvorefter Tiltalte passede Ovnens og med enkelte Afbrydelser uafbrudt opholdt sig ved den, indtil han, da den kun manglede Noget i at være tilstrækkelig varm, og Pigen og hans Hustru vare i Færd med at slaa Brødene op, gik ind til dem for at faa sig et Stykke Mad. Hermed gik han atter ud til Ovnens og pakkede en Del frisk Kvas, hvormed han fyrede, ind i Ovnens, for at det kunde tørres, inden han stak det ind i Ovnens, men forlod den forinden og gik tilbage til sin Hustru efter et andet Stykke Mad. Medens Tiltalte derefter i nogle Minuter opholdt sig i Dagligstuen, hvor Brødene tillavedes og Karlen var inde til Frokost, bemærkede han, at Røgen slog ned i Haven, hvorfor de ilede ud i Gaarden, og saa da, at der var Ild i Taget. Tiltalte saa, at Luen havde fat nærmest omkring Skorstenspiben, hvor et Stykke af Taget begyndte at skride ned, hvorimod hans Hustru og Karlen iagttog Lue i Tagrygningen fra Skorstenen og hen til den vestre Gavl, og da de under disse Omstændigheder ansaa det for umuligt at standse Ilden, begyndte de at redde Besætningen og bringe Børnene i Sikkerhed. Ved Brandens Begyndelse have tilfældige Øjenvidner iagttaget, at en stærk Røg — et enkelt Vidne en flammende Lue — slog ud af Skorstenen, før Taget antændtes; men om Branden iøvrigt — som af Tiltalte forment — er opstaaet derved, at Ild fra Ovnens gennem den velrensede Skorsten er ført ud paa Taget og har antændt noget Halm, der efter dets Reparation i Efteraaret var bleven staaende op ad Skorstenspiben og langs Møningen, eller om den er begyndt indvendig fra paa Tagets indre Side og saa

ledes kunde involvere forsætlig Ildspaaættelse, har Intet med Bestemthed kunnet oplyses. I sidstnævnte Henseende har Tiltalte benægtet hin Morgen at have været paa Loftet, hvortil der ellers var let Adgang ad en Trappe ved Bagerovnen. Tiltalte vil herefter ikke kunne anses overbevist om forsætlig at have paasat Ilden, og da der heller ikke foreligger tilstrækkelige Bevisdata til at gaa ud fra, at han ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed har afstedkommet Ildsvaaden, vil der blive at tillægge ham Frifindelse for Aktors Tiltale under denne Del af Sagen. Med Hensyn til Sigtelsen for bedragerisk Forhold er det oplyst, at Tiltalte i Aarene 1884 og 1885 har haft sit Løseøre forsikkert mod Ildsvaade i Bornholms Landboeres Brandforsikkringselskab for rørlig Ejendom for 9714 Kr., deraf Udbo under 2den Klasse for 1455 Kr. Aaret efter forhøjede han sin Assurance med 1000 Kr. paa den Maade, at han den 14 Marts 1886 indgav til Selskabets Sognekommisær en Aarsangivelse, hvis Hovedsum opførtes med 10,714 Kr., idet Summen for 2den Klasse, Udbo, førtes udenfor Linie med 2125 Kr., skjøndt den rigtig sammentalt, kun udgjorde 1360 Kr. Forsynet med Paategning fra Selskabets Sekretær tilbagesendtes Aarsangivelsen til Tiltalte som dennes Forsikkringsdokument uden at nogen af Selskabets Funktionærer var bleven opmærksom paa Urigtigheden. Efterat Tiltalte ved Undersøgelsens Begyndelse havde paastaet at være uvidende om dette Forhold, har han imidlertid senere maattet erkjende, at han den 14 Marts d. A., da han indgav sin Aarsangivelse for 1887 og heri ikke gjorde anden Forandring i den for 1886, end at han tilføjede en ny Post paa 10 Kr., saa at Totalsummen for Udbo blev 1370 Kr., var paa det Rene med, at hans endnu til 1 Mai d. A. gjældende Forsikkringsdokument indeholdt et Beløb af 765 Kr., for hvilket han ikke havde Udbo forsikkert; men da han ikke ansaa det for nødvendigt at gjøre Sognekommisæren opmærksom herpaa, naar ingen Ulykke skete, undlod han dette. Heller ikke fremkom han med nogen berigtigende Antydning, da han den 29 Marts d. A. afleverede Dokumentet til Benyttelse ved Branderstatningens Fastsættelse og ved samme Lejlighed meddelte Selskabets Embedsmænd alle andre fornødne Oplysninger, kun ikke den om Forsikkringsdokumentets Urigtighed, hvilken han ikke vil have erindret sig, og da Erstatningsforretningen, hvori det urigtige Tal 2125 var lagt til Grund for Beregningen af Skade paa Udbo saaledes, at der vilde blive udbetalt ham 765 Kr. mere end der tilkom ham, 8 Dage efter Branden vidnefast blev oplæst for ham, vil han ligeledes ikke have erindret dette Forhold og undlod derfor at tale derom. Derimod huskede han det atter, da han den 13 April d. A. var bleven tilsagt til Møde i Politiretten, men undlod desuagtet forinden Mødet at benytte Lejligheden til at forebringe Sagen for Selskabets Formand, der vilde

have anvist ham det fulde Erstatningsbeløb til Udbetaling, hvis Fejlen ikke var bleven opdaget. Efter det saaledes Oplyste er der vel fremkommet Formodning om, at Tiltalte har havt til Hensigt at berige sig med ulovlig Fordel paa Brandforsikkrings-selskabets Bekostning; men da der mod hans Benægtelse heraf iøvrigt ikke skjønnes at være tilvejebragt noget til Domfældelse tilstrækkeligt Bevis, vil han, der er født den 23 August 1848 i Søfvestad i Sverrig, og ikke forhen findes tiltalt eller straffet, i det Hele blive at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 254. Højesteretssagfører Asmussen

contra

James Henry Hatchett (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 16 Juni 1887: Tiltalte, Straffefangen James Henry Hatchett, bør, efterat have udstaaet den ham ved Højesteretsdom af 15 December 1886 idømte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hensættes til lige Arbejde i 4 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 6 Juli 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den konstituerede Politimester Limpricht maa forudsættes at have havt Beføjelse til at modtage Appelstævningens Forkyndelse paa Politimester Fischers Vegne, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høje-

steretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen
8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret paakjendte Sag tildales Straffefangen James Henry Hatchett for Tyveri. Foreløbig mærkes, at den Underretsakten paategnede Appelstævning ikke er forkyndt personlig for Politimester Fischer, der er indstævnet for en Del af Sagens Behandling at til- og forsvare, men paa hans Vegne for konstitueret Politimester Limpricht, fordi, som det i Stævningmændenes Afhjemlingspaategning hedder, Førstnævnte for Tiden er fraværende i Europa og ikke her paa Øerne har efterladt Fuldmægtig. Desuagtet skjønnes Forkyndelsen efter Omstændighederne at kunne betragtes som fyldestgjørende, naar Hensyn tages dels til den lidet heldige Forhaling, der vilde flyde af Forkyndelsen for Politimester Fischer personlig, dels til den ringe Interesse, denne har i Sagen, idet han har fratraadt sit Embede den 25 Mai og saaledes kun har fungeret som Dommer den Dag, Undersøgelsen paabegyndtes. At Saadant er Tilfældet, kan iøvrigt ikke ses af Forhørsudskriften, som helt igjennem, undtagen for Slutningsforhørets Vedkommende, alene ommelder, at Retten i „Politimesterens“ Forfald er beklædt af Politiasistenteu, men fremgaar af Politimester Limprichts Konstitution, som er thinglæst her i Retten den 1ste f. M. Hvad Sagens Realitet angaar, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 23 Mai sidstl. sammen med en Del andre Straffefanger arbejdede i Nærheden af Kirkegaarden paa St. Thomas under Opsyn af Gadebetjenten. Da han til Brug for Sidstnævnte skulde afhente et Stykke Reb fra et Skur paa Kirkegaarden og i den Anledning nedtog et Par, Opsynsmand Prince tilhørende, Benklæder, som hang paa en Knage ovenpaa Rebet, faldt et 25 Cents Stykke ud af en af Lommerne, hvilket han tilegnede sig. Kort efter blev han af Prince beskyldt for at have taget Pengene, men nægtede Gjerningen og overfaldt endog Prince paa voldelig Maade i Anledning af Sigtelsen. De 25 Cents, med Hensyn til hvilket Krav paa Erstatning er frafaldet, vil Tiltalte samme Dag have givet en Slægtning, der om Aftenen skulde rejse til Tortola med Anmodning om for Beløbet at købe Fødevarer til hans derboende Bedstemoder. Tiltalte, der er født paa Tortola og ifølge et under en tidligere Sag afgivet Skjøn 22 Aar gammel, er — efter mangfoldige Gange at være dømt ved Politiret for Tyveri og Bedrageri, saavel forinden han opnaaede kriminel Lavalder som efter den

Tid, og derpaa i 1885 under en Justitssag for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og Løsgænger — senest ved Højesteretsdom af 15 December f. A. for 2den Gang begaaet Tyveri anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, inden han endnu havde afsonet den ham under Justitssagen idømte Straf af lige Arbejde i 2 Aar. Han vil derfor nu ifølge Frd. 11 April 1840 § 15, jfr. Anordn. 6 Januar 1852, § 2, Nr. 3, være at anse for 3die Gang begaaet Tyveri, og da Underrettsdommen passende har fastsat Straffen til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, med Tilføje, at den vil være at udstaa, efterat Tiltalte har afsonet den ham ved nysnævnte Højesteretsdom idømte, samt paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil Dommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 165. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ernst Nicolaus Heinrich Behnk (Def. Levinsen),

der tiltales for Vold paa Person og Gods, for misligt Forhold ved en Udpantningsforretning samt for Ran.

Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 21 Januar 1887: Tiltalte Ernst Nicolaus Heinrich Behnk bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Larsen og Defensor, Overretssagfører Meyn, 14 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Nissen, betaler Tiltalte, Bødker Ernst Nicolaus Heinrich Behnk, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Bødker Ernst Nicolaus Heinrich Behnk, for Vold paa Person og Gods, for misligt Forhold ved en Udpantningsforretning samt for Ran, men da Sagen alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, bliver der her for Retten kun Spørgsmaal om det Forhold, for hvilket han er dømt ved Underretten. Hvad Sigtelsen for Vold paa Person angaar, er det ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han den 19 November f. A., da han i Følge med Bødker Mads Pedersen, med hvem han havde sviret den hele Dag, aflagde et Besøg hos Gaardejer Thomas Andersen paa Sønderjællinge Mark og der blev beværtet med Drikkevarer, uden at han derfor blev videre beruset, har tilføjet Mads Pedersen uden nogen Anledning fra dennes Side et Nævseslag i Ansigtet, saa at han kom stærkt til at bløde. Derimod har Tiltalte benægtet, at han, som af flere tilstedeværende Vidner forklaret, endvidere har slaaet Mads Pedersen gjentagne Gange og tildelt ham Spark. Itølge en fremlagt Lægeattest af 24 s. M. bar Mads Pedersen paa sin Mund Mærker af et Stød eller Slag, idet Overlæben var spaltet paa Indersiden i ca. 1 Centimeters Udstrækning ved, at den var trykket stærkt mod Tænderne, men han har iøvrigt ikke været under nogen Lægebehandling herfor. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for misligt Forhold ved en Udpantningsforretning, har Tiltalte under en hos ham den 25 November f. A. for resterende Alimentationsbidrag forgjæves afholdt Udpantningsforretning, uagtet han herom af Sognefogden blev spurgt, nægtet at eje en Jagtbøsse, skjøndt det senere er oplyst, at han var og i længere Tid havde været i Besiddelse af en saadan Bøsse, der er vurderet til 18 Kr., og hvori der nu er gjort Udpankning. Tiltalte har vel anført, at denne ikke var hans Ejendom, da han, som havde tilbyttet sig den hos en Bøssemager, kun tildels havde opfyldt Byttevilkaarene, og at han desuden havde givet sin trettenaarige Søn Bøssen i Pant for et Laan paa 5 Kr., men disse i høj Grad urimelige og indbyrdes

modsigende Anbringender, som ikke stemme med, hvad der iøvrigt foreligger, vil saameget mindre kunne faa nogen Betydning som det af Sagen fremgaar, at Tiltalte, da Forretningen var sluttet, har ladet Bøssen, som laa paa Loftet, bringe bort fra Hjemmet. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, som er født den 14 November 1847 og tidligere har været straffet ifølge Nakskov Kjøbstads Extraretsdom af 11 Mai 1877 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Næstved Kjøbstads Extraretsdom af 7 Mai 1883 efter samme Lovs § 203 med lige Fængsel i samme Tid og endelig ifølge Øster Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 10 Marts 1886 efter samme Lovs § 257 med 12 Dages simpelt Fængsel, for de ham saaledes overbeviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter oftnævnte Lovs § 203 og § 260, cfr. Konkurslovens § 168, men Straffen, som ved den indankede Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, findes at burde nedsættes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, bifaldes, være at stadfæste.

Nr. 160. Telegrafbestyrer **H. Mathiesens** Hustru **Maria Louise** med Værge, Højesteretssagfører **J. H. Bagger**
(Bagger efter Ordre)

contra

Mægler **R. Jacobsen** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Citantindens Forpligtelse til at indfri en af hendes Mand udstedt, af hende medunderskreven Vexel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Marts 1887: De Indstævnte, Telegrafbestyrer H. Mathiesen og dennes Hustru, Maria Louise Mathiesen, sidstnævnte med beskikket Værge, Højesteretssagfører J. H. Bagger, bør En for Begge og Begge for En til Citanten, Mægler R. Jacobsen, betale de paastævnte 1600 Kr. med Rente heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Oktober 1886 indtil Betaling sker og denne Sags Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Sagen alene foreligger Højesteret til Paakjendelse, forsaavidt Citantinden med Værge ved den indankede Dom er tilpligtet in solidum med hendes i forrige Instants medindstævnte Mand at betale det Indstævnte tilkjendte Beløb m. v.

For at der skulde kunne paahvile Citantinden nogen gyldig Forpligtelse ifølge hendes Underskrift paa den under Sagen omhandlede Vexel, maatte det efter Lovgivningens Regler om gift Kvindes formueretlige Stilling i hvert Fald være en Betingelse, at hun paa den Tid, hun underskrev Vexlen, besad en fra det sædvanlige Formuefællesskab med Ægtefællen undtagen Særformue, som det kunde antages at have været Meningen med hendes Underskrift at forpligte. Efter de Højesteret forelagte, efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger var imidlertid denne Betingelse ikke tilstede, dengang Vexlen blev udstedt, idet der paa den Tid fandt sædvanligt Formuefællesskab Sted mellem hende og hendes i Dommen nævnte Mand. Vel var der nemlig, førend Citantinden ægtede denne, ifølge en testamentarisk Disposition af 28 Juni 1874 indsat en Kapital for hende i Overformynderiet, — til hvilken der maa antages at være sigtet, naar det af Indstævnte er paaberaabt, at hun havde Særeje —; men da der ved Testamentet ikkun er tillagt hende Rentenydelse af denne Kapital, som efter hendes Død skal tilfalde og udbetales hendes Arvinger efter Loven, medens det om Renterne af samme er bestemt, at de hverken af hende selv eller hendes Ægtefælle kunne afhændes, pantsættes eller belægges med Arrest, Exekution eller nogensomhelst Behæftelse, tilkommer der saaledes ikke Citantinden nogensomhelst Raadighed over selve den nævnte Arvekapital eller over de ikke forfaldne Renter af samme, og over de forfaldne Renter havde hun, idet Testamentet ikke hjemler saadant, heller ikke nogen særlig Raadighed paa den Tid, Vexlen udstedtes, hvorimod de maatte indgaa i Fællesboet, hvis Værge og Bestyrer Manden var. Senere er vel ifølge en den 27 November f. A. indgaaet Ægtepagt Formuefællesskabet mellem Citantinden og hendes Mand blevet hævet, saaledes at hun for sin Særformues Vedkommende — hvorved navnlig sigtes til den ovenomhandlede Kapital — ikke er underkastet Mandens Værgemaal, men bestyrer denne Formue i Forbindelse med en for hende beskikket Værge; men denne senere Forandring i Citantindens formueretlige Stilling maa blive uden Indflydelse paa Betydningen af hendes Underskrift paa Vexlen.

Allerede som Følge af det Anførte vil Citantinden med Værge være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Pro-

cessens Omkostninger i forrige Instants for deres Vedkommende ville være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve og Salæret til den i Sagen beskikkede Sagfører at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden med Værge bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Citantindens og Værges Vedkommende i forrige Instants ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Højesteret. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Højesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Fremlæggelse af en den 5 Juli 1886 udstedt Vexel saalydende:

„Tre Maaneder fra Dato betale Vi mod denne Vexel til
Hr. Mægler R. Jacobsen eller Ordre Et Tusinde Sex Hundrede
Kroner.
Maria Louise Mathiesen

H. Mathiesen.“

har Citanten, Mægler R. Jacobsen, under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Telegrafbestyrer H. Mathiesen og dennes Hustru Maria Louise Mathiesen, sidstnævnte med beskikket Værge, Højesteretssagfører J. H. Bagger, til in solidum at betale Vexlens Paalydende med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra Vexlens Forfaldsdag den 5 Oktober f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har anbragt, at indstævnte Fru Mathiesen har Særeje og at hendes medindstævnte Mand tillige har underskrevet Vexlen i Egenskab af Værge for hende, der ikke dengang havde nogen anden Værge. Indstævnte, Telegrafbestyrer Mathiesen, har ved sit Møde i Retten erkjendt Fordringens Rigtighed for sit Vedkommende, og han vil derfor være at demme efter Citantens Paastand. Derimod har indstævnte Højesterets-sagfører Bagger, der har givet Møde for Fru Mathiesen, paa-staaet hende frifunden for Citantens Tiltale og denne paalagt Sagens Omkostninger skadesløst for hendes Vedkommende, idet han har anbragt, at hun som gift Kone ved Vexlens Udstedelse har savnet den fornødne Myndighed til at forpligte sig, og at hendes Mand, endog forudsat, at han kunde forpligte hende som

hendes Værges, i hvert Fald ikke in casu er optraadt i denne Egenskab. Da det imidlertid ikke fra indstævnte Fru Mathiesens Side ved Fremlæggelse af konfirmeret Ægtepagt eller paa anden Maade er oplyst, hvorledes hendes Raadighedsforhold med Hensyn til hendes Særeje er beskaffen og der herefter findes at maatte gaas ud fra, at hun med sin Mands Samtykke har kunnet forpligte sig ved Udstedelse af den ommeldte Vexel, samt da et saadant Samtykke tilstrækkeligt fremgaar af Mandens Medunderskrift paa Vexlen, vil hun, der ikke iøvrigt har rejst nogen Indsigelse mod Søgsmålet, ikke kunne undgaa ligeledes at dømmes efter Citantens Paastand. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 26. Firmaet **Goldschmidt & Nordholm** (Zahle)

contra

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, der behandler Firmaet „Brødrene **Ostermann**“s Konkursbo paa dette Bos Vegne (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Citanternes Berettigelse til forlods Udbetaling i Firmaet „Brødrene Ostermann“s Konkursbo af et Tilgodehavende.

Sø- og Handelsrettens Skifterets Afdelings Decision af 24 August 1886: Den for Firmaet Goldschmidt & Nordholm fremsatte Fordring om at erholde forlods Dækning for deres Krav paa „Brødrene Ostermann“ i Henhold til Forlig af 11 December 1885 og senere Exekutionsforretning af Provenuet af hele det i „Brødrene Ostermann“s Konkursbo forefundne Varelager eller dog af visse Dele deraf, kan ikke tages til Følge. Derimod vil det nævnte Firma for dets omtalte Krav, stort 14,455 Kr. 56 Øre, med Renter 7 pCt. aarlig af 14,116 Kr. 89 Øre fra den 15 Marts d. A. være berettigede til at nyde Betaling i Boet lige med dets øvrige upriviligerede Kreditorer efter Boets Tilstand.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde

kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Skiftedecision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I Henhold til et den 6 December f. A. mellem Firmaet Goldschmidt & Nordholm paa den ene og Possementmagerfirmaet „Brødrene Ostermann“ ved dettes Indehavere C. Jensen og C. A. Claudius paa den anden Side indgaaet og den 11 December f. A. inden Roskilde Distrikts Forligskommission ratihaberet Forlig, hvorved sidstnævnte Firma erkjendte ifølge Opgjørelse at skyldte Goldschmidt & Nordholm — foruden et Beløb efter Gjældsbevis — ialt 14,861 Kr. 79 Øre med 6 pCt. Renter deraf fra Dato, hvilket Beløb skulde betales afdragsvis og være forfaldent i det Hele, hvis noget Afdrag udeblev, blev der, da Forpligtelserne ifølge Forliget ikke opfyldtes, under 6 Februar d. A. efter Begjæring af Overretssagfører Phister paa Goldschmidt & Nordholms Vegne af Kongens Foged foretaget en Exekutionsforretning i „Brødrene Ostermann“s Forretningslokale i store Kongensgade Nr. 21, hvorved der afæskedes dette Firmas Indehavere ialt 14,643 Kr. 25 Øre og, da de erklærede ikke at kunne betale samme, blev begjært Udlæg i kontant forefundne 220 Kr. og et andetsteds beroende kontant Beløb, hvoraf senere indgik 200 Kr., samt fremdeles i Firmaets „derværende Lager af Possementmagerarbejde, forarbejdet og uforarbejdet Materiale“, og efterat Fogedvidnerne havde erklæret sig ude af Stand til at vurdere disse Ting og Fogden som Følge deraf dertil havde udmeldt en Possementmager og det ene Fogedvidne, ankyndte Fogden derpaa, som det i Forretningen hedder, Rettens Exekution og Udlæg at være sket i de anførte kontante Beløb „samt i det ommeldte Lager, saaledes som det maatte blive vurderet af de udmeldte Mænd, saavidt fornødent gjøres og tilstrække kan, til Dækning af det Æskede og af yderligere 31 Kr. 50 Øre i Gebyr m. m.“, hvorpaa de udmeldte Mænd, der vare tilstede, begyndte Vurderingen, og Fogedforretningen udsattes Kl. 3³/₄. Medens denne Vurderingsforretning, der blev dateret og underskrevet af Mændene den 9 Februar, stod paa, overgav Firmaet, Brødrene Ostermann, endnu samme Dag den 6 Februar om Eftermiddagen Kl. 6, 25 Min., efter hvad der er uomtvistet, deres Bo til Konkursbehandling, og hedder det derom i Forret-

ningen, efterat Mændene først havde anført, at de i Henhold til Udmeldelsen havde registreret og vurderet Possementmagerarbejde, forarbejdet og uforarbejdet Materiale paa det omtalte Sted under Nr. 1—26 for 1024 Kr. 20 Øre: „Den 6 Februar Aften Kl. 7 indfandt nu Firmaets Indehaver Hr. Claudius sig paa Lageret, hvor vi vare beskjæftigede med Vurderingen, og meddelte os, at Firmaet havde opgivet deres Bo til Skiftebehandling“, hvorpaa Forretningen findes fortsat, indtil der ialt var registreret og vurderet 171 Nummere til 1422 Kr. 55 Øre. Ved den efter Konkursbehandlingens Indtræden paa Skifteretsafdelingens Foranstaltning ved tvende dertil udmeldte Possementmagere foretagne Registrering og Vurdering, der er dateret og underskrevet den 20 Marts, bleve de foranførte første 26 Numre vurderede under Nr. 1—253 til ialt 1136 Kr. 56 Øre og samtlige de 171 Numre under Nr. 1—1287 til ialt 12,972 Kr. 44 Øre samt hele Lageret under ialt 2431 Numre til 22,771 Kr. 79 Øre. Overretssagfører Phister fremkom derpaa med en Anmeldelse i Konkursboet, hvori han under Paaberaabelse af den under 6 Februar stedfundne Exekutionsforretning og den dertil sig knyttende Vurderingsforretning paa Udlægshavernes Vegne dels paastod de ved samme under Nr. 1—171 udlagte, til 14,226 Kr. 55 Øre vurderede Effekter udleverede af Boet for af Udlægshaverne at realiseres til deres Fyldestgjørelse, dels under Paaberaabelse af, at Udlægshaverne, hvis de ikke derved bleve dækkede, vare berettigede til yderligere at lade sig tilvurdere Fyldest af det øvrige udlagte Lager, indtil de vare fuldstændig dækkede, eftersom hele Lageret, saavidt fornødent gjordes, var udlagt dem til Dækning, paa Forhaand protesterede imod, at Boet realiserede nogetsomhelst af det Lager, der ved Konkursens Udbrud fandtes i Brødrene Ostermanns ovennævnte Forretningslokale. Under 30 April blev derhos paa Overretssagfører Phisters Begjæring den under 6 Februar paabegyndte Exekutionsforretning af Kongens Foged kontinueret, og krævede han da til Dækning af Fordringen de tidligere registrerede og til 14,226 Kr. 55 Øre vurderede, ham udlagte Effekter, der nu beroede i Konkursboets Værge og paa- vistes, udleverede, men, efterat denne Paastand af Fogden var tagen til Følge, frafaldt Overretssagfører Phister overfor Inkassator i Boet Sagfører J. Jørgensen, der imidlertid kom tilstede og protesterede, Udleveringen paa Betingelse af, at den i Konkurslovens § 158 fastsatte 12 Ugers Frist blev forlænget, hvorhos nogle allerede bortbragte Effekter bleve tilbageførte. Paa en i Konkursboet den 3 Mai afholdt Samling blev det derefter vedtaget at forlænge Fristen efter Konkurslovens § 158 indtil videre, og gav Overretssagfører Phister for Goldschmidt & Nordholm Samtykke til, at Boet realiserede hele Varelageret ved Auktion, mod at Provenuet saavel af de inden Konkursens Indtræden registrerede og vurderede Varer som af hele det øvrige Lager

traadte i de udlagte Effekters Sted, og vedtog derhos de Mødende, at Spørgsmaalet om Udlevering af de i Fogeddekretet af 6 Februar omhandlede Effekter vilde være at afgjøre af den Boet behandlede Skifteret uden Appel af Fogedrettens Kjendelse, dog med Forbehold af Appel til Højesteret, under Forudsætning af, at Skifteretten maatte være villig til at tage samtlige de Spørgsmaal under Paakjendelse, som derved bleve rejste. Under den derpaa stedfundne Procedure har Overretssagfører Phister endelig opgjort det i Forliget omhandlede, Goldschmidt & Nordholm udenfor deres Gjældsbevis hos Brødrene Ostermann tilkommende Beløb efter Fradrag dels af hvad der var betalt paa samme inden 6 Februar dels af de ifølge Exekutionsforretningen den 6 Februar kontant modtagne 420 Kr., men iberegnet Renter og Omkostninger, til ialt 14,455 Kr. 56 Øre med Renter 6 pCt. p. a. af 14,424 Kr. 10 Øre fra den 15 Marts d. A., og for dette Beløb har han paastaaet Goldschmidt & Nordholm kjendt berettigede til som Udlægshavere at nyde forlods Dækning principaliter af Auktionsnettoprovenuet af hele Boets Varelager : de i Skifterettens Vurderingsforretning under Nr. 1—2431 til 22,771 Kr. 79 Øre vurderede Gjenstande, subsidiært derimod af Auktionsnettoprovenuet af de i samme Forretning under Nr. 1—1287 til 12,972 Kr. 44 Øre vurderede Gjenstande, men subsidiært af Auktionsnettoprovenuet af de i nævnte Forretning under Nr. 1—253 til 1136 Kr. 56 Øre vurderede Gjenstande og endnu mere subsidiært af Auktionsnettoprovenuet af de Varer, der vare vurderede af de af Fogden udmeldte Mænd Kl. 6, 25 Min. den 6 Februar, : det Øjeblik, da Konkursen indtraadte, hvilke Varer efter hans Formening omfattede de i Skifterettens Vurderingsforretning under Nr. 1—216 til 903 Kr. 91 Øre vurderede, men hvis Omfang han eventuelt har begjært bestemt ved Skifterettens Skjøn. For det Tilfælde, at ingen af disse hans Paastande eller kun en af de subsidiære maatte blive tagen til Følge, har han derhos fordret Goldschmidt & Nordholm kjendt berettigede til for hele deres ovennævnte Tilgodehavende af 14,455 Kr. 56 Øre med Renter 6 pCt. fra 15 Marts til 17 Mai: 149 Kr. 81 Øre : 14,605 Kr. 37 Øre og Renter deraf 7 pCt. fra den 17 Mai eller for saa stor Del deraf, som maatte blive tilbage efter Fradrag af det, der maatte blive dem udbetalt forlods i Henhold til en af de subsidiære Paastande, at erholde skadesløs Betaling af Boet lige med dettes øvrige uprivilegerede Kreditorer. Boets Inkassator har derimod, idet han vel har erkjendt, at Goldschmidt & Nordholms Resttilgodehavende ifølge det ommeldte Forlig med Renter og Omkostninger den 15 Marts d. A. udgjorde ialt 14,455 Kr. 56 Øre men har protesteret imod, at der beregnes Renter af en større Del deraf end Kapitalrestbeløbet, : 14,116 Kr. 89 Øre, principaliter paastaaet, at der ikke tilkjendes Goldschmidt & Nordholm Ret til forlods Betaling

af nogen Del af Boets Varelager eller Auktionsprovenuet af samme. Subsidiært har han paastaaet, at der kun tilkjendes dem forlods Betaling af Provenuet af de Varer, der af de af Fogden udmeldte Mænd vare vurderede Kl. 6, 25 Min. den 6 Februar, hvis Omfang ogsaa han isaafald har fordret bestemt ved Skifterettens Skjøn, idet han har benægtet, at det er bevist, at derunder var indbefattet, som af Overretssagfører Phister paastaaet, de i Skifterettens Vurderingsforretning under Nr. 1—216 opførte, og mere subsidiært har han paastaaet, at der ialfald kun tilkjendes dem forlods Betaling af Provenuet af de i den nævnte Vurderingsforretning under Nr. 1—253 anførte Varer, 3: de Varer, der vare vurderede af de af Fogden udmeldte Mænd, inden Konkursen anmeldtes for dem eller i yderste Fald kun af Provenuet af samtlige de af disse Mænd vurderede Varer 3: af de i Skifterettens Vurderingsforretning under Nr. 1—1287 opførte. Foreløbig bemærkes, at der vel maa gives Inkassator Medhold i, at Boet ikke ved det i Samlingen den 3 Mai d. A. Vedtagne kan antages at have frafaldet Retten til at gjøre saadanne Indsigelser gjældende mod de af Goldschmidt & Nordholm fremsatte Paastande, som støttes paa formentlige Mangler ved den paagjældende Fogedforretnings og den dertil sig knyttende Vurderingsforretnings formelle Gyldighed, men at disse Indsigelser dog ikke ville kunne komme i Betragtning uden under en Paaanke af nævnte Forretning, og at Skifteretten saaledes ikke vil kunne komme ind paa en Bedømmelse af samme, hvorimod Skifteretten maa anses for kompetent til at afgjøre, hvilken Ret der ved Fogedforretningen af 6 Februar d. A. med den dertil knyttede Vurderingsforretning, saaledes som disse foreligge, er erhvervet for Firmaet Goldschmidt & Nordholm, og navnlig om dette som Følge af disse Forretninger, om hvis Prøvelse eller Underkjendelse der ikke herved er Spørgsmaal, er berettiget til forlods Dækning som Separatister af Nettoauktionsprovenuet af hele Boets Lager eller af en større eller mindre Del deraf. Den af Overretssagfører Phister fremsatte principale Paastand findes nu imidlertid allerede af den Grund ikke at kunne tages til Følge, at der ikke ved det den 6 Februar afsagte Fogeddekret kan antages at være givet Firmaet Goldschmidt & Nordholm Udlæg i hele Brødrene Ostermanns Lager i store Kongensgade Nr. 21, saavidt fornødent gjordes til Dækning af Firmaets Krav, saaledes at Firmaet, forsaavidt de af de udmeldte Mænd registrede og vurderede Effekter ikke maatte tilstrække dertil, skulde være rettiget til at faa tilvurderet andre Dele af Lageret til saadan Dækning uden ny eller yderligere Exekutionsforretning, hvad navnlig ikke findes stemmende med Dekretets Ord „Udlæg . . . i det ommeldte Lager, saaledes som det maatte blive vurderet af de udmeldte Mænd, saavidt fornødent gjøres og tilstrække kan, til Dækning af det Æskede“. Men ej heller findes

der at kunne gives Overretssagfører Phister Medhold i nogen af de af ham fremsatte subsidiære Paastande om forlods Fyldestgjørelse for Goldsemidt & Nordholm ialtfald af Provenuet af alle de Effekter, der bleve registrerede og vurderede af de af Fogden udmeldte Mænd, eller dog af mindre Dele af disse. Ligesom nemlig disse Effekter ikke, efter hvad der er oplyst, inden Fogedforretningen udsattes den 6 Februar Kl. 3³/₄, bleve enten ved Forsegling eller ved Hensættelse i et særskilt Lokale eller paa anden Maade saaledes særlig betegnede og individualiserede, at endeligt Udlæg allerede da kunde siges at være opnaaet i dem, saaledes foregik den Registrering og Vurdering, som under disse Omstændigheder ialtfald maatte kræves som nødvendigt Supplement til det afsagte generelle Udlægsdekret, for at et overfor Konkursboet gyldigt Udlæg skulde kunne være erhvervet i de ommeldte Effekter, for den allervæsentligste Del, efter hvad der foreligger, først efter Konkursens Indtræden. Og naar Overretssagfører Phister har gjort gjældende, at i et hvert Fald endeligt Udlæg maatte erkjendes at være opnaaet før Konkursen i de Gjenstande, der vare registrerede og vurderede før Kl. 6, 25 Min. den 6 Februar og altsaa gives forlods Dækning af deres Provenu, da findes der, ganske bortset fra, om Udlæget kunde siges at være endelig erhvervet i de enkelte Effekter, efterhaanden som disse registreredes og vurderedes, uanset at hverken Fogden eller Rekvirenten af Forretningen derved var tilstede, og at Vurderingsforretningen først blev underskrevet senere, allerede af den Grund ikke at kunne blive Spørgsmaal derom, at det ikke af Overretssagfører Phister er godtgjort, hvor mange Effekter der ved det paagjældende Tidspunkt vare registrerede og vurderede, og at Skifteretten savner Midler til, som eventuelt begjært, at bestemme dette ved et Skjøn, idet det særlig ikke med Sikkerhed lader sig udfinde ved en Gjennemsnitsberegning af, hvormeget der vurderedes i et vist Tidsrum. Derimod vil den af Overretssagfører Phister fremsatte Fordring paa, at Goldschmidt & Nordholm kjendes berettigede til for deres ovenfor opgjorte Krav at faa Betaling af Boet lige med dettes upriviligerede Fordringer være at tage til Følge med den af Inkassator begjærte Modifikation, mod hvilken der ikke af Overretssagfører Phister er fremsat nogen Bemærkning. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Færdig fra Trykkeriet den 16 December 1887.

Universitetsboghandler G. E. G. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 32.

Mandagen den 24 Oktober.

Nr. 269.

Advokat Klubien

contra

Anders Henrik Olesen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 20 Juli 1887: Arrestanten Anders Henrik Olesen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa vil han og have at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det af Tiltalte begaaede, i den indankede Dom ommeldte Tyveri af Føde- og Drikkevarer, der kun vare vurderede til 42 Øre, og hvoraf han strax fortærede Halvdelen, findes at burde henføres under Straffelovens § 235, og Begjæring fra den Forurettede om Paatale ikke foreligger, vil der ikke for dette Forhold kunne idømmes ham Straf.

Derimod vil han, som ved Dommen sket, være at anse for Løsgænger og Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og Straffen findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anders Henrik Olesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokaterne Klubien og Levinsen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Anders Henrik Olesen for Tyveri, Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i forrige Vinter havde været indlagt paa Fattiggården i Hals, men som omtrent ved Fastelavnstid havde forladt samme — siden den Tid, og indtil han den 30 Juni d. A. anholdtes i Dronninglund Herreds Jurisdiktion, for det Meste har strejftet arbejdsløs og uden at søge Arbejde omkring i forskellige Egne af Jylland og ernæret sig ved Betleri. Paa samme Maade er det godtgjort, at han — der ved den 30 Juni d. A. at passere forbi Karen Marie Mikkelsens Hus i Milholtsvad havde lagt Mærke til, at Husets Dør var lukket og fastholdt i Dørkarmen ved en Jernhaspe eller Overfald, hvori der var anbragt en almindelig Hængelaas, og som paa Grund heraf tænkte sig, at Husets Beboere ikke vare hjemme, hvad heller ikke var Tilfældet — fik den Tanke, at han her kunde komme i Besiddelse af Føde- og Drikkevarer. Han trak derfor i den nederste Del af Hængelaasen, og da denne var itu, idet Fjederen i samme var sprungen, gik Bøjlen, skjøndt han ikke anvendte nogen Kraft, op af sig selv, og han begav sig da ind i Huset, hvor han tilvandt sig noget Brød, Flæsk og omtrent $\frac{1}{2}$ Pot Brændevin, som han fyldte i en Flaske, han selv medbragte. Af de stjaalne Føde- og Drikkevarer — der under Sagen ere af Retsvidnerne, imod hvis Ansættelse Arrestanten ikke havde Noget at erindre, vurderede til 42 Øre — havde han, forinden han samme Dag anholdtes, fortæret omtrent Halvdelen, medens den anden Halvdel ved hans Anholdelse fandtes i hans Besiddelse og tilbageleveredes

Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Arrestanten, der er født i Aaret 1829, har tidligere været straffet: ifølge Højesteretsdom af 19 April 1864 efter Frd. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 18 April 1865 for Falsk efter samme Frd.s § 13, jfr. §§ 62, 3die Led og 79 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorved den af ham efter Frd. § 30 forskyldte Straf absorberedes, ifølge Kjær Herreds Extraretsdom af 9 Februar 1860 for Tyveri og Betleri efter Straffelovens § 230 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 28 November 1871 for Tyveri efter Straffelovens §§ 231 og 235 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge samme Rets Dom af 9 December 1873 for Tyveri, Falsk og bedrageligt Forhold efter Straffelovens §§ 232, 1ste Mbr., 268 og 251 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge samme Rets Dom af 31 Oktober 1876 for Vold imod sin Fader og for Tyveri efter Straffelovens § 203 jfr. §§ 202, 205 og 206 samt efter § 232, 1ste Mbr., med Tugthusarbejde i 3 Aar, ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 18 December 1880 for Bedrageri, Løsgænger og Betleri efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, samt efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt ifølge Kjær Herreds Extraretsdom af 22 November 1881 for Tyveri efter Straffelovens § 232 1ste og 2den Mbr., jfr. § 39, med Tugthusarbejde i 4 Aar. For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten nu være at anse dels for 7de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Mbr., dels efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. §§ 1 og 3, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 40. Handelsfirmaet **Chr. T. Lund & Co.** (Alberti)

contra

E. Forestier af New Orleans (Ingen).

Højesterets Dom.

Ved nærværende Sags Paaraab gav Indstævnte ikke Møde, hvorimod Citanten mødte og bemærkede, at den af

ham udtagne Højesteretsstævning var sendt til Amerika til Forkyndelse for Indstævnte, uden at han havde været istand til at faa den tilbage, hvorfor han nedlagde Paastand om Afvisning. I Betragtning heraf

kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Tirsdagen den 1 November.

Nr. 33. Entreprenørerne **Hans og Jørgen Larsen**
(Hindenburg)

contra

Allinge Byraad ved Borgmester **W. Marckmann** (Alberti),

betr. Betaling for Arbejde ved et Havneanlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1885: Hovedcitanterne Hans & Jørgen Larsen bør til Kontracitanterne, Allinge Byraad, betale 430 Kr. 85 Øre, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 13 April 1882 til Betaling sker, men iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Omkostningerne i Hoved- og Kontrasagen ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de under Sagen den 24 Marts 1879 fremlagte bekræftede Gjenparter af de mellem Parterne under 26 April 1875, 23 Marts 1876 og 22 Juli 1876 oprettede Kontrakter ikke angive, hvilket stemplet Papir der er benyttet til Originalerne, og der forelægges Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 15 Oktober 1883, den 31 Marts 1884 og den 25 August 1884 fremlagte Indlæg og den af ham den 18 Mai 1885 fremlagte Skrivelse, der maa betragtes som et Indlæg.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at de to i den indankede Dom som bortkomne omtalte Tegninger ere komne tilstede for Højesteret

samt at der efter den skete Indstævning og Proceduren for Højesteret alene er Spørgsmaal om at prøve Dommens Rigtighed med Hensyn til den i samme under Nr. 2 anførte Fordring paa Extrabetaling og de idømte Dagmulkter.

Efter de Højesteret forelagte, for en stor Del efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger er det antageligt, at der i den Beskrivelse af Arbejdet, som har ligget til Grund for den mellem Parterne afsluttede Kontrakt, har været ikke ubetydelige Urigtigheder og at Citanterne i Følge heraf ere blevne nødsagede til at foretage Arbejder ud over de i Kontrakten forudsatte. Ligesom der imidlertid efter det Foreliggende ikke er nogensomhelst Føje til at antage, at de Indstævnte have været vidende om disse Urigtigheder, der heller ikke kunne tilregnes dem som Uagtsomhed, saaledes maa der gives de Indstævnte Medhold i, at det efter Kontraktens i Dommen anførte Bestemmelser maatte være Citanternes Sag at bære Risikoen ved Beskrivelsens Urigtighed i disse Punkter, idet deres Formening om, at Udtrykket „Planen“ alene skulde have Hensyn til Tegningerne, og at der kun skulde være sigtet til mulige mindre Unøjagtigheder, maa anses ugrundet. Da Citanterne tilmed ikke ses under Arbejdets Gang at have gjort de Indstævnte Forestillinger om dette Forhold eller forinden dets Afslutning at have rejst Paastand om Betaling for disse Extraarbejder, maa det billiges, at saadan ved Dommen er nægtet dem.

Hvad dernæst angaar de Indstævntes Fordring paa Dagmulkter, er det vel, som i Dommen anført, indrømmet af Citanterne, at de ikke den 1 September 1874 havde foretaget den i Konditionerne vedtagne Uddybning af Havneindløbet til en Dybde af 10 Fod i dets hele Brede, hvorimod de alene havde tilvejebragt en Rende af 9 Fods Dybde og af en saadan Brede, at Skibe kunde passere derigjennem. Men da de Indstævnte, der ved hin Termins Udløb havde ladet foretage en Besigtigelse af Indløbet, og herved vare komne til Kundskab om det stedfindende Forhold, ikke kunne antages før den 7 November 1875 at have fremsat Fordring paa Konditionerens nøjagtige Opfyldelse i dette Punkt, maatte Citanterne saavel herefter som efter de Indstævntes øvrige Optræden være beføjede til at gaa ud fra, at Konditionerens herhen hørende Bestemmelse ikke vilde blive gjort gjældende i dens fulde Udstrækning, og det saa meget mere som det ifølge nogle efter Dommens Afsigelse fremkomne Erklæringer fra de tilsynshavende Ingeniører, deriblandt navnlig ogsaa den paa Vandbygningsdirektorens Vegne fungerende, maa antages at have været i Havnearbejdets Interesse, at der ikke, forinden den nordre Mole var opført, foretoges en større Uddybning end den af Citanterne iværksatte, som efter Ingeniørernes, af

det Foreliggende bestyrkede Formening var tilstrækkelig til Havens Benyttelse, medens den yderligere Uddybning endog vilde kunne have medført Fare for en fornyet Afspærring af Indløbet. Citanterne findes derfor først at kunne være ifaldne Dagmulkter fra den nysnævnte Dag, da de Indstævnte under Henviisning til det i Konditionerne fastsatte Ansvar stillede Fordring om disses fuldstændige Opfyldelse og Citanterne desuagtet endnu i det følgende Foraar langt fra havde fuldført Arbejdet. Mulkterne ville altsaa, idet der efter Sagens processuelle Stilling ikke er Spørgsmaal om at tilkjende dem for Tiden efter den 23 Marts 1876, kun være at beregne for et Tidsrum af 136 Dage med 1360 Kroner.

Efter det Anførte vil der være at tilkjende Citanterne det i Dommen ommeldte Beløb af 5219 Kroner 15 Øre med Fradrag af de nævnte 1360 Kroner, altsaa 3859 Kroner 15 Øre, med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 December 1878, hvorimod Parterne iøvrigt ville være at frifinde for hinandens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanterne betale 3859 Kroner 15 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 December 1878, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag have Hovedcitanterne Hans & Jørgen Larsen, der i Henhold til nogle med Kontracitanterne Allinge Byraad under 17 Mai 1874, 26 April og 12 Mai 1875 og 23 Marts, 29 April og 22 Juli 1876 afsluttede Kontrakter have udført forskjellige Arbejder ved Allinge Havn, paastaaet Kontracitanterne tilpligtede at betale et Beløb af 19,587 Kr. 59 Øre, som ifølge en Kontracitanterne tilstillet Opgjørelse skal tilkomme Hovedcitanterne til Rest for de nævnte Arbejder tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Hovedforligsklagens Dato den 14 December 1878, og Sagens Omkostninger, hvorimod Kontracitanterne, der kun have erkjendt at skyldte 4,999 Kr. 15 Øre af det hovedpaastævnte Beløb, og

som derhos have forment at have 7300 Kr. tilgode hos Hovedcitanterne i Dagmulkter, have paastaet sig frifundne for Hovedcitanternes Tiltale og sig hos dem tilkjendte 2300 Kr. 85 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato den 13 April 1882 samt Omkostningerne i begge Søgsmaal. I Kontrasøgsmaalet have Hovedcitanterne, der have nægtet at skyldte det nævnte Beløb af 7300 Kr. — efterat en af dem nedlagt Afvisningspaastand var bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 20 August 1883 — paastaet sig frifundne for Kontracitanternes Tiltale og sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Hvad det hovedpaastævnte Beløb angaar, drejer Uenigheden mellem Parterne sig om følgende Poster:

1. I den Hovedcitanterne ifølge Kontrakt af 26 April 1875 for forøget Tykkelse af Glacis'et ved nordre Mole tilkommende Betaling, der efter Hovedcitanternes Paastand udgjør 1470 Kr., nemlig 98 Kv.-Favne à 15 Kr., ville Kontracitanterne fradrage Betalingen for $13\frac{1}{3}$ Kv.-Favne, hvor Tykkelsen er under 12" eller 200 Kr.

2. Et af Hovedcitanterne paa Opgjørelsen opført Beløb af 14,263 Kr. 44 Øre, der skal udgjøre Betalingen for Arbejde, udført ved nordre Mole under daglig Vande, hvilket Arbejde Hovedcitanterne have beregnet som Extraarbejde, fordi de før Kontraktens Afslutning skete Opgivelser ikke vare rigtige, have Kontracitanterne nægtet at betale.

3. I det af Hovedcitanterne for Forøgelse af Stenbelægningen ved søndre Mole i Henhold til Kontrakten af 22 Juli 1876 beregnede Beløb af 1008 Kr., nemlig 24 Kv.-Favne à 42 Kr., ville Kontracitanterne afdrage 105 Kr., idet de kun beregne Betalingen for $21\frac{1}{2}$ Kv.-Favne.

4. Endelig have Kontracitanterne nægtet at skyldte et Beløb af 20 Kr., som skal tilkomme Hovedcitanterne, fordi Kontracitanterne ved en Fejltagelse ved en Auktion have solgt noget Hovedcitanterne tilhørende Træløst af den nævnte Værdi.

Foreløbig bemærkes, at der ikke, som af Kontracitanterne henstillet, findes Anledning til ex officio at afvise eller hæve Hovedsagen, fordi det har vist sig, at tvende under Sagen fremlagte Tegninger, de ommeldte Havnearbejder vedkommende, ere bortkomne og Hovedcitanterne eller deres Sagfører efter Kontracitanternes Formening maa bære Ansvarer herfor, idet de nævnte Tegninger ikke skjønnes at være nødvendige for Sagens Paadømmelse.

1. Med Hensyn til det under Post 1 omhandlede Arbejde er det in confesso, „at Glacis'et paa en Strækning af $13\frac{1}{3}$ Kv.-Favne ikke har en Tykkelse af 12"“, og Kontracitanterne have nu paastaet, at dette er en Misligholdelse af Kontrakten, og at der i denne Anledning paahviler Hovedcitanterne en Pligt til at give en Erstatning, der formenes ikke at kunne sættes til mindre

end det anførte Beløb af 200 Kr. Hovedcitanterne have imidlertid med Hensyn hertil anført, at Glacis'ets Overflade selvfølgelig skulde være egal, og at det, da den underliggende Klippe paa den nævnte Strækning ragede højt op, ikke var muligt at give Glacis'et en Tykkelse af 12", hvis Overfladen skulde beholde sin Egalitet, og at der endog maatte bortsprænges Noget af Klippen, samt at der, da det oprindelig ikke havde været paatænkt at lægge Glacis paa den omhandlede Strækning, opstod det Spørgsmaal, hvilken Betaling Hovedcitanterne skulde have for dette ikke i Kontrakten indbefattede Stykke Glacis, og at Betalingen da i Betragtning af de vanskelige Forhold af Havneudvalget blev fastsat til 15 Kr. pr. Kv.-Favn. Hovedcitanterne have fremdeles anbragt, at Kontracitanternes dengang tilsynsførende Ingeniør i sin i Efteraaret 1875 til Kontracitanterne indsendte Opgjørelse over Arbejderne har anerkjendt, at der tilkommer Hovedcitanterne det nævnte Beløb, og da Ingeniøren saaledes har godkjendt det udførte Arbejde og opmaalt samme, og da Kontracitanterne først, efterat hele Arbejdet var færdigt og afleveret have fordret det nævnte Beløb af 200 Kr. fradraget, formenes Kontracitanterne ikke nu at kunne fremkomme med Indsigelse imod den fordrede Betaling, i hvilken Henseende Hovedcitanterne have paaberaabt sig den mellem Parterne oprettede Kontrakt, hvori det hedder: Arbejdet udføres under Tilsyn af en af Ministeriet udnævnt Mand, der afgjør, hvorvidt de anskaffede Materialier kunne antages eller ikke, samt tillige bestemmer, hvorledes Detaillerne skulde udføres, forsaavidt det ikke klart fremgaar af Planen. Han har tillige Ret til at forlange hver Del af de udførte Arbejder, som ikke anses fyldestgørende, omgjort. Indtil Ministeriets Svar og Afgjørelse i Henseende til Tilsynet indtræffer, udnævner Kommunen en foreløbig Tilsynsmand, og i hvilken Kontrakt det fremdeles hedder: „Entreprenøren er berettiget til hver Maaned at erholde Afdrag paa den betingede Betaling i Forhold til det præsterede Arbejde og de paa Pladsen tilbragte Materialier efter de Tilsynshavendes Skjøn og Anvisning, som er godkjendt. Dog tilbageholdes 10, er ti Procent, indtil hele Arbejdet er endelig fuldført og antaget“. Kontracitanterne have indrømmet, at deres dengang tilsynsførende Ingeniør i en Skrivelse af 5 November 1875 til Allinge Byraad have anført, at Hovedcitanterne have tilgode for 98 Kv.-Favne Glacis 1470 Kr. men de have ment, at de ikke kunne være bundne herved, eftersom bemeldte Ingeniør, hvis Ansættelse ikke var approberet af Ministeriet, derfor ikke faldt ind under den førstnævnte Bestemmelse i Kontrakten, hvilken Bestemmelse derhos ikke gav den der omtalte Ingeniør nogen Bemyndigelse til endelig at afgjøre, hvilken Betaling der tilkom Hovedcitanterne, hvorhos de endvidere have anbragt, at den nævnte Opgjørelse, der nærmest fremkom som en Kalkule over, hvor meget de uden Risiko kunde

udbetale, aldrig er bleven godkendt af dem, ligesom de endelig have benægtet, at der vil kunne udledes Noget i den omhandlede Henseende af den sidstanførte Bestemmelse i Kontrakten, der efter sit Indhold og navnlig ved Bestemmelsen om Tilbageholdelsen af 10 pCt. forudsætter, at der ved de maanedlige Udbetalinger ikke finder endelig Opgjørelse Sted. Det findes nu vel ikke at kunne udledes af de anførte Bestemmelser i Kontrakten, at Kontracitanterne skulle være bundne ved deres Ingeniørs Opgjørelse af, hvilken Betaling der tilkom Hovedcitanterne for de af dem udførte Arbejder, og Hovedcitanterne have ikke tilvejebragt fuldt Bevis for, at der af Byraadet med Hensyn til den omhandlede Strækning af $13\frac{1}{3}$ Kv.-Favne af Glacis'et var tilsagt dem 15 Kr. pr. Kv.-Favn, idet kun ét Vidne har forklaret i Overensstemmelse hermed, men da det ikke af Kontracitanterne er benægtet, at det anførte Arbejde med Hensyn til den nævnte Strækning af Glacis'et ligger udenfor Kontrakten, eller at det er udført med Ingeniørens Billigelse, og da der derfor maatte tilkomme Hovedcitanterne særskilt Betaling for Arbejdet, og da den fordrede Betaling, ikke er godtgjort at være ubillig, vil det nævnte Beløb af 200 Kr. være at tilkjende Hovedcitanten.

2. Med Hensyn til det under Post 2 omhandlede Beløb have Hovedcitanterne paaberaabt sig, at det i den Beskrivelse af Arbejdet, som ligger til Grund for den mellem Parterne oprettede Kontrakt, siges, at Beskyttelsesmuren skal opføres „paa den faste Klippe, som kun en enkelt kort Strækning ligger 5 à 6 Fod under dagligt Vande, men iøvrigt i eller over Vandstands-højde, og at Kaimuren ind imod Havnen skal overalt funderes paa Klippen, der paa et Par Steder nær udelukkende ligger i Højde med daglig Vande“, hvorhos det angives, at Klippen paa et enkelt Sted paa det Dybeste ligger „ca. 6 Fod under daglig Vande i en Brede af ca. 20 Fod“. Disse Opgivelser vare nu efter Hovedcitanternes Anbringende fuldstændig urigtige, idet den faste Klippe for den i Alt ca. 500 Fod lange Beskyttelsesmurs Vedkommende i en Strækning af 128 Fod laa under daglig Vande og deraf $57\frac{1}{2}$ Fod mere end 5 Fod og paa en Strækning af $18\frac{1}{2}$ Fod endog $12\frac{1}{2}$ Fod under daglig Vande, og idet Klippen for den ca. 334 Fod lange Kaimurs Vedkommende laa under daglig Vande i en Strækning af ca. 150 Fod og deraf i en Længde af ca. 20 Fod 14 Fod under daglig Vande, og der tilkommer efter Hovedcitanternes Paastand dem derfor særskilt Betaling for det herved foregede Arbejde, hvilken Betaling de have beregnet til det anførte Beløb af 14,263 Kr. 44 Øre. Kontracitanterne have imidlertid dels benægtet, at Hovedcitanternes Fremstilling af Naturforholdene paa de Steder, hvor Beskyttelsesmuren og Kaimuren ere anbragte, ere rigtige, og at deres Arbejde er forøget saa meget som angivet, dels paaberaabt

sig, at det i den mellem Parterne oprettede Kontrakt hedder: „Det er Entreprenørens egen Sag at forvise sig om Rigtigheden af alle de Angivelser, der findes i Planen eller Oversigten, og disse ere kun bindende, forsaavidt de angaa Arbejdets Art og Beskaffenheden af Materialerne samt de enkelte Deles Førlighed. Det forbliver derfor uden Indflydelse paa den afsluttede Kontrakt og de herved indgaaede Forpligtelser, om der findes mulige Unøjagtigheder i Planen eller Overslaget, eller om det maatte vise sig, at det til Anlæggets Udførelse nødvendige Materiale og Arbejdskvantum bliver større eller mindre end angivet i Kontrakten«. Hovedcitanterne have nu vel herimod anført, at der i den anførte Bestemmelse i Kontrakten kun tales om Unøjagtigheder, men ej om grove Fejl, og at der i den ikke tales om Beskrivelsen, idet Planen skal betegne Tegningen, men ikke Beskrivelsen; men Retten maa dog være enig med Kontracitanterne i, at Hovedcitanterne ifølge den omhandlede Bestemmelse i Kontrakten ikke paa Grund af Unøjagtigheder eller Urigtigheder i Beskrivelsen kunne fordrø Extrabetaling, og naar Hovedcitanterne derhos have anbragt, at Kontracitanterne vidste eller dog burde vide, at Beskrivelsen var urigtig, have de ikke imod Kontracitanternes Benægtelse bevist dette. Hovedcitanterne have endvidere paaberaabt sig, at Byraadet ved Skrivelse af 3 Juli 1877 lovede at udbetale Hovedcitanterne 8000 Kr. à konto, og at det herved maa anses at have anerkjendt, at det var forpligtet til at betale de omhandlede Extraarbejder, og at Hovedcitanterne ere fritagne for at betale Mulkt, idet der under en modsat Forudsætning ikke kunde tilkomme Hovedcitanterne et saa stort Beløb, hvorhos Hovedcitanterne fremdeles have anbragt, at Kontracitanterne efterat have betalt 5000 Kr. af det nævnte Beløb have bedet om Hænstand med Resten og saaledes have erkjendt deres Forpligtelse til endnu at betale dette Beløb. Kontracitanterne have imidlertid anført, at Parternes Mellemværende da der blev lovet Hovedcitanterne 8000 Kr., ikke var endelig opgjort, men at der var forelagt Byraadet en Kalkule, hvorefter der tilkom Hovedcitanterne ca. 14,000 Kr., og at Byraadet derfor mente at kunne udbetale 8000 Kr., men at det senere viste sig, at Hovedcitanterne ved at faa de 5000 Kr. udbetalt endog havde faaet for meget, og at de resterende 3000 Kr. da bleve nægtede udbetalte, og da Hovedcitanterne nu ikke have godtgjort Urigtigheden af det saaledes Anførte, vil der ikke paa de af dem anførte Omstændigheder kunne støttes nogen Forpligtelse for Byraadet. Det under denne Post omhandlede Beløb vil saaledes ikke kunne tilkjendes Hovedcitanterne.

3. Med Hensyn til det under Post 3 omhandlede Beløb have Hovedcitanterne ikke godtgjort, at det af dem udførte Arbejde udgjør mere end af Kontracitanterne indrømmet, og der

vil derfor ikke kunde tilkjendes dem mere end det af Kontracitanterne beregnede Beløb.

4. Med Hensyn til det under Post 4 omhandlede Beløb have Kontracitanterne anbragt, at de allerede have betalt det til Hovedcitanterne, men da de ikke ligeoverfor disses Benægtelse have bevist dette, vil dette Beløb være at tilkjende Hovedcitanterne.

Hvad endelig angaar det kontrapaastævnte Beløb have Kontracitanterne til Støtte for deres Paastand anført, at det i Kontrakten bestemmes, at Optagelsen i Indløbet inden 1 September 1874 skulde være bragt ned til 10 Fods Dybde for hele Breden, og at Hovedcitanterne, hvis dette ikke er sket, skulle være ifaldne en Mulkt af 5 Rdl. daglig, indtil Udførelsen beraf har fundet Sted, og da den angivne Dybde først skal være naaet den 1 September 1876, have Hovedcitanterne saaledes efter Kontracitanternes Paastand paadraget sig Dagsmulkter til et Beløb af 7300 Kr. Det er nu in confesso, at der ikke den 1 September 1874 var tilvejebragt den fastsatte Dybde af 10 Fod i Indløbet, og at Kontracitanterne i en Skrivelse af 7 November 1875 opfordrede Hovedcitanterne, der ikke i Mellemtiden ved Syn havde godtgjort, at den behørig Dybde var naaet, til at opfylde deres Forpligtelse i den omhandlede Henseende, idet Opmærksomheden derhos henleddes paa den omtalte Mulktbestemmelse, samt at Hovedcitanterne herpaa under 8 November 1875 svarede, at de med Hensyn til Oprensningen i Indløbet vare villige til endnu i samme Aar at optage en Del, saafremt Vejret vilde tillade det. Hovedcitanterne have nu til Støtte for deres Paastand om Fritagelse for at betale Mulkten paaberaabt sig, at Kontracitanterne ligeoverfor dem have givet Afkald paa at bringe den omhandlede Mulktbestemmelse til Anvendelse, samt at Kontracitanterne ikke i Mellemtiden mellem 1 September 1874 og 7 November 1875 have fremsat Fordring om Tilvejebringelse af en større Dybde i Indløbet eller omtalt Mulktterne, hvilke de først have krævet betalte den 16 April 1878, og de kunne derfor efter Hovedcitanternes Formening ikke fordre Mulkter, ialtfald ikke for Tiden før 7 November 1875. Under alle Omstændigheder kunne Kontracitanterne efter Hovedcitanternes Paastand ikke fordre Mulkter for en længere Tid end til den Dag, da Havneindløbet af Byraadet blev spærret ved en Dæmning eller efter Hovedcitanternes Anbringende fra 1 September 1874 til 23 Marts 1876, og da det er 565 Dage, altsaa med 5650 Kr. Da Hovedcitanterne imidlertid ikke ligeoverfor Kontracitanternes Benægtelse have bevist, at disse udtrykkelig have givet Afkald paa Mulkternes Anvendelse, og da de heller ikke have godtgjort, at et stiltiende Afkald skulde kunne udledes af Kontracitanternes Forhold, idet disse navnlig have anbragt, at de gjentagne Gange forinden den 7 November

1875 have opfordret Hovedcitanterne til at tilvejebringe den fastsatte Dybde, maa de Sidstnævnte anses forpligtede til at betale Dagsmulkter, fordi det omtalte Arbejde ikke var færdigt i rette Tid, hvilke Dagsmulkter maa begynde at løbe fra 1 September 1874. Med Hensyn til Slutningstiden fra Dagsmulkterne er det in confesso, at der den 23 Marts 1876 blev afsluttet en Tillægskontrakt mellem Parterne om Havnens Tørlægning ved en Dæmning tværs over Indløbet, og vel have Kontracitanterne anført, at den Omstændighed, at Havnen blev spærret ved en Dæmning, ikke kunde hindre Hovedcitanterne i deres Arbejde eller bringe Dagsmulkterne til at standse, men Retten maa dog antage, at Parterne have anset det for en Selvfølge, at Hovedcitanterne, naar selve Indløbet til Havnen blev spærret ved en Dæmning, ikke skulde ifalde Dagsmulkter, fordi den fastsatte Dybde ikke fandtes i hele Indløbet, hvilket jo paa Grund af Dæmningen var en Umulighed. Den af Hovedcitanterne nedlagte subsidiære Paastand, imod hvilken der ikke iøvrigt er fremsat nogen Indsigelse fra Kontracitanternes Side, vil derfor være at tage til Følge. I Henhold til det Anførte vil der af det hovedpaastævnte Beløb være at tilkjende Hovedcitanterne 5219 Kr. 15 Øre, og naar dette Beløb drages fra det Kontracitanterne tilkommende Beløb af 5650 Kr., udkommer 430 Kr. 85 Øre, som Hovedcitanterne ville være at dømme til at betale til Kontracitanterne med Renter, som af disse paastaaet, men forøvrigt ville Parterne være at frifinde for hinandens Tiltale, hvorhos Hoved- og Kontrasagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de under Sagen den 24 Marts 1879 fremlagte bekræftede Gjenparter af de mellem Parterne under 26 April 1875, 23 Marts 1876 og 22 Juli 1876 oprettede Kontrakter ikke angive, hvilket stemplet Papir der er benyttet til Originalerne, og vil der være at forelægge Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 15 Oktober 1883, den 31 Marts 1884 og den 25 August 1884 fremlagte Indlæg og den af ham den 18 Maj 1885 fremlagte Skrivelse, der maa betragtes som et Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 188. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Jensen, med Tilnavn **Tøttrup** (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 10 Januar 1887: Tiltalte Jens Jensen (kaldet Tøttrup) bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Broe, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Knud Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1887: Tiltalte Jens Jensen med Tilnavn Tøttrup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Jens Jensen med Tilnavn Tøttrup for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster. Efter at der i Tiden fra Lørdag Aften den 31 Juli f. A. til næste Morgen var fra et ved nedræmmede Pæle med paaslaaet Hegnstraad dannet Indelukke paa en Mark under Thorstedlund bortkommet en ca. 14 Maaneder gammel Kvie, tilhørende bemeldte Gaards Forpagter Hessellund, hvormed der en af de første Dage i August blev gjort Anmeldelse til Politiet, og Hessellund derpaa den 24 August havde erfaret,

at en Kvie, der ganske lignede den bortkomne, nogen Tid iforvejen var afhændet af Tiltaltes Fader, hvorved der hos Hesselund opstod Mistanke om, at Kvien kunde være stjaalen af Tiltalte, som tjente paa Gaarden Kragelund, hvis Jorder støde op til den nævnte Mark under Thorstedlund, blev Tiltalte anholdt og vedgik i det første den 26 August optagne Forhør, at han den ovenmeldte Nat var kommen i Besiddelse af en Kvie, som han senere har erkjendt at være identisk med den Hesselund frakomne og under Sagen tilstedebragte, men paastod tillige, at han havde kjøbt Kvien, og afgav i saa Henseende en nærmere Forklaring, der, saaledes som den i de senere Forhør er bleven suppleret og stadig fastholdt af ham, i det Væsentlige gaar ud paa Følgende: Da Tiltalte silde om Aftenen den 31 Juli gik fra Kragelund for at besøge sine Forældre, der bo i et Hus en halv Mils Vej derfra paa Rebstrup Hede, traf han paa Vejen en Mand, der kom trækkende med Kvien, og som han ikke kjendte, og efter at Tiltalte og den Fremmede, der angav at hedde Jens Christian Nielsen og at være fra Hvarre eller Gandrup samt at kjende Tiltaltes Fader, vare komne i Handel om Kvien, som Manden forklarede at have kjøbt paa et Marked i Hobro for 37 Kr. og nu at ville føre til et Marked i Ulstrup, afkjøbte Tiltalte ham Kvien for 40 Kr. og betalte deraf strax de 20 Kr., medens Manden den 29 August skulde indfinde sig hos ham og modtage Resten enten kontant eller i to Tiltalte tilhørende Lam og 5 Kr. i Penge, hvorefter Tiltalte trak Kvien til det ovenmeldte Hus paa Rebstrup Hede, som han har Skjøde paa, men som bruges og bebos af hans Forældre, og hvor han ankom Kl. 12—1 om Natten, og Kvien forblev nu staaende her paa Stald, indtil hans Fader, som Bestyrer af Husets Drift ca. 14 Dage senere solgte den for 46 Kr. Tiltalte havde nok ved den paagjældende Tid arbejdet i Nærheden af det ovenommeldte Indelukke, men kjendte dog ikke Kvien derfra og fattede heller ikke mindste Mistanke til Sælgeren, ligesom han, da han senere hørte fortælle, at Forpagter Hesselund havde mistet en Kvie, ikke gjorde sig videre Tanke i saa Henseende. Der er nu ikke under Sagen fremkommet Nogetsomhest, der kunde tale for Rigtigheden af Tiltaltes i flere Henseender usandsynlige Forklaring om at have kjøbt Kvien, hvorimod det navnlig maa anses oplyst, at den Person, Jens Christian Nielsen fra Hvarre eller Gandrup, som den foregivne Sælger efter Tiltaltes Forklaring udgav sig for, ikke eksisterer, samt at det Beløb af 40 Kr., Tiltalte vil have givet for Kvien, er betydelig mindre end dennes Værdi — hvilken Ejeren paa den Tid, den frakom ham, satte til mindst 80 Kr. og som af Retsvidnerne den 30 Oktober blev ansat til 70 Kr. — og da der herefter intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes foranførte Anbringende, samt da

Forpagter Hessellund har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Kvien og ved Vidner godtgjort sin tidligere Besiddelse af den, saa at Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frd. 8 September 1841 hjemlede indirekte Bevis ere tilstede, vil Tiltalte ikke kunne undgaa Strafansvar for sin Besiddelse af Kvien, efter Omstændighederne dog kun som Tyvshæler. Kvien er under Sagen udleveret til Ejeren, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1855 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 257.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Hansen (Def. Nelleman),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Extra-rets Dom af 19 April 1887: Tiltalte, Lejehusmand Anders Hansen af Kisum, bør straffes med 10 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Pashjerg, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Munksgaard, 10 Kr. samt i Erstatning til Fuldmægtig Schjærring 33 Kr. 81 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juli 1887: Tiltalte Anders Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag tiltales Anders Hansen for bedrageligt Forhold. Tiltalte — der fra 1 Mai til 1 November f. A. boede til Leje i et Estvad-Rønbjerg Kommune tilhørende Hus i Kisum, hvorefter han af Sogneraadet fik Tilladelse til indtil videre paa ubestemt Tid at blive boende i Huset uden Vederlag, da han ikke var i Stand til at svare Afgift af samme, og som derhos for en aarlig Afgift af 5 Kr. har af en Trediemand lejet et Stykke Jord saaledes, at Lejemaalet skal vedvare saa længe, som han bebor det ovenommeldte Hus — indfandt sig efter Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, den 14 Mai f. A. ved en Løseøreauktion i Skive, hvor han købte forskellige Gjenstande for ialt 27 Kr. 55 Øre, og da Landpolitibetjent Wulff, der var tilstede ved Auktionen for at bistaa Inkassator, Fuldmægtig Schjørring navnlig ogsaa med at bedømme Bydernes Vederhæftighed, ved det første Tiltalte givne Hammerslag spurgte denne, hvem han var, angav Tiltalte sig at være „Husmand Anders Hansen i Kisum“, hvorhos han paa et yderligere Spørgsmaal fra Wulffs Side, om han var Ejer af Hus og Jord, besvarede dette med „Ja“.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 December 1887.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 33.

Tirsdagen den 1 November.

Nr. 257.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Hansen (Def. Nellemann).

Tiltalte har derhos udtrykkelig vedgaaet, at han godt forstod, at Wulff rettede det sidst ommeldte Spørgsmaal til ham for derefter at afgjøre, om han kunde faa Kredit, samt at han gav det anførte, urigtige Svar for derved at forskaffe sig Kredit paa de indkjøbte Ting, idet han indsaa, at hvis han besvarede det til ham rettede Spørgsmaal benægtende, vilde Saadant ikke lykkes ham, og de af Wulff og Schjørring i saa Henseende afgivne Forklaringer gaa ogsaa ud paa, at der, saafremt de havde faaet Oplysning om Beskaffenheden af Tiltaltes Brugsret over det paagældende Hus og Jord, ikke vilde være blevet tilstaaet Tiltalte nogen Kredit paa Auktionen. Efter hvad der er oplyst, undlod Tiltalte ved Forfaldstiden at berigtige den ommeldte Auktionsgjæld, og en af Fuldmægtig Schjørring derefter forlangt Udpantning for Beløbet har vist sig frugtesløs, idet Tiltalte aldeles intet ejede, hvori der kunde gøres Udpantning, men Tiltalte har iøvrigt forsikkret, at han ikke har havt til Hensigt at unddrage sig Betalingen, men kun at skaffe sig Kredit, og dette Anbringende findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Fuldmægtig Schjørring har paastaet sig det ovenanførte Beløb tillige med Salær, Porto og senere paalebne Omkostninger, ialt 33 Kr. 81 Øre, tilkjendt i Erstatning under Sagen, og Tiltalte har erklæret ikke at have noget herimod at erindre. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1848 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller

straffet, være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til den Tiltalte ved Underrettsdommen idømte Erstatning samt Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 2 November.

Nr. 260.

Advokat Nellemann

contra

Narfi Brandsson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Arnæssyssels Extrarets Dom af 31 Juli 1886: Tiltalte Narfi Brandsson bør for dette Faaretyveri hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes efter Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 10 Januar 1887: Tiltalte Narfi Brandsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; saa bør han og at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Landshøvdingssekretær Jon Jonsson og Sagfører Gudl. Gudmundsson, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Arnæs-syssels Extraretsdom, afsagt paa Gerdiskot den 31 Juli 1886, blev Tiltalte Narfi Brandsson for Tyveri af et Faar idømt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og tilpligtet at betale alle Procesomkostninger, men denne Dom er af vedkommende Amtmand indanket for Landsoverretten. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre Oplysninger i denne Sag er lovlig bevist, at han ifjor Efteraar *) ved Faareindsamlingstiden tog et ukjendt, et Aar gammelt Gimmerfaar, som opholdt sig paa Stiffisdals Hjemmegræsgange — dengang var han Tjenestekarl paa Stiffisdal — ommærkede det og paasatte det en anden Mands Mærke, til hvem han skyldte 8 Kr., og derpaa sendte han ham Faaret til Dækning af sin Gjæld. Denne Forbrydelse har Underommeren retlig henført under den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869 § 231, 1ste Mbr., men desuagtet ikkun dømt Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød. Den af Tiltalte, som vel tidligere er dømt for Tyveri — men siden han udstod Straffen ere mere end 10 Aar forløbne — i Henhold til (efter) nys nævnte Lovparagraf, cfr. Straffelovens § 58, forskyldte Straf findes passende at kunne ansættes til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. — — — Erstatningskrav er ikke fremkommet i Sagen. Sagens Behandling for Underretten har efter Omstændighederne været forsvarlig og Sagførelsen for Overretten lovlig.

Nr. 203.

Advokat Nellemann

contra

Jacob Julius Dose (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Assurancesvig.

Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Februar 1887: Tiltalte, Restauratør Jacob Julius Dose, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Overretssagfører Andresen og Defensor, Prokurator Koefoed, 25 Kr. til hver samt Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) 1885.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Mai 1887: Tiltalte Jacob Julius Dose bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Petersen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Saxkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jacob Julius Dose, der er født den 29 Oktober 1846 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Forsøg paa Assurancesvig, og ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efter at den Ejendom i Saxkjøbing, hvori Tiltalte boede til Leje og drev Beværtning, den 11 August f. A. delvis var nedbrændt, modtog Tiltalte samme Dag fra Lolland-Falsters og Langelands Kjøbstæders Brandforsikkringsselskab for rørlig Ejendom, i hvilket Selskab han siden den 1 Juni 1885 havde haft sine Ejendele forsikkrede for 4000 Kr., nemlig Indbo for 3400 Kr., en Vogn for 100 Kr. og et Varelager for 500 Kr., Meddelelse om, at Selskabets Kommissær for Saxkjøbing tillige med tvende Taxationsmænd Dagen efter vilde komme tilstede for at faa Størrelsen af den Tiltalte tilkommende Branderstatning bestemt. Da de nævnte Mænd den paafølgende Dag vare komne sammen med Tiltalte, blev der ikke foretaget nogen Vurdering af dennes fra Branden reddede Effekter, men en af Taxationsmændene spurgte blot Tiltalte, hvor stort et Tab han havde lidt ved Branden, hvortil Tiltalte svarede, at han ikke kunde sige det ganske bestemt, men at der vel var reddet for ca. 1000 Kr. Da dette Svar af Forsikkringsselskabets Repræsentanter blev op-

fattet som et Forlangende om 3000 Kr. i Erstatning, fjernede de sig med en Bemærkning om, at dette kunde de ikke indlade sig paa, og efter at have betydet Tiltalte, at han maatte indlevere en specificeret Opgivelse af, hvad han havde ejet før Branden. Samme Dags Eftermiddag indleverede Tiltalte saadan Opgivelse, hvori han havde ansat sit Indbo til ialt 3367 Kr., men Forhandlingerne om Branderstatningen bleve nu afbrudte, idet Tiltalte samme Aften blev anholdt og derefter i længere Tid sad arresteret som sigtet for at have paasat Ilden. Under Sagen er der vel fremkommet nogen Formodning for, at Tiltalte ved Ildens Udbrud kun har havt Indbo for ca. 900 Kr. mindre end af ham, som anført, opgivet, idet navnlig den af Forsikringssselskabets Taxationsmænd — 15 Dage efter Branden — foretagne Vurdering af Tiltaltes da tilstedeværende fra Branden reddede Effekter (fraset den ved Branden lidte Forringelse) udviser et Totalbeløb af 1932 Kr. 33 Øre og en af Tiltaltes Hustru affattet Fortegnelse og Værdiansættelse af, hvad der skal være brændt, et Totalbeløb af 528 Kr. 76 Øre, og Tiltalte har nu ogsaa under Forhørene erkjendt, at han ved at modtage Erstatning efter den af ham indgivne Specifikation vilde tjene ved Branden, forsaavidt som han i Stedet for gamle Ting vilde faa nye af større Værdi, men, ligesom han har fastholdt, at denne Fordel vilde bortfalde ved, at han blev standset i sin Forretning, og at han af denne Grund havde anset sig berettiget til at ansætte sine Effekter saa højt, som i Specifikationen sket, saaledes hidrører ogsaa en Del af den ovennævnte Forskjel af ca. 900 Kr. fra, at der efter Tiltaltes Fortegnelse er brændt eller bortkommet mere end efter den af hans Hustru affattede Opgivelse, uden at denne er oplyst at være rigtigere end Tiltaltes, og ved den alene efter Tiltaltes Begjæring indankede Underrettsdom er Tiltalte heller ikke antagen ved Indgivelsen af bemeldte Specifikation at have gjort sig skyldig i Svig. Hvad dernæst angaar Tiltaltes Forhold ved, som ovenanført, for Forsikringssselskabets Repræsentanter at opgive Værdien af det Reddede til kun ca. 1000 Kr., har Tiltalte — der iøvrigt har fastholdt, at han, uagtet han selv havde været med til at redde det Meste og Værdifuldeste af sit Indbo, ikke i det paagældende Øjeblik havde fuld Klarhed over, hvor meget der var gaaet tabt — vel erkjendt, at han ved at angive det Reddedes Værdi til ca. 1000 Kr. var sig bevidst, at der heri laa et Forlangende om ca. 3000 Kr. i Erstatning, og at dette Beløb var meget for højt; men da Tiltalte stadig har fastholdt, at han gik ud fra, at Erstatningen ikke vilde blive ham udbetalt alene efter hans Opgivende, men at der vilde blive forhandlet med ham om Beløbet, og at han under denne Forhandling vilde blive nødt til at slaa af paa sin Fordring, samt da Taxationsmændene strax ved at foretage Vurdering af det Reddede havde kunnet berigtige bemeldte Tiltaltes

Opgivende, findes der dog ikke, som ved Underrettsdommen sket, at være aldeles tilstrækkelig Grund til herfor at anse Tiltalte efter Straffelovens § 259. Efter det Anførte vil Tiltalte derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, og Underrettsdommen, hvorved Tiltalte er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, tiltrædes, vil herefter være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 206. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hjære Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 26 Februar 1887: Arrestanten Hjære Rasmussen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, saa og være pligtig at udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen og til Defensor, Prokurator Kramer, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Mai 1887: Underrettsdommen bør, forsaavidt angaar den idømte Straf og Aktionens Omkostninger, ved Magt at stande. I Erstatning til Gaardmand Mads Andersen Selgaard paa de Bestjaalnes Vegne betaler Tiltalte, Tjenestekarl Hjære Rasmussen, 18 Kr. og i Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Kaas, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellesmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, Tjenestekarl Hjære Rasmussen, for Tyveri anlagte i 1ste Instants inden Lunde-Skam Herreders Extraret paakjendte Sag, maa Tiltalte ved egen Tilstaaelse anses overbevist om at have, medens han tjente Gaardmand Mads Andersen Selgaard af Bladstrup, i November Maaned f. A. stjaalet 3 ugangbare Guldmønter fra et i hans Kammer, paa Gaarden beroende, aflaaet Hængeskab, som han opbrød. Guldmønterne, som tilhørte Tiltaltes Husbond og dennes Søkende, ere ikke komne tilstede, men maa efter det Oplyste antages at have havt en Værdi af 6 Kr. hver. Paa Grund heraf vil Tiltalte, der er født 12 November 1865 og ikke funden forhen straffet efter Dom, være at anse efter Straffelovens § 228, medens han ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 46, men da den ved Dommen bestemte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, vil Dommen forsaavidt kunne stadfæstes saavel som i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte. Derhos vil Tiltalte efter derom nedlagt Paastand have at betale 18 Kr. i Erstatning til Gaardmand Mads Andersen Selgaard paa de Bestjaalnes Vegne, ligesom han vil have at udrede i Salærer til de beskikkede Sagførere herfor Retten 15 Kr. til hver.

Nr. 194.

Advokat Klubien

contra

Hans Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 28 Februar 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Christensen af Oens Mark, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle

af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, med 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Busch, med 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Mai 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arbejdsmand Hans Christensen, der under denne Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han — der, som det maa antages, den 26 Januar d. A., da han vilde til Hovedgaarden Boller for at søge Arbejde sammesteds, var gaaet ind i Jens Jørgensens Enkes Gaard i Thyrsted for at spørge om Vej og kun i Gaarden havde truffet en ældre Kone, der opholdt sig i Dagligstuen, men som ikke kunde give ham den ønskede Oplysning — har, da han derpaa vilde forlade bemeldte Gaard og ved denne Lejlighed fik Øje paa en Kjørepidsk, der laa i den fra Forstuen til Gaardspladsen førende aabenstaaende Dør med Skaffet indenfor og Snærten udenfor Døren, ifølge en hos ham pludselig opstaaet Tanke tilvendt sig denne Pidsk og taget den med sig. Iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at han strax, da han kom hjem, fortred sin Gjærning, og at han, da hans Hustru, hvem han ved sin Hjemkomst fortalte, paa hvilken Maade han havde faaet Pidsken, opfordrede ham til ufortøvet at gaa til Thyrsted og levere den tilbage, ogsaa følte Trang til at efterkomme denne Opfordring, men at han dog skammede sig ved atter at indfinde

sig paa Gaarden i Thyrsted og angive sig selv som Tyv, hvorfor han beholdt Pidsken, som det, da han ikke selv havde Brug for den, havde været hans Hensigt ved Lejlighed at afhænde. Pidsken, der tilhørte ovennævnte Enkes Søn, Gaardbestyrer Martin Jensen af Thyrsted, er bragt tilstede under Sagen og, efterat være vurderet til 2 Kr., udleveret til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1860, og som med Undtagelse af, at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for en disciplinær Forseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 3 November.

Nr. 193.

Advokat Levinson

contra

Laurits Kristian Nielsen (Def. Klubieu),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Marts 1887: Arrestanten, Sagfører Laurits Kristian Nielsen, bør hensættes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Derhos bør han udrede alle af hans Anholdelse og Varetægtsarrest, Aktionen og Straffens Exekution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Førslev og til Defensor, Sagfører Therkildsen, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Mai 1887: Tiltalte Laurits Kristian Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for

Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 25 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes i den indankede Dom nævnte Brev af 19 August 1885 ikke kan anses at indeholde nogen under Straffelovens § 245 henhørende Trusel, og iøvrigt i det væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at de med Tiltaltes Arrest forbundne Omkostninger blive at udrede af det Offentlige, da der ikke findes at have været tilstrækkelig Føje til at anvende Varetægtsarrest paa Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Arrestomkostningerne udredes af det Offentlige. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Sagfører Laurits Kristian Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 245. Efter Sagens Oplysninger var Bestyrelsen for Sparekassen for Ribe og Omegn Tid efter anden bleven bekjendt med, at Kassens Kasserer, der tillige var Bogholder ved Kassen, havde gjort sig skyldig i store Misligheder og derved besveget Kassen for meget betydelige Beløb, men havde desuagtet, efter at have truffet Foranstaltninger til Dækning af Kassens Tab og indført en saadan Forretningsgang, at Kassereren formentes faktisk at være sat ud af Stand til at paaføre Kassen yderligere Tab, besluttet foreløbig at lade ham beholde sin Plads, idet den antog paa den Maade at have mest Udsigt til at skaffe Kassen Dækning, medens det dog — efter hvad Bestyrelsens Medlemmer under Sagen havde forklaret — var dens Hensigt, naar den ved en nærmere Undersøgelse af Kassens Bøger og Regnskaber havde faaet fuldkommen Oplysning om Størrelsen af de underslaaede Beløb, at gøre Sparekassenspektøren bekjendt med Forholdene. Under den saaledes truffne foreløbige Ordning tilskrev Tiltalte — der siden Slutningen

af Aaret 1883 havde været privat Fuldmægtig hos Sparekassens ovennævnte Kasserer, og som maa antages at have assisteret Sparekassens Bestyrelse ved Opdagelsen af Kassererens Misligheder, ligesom han efter Bestyrelsens Anmodning havde udarbejdet et Kassekontrolregnskab — under 14 Mai 1885 bemeldte Bestyrelse et Brev, hvori han efter en Række Beklagelser over den Stilling, han indtog, og Krænkelser, han formentede at have lidt i denne, udtalte, at det, grundet paa den ringe Paaskjønnelse, hans Virksomhed havde avlet, nu var hans Agt at fratræde sin hidtidige Stilling ved Sparekassen, saafremt Bestyrelsen ikke vilde udnævne ham til Bogholder ved Kassen med en for hans Arbejde anstændig Gage, om hvilken Udnævnelse der da maatte gjøres offentlig Bekjendtgjørelse, og hedder det derefter i Brevet: „Skulde Bestyrelsen ikke være villig hertil, skal jeg blot tilføje, at man da driver mig til og at jeg da uopholdelig vil drage Omsorg for at paakalde de Myndigheder, som vil kunne foretage en retslig og fuldstændig Undersøgelse af de mange og graverende Bedragerier og Falsknerier, der ere begaaede i Ribe Sparekasse i en Levealder, og give den Mand den Straf, han i saa mange Aar har været fortjent til. Jeg har Beviserne i Hænde, og de fornødne Expeditioner til Sagens Begyndelse ville snart være udfærdigede, og fra Ord til Handling er nu kun kort. Jeg kræver kun Ret og Retfærdighed. Bestyrelsens ærede Svar herpaa beder jeg mig meddelt inden førstkommande Lørdag Middag Kl. 12“. Paa dette Brev modtog han intet Svar, og han gjorde da den 16 Mai, samme Dag, den i Brevet ommeldte Frist udløb, skriftlig Anmeldelse til Sparekasseinspektøren om de af Sparekassens Kasserer begaaede Misligheder og anmodede Sparekasseinspektøren om at foranstalte dels denne suspenderet, dels en Undersøgelseskommission nedsat til at foretage en gennemgaaende Undersøgelse af alle de Regnskaber, han havde aflagt, dels kriminel Sag antagt imod ham, hvorhos han tilføjede, at han igaar havde underrettet Sparekassens Bestyrelse om denne sin Beslutning og at han troede, at samme fuldt ud var enig i at se Sagen heldigst begyndt og fortsat paa denne Maade. Tiltalte udtalte derhos i Brevet det Ønske, „at Sparekasseinspektøren vilde komme til Ribe, for at Personen kunde blive fjernet hurtigst muligt og lidt Ro indtræde, inden Terminsarbejdet begyndte“, men dersom dette ikke kunde ske, begjærede han Underretning om, hvad Sparekasseinspektøren da maatte foretage til Sagens Paabegyndelse, med Tilføjende, at han ellers saa sig nødsaget til at fremkomme med en Redegjørelse og Anmodning til Justitsministeriet. Brevet indeholdt derhos forskjellige Bemærkninger om, at Kassereren indtil for nogle Aar siden ved Middagsselskaber og alskens Selskabelighed havde forstaaet at inddrage de fleste af Sparekassebestyrelsens Medlemmer saaledes under sin Myndighed, at der aldrig var blevet foretaget noget

Eftersyn af Sparekassens Bøger og Regnskaber med det for Øje at se Noget, men højst et Eftersyn for en tom Forms Skyld, og at Bestyrelsen, der bestod af Medlemmer, hvoraf nogle særlig havde nydt Kassererens Traktement og Selskabelighed, da det i September Maaned 1878 opdagedes, at Kassereren havde en Kassemangel af ca. 50,000 Kr., lod sig nøje med, at han udstedte et Pantebrev for Beløbet med Pant i alle hans Ejendele, uagtet disse iforvejen vare pantsatte til Sparekassen for deres omtrentlige Værdi m. m. Efter de Forklaringer, som Medlemmerne af Sparekassens Bestyrelse under Sagen have afgivet, ansaa Bestyrelsen det for at være af stor Betydning for samme, at der ikke skete Anmeldelse om de af Kassereren begaaede Misligheder, idet der efter deres Mening ved hans Afskedigelse let kunde skabes en Uro og Ængstelse hos Publikum, som kunde blive uheldbringende for Sparekassen, og 2 af Bestyrelsens Medlemmer have udsagt, at Arrestantens Trusel om at gjøre Anmeldelse desangaaende, efter deres Opfattelse var særdeles egnet til, som de have udtrykt sig, „at tvinge Bestyrelsens Handlevillie“, hvortil det ene af Medlemmerne har føjet, at han for sit Vedkommende havde været betænkelig ved at ignorere Tiltaltes Brev af 14 Mai 1885, og at han mindes, at han har omtalt for et af de andre Medlemmer, om det ikke var bedst at gjøre Tiltalte et Tilbud for at undgaa den Skandale og de Ubehageligheder, som vilde flyde af, at han iværksatte sin Trusel. Efterat de ovennævnte Forklaringer under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør vare foreholdte Tiltalte, har denne imidlertid benægtet, at det ved den i hans Brev til Sparekassens Bestyrelse optagne Bemærkning om, at han eventuelt vilde gjøre Anmeldelse om Kassererens Misligheder til de i Brevet ommeldte Autoriteter, har været hans Hensigt at lægge et Pres paa Bestyrelsens Handlevillie eller at fremtvinge sin Ansættelse som Bogholder. Efter den af ham under det ommeldte Forhør afgivne Forklaring gjorde han sig i Virkeligheden ikke noget Haab om at opnaa saadan Ansættelse, men han — hvis Stilling ved Sparekassen efterhaanden blev ham mere og mere ubehagelig og pinlig, eftersom han fik mere og mere Arbejde paa Grund af, at Kassereren i Virkeligheden var fuldstændig ude af Stand til at røgte sin Post, medens Tiltalte mere og mere indsaa, at han ikke havde Udsigt til at opnaa nogen mere paaskjønnet og bedre lønnet Stilling ved Sparekassen end den, han allerede havde — ønskede at opnaa en Klaring af hele Forholdet, inden den sidste Haand skulde lægges paa Sparekassens Regnskab og Terminsforretningerne derefter udføres, idet han ikke vilde vedblive med sin yderlig anstrengte Virksomhed i Sparekassens Tjeneste, naar hans Stilling eller Forhold ikke blev bedre. Han ansaa det derhos for sin Pligt samtidig med, at han fratradte sin Stilling ved Sparekassen, at gjøre Offentligheden bekendt med Forholdene,

saaledes som de i Virkeligheden vare sammesteds — men efter hvad han under Forhøret har udsagt, beklagede han, at han, der, da han affattede Brevet, var i en noget irriteret Stemning, er kommen til at udtrykke sig paa en saadan Maade, at det har faaet Udseende af, at han vilde tvinge Bestyrelsen til at ansætte sig som Bogholder. Efter Omstændighederne findes der nu ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Tiltaltes ovennævnte Forklaring, og idet det herefter ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte har skrevet Brevet til Sparekassens Bestyrelse i nogen retsstridig Hensigt, vil der ikke derfor kunne idømmes ham nogen Straf. Endvidere sigtes Tiltalte for ved Trusler i et Brev til Kancelliraad Givskov i Ribe, der er Amanuensis hos Biskoppen sammesteds, ligesom han iøvrigt ogsaa er Medlem af Ribe Sparekassens Bestyrelse, at have overtraadt Straffelovens § 245. Det er i saa Henseende oplyst, at Ribe Stiftsøvrighed har givet en Mand Tilsagn om i December Termin 1884 at erholde et Laan af en af de Stiftelser, ved hvilken Kancelliraad Givskov er Kasserer, imod Pant i en ham tilhørende Ejendom, men forinden Laanets Udbetaling afgik Manden ved Døden, og Laanet kunde ikke udbetales hans Enke, forinden hun havde faaet berigtiget sin Adkomst til den Ejendom, som skulde pantsættes for Laanet, i hvilken Henseende det var nødvendigt at indhente en Erklæring fra hendes Søn, der opholdt sig i Amerika. Efter Tiltaltes Forklaring var Adkomsten imidlertid ved Juni Termin 1885 berigtiget, men Kancelliraad Givskov vedblev desuagtet at gjøre Vanskeligheder ved at udbetale Laanet, og da Tiltalte, der af Enken var antagen til at bringe Laanesagen i Orden, antog, at Kancelliraad Givskov gjorde dette for at chikanere Tiltalte, rettede han den 19 August 1885 en skriftlig Forespørgsel til ham, om Enken vilde kunne faa Laanet eller ikke, og i bekræftende Fald, til hvilken Tid Sagen vilde blive ordnet, idet han tilføjede, at han, dersom Givskov ikke inden den paafølgende Dags Aften gav ham paa Enkens Vegne fyldestgjørende Svar paa Spørgsmaalet, agtede at bringe Sagen ind for Stiftsøvrigheden, og Givskov maatte da — som det hedder i Brevet — selv tillægge sig Skylden, dersom der samtidig dermed maatte fremkomme forskellige andre Ting, som Tiltalte kun af gammel, venlig Følelse havde holdt hos sig selv, men som ingenlunde vilde bekomme Givskov vel, dersom Tiltalte gjorde Brug deraf. Under Forhørene har Tiltalte vægret sig ved at opgive, hvad det var for Ting Givskov vedkommende, han vilde have forebragt for Stiftsøvrigheden, men Kancelliraad Givskov har udsagt, at han for at undgaa Sagens Indbringelse for Stiftsøvrigheden har ordnet Laanesagen hurtigere, end han ellers vilde have gjort, og har i saa Henseende nærmere anbragt, at han vel stod paa fuldkommen ren Fod i Henseende til sine Forretninger og Andet, men at han dog nødvendig vilde have, at Tiltalte skulde henvende

sig til Stiftsøvrigheden, fordi han efter sin Formening i saa Fald vilde blive nødt til at henvende sig til Politiet, saavel angaaende det her omhandlede Brev som angaaende Tiltaltes ovenfor ommeldte Brev til Sparekassens Bestyrelse, hvoraf Givskov, som meldt, er Medlem. Der er imidlertid, efter hvad der foreligger, ingen Føje til at antage, at Tiltalte ved sin Henvendelse til Kancelliraad Givskov har tilsigtet at skaffe enten sig eller sin Mandantinde ulovlig Fordel, og da Straffelovens § 245 kun under denne Forudsætning kunde anses anvendelig paa hans Forhold, vil der allerede af den Grund ikke under denne Del af Sagen kunne idømmes ham nogen Straf. I Henhold til Foranstaaende vil Tiltalte, der er født i Aaret 1856 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 4 November.

Nr. 258.

Advokat Klubien

contra

Simon Julius Andreasen og **Johan Heinrich Friederich Wilkens** (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 14 Juni 1887: De Tiltalte, Mursvend Simon Julius Andreasen og Sømsmed Johan Heinrich Friederich Wilkens, bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Herfort, betale de Tiltalte, Mursvend Simon Julius Andreasen og Sømsmed Johan Heinrich Friederich Wilkens, En

for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Assmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, Mursvend Simon Julius Andreasen og Sømmed Johann Heinrich Friederich Wilkens for Tyveri, og ere ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviste at have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse. Efterat de Tiltalte den 28 September f. A., da den ved Odense beliggende, Proprietær Clausen tilhørende Gaard Rikkeminde afbrændte, vare gaaede ud til Brandstedet, hvor de paa Vejen bemærkede en Del af Gaardens vildfarende Dverghøns, yttrede Wilkens, som havde en lignende Høne i sit Hjem, Ønske om at komme i Besiddelse af en Hane, og, da en saadan just kom løbende ind mod Andreasen, tog denne efter Wilkens Opfordring Hanen, som han skjulte under sin Frakke. De forføjede sig herefter bort og traf Aftale om, at Andreasen skulde beholde den til den næste Morgen og da bringe den til Wilkens, idet det for dennes Hustru skulde gives Udseende af, at Andreasen havde kjøbt den paa Torvet. I Overensstemmelse hermed bragte Andreasen ogsaa den følgende Dag Hanen til Wilkens, som trakterede ham med Kaffe- og desuden senere i en Mellemsgning for Hanen har godtgjort ham 50 Øre. Hanen er vurderet til 2 Kr. For det de Tiltalte saaledes overbeviste Forhold maa det billiges, at de, som ere langt over kriminel Lavalder, og af hvilke Andreasen ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 9 April f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 er straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, medens Wilkens ikke findes tidligere dømt eller straffet, ved Underrettsdommen ere ansete efter Straffe-

lovens § 228 cfr. § 47, 1ste Mbr., og, da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for hver i 2 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Aktionens Omkostninger der ere paalagte de Tiltalte in solidum ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 219. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Jens Christian Andersen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 12 Marts 1887: Tiltalte, Husmand Jens Christian Andersen af Øster-Brønderslev Hede, Øster-Brønderslev Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Henrik Schmidt, og Defensor, Prokurator Winther, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Mai 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 34.

Fredagen den 4 November.

Nr. 219.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Christian Andersen (Def. Klubien).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Jens Christian Andersen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — som i en Del Aar har enten gaaet paa Dagleje eller haft fast Tjeneste paa en, Kreaturhandler Søren Christensen nu tilhørende Gaard i Stubdrup, dels hos bemeldte Søren Christensen dels hos den foregaaende Ejer, nuværende Aftægtsmand Jens Christian Pedersen — den 13,

15 og 18 Januar d. A., da han var paa Dagleje paa Gaarden, hvor der i de Dage blev tærsket Rug, har af den i Laden henliggende urensede Rug tilvendt sig første Gang ca. 1 Fdkr., anden Gang ligesaa meget og tredje Gang ca. 1 $\frac{1}{2}$ Fdkr. Den stjaalne Rug — hvis Værdi efter den under Sagen skete Ansættelse maa antages at have udgjort ialt ca. 65 Øre — bortbragte han i en til dette Øjemed medbragt Pose, som han efter sin Ankomst om Morgenen gjemte i Laden, hvor han senere i Løbet af Dagen fyldte og atter gjemte den og derpaa ved sin Bortgang om Aftenen hentede den, naar han efter Nadveren sammesteds hentede sin Frakke, som han, for at have et Paaskud til at gaa tilbage til Laden, lod hænge i denne. Den af Tiltalte den 18 Januar stjaalne Pose Rug blev af den paa Gaarden tjenende Avlskarl, som, da han havde fattet Mistanke til Tiltalte, havde passet denne op udenfor Laden, fratagen ham og er senere ligesom det den 15 Januar Stjaalne der blev forefundet paa Tiltaltes Bopæl, tilbageleveret Bestjaalne, hvorimod Tiltalte efter sin Forklaring har forbrugt den den 13 Januar stjaalne Rug. Paa samme Maade maa det anses godtgjort, at Tiltalte, medens han i forrige Aars Efteraar en kort Tid var Røgter paa Gaarden, en Aften sammesteds har tilvendt sig en Slump Byg-opfejning, som laa i Foderbaasen, og hvis Værdi ikke er nærmere oplyst, men maa forudsættes at have været ubetydelig, og som han har hjem i en dertil medbragt Pose og efter sin Forklaring gav til sine Høns, samt at han for et Par Aar siden, da han arbejdede paa den ommeldte Gaard, som dengang ejedes af ovennævnte Jens Christian Pedersen, har 6 à 7 forskellige Gange i Gaardens uflaasede Lade tilvendt sig Hakkelse, som han, naar han gik hjem om Aftenen, fyldte i en dertil medbragt Sæk og derpaa hjembragte og forbrugte, og at han ligeledes ved samme Tid har der paa Gaarden tilvendt sig 2 Tøjrepæle af Jern med tilhørende Reb. Den stjaalne Hakkelse maa antages at have havt en Værdi af ca. 1 Kr. 50 Øre, og Tøjrene en Værdi af ca. 2 Kr. Tøjrepælene ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Jens Christian Pedersen, men iøvrigt har saavel denne Bestjaalne som ovennævnte Søren Christensen frafaldet Krav paa Erstatning. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold maa det billiges, at han — der er født i 1848 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underretsdommen er ansat efter Straffelovens § 228, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.

Nr. 247. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Niels Christian Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 26 Mai 1887: Arrestanten, Smedesvend Niels Christian Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanten endvidere udrede alle af Aktionens og af Straffens Exekution lovlige flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og til Defensor, Overretssagfører Holst, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 August 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Alberti og Leth for Overretten betaler Arrestanten Niels Christian Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten Niels Christian Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101. Arrestanten, der den 28 April d. A. blev løsladt af Tvangsarbejdsanstalten ved Sækkjøbing, indfandt sig samme Dags Aften hos en Husmand i Sundby, hvor han gjorde Spektakler og viste Tegn til Voldsomhed. Der gik derfor Bud efter Sognefogden, og da denne kort Tid efter kom tilstede hos en anden nærboende Husmand, hvorefter Arrestanten imidlertid havde begivet sig, og formanede

Arrestanten til at være rolig, idet han legitimerede sig for ham ved at forevise sit Politiskilt, udskjældte Arrestanten efter flere Vidners beedigede Udsagn Sognefogden og yttrede, at han ikke brød sig om Politiet, som han kaldte Tyvepak og Kjeltringekram, hvorhos han tog en Foldekniv op af Lommen, oplukkede Bladet og gik med Kniven i Haanden imod Sognefogden, som dog nu i Forening med et af Vidnerne slog ham i Gulvet, hvorefter Arrestanten blev bunden og ført bort. Knivbladet, der var ca. 2 $\frac{1}{2}$ Tomme langt, var temmelig skarpt og noget spidst. Arrestanten har forklaret, at han ved anførte Lejlighed var saa beruset, at han ikke kan huske, hvad der passerede, og at han derfor hverken kan bekræfte eller modsige Vidneforklaringerne. Det er nu vel ogsaa oplyst, at han ommeldte Dag havde nydt endel Spiritus, men Vidnerne have forklaret, at han ikke var mere beruset, end at han vidste, hvad han sagde og gjorde. Arrestanten, der er født 17 Januar 1842, er tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 10 November 1863 efter Frd. af 11 April 1840 §§ 1 og 40 cfr. § 78 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Middelfart Kjøbstads Politiretsdom af 14 Mai 1867 efter Frd. af 10 December 1828 med lige Fængsel i 3 Dage, ved Præstø Kjøbstads Extraretsdom af 22 Juli 1875 efter Straffelovens § 203 samt Frd. af 10 December 1828 § 13 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Højesteretsdom af 7 Februar 1876 efter Straffelovens § 171 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Maribo Kjøbstads Extraretsdom af 3 Februar 1879 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Nykjøbing Kjøbstads Politiretsdom af 13 Marts 1879 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 5 Dage, ved Præstø Kjøbstads Politiretsdom af 21 August 1882 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Frd. 10 December 1828 §§ 3 og 5, cfr. § 13, ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 19 Februar 1884 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frd. 10 December 1828 § 10, cfr. § 13, med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Maribo Kjøbstads Politiretsdom af 26 Februar 1885 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Frd. af 10 December 1828 §§ 3 og 5 cfr. § 13 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. For sit ovenanførte, under nærværende Sag omhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, og da Straffen ved den indankede Dom passende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Aktionens Omkostninger rettelig ere paaagte Arrestanten, vil Dommen være at stadfæste

Nr. 68. Glassliber **F. A. Runge** (Asmussen)

contra

Portner **A. Jensen** (Ingen),

betr. Udsættelse af en Lejlighed.

Kjendelse af Kongens Foged i Kjøbenhavn af 27 August 1885: Thi blev for Komparenten paa Rekvisits Vegne under Forbehold af Enhvers lovlige Ret ankyndt, at Rekvisitus fra nu af er udsat af den af ham her beboede Lejlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Oktober 1886: Den indankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande, og bør Kontracitanten, Portner A. Jensen, for Hovedcitanten, Glassliber F. A. Runges Tiltale i denne Sag fri at være. I Kontrasagen bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale for Tiden fri at være. Omkostningerne i begge Sager ophæves. Der forelægges Overretssagfører A. Christensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranledige det af ham den 19 Juli d. A. fremlagte, paa stemplet Papir til Taxt 5 Øre skrevne Indlæg forsynet med fornødent Stempel.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten efter Højesteretsstævningens Udtagelse er afgaaet ved Døden og hans Enke, der som eneste Arving har overtaget Boet, indtraadt i Sagen i hans Sted, samt at alene det i foregaaende Instants anlagte Hovedsøgmaal, ikke Kontrasøgmaalet, efter den skete Indstævning og de for Højesteret nedlagte Paastande foreligger Højesteret til Prøvelse.

Selv om det ikke ved de fremkomne Oplysninger, deriblandt et efter Dommens Afsigelse optaget Thingsvidne, anses tilfulde oplyst, at det allerede, da det under Sagen omhandlede Lejeforhold blev indgaaet, var en Aftale eller Forudsætning fra begge Parters Side, at det skulde være Citanten tilladt at udleje de i Lejekontrakten nævnte to Kvistværelser til Andre, maa det i hvert Fald antages, at Indstævnte efter den Maade, hvorpaa han, som i Dommen nærmere anført, under Lejemaalet havde stillet sig til den i hele Lejetiden udøvede Fremleje af bemeldte Værelser, har været uberettiget til paa Grund af samme at lade den paaankede Udsættelsesforretning foretage. Men det samme findes ogsaa at maatte antages, forsaavidt Udsættelsens Lovlighed i Dommen er støttet paa den deri ommeldte Beboelse af det i selve Lejligheden værende Sovekammer, hvortil Citanten under sin Fraværelse havde

givet den Logerende i det ene Kvistværelse Tilladelse. Efter Citantens af et Vidnes Forklaring bestyrkede Fremstilling skete denne midlertidige Benyttelse af Sovekammeret med Indstævntes Samtykke og var begrundet i, at Kvistværelset imidlertid af Indstævnte skulde istandsættes, hvilket endnu ikke var sket, da Udsættelsen foregik; i hvert Tilfælde var Indstævnte efter det Oplyste bekendt med, at Sovekammeret benyttedes af den Logerende, uden at han førend Udsættelsesforretningens Foretagelse fremkom med nogen Begjæring om, at den Logerende skulde flytte ud af Kammeret, hvilken forudgaaende Begjæring saa meget mere kunde fordres, som Citanten i hvert Fald havde god Føje til at forudsætte, at Indstævnte intet kunde have at erindre imod en saadan midlertidig uvæsentlig Afgivelse fra det hidtil stiltiende tilladte Fremlejeforhold.

Ifølge det Anførte vil det paaankede Udsættelsesdekret være at ophæve, hvorhos der bliver at tillægge Citantens Enke Erstatning for det ved Udsættelsen forvoldte Tab, Tort og Kreditspilde, hvilken Erstatning, derunder for Afsavnet af Lejligheden i Tiden fra Udsættelsen indtil den 31 December 1885, for hvilket Tidsrum Lejen var betalt, dog ikke vil kunne sættes højere end til 400 Kroner.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Det paaankede Udsættelsesdekret bør være ophævet, og bør Indstævnte til Citantens Enke Ida Emilie Runge i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde betale 400 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, Glassliber F. A. Runge, hertil indanket til Annulation eller Ophævelse et af Kongens Foged den 27 August f. A. afsagt Dekret, hvorved Hovedcitanten efter Kontracitanten, Portner A. Jensens Rekvisition blev udsat af den af ham ifølge Lejekontrakt af 14 December 1883 beboede Lejlighed i Kontracitantens Ejendom Nr. 13 i Krusemyntegade, hvorhos Hovedcitanten har paastaet Kontracitanten tilpligtet at betale

ham i Erstatning for det ham ved Udsættelsen forvoldte Tab og den ham derved paaførte Tort og Kreditspilde 5000 Kr. eller et ved uvillige Mænds Skjøn nærmere bestemt Beløb. Kontracitanten har i Hovedsagen paastaaet, at det indankede Fogeddekret stadfæstes og at Kontracitanten pure frifindes, subsidiært at Erstatningsbeløbet ikke kommer til at overstige 50 Kr., hvorhos han har paastaaet sig Omkostningerne i Hovedsagen tillagt hos Modparten skadesløst eller dog med et klækkeligt Beløb. Han har derhos kontrasagsøgt Hovedcitanten til at betale kontant eller eventuelt ved Likvidation et Beløb af 100 Kr. 83 Øre, som skyldig Husleje for Tiden fra den 1 Januar d. A. til 20 April d. A. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 19 December f. A., til Betaling sker, og Kontrasagens Omkostninger skadesløst. I Kontrasagen har Hovedcitanten paastaaet sig frifunden med Tillæg af denne Sags Omkostninger skadesløst. Den passerede Udsættelse ses at være støttet paa, at Hovedcitanten imod Lejekontrakten, hvorefter Fremleje eller Fremlaan af det Lejede enten i dets Helhed eller enkelte Dele af samme ikke maa ske uden Ejerens skriftlige Tilladelse, har gjort Fremleje af enkelte Dele af den paagjældende Lejlighed, uden at Hovedcitanten — efter hvad der er in confesso — har erhvervet saadan skriftlig Tilladelse, og om det nu end efter de i Sagen afgivne Vidneforklaringer og tildels efter Kontracitantens egen Erkjendelse maa antages, at han har stillet sig saaledes til den ham velbekjendte i længere Tid stedfundne Fremleje af de til Lejligheden hørende tvende Kvistværrelser, at han i alt Fald ikke uden først forgjæves at have betydet Hovedcitanten, at han ikke længere vilde finde sig i denne Fremleje — hvad ikke er oplyst at være sket — kunde af den Grund rettelig fordrø ham udsat af Lejligheden, saa gjælder dette ikke, forsaavidt Hovedcitanten i nogen Tid, medens han selv var fraværende fra Lejligheden, har tilladt en Logerende, han havde paa det ene Kvistværrelse, at flytte ned i og bebo det i selve Lejligheden værende Sovekammer, idet det ikke mod Kontracitantens Benægtelse er godtgjort, at han udtrykkelig eller stiltiende skulde have indvilget i denne Fremleje (eller Fremlaan), Som Følge heraf har Kontracitanten været berettiget til at lade Hovedcitanten udsætte af Lejligheden, og den indankede Fogedkjendelse vil derfor være at stadfæste og Kontracitanten at frifinde for Hovedcitantens Tiltale. Hvad dernæst Kontrasagen angaar, da foreskriver Lejekontrakten vel, at Lejeren i Tilfælde af dens Misligholdelse er pligtig til paa Anfordring skadesløst at betale Lejen indtil den Flyttedag, hvortil lovlige Opsigelse kunde ske, in casu April Flyttedag d. A., men da det mod Hovedcitantens Benægtelse ikke er oplyst, at der er gaaet noget Paakrav af det kontra-paastævnte Beløb forud for Kontrasagens Indledning ved Klagen til Forligskommissionen, maa Sagen anses for tidlig anlagt, og

Hovedcitanten vil altsaa for Tiden være at frifinde i denne Sag. Omkostningerne i begge Sager ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører A. Christensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at foranledige det af ham den 19 Juli d. A. fremlagte, paa stemplet Papir til Taxt 5 Øre skrevne Indlæg forsynet med fornødent Stempel. Iøvrigt er det fornødne stemplede Papir under Sagen forbrugt.

Nr. 176. Højesteretssagfører Lunn

contra

1) Niels Christensen Alstrup, 2) Niels Skree Jensen,
3) Anders Christensen og 4) Christian Peder Jørgensen
(Def. Asmussen),

der tildales i Henhold til Straffelovens § 257.

Hammerum Herreds Politirets Dom af 29 Januar 1887: De Tiltalte, Niels Christensen Alstrup, Niels Skree Jensen, Anders Christensen og Christian Peder Jørgensen, bør straffes, den Førstnævnte med simpelt Fængsel i 10 Dage, Jensen og Christensen hver med simpelt Fængsel i 5 Dage og Jørgensen med en Statskassen tilfaldende Bøde stor 10 Kr. eller, om denne ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. I Erstatning til Anders Møller Andersen bør de Tiltalte udrede: Alstrup 51 Kr., Jensen 45 Kr., Christensen 40 Kr. og Jørgensen 6 Kr. Samtlige Tiltalte bør derhos Alle betale denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1887: De Tiltalte Niels Christensen Alstrup og Christian Peder Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 8 Dage og Sidstnævnte i 2 Dage. Iøvrigt bør Politiretsdommen i Henseende til de ikjendte Straffe saa og i Henseende til den idømte Erstatning ved Magt at stande. Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte hver med en Fjerdedel. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom der efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke findes tilstrækkelig Grund til at antage, at de Tiltalte under Spillet have indset, at Anders Møller Andersen var i en abnorm Tilstand, saaledes mangler der ogsaa iøvrigt Føje til at statuere, at de under Spillet med bemeldte Andersen have gjort sig skyldige i noget svingagtigt Forhold. De Tiltalte ville som Følge heraf være at frifinde, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Sagens Omkostninger paa den i Overrettsdommen fastsatte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christensen Alstrup, Niels Skree Jensen, Anders Christensen og Christian Peder Jørgensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være, dog at de hver med en Fjerdedel udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag ere Smaakjører Niels Christensen Alstrup, Gartner Anders Christensen, Snedkersvend Niels Skree Jensen og Skræddersvend Christian Peder Jørgensen ved en Politiret satte under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 257. Den 17 November f. A. om Formiddagen traf den tyveaarige Karl Anders Møller Andersen, der den 1 s. M. havde fratraadt sin hidtil havde Tjeneste og den 16de næsteften taget Ophold i Herning, paa et Værtshus sammesteds sammen med Tiltalte Christensen, hvem han opfordrede til at spille Kort med sig, og efter at Christensen havde faaet den ligeledes tilstedeværende Tiltalte Alstrup til at være tredie Mand, satte de sig til at spille Trekort, idet de begyndte med en Sats af 10 Ore for hvert Stik, men efterhaanden forhøjede Spillet til 1 Kr. for hvert Stik. De spillede i omtrent 3 Timer med det Resultat, at Andersen, der hele Tiden tabte, kom af med 40 à 50 Kr. til de Tiltalte, og i de nærmest følgende Dage spillede Andersen igjen Trekort paa ganske lignende Maade 2 Gange med de samme to Tiltalte og tre Gange med de Tiltalte Jensen og Jørgensen, den ene Gang paa Jensens Bopæl

og de andre Gange i det ovennævnte Værtshus, og tabte stadig til sine Medspillere saaledes, at han til Slutningen havde tabt ialt: til Alstrup henimod 140 Kr., til Christensen 98 Kr., til Jensen 70 Kr. og til Jørgensen 66 Kr., af hvilke Beløb han — der maa antages ved sin Ankomst til Herning at have været i Besiddelse af omtrent 60 Kr. og i Herning Sparekasse hævede 90 Kr. og saaledes kun havde været i Stand til at udbetale en Del af, hvad han efterhaanden tabte — blev skyldig til de Tiltalte henholdsvis 86 Kr., 58 Kr., 60 Kr. og 60 Kr. Af det Beløb af 60 Kr., som Andersen saaledes var kommen til at skyldte Tiltalte Jensen, afdrog han senere 25 Kr. ved at overlade Jensen en Bøsse, og bemeldte Tiltalte eftergav da Andersen Resten af sit Tilgodehavende. Andersen har udsagt, at han ikke havde bemærket, at de Tiltalte under Spillene havde brugt noget Fif eller spillet falsk, og vel har han tilføjet, at han ikke kunde tro det muligt, at han, der ikke var svirende og ellers nok forstaar at spille Trekort, kunde sidde i et saa afgjort Uheld, og at han derfor maatte antage, at de Tiltalte — som han har udtrykt sig — havde været enige om at spille efter, at han ene skulde tabe. Dette have de Tiltalte imidlertid benægtet, hvorimod de nærmere have forklaret, at Andersen, der stadig opfordrede dem til at spille og ikke kunde faa Spillet højt nok, spillede saa daarligt og uforsigtigt, at han nødvendigvis maatte tabe sine Penge, hvorhos Alstrup og Jensen have tilføjet, at Andersen holdt sine Kort saaledes, at de undertiden ikke kunde undgaa at se dem, hvilket Christensen dog ikke vil have bemærket, medens Jørgensens Forklaring herom gaar ud paa, at han vel ikke bemærkede, at Andersen just holdt sine Kort saaledes, at man var nødsaget til at se i dem, men at han holdt sine Kort som et Barn og — som Tiltalte har udtrykt sig — sad og pjattede med dem, saa at det ikke kunde være vanskeligt for de Medspillende at se i dem, ligesom ogsaa Tiltalte Alstrup, hvis Forklaring angaaende dette Punkt er afgivet under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, har udsagt, at Andersen, da Pengene slap op for ham, blev helt forunderlig og tede sig, som han var noget forstyrret, hvorfor Tiltalte fik den Tanke, at han ikke var rigtig klog, og Tiltalte Christensen har forklaret, at han gjorde et noget fjollet Indtryk, Tiltalte Jensen, at hans Optræden ikke gjorde Indtryk af, at han var et fornuftigt Menneske, samt Tiltalte Jørgensen, at han i det Hele optraadte som en sær Fyr, men efter hvad de Tiltalte — af hvilke Alstrup, Christensen og Jensen særlig have indrømmet, at Spillet, saaledes som det blev spillet af Andersen, i Grunden ikke kunde regnes for noget Spil — have erkjendt, fortsatte de desuagtet Spillet med ham. Foruden at samtlige Tiltalte — af hvilke Alstrup er født i Aaret 1856, Christensen i 1857, Jensen i 1859 og Jørgensen i 1858 — have været straffede med Bøder,

Tiltalte Alstrup for Gadeoptøjer, Tiltalte Christensen for Udelivelse fra Snekastning og for at have mødt for sildig til Session, Tiltalte Jensen for Gadeoptøjer og tvende Gange for Overtrædelse af Næringslovgivningen og Tiltalte Jørgensen for Gadeuorden, er Tiltalte Alstrup ved Højesteretsdom af 11 November 1884 anset efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. For det Forhold, hvori de Tiltalte efter deres ovennævnte Forklaringer, der ville være at lægge til Grund ved Sagens Afgjørelse, have gjort sig skyldige, ere de ved Politiretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 257 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til simpelt Fængsel i 5 Dage for hver især af de Tiltalte Christensen og Jensen, hvorimod de for de Tiltalte Alstrup og Jørgensen ved Politiretsdommen bestemte Straffe af henholdsvis simpelt Fængsel i 10 Dage og en Statskassen tilfældende Bøde af 10 Kr. eller i Mangel af dennes Betaling fuldt ud simpelt Fængsel i 2 Dage efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for den Første og i 2 Dage for den Sidste. Med den anførte Forandring i de for de Tiltalte Alstrup og Jørgensen bestemte Straffe vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Anders Møller Andersen billiges, saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Mandagen den 7 November.

Nr. 52. Bagermester **D. A. Johansen** (Ingen)
 contra
 Maskinfabrikant **O. S. Andersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 261.

Advokat Halkier

contra

Kristjan O. Thorgrimsson (Def. Lunn),

der tiltales for Dokumentfalsk, for i svigagtig Hensigt at have tilvendt sig Penge og for manglende Rede og Rigtighed for de ham som fhv. Kasserer for Reykjavik Kjøbstad betroede Pengemidler.

Reykjavik Kjøbstads Extrarets Dom af 4 April 1887: Tiltalte, forhenværende Kæmner Kristjan O. Thorgrimsson, bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage, og udrede alle af Sagen, derunder hans Fængsling, flydende Omkostninger. Forøvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes efter Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 13 Juni 1887: Tiltalte Kristjan O. Thorgrimsson bør udrede en Bøde af 80 — otti — Kroner til Landskassen, eller, hvis hele Bøden ikke er betalt inden den fastsatte Tid, hensættes i simpelt Fængsel i 24 Dage. Forøvrigt bør Extraretsdommen ved Magt at stande. Saa bør Tiltalte derhos udrede alle af Sagens Appel lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagførererne Gudl. Gudmundsson og Hannes Hafstein, 10 Kr. til hver. At efterkommes inden 8 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det efter de foreliggende mangelfulde Oplysninger maa have sit Forblivende ved den indankede Dom, forsaavidt Tiltalte er frifunden for Dokumentfalsk og bedragerisk Forhold med Hensyn til de i Dommen under Nr. 1 — 6 ommeldte Tilfælde, vil han derimod, som i Overretsdommen antaget, for den hos ham forefundne Kasseangel være at anse efter den islandske Straffelovs § 145, 1ste Stykke, jfr. § 136, 1ste Punktum. Straffen vil under Hensyn til, at Tiltalte efter en Bemærkning i Underretsdommen maa forudsættes at have dækket det manglende Beløb, være at bestemme til simpelt Fængsel i 3 Uger. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Kristjan O. Thorgrimsson bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Uger. Saa udreder han og Ak-

tionens Omkostninger, derunder de ved Lands-
overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Sala-
rium for Højesteret til Advokat Halkier og Høje-
steretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Efterat forskellige Personer ved sidste Aarskifte havde skriftlig anklaget Tiltalte, Kristjan O. Thorgrimsson, for, medens han var Kasserer (Kæmner) for Reykjavik Kjøbstad, at have tilvendt sig en Del af Kjøbstadens Pengemidler, som han skulde udbetale til Klagerne, paa den Maade, at han havde skrevet falske Kvitteringer for Pengeudbetalinger til dem, uden at have betalt dem Pengene, og efter at offentlig Undersøgelse i Anledning af disse Klage-
maal var blevet iværksat, beordrede Amtet den 24 Januar sidstl. Justitssag anlagt mod Tiltalte „i Anledning af denne Under-
søgelse“, og blev derpaa Justitssag anlagt mod ham for Dokument-
falsk, for i svigagtig Hensigt at have tilvendt sig Penge og for manglende Rede og Rigtighed for de ham som forhenværende Kasserer for Reykjavik Kjøbstad betroede Pengemidler. Denne Sag blev paadømt i Reykjavik Kjøbstads Extraret den 4 April sidstl. saaledes, at Tiltalte dømtes efter § 136 i den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869 for Kassemangel og for ikke at have gjort Rede og Rigtighed for offentlige Midler, til simpelt Fængsel i 14 Dage samt til at udrede alle Procesomkostninger, derunder de af hans Varetægtsfængsel flydende Omkostninger, men for-
øvrigt frifandtes han for Aktors Tiltale i Sagen. Denne Dom er blevet indanket for Landoverretten baade fra Domfældtes og det Offentliges Side. Tiltalte beskyldes for, det sidste Aar, som han var Kæmner i Reykjavik Kjøbstad, hvilken Bestilling han fratraadte ved Maanedsskiftet Oktober—November 1886, at have begaaet følgende Lovbrud:

- 1) anført som udbetalt af Fattiggassen 56 Kr. som Underholdspenge for Fattiglem Kristjan Kristjansson, og urigtigen skrevet Kvitteringer for dette Beløb, dels under nævnte Fattiglems Navn, dels under Sigurdur Jónssons Navn, men de have Begge nægtet at have modtaget dette Beløb eller nogen Del af samme eller at have givet nogen anden Person Tilladelse til at kvittere for samme.
- 2) anført som udbetalt af Fattiggassen den 16 Oktober f. A. 10 Kr. til Fattiglem Halldóra Arnadatter, uden Hjemmel skrevet Kvittering for Beløbet og hendes Navn under, men hun har nægtet at have modtaget Pengene eller givet

nogen Person Tilladelse til at hæve dem og kvittere for dem i sit Navn.

- 3) anført som udbetalt af Fattiggassen 6 Kr. til Fattiglem Gudbjörg Oddsdatter, og skrevet Kvittering for Beløbet i hendes Navn, uden at hun har modtaget Pengene eller hendes Husbond, til hvem Underholdspengene shulde betales, eller at de have givet nogen Anden Tilladelse til at kvittere for Beløbet.
- 4) endvidere anført som udbetalt til Gudjon Einarsson Underholdspenge for Simonia Ingimagnsdatter til Beløb 16 Kr. 64 Øre, og skrevet en Kvittering for dette Beløb under Gudjons Navn, uden at bemeldte Gudjon har modtaget Pengene eller givet nogen Anden Tilladelse til at kvittere for samme i hans Navn
- 5) Ligeledes anført som udbetalt 36 Kr., Underholdspenge til Kristin Gudmundsdatter, og under hendes Navn skrevet Kvittering for Beløbet, uden at hun har modtaget Pengene eller tilladt nogen anden Person at kvittere for dem paa sine (Kristins) Vegne.
- 6) Ligeledes anført som udbetalt til Einar Eiriksson paa Thveråkot 26 Kr. 67 Øre som Underholdspenge for Fri-mann Sigurdsson, og fremlagt en Kvittering under Einars Navn for Beløbet, uden at Einar har modtaget disse Penge, tilladt nogen Anden at hæve dem, eller kvitteret for dem selv eller tilladt nogen Anden at gjøre det. Angaaende dette Klagepunkt er intet Andet fremkommet i Sagen mod Tiltalte end Einars skriftige Erklæring, som ikke er blevet bekræftet for Retten.
- 7) beskyldes Tiltalte for 2 Gange at have ført Reykjaviks Havnekasse til Udgift det samme Beløb, Kr. 1360,35, nemlig baade i Aaret 1885 og 1886, og at han har gjort dette i svigagtig Hensigt for at skjule den Kasse-mangel, hvori han var kommen.

Angaaende de ovenfor omhandlede Udbetalinger af Fattiggassen i Reykjavik (Nr. 1—6), har Tiltalte stadig forklaret, at han faktisk har udbetalt alle de Pengebeløb, hvorpaa Kvitteringerne lyde, enten til Vedkommende selv eller en Anden, som de have sendt paa deres Vegne; at han har betalt Vedkommendes Sendebud uden at fordre, at de fremviste en lovformelig Fuldmagt, og saafremt Modtagerne ikke havde kunnet skrive, havde han skrevet Kvitteringerne for dem og deres Navne under, og erklærer han, at dette gennem et langt Tidsrum har været Kæmnernes Skik. Paa den anden Side har Tiltalte tydelig og bestemt benægtet, at han har skrevet nogen Kvittering uden vedkommende Modtagers Tilladelse eller uden at have udbetalt de Penge, paa hvilke Kvitteringen lød, eller i den Hensigt at tilvende sig Penge af Bykassen eller af Trængendes Underholdspenge. Ligeoverfor

denne Tiltaltes bestemte Benægtelse er det ikke bevist, at han, ved at skrive ovennævnte Kvitteringer og føre Bykassen deres Beløb til Udgift, har gjort sig skyldig i Dokumentfalsk og bedragerisk Forhold, der hører ind under Straffelovens Bestemmelser; thi paa den anden Side staar kun selve Klagernes (Anklagernes) Forklaringer eller Udsagn, som ovenfor er fremhævet. Forsaavidt angaar det sidste Anklagepunkt (Nr. 7), saa har Tiltalte tilstaaet, at han 2 Gange har ført Havnekassens foreløbige Laan til Bykassen, til Beløb Kr. 1360.35, til Udgift i Havnekassens Kassebog, nemlig baade for Aaret 1885 og paany i sidstafvigte Aar, da han afleverede Bestillingen som Byens Kasserer (Kæmner), men det kan ikke mod hans Benægtelse statueres, at han har gjort det i bedragerisk Hensigt eller for at skjule Kasseangel, og det havde ogsaa maattet staa klart for Tiltalte, at denne dobbelte Tilførsel ikke længe kunde forblive skjult og desaaarsag heller ikke længe kunde skjule Kasseangelen; Tiltaltes Forklaring om, at det er sket af Vanvare, kan derfor ikke forkastes. Men paa den anden Side er det bevist, at Tiltalte, dengang han afleverede Kassererbestillingen, havde Kasseangel, der udgjorde nysnævnte Beløb, og kan han ikke undgaa Straffeansvar derfor, hvorhos det fremhæves, at hverken Amtets Aktionsordre, saaledes som den er stilet, eller Slutningsbestemmelsen i Straffelovens § 136 ere til Hinder derfor. Den Straf, som Tiltalte har forskyldt for denne sin Overtrædelse, findes i Henhold til Straffelovens § 145, cfr. § 136 passende at kunne bestemmes til 80 Kr. Mulkt til Landskassen eller 24 Dages simpelt Fængsel, hvis ikke Bøden fuldt ud er betalt inden den fastsatte Tid. Med denne Forandring i Straffen vil den indankede Dom, hvorunder dens Bestemmelse om Procesomkostninger, saaledes være at stadfæste. Tiltalte bør udrede alle af Sagens Appel lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, der fastsættes 10 Kr. til hver især. Sagens Behandling for Underretten har været forsvarlig. Det kan ikke bifaldes, at den befalede Aktor for Overretten først procederede Sagens Formalitet særlig, uden jævnsides dermed at procedere Realiteten, hvilket foraarsagede unødvendigt Ophold af Sagen, men der findes dog ikke tilstrækkelig Grund til derfor at paalægge ham Ansvar. Forøvrigt har Sagens Behandling for Overretten været lovlig.

Tirsdagen den 8 November.

Nr. 265. Højesteretssagfører Lunn
contra
Andreas Jepsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Juli 1887: Arrestanten Andreas Jepsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salærer til Anklageren, Prokurator Seidelin, og Forsvareren, Sagfører Sørensen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 Januar 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 85.

Torsdagen den 8 November.

Nr. 265.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Andreas Jepsen (Def. Bagger).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Andreas Jepsen for Tyveri og Bétleri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 8 Juli d. A. henimod Aften har været inde og betlet flere Steder paa Agtrupvej i Kolding, samt at han, da han i dette Øjemed var gaaet ind i Snedker Gudsø's Bolig sammesteds, hvis Indgangsdør maa antages ikke at have været aflaaaset, og han Ingen traf tilstede i Lejligheden, har tilvendt sig et Lommeuhr og 2 Lommetørklæder, hvilke Gjenstande han efter sin Forklaring antager have helliget paa et Bord eller en Kommode i en af Stuerne. De stjaalne Gjenstande, af hvilke Tiltalte samme Aften bortbyttede Lommeuhret imod en Pibe og 2 Kr., ere bragte tilstede under Sagen og, efterat være vurderede til ialt 8 Kr. 50 Øre, udleverede Snedker Gudsø, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Tiltalte, der er født i Aaret 1854, har tidligere 5 Gange været straffet for Tyveri heri Landet, nemlig ifølge Løve Herreds Extraretsdom af 24 Juli 1877 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Kolding Herreds Extraretsdom af 8 November 1884 efter § 230 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Kolding Kjøbstads Extraretsdomme af 3 Juni 1885 og 30 Januar 1886 henholdsvis efter § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter § 232 med samme Art af Straf-

arbejde i 1 Aar — hvilken sidste Straf dog ved et kongeligt Reskript af 18 Februar f. A. blev forandret til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage — samt ifølge Vejle Kjøbstads Extraretsdom af 13 Juli f. A. ligeledes efter § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han endvidere gjentagne Gange har været straffet for Betleri, senest ifølge Skads Herreds Politiretsdom af 10 Mai d. A., efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage. Tiltalte vil saaledes nu være at anse dels for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, dels for Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 201. Højesteretssagfører Lunn

contra

1) Hans Jørgen Niels Andersen og 2) Rasmus Peder Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Skovtyveri.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 10 Februar 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Christian Nielsen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; de Tiltalte, Arbejdsmand Hans Jørgen Niels Andersen og Maler Rasmus Peder Olsen, bør hensættes henholdsvis i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Endvidere vil Erstatning til Konferentsraad Tesdorff være at udrede: af Tiltalte Hans Christian Nielsen med 1 Kr. 50 Øre og af de Tiltalte Hans Jørgen Niels Andersen og Rasmus Olsen, in solidum, med 2 Kr. 25 Øre. Endelig ville samtlige 3 Tiltalte in solidum have at betale Omkostningerne ved Aktionen, deriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, og til Defensor, Overretssagfører Andresen, 15 Kr. til hver, medens Omkostningerne ved Arrøst og Straffens Exekution blive at udrede af hver Tiltalt især for sit Vedkommende. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Mai 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Christian Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen i Henseende til de idømte Straffe ved Magt at stande. I Erstatning til Konferentsraad Tesdorpf betaler Tiltalte Nielsen 1 Kr. 50 Øre og Tiltalte Arbejdsmand Hans Jørgen Niels Andersen 1 Kr. samt in solidum med Tiltalte, Maler Rasmus Peder Olsen 1 Kr. 25 Øre. Af Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Kaas og Juel for Overretten 15 Kr. til hver, betaler Tiltalte Nielsen en Trediedel og Tiltalte Andersen to Trediedele, dog at Tiltalte Olsen in solidum med ham heraf udreder Halvdelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det af Tiltalte Andersen udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold med at tilegne sig 2 til Forauktionering henlagte Lægter maa henføres under Straffelovens § 228, findes derimod hans og Tiltalte Olsens Tilegnelse af et omblæst Asketræ og en nedblæst Bøgegren at kunne henføres under Straffelovens § 235. Straffen bliver for Andersen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Olsen til simpelt Fængsel i 4 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen for disse Tiltaltes Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jørgen Niels Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage, Rasmus Peder Olsen i simpelt Fængsel i fire Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Højesteretsagførererne Lunn og Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af Tiltalte Andersen, dog at Tiltalte Olsen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede, imod de Tiltalte, Arbejdsmændene Hans Christian Nielsen og Hans Jørgen Niels Andersen samt Maler Rasmus Peder Olsen, for Skovtvyveri anlagte Sag er det ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser bevist, at de i Januar d. A. i den Konferentsraad Tesdorff tilhørende Raunstrup Skov have stjaalet, Tiltalte Nielsen i to forskjellige Gange 2 Lægter og 2 Humlestænger, af Værdi ialt 1 Kr. 50 Øre, og Tiltalte Andersen 2 til ialt 1 Kr. vurderede Lægter samt i Forening med Tiltalte Olsen et Asketræ og en Bøgegren, tilsammen af Værdi 1 Kr. 25 Øre. Af de Tiltalte er Andersen født 20 September 1837 og ved Nykjøbing Herreds Extraretsdom af 25 Februar 1870 anset efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 234 og 54 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Olsen er født den 12 Februar 1820 og ved denne Rets Dom af 20 Mai 1884 anset efter Straffelovens § 100 jfr. § 46 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henhold til det Anførte maa det billiges, at de ved den indankede Dom ere ansete, Tiltalte Nielsen efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og Tiltalte Andersen i Medfør af samme Lovs § 61, 2det Led, efter dens § 228, hvorhos Tiltalte Olsen vil være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. 23. Straffen for Tiltalte Nielsen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og i Overensstemmelse hermed bliver Underrettsdommen, der har bestemt hans Straf til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, at forandre, medens den, da de for Tiltalte Andersen og Olsen valgte Straffe, henholdsvis Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, efter Omstændighederne findes passende, forsaavidt vil være at stadfæste. I Erstatning til Skovejeren ville de Tiltalte have at udrede, Nielsen 1 Kr. 50 Øre og Andersen 1 Kr. samt in solidum med Olsen 1 Kr. 25 Øre.

Nr. 166.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Anders Jacob (eller Jacobsen) Jensen (Def. Shaw),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 27 September 1886: Arbejdsmand Anders Jacob Jensen bør for Aktors Til-

tale i denne Sag fri at være, dog at han udreder de af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Holsøe, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Jensen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 April 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Anders Jacob (eller Jacobsen) Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Erstatning til Gjæstgiver Jens Peter Petersen betale 50 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Jacobsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Arbejdsmand Anders Jacob (eller Jacobsen) Jensen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse anlagte Sag er det ved de afhørte Vidners Forklaringer godtgjort, at Tiltalte den 27 Februar f. A. gjorde Ufred i Gjæstgiver Jens Peter Petersens Beværtningslokale i Helsingør, hvorfor Værten satte ham ud af Lokalet, hvis ene imod Gangen vendende Dør aflaaedes, medens den anden lukkedes indvendig fra med en Krog. Da Tiltalte buldrede paa sidstnævnte Dør, tog en af Gjæsterne Krogen af, og Tiltalte kom atter ind i Lokalet, hvor Petersen gik imod ham

og efter sin Forklaring opfordrede ham til godvillig at gaa sin Vej. Da Tiltalte ikke gjorde dette, førte Petersen ham hen til Døren for paany at sætte ham ud, men Tiltalte klamrede sig til Dørkarmen og strittede imod, og da nogle af Gjæsterne tvang ham til at slippe Karmen, tumlede han og Petersen ud i Gangen, hvor Petersen segnede om med et Udraab om, at Tiltalte havde sparket hans Ben over. Petersen har under Forhøret bestemt fastholdt, at Tiltalte sparkede ham paa det venstre Skinneben, men ifølge de lokale Forholds Beskaffenhed have de andre Vidner ikke kunnet iagttage Noget herom. Det viste sig, at Petersens ommeldte Skinneben var brækket lige under Knæledet, og omtrent paa Midten. I den første Tid derefter led han, efter sin Forklaring, meget af Feber og Smertes, og han maatte holde Sengen indtil Begyndelsen af Juni Maaned, da han begyndte at kunne bevæge sig en Smule ved Hjælp af en Krykke. Ifølge en efter Overrettens Foranstaltning indhentet Lægeerklæring af 31 Januar d. A. findes der paa det beskadigede Skinneben (der tidligere har været brækket i nederste Trediedel) en betydelig Deformitet i øverste Halvdel, ligesom ogsaa af Knæledet, hvilket sidste er meget svagt, med stærkt indskrænket Bevægelighed, hvorfor Gangen er meget besværlig og usikker. Han maa af og til holde Sengen paa kortere eller længere Tid, og har ofte stærke Smertes i Benet. Om dette end muligvis med Tiden kan blive noget mere funktionsdygtigt, er der dog ingen Sandsynlighed for, at han nogensinde kan gjenvinde den fulde Brug deraf. Tiltalte, der ifølge Vidnernes Forklaringer ved den omhandlede Lejlighed var noget beruset, men ikke i en saadan Grad, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, har erkjendt, at han satte sig til Modværg mod Petersen og tog fat paa denne, hvorved Tiltalte kom til at vride ham, saa at han faldt, men Tiltalte nægter at have sparket Petersen, i alt Fald forsætlig. Da det imidlertid maa anses godtgjort, at hans uberettigede voldelige Modstand umiddelbart bevirkede, at Petersen faldt omkuld, og at den ommeldte Legemsbeskadigelse er tilføjet Petersen, enten ved dette Fald, eller ved et Spark af Tiltalte, vil denne, der er født den 11 Oktober 1854, ved 18de Bataillons Krigsretsdøm af 19 November 1875 anset for Tyveri og Forsøg herpaa med Nedsættelse i de Meniges anden Klasse og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Helsingør Kjøbstads Extraretsdøm af 17 Mai 1884 efter Straffelovens § 100 jfr. § 98, 2det Stykke, og efter Lov af 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., nu være at anse efter samme Lovs § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han efter den Skadelighets Paastand vil have at erstatte denne Udgifterne ved hans Behandling paa et Hospital med 50 Kr. I Overensstemmelse

hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale, være at forandre.

Onsdagen den 9 November.

Nr. 200. Advokat Hindenburg

contra

Tufve Erlandsson og Hustru **Karne Nilsdotter**
(Def. Shaw),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri eller Meddelagtighed i Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 18 Mai 1887: De Tiltalte, Husmand Tufve Erlandsson af Rø og Hustru Karne Nilsdotter, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Dage. Saa bør de Tiltalte ogsaa En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Lund, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Tufve Erlandsson begaaede, i den indankede Dom omhandlede Tyveri vil han være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, og hans Straf findes ved Dommen passende fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

For Karne Nilsdotters Vedkommende foreligger Sagen efter den skete Indstævning alene Højesteret til Paakjendelse, forsaavidt hun er sigtet for Delagtighed i det af hendes Mand begaaede Tyveri. Medens nu hendes Forhold ved i det i Dommen ommeldte Øjemed at opbrænde en Del af de stjaalne Brædder ikke kan betragtes som Hæleri, findes der derimod at maatte paalægges hende Ansvar for hendes Benyttelse af det ene af Brædderne, men efter Gjenstandens Beskaffenhed og ringe Værdi i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder bliver Straffen

at bestemme efter Straffelovens § 235, jfr. § 55, til simpelt Fængsel i 2 Dage.

Ved Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger vil det kunne have sit Forblivende.

Thi kjendes for Ret:

Karne Nilsdotter bør hensættes i simpelt Fængsel i to Dage. Iøvrigt bør Herredsthingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales ifølge Bornholms Amts Ordre af 23 f. M. Husmand Tufve Erlandsson af Rø for Tyveri og hans Hustru Karne Nilsdotter for samme Forbrydelse eller Meddelagtighed deri. Ved Tiltalte Tufve Erlandssons egen Tilstaaelse, der ikke staar i Strid med de under Sagen iøvrigt foreliggende Oplysninger, er det godtgjort, at han en Dag i Begyndelsen af November Maaned f. A. fra nogle ved Rø Kirke henliggende Byggematerialier, som tilhøre M. P. Bidstrups Bygningsforretning i Renne, har stjaalet 3 Stykker 6 Alen lange Brædder, ca. 1½ Skp. læsket Kalk og noget Grus, efter Tiltaltes Opgivende henved et Par Skjæpper. Tiltalte har foregivet, at det var en hos ham logerende Svensker ved Navn Moqvist, som før Undersøgelsen i nærværende Sag paabegyndtes, var bleven hjemsendt til Sverrig, der foreslog ham at begaa det omhandlede Tyveri, og at Tiltalte gik ind derpaa. Om Tyveriets Udførelse har han forklaret Følgende: Efter at han og Moqvist den paagjældende Dag vare staaede op Kl. mellem 2½ og 3 om Morgenen, begav Moqvist sig hen til de omhandlede Byggematerialier, hvor han først tog de nævnte Brædder, som han bragte hjem til Tiltaltes Hus, hvor Tiltalte modtog dem og bar dem op paa Husets Loft. Moqvist fik derefter af Tiltalte leveret en Kobberkjedel, som han bragte hen til Kirken, hvor han fyldte den med Kalk. Moqvist bar Kjedlen med Kalken et Stykke af Vejen hjemefter, indtil Tiltalte mødte ham, hvorpaa de i Forening bar Kjedlen til Tiltaltes Hus. Efterat dette var besørget, fik Moqvist af Tiltalte leveret en Sæk, hvori han hentede Gruset uden nogen Assistance

fra Tiltaltes Side. Kalken og Gruset har Tiltalte anvendt til Reparationer paa sit Hus. De stjaalne Brædder ere anvendte paa forskjellige Maader i Tiltaltes Hus. Tiltalte har ansat Brædderne til en Værdi af 1 Kr. 50 Øre og Kalken til 75 Øre, og disse Værdiansættelser have Ejerne, som have frafaldet Erstatning og som have erklæret, at de anse det stjaalne Grus for at være uden Værdi, fundet passende. Medtiltalte Karne Nilsdotter, som har forklaret, at hun ikke har deltaget i Udøvelsen af det ovenomhandlede Tyveri, og at hun ikke var vidende om det, førend det var begaaet, har tilstaaet, at hun, efterat hun var kommen til Kundskab om, at de nævnte Gjenstande vare stjaalne, har benyttet et af de stjaalne Brædder til Hylder, og at hun senere dels efter Aftale med Manden og dels paa egen Haand har opbrændt Brædderne, for at Politiet ikke skulde finde dem, og for at hun og Manden mulig derved kunde unddrage sig for Straf. Tiltalte Karne Nilsdotter har endvidere under det optagne Forhør tilstaaet, at hun i Oktober Maaned f. A. har tilvendt sig tvende Stykker Træ, tilhørende Fisker Oluf Kjeldstrøm, som da boede tilleje i hendes Mands Hus, samt at hun har brugt disse Stykker Træ til Brændsel. Om Grunden til, at hun gjorde dette, har hun forklaret, at hun den paa-gjældende Dag trængte til Brændsel, men ikke kunde komme ud for at skaffe sig saadant paa Grund af, at hun havde paataget sig at passe Kjeldstrøms Barn under Forældrenes Frærværelse og hun ikke kunde gaa bort fra Barnet. Tiltalte har endvidere udsagt, at hun, da Kjeldstrøms Hustru var kommen hjem, strax fortalte denne, at hun havde taget Træstykkerne, samt at hun, da Kjeldstrøms Hustru ved denne Lejlighed tilbød hende Betaling for Pasning af Barnet, erklærede, at hun ikke vilde have nogen Betaling derfor, da hun havde taget de omhandlede Træstykker. Denne Forklaring stemmer vel ikke med den af Kjeldstrøms Hustru angaaende dette Punkt afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte først, efterat Kjeldstrøms Hustru havde talt til hende om, at Træstykkerne vare blevne borte, fortalte, at hun havde taget dem og brændt dem, og at Tiltalte da tilbød at erlægge Betaling for dem; men efter hvad der foreligger, skjønnes dog Tiltaltes Tilegnelse af bemeldte Træstykker ikke at kunne tilregnes hende som Tyveri, idet hun ikke ved samme kan antages at have villet søge ulovlig Berigelse paa Ejerenes Bekostning. Tiltalte vil derfor ikke være at anse med Straf for hendes Tilegnelse af nævnte Træstykker, og det bliver som Følge heraf heller ikke at afgjøre under nærværende Sag, om der kan tilkomme Fisker Oluf Kjeldstrøm nogen Erstatning hos Tiltalte for Træstykkerne. For de af dem forevode Forbrydelser ville de Tiltalte, som ikke ere fundne tidligere tiltalte eller straffede, og af hvilke Tufve Erlandsson er født i Mellby i Sverrig den 21 Mai 1832 og Karne Nilsdotter er født i Borreby i Sverrig den

15 Februar 1855, være at anse, Tufve Erlandsson efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 47 og 54, og Karne Nilsdotter efter samme Lovs § 238, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes for Førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Sidstnævnte til lige Fængsel i 3 Dage.

Nr. 59. Sagfører **Kjørboe** som Befuldmægtiget for **Maren Rasmussen**, nu gift **Mortensen** og hendes Mand, **Anders Mortensen** af Utah (Hindenburg)

contra

Gaardmand **Niels Rasmussen** (Iugen),

betr. Raadighed over en Obligation.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 8 Januar 1885: Indstævnte, Gaardmand Niels Rasmussen af Bellinge, bør for Citanten, Sagfører Kjørboes som Befuldmægtiget for Maren Rasmussen, nu gift Mortensen og hendes Mand Anders Mortensen af Utah i Amerika, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Februar 1886: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Det er under Sagen givet, at den i den indankede Dom omhandlede Obligation paa 2000 Kroner uanset den til Indstævnte udfærdigede Transport skulde være Maren Mortensens Ejendom, hvilket ikke blot er indrømmet af Indstævnte, men ogsaa efter de forøvrigt foreliggende Oplysninger maatte have Formodningen for sig. Det maatte herefter nærmest paahvile Indstævnte at bevise, at hendes Raadighed over Kapitalen ifølge deres Faders Bestemmelse skulde være saaledes indskrænket, som Indstævnte — hvis Fremstilling herom forøvrigt under Sagens Drift er bleven modificeret — har villet gjøre gjældende. Til Støtte herfor har han imidlertid alene kunnet paaberaabe sig den ovennævnte Transport; men

medens det vel af denne kan udledes, at Maren Mortensen paa Grund af den Rentenydelse, Faderen deri havde forbeholdt sig, ikke i dennes levende Live kunde blive raadig over Obligationen, er der intet særligt i Transporten, som tyder paa, at det har været Mening, at hun ogsaa efter hans Død skulde vedblive at mangle Raadighed over Obligationen eller dens paalydende Kapital; dette kan, naar det først er givet, at det ikke var Meningen med Transporten, at Obligationen skulde tilhøre Indstævnte, og der derhos henses til, hvorledes det er gaaet til med dette Dokuments Affattelse, ikke med Føje begrundes paa, at Meddelelsen af den Fuldmagt, som det utvivlsomt var Hensigten at give Indstævnte, er bleven udtrykt ved, at Obligationen skulde tilhøre denne som hans lovlige Ejendom. Paa den anden Side vidner det mod Indstævntes Fremstilling, at der i den efter Indstævntes egen Foranstaltning til Maren Mortensen udstedte Obligation af 6 Januar 1883 for 534 Kroner af de omhandlede 2000 Kroner alene er givet Indstævnte Bemyndigelse til at kvittere for Kapital, Afdrag og Rente, hvilket er motiveret ved, at Kreditorix opholder sig i Amerika, uden at noget i den tyder paa, at Indstævntes Stilling skulde være en anden end en simpel Fuldmægtigs, hvorom der efter det Oplyste heller ikke ved Obligationens Affattelse var Tale mellem ham og Koncipisten. Sagens øvrige Oplysninger tale derhos imod, at det, i alt Fald i den nærmeste Tid før Faderens Død — hvilket Indstævnte særlig har paastaet — har været hans Hensigt at baandlægge Kapitalen paa den af Indstævnte angivne Maade; navnlig maa det antages, at Faderen kort før sin Død har været betænkt paa at tilsende hende Halvdelen af Kapitalen og allerede havde gjort Skridt hertil, men ved Døden blev forhindret i at udføre denne Beslutning. Idet Indstævntes Fremstilling efter det Foranførte ikke kan lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, vil han i Henhold til Citantens Paastand være at dømme til dels at udbetale de paastævnte 1466 Kroner med Renter som paastaet, dels at udlevere Obligationen paa 534 Kroner. Forsaavidt Paastanden derimod tillige gaar ud paa, at Indstævnte skal tilpligtes at betale de Afdrag og Renter, han maatte have oppebaaret paa nysævnte Obligation, bemærkes, at det vel er en Selvfølge, at Indstævnte er pligtig at betale Citanten de af ham oppebaarne Afdrag og Renter, men da Paastanden ikke angiver deres Beløb, hvorom heller ikke iøvrigt tilstrækkelig Oplysning foreligger, eguer denne Del af Paastanden sig ikke til at tages til Følge ved Domskonklusionen.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten som Befuldmægtiget for Maren Mortensen, født Rasmussen, og hendes Mand, Anders Mortensen af Utah, dels betale 1466 Kroner med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra 11 December 1882 til 11 December 1883 og 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker, dels under en Odense Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 5 Kroner for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, udlevere den af Peder Nicolaisen den 6 Januar 1883 til Maren Mortensen for et Beløb af 534 Kroner udstedte Panteobligation. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instants ved Odense Herredsting paadømt Sag har Citanten, Sagfører Kjørboe af Odense som Befuldmægtiget for Maren Rasmussen, nu gift Mortensen og hendes Mand Anders Mortensen af Utah i Amerika anbragt, at den i Slutningen af 1882 ved Døden afgaaede Aftægtsmand og fhv. Gaardmand Rasmus Hansen af Ruhaugegaarden paa Brændekilde Mark ejede en Obligation stor 1000 Rdl. eller 2000 Kr., udstedt af Husmand Hans Christian Davidsen af Breed Mark den 6 Juli 1866 med Pant i Matr.-Nr. 10 e og 11 g sammesteds, hvilken Obligation eller sammes Beløb han ønskede at skulle komme hans Datter, fornævnte Maren Rasmussen til Gode, for at hun derved omtrent kunde faa det Samme, som hver af hendes Sødskenne paa forskjellig Maade havde faaet af Forældrene. Da Rasmus Hansen imidlertid vilde sikkre sig Renten af Kapitalen, saalænge han levede, og da Maren Rasmussen allerede den Gang var rejst til Amerika, saaledes at det ikke var let at træde i Forbindelse med hende, valgte han at betro Obligationen til sin Søn, Indstævnte, Gaardmand Niels Rasmussen af Bellinge, dengang af Brændekilde Mark, med Forpligtelse for denne til at lade Søsteren tilflyde Kapitalen efter Faderens Død. I dette Øjemed udstedte Rasmus Hansen under 18 August 1878 en Transport til Indstævnte paa den ovennævnte Obligation, hvorved det, uagtet denne Transport frem-

træder som en Ejendomsoverdragelse, ikke var Meningen at overdrage Obligationen eller sammes Paalydende til Indstævnte, men Hensigten med og Forudsætningen for Transporten var den, at Obligationen skulde tilhøre Maren Rasmussen, dog saaledes at Rasmus Hansen forbeholdt sig Renter for Livstid, og Indstævnte blev herefter Repræsentant for Maren Rasmussen med Forpligtelse til at lade hende faa Obligationen eller dens Paalydende efter Faderens Død. Efterat Rasmus Hansen var afgaaet ved Døden, kvitterede Indstævnte den 6 Januar 1883 ovenomhandlede Obligation, stor 2000 Kr. mod en kontant Udbetaling af 1466 Kr. og Udstedelse samme Dag af en Panteobligation for Resten 534 Kr. af den pantsatte Ejendoms nuværende Ejer til fornævnte Maren Rasmussen, der, saaledes som det ogsaa nævnes i denne Obligation, nu er gift med Forpagter Anders Mortensen i Utah i Amerika. Da disse Ægtefolk senere ofte forgjæves havde ladet Indstævnte afkræve saavel det nævnte kontante Beløb som sidstnævnte Obligation, anlagde Citanten nærværende Sag, hvorunder han paastod Indstævnte tilpligtet at betale ham dels de fornævnte 1466 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 11 December 1882 til 11 December 1883 og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, dels de Afdrag og Renter, Indstævnte maatte have oppebaaret paa Obligationen af 6 Januar 1883 med Renter af det Oppebaarne 5 pCt. p. a. fra 11 December 1883, under en daglig af Retten bestemt Tvangsmulk at udlevere den oftnævnte Obligation af 6 Januar 1883 og endelig at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastod sig principaliter frifunden for Citantens Tiltale, subsidiært mod at indsatte de omprocederede 1466 Kr. i Fyens Stifts Sparekasse eller andet Institut og deponere Sparekassebogen og den ovennævnte Obligation paa 534 Kr. i Handelsbanken eller andet lignende betryggende Institut, hvorhos han i ethvert Fald paastod sig tillagt Sagens skadesløse Omkostninger. Ved den nævnte Rets Dom af 8 Januar 1885 blev Indstævntes principale Paastand tagen til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Sag har Citanten indbragt her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret i Overensstemmelse med med sin Paastand i 1ste Instants. Indstævnte har principalt paastaaet Underrettsdommen stadfæstet, hvorhos han subsidiært har gjentaget sin for Underretten fremsatte Paastand, og mest in subsidium paastaaet sig frifunden mod at udlevere den omhandlede Panteobligation af 6 Januar 1883 samt de derpaa eventuelt oppebaarne Afdrag og Renter med Renter af Afdragene 4 pCt. p. a. fra Oppebørselsdagene. Begge Parter have derhos begjært sig Sagens Omkostninger tillagte for Overretten. Indstævnte har vel erkjendt, at saavel de Penge som den Panteobligation, hvorom Spørgsmaalet drejer sig, tilhøre hans Søster, ovennævnte Maren Rasmussen, men gjør gjældende, at der ikke tilkommer hende nogen Disposi-

tionsret over dem, idet Sagens Sammenhæng efter hans Fremstilling er følgende: Indstævntes Fader, fornævnte Rasmus Hansen, havde vel bestemt den ommeldte Kapital til Datteren Maren Rasmussen, men da han frygtede for, at hun snart vilde odelægge den, og at den saaledes vilde gaa tabt, uden at hun erholdt nogen Nytte af den, især da hun var bleven Mormon og draget til Utah, transporterede han den 18 August 1878 det oprindelige Pengeaktiv, nemlig den ovenomtalte Panteobligation af 6 Juli 1866 til Indstævnte med det udtrykkelige Paalæg, at denne ikke maatte lade Kapitalen komme i Søsterens Hænder, men kun lade hende nyde Renterne af samme, hvilket Paalæg Indstævntes Fader derefter mange Gange skal have gjentaget. Som Følge heraf anser Indstævnte sig forpligtet til at vægre sig ved at opfylde Citantens Forlangende om Udlevering saavel af den senere udstædte Panteobligation som af de 1466 Kr.; men da det dog ingenlunde er hans Hensigt at tilegne sig disse Midler, har han som oven angivet ladet den nye Panteobligation af 6 Januar 1883 lyde paa Søsterens Navn, dog saaledes at han, da han anser sig selv for eneberettiget til Bestyrelsen af Midlerne og Søsteren for kun berettiget til Rentenydelsen, i Obligationen har ladet indføre en Stipulation, hvorefter den er uopsigelig fra Kreditrix's Side. Da nu Rigtigheden af denne Fremstilling bestemt bestyrkes ved den Omstændighed, at Rasmus Hansen tiltransporterede Indstævnte det oprindelige Aktiv uden nogen Begrænsning eller Forbehold, og da Citanten ikke har godtgjort, at Transporten er udfærdiget i noget andet Øjemed end som af Indstævnte anerkjendt, for at overdrage denne Bestyrelsen af Kapitalen, eller at Rasmus Hansen kun har truffet denne Disposition for sin egen Levetid, hvorved bemærkes, at de af Citanten her for Retten fremlagte Breve fra Rasmus Hansen til Maren Rasmussen i de anførte Henseender Intet bevise, findes Underrettsdommen med Føje at have tillagt Indstævnte Frifindelse, og denne Dom vil saaledes, idet der ikke er nedlagt nogen særlig Paastand om at erholde de forfaldne Renter udbetalte, være at stadfæste, ogsaa med Hensyn til dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, hvorhos disse for Appellsagens Vedkommende ligeledes ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 268.

Advokat Hindenburg

contra

Magnus Jensen Schou (Def. Klubien),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Bornholms Sønder Herreds Extrarets Dom af 29 Juni 1887: De Tiltalte, Johan Peter Viktor Grønbeck og Magnus Jensen Schou, straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Af Sagens Omkostninger udreder Schou alene Omkostningerne ved Retsmøderne den 9 og 23 Juni. Sælærerne til Aktor, Sagfører Petersen, 16 Kr. og til Defensor, Sagfører J. Olsen, 12 Kr., samt Diæter til dem begge efter Amtets nærmere Bestemmelse, udrede de Tiltalte hver med det Halve, medens Sagens øvrige Omkostninger afholdes af de Tiltalte, hver for sit Vedkommende. Af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det ikke med Sikkerhed, at den i den indankede Dom særlig fremhævede, af Tiltalte brugte Udladelse om Sandemanden har været henvendt til denne eller fremsat i hans Paahør, i hvilken Henseende bemærkes, at denne selv intet derom har kunnet forklare, og da det ej heller iøvrigt er oplyst, at Tiltalte ved den paagjældende Lejlighed har brugt nogen fornærmelig Tiltale enten mod Sandemanden eller den ved Auktionen fungerende Herredsfuldmægtig, vil han ikke kunne dømmes efter Straffelovens § 101.

Heller ikke findes der tilstrækkelig Føje til at anse Tiltalte skyldig i et efter § 112, 2det Led strafbart Forhold, idet Auktionen ikke ses i Virkeligheden at være bleven forstyrret ved Tiltaltes højroastede Tale, hvorover navnlig Herredsfuldmægtigen ikke har ført nogen Besværing.

Tiltalte vil saaledes være at frifinde, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede den ham ved Dommen paalagte Andel af Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Magnus Jensen Schou bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder de ham

ved Herredsthingsdommen paa lagte Aktionsomkostninger samt i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte, Kjøbmand Johan Peter Victor Grønbeck af Melsted i Østerlarsker Sogn, der er født i samme Sogn den 19 Marts 1852, og Husmand Magnus Jensen Schou af Poulsker Sogn, der er født i dette Sogn den 15 Februar 1845, tiltales under nærværende Sag for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden. Om Tiltalte Grønbeck er det oplyst, at han paa en Løsøreauktion, som den 13 April 1887 blev afholdt paa Loftsgaard i Pedersker Sogn, og som paa Auktionsdirektørens Vegne blev foretaget af Herredsfuldmægtigen, gjentagne Gange, og i den kjendelige Hensigt dermed at drille Fuldmægtigen, samt til Afbræk for Auktionens hurtige og rolige Gang, har givet sig til at gjøre Overbud paa 5 Øre eller 1 Øre, uden at agte paa given Advarsel og Betydning om, at 10 Øre efter Konditionerne var mindste antagelige Overbud. Foranlediget ved dette Forhold anmodede Herredsfuldmægtigen henad Aften, da Tiltalte — rede til at kjøre hjem — havde taget Sæde paa sin Enspændervogn og ikke havde efterkommet den til ham rettede Opfordring om at tage afsted, Sognets Sandemand om at se at faa ham fjærnet.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 Januar 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 36.

Torsdagen den 10 November.

Nr. 268.

Advokat Hindenburg

contra

Magnus Jensen Schou (Def. Klubien).

Dette Paalæg blev af Sandemanden efterkommet ved først paa en rolig og høflig Maade at søge at tale sig tilrette med Tiltalte. Da Tiltalte imidlertid fremdeles viste sig uvillig til at forføje sig bort, og Sandemanden derpaa vilde lede Hesten frem, holdt Tiltalte den tilbage i Linerne. Sandemanden løste da Tøjlerne fra Hovedtøjet og opnaaede saaledes at faa Tiltalte paa sin Vogn bragt frem til Porten. Her sprang Tiltalte af Vognen og foer ind paa Sandemanden og overvældede ham med en Strøm af grove Skjældsord, hvorefter han vendte tilbage til Auktionsstedet og gav sin opbragte Stemning Luft, ogsaa mod Herredsfuldmægtigen, indtil han af andre Tilstedeværende blev fjærnet, forat Auktionen atter kunde gaa sin rolige Gang videre. At Tiltalte, saaledes som Sandemanden har forklaret, foruden at skjælde ham ud, ogsaa har stødt ham for Brystet og truet ham med Prygl, er ikke blevet bevist ved de modtagne Vidneforklaringer, og da Tiltalte — som forøvrigt ikke har turdet modsige Rigtigheden af Sandemandens Forklaring — har benægtet at kunne kalde til Minde, at han har gjort sig skyldig deri, vil der ved Sagens Paakjendelse ikke kunne gaas ud fra, at det har været Tilfældet. Om Tiltalte Schou er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at han uforanlediget paa en højrerøstet og fornærmelig Maade er gaaet irette med Sandemanden, da denne, som ovenfor fremstillet, fjærnede Grønbech, og at han af en afvisende Ytring af Sande-

manden har taget Anledning til under Eder og Ukvemsord ogsaa at besvære sig over, at han selv var bleven vist bort fra Auktionen, dels imod Sandemanden selv og dels ved Tilraab til det forsamlede Publikum og til Herredsfuldmægtigen, til Forstyrrelse af Ro og Orden ved Auktionen. Under disse Tilraab har Tiltalte vedgaaet at have insinueret, at Sandemanden maaske vilde købe Noget, som Tiltalte vilde byde paa, og at det var derfor, at Sandemanden vilde vise ham ud. Tiltalte Grønbecks Forhold vil være at henføre under almindelig borgerlig Straffelovs § 101, 112, 2det Led, jfr. § 39, og findes den af ham forskyldte Straf, da han ikke ses at være tidligere kriminelt tiltalt eller straffet, at kunne bestemmes til 14 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Tiltalte Schou vil efter Straffelovens § 101 og § 112, 2det Led, da ikke heller han findes tidligere tiltalt eller straffet, ligeledes kunne anses med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Af Sagens Omkostninger udreder Tiltalte Schou alene Omkostningerne ved Retsmøderne den 9 og 23 Juni, der ere foranledigede ved hans private Defension. Salærererne til Aktor, Sagfører Petersen, 16 Kr. og til Defensor, Sagfører J. L. Olsen, 12 Kr., samt Diæter til dem begge efter Amtets nærmere Bestemmelse, udrede de Tiltalte hver med det Halve, medens Sagens øvrige Omkostninger afholdes af de Tiltalte, hver for sit Vedkommende.

Nr. 179.

Advokat Klubien

contra

Søren Christian Laursen og Peder Madsen
(Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 31 December 1886: Tiltalte Søren Christian Laursen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Tiltalte Peder Madsen bør bøde til Statskassen 20 Kr. eller, hvis Bøden ikke fuldt erlægges, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 18 Kr. og til Defensor, Sagfører Rønne, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 April 1887: De Tiltalte, Søren Christian Laursen og Peder Madsen, bør hensesættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og den Sidste i simpelt Fængsel i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 12 Kr., Defensor sammesteds 10 Kr., samt Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, 15 Kr., udredes af Tiltalte Søren Christian Laursen, hvorhos Tiltalte Peder Madsen in solidum med ham tilsvarende Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Søren Christian Laursen og Gaardejer Peder Madsen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger — der for endel ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør — tilforhandlede Tiltalte Laursen sig ved en ifjor Foraar med Gaardejer Simon Danielsen indgaaet Byttehandel Ejendommen Matr.-Nr. 4 b og 6 af Braarup, og fik med Ejendommen bl. A. overleveret 2 Trækstude, 3 Køer, 6 Faar, nogle Svin, en Fjedervogn, en god Arbejdsvogn, en gammel do., en Ploug, 3 Harver, en Hakkelsemaskine og en Hakkelsekiste, og i Henhold til de ved Handelen vedtagne Vilkaar udstedte han til Danielsen en Obligation, ved hvilken han for et Beløb af 1900 Kr., som han forpligtede sig til at betale Danielsen i December Termin s. A. tilligemed $\frac{1}{2}$ Aars Renter, gav Kreditor 2den Prioritets Panteret, næsteften en Prioritet paa 2000 Kr., der skyldtes til Landmandsbanken, i den ovennævnte Ejendom med Avl og Afgrøde, Besætning og Inventarium m. v. Da det imidlertid den 23 November f. A. blev meddelt Danielsen, at Tiltalte Laursen, efter i længere Tid at have forringet sin Be-

sætning, i de nærmest foregaaende Dage havde solgt Resten af denne paa en Ubetydelighed nær samt alt sit Inventarium og hele den til Stedet indbjergede Sæd, lod Danielsen den næste Dag ved Fogden gjøre Arrest hos Tiltalte Laursen til Sikkerhed for sit Tilgodehavende hos denne, og ved denne Forretning fandtes der paa Ejendommen saagodtsom ingen Fourage, og af Avl og Afgrøde knapt én Trave utærsket Havre, af Inventarium og Avlsredskaber kun en til 4 Kr. vurderet gammel Vogn og en til 2 Kr. vurderet Slibesten, af Ildebrændsel omtrent 14,000 Stkr. Tørv, der vurderedes til 34 Kr., samt af Besætning — foruden 2 Høns — kun en til 20 Kr. vurderet Ko og 2 til 15 Kr. vurderede Faar, om hvilke sidste Tiltaltes Hustru, der var ene hjemme, under Forretningen erklærede, at de samme Dag skulde være slagtede og nedsaltede, hvis hun havde været rask, idet hendes Mand havde givet hende Ordre dertil, forinden han om Morgenen var gaaet bort fra Hjemmet. Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse maa det nu ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Laursen allerede i Juli Maaned f. A. har — efter sit Anbringende for at skaffe Penge til Dækning af de i den paafølgende August Maaned forfaldne Renter af Laanet fra Landmandsbanken, der beløb sig til 55 Kr. — begyndt at sælge af sin Besætning og derefter er vedbleven stykkevis eller i mindre Partier ad Gangen at bortsælge eller bortbytte af sine pantsatte Ejendele til Forskjellige — hvorved han maa antages at have oppebaaret ialt omtrent 400 Kr., af hvilket Beløb han efter sin Forklaring anvendte til Dækning af de forfaldne Renter af 1ste Prioritetsgjælden, til forfaldne Skatter og Afgifter 12 à 13 Kr., samt i Arbejdsløn omtrent 60 Kr., medens han brugte Resten til Fødemidler og andre Fornødenheder — samt at han endelig den 22 November f. A. har formaaet Medtiltalte Madsen til at afkjøbe ham foruden 4 Grise saagodtsom Alt, hvad der paa Ejendommen var tilbage af Inventarium, Avl og Afgrøde, nemlig 8 à 9 Traver utærsket Rug, 8 à 9 Traver utærsket Havre, 1½ Læs Boghvede, 1 Skpd. Halm, 3 Læs Hø, 22 Tdr. Kartofler, 3 Harver, en Ploug, en Hakkelsemaskine og nogle mindre Avlsredskaber m. m., for et Beløb af ialt 304 Kr., der omtrent svarede til det Solgtes Værdi, og af hvilket Madsen havde de 30 Kr. tilgode hos Laursen, medens Restbeløbet blev kontant udbetalt denne. Af det Beløb, som Laursen saaledes fik kontant betalt af Medtiltalte, laante han denne igjen samme eller den næste Dag 170 Kr., der skulde tilbagebetales paa Anfordring, samt anvendte efter sin Forklaring 50 Kr. til Betaling af en fra forskjelligt Mellemværende hidrørende Gjæld til en Mand i Braarup og 10 Kr. til en Rejse, medens han af Restbeløbet, 44 Kr., gjemte de 40 Kr. i sin Tegnebog i Lommen paa en Frakke, hvilket han den 26 s. M.,

da han saa en Politibetjent nærme sig hans Hjem og ventede at blive anholdt, gjorde sin Hustru bekendt med. Ligesom Tiltalte Laursen derhos har vedgaaet, at han var sig bevidst, at han ved de ovennævnte Afhændelser, nemlig af Besætningen og Afgrøden, udsatte Simon Danielsen for Tab, idet han, skjødnt han efter sin Forklaring vedvarende haabede at kunne faa Ejendommen realiseret og derved at faa Panthaverne fyldestgjorte, dog, efter hvad han særlig har erkjendt, ingen Udsigt havde dertil og end ikke stod i Underhandling med nogen Lysthavende, og han ej heller havde nogen Grund til at vente, at han skulde kunne faa Hjælp af Slægtninge eller Bekjendte, saaledes har Tiltalte Madsen erkjendt, at han, da han købte de ovenanførte Gjenstande af Laursen, vidste, at Besætningen, Inventariet og Afgrøden vare pantsatte tilligemed Ejendommen, samt at han ogsaa nok kunde forstaa, at denne, naar den, som det skete ved Salget til ham, blev blottet for Besætning og Afgrøde, vanskelig vilde kunne udbringes til Prioriteternes samlede Beløb; han har imidlertid tilføjet, at han ikke indsaa, at hans ommeldte Handel med Medtiltalte var ulovlig, og troede, at det netop var for at kunne udbetale Danielsen dennes Tilgodehavende, at Laursen foretog Afhændelsen til ham, og at Laursen dels derved, dels ved Hjælp, som han mente at denne, der skulde være af rig Familie, kunde faa fra Slægt og Venner, vilde blive istand til at fyldestgjøre Danielsen, saaledes at denne alligevel vilde gaa fri for Tab. Tiltalte Madsen har, forinden Undersøgelsen i Sagen sluttedes, tilbageført til den paagjældende Ejendom alt, hvad der endnu var i Behold af det, som han havde afkjøbt Laursen, samt erstattet det Manglende i samme Maal og samme Kvalitet, og efter hvad der senere er oplyst, har Laursen i Januar Maaned d. A. solgt sin Ejendom og derved skaffet Danielsen — der, for at hjælpe Laursen til at klare sig, havde eftergivet ham 300 Kr. af sit Tilgodehavende — Dækning for Resten af Beløbet, ligesom Kjøberen af Ejendommen overtog og senere har indfriet Gjælden til Landmandsbanken, hvorefter begge Obligationer under 18 s. M. ere blevne læste til Udsettelse af Pantebogen. For deres ovenomhandlede Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Laursen er født i Aaret 1856 og Madsen i Aaret 1852, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — være at anse, Tiltalte Laursen efter Straffelovens § 253 og Tiltalte Madsen efter samme Lovs § 256, jfr. § 253 og § 47, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Laursen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og for Madsen til simpelt Fængsel i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor for Underretten i Salær 12 Kr., Defensor sammesteds 10 Kr., samt Aktor for Overretten 15 Kr. — medens der, idet de Tiltalte selv have varetaget deres Forsvar sammesteds ved en af dem privat engageret

Sagfører, ikke bliver at tilkjende Salær for Defensoratet — ville være at udrede af Tiltalte Laursen, hvorhos Tiltalte Madsen in solidum med ham vil have at tilsvare Halvdelen af bemeldte Omkostninger.

Nr. 60. Forhenværende Theaterdirektør **M. V. Brun**
(Hindenburg)

contra

Overretsprokurator **J. H. Mundt** som Befuldmægtiget for
fhv. Skuespillerinde **Hulda Holther** (Ingen),

betr. Spørgsm. om Kontraktsbrud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1886: Hovedcitanten, Overretsprokurator J. H. Mundt, som Befuldmægtiget for forhenværende Skuespillerinde, Frøken Hulda Holther, bør for Kontracitanten, forhenværende Theaterdirektør M. V. Bruns Tiltale i denne Sag fri at være. Den ovennævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande og bør Kontracitanten til Hovedcitanten betale 3500 Kr. med Rente 5 pCt. aarlig fra 9 Juni 1885 indtil Betaling sker. Saa betaler Kontracitanten og til Hovedcitanten Arrestforretningens Omkostninger med 55 Kr. 92 Øre og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte Kontrakt af 21 Marts 1882 mellem Frøken Holther og Kontracitanten ikke er stemplet, og at Stempellovens § 15 ikke er iagttagen med Hensyn til den fremlagte bekræftede Afskrift af den mellem Frøken Holther og Theaterdirektør Rasmussen den 8 Januar 1884 indgaaede Kontrakt. Der forelægges Hovedcitanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 30 November f. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Indstævntes Mandant, forhenværende Skuespillerinde Hulda Holther, hverken kan anses at have frafaldet sin Ret efter Kontrakten med Citanten ved at indgaa den i Dommen ommeldte Kon-

trakt med en anden Theaterdirektør eller at have gjort Brud paa Kontrakten ved i August og September 1884 at optræde paa Theatret i Casino, hvorimod Citanten har brudt Kontrakten ved at indgaa Overenskomsten af 4 Januar 1884 om Dagmartheatrets Overgang til en Anden og som Følge heraf eiter den 1 Juni s. A. hverken at benytte hende paa dette Theater eller udbetale hende nogen Løn. Virkningen heraf kan imidlertid kun blive, at Citanten maa erlægge den i den paagældende Kontrakts § 11 fastsatte Sum af 1000 Kroner, i hvilken Henseende bemærkes, at denne Paragraf ikke kan antages at foreskrive en Bøde af denne Størrelse som Straf for enhver Overtrædelse af Kontrakten — hvilket vilde komme i Strid med andre Bestemmelser i denne og de deri paa-beraabte Theaterlove —, hvorimod den efter hele Sammenhængen maa anses at fastsætte den Erstatning, som skal udredes til Medkontrahtenten af den, der uden Hjemmel i Kontrakten ensidig hæver den, hvilken Opfattelse Parterne ogsaa ses at have havt, førend det kom til Proces.

Idet Citanten herefter vil have at betale Indstævnte 1000 Kroner med Renter som paastaaet, vil den af Indstævnte iværksatte Arrest hos Citanten kun for dette Beløbs Vedkommende blive at stadfæste, hvorhos hverken Indstævnets Paastand om at tilkjendes Arrestforretningens Omkostninger eller Citantens Paastand om Erstatning i Anledning af dens Afholdelse bliver at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte som Befuldmægtiget for forhenværende Skuespillerinde Hulda Holther betale 1000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 9 Juni 1885, indtil Betaling sker, og bør den paaankede Arrestforretning for dette Beløb som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men iøvrigt være ophævet. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 21 Marts 1882 engagerede daværende Direktør for Dagmartheatret M. V. Brun Frøken Hulda Holther som Skue-

spillerinde ved bemeldte Theater fra 1 August 1882 til 1 Juni 1885 for en aarlig Gage af 2000 Kr. — der skulde fordeles paa de 9 Maaneder, September til Mai, begge inkl., og udbetales ved hver Maaned Slutning og senest inden den 8de i den paafølgende Maaned — samt aarlig en halv Benefice, som garanteredes hende med 500 Kr. Direktør Brun, der havde lejet Dagmartheatret for et længere Tidsrum og havde Bevilling til at opføre Lystspil m. m. sammesteds, afsluttede imidlertid den 4 Januar 1884 en Overenskomst med Ejeren af Theatret, hvorved Lejekontrakten om Theatret ophævedes fra 1 Juni s. A., hvorhos han ved Overenskomsten forpligtede sig til at søge Justitsministeriets Tilladelse til, at det ham forundte Theaterprivilegium maatte gaa over til Ejeren af Theatret i Forbindelse med første Prioritetshaver i dette og bestyres af en anden Theatredirektør, hvilken Tilladelse Ministeriet gav ved Skrivelse af 10 Januar s. A. Da Direktør Brun, der som Følge af Anførte den 1 Juni 1884 fratraadte Dagmartheatret ved Udløbet af Saisonen 1883—84, ikke har opfyldt sine formentlige Forpligtelser mod Frøken Holther i Saisonen 1884—85, har Hovedcitanten, Overretsprokurator J. H. Mundt, som Befuldmægtiget for Frøken Holther under nærværende Sag — der procederes efter Hoved- og Kontinuationsstævning samt Kontraststævning — paastaet Kontracitanten, forhenværende Theatredirektør Brun, tilpligtet at betale Hovedcitanten i hans fornævnte Egenskab 2000 Kr. i Gage for Saisonen 1884—85, 500 Kr. i Godtgørelse for en halv Benefice og 1000 Kr. som Konventinalbøde i Henhold til Kontrakten af 21 Marts 1882 § 11, ialt 3500 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Hovedklagens Dato den 9 Juni 1885 indtil Betaling sker. Hovedcitanten har derhos den 12 November 1885 ved Kongens Foged her i Staden ladet gjøre Arrest hos Kontracitanten for den nævnte Fordring med Omkostninger og under Kontinuationssagen paastaet Arrestforretningen stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Kontracitanten tilpligtet at betale Arrestens Omkostninger. Kontracitanten, der procederes til Frifindelse for Hovedcitantens Tiltale, har under Kontrasagen paastaet Arresten ophævet som ulovlig og Hovedcitanten i hans Egenskab af Befuldmægtiget for Frøken Holther tilpligtet at udrede i Erstatning for Arresten et Beløb af 4000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn med Renter 5 pCt. aarlig fra Kontraklagens Dato den 11 December 1885 indtil Betaling sker. I Kontrasagen har Hovedcitanten paastaet Frifindelse for Kontracitantens Tiltale. Endelig have begge Parter gjort Paastand paa at tilkjendes Omkostningerne saavel i Hoved- og Kontinuationssagen som i Kontrasagen. Ligesom det er en Selvfølge, at Kontracitanten ikke ved Afstaaelse af Lejeretten og Theaterprivilegiet kunde frigjøre sig for sin Forpligtelse til at betale Frøken Holther den hende kontraktmæssigt tilsagte Gage og Beneficegodtgørelse i Saisonen 1884—85, uanset han ikke i

denne Saison benyttede hendes Virksomhed, saaledes kan Retten ikke være enig med Kontracitanten i, at Frk. Holther ved den 8 Januar 1884 at lade sig engagere som Skuespillerinde ved Casinos Theater fra 1 August s. A. til 1 Juni 1885 og i Kontrakten herom at optage følgende Bestemmelse: „Saafernt den mellem Frøken Holther og Hr. Direktør Brun tidligere afsluttede Kontrakt af den Sidste skulde blive forlangt opfyldt ved Dagmartheatret for nævnte Saison, ophæves nærværende Kontrakt uden mindste Erstatningskrav fra Direktør Rasmussen paa Frøken Holther“, har fraskrevet sig sin Ret efter Kontrakten med Kontracitanten, naar denne ikke vilde gjøre bemeldte Kontrakt gjældende. Efter Hovedcitantens uimodsagte Anbringende blev denne Bestemmelse optagen, fordi Frk. Holther Intet vilde have hørt fra Kontracitanten selv om Forandringen ved Dagmartheatret og saaledes ikke havde nogen authentisk Kundskab i saa Henseende. Frk. Holther har ved denne Bestemmelse kun forbeholdt sig Ret til at ophæve Kontrakten med Casino, dersom Kontracitanten skulde forlange den af ham med hende indgaaede Kontrakt opfyldt, men hun har ikke herved paa nogen Maade fraskrevet sig sine Rettigheder efter sidstnævnte Kontrakt. Det er dernæst uden Betydning, hvad Kontracitanten har paastaaet, men Hovedcitanten benægtet, at Engagementsvilkaarene ved Casino vare fordelagtigere end ved Dagmartheatret, og at Frk. Holther saaledes ikke har lidt noget Tab, da hendes Ret til Gage og Beneficgodtgjærelse ikke er noget Erstatningskrav, men er hende ligefrem hjemlet ved Kontrakten med Kontracitanten. Det bestemmes derhos i § 11 af denne, at den af Kontrahenterne, som overtræder eller bryder Kontrakten, skal uvægerlig betale Kontraparten en Sum af 1000 Kr. Da nu Kontracitanten ikke i Overensstemmelse med Kontrakten senest inden den 8de i hver Maaned har udbetalt Frk. Holther sin Gage for den foregaaende Maaned, men overhovedet staar til Restance med Gagen for hele Saisonen 1884—85, og saaledes i et meget væsentligt Punkt har overtraadt Kontrakten, vil han ikke kunne undgaa at betale hende den foreskrevne Konventionalbøde af 1000 Kr. Kontracitanten har vel villet gjøre gjældende, at Frk. Holther, forinden han første Gang undlod at betale hende Gage i Saisonen 1884—85 nemlig 8 Oktober 1884, allerede gjentagne Gange var optraadt som Skuespillerinde i Casino i August og September s. A., og at hun herved har overtraadt § 28 i „Love for Dagmartheatrets Personale“, der forbyder dette at anvende sine Evner paa noget andet Theater og bestemmer en Mulkt af 100 Kr. for hver Gang, denne Bestemmelse overtrædes, saa at Frk. Holther efter Kontracitantens Formening er ifalden et større Mulktbeløb i Saisonen 1884—85, end hvad Hovedcitanten indtaler under nærværende Sag. Men selv om der ikke maa gives Hovedcitanten Medhold i, at Kontracitanten for sent har paaberaabt sig § 28 i Theater-

lovene, kan det ikke antages, at Kontracitanten efter 1 Juni 1884, fra hvilken Tid han, som bemærket, havde afstaaet Lejretten til Dagmartheatret og sit Theaterprivilegium, har havt nogensomhelst retlig Interesse i at formene Frk. Holther at optræde som Skuespillerinde ved Casino, hvorfor han vilde have været uberettiget dertil, idet Bestemmelsen i § 28 kun kan være given for at fremme Søgningen til Dagmartheatret, medens dette stod under Kontracitantens Bestyrelse og blev drevet for hans Regning. I Henhold til alt Anførte vil Hovedcitantens Paa-stand i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Arrestens Omkostninger bestemmes til 55 Kr. 92 Øre, og Omkostningerne i alle 3 Søgmaal til 100 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte Kontrakt af 21 Marts 1882 mellem Frk. Holther og Kontracitanten ikke er stemplet og at Stempelovens § 15 ikke er iagttagen med Hensyn til den fremlagte bekræftede Afskrift af den mellem Frk. Holther og Theaterdirektør Rasmussen den 8 Januar 1884 indgaaede Kontrakt. Der bliver at forelægge Hovedcitanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 30 November f. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 11 November.

Nr. 225.

Advokat Klubien

contra

Anders Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Falsk, Bedrageri samt i Henhold til Straffelovens § 224.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Marts 1887: Tiltalte Anders Nielsen, født den 4 September 1831, bør at hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, saa bør han og i Erstatning til Tjenestekarl Anders Sørensen at betale 10 Kr. og at udrede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til de beskikkede Sagførere, Aktor, Prokurator Wodschow, og til Defensor, Prokurator Langkilde, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse,

og iøvrigt bør Dommen at fuldbyrdes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1887: Tiltalte Anders Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltalte bliver at dømme i Henhold til 2det Punktum af Straffelovens § 274, sammenholdt med § 268, 1ste Led,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-sagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tiltalte Anders Nielsen, der under nærværende, fra Hillerød Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag sigtes for Falsk, Bedrageri samt i Henhold til Straffelovens § 224, er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der i Frederiksborg Amts Spare- og Laanekasse paa Kontrabogen A 23179 den 11 December 1884 havde indsat 50 Kr. og derefter successive, senest den 16 Februar 1885, havde hævet hele Beløbet, har, for svigagtig at benytte Sparekassebogen til derpaa at rejse Laan, af denne udrevet et Blad, hvorpaa de udtagne Summer vare anførte, saa at Bogen fik Udseende af at lyde paa et indestaaende Beløb af 50 Kr., og at han derefter har givet Bogen i Pant, i Oktober 1885 til Bestyrer paa Holmegaard Lars Søren Jensen for et Laan paa 7 Kr., som senere forøgedes til

11 Kr. 35 Øre, men er tilbagebetalt af Tiltalte, og i November 1886 til Tjenestekarl Anders Sørensen for et Laan paa 10 Kr., samt at han den 10 Februar d. A. har forsøgt i Sparekassen at lade hæve 25 Kr. paa Bogen, hvilket mislykkedes, hvorefter han, der antog, at Sparekassens Bestyrelse vilde foranledige det Passerede undersøgt, selv gjorde Anmeldelse paa Hillerød Byfogedkontor og urigtig foregav, at Bogens Paalydende var hævet uden hans Vidende og Villie, men under den foreløbige Afhøring til en Politirapport erkjendte, at Anmeldelsen var urigtig. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 4 September 1831 og ikke funden forhen straffet, være at anse i Henhold til Straffelovens § 274 jfr. § 268, 2det Led, medens den urigtige Anmeldelse til Øvrigheden ikke findes at kunne paadrage Tiltalte Ansvar. Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, er anset med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, være at forandre, hvorimod den bliver at stadfæste i Henseende til den Anders Sørensen tilkjendte Erstatning og Aktionens Omkostninger, som det retteligt er paalagt Tiltalte at udrede.

Nr. 250.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Gjertrud Mårtensdotter, Lindqvists Hustru
(Def. Klubien),

der tiltales for Hæleri.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 16 Juni 1887: Tiltalte Mathilde Borg og Medtiltalte Gjertrud Mårtensdotter, Lindqvist Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Dage. Saa betale de En for Begge og Begge for En alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, og til Defensor, Sagfører J. L. Olsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Gjertrud Mårtensdotters Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Klubien 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Pigen Mathilde Borg for Tyveri og mod Gjertrud Mårtensdotter, Lindqvists Hustru, for Hæleri anlagte Justitssag er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse, hvormed de øvrige fremkomne Oplysninger ere stemmende, tilstrækkelig bevist, at Tiltalte Mathilde Borg, der den 5 Mai d. A. gik i Dagløn paa Agregaard i Nyker Sogn, under Rengjøringen af Loftet af de der liggende, Gaardejer Sonne tilhørende Bunker Sæd har tilvendt sig 23 Pd. Ærter à 6 Øre, 21 Pd. Byg à 5 Øre Pundet, som hun fyldte paa 2, Bestjaalne ligeledes tilhørende, til 25 Øre Stykket vurderede smaa Poser. Efterat have skjult Poserne paa et andet Loft, medtog hun dem om Aftenen til sit Logis hos Medtiltalte og satte dem udenfor Huset. Tiltalte, der vil have udført Tyveriet efter Tilskyndelse af Medtiltalte, Lindqvists Hustru — hvad denne dog ikke mod sin Benægtelse kan anses overbevist om — fortalte derefter denne, hvorledes hun var kommen i Besiddelse af Posernes Indhold, hvorefter Lindqvists Hustru, der var gaaet i Seng, stod op og modtog Kosterne, som hun gjemte i 14 Dage, indtil de af hende bleve udleverede til Politiet ved Undersøgelsens Begyndelse. Af Indholdet havde hun givet sin Søn et Par Haandfulde Byg til hans Duer, men iøvrigt gaar hendes Forklaring ud paa, at hun vilde have udleveret Kosterne til Mathilde Borg, naar denne betalte hende, hvad hun skyldte for Logis. Bestjaalne har frafaldet Erstatning. Efter det saaledes Oplyste vil Tiltalte, Mathilde Borg . . . og Medtiltalte, Gjertrud Mårtensdotter, der er født den 29 Marts 1836, ligeledes i Sverrig, og af hvilke ingen forhen her i Landet har været tiltalt eller straffet, nu blive at anse, Førstnævnte efter Straffelovens § 228 og Sidstnævnte efter dens § 238, med Straffe, der skjønnes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 5 og 4 Dage.

Nr. 242. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Thomas Christian Andersen og Niels Marcus Nielsen.
(Def. Shaw),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juli 1887: De Tiltalte, Thomas Christian Andersen og Niels Marcus Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Andersen i 6 Gange 5 Dage og Nielsen i 3 Gange 5 Dage, og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Kaas, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod de Tiltalte Thomas Christian Andersen og Niels Marcus Nielsen for Vold anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Natten mellem den 28 og 29 April d. A. vare de Tiltalte, Arbejdsmand Lars Nielsen, Opvarter Johan Frederik Møller og Tjenestekarl Axel Julius Wulff tilstede paa Sidstnævntes Værelse, hvor Tiltalte Nielsen, Arbejdsmand Nielsen og Opvarter Møller spillede Kort. I Anledning af, at Arbejdsmand Nielsen vandt i Spillet, yppede Tiltalte Andersen, der efter sin Forklaring mistænkte Arbejdsmand Nielsen for at spille falsk, Klammeri og optraadte paa en voldsom Maade, og for at undgaa Strid, tilbagebetalte Arbejdsmand Nielsen da Tiltalte Nielsen det Beløb, han havde vundet fra denne, hvilket Tiltalte Andersen

dog ikke vil have bemærket, forlod Værelset og skjulte sig i en Kjældernedgang i Ejendommens Gaard, da han ikke kunde komme ud af Gadedøren. Wulff formaaede nu de Tiltalte til ligeledes at forlade Værelset og fulgte dem ned ad Trappen for at lyse dem ned og lukke dem ud af Gadedøren. Da han vilde lukke dem ud, forlangte de Tiltalte imidlertid, at han skulde skaffe fat i Arbejdsmand Nielsen, og ved Trudsel om Prygl formaaede Tiltalte Andersen ham til at lyse for ham, medens han selv ledte efter Arbejdsmand Nielsen. Da Andersen havde fundet denne, trak han ham ud i Gaarden og overfaldt ham med Slag, og da denne værgede for sig, saa godt han kunde, tilføjede Andersen, der var Arbejdsmand Nielsen betydelig overlegen i Kræfter, denne flere Slag med knyttet Haand og Spark. Da Wulff, medens dette stod paa, vilde forlade Ejendommen for at tilkalde Politiet, spærrede Tiltalte Nielsen ham Vejen, men lovede ham derimod at berolige Tiltalte Andersen. Han begav sig ogsaa ud i Gaarden, hvor Andersen laa ovenpaa Arbejdsmand Nielsen, men istedetfor at holde sit Løfte, slog han denne 2 Gange med knyttet Haand i Ansigtet. Wulff tilkaldte nu tvende Politibetjente, og de Tiltalte bleve da anholdte. Som Følge af den mod ham udøvede Vold havde Arbejdsmand Nielsen — efter Udvisende af en den 29 April d. A. udstedt Lægeerklæring — erholdt følgende Læsioner: I Baghovedet et mindre Saar gennem de ydre Bløddele, blaa Ecchymose paa og Svulst af begge Øjnes Øjenlaag, navnlig paa venstre Øje, hvor der nedenfor Øjet fandtes et ca. 1 Tomme langt, skraat forløbende, temmelig overfladisk Saar gennem en spændt, blaalig Svulst af Bløddelene; paa venstre øverste Øjenrand et transversalt Saar gennem Bløddelene samt endel Svulst; i venstre Tinding samt i Panden, paa Næsen samt spredt paa Kinderne flere større og mindre Hudafskrabninger; han følte desuden stærke Smerter og Ømhed i Brystet og op-hostede endel blodblandet Slim, men nogen Beskadigelse af Ribben, Lunger eller Hjerte var dog ikke tilstede. Paa Grund af disse Læsioner var Nielsen i nogen Tid udygtig til Arbejde; men efter Forløbet af ca. 3 Uger vare disse dog helbredede og kunne ikke antages at ville medføre skadelige Følger for hans fremtidige Helbred. Efter de af de Tiltalte afgivne Forklaringer havde de, der ved den omhandlede Lejlighed vare noget berusede, men dog fuldkommen tilregnelige, ejheller til Hensigt at paaføre ham nogen Skade af varig Beskaffenhed. Tiltalte Andersen er født den 2 September 1851 og ikke funden forhen straffet, Tiltalte Nielsen er født den 6 Mai 1860 og ikke fundet forhen straffet ifølge Dom; en mod ham i 1884 for Gadeuorden og Vold mod Politiet her ved Retten indledet Undersøgelse er sluttet med Politidirektørens Samtykke, efterat Tiltalte for sit under Sagen omhandlede Forhold havde vedtaget at erlægge en Bøde paa 50 Kr. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at

anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Andersen i 6 Gange 5 Dage og Nielsen i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 15 November.

Nr. 202.

Advokat Levinsen

contra

Mads Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 17 November 1886: Tiltalte Mads Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Prokurator Jacoby, 30 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Bredstrup, 24 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Mai 1887: Tiltalte Mads Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Kørdig fra Trykkeriet den 20 Januar 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou).Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 37.

Tirsdagen den 15 November.

Nr. 202.

Advokat Levinsen

contra

Mads Jensen (Def. Asmussen).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det deri antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag tiltales Mads Jensen for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger bortforpagtede Gaardejer N. Chr. Støvring af Henrikseje ved en den 22 Februar 1879 udstedt og den 27de s. M. thinglæst Kontrakt en ham tilhørende Gaard paa Helsted Mark, Kristinelyst kaldet, hvis Jorder vare skyldsatte for ca. 5 Tdr.

6 Skpr. Hartkorn til Tiltalte for en Tid af 8 Aar indtil den 1 April 1887 for en aarlig Forpagtningsafgift af 2000 Kr., hvilken Afgift — der dog senere paa Grund af, at en Englod blev bortsolgt fra Ejendommen, blev nedsat til 1820 Kr. — skulde betales med Halvdelen forud hver 1 April og 1 Oktober. Med Forpagtningen blev der ved Syn og efter Vurdering overleveret Tiltalte en Del i Kontrakten nærmere angivne Gjenstande, deriblandt af Kreaturer 6 Køer, 1 Kvie og 6 Faar med Yngel samt alle i Gaarden værende Avls- og Gaardsredskaber og fornøden Fourage til 4 Heste og 20 Fækreaturer fra 1 April til 20 Mai 1879, og hedder det i Kontrakten, at det er en Selvfølge, at Forpagteren havde fri Dispositionsret over de overleverede Kreaturer, samt at det var Meningen, at Forpagteren ved Forpagtingens Ophør i samlet Sum skulde aflevere lige saa gode Gjenstande som de, der efter den ansatte Værdi vare ham overleverede. Iøvrigt var det i Forpagtningskontrakten bestemt, at der paa Gaarden skulde holdes en passende Besætning, saa at Jordernes Gjødningskraft ikke væsentlig forringedes. Til Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser efter Kontrakten pantsatte Tiltalte ved samme med første Prioritets Panteret sin hele paa den forpagtede Ejendom værende eller til samme hørende Besætning samt Avlsredskaber og Inventarium m. m. Ved Kjøbekontrakt af 23 Marts 1882, der fuldbyrdedes ved Skjøde af 16 December s. A., thinglæst 21 s. M., købte Tiltalte for en Kjøbesum af 55,000 Kr. — hvoraf 4000 Kr. for Besætning og øvrigt Løsøre — en ca. $1\frac{1}{4}$ Mil fra Kristinelyst i Spentrup beliggende Gaard, Spentrupgaard kaldet, med et Jordtilliggende, der er skyldsat for ca. 8 Tdr. Hartkorn, og ved fire af ham til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere udstedte Obligationer, af hvilke de tre ere udstedte og thinglæste samtidig med Skjødet, medens den fjerde er udstedt den 10 Februar 1883 og thinglæst den 15 s. M., gav han Kreditforeningen dels for tvende af den tidligere Ejer af Ejendommen optagne Laan, oprindelig store henholdsvis 22,000 og 2000 Kr., dels for tvende af ham selv optagne nye Laan paa henholdsvis 9000 og 3000 Kr. første Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom med Besætning, Inventarium og Avlsredskaber m. m., hvorhos han ved en den 13 Februar 1884 udstedt og den 14 s. M. thinglæst Obligation erkjendte at være bleven skyldig til Overretssagfører Elle i Randers 6000 Kr., som skulde forrentes med 6 pCt. aarlig, og til Sikkerhed for Gjælden gav Kreditor Panteret næst efter 36,000 Kr. i Ejendommen samt den paa samme til enhver Tid værende Besætning, Avl og Afgrøde, Avlsredskaber, Inventarium m. v. Da den den 1 Oktober 1885 forfaldne Forpagtningsafgift af Kristinelyst til Beløb 910 Kr. ikke var bleven betalt, lod Ejeren, fornævnte N. Chr. Støvring — der iøvrigt havde afsluttet en Overenskomst med Tiltalte om, at Forpagtningen skulde ophøre allerede den

1 April 1886 — under 19 Januar f. A. foretage en Arrestforretning hos Tiltalte paa Kristinelyst, under hvilken der til Sikkerhed for hans Tilgodehavende hos Tiltalte blev gjort Arrest i Gjenstande til en samlet Værdi af 2863 Kr., som forefandtes paa Gaarden, derunder ogsaa den paa Gaarden værende Besætning. Tiltalte havde ejheller betalt de i 11 December Termin 1885 forfaldne Renter af den ovennævnte paa Spentrupgaard hvilende Pantegæld, og den 2 Februar f. A. blev hans Bo taget under Konkursbehandling i Henhold til en samme Dag til Skifteretten indleveret, den 1. s. M. dateret og af ham underskrevet Begjæring, hvori han forlangte sit Bo taget under Konkursbehandling, da han, som det i Begjæringen hedder, ikke for Øjeblikket saa sig i Stand til at tilfredsstille sine Kreditorer, hvoraf flere forlangte Betaling strax, men som iøvrigt var ledsaget af en af ham underskrevet Fortegnelse over hans Aktiver og Passiver, hvori Aktiverne vare opgivne til en samlet Værdi af 91,000 Kr., nemlig Spentrupgaard med Avl, Afgrøde, Besætning og Inventarium til 90,000 Kr. og hans Indbo til 1000 Kr., medens hans Passiver i Fortegnelsen kun vare opgjorte til ialt 66,460 Kr. 50 Øre. Med Hensyn til Værdien af Spentrupgaard bemærkes, at denne Ejendom, som Tiltalte, som meldt, i Aaret 1882 havde kjøbt for 55,000 Kr., men som efter de foreliggende Oplysninger maa antages i hans Besiddelsestid at være bleven betydelig forbedret saavel paa Jorder som paa Bygninger, idet Tiltalte, navnlig efter at Gaardens Udhuse vare brændte i Aaret 1885, havde opført nye Udbygninger, som vare meget rummeligere end de tidligere, var ved en i December 1885, altsaa kun ca. 2 Maaneder forinden Tiltaltes Fallissement, af de i Henhold til Lov af 19 Marts 1869 ansatte Vurderingsmænd afholdt Vurderingsforretning ansat til 84,250 Kr., hvorunder maa antages at være indbefattet den da paa Ejendommen værende Besætning og Inventarium. Ved den i Tiltaltes Konkursbo den 3 Februar f. A. afholdte Registreringsforretning blev Ejendommen med Gjødning og en Del Afgrøde, men uden Besætning og Inventarium ansat til en Værdi af 70,000 Kr. Under Konkursboets Behandling blev Ejendommen med den da tilstedeværende Avl, Afgrøde, Gjødning, Besætning — denne bestaaende af 6 Heste, 31 Fækreaturer og to Spædekælve — samt Inventarium stillet til offentlig Auktion efter at den den 15 Marts til Auktionsforretning var vurderet til 55,000 Kr.; men ved den den 4 Juni afholdte femte Auktion blev der kun budt 40,000 Kr. for den, hvilket Bud senere er blevet forkastet, hvorefter der blev tilsagt ovennævnte Overretssagfører Elle som ufyldstgjort Panthaver Udlægsskjøde paa Ejendommen med det ommeldte Løsøre. Foruden denne Ejendom bestod Boets Aktiver af det paa Spentrupgaard forefundne upantsatte Løsøre til Værdi ca. 100 Kr. og det paa Kristinelyst værende Løsøre, der er

udbragt til 1080 Kr. Boets Passiver bestod derimod dels af den paa Spentrupgaard hvilende Pantegæld, ialt til Beløb af ca. 58,000 Kr. foruden resterende Renter af samme, dels af anden Gjæld, der efter de foreliggende Oplysninger maa antages at beløbe sig til hen imod 10,000 Kr. Det Forhold, der under denne Sag er lagt Tiltalte tillast, bestaar i, dels at han skal have foretaget ulovlige Dispositioner over Gods, der var pantsat ved den ovennævnte Forpagningskontrakt om Kristinelyst og ved de forommeldte med Pant i Spentrupgaard udstedte Obligationer, dels at han paa en Tid, da han maatte forudse sin forestaaende Fallit eller efter at hans Bo var taget under Konkursbehandling, skal have foretaget Dispositioner, sigtende til at berige sig selv paa sine Kreditorers Bekostning eller at begunstige enkelte af sine Kreditorer. I førstnævnte Henseende er det oplyst, at Tiltalte — der boede paa Kristinelyst indtil N. Chr. Støvring kort efter Afholdelsen af den ovennævnte, den 19 Januar f. A. foretagne Arrestforretning selv overtog Gaarden — har til sin Stedsøn Lauritz Vinther, der var Tiltaltes Forvalter paa Spentrupgaard, i Efteraaret, vistnok i November Maaned 1885 solgt en Hoppe, som nærmest maatte betragtes som hørende til Besætningen paa Kristinelyst, for 500 Kr., der bleve afskrevne paa, hvad Vinther havde tilgode hos Tiltalte i Løn, at Tiltalte endvidere i den sidste Halvdel af December s. A. har af den paa Kristinelyst værende Besætning solgt til to andre Personer 2 Tyre og 6 Køer for ialt 1185 Kr., som han fik kontant udbetalt, at Tiltalte i Løbet af den sidste Halvdel af December og den første Del af Januar 1886 har af den til Spentrupgaard hørende Besætning solgt til Forskjellige 2 Heste, 2 Føl, 4 Køer, 6 Kvier og 2 Stude for ialt 2120 Kr., hvoraf 500 Kr. blev af vedkommende Kjøber efter Aftale med Tiltalte betalte til en Murer, hvem Tiltalte skyldte Penge, hvorhos 55 à 58 Kr. blev likvideret i et Tilgodehavende, som den paagjældende Kjøber havde hos Tiltalte, medens Resten, altsaa ca. 1560 Kr. er bleven Tiltalte kontant udbetalt. Endvidere er der i Begyndelsen eller Midten af Januar Maaned f. A. solgt fra Kristinelyst 2 Kvier og fra Spentrupgaard 6 Faar og 1 Gris; men ifølge Tiltaltes og fornævnte L. Vinthers Forklaringer, der tildels bestyrkes ved, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, tilhørte disse Kreaturer L. Vinther, der for egen Regning handlede med Kreaturer og med Tiltaltes Indvilgelse ofte lod Kreaturer, der tilhørte ham, staa nogen Tid paa Spentrupgaard eller Kristinelyst. I Stedet for de saaledes af Tiltalte solgte Heste og Kreaturer blev der ikke indkjøbt andre til de paagjældende Besætninger, og efter de stedfundne Afhændelser bestod Besætningen paa Kristinelyst af 3 Heste, 8 Køer, 1 Kvie, 8 Faar og 1 Vædder, af hvilke Hestene under den ovennævnte den 19 Januar f. A. afholdte Arrestforretning, hvorunder der blev gjort Arrest i hele den nævnte

Besætning, vurderedes til ialt 390 Kr. og Køerne samt Kvien til ialt 940 Kr. Den 3 Februar, da der, som meldt, blev foretaget Registrering i Tiltaltes Konkursbo, bestod Besætningen paa Spentrupgaard, der var bleven yderligere formindsket derved, at der i Vinterens Løb var død en Ko, af 6 Heste, der tilsammen vurderedes til 790 Kr., og 28 ialt til 1840 Kr. vurderede Stykker Fækreaturer, nemlig 1 Tyr, 8 Køer, 7 Kvier, 6 Stude, 4 Kalve fra $\frac{3}{4}$ til 1 Aar gamle og 2 Kalve, 1 Maaned gamle, hvorhos der endvidere paa Gaarden fandtes 2 Militæretaten tilhørende Heste og 6 en Gaardmand tilhørende Kreaturer, der vare satte paa Foder hos Tiltalte. Denne har anbragt — hvad ogsaa maa anses bestyrket ved, hvad der er oplyst i Sagen — at han foretog de omhandlede Afhændelser for at kunne præstere forskellige ham dengang paahvilende Udbetalinger, bl. A. saaledes til Indfrielse af et Laan, som han havde stiftet for at kunne betale en ældre Vexelgjæld. Iøvrigt har han til sit Forsvar anført, at han brugte at sælge Fedekreaturer om Vinteren — i hvilken Henseende han dog har indrømmet, at de af ham solgte Kreaturer ikke vare synderlig fede og at flere af Køerne vare med Kalv — samt at der om Sommeren ikke kunde holdes flere Kreaturer paa de omhandlede 2 Gaarde end de, der som meldt blev tilbage. Hvad nu Besætningen paa Kristinelyst angaar, da har Tiltalte nærmere anbragt, at han vel havde holdt 12 à 14 Køer paa denne Gaard, men at dette kun var ved Hjælp af Mask og andre Foderstoffer, idet der ikke paa Gaarden kunde græsses mere end 9 à 10 Køer samt at 2 Heste ere tilstrækkelige til at drive Gaarden. Vel har nu dennes Ejer, fornævnte N. Chr. Støvring, benægtet Rigtigheden heraf og navnlig paastaet, at der, ihvorvel der, efter at den ovennævnte Englod var solgt fra Gaarden, ikke kunde holdes saa mange Kreaturer paa samme som tidligere, dog i Aaret 1886 maatte kunne være holdt 12 Køer paa den; men han har dog erkjendt Rigtigheden af, hvad Tiltalte har anbragt om, at der paa andre Gaarde af lignende Størrelse som Kristinelyst, beliggende i samme Sogn som denne, ikke holdes mere end 9 à 10 Køer, og idet der ikke vil kunne lægges nogen videre Vægt paa — hvad N. Chr. Støvring har henvist til — at der, som meldt, ifølge Forpagtningskontrakten ved Forpagtingens Tiltrædelse blev overleveret Tiltalte Fourage til 4 Heste og 20 Fækreaturer, findes det, efter hvad der foreligger, ikke at være tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i strafbar Overskridelse af sin Raadighed over den pantsatte Besætning paa Kristinelyst. Hvad dernæst angaar Besætningen paa Spentrupgaard, da har Tiltalte anbragt, at 6 Heste ere fuldkommen tilstrækkelige til at drive denne Gaard, hvorhos han har henvist til, at der med Ejendommen, da han i 1882 købte samme, saaledes som den ovennævnte Kjøbekontrakt af 23 Mai 1882 udviser, af Besætningsdele kun medfulgte 6 Heste

— af hvilke to efter hans Anbringelse vare Plage — og 30 Fækreaturer foruden Faar, Svin og Grise. Vel kan det nu imidlertid ikke antages, at den Kreaturbesætning, der efter de stedfundne Afhændelser blev tilbage paa Gaarden og som efter det ovenanførte for en stor Del bestod af Ungkvæg og Kalve, har været tilstrækkelig i Forhold til Gaardens Størrelse og Beskaffenhed, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Gaardens Marker, som af Tiltalte selv anbragt, i hans Besiddelsestid vare blevne betydelig forbedrede; men der findes dog efter Alt, hvad der i Sagen foreligger, ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ved de paagjældende Afhændelser har handlet i bedrageligt Hensigt, saaledes at der i Anledning af samme vil kunne idømmes ham Straf. En Dag i den sidste Halvdel af December 1885 solgte Tiltalte, der i flere Aar fra Spritfabrikken i Randers havde faaet Bærme til Brug paa Kristinelyst, der ligger ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Randers, sin Bærmevogn med Tønde til Gaardejer C. Kjærgaard af Helsted for 100 Kr., idet dog Tiltalte — der havde sluttet Akkord med Spritfabrikken om, at han daglig skulde modtage Bærme fra samme indtil hen i Mai f. A., men som, da han, som berørt, skulde fratræde Forpagtningen af Kristinelyst den 1 April f. A., ønskede at blive fri for at modtage Bærme fra denne Dag — aftalte med Kjærgaard, at han skulde være berettiget til at beholde Vognen til Brug indtil den 1 April, og at Kjærgaard fra denne Dag skulde tage Bærme i Tiltaltes Sted. Nogle Dage efter Handelens Afslutning, som det maa antages, før Nytaar 1886, betalte Kjærgaard de nævnte 100 Kr. til Tiltalte, men under den ovennævnte den 19 Januar næstefter paa Kristinelyst affholdte Arrestforretning blev der ogsaa gjort Arrest i Bærmevognen med Tønde, der dengang i Overensstemmelse med den trufne Aftale endnu fandtes paa Kristinelyst. Tiltalte, der ikke var tilstede under Forretningen, men som ved sin Hjemkomst samme Dags Aften af sin Karl — der under Forretningen havde gjort opmærksom paa, at Vognen var solgt til Kjærgaard og tilhørte denne — modtog Underretning om, at den desuagtet var bleven skreven, henvendte sig den næste Dag til Arrestkvirentens Sagfører i Randers, hvem han underrettede om, at han, da Bærmevognen var solgt og betalt, vilde aflevere den til Kjøberen, og da Tiltalte ved denne Lejlighed af Sagføreren havde modtaget Meddelelse om, at han vilde blive udsat af Forpagtningen den 22 Januar og han saaledes ikke mere vilde faa Brug for Bærmevognen, afleverede han derefter denne til Kjærgaard. Selv om nu den nævnte Bærmevogn med Tønde maatte kunne henføres under det til Gaarden Kristinelyst hørende Inventarium, hvori der ved den mellem N. Chr. Støvring og Tiltalte oprettede Forpagtningskontrakt var givet Støvring Pantet, saa findes dog Tiltalte ikke ved dens Afhændelse at have gjort sig skyldig i nogen strafbar Overskridelse af den ham til-

kommende Raadighed over Inventariet, og da Vognen forinden Arrestforretningen var kjøbt og betalt af Kjærgaard og kun overladt Tiltalte til Brug, kan Tiltalte ejheller anses at have paa draget sig Strafansvar efter Straffelovens § 253 ved efter Arrestforretningen at udlevere den til Kjærgaard. I Henseende til den anden af de ovenanførte Sigtelser mod Tiltalte er følgende Forhold lagt ham til Last: Ved en den 24 December 1885 dateret Kjøbekontrakt solgte Tiltalte til sin Stedsøn Lærer Christian Vinther, der dengang boede i Nyborg, endel Møbler og Effekter, der vare specificerede i Kontrakten, for en Kjøbesum af 713 Kr., der udgjør Summen af de ved de enkelte Gjenstande anførte Beløb, og hedder det i Kontrakten, at da Kjøbesummen var bleven Tiltalte betalt, vare de solgte Gjenstande, der henstode dels paa Spentrupgaarden, dels paa Kristinelyst, Chr. Vinthers lovlige og retmæssige Ejendom. Kort efter Oprettelsen af denne Kontrakt, nemlig enten i Slutningen af December eller i Begyndelsen af Januar Maaned, lod Vinther de nævnte Gjenstande føre til Randers, hvor de blev anbragte paa et af ham dertil lejet Loft, og da Vinther, der havde været konstitueret i et Lærerembede i Nyborg, i Februar Maaned, efter at denne Konstitution var ophørt, kom til Randers, lejede han — efter sin Forklaring dels for sin egen Skyld, idet han dengang endnu ikke var bleven kaldet til sit senere Lærerembede i Vinterslev, dels for sine Forældres Skyld, idet han vilde give disse Bolig hos sig — en Lejlighed sammesteds, til hvilken han lod Godset henflytte. Da Tiltalte med Familie, efter at hans Bo var taget under Konkursbehandling, i Begyndelsen af Marts Maaned f. A. flyttede fra Spentrupgaard, kom han til at bo i den nævnte Lejlighed, hvor han med Familie benyttede de til Vinther solgte Ting, af hvilke denne dog tog enkelte med sig, da han senere flyttede til Vinterslev. Med Hensyn til denne Transaktion gaa Tiltaltes og Chr. Vinthers i det Væsentlige overensstemmende Forklaringer ud paa, at da Vinther, af hvem Tiltalte i Sommeren 1885 havde laant 200 Kr. og i Oktober s. A. 300 Kr., i Juleferien næstefter besøgte Tiltalte, vilde denne paany laane Penge af ham, idet Tiltalte derhos tilbød ham Pant for Laanet i sit Indbo; men da Vinther — der efter sin Forklaring havde hørt, at Pantsætning af Indbo ikke er gyldig før efter Forløbet af 6 eller 8 Uger, men som iøvrigt ikke vil have gjort sig nogen Tanke om, at der kunde være Fare for, at Tiltalte snart vilde komme under Konkurs, idet han navnlig var ubekjendt med, at Tiltalte stod til Restance med Forpagtningsafgift og Renter — foretrak at afkjøbe Tiltalte Indboet, bleve de ogsaa enige herom, hvorefter den ovennævnte Kjøbekontrakt blev oprettet, hvorhos Vinther samtidig med Oprettelsen betalte Tiltalte den i Kontrakten ommeldte Kjøbesum 713 Kr. Efter Tiltaltes Forklaring yttrede Vinther ved denne Lejlighed, at Tiltalte, hvis han skulde

se sig i Stand til at betale Pengene tilbage, igjen kunde faa de solgte Gjenstande til samme Pris. Iøvrigt har Vinther — der ikke vil kunne huske, om han har yttret sig saaledes, hvad han dog finder rimeligt nok — erklæret, at Tingene vel nok kunde være mere værd end 713 Kr., men at han, der ikke vil have nogen Forstrand paa at vurdere saadanne Ting, dog ikke fandt at kunne overtage dem til en højere Pris. Efter disse Forklaringer, der ikke vil kunne forkastes, samt efter hvad der iøvrigt foreligger, er der nu ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at det omhandlede Salg skulde være en Proformatransaktion, iværksat i det Øjemed at unddrage de paagjældende Gjenstande fra at tjene til Fyldestgjørelse for Tiltaltes Kreditorer, og selv bortset fra, at Tiltalte, som nedenfor vil blive paavist, ikke kan antages paa den Tid, da Salget skete, at have maattet forudse sin forestaaende Fallit, vil der derfor ikke kunne paalægges ham Strafansvar for hans Forhold i saa Henseende. Det Samme maa ogsaa gjælde. forsaavidt Tiltalte, efter hvad der er oplyst, dels i den sidste Halvdel af December 1885 har solgt en lukket Vogn til ovennævnte Gaardejer C. Kjærgaard for 400 Kr., som Tiltalte fik udbetalt samtidig med Betalingen for den ovennævnte til samme Mand solgte Bærmevogn med Tønde, dels, som det maa antages, ligeledes i sidste Halvdel af December Maaned, har solgt til Gaardejer og Teglbrynder N. Chr. Andersen af Hald Mark 1 Char-à-banc — som Kjøberen dog først senere, som det maa antages, i den første Halvdel af Januar, modtog — for 150 Kr., der bleve afskrevne paa en Fordring, som Andersen havde paa Tiltalte. Tiltalte, der har benægtet at have beriget sig selv ved at tilvende sig nogen Del af de ved de ovennævnte Salg indkomne Beløb — hvad der ejheller er oplyst under Sagen — har derimod erkjendt, at han har anvendt den langt overvejende Del af de saaledes indkomne Beløb til Betaling af Gjæld til forskellige Personer. Endvidere udstedte han den 10 Januar f. A. en Panteobligation og et Skadesløsbrev, ved hvilke Dokumenter, der ere thingtæste den 14 s. M., han gav 3 af sine Kreditorer, nemlig Kjøbmand J. Stilling i Randers, Randers nye Tømmerhandel og Landbosparekassen for Randers og Omegn lige Panteret i Spentrupgaard med Besætning og Inventarium m. m. næstefter den tidligere prioriterede Gjæld af ialt 42,000 Kr. for deres Fordringer, af hvilke Stillings — der efter Tiltaltes Forklaring hidrørte dels fra Tømmer og andre Bygningsmaterialier, der vare ham leverede til Opførelsen af hans Bygninger, dels fra tidligere Tid — efter Panteobligationen beløb sig til 16,000 Kr., medens de to andre Fordringer efter Skadesløsbrevet androg henholdsvis 925 og 500 Kr. Tiltalte har imidlertid benægtet, at han, da han paa den anførte Maade betalte enkelte Kreditorer eller gav dem Pant for deres Fordringer, var vidende eller havde nogen Formodning om, at der forestod Retsforfølgning mod ham

eller at hans Fallit var sandsynlig, og han har i saa Henseende nærmere anbragt, at han stod i den Formening, at han ved Kornsalg samt ved Venners og Slægtnings Hjælp vilde kunne skaffe Penge til Betaling af den resterende Forpagtningsafgift samt Renter, samt at han under Hensyn til den Sum, hvortil Spentrupgaard, som meldt, var bleven vurderet i December Maaned, havde Grund til at tro, at alle hans Kreditorer kunde blive dækkede. Rigtigheden af, hvad Tiltalte i sidstnævnte Henseende har anført, maa nu ogsaa anses bestyrket ved den Forklaring, der er afgiven af fornævnte Stillings Sagfører, Prokurator Kjær i Randers, og som gaar ud paa, at ved Udstedelsen af Panteobligationen til Stilling var Kjær og de Andre ved denne Lejlighed Tilstedeværende enige med Tiltalte i, at han maatte kunne klare sig, saa at der dengang ikke var Tale om hans Fallit som sandsynlig eller nærforestaaende, idet det navnlig antoges, at Spentrupgaard maatte kunne udbringes til et betydelig større Beløb, end den senere er bleven udbragt til. Som Følge heraf og under særligt Hensyn til, at bemeldte Ejendom ved den tidnævnte Vurdering var bleven ansat til en Værdi, der betydelig oversteg det samlede Beløb af Tiltaltes Gjæld, findes der ikke Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte, da han foretog de her omhandlede Dispositioner, har maattet forudse sin forestaaende Fallit, og han vil derfor ejheller under denne Del af Sagen kunne idømmes Straf. I Henhold til en Ordre, som Tiltalte den 31 Januar f. A. havde givet sin Forvalter, fornævnte Lauritz Vinther, og som var foranlediget ved, at ovennævnte Gaardejer og Teglblænder N. Chr. Andersen af Hald Mark, der havde et større Beløb tilgode hos Tiltalte for Mursten, den nævnte Dag havde indfundet sig hos Tiltalte og forlangt at faa Penge af ham, lod L. Vinther den 3 Februar, altsaa samme Dag som der blev foretaget Registrering i Tiltaltes Bo, men forinden denne var paabegyndt, 2 Læs Byg i Sække kjøre til Randers, hvor det blev solgt til en derværende Kjøbmand for 116 Kr. 64 Øre, hvorefter Tiltalte, der af L. Vinther fik dette Beløb udbetalt i Randers, samme Dag betalte Andersen et Afdrag paa hans Fordring af 130 Kr. Tiltalte har med Hensyn hertil gjort gjældende, at han, da Kornet blev solgt og han betalte Andersen det nævnte Beløb, ikke havde nogen Anelse om, at hans Fallit var indtraadt, i hvilken Henseende han har anbragt, at han vel den 1 Februar om Aftenen havde paa ovennævnte Prokurator Kjærs Kontor i Randers underskrevet en Begjæring til Skifteretten om, at hans Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, men at han stod i den bestemte Formening, at denne Begjæring ikke vilde blive indgiven, før han selv kom tilstede hos Prokurator Kjær, idet det var en Aftale, at han selv skulde følge med ved Begjæringens Afgivelse til Skifteretten. Fornævnte Prokurator Kjær — efter hvis Opfordring, som var foranlediget ved, at der

gik Rygte om, at Tiltalte foretog forskjellige Dispositioner over sine pantsatte Ejendele og sit Indbo, og at der forestod Restforfølgning mod ham, Tiltalte var kommen tilstede paa hans Kontor sent paa Eftermiddagen den 1 Februar — og en anden Sagfører, der ligeledes deltog i de med Tiltalte ved denne Lejlighed førte Forhandlinger, have imidlertid forklaret, at Grunden til, at Fallitbegjæringen, som Tiltalte dog ikke uden nogen Betænkning underskrev, idet han til Slutningen erklærede sig enig i, at en Ordning ikke kunde opnaas uden en Fallit, ikke strax blev indleveret til Skifteretten, alene var den, at det var blevet saa sent paa Dagen, hvorfor Indleveringen blev udsat til næste Dag, samt at Tiltalte, som paa sit Spørgsmaal, om det var nødvendigt, at han ved denne Lejlighed gav Møde, fik det Svar, at det ikke var absolut nødvendigt, men dog „var i sin Orden“ eller „saa bedst ud“, at han mødte, derpaa lovede at komme tilstede hos Prokurator Kjær inden næste Dags Middag, hvilket han imidlertid undlod, hvorefter Prokurator Kjær, der ikke turde lade Begjæringen blive liggende hos sig, i Forening med den anden ommeldte Sagfører den 2 Februar ved Middagstid indleverede den paa Herredskontoret, idet de Begge have benægtet, at der var blevet truffet nogen Aftale om, at dette skulde ske ved Tiltalte selv. Selv om det nu, uanset at disse Forklaringer tale derimod, maatte kunne antages, at Tiltalte kan have opfattet de ved den omhandlede Lejlighed faldne Ytringer saaledes, at Begjæringen ikke vilde blive indgiven, uden han selv kom tilstede, og at han derfor, da Salget af Kornet og den omhandlede Udbetaling til N. Chr. Andersen fandt Sted, ikke vidste, at hans Bo alt dengang var taget under Konkursbehandling, saa maa han dog, idet han, som meldt, havde underskrevet en Konkursbegjæring, i hvert Fald antages dengang at have maattet forudse sin Fallit som forestaaende; thi vel har han villet gjøre gjældende, at han endnu efter at han havde underskrevet Begjæringen haabede paa at kunne faa sine Forhold ordnede uden en Konkurs, men efter hvad der foreligger, vil der ikke kunne tages noget Hensyn hertil, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte — der under de optagne Forhør havde forklaret, at han Dagen efter, at han havde underskrevet Begjæringen, rejste til sine Forældre, der bo paa Frijsenborg Gods, for mulig hos disse at erholde Hjælp, og at han da ogsaa hos dem fik Løfte om en Forstrækning paa 1500 Kr. — under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, efter at hans Stedfader var bleven afhørt i denne Anledning, har erkjendt, at denne hans Forklaring er urigtig, idet han ikke, før den her omhandlede Udbetaling til N. Chr. Andersen fandt Sted, havde henvendt sig til sin Stedfader om Hjælp, hvorimod han i den paafølgende Sommer af denne blev forstrakt med 1500 Kr. Efter hvad der saaledes foreligger, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1836 og

ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit her omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 261 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Nr. 264. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Jens Christensen (Def. Nellemann),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Sallingland Herreders Extrarets Dom af 7 Juni 1887: Tiltalte, Gaardejer Jens Christensen i V. Lem, bør straffes med 2 Maaneders simpelt Fængsel. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Munksgaard, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 August 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte forsætlig har afgivet urigtig Forklaring for Retten. Efter de foreliggende Oplysninger, deriblandt den Amtsskrivelse, hvorved det den 21 December f. A. paabegyndte Forhør blev beordret optaget, med tilhørende Bilag — hvilke Dokumenter, skjøndt fremlagte under det nævnte Forhør, maa antages ikke at have været tilstede i Overretten — findes imidlertid Tiltaltes i Dommen berørte Forklaring om at have staaet i den Tro, at han muligen ved sit Forhold havde paadraget sig et civilretligt Ansvar, ikke at kunne forkastes. Hans Straf bliver derfor at bestemme i Henhold til Straffelovens § 147, 2det Led og vil kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltaltes Gaardejer Jens Christensen for falsk Forklaring for Retten. Under et den 21 December f. A. paa-begyndt og den 21 Mai d. A. sluttet, saakaldet Forsørgelsesforhør, betræffende den bortrejste Jens Chr. Andersen og dennes efterladte Hustru Sidsel Cathrine Nielsen — der efter erhvervet Vielsesbrev vare blevne ægteviede den 8 Marts 1885, og af hvilke Manden, da Ægteskabet blev indgaaet, var hjemmehørende og forsørgelsesberettiget i Rødding Sogn, medens Sidsel Nielsen med to af hende udenfor Ægteskab fødte Børn boede i Lem og var forsørgelsesberettiget i Lem og Veiby Kommune — mødte Tiltalte, der dengang var Formand i Sogneraadet for den sidstnævnte Kommune, den 22 Januar d. A. for Politiretten og afgav en Forklaring, der bl. A. gik ud paa, at Sidsel Nielsen, der havde faaet Understøttelse af „de Fattiges Kasse“ og Tavlepengene, men derimod ikke af Kommunens Fattigvæsen, en Morgen i Februar Maaned 1885 — Andendagen efterat hun havde mødt i Retten med Jens Chr. Andersen angaaende Alimentsbidrag til hendes yngste Barn, til hvilket denne var Fader — var kommen til ham og havde fortalt, at nu vilde Andersen gifte sig med hende, men at Giftermaalet maatte finde Sted inden 8 Dage, og at Tiltalte i den Anledning maatte skaffe hende et Laan paa 30 Kr., samt at hun, da han hertil svarede, at han ikke paa Sogneraadets Vegne kunde lade hende faa disse Penge, yttrede, at saa kunde han jo af sin egen Kasse laane hende de 30 Kr., der nok skulde blive betalte tilbage. I Henhold til en mellem dem truffen Aftale kom Sidsel Nielsen og Jens Chr. Andersen derpaa den følgende Dag til Tiltalte, der da udbetalte den Sidstnævnte 30 Kr., idet han betydede ham, at det var et Laan, der skulde tilbagetales, hvorhos Tiltalte — med Hensyn til, at der i hans Lommebog, som han foreviste i Retten, fandtes anført under Betegnelsen „det frie Fattigvæsen“ for den 2 Marts 1885: „Sidsel Cathrine 10 Kr.“, og paa Foden af samme Side efter et større Mellemrum: „Jens Chr. Andersen Rest 23 Kr.

66 Øre“ — forklarede, at de 10 Kr. af det ovennævnte Beløb havde Sidsel herefter faaet af det frie Fattigvæsen, vistnok inden der var Tale om hendes Bryllup, samt at det Beløb af 23 Kr. 66 Øre, som Jens Chr. Andersen havde faaet udbetalt af Tiltaltes egen Kasse, formentlig var fremkommet derved, at et mindre Beløb, som Sidsel Nielsen skyldte Tiltalte, var fradraget i de 30 Kr., og endelig forklarede Tiltalte, at naar han havde laant Andersen de ommeldte Penge, var dette nærmest sket for at efterkomme Sidsel Niensens Anmodning, hvad han mente var til hendes Bedste, men at han iøvrigt nok tillige kunde se, at det var i Kommunens Interesse, at hun blev gift, uden at dog Hensynet hertil havde været ham det afgjørende til at yde det paagjældende Laan, af hvilket de 23 Kr. 66 Øre endnu stode til Rest. I et den 10 Marts næsteften optaget Forhør ændrede Tiltalte i enkelte Punkter sin ovenfor gjengivne Forklaring, idet han udsagde, at han nu erindrede, at han, da han talte med de Mænd, der tilligemed ham udgjorde Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, om at tilstaa Sidsel Nielsen 10 Kr., havde meddelt dem, at hun havde sagt ham, at hun nu skulde giftes, hvad de andre Bestyrelsesmedlemmer dog ikke havde fæstet Lid til, ligesom han med Hensyn til Anførselen i Lommebogen af de 23 Kr. 66 Øre nu forklarede, at han havde udbetalt Jens Chr. Andersen 30 Kr., som han havde laant denne, men dog tilbagebeholdt de Sidsel Nielsen af de Fattiges Kasse tilstaaede 10 Kr. som Afdrag paa bemeldte Laan, der herefter kun udgjorde 20 Kr., og at det lidt større Beløb, der, som meldt, fandtes anført i hans Lommebog, formentlig hidrørte fra, at han til de 20 Kr. havde lagt det Beløb, som Sidsel Nielsen skyldte ham, hvorhos Tiltalte tilføjede, at han ikke havde gjort sig nogen Tanke om, at Sidsel Nielsen og hendes Børn kunde falde det Offentlige til Byrde, naar hun blev gift. Ovennævnte Jens Chr. Andersen, hvis Opholdssted ikke tidligere havde kunnet udfindes, forklarede imidlertid i et den 5 Mai d. A. optaget Forhør, at han, der ingen Penge havde, men tænkte sig, at Sogneraadet for Lem og Veiby Kommune maaske nok vilde betale Noget for at blive af med Sidsel og hendes Børn, lod hende gaa til Tiltalte og begjære Hjælp til at blive gift, at han, da hun bragte den Besked tilbage, at han selv skulde komme hen til Tiltalte, den næste Dag indfandt sig hos denne og da først begjærede, saavidt han husker, 50 Kr. for at gifte sig med Sidsel Nielsen, men derpaa efter nogen Forhandling med Tiltalte og den ligeledes tilstedeværende Sognefoged enedes med disse om, at han, der holdt paa, at han ikke vilde lade lyse til Ægteskab for sig og Sidsel, men derimod vilde løse Vielsesbrev, skulde have, hvad dette kostede, og komme igjen en Dagstid efter for at skrive en Ansøgning om Vielsesbrev og faa Pengene, at Tiltalte, da Andersen i den Anledning paany kom til ham, gav

ham en Formularbog samt Papir og Skrivematerialier, og lod ham skrive Ansøgningen, som Tiltalte derefter lagde i en Konvolut tilligemed 33 Kr. 66 Øre og senere besørgede indsendt til Amtet, at Andersen saaledes ikke ved denne Lejlighed fik Pengene udbetalte af Tiltalte, samt at denne ved samme Lejlighed yttrede til Andersen, at saadanne to raske Folk nok kunde klare sig selv, og derhos paalagde ham i modsat Fald at huske paa at sige, at de betalte Penge vare givne ham som Laan, medens der ikke tidligere havde været Tale imellem dem om, at Pengene vare et Laan eller skulde tilbagebetales. I et den 7 Mai afholdt Forhør gjentog Tiltalte efter Formaning til Sandhed først sin Forklaring om, at Jens Chr. Andersen af ham havde faaet udbetalt et kontant Laan af 30 Kr., men efterat Jens Chr. Andersens foranferte Forklaring var bleven ham foreholdt, har han vedgaaet, at hans ovennævnte Forklaringer i væsentlige Punkter ere urigtige og afgivne imod bedre Vidende, idet han nærmere har forklaret, at han, der af Interesse for Kommunen ønskede at faa Sidsel Nielsen gift, saaledes at hun og hendes Børn ikke faldt Kommunen til Byrde, men nok vidste, at det ikke gik an at lade Kommunen betale Penge i dette Øjemed, havde af sin egen Lomme og uden derfor at kræve nogen Godtgørelse betalt de 23 Kr. 66 Øre, som i Forening med de 10 Kr., som han, — uden for de øvrige Bestyrere af de Fattiges Kasse at omtale Sidsels forestaaende Bryllup og sin Plan at hjælpe hende dertil — havde faaet hende tillagt af bemeldte Kasse, udgjorde den Betaling, der, efter hvad han vidste, skulde erlægges for Kongebrevet, ligesom han i det Hele havde ydet Sidsel Nielsen og Andersen den af den Sidstnævnte omforklarede Bistand til, at de kunde blive viiede. Han har derhos erkjendt, at hans ovenanferte urigtige Forklaringer om de i Notitsbogen opførte Beløb af 10 Kr. og 23 Kr. 66 Øre hidrørte fra, at han ønskede at give det Udseende af, at han havde laant Jens Chr. Andersen og Sidsel Nielsen 30 Kr., og vilde skjule sin Medvirkning til Kongebrevets Løsning, samt at han havde paalagt Jens Chr. Andersen at sige, at Pengene vare et Laan, men han vil dog ikke have tænkt paa ved dette Paalæg at opfordre Andersen til at afgive falsk Vidneforklaring, og antager efter sin Forklaring ej heller, at fien selv vilde have aflagt Ed paa sine urigtige Forklaringer, hvis der var blevet ham afordret Ed. Tiltalte har endvidere udsagt, at han, da der første Gang blev aføsket ham Forklaring, strax tænkte sig, at det nu gjaldt om, hvorvidt den Maade, hvorpaa Sidsel Nielsens og Andersens Giftermaal var bragt i Stand, kunde bevirke, at hans Øjemed med dette, at fri Lem og Veiby Kommune for en Fattigbyrde, ikke blev opnaaet, og frygtede for, at naar den rigtige Sammenhæng kom frem, vilde Sagen gaa Kommunen imod og han selv mulig paadrage sig personligt Ansvar paa Grund af

sin til Erhvervelsen af Vielsesbrevet ydede Medvirkning, og at hans Motiv til at afgive de ovennævnte urigtige Forklaringer saaledes var dels Hensynet til at redde Sagen for Kommunen, dels Hensynet til at fri sig selv for Ansvar, men at han dog ikke har tænkt paa, at der kunde være Tale om Strafansvar for ham, men alene paa, at hun mulig overfor Rødding Kommune kunde blive personlig ansvarlig for den Byrde, der ved Sidsef Nielsens Giftermaal med Jens Chr. Andersen overførtes paa denne Kommune. Vel fremgaar det nu ikke af den fremlagte Udskrift af Forhørene, at det, navnlig ved de den 22 Januar og den 10 Marts afholdte Forhør er blevet Tiltalte særlig tilkjendegivet, at han mødte som Vidne eller at han er bleven særlig formanet til i sin Forklaring at følge Sandheden, men ligesom det allerede efter Tiltaltes Stilling som Sogneraadsformand med Føje kunde forudsættes, at han indsaa Øjemedet med den paabegyndte Undersøgelse og var bekendt med Vidnepligten, saaledes har han ogsaa udtrykkelig erkjendt at have forstaaet, at Forhørene optoges til Oplysning i den foreliggende Fattigsag, og at han forklarede som Vidne i denne, og at han veed, at han som Vidne skal følge Sandheden og forklare Alt, hvad han ved om det, hvorom han bliver spurgt. Det kan derfor efter de foreliggende Omstændigheder og Tiltaltes egen ovenanførte Forklaring ikke antages, at han har ment eller haft Anledning til at mene, at Sagen — der ikke var nogen offentlig Straffesag — paa en saadan Maade gjaldt ham selv, at han i Medfør af Straffelovens § 147, 1ste Led, maatte være fritagen for Straf, hvorimod det maa billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1839 og — med Undtagelse af, at han efter sin Forklaring har været mulkeret for ulovlig Brændevinshandel og Medikamenthandel — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er for sit ovenomhandlede Forhold anset efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 16 November.

Nr. 231. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ane Margrethe Clausen, Mogensens Hustru,
og Helene Cathrine Munch, Lenanders Hustru
(Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Fosterfordrivelse.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Juni 1887:
Helene Cathrine Munch, Andreas Henrich Lenanders Hustru, bær for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være og de ved hendes Arrest og Observation af Fysikus foranledigede Omkostninger udredes af det Offentlige. Ane Margrethe Clausen, Anders Mogensens Hustru, bær hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og, med Undtagelse af forannævnte, udrede alle Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører N. C. Olsen og Prokurator Lund, 15 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 Januar 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou), Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 38.

Onsdagen den 16 November.

Nr. 231.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ane Margrethe Clausen, Mogensens Hustru,
og Helene Cathrine Munch, Lenanders Hustru
(Def. Nellemann.)

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, ved hvilken intet Væsentligt findes at erindre, vil Tiltalte, Mogensens Hustru, være at anse efter Straffelovens § 193, jfr. § 46, og hendes Straf efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hvad Tiltalte, Lenanders Hustru, angaar, har det Kongelige Sundhedskollegium i en efter Dommens Afsigelse afgiven Erklæring vel udtalt, at Kollegiet ikke skjønner, at hun efter de foreliggende Oplysninger kan anses for utilregnelig, hvorimod det er antageligt, at hendes Aandsevner ere svage og at hun mangler den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssunde Personer. Men efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder nogle senere end bemeldte Erklæring afgivne Forklaringer, finder dog Højesteret overvejende Betænelighed ved at statuere, at hun i Gjerningens Øjeblik har været sig bevidst, at hun raadede Medtiltalte til en strafbar Handling. Det maa derfor have sit Forblivende ved den hende tillagte Frifindelse, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil denne med den ovenangivne Forandring i Straffetiden for Mogensens Hustrus Vedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Ane Margrethe Clausen, Mogensens Hustru, bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler denne Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellenmann 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ane Margrethe Clausen, Anders Mogensens Hustru af Rø Sogn, og Helene Cathrine Munch, Andreas Henrich Lenanders Hustru af Hasle for Forsøg paa Fosterfordrivelse, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt oplyste, dermed stemmende Oplysninger følgende: Tiltalte Ane Margrethe Clausen, der tidligere har født, og hvis Mand Anders Mogensen i Efteraaret 1883 med hendes Vidende og Villie forlod hende og rejste til Amerika, hvor han siden har havt Ophold, blev formentlig i November Maaned f. A. besvangret af en Mandsperson, med hvem hun da plejede legemlig Omgang, og mærkede i Begyndelsen af April Maaned d. A., at der var Liv i Fostret. Herefter blev hun meget ulykkelig, da hun venter sin Mand, som efter hendes Forklaring er meget stræng, hjem til Efteraaret, og da hun derfor Tirsdagen den 13 f. M. fik Besøg af Medtiltalte, betroede hun sig til hende. Denne raadede hende til at fordrive Fosteret og hertil at anvende Svovlsyre med Vand til, 6 Draaber paa fastende Hjerte med en Dags Mellemrum, ialt 12 Draaber. Medtiltalte troede, at det var et godt Middel til at fordrive Fosteret, men hun raadede dog Tiltalte til for en Sikkerheds Skyld at henvende sig til nogle Fruentimmer i Rønne, om hvilke hun havde hørt, at de undertiden vare Folk behjælpelige i slige Tilfælde, og føjede til, at det var af Interesse, hun skyndte sig. Tiltalte fulgte dette Raad og begav sig den næste Dag til Byen, hvor hun henvendte sig til et af de af Medtiltalte angivne Fruentimmere, men da denne ikke vilde indlade sig med hende, gik hun til en Handlende og købte Svovlsyre for 5 Øre. Morgenen efter tog Tiltalte paa fastende Hjerte 6 Draaber i en Theske sammen med noget Vand, og Morgenen efter tog hun paa samme Maade atter 6 Draaber. Ifølge Fysikatets over Sagen afgivne Erklæring kan Svovlsyre, brugt paa den angivne Maade, aldrig have nogen fosterfordrivende Virkning. Tiltalte Ane Margrethe Clausen, Anders Mogensens Hustru, er født i

Rø Sogn den 29 Januar 1850 og ej forhen tiltalt eller straffet. Hun vil nu for sit ovenfremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 193 jfr. § 45, og bestemmes Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Medtiltalte Helene Cathrine Munch, Andreas Henrich Lenanders Hustru, er født i Vestermarie Sogn den 1 April 1836 og er ved Nordre Herreds Extraretsdom af 17 Juni 1885 i Henhold til Straffelovens § 256 jfr § 57 anset med simpelt Fængsel i 8 Dage. Da der under Sagen opstod Tvivl om hendes mentale Tilstand, har hun været indlagt paa det herværende Sygehus til Observation af Fysikus, og har denne derefter afgivet den Erklæring, at hun maa anses for utilregnelig i det Forhold, hvori hun ifølge det i Sagen Oplyste har gjort sig skyldig. Hun vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos de ved hendes Arrest og Observation af Fysikus foranledigede Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 273. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Christian Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 September 1887: Tiltalte Christian Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Tiltalte Chr. Larsen er det under nærværende, mod ham for Overtrædelse af Straffelovens § 182 anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der uden behørig Næringsadkomst siden April Flyttedag d. A. har drevet Forretning som Værtshusholder heri Staden, har fra Begyndelsen af Mai d. A. og indtil Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte, haft tilhuse hos sig et Fruentimmer, som med hans Vidende og Villie for Betaling bedrev Utugt med Gjæster i Beværtningen i et til sammes Lokaler hørende Værelse, idet han, der havde indrømmet bemeldte Fruentimmer frit Logis hos sig, vel ikke modtog Andel af, hvad hun paa den anførte Maade erhvervede, men dog havde Fordel af, at der saaledes blev drevet Utugt i Beværtningen dels ved, at der herved blev trukket Gjæster til samme, dels ved, at der herved blev drevet Utugt i det ommeldte Værelse, erholdt en højere Betaling end for Drikkevarer, der blev nydte i Beværtningens andre Lokaler. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 24 December 1845 og ifølge Rettens Dom af 9 Oktober 1869 anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Stykke, efter Omstændighederne med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og have at udrede Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 17 November.

Nr. 216. Højesteretssagfører Hansen

contra

Mogens Georg Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Juni 1887: Tiltalte Mogens Georg Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. Chr. Olsen og J. L. Olsen, 15 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler der Føje til at antage, at de af Tiltalte foretagne, i Dommen omtalte Afhændelser af Besætnings- og Inventariegenstande fra den pantsatte Ejendom have haft et saadant Omfang, at Gaardens Besætning og Inventarium derved kan anses for at være bleven utilbørlig forringet, og der vil derfor ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar.

Med Hensyn til den i Dommen omhandlede Arrestforretning bemærkes, at Arresten foregik i Tiltaltes Fraværelse, og uden at de 2 Heste, hvori Arresten dekretedes, vare tilstede, hvorfør Forretningen ogsaa, efterat Arrest var dekretet, blev udsat indtil videre. Under disse Omstændigheder kan Tiltaltes Forklaring om, at han troede, at Forretningen kun var paabegyndt, uden at endelig Arrest var iværksat, ikke forkastes, og da det derhos er antageligt, at Tiltalte, som af ham paastaaet, allerede nogen Tid forinden Arresten havde overdraget Ejendomsretten over Hestene til Andre og derfor kunde anse sig forpligtet til at udlevere dem til disse, vil han heller ikke for dette Forhold kunne straffes.

Efter det Anførte bliver Tiltalte at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Mogens Georg Jørgensen bær for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte Salaries samt i Salarium til Højesteretssagfører Hanssen og Advokat Hindenburg for Højesteret 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Mogens Georg Jørgensen for bedrægligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de tilvejebragte Oplysninger følgende: Den 8 November 1886 blev der efter Begjæring af Gaardejer i Schou i Sose i Vestermarie Sogn for et Beløb af 5966 Kr. 89 Øre foretaget Arrest hos Tiltalte paa hans Bopæl i Rønne, ved hvilken Forretning der blev dekretet Arrest i en brun Hest, 1 sort do., 1 malet tossædet

Fjedervogn og et Sæt Seletøj til 2 Heste. Ved Forretningen var Tiltalte ikke tilstede, men derimod hans Hustru, hvem Betydningen af det afsagte Arrestdekret blev betydet, og som lovede at underrette sin Mand om det Foregaaede. Forretningen blev derefter udsat til den 10 s. M. paa Fogdens Kontor. Der mødte Tiltalte og gjorde gjældende, at de arresterede Gjenstande ikke tilhørte ham, men den brune Hest Gaardejer Jensen paa Brændegaard i Østermarie Sogn, den sorte Hest hans Fader Slagter Jørgensen i Svaneke, og at han havde tilbageleveret disse Mænd de arresterede Gjenstande den 9 November, uagtet han, som kom hertil Byen fra Svaneke Natten mellem den 8 og 9 November, dels paa Vejen herud og dels ved sin Hjemkomst af sin Hustru fik Underretning om den hos ham den 8 November foretagne Arrest. Under den mod Tiltalte indledede Undersøgelse har han fastholdt sin Forklaring til Fogedprotokollen om, at de arresterede Gjenstande ikke tilhørte ham, og at han derfor, da han ved sin Hjemkomst erfarede, at der var gjort Arrest i Hestene m. v., atter kørte med dem den 9 til Svaneke. Paa Vejen var han inde hos Jensen paa Brændegaard, til hvem han dog ikke afleverede den brune Hest eller omtalte, at der var gjort Arrest i den. Ankommen til Svaneke satte han Hestene ind hos sin Fader, hvorefter han formentlig den 28 November solgte den brune Hest til Slagter Sinius Ipsen paa Fynegaard i Nylarsker Sogn. Det har under Sagen ikke tilstrækkelig kunnet oplyses, om de omhandlede 2 Heste have tilhørt Tiltalte, da der blev gjort Arrest i dem, men da det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er tilstrækkeligt godtgjort, at han havde Ret til at bruge Hestene uden nogen Godtgjørelse samt havde fuldstændig Dispositionsret over dem, har han ved sit ovenfremstillede Forhold gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 253. Det er endvidere oplyst, at Tiltalte, der i 1881 købte Bækkegaard i Østerlarsker Sogn og ved Obligation af 9 August og 25 September 1881, thinglæst den 30 September 1881, for et Beløb af 10,000 Kr. til fornævnte Gaardejer Schou havde pantsat nævnte Gaard med sammes Bygninger, Avl, Afsgrøde, Besætning, Inventarium og Redskaber, har foretaget Dispositioner over det saaledes Pantsatte, der vare uforenelige med Pantekreditors Ret. Den 22 Mai 1886 overdrog han saaledes til Kjøbmand Koføed i Nybro i Østerlarsker Sogn en Saamaskine, imod at denne afskrev 120 Kr. paa Tiltaltes Gjæld til ham, i Løbet af Sommeren 1886 til Gaardejer Jens Jørgen Hansen af Glasergaard i Østerlarsker Sogn 3 Faar, 5 Lam og 6 Gjæs til Afdrag paa Tiltaltes Gjæld til ham paa 150 Kr.; til sin Fader, Slagter Jørgensen i Svaneke, en sort Hest, en Ko, 2 Læs Kløver og en Kastemaskine m. fl. Gjenstande; til Gaardejer Herold af Trepæglegaard i Østermarie Sogn i Begyndelsen af Juli Maaned 1886 en brun Hoppe,

2 Køer og en Vogn, hvorfor han igjen modtog en Ko og 25 Kr. i Penge, medens det Overskydende blev taget til Afdrag paa Tiltaltes Gjæld til Herold; i Juni Maaned 1886 til Gaardejer Jensen paa Brændegaard i Østermarie en brun Hoppe, en Tyr og 1 Ringtromle. Af disse Overdragelser fandt de 2 sidste Sted, efterat Tiltalte havde anmodet Gaardejer Schou om Henstand med de til 11te Juni Termin 1886 forfaldne Renter af sin Gjæld til ham. Ved dette sit Forhold har Tiltalte gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 253. Tiltalte er født i Ibsker Sogn den 21 Marts 1855*) og er ej forhen tiltalt eller straffet. Han vil i Henhold til foranferte § 253 være at anse med en Straf, der fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 18 November.

Nr. 234. Højesteretssagfører Shaw
 contra
Christian Ludvig Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1887: Tiltalte Christian Ludvig Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at det af en af Overlægen paa St. Hans Hospital efter den indankede Doms Afsigelse afgiven Erklæring fremgaar, at Tiltalte den 16 Juni d. A. er udskreven af Hospitalet.

Det af Tiltalte udviste, i Dommen fremstillede Forhold er rettelig henført under Straffelovens § 230, 1ste Led; men efter

*) skal være: 1858.

santlige foreliggende Oplysninger findes der ved Straffens Bestemmelse at maatte tages Hensyn til § 39. Den Tiltalte idømte Straf bliver herefter at nedsætte, efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Christian Ludvig Andersen, hvis opgivne Alder af 27 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende og som har været anset ifølge Rettens Dom af 26 Juni 1880 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 22 Januar dette Aar ved Middagstid stjal han nogle Malersvend Elvius Johan Petersen og dennes Hustru tilhørende Beklædningsgjenstande, af samlet Værdi 20 Kroner, som beroede i et Værelse i Ejendommen i Danmarksgade Nr. 8, til hvilket han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Hjælp af en Nøgle, som han fandt liggende paa Trappen udenfor Døren til Værelset ved Siden af en Maatte. Tiltalte antog, at Nøglen hørte til det Værelse, hvori han begik Tyveri, medens den i Virkeligheden hørte til et ved Siden af dette liggende Værelse og af et Fruentimmer, der beboede sidstnævnte Værelse, var bleven henlagt under nævnte Maatte. Efterat han havde tilbragt Natten mellem den 13 og 14 Februar dette Aar i et Pige-kammer i en Ejendom, hvor hans Forlovede tjente, stjal han om Morgenen den 14 Februar fra en i bemeldte Kammer henstaaende Kommode et Uhr af Værdi 70 Kr., der tilhørte Marie Cathrine Gudme. Tiltalte er for Tiden indlagt som sindsygt paa St. Hans Hospital, men efter det Foreliggende, derunder hvad Retslægen har udtalt i en Skrivelse af 12 April dette Aar, maa det antages, at denne Sygdom først er begyndt, efter at han havde begaaet de ommeldte Tyverier, og at han, da han forøvede disse, var fuldkommen tilregnelig. Som Følge af det Anførte, og da det førstnævnte Tyveri ikke kan betragtes

som Indbrudstyveri, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Mandagen den 21 November.

Nr. 44. Kalkbrænder **Lars Jørgensen**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Prokurator **Glösen** som Mandatarius for Høker **Fred. Christensen** (Lunn).

Rudkjøbing Bythings Dom af 11 Marts 1884: Indstævnte, Kalkbrænder L. Jørgensen, bør for Tiltale af Citanten, Prokurator Glösen som Mandatarius for Høker Fred. Christensen, i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte Kjøbekontrakt af 14 September 1881 maa antages skrevet paa stemplet Papir til lavere Taxt end lovbestemt, og forelægges der Prokurator Glösen en Frist af 8 Dage til at foranledige den af ham fremlagte Stævning af 6 Februar samt Indlæg af 27 Marts, 1 Mai og 19 Juni, der alle ere skrevne paa ustemplet Papir, behørigt stemplede. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Septbr. 1885: Indstævnte, Kalkbrænder Lars Jørgensen af Rudkjøbing Kohave, bør til Citanten, Prokurator Glösen i Rudkjøbing som Mandatarius for Høker Fred. Christensen af Rudkjøbing Kohave, betale 500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Januar 1883 til Betaling sker, men iøvrigt for Citan- tens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Eng- berg i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for havte Udlæg 2 Kr. hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning er der for Højesteret kun Spørgsmaal om Citanten, Kalkbrænder Jørgensens Forpligtelse

til at betale det Indstævnte som Mandatarius for Høker Christensen ved den indankede Dom tilkjendte Beløb af 500 Kr.

Der er under Sagen intet andet fremkommet for, at Indstævntes Mandant har betalt Citanten de tilbagesøgte 500 Kr., end den af Citanten selv før og under Retssagen afgivne Erkjendelse heraf samt en af ham tilvejebragt edelig Erklæring af et Vitterlighedsvidne paa den skriftlige Kjøbekontrakt. Ligesom nu Citanten strax i sin i Dommen nævnte skriftlige Erklæring til bemeldte Erkjendelse knyttede det Anbringende, at den virkelige Kjøbesum var 4800 Kr. foruden 55 Kr., som han ved Kontraktens Underskrift endvidere modtog for noget i den omtalt Løsøre, uden at dog dette Beløb nævnes deri, saaledes gaar ogsaa Vitterlighedsvidnets Forklaring ud paa, at Kjøbesummen for den solgte Ejendom og noget Løsøre var 4855 Kr., men dog, idet 55 Kr. deraf vare betalte ved Handelsafslutningen, for at spare Omkostninger blev efter begge Parters Overenskomst i Kjøbekontrakten sat til 4300 Kr. Paa den anden Side er Indstævntes i Dommen nævnte Fremstilling af det i Anledning af Handelen Foregaaede i og for sig lidet sandsynlig og derhos ganske ubestyrket, i hvilken Henseende bemærkes, at de ved Skjødets Udstedelse benyttede Vitterlighedsvidner have erklæret ikke at kunne huske, at Christensen da paastod at have betalt 1000 Kr. eller 500 Kr. for meget i Kjøbesum. Under disse Omstændigheder og i Betragtning af, at det maa paahvile Indstævnte at bevise, at Betingelserne for en Tilbagesøgningsret ere tilstede, findes Citantens Fremstilling af Sagens Sammenhæng i dens Helhed at maatte lægges til Grund for Paadømmelsen, hvorved bemærkes, at denne Fremstillings Troværdighed ikke kan anses svækket ved den af Citantens Sagfører for Underretten brugte, i Overretsdommen ommeldte tilbageholdne Procedure, navnlig naar henses til, at Citanten selv lige før Søgsmaalets Paabegyndelse i den af ham til Indstævnte afgivne skriftlige Erklæring havde fremstillet Sammenhængen paa samme Maade, som det under Sagens senere Drift fra hans Side er sket. Som Følge heraf vil Citanten i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salærer m. m. at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Prokurator Eng-

berg for Overretten i Salarium 40 Kroner og for havte Udlæg 2 Kroner samt Advokat Hindenburg for Højesteret i Salarium 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, i 1ste Instants inden Rudkjøbing Byret anlagte Sag paastod Citanten, Prokurator Glösen i Rudkjøbing som Mandatarius for Høker Frederik Christensen af Rudkjøbing Kohave, Indstævnte, Kalkbrænder Lars Jørgensen, ligeledes af Rudkjøbing Kohave, tilpligtet at betale 1000 Kr. eller i alt Fald 500 Kr., som fornævnte Fred. Christensen skulde have betalt formeget i Kjøbesum for en til ham af Indstævnte solgt Ejendom Matr.-Nr. 24 k i Rudkjøbing Kohave, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 31 Januar 1883 og Sagens Omkostninger. Efterat Indstævnte imidlertid ved den ved Underretten under 11 Marts 1884 afsagte Dom i Overensstemmelse med den af ham derom nedlagte Paastand var bleven frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten efter ifølge Stævning af 9 September 1884 at have indanket den nævnte Dom her for Retten, hvor Sagen imidlertid afvistes ved Rettens Dom af 9 Februar d. A., nu paany ifølge Stævning af 14 Februar d. A. indanket Dømmen her for Retten og har paastaaet, at Indstævnte dømmes til at betale 1000 Kr. eller subsidiært 500 Kr. eller at Sagens Udfald i alt Fald gjøres afhængigt af Citantens Mandants Ed og at Indstævnte derhos dømmes til at betale Sagens Omkostninger i 1ste og 2den Instants. Indstævnte, hvem der her for Retten er bleven lmeddelt fri Proces og Bevilling til at fremkomme med nye Bevisrigheder, har ved den for ham beskikkede Sagfører Overretsokurator Engberg paastaaet sig frifunden og Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for nærværende Ret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder et Beløb af 2 Kr., som Prokurator Engberg har udlagt for en Oversættelse, samt Salær til denne, der i alt Fald har paastaaet sig det nævnte Beløb og Salær tillagt hos det Offentlige. Det er under Sagen in confesso, at der mellem Indstævnte og fornævnte Fred. Christensen under 14 September 1881 blev oprettet en skriftlig Kjøbekontrakt angaaende den ovennævnte Ejendom tilligemed enkelte Løsøregjenstande, og at Kjøbesummen heri er angivet til 4300 Kr., men uden at der er givet nærmere Regler for Kjøbesummens Berigtigelse samt at der under 23 December 1882

er af Indstævnte udstedt et Skjøde, i hvilket det hedder, at Kjøberen har berigtiget den akkorderede Kjøbesum 4300 Kr. ved at overtage den paa Ejendommen hvilende Pantegjæld, stor 3200 Kr., derunder en Gjæld af 1000 Kr. til ham selv, og afgjøre 1100 Kr. ved Likvidation imod en ham tilkommende Fordring paa Indstævnte. Citanten har nu anbragt, at hans Mandant ved Kjøbets Afslutning betalte 1000 Kr. kontant og at han saaledes har betalt 1000 Kr. formeget, samt at han ved Skjødets Udstedelse opgav at have betalt det nævnte Beløb af 1000 Kr. ved Kjøbekontraktens Underskrift og fordrede dette Beløb betalt, men at han, der havde kvitteret begge sine Obligationer i den Tro, at han fik Betalingen, idet det var en Aftale, at Parternes hele Mellemværende ved denne Lejlighed skulde ordnes, da henvistes til at sagsøge Indstævnte, som ved Skjødets Udstedelse gjorde gjældende, at der ved Kjøbekontraktens Underskrift kun var blevet betalt 500 Kr. kontant, men tillige opgav, at Kjøbesummen for Ejendommen var 4800 Kr. Efterat Indstævnte oprindeligt under Sagen i 1ste Instants havde paastaet, at han ikke havde modtaget 1000 Kr. eller 500 Kr. som Afdrag paa den i ommeldte Kontrakt nævnte Kjøbesum og derhos havde benægtet at have paastaet, at Kjøbesummen for den ommeldte Ejendom var 4800 Kr., og efterat Indstævnte havde nægtet at svare paa Citantens Opfordring til ham om at erklære sig over, om han ikke baade til Citanten og Andre havde sagt, at han ved Kontraktens Underskrift havde af Citantens Mandant modtaget kontant 500 Kr., men tillige paastaet, at Kjøbesummen var 4800 Kr., fremlagde Citanten først i Gjenpart en af Indstævnte udstedt Erklæring, hvori han erkjendte at have foruden 55 Kr. for Løsøre modtaget 500 Kr. ved Underskriften af Kjøbekontrakten, idet Kjøbesummen kun blev sat til 4300 Kr. istedetfor 4800 Kr., og efterat Indstævnte hertil havde svaret, at han fredeles maatte benægte, at han ved Handelens Afslutning havde modtaget 1000 Kr. kontant, og at han heller ikke, forinden det originale Dokument produceredes, kunde erkjende Rigtigheden af, at han havde modtaget 500 Kr. som Afdrag paa Kjøbesummen, der i saa Fald skulde være 4800 Kr. og 55 Kr. for solgt Løsøre, fremlagde Citanten det nævnte Dokument in originali og Indstævnte erkjendte derpaa ved Handelens Afslutning at have modtaget 500 Kr., men han paastod da, at det var som Afdrag paa Kjøbesummen efter den mellem Citantens Mandant og ham aftalte, mundtlige Kontrakt, hvilken Kjøbesum var sat til 4800 Kr., medens han ikke havde modtaget Afdrag paa Kjøbesummen efter den skriftlige Kontrakt, hvilket Sidste han ogsaa tidligere vilde have paastaet. Da Citanten nu ikke har ført Bevis eller tilvejebragt en til Eds Paalæg tilstrækkelig Formodning for, at hans Mandant har betalt 1000 Kr. kontant paa Kjøbesummen, vil Indstævnte ikke kunne tilpligtes at betale Citanten dette

Beløb; da det derimod er in confesso, at Citantens Mandant har betalt 500 Kr. kontant, og da der efter Indstævntes i høj Grad tilbageholdne Procedure ikke findes at kunne tages Hensyn til hans senere fremsatte Paastand om, at den mundtlig aftalte Købesum var 4800 Kr., og da Indstævnte herefter har erholdt 500 Kr. mere, end der tilkom ham, findes han at maatte tilpligtes at betale Citanten dette Beløb med Renter som af Citanten paa-staaet. Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Om-stændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Engberg, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 40 Kr. og i Godtgjørelse for havte Udlæg 2 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 291.

Advokat Halkier

contra

Ane Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 8 August 1887: Arrestantinden Ane Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa bør hun og udrede i Erstatning til Røgter Peder Nielsen af Vindinge 14 Kr. 70 Øre samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 September 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Nyegaard, betaler Arrestantinden Ane Hansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestantinden Ane Hansen, der under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag aktioneres for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun under sin Tjeneste hos Mejerist Henrik Pedersen i Vindinge har frastjaalet: 1) sin Medtjener Røgter Peder Nielsen ialt 14 Kr. 70 Øre, af hvilke hun en Dag i Begyndelsen af Mai Maaned d. A. tog de 10 Kr. af hans uafsaasede Kiste, der henstod i det ligeledes uafsaasede Karlekammer, medens hun i Juni Maaned d. A. i to Gange tog det øvrige Beløb af hans afsaasede Kuffert, efter at hun begge Gange havde taget Nøglen til denne af Bestjaalnes paa Væggen i Foderloen hængende Benklæder, 2) sin Medtjener, Fyrbøder August Victor Nielsen, en Tikroneseddel, som hun en Dag sidst i Juni Maaned d. A. udtog af hans i Karlekammeret beroende uafsaasede Kuffert, og 3) sin Husbond 250 Kr., som hun den 5 Juli d. A., da hun var alene hjemme, udtog af hans Skrivebordsskuffe, hvilken hun aabnede med en en Mejerielev tilhørende Nøgle, hvoraf hun i dette Øjemed havde sat sig i Besiddelse. Til det sidste Tyveri vil Arrestantinden være bleven forledt ved, at hun, der var besvangret ved en Karl, som nægtede hende Understøttelse til det Barn, hun ventede at føde, og som skulde forlade sin Tjeneste den 1 August, savnede Midler til sit Underhold, medens hun laa ledig og gjorde Barsel. Af det sidst stjaalne Pengebeløb var Arrestantinden ved sin Anholdelse i Besiddelse af 224 Kr. 35 Øre, hvorimod Resten af Pengene var forbrugt. Medens Mejerist Henrik Pedersen under Undersøgelsen er bleven fyldestgjort og Fyrbøder Nielsen har frafaldet Krav paa Erstatning, har Røgter Nielsen paastaaet sig det ham frastjaalne Beløb af 14 Kr. 70 Øre erstattet. For sit anførte Forhold findes Arrestantinden, der er født den 15 Mai 1858, og som ifølge Lejre Herreds Extraretsdom af 20 Januar 1882 er anset efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 60, med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage, rettelig ved den indankede Underretsdom anset efter samme Lovs § 230, 1ste Led, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til samme Fængsel i 6 Gange 5 Dage. Med

denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestantinden at tilsvare Røgter Nielsen den af ham paastaaede Erstatning og at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

Tirsdagen den 22 November.

Nr. 204.

Advokat Halkier

contra

Knud Eriksen, kaldet Damgaard (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 5 Marts 1887: Tiltalte Knud Eriksen, kaldet Knud Damgaard, af Vildbjerg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Mai 1887: Tiltalte Knud Eriksen, ogsaa kaldet Knud Damgaard, bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en anden Opfattelse af Tiltaltes i Dommen ommeldte Forhold, vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fjorten Dage. I

Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Boelsmand Knud Eriksen, ogsaa kaldet Knud Damgaard, for Bedrageri, og efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i de nedenanførte Henseender. Ved en den 29 Juli f. A. paa Foranledning af Silkeborg Bank hos Tiltalte afholdt Udlægsforretning blev der til Fyldestgjørelse for et Beløb af 330 Kr. 50 Øre med Renter og Omkostninger, ialt 416 Kr. 28 Øre, hvilket Beløb den nævnte Bank havde tilgode hos Tiltalte ifølge en den 26 Juni f. A. afsagt Dom i en af Banken imod ham til Indfrielse af en Vexel anlagt Sag, bl. A. givet Banken Udlæg i 2 Køer, der vurderedes til henholdsvis 40 og 35 Kr., samt i Tiltaltes Ejendom, Matr.-Nr. 4 a af Vildbjerg Præstegaard, af Hartkorn 3 Skpr. $\frac{1}{4}$ Alb. med Sæd, Avl, Afgrøde og Gjødning m. m., hvilken Ejendom vurderedes til 2500 Kr., og maa det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som det maa antages, engang i November Maaned f. A., har slagtet den ene af de ovenmeldte Køer — vistnok den af dem, der var vurderet til 35 Kr. — efter hvad han har anbragt, for at skaffe Føden til sin Familie, idet han, som han har udsagt, ikke, saalænge der var Noget i Huset, vilde henvende sig til Fattigvæsenet om Hjælp, hvilket Fogden under Udlægsforretningen havde givet ham Anvisning paa eventuelt at gjøre, samt at han, uagtet han vidste, at Fouragen henhørte til det, hvori der var givet Banken Udlæg, har i Begyndelsen af December Maaned næsteften henvendt sig til Staldkarlen i Vildbjerg Kro med Forespørgsel, om denne ikke vilde købe nogen Fourage eller Havre af ham, da han trængte til Penge for at kunne betale sine Terminsrenter med, hvorefter Staldkarlen afkjøbte ham 1 Skpd. Halm for 5 Kr.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 Februar 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou).Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 89.

Tirsdagen den 22 November.

Nr. 204.

Advokat Halkier

contra

Knud Eriksen, kaldet Damgaard (Def. Lunn).

Efter Tiltaltes Forklaring havde det været hans Hensigt ved Salg af Fourage at søge at skaffe 36 Kr. tilveje, som han i Terminen skulde tilsvare en Kreditor i Rente, men da det kun lykkedes ham at sælge for 5 Kr., brugte han disse Penge til andre Udgifter. Det er ikke oplyst, hvorvidt disse Dispositioner have medført noget Tab for Banken, fra hvis Side iøvrigt Krav paa Erstatning er frafaldet. Det er derhos oplyst, at Tiltalte en Dag, som det maa antages i Juli Maaned f. A., har bragt en Kiste, hvori han havde nedpakket et Sengetæppe, 3 Dynner, 3 Bakker, 2 Servietter og 4 Messing-Lysetager, hen til Forpagter Poul Jensen af Holte, hvor den efter hans Anmodning blev staaende og endnu beroede, da der den 29 s. M. blev gjort Udlæg hos ham, men Tiltalte har nægtet, at det har været hans Hensigt ved Bortflytningen af disse Gjenstande at søge at unddrage dem fra at blive anvendte til Dækning af hans Gjæld — hvilket efter hans Formening allerede maatte fremgaa af, at disse Gjenstandes Værdi i saa Henseende, som han har udtrykt sig: „ikke vilde have stort at sige“ — ligesom han ogsaa har benægtet dengang at have tænkt paa, at der vilde blive gjort Udlæg hos ham, idet han, hvad særlig angaar den Vexelgjæld, hvori han paa den Tid stod til Silkeborg Bank, vil have troet, at den Mand, der tillige med ham var Kautionsist for det paa den paagældende Vexel rejste Laan, vilde komme til at indfri Vexlen. Tiltalte har derhos nærmere anbragt, at han engang havde lovet en Datter af sig,

som boer i Nørre Nissum, noget til Udstyr, uden at der dog havde været Tale om bestemte Gjenstande, og i et senere Forhør har han udsagt, at han i sin Tid havde lovet sin første Hustru, der senere var død, at deres Datter skulde faa en Sengs Klæder. En Dag i forrige Sommer, forinden den ovennævnte Dom den 9 Juli blev forkyndt for ham, bestemte han sig til at opfylde dette Løfte ved at sende nogle Sengklæder til sin ommeldte Datter, der iøvrigt var uvidende om hans Hensigt, og pakkede i dette Øjemed 3 Dyner og et Sengetæppe i en Kiste, i hvilken han derhos endvidere nedlagde de øvrige ovennævnte Ting, der vare af ubetydelig Værdi. Han kjørte derefter en Dag bort med Kisten for at bringe den til Nørre Nissum, men da Poul Jensen, hos hvem han undervejs tog ind, ønskede at kjøre med til Holstebro, besluttede Tiltalte, der forud havde taget en anden Mand med paa Vognen og frygtede for, at Læsset skulde blive for stort for en Enspænder, at lade Kisten blive staaende foreløbig hos Jensen, og bemeldte Dag kun at kjøre til Holstebro. Fornævnte Poul Jensen har nu vel edelig forklaret, at der ikke, da Tiltalte bemeldte Dag kom kjørende til ham, var Tale om, at Kisten skulde til Tiltaltes Datter i Nørre Nissum, idet Tiltalte dengang sagde, at den skulde til en anden Datter, der tjente paa Gaarden Gabs i Nærheden af Holte, samt anmodede Jensen om at maatte lade Kisten staa hos denne, og da Jensen tilbød at besørge den over til Gabs, yttrede, at han nok selv skulde besørge den derover, at det havde været let den ommeldte Dag at faa Kisten transporteret til Holstebro, hvis det havde været Meningen at den skulde dertil, idet der var Plads til den paa Jensens Tørvevogn, der skulde til Holstebro samme Dag, at Tiltalte den 30 s. M. om Morgenen Kl. 3 à 4 kom hen til Jensen, og idet han nu erklærede, at Kisten skulde til Datteren i Nørre Nissum, spurgte, om Jensen ikke vilde kjøre den til Holstebro, hvilket denne imidlertid nægtede at kunne, at Jensen nogle Dage efter sendte Bud til Tiltalte om at afhente Kisten, og fik den Besked tilbage fra Tiltaltes Hustru, at de netop skulde have Kisten hjem, samt at Tiltalte ogsaa Dagen efter indfandt sig hos Jensen for at afhente Kisten. Det er derhos af Sagførerfuldmægtig Valeur, hvem Bankens ovennævnte Vexelfordring har været overdraget til Inkassation, edelig forklaret, at Tiltalte kort Tid, forinden den paagældende Vexelsag den 19 Juni f. A. blev inkamneret, havde været hos ham for at faa Sagen rettet alene imod den anden Kautionsist, men havde faaet den Besked, at denne blev anset for aldeles uvederhæftig, og at man derfor blev nødt til at holde sig til Tiltalte. Selv om der imidlertid herefter samt efter det iøvrigt Foreliggende maatte gaas ud fra, at Tiltalte ved det heromhandlede Tidspunkt har maattet forudse, at der, hvis han ikke betalte, vilde blive gjort Udlæg hos ham for Bankens Tilgodehavende, og uagtet derhos ovennævnte Poul

Jensens Forklaring maa vække nogen Tvivl om Rigtigheden af, hvad Tiltalte har forklaret om Grunden til, at han bragte de omhandlede Gjenstande bort, skjønnes de foreliggende Oplysninger i det Hele dog ikke at give Føje til at antage, at Bortbringelsen er sket i den Hensigt at unddrage Banken den den tilkommende Fyldestgjørelse, idet der navnlig ikke foreligger nogen Oplysning om, at Tiltaltes øvrige Midler paa det anførte Tidspunkt, ikke skulde have været tilstrækkelige til at dække Bankens Fordring, og der vil saaledes ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar for hans heromhandlede Forhold. Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og ikke tidligere har været kriminaliter dømt, for de ovenomhandlede Dispositioner over udlagt Gods være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Nr. 252.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Carl Conrad Ferdinand Boalth (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 16 December 1886: Tiltalte, Teglmester Carl Conrad Ferdinand Boalth, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Ovesen, 6 Kr. og til Defensor, Prokurator Nielsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Aktor for Underretten, Overretssagfører Ovesen, tilkomende Salær bestemmes til 12 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Nyegaard, betaler Tiltalte, Teglmester Carl Conrad Ferdinand Boalth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stevns-Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Teglmester Carl Conrad Ferdinand Boalth sigtes for Bedrageri, er Følgende oplyst: I forrige Aars Foraar forhandlede Tiltalte med Prokurator Sidenius, med hvem han i anden Anledning var i Forbindelse, om hos Kjøbmand S. Boalths Enke Pauline Boalth af Fredericia at indfordre Beløbet efter et Gjældsbevis, hvoraf han var i Besiddelse, saalydende:

„Modtaget af min Søn til at indsætte i Odense Sparekasse under hans Navn 1000 Rdl. Rigsmynt.

Fredericia, den 7 April 1867. S. Boalth“.

hvilket Bevis efter Tiltaltes Forklaring af hans nu afdøde Stedfader, nævnte S. Boalth, var udstedt til ham for et Tilgodehavende hos Faderen af fortjent Løn m. v. For at sætte Sidenius istand til at inddrive Beløbet ad retslig Vej gav Tiltalte ham i Mai f. A. Transport paa Beviset, og efter at Sidenius havde forhandlet om Sagen med Boalths Enke i Fredericia, der nægtede, at hendes afdøde Mand skyldte Tiltalte noget, samtykkede Tiltalte, der fastholdt, at Beløbet skyldtes, efter Forslag af Sidenius i, at Beviset bortsolgtes ved Auktion. Ved denne, der afholdtes den 28 August f. A., efter Konditioner, hvori der bemærkes, at Boalths Bo og Arvinger formentlig ikke ville indfri Gjældsbeviset uden ifølge Dom, og hvori det paalægges Kjøberens udenfor Kjøbesummen at betale i Omkostninger 6 pCt. af Auktionsbudet, dog ikke under 100 Kr., lod Boalths Enke byde 10 Kr., hvorefter Prokurator Sidenius blev Højstbydende med 20 Kr., som han angav for C. R. Sørensen-Barfod. Efterat denne derpaa havde begyndt Gjæsteretssag mod Boalths Enke til Betaling af Beviset, begjærede hun kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, idet hun dels yttrede Tvivl om Bevisets Ægthed, dels ialtfald formentede, at det var afgjort. Under denne Undersøgelse har Tiltalte fastholdt, at Beviset er ægte, og der er heller Intet oplyst,

som tyder paa det Modsatte; derimod har Tiltalte erkjendt, at Beviset, ham vitterlig, forlængst var afgjort, idet han i 1870 afkjøbte sin Stedfader Hannerup Teglværk for 6000 Rdl., saaledes at 3000 Rdl. afgjordes ved Likvidation af Tiltaltes mødrene Arv, 1000 Rdl. ved Likvidation af den heromhandlede Fordring, medens Resten eftergaves ham, og det skyldes efter hans Forklaring en Uagtsomhed, at Beviset ikke tilbageleveredes Stedfaderen, men da han endnu efter sin Stedfaders Død i Juli 1885 var i Besiddelse deraf, bestemte han sig paa den anførte Maade, da han trængte til Penge og nærede uvenlige Følelser mod Enken, at gjøre det gjældende imod hende. Løvrigt er det ved et efter Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør dels oplyst, at Boalths Enke har afgjort den mod hende af Sørensen-Barfod anlagte Sag ved at betale Prokurator Sidenius 150 Kr., dels forklaret af nævnte Sørensen-Barfod, at han ingen Del har i Sagen, idet han kun har tilladt Sidenius at benytte hans Navn som Auktionskjøber. For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født 3 September 1839 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 252 med en Straf, der passende findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, dog at Aktors Salær for Underretten findes at burde bestemmes til 12 Kr., vil Dommen med denne Forandring være at stadfæste.

Onsdagen den 23 November.

Nr. 270.

Advokat Levinsen

contra

Anna Nilsdatter eller **Nilsson, Niels Jensens Hustru**
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Extra-
rets Dom af 5 Juli 1887: Tiltalte Anna Nilsdatter eller Nilsson
bør straffes med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa bør
hun og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger,
derunder Salær til Aktor, Prokurator Munksgaard, 12 Kr. og

Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anna Nilsdotter, Arbejdsmand Niels Jensens Hustru, for Tyveri og Betleri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 10 Juni d. A. hos forskellige Beboere i Lime har tilbetlet sig Uld, ialt 2 Pd., samt 2 Øre, samt at hun to Steder, hvor hun saaledes var inde at tigge, har tilvendt sig det ene Sted et til 1 Kr. vurderet Tørklæde, som laa paa et Bord i en Stue, det andet Sted et til 2 Kr. vurderet Tørklæde, som henlaa i et Gangvindu. Tiltalte — der efter Sagens Oplysninger maa antages at være meget fattig — har forklaret, at hun tog Tørklæderne for at bruge dem selv, da hun manglede Hovedklæde. De stjaalne Tørklæder ere tilbageleverede vedkommende Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning. For dette Forhold er Tiltalte — der maa antages at være født i Sverige i 1861 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet — ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 283.

Advokat Levinsen

contra

Rasmus Theodor Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1887: Arrestanten Rasmus Theodor Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de deri anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Theodor Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Rasmus Theodor Petersen for Tyveri, Betleri samt Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 5 Juli d. A. har frastjaalet Tjenestekarl Anders Rasmus Lindstrøm nogle Klædningsstykker af Værdi tilsammen 9 Kr., hvilke han, ifølge sin Forklaring, fandt liggende ved Siden af Bestjaalne, som laa og sov paa Blegdamsfælleden, at han den 28 s. M. har betlet heri Staden, og at han har overtrædt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 3 Mai d. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tihold, hvorved det bl. A. paalagdes ham at melde sig hver Mændag ved bemeldte Protokol samt at anmelde enhver For-

andring af Bopæl inden 24 Timer, efter at den havde fundet Sted, idet han har undladt at melde, at han i Begyndelsen af Juli Maaned d. A. fraflyttede et Logis i Guldbergsgade, og, efter at han den 18 s. M. falskeligt havde anmeldt fremdeles at være boende i nævnte Logis, i den følgende Tid, indtil han den 28 Juli d. A. anholdtes under nærværende Sag, overhovedet ikke har foretaget nogen Melding til oftnævnte Protokol. Arrestanten er født den 27 Februar 1847 og har oftere været straffet, bl. A. ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 1 Mai 1872 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 3 Mai 1881 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Dom af 21 Marts 1883, afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager, efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage, og senest ifølge Rettens Dcm af 17 August 1886 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. § 237 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 244.

Advokat Levinsen

contra

Christen Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 13 April 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Christen Hansen af Gjørslev, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og til Arbejdsmand Ole Nielsen, ligeledes af Gjørslev, udrede i Erstatning for Helbredelsesudgifter og for Næringstab Kr. 51,58. Endelig udrede han alle af hans Arrest og denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Nielsen, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Ovesen, 10 Kr. Den ikjendte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomnes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1887: Den indankede Extraretsdom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Kaas, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Christen Hansen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det deri antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Stevns-Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arbejdsmand Christen Hansen, der er døbt den 11 Marts 1823, og som har været anset ifølge Kjøge Kjøbstads Extraretsdom af 25 Mai 1847 efter § 16 i Frdn. af 4 Oktober 1833 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juli 1866 efter Frdn. af 11 April 1840 §§ 1, 7 og 12 1 & 2 i Henhold til Straffelovens § 306 smh. med §§ 228 og 229 2 & 4 med 6 Aars Forbedringshusarbejde, tiltalt for Vold og Legemsbeskadigelse, og er der i saa Henseende under Sagen oplyst Følgende: Den 26 December f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6 begav den paa Gjørslev som Staldkarl tjenende Ole Nielsen sig fra Hestestalden ind i et ved samme værende Kammer, der var ganske mørkt, og hvor Tiltalte laa i Sengen i beruset, men, som det maa antages, tilregnelig Tilstand. Uden at der havde været nogen Strid imellem dem, og uden at det har kunnet oplyses, hvorledes det skete, kom Ole Nielsen, der var endnu mere beruset, til at ligge ovenpaa Tiltalte i Sengen med Hovedet ned

mod Benenden og Benene, hvorpaa han havde Støvler, op mod Tiltaltes Hals, men da Tiltalte nu raabte, at han blev kvalt, kom ligeledes Kusken paa Gaarden og en Arbejdsmand, der med ham havde opholdt sig i et andet Kammer tætved, ind med en tændt Lygte, og fik de Ole Nielsen væltet bort fra Tiltalte og anbragt rigtigt i Sengen, samt Tiltalte bevæget til at staa op og begive sig ud af Kammeret, hvorpaa de forføjede sig bort. Lidt efter gik Tiltalte imidlertid atter ind i Kammeret, hvor de to nysnævnte Personer, der kort efter paany bleve tilkaldte ved et Raab af Ole Nielsen om, at han nok skulde være skikkelig, da traf denne liggende bevidstløs paatvers i Sengen, blodig i Ansigtet, og Tiltalte staaende paa Gulvet, hvor han slog om sig med truende Yttringer mod Ole Nielsen, og medens hverken denne eller Tiltalte have kunnet oplyse, hvad der forinden var passeret, og navnlig, om de havde været i Haandgemæng, have de Begge forklaret, at Tiltalte — efter sin egen Formening med sin ene læderbeslaaede Træsko, som han dog havde paa, da de Andre kom ind — havde slaaet Ole Nielsen og i Mørket gjentagne Gange ramt ham i Ansigtet. Der var derved blevet tilføjet Ole Nielsen to Saar, hvoraf ifølge de afgivne Lægeerklæringer det ene, der fandtes over og i det højre Øjenbryn, var ca. 2 Tommer langt, med skarpe, lige Rande, medens det andet paa det fremspringende Parti af Kinden, ca. 1½ Tomme under den ydre Øjenvinkel, var trekantet, og begge havde gennemskaaet Huden, men uden at trænge ind til Benet, ligesom de, skjøndt de medførte, at Ole Nielsen var uarbejdsdygtig i 3 Uger, ikke vilde medføre skadelige Følger. For det saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, jfr. dens § 23, og, da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage findes passende, og det ligeledes billiges, at han er tilpligtet at betale Omkostningerne ved Ole Nielsens Helbredelse med 29 Kr. 48 Øre, og hans Næringstab med 22 Kr. 50 Øre, samt at udrede Sagens Omkostninger, vil Extraretsdommen saaledes blive at stadfæste i det Hele.

Torsdagen den 24 November.

Nr. 195. Højesteretssagfører Bagger

contra

Højskoleforstander **Morten Pontoppidan**
(Selv og som beskikket Defensor Shaw),

der tildales for fornærmelige Udladelser mod Konsejlspræsidenten.

Frederiksborg Birks ordinære Rets Dom af 30 September 1886: Indstævnte, Højskoleforstander Morten Pontoppidan af Hjørunde, bør hensættes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder; saa bør han og at udrede til Statskassen det Retsgebyr og det Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været forbrugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt at betale i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Wodschow, 60 Kr. De foran under 1—9 fremhævede Udladelser i Nr. 19 af Ugebladet „Tidens Strøm“ for den 5 Februar 1886 bør døde og magtesløse at være, saaledes at de ikke komme Citanten til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1887: Underrettsdommen bør med Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. Saa udreder Tiltalte, Højskoleforstander Morten Pontoppidan og Sagens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor sammeds, Prokurator Bloch eller nu hans Dødsbo, 25 Kr. De idømte Sagsomkostninger for Underretten at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I en i Ugebladet „Tidens Strøm“ Nr. 19 for den 5 Februar f. A med Overskrift „Et Kirkens Gjenmæle“ optagen Artikel, hvorunder Tiltalte, Højskoleforstander Morten Pontoppidans Navn findes, og hvoraf ogsaa Tiltalte har erkjendt at være Forfatter, udtaler Tiltalte, der tidligere har været ansat som personel Kapellan ved St. Olai Kirke i Helsingør og ved sin Underskrift under Artiklen har betegnet sig som Præst, først, at det under den herskende Strid er Kirkens Opgave at stifte Fred eller ialtfald at mildne Stridens Bitterhed, men gaar derpaa efter en Bemærkning om, at det ikke kan nytte, at Kirkens Mænd forsøge at stifte Fred, førend de have hævdet Guds Ære, over til at angribe Regjeringen, og forekommer der i saa Henseende i Artiklen bl. A. følgende Udtalelser: „Vi har siddet og set paa, hvorledes Danmarks Regjering har fundet for godt at overholde den Ed, hvormed den i Guds og hans hellige Ords Navn har besvoret at ville holde Rigets Grundlov ubrødelig“

„Jeg anklager Regjeringen, navnlig dens — moralsk saavel som juridisk — ansvarlige Chef, Konsejlspræsident Estrup, for at have krænket Edens Hellighed, tilsidesat Guds Ære og forarget de Smaa hele Landet over.

Jeg skyder denne Sag ind for Samvittighedernes Domstol.

Og her vil Regjeringen ikke faa nogen Nytte af de Forsvarsgrunde, hvormed den kan have betænkt at dække sig overfor Rigsretten. Tvertimod. Det er netop dette, der har gjort Forholdet saa over al Maade forargeligt, at Guds Navn og Ære bliver trukket ned i dette Væv af Juristeri. Et erklæret Edsbrud vilde ikke indeholde nær saa meget Stof til Forargelse som denne stadige Hjælpen sig igjennem med Kneb. Altid nye Kneb, nye Udflugter ved enhver ny Situation. Det er, som man stod og løftede paa Udgaardslokes Kat. Det er ikke til at holde ud at høre denne Regjering stadig paastaa, at den har holdt Grundloven.

Den har „holdt Grundloven“, d. v. s. med Kneb, endeløse Kneb.

Her er ikke Tale om en Smule haartrukken Fortolkning, hvis Vederhæftighed kan omdisputeres. Nej, her er Tale om en aldeles uhørt Anvendelse af den omgaaende Fortolkningskunst.

Der er Ingen, der ikke véd, at her bruges Kneb. Der er kun dem, deriblandt Regjeringen selv, der mener, at Forholdene

berettiger til at bruge Kneb. Folkethingets Optræden har skabt saadanne Forhold — hedder det —, at alle Kneb gjælder.

Hvorvidt Rigsretten vil sanktionere denne Opfattelse, er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse maa afventes.

Men den kristelige Moral har sin Dom færdig for længe siden. Og den lyder saaledes: Den Ed, du sværger i Herrens, din Guds, Navn, skal du holde uden Kneb; du skal ikke tage Herrens, din Guds, Navn forfængelig.

Her er ikke Tanke af Tvivl. Der er Ingen, som ikke kan se, at det er en nærgaaende Forhaanelse af Guds Ære, naar man vil anse den for fyldestgjort ved, at man holder sine Eder med Kneb.

Nej, det staar indgravet med en gammel, storstilet Skrift i alle Samvittigheder, at Gud lader sig ikke spotte.

Der er da Intet, der kan dække over den Sandhed, at Danmarks Regjering ved at indføre den Praxis at holde Grundloven med Kneb har begaaet en Forsyndelse mod Guds Navns Ære, der raaber til Himlen“

„Den opvoxende Slægt i Danmark har den Skjæbne at se de rene, usammensatte Grundsætninger, som indplantes dem fra Barnsben, underkjendte paa højeste Sted“

„Saaledes arbejder den af Regjeringen indførte Praxis i Sindene. Og her har vi en Illustration til, hvad det nye Testamente forstaar ved Forargelse“

„Regjeringens Forhold overfor Eden er forargeligt, ikke blot fordi det oprører og forbitter Sindene, men mest fordi det lægger de moralsk Ubefæstede en Sten for Fødderne til at falde over.

Regjeringens Exempel vil kalde Skamløsheden frem fra sine Skjulesteder og faa den til at brede sig alle vore Samfundsforhold“.

I Anledning af de anførte Udtalelser anlagde Konsejlspræsident Estrup efter meddelt Bevilling til fri Proces ved Frederiksborg Birks ordinære Ret Sag mod Tiltalte, hvorunder han paastod forskellige i bemeldte Udtalelser indeholdte, for ham formentlig fornærmelige Ytringer mortificerede og Tiltalte, for at have fremsat disse, anset med Straf samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne om beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Wodschow i Hillerød, hvorimod Tiltalte — næst at paastaa Sagen afvist som formentlig hørende under gejstlig Ret, hvilken Paastand blev forkastet ved fornævnte Rets Kjendelse af 15 Juli f. A. — paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved nævnte Rets den 30 September f. A. afsagte Dom blev imidlertid de af Konsejlspræsident Estrup nedlagte Paastande tagne til Følge, saaledes at Straffen for Tiltalte bestemtes efter Straffelovens § 216 til simpelt Fængsel i 4 Maaneder og at det Pro-

kurator Wodschow tilkommende Salær fastsattes til 60 Kr., og Sagen er derefter ifølge Tiltaltes Begjæring i Medfør af Bestemmelserne i Pl. 23 Mai 1840 § 2 indanket her for Retten som offentlig Sag. Til Støtte for sin Frifindelse har Tiltalte i særlig Grad fremhævet, at han ifølge det af ham aflagte Ordinations- og Præsteloftte har følt sig forpligtet til at paatale den i Artiklen ommeldte formentlige Krænkelse af Edens Hellighed, men — selv bortset fra, at Tiltalte, da han offentliggjorde Artiklen, ikke beklædte nogen Stilling som Præst — skjønnes den Præster paahvilende Pligt til at formane og irettesætte i ethvert Fald ikke, forsaavidt de udtale sig igjennem Pressen, at kunne komme i Betragtning til Ophævelse eller Formindskelse af Ansaret for deres Yttringer. Der findes dernæst heller ikke at kunne gives Tiltalte Medhold, forsaavidt han i Henseende til Spørgsmaalet om de paagjældende Yttringers fornærmelige Beskaffenhed har villet gjøre gjældende, at der i samme ikke foreligger nogen Beskyldning mod Regjeringen før bevidst Grundlovsbrud; thi, ligesom Regjeringen i Artiklen udtrykkelig sigtes for i sin Overholdelse af Grundloven at bruge Kneb og at være sig dette bevidst, saaledes formindskes det for Regjeringen Fornærmelige i denne Beskyldning ikke ved, at Regjeringen tillige siges at anse sig berettiget til at bruge Kneb, og er heller ikke iøvrigt søgt formindsket i Artiklen, der aldeles ikke fremstiller det, der betegnes som at holde Grundloven med Kneb, i et mildere Lys end et aabenbart Brud paa Grundloven. Da endelig Tiltalte ikke har fremført Noget af Betydning til Støtte for sin Formening om, at bemeldte af ham fremsatte Beskyldning er sand, maa det billiges, at han herfor ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 216, jfr. samme Lovs § 215, men Straffen, der, som anført, ved Dommen er bestemt til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til lige Fængsel i 3 Maaneder, og med denne Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Mortificationen og Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Fredagen den 25 November.

Nr. 275. Højesteretsadvokat Bagger
 contra
 Ole Jensen (Def. Klubien),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Frederikssund Kjøbstads Politirets Dom af 28 Juli 1887: Arrestanten Ole Jensen af Kyndby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Engberg, betaler Arrestanten Ole Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Ole Jensen, som under nærværende fra Frederikssund Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales for Løsgængeri og Betleri, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist om at have gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han imod et ham til Horns Herreds Politiprotokol den 2 Juni d. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold gjentagne Gange, nemlig den 6 Juni og 10 Juli d. A., uden Tilladelse har forladt Skibby Arbejdsanstalt, hvor han af sin Forsørgelseskommune var anbragt, og efter sin sidste Bortgang fra Anstalten har betlet paa forskellige Steder, maa det billiges, at han, der er født den 21 Februar 1845 og foruden for Ejendomsindgreb og Overtrædelse af Straffelovens § 101 oftere forhen har været straffet for Løsgængeri og Betleri, senest ved Højesteretsdom af 1 September f. A. efter L. 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu i Henhold til de nævnte Lovbestemmelser er anset med lige Fængsel

i 5 Gange 5 Dage samt paalagt at udrede Sagens Omkostninger.
Den indankede Dom vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 28 November.

Nr. 41. **Ministeriet for Island**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Landfysikus paa Island **H. J. G. Schierbeck**
(Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Landfysici Ret til Honorar for Oplæring af
Jordemødre.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
3 August 1885: Citanten, Landfysikus paa Island, G. Schierbeck,
bør være berettiget til at oppebære Honorar af den islandske
Landskasse for Oplæring af Jordemødre med et saadant Beleb
for hver, som Landshevdningen maatte bestemme. Sagens Om-
kostninger ophæves. Der tillægges de for Parterne beskikkede
Sagførere, Prokuratorerne Wolff og Tvermoes, i Salær 40 Kr.
hver af det Offentlige.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 10 Februar 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou).Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 40.

Mandagen den 28 November.

Nr. 41. Ministeriet for Island (Hindenburg efter Ordre)

contra

Landfysikus paa Island G. Schierbeck (Klubien efter Ordre).

Højesterets Dom.

Om det end maa antages, ogsaa forinden Loven om Jordemodervæsenet af 17 December 1875 udkom, at have hørt til de den islandske Landfysikus paahvilende Embedsforretninger at oplære Jordemødre, uden at han derfor har oppebaaret nogen særskilt Betaling af det Offentlige, kan dette dog ikke være afgjørende efter den Omordning af Jordemodervæsenet i det Hele, derunder ogsaa Undervisningen af Jordemødre og Omkostningerne derved, som er sket ved den anførte Lov. Ligesom det ikke kunde antages, at de i Lovens § 5 nævnte Distriktslæger, hvem Oplæringen af Jordemødre overdroges ved Siden af Landfysikus, vare pligtige at udføre denne særregne Forretning uden Vederlag, saaledes findes det samme ikke mindre at maatte statuere med Hensyn til Landfysikus, forsaaavidt der ikke for dennes Vedkommende er givet Bestemmelse i modsat Retning. Da dette ikke er Tilfældet, maa det billiges, at den indstævnte Landfysikus, hvis Begjæring om at erholde Betaling for nogle af ham oplærte Jordemødre er bleven afslaaet, ved den indankede Dom er kjendt berettiget til af den islandske Landskasse at oppebære Honorar for saadan Undervisning paa den i Dommen nærmere angivne Maade, og Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, bliver derfor at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at op-
hæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Sa-
lærer m. m. at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Højesteret ophæves. I Salarium tillægges der
Advokaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret
hver 80 Kroner, der tilligemed 40 Kroner til Først-
nævnte for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under
nærværende Sag har Citanten, Landfysikus G. Schierbech, hvem
der er meddelt fri Proces, efter Stævning til Ministeriet for Is-
land paastaet sig kjendt berettiget til at oppebære Honorar af
den islandske Landskasse for Oplæring af Jordemødre med et
saadant Beløb for hver, som Landshøvdingen maatte bestemme,
hvorhos han har paastaet de Indstævnte, bemeldte Ministerium,
tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for bene-
ficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører,
Prokurator Wolff, hvilket i alt Fald paastaas udredet af det
Offentlige. Citanten har i saa Henseende anført, at han, efter
at det ved Lov for Island om Jordemodervæsenet af 17 December
1875 § 5 er bestemt, at Ingen kan opnaa Ansættelse som
Distriktsjordemoder, forinden hun har nydt Undervisning og
underkastet sig Examen enten ved den Kgl. Fødsels- og Pleje-
stiftelse i Kjøbenhavn eller for Landfysikus i Reykjavik eller for
en af Distriktslægerne paa 4 nærmere angivne Steder, allerede
har undervist og examineret flere Jordemødre og ventelig frem-
deles kommer til at gjøre det samme med flere, samt at han
herfor anser sig berettiget til at oppebære Betaling af Lands-
kassen i Henhold til nævnte Lovs § 4. De Indstævnte, som
efter meddelt fri Proces have paastaet Frifindelse og Citanten
paalagt Sagens Omkostninger, derunder Salær til deres beskikkede
Sagfører, Prokurator Tvermoes, hvilket Salær i ethvert Fald paa-
staas udredet af det Offentlige, have derimod forment, at Citanten
som Landfysikus maa anses pligtig til at oplære Jordemødre
uden Betaling, om ikke ifølge sin Instrux, saa dog fordi Land-
fysikus i en lang Række Aar har foretaget saadan Oplæring
uden Vederlag. Da denne Omstændighed imidlertid ikke kan
komme i Betragtning overfor nævnte Lovs § 4, hvorefter Om-

kostningerne ved Jordemødres Oplæring afholdes af Landskassen efter Landshøvdingens nærmere Bestemmelse, og det ligeledes vil være uden Betydning, om end Althinget, som af Indstævnte fremhævet, under Finanslovbehandlingen maatte være gaaet ud fra, at Landfysikus skulde udføre saadan Forretning uden Vederlag, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og ville de de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været forsvarelig, tilkommende Salærer, der bestemmes til 40 Kr. til hver, være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 215.

Advokat Klubien

contra

**Emma Pedersen, Stenhugger Jens Peter Andersens
Enke (Def. Lunn),**

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 9 April 1887: Tiltalte, Stenhugger Jens Peter Andersens Enke, Emma Pedersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Prokurator Jacobsen og Defensor, Prokurator Hude, 14 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Hvalsøe, betaler Tiltalte Emma Pedersen, Stenhugger Jens Peter Andersens Enke, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-sagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Emma Pedersen, Stenhugger Jens Peter Andersens Enke, aktioneret for Tyveri og Betleri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, som siden den 10 November f. A. havde boet hos et i Begyndelsen af d. A. afdød ældre ugift Fruentimmer, Frederikke Hanekjær, i Sidstnævntes Lejlighed i Roskilde, har efter dennes Død tilvendt sig forskjellige i Lejligheden beroende og den Afdøde tilhørende til en samlet Værdi af 6 Kr. 16 Øre ansatte Gjenstande samt et kontant Beløb af 7 Øre, til hvilke Gjenstande og Pengebeløb Roskilde Fattigvæsen ved bemeldte Fruentimmers Død var blevet berettiget som Følge af, at hun havde nydt fast Fattigunderstøttelse af samme. Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte i de sidste Vintre har betlet paa forskjellige Steder i Roskilde. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes hun, der er født den 3 Februar 1847, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom anset efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvilken det med Føje er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste.

Nr. 197.

Advokat Klubien

contra

Peter Nicolai Christiansen Loulund (Def. Halkier),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2 Marts 1861 § 10.

Hellum-Hindsted Herreders Politirets Dom af 17 Februar 1887: Tiltalte Peter Nicolai Christiansen Loulund bør

for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, i Salær hver 10 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongeligt Reskript af 10 Juni d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag tiltales Murer Peter Nicolai Christiansen Loulund for Overtrædelse af § 10 i Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2 Marts 1861, og sigtes Tiltalte herfor med Hensyn til, at han har erkjendt, at han — der udførte alt Murerarbejde ved et Hus, som Husejer Christen Nielsen af Skjærping i 1885 lod bygge paa sin Ejendom paa Skjærping Mark, og derunder ogsaa Opførelsen af Skorstenen i Huset — til denne Skorsten — der skal henhøre til de saakaldte snevre eller russiske Skorstene, der ifølge Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 8 Januar 1883 angaaende Indretningen af Skorstene af denne Art, der fremtidig opføres paa Landet, skulle være helt opførte af brændte Sten — tildels har anvendt raa Sten. Efter de under Sagen om den ommeldte Skorstens Proportioner og øvrige Beskaffenhed tilvejebragte Oplysninger, mod hvilke Tiltalte i det Væsentlige ikke har havt Noget at erindre, har Skorstenen — der er opført i Firkant og indtager en Højde fra Grunden til Loftet af ca. $3\frac{1}{4}$ Alen og fra Loftet til Tagryggen af 5 Alen, hvorhos Skorstenspiben har en Højde af $1\frac{3}{4}$ Alen — under Loftet, hvor Skorstenens

ene Side indtil en Højde af ca. $2\frac{1}{2}$ Alen er aaben med Udgang til Ildstedet, et indvendigt Gjennemsnit af 27 Tommer i den ene og 33 Tommer i den anden Retning, hvorimod dens Gjennemsnit fra Loftet til Taget efterhaanden aftager, saaledes at Piben kun maaler indvendig 9 Tommer i begge Retninger, og hvad angaar det Materiale, der er anvendt til Skorstenen, er denne, naar undtages, at dens øverste Del indtil ca. $1\frac{1}{2}$ Alen under Husets Tag bestaar af brændte Sten, iøvrigt opført af raa Sten. Ifølge § 10 i den ovenciterede Lov af 2 Marts 1861 skulle Skorstensrør, der i Bygninger paa Landet tjene til Afledning af Røg fra Kjøkkenildsteder, Kakkellovne og Kaminer, naar det er nødvendigt, at Skorstensfejeren ved Rensningen gaar igjennem dem, have et indvendigt Gjennemsnit af mindst 18 Tommer i Kvadrat eller af 16 og 20 Tommer i de to Retninger, naar en anden retvinklet Form foretrækkes, medens det dog ogsaa skal være tilladt istedetfor disse at benytte snevre Rør, der — som det i bemeldte Lovbestemmelse hedder — renses med Snore-redskaber, og angaaende hvis Indretning det skal være overladt Justitsministeriet at give de nærmere Forskrifter, hvilket som berørt, senest er sket ved den ovennævnte Bekjendtgørelse af 8 Januar 1883. Tiltalte — der særlig har erkjendt, at den ovennævnte Christen Nielsen ikke har givet ham noget udtrykkeligt Paalæg om at opføre den under Sagen omhandlede Skorsten saaledes, som sket er, samt at han bærer Ansvaret, forsaavidt Skorstenen maatte være opført i Strid med Lovgivningen — har nu gjort gjældende, at ligesom det til Rensningen af den ommeldte Skorsten er uforment, at Skorstensfejeren gaar igjennem den, saaledes er den ej heller bestemt til Rensning med Snore-redskaber, med hvilke Redskaber det endog, efter hans Formening, er ugjærligt at rense den, hvorimod dens Rensning efter hans Anbringende — der i saa Henseende ogsaa stemmer med, hvad iøvrigt er oplyst under Sagen — sker ved Hjælp af Skraber og Koste, dels franeden af, idet Skorstensfejeren staar paa en paa Ildstedet anbragt Stige, dels fra oven af, ved at Skorstensfejeren staar paa Tagryggen. Efter hvad der saaledes foreligger om den omhandlede Skorstens Dimensioner samt om Maaden, hvorpaa den renses, findes den ikke at kunne henføres under de snevre, saakaldte russiske Skorstene, hvorfor de angaaende saadanne Skorstens Indretning ved Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 8 Januar 1883 givne nærmere Forskrifter, som Tiltalte sigtes for at have tilsidesat, ikke kunde være bindende for ham ved dens Opførelse. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er frifunden for det Offentliges Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 281.

Advokat Klubien

contra

Ole Andersson (Def. Hansen),

der tiltales for ved Uagtsomhed at have forårsaget en Andens Død.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1887: Tiltalte Ole Andersson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Alberti, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ole Andersson, hvis opgivne Alder af 20 Aar er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, for ved Uagtsomhed at have forårsaget en Andens Død. Ifølge Sagens Oplysninger blev Drengen Jens Ferdinand Lauritz Brodersen, født 21 Mai 1883, den 16 Marts d. A. Kl. ca. 10 om Formiddagen, da han i Følge med en anden 8 Aar gammel Dreng gik ned ad Nørrebrogade og lige var passeret Jernbaneoverkjørselen, reven over Ende af et bag efter dem kommende Kjøretøj, og, idet Vognens højre For- og Baghjul gik over ham, herved tilføjet saadanne Læsioner, at han, der strax blev bragt paa Kommunehospitalet, nogle Timer efter døde. Det omhandlede Kjøretøj var en med to Heste forspændt Bærmevogn, paa hvilken Tiltalte var Kudsk,

og denne har om sit Forhold ved den omhandlede Lejlighed afgivet følgende Forklaring: Han, der tjener paa en Gaard ved Ballerup, havde den omhandlede Dag hentet Bærme heri Byen og kørte Kl. ca. 10 om Formiddagen hjem ad Nørrebrogade. Han kørte i jævnt Trav og med noget slappe Tøjler, og da han passerede Jernbaneoverkjørselen, saa han en halv Snes Alen foran Vognen de to ovennævnte Smaadrenge gaa foran sig i lige Linie med Vognen, saaledes at, hvis de ikke gik til Side og Vognen beholdt sin Retning, maatte en Overkjørsel finde Sted. Skjøndt han, der kørte paa højre Side af Kjørebanelen tæt op til Gangstien, med stor Lethed havde kunnet dreje til Side, idet der ikke var andre Vogne i Nærheden, undlod han dog dette, ligesom han ikke varskoede Børnene, idet han ansaa det for rimeligt, at de vilde høre Vognen og da af sig selv gaa til Side. Umiddelbart efterat han var passeret Jernbaneoverkjørselen, hørte han en bragende Lyd bag sig, og uden at bekymre sig om Drengene, hvem han ikke skjænkede nogen videre Tanke, vendte han sig om for at se, hvad det var, medens han vedblev at lade Hestene gaa i jævnt Trav. Da han et Øjeblik efter atter vendte sig om imod Hestene, saa han, at den største af Drengene stod ved Siden af Vognen og kiggede ind under den, og umiddelbart efter mærkede han, at Vognens højre Baghjul gik over Noget. Først nu kom han i Tanker om, at han mulig havde overkjørt den ene Dreng; han standsede derfor Hestene og saa sig tilbage. Han saa da, at den mindste af Drengene laa paa Vejen og at den anden Dreng søgte at rejse ham op, og det blev ham nu klart, at han havde overkjørt den ene Dreng. Uden at tænke paa at komme den Forulykkede til Hjælp, men alene i Tanken om selv at slippe bort og derved unddrage sig Ansvar, satte han atter sine Heste i Gang og kørte bort i stærkt Trav. Idet denne Tiltaltes Forklaring efter det Oplyste vil være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse, findes Tiltalte ved — som meldt — ganske at undlade at foretage Noget for at forebygge, at de nævnte Drengene bleve paakjorte, at have udvist en grov Uforsigtighed, som har havt den omhandlede Drengs Død til Følge, og Tiltalte vil derfor være at anse efter Straffelovens § 198, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 1 December.

Nr. 11. Direktør Stephan Nyeland (Hansen)

contra

Grosserer Jørgen Jensen (Bagger),

betr. Spørgsm. om et Honorar m. m.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Dom af 15 August 1883: Kontracitanten Stephan Nyeland bør til Hovedcitanten, Grosserer Jørgen Jensen, betale de paastaaende 2590 Kr. 8 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2 April 1880 til Betaling sker; derimod bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger under Hoved- og Kontrasagen bør derhos Kontracitanten betale Hovedcitanten med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Marts 1885: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instant's ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Citanten ialtfald har havt Føje til at gaa ud fra, at det var Meningen, at det Forhold, hvori han i Aaret 1877 traadte til Indstævnte med Hensyn til den af denne det følgende Aar paabegyndte Handel med analyseret Markfrø, ikke skulde være indskrænket til et enkelt Aar, men vedblive, saalænge Forretningen fortsattes, eller indtil Forholdet opsagdes fra en af Siderne. Da imidlertid den Opsigelse, som indeholdes i Indstævntes Skrivelse til Citanten af 14 December 1879, efter det her omhandlede Forholds Beskaffenhed ikke, som af Citanten forment, kan anses at være givet med for kort Varsel — i hvilken Henseende kan bemærkes, at der ikke er oplyst at have været noget særligt Tab for Citanten forbundet med, at Opsigelsen ikke foregik tidligere, ligesom Citanten ej heller i den Henseende i sin Svarskrivelse af 19de næst efter gjorde nogen Indvending — maa det billiges, at hans Paastand om

Erstatning for Forholdets Ophævelse ved Overrettsdommen er forkastet.

Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at der tilkommer ham særlig Betaling for det af ham i November og December 1878 udførte, i Dommen nærmere ommeldte Arbejde, der saavel efter dets Beskaffenhed som efter den Tid af Aaret, da det er foretaget, maa anses for at ligge udenfor Parternes ovenomhandlede Kontraktsforhold og ikke kan anses vederlagt ved det Citanten tillagte Honorar af 2000 Kr. for Frøsæsonen 1879. Godtgjørelsen for det nævnte Extraarbejde vil dog ikke, som af Citanten principaliter paastaaet, kunne bestemmes til 2000 Kr., men findes efter Omstændighederne og under Hensyn til Størrelsen af det for Frøsæsonerne ydede aarlige Honorar passende at kunne sættes til 1000 Kroner. Dette Beløb vil altsaa være at fradrage i den Indstævnte i forrige Instants tilkjendte Sum, og da Citanten for Højesteret har frafaldet den i Dommen nævnte Paastand om dennes Nedsættelse med 200 Kroner, bliver Citanten at dømme til at betale Indstævnte 1590 Kroner 8 Øre med Rente.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten Stephan Nyeland bør til Indstævnte Jørgen Jensen betale 1590 Kroner 8 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 April 1880, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 15 August 1883 under en efter Hoved- og Kontrastævning procederet Sag ved Kjøbenhavns Amts nordre Birkething afsagt Dom blev under Hovedsagen Citanten, Direktør Stephan Nyeland af Havebrugshøjskolen „Vilvorde“ i Ordrup, tilpligtet at betale til Indstævnte, Grosserer Jørgen Jensen, 2590 Kr. 8 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum den 2 April 1880, til Betaling sker, hvorimod under Kontrasagen Indstævnte blev frifunden for Citantens Tiltale, og blev derhos Citanten paalagt at betale Indstævnte saavel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Om-

kostninger med 100 Kr. Denne Dom har nu Citanten ved Stævning af 3 September 1883 indanket her for Retten, hvor han principaliter har paastaet samme forandret derhen, at det Indstævnte tilkjendte Beløb nedsættes med 200 Kr., og at han i Overensstemmelse med hans for Underretten under Kontrasagen nedlagte Paastande kjendes berettiget dels til en Erstatning hos Indstævnte af 2000 Kr. som Følge af, at denne uden tilstrækkeligt Varsel i December 1879 har hævet det mellem dem bestaaende Engagementsforhold og dels til for udført Arbejde i Indstævntes Frøforretning i November 1878—Januar 1879 at erholde af Indstævnte et Vederlag af 2000 Kr. eller saa stort et Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte finde passende, samt at det, hvortil han saaledes kjendes berettiget, bringes i Likvidation med, hvad der tilkommer Indstævnte, og at denne tilpligtes at betale Citanten det Overskydende med Rente 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Datum, til Betaling sker, og endelig at Sagens Omkostninger ved Underretten tillægges Citanten hos Indstævnte eller dog ophæves, medens Citanten in subsidium har paastaet taget til Følge saa mange af de i hans foranførte Paastand indeholdte specielle Paastande, som Retten maatte finde grundede; Citanten har derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at godtgjøre ham Appellens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Med Hensyn til de under Proceduren i 1ste Instants, forsaavidt Hovedsagen angik, oprindelig omstridte Punkter, er der nu kun Uenighed mellem Parterne om en paa Indstævntes under Sagen fremlagte Regnskabsopgjørelse af 31 December 1879 under 3 September s. A. opført Post paa 500 Kr. for skyldig Husleje for 1 Aar, hvilken Post Citanten ikke i dens Helhed vil anerkjende, idet han benægter, at der nogensinde for vedkommende Lejlighed er aftalt en saadan Leje, hvilken han finder uforholdsmæssig høj, og som han mener passende kan nedsættes med 200 Kr. Da Citanten imidlertid i en Skrivelse til Indstævnte af 4 December 1879 ved at omtale forskellige Poster af sit Mellemværende med Indstævnte bl. A. udtaler, at han ikke nu kan betale de 500 Kr. for Husleje, ved hvilken Husleje han har erkjendt at have sigtet til Lejen for heromhandlede Lejlighed, ligesom han i et Brev til Indstævnte af 6 Februar 1880 udtrykkelig erkjender ovennævnte Opgjørelse af 31 December 1879 for rigtig, uden at tage nogen Reservation i Henseende til den her omhandlede Post, maa han herved anses med tilstrækkelig Tydelighed at have anerkjendt Rigtigheden af den fordrede Lejesum, og vil saaledes hans Paastand om, at der i det Indstævnte ved Underrettsdommen tilkjendte Beløb fradrages de her omhandlede 200 Kr., ikke kunne tages til Følge. Hvad den øvrige Del af nærværende Sag angaar, er det in confesso, at Citanten i Efteraaret 1877 af Indstævnte

blev engageret til at medvirke i en af denne med analyseret Markfrø dreven Forretning, og at han har medvirket i denne fra den 15 Januar 1878 til April s. A. og fra den 1 November 1878 til Udgangen af April 1879, samt at Indstævnte for denne hans Virksomhed har krediteret ham ialt 4000 Kr., men medens efter Citantens Anbringende dette Beløb alene skulde være et Vederlag for hans Arbejde i Januar—April 1878 og Januar—April 1879, idet Indstævnte nemlig havde lovet ham et Honorar af 2000 Kr. aarlig for den aftalte Virksomhed, der alene falder paa den angivne Tid af Aaret, hvorfor der for det af ham i November og December 1878 ydede Arbejde, hvorom særlig Aftale er truffen, tilkommer ham et særligt Vederlag, som han ansætter til 2000 Kr., har derimod Indstævnte gjort gjældende, at der ikke er blevet aftalt et Honorar af 2000 Kr., eller overhovedet af nogen bestemt Størrelse, idet Aftalen er gaaet ud paa, at det — efter Citantens Ønske — overlodes til Indstævnte at bestemme Størrelsen af Honoraret, hvilket skulde afhænge af det Udbytte, Frøforretningen maatte give, men som Indstævnte tænkte sig at kunne naa et Maximum af 2000 Kr., naar Forretningen gik godt, hvad imidlertid aldeles ikke har været Tilfældet, og at Engagementet gjaldt for Frøsæsonen. Idet nu Indstævnte derhos med Hensyn til Varigheden af denne Sæson har hævdet, at samme ikke ved Parternes Aftale blev bestemt begrændset eller kunde dette, idet mange forskjellige Omstændigheder herpaa have Indflydelse og maa tages i Betragtning, saaledes at det ikke det ene Aar bestemt kan siges, naar den næste Sæson vil komme til at begynde, og idet han fremdeles har gjort gjældende, at Frøsæsonen in casu omfattede Tidsrummet 1 November 1878—1 Mai 1879, formener han saaledes, at der ikke kan tilkomme Citanten særlig Betaling for det af ham i November 1878—Januar 1879 udførte Arbejde, som, det er in confesso, har bestaaet i Undersøgelse af Spireevnen af et større Kvantum Frø, der henlaa usolgt fra den foregaaende Vinter, og af Frøprøver, modtagne fra forskjellige udenlandske Handelshuse, med hvilke Indstævnte stod i Forbindelse, Da nu Citanten ikke for Rigtigheden af hans modstaaende Assertum har tilvejebragt Bevis — i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke mellem Parterne har været oprettet skriftlig Kontrakt — og da som Følge heraf Indstævntes Anbringende forsaavidt maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, hvorfor der i Medfør af det om Frøsæsonens ubestemte Varighed det ene Aar i Forhold til det andet ovenfor Bemærkede ikke kan lægges nogen Vægt paa, at Indstævnte i en Skrivelse af 14 December 1879 taler om „den sig nærmende Sæson“ 3: Frøsæson, samt da den af Citanten i det her ommeldte Tidsrum udfoldede Virksomhed efter dens Beskaffenhed ikke kan antages at ligge udenfor det Hverv, som han, efter hvad derom er oplyst af Indstævnte, overhovedet

var antaget til at udføre, vil der ikke for bemeldte Tidsrum kunne tilkjendes Citanten noget Extrahonorar. Naar endelig Citanten formener sig berettiget til en Erstatning af 2000 Kr., fordi Indstævnte formentlig uden tilstrækkelig Varsel, nemlig ved ovennævnte Skrivelse af 14 December 1879 — i hvilken han, næst at beklage, at Citanten ikke havde fundet sig tilfredsstillt med det ydede Honorar, meddeler denne, at han ikke kunde give et større Honorar, og ikke engang det han hidtil havde givet ham, og derfor ikke vilde kunne have Fornøjelsen at gjøre Brug af hans Arbejde i den sig nærmende Sæson — har hævet det mellem Parterne bestaaende Engagementsforhold, da vil der ejheller heri kunne gives ham Medhold. I saa Henseende kan navnlig bemærkes, at Indstævnte har anbragt, at Engagemnet kun skete for 1 Sæson ad Gangen, og at det var efter en fornyet Henvendelse til Citanten, at Indstævnte ogsaa benyttede dennes Virksomhed i Sæsonen 1878—79, samt at Citanten ikke er bleven engageret for Sæsonen 1879—80, og herimod er det ikke under Sagen oplyst, at Citanten dog har været engageret for sidste Sæson, idet han navnlig ikke kan anses at have godtgjort, at, som af ham hævdet, det her omhandlede Forhold var et løbende Engagementsforhold, der fortsattes fra Aar til Aar, indtil det fra en af Siderne bragtes til at ophøre ved Opsigelse. Det kan fremdeles i denne Forbindelse fremhæves, at Citanten i det ovenomtalte Brev af 6 Februar 1880, ved at omtale sin Gjæld til Indstævnte, i Henhold til Regnskabsopgjørelsen af 31 December 1879, hvilken Gjæld han erklærede ikke da at kunne betale, udtaler, at han ikke havde vovet at tage saamange Varer hos Indstævnte, naar han ikke havde ventet Betaling for Maanederne November—December (1878) og Procenter, hvorimod han slet ikke omtaler sit foromhandlede formentlige Tilgodehavende, ligesom at han ejheller i en Indstævnte under 19 December 1879 tilstillet Skrivelse, der ligeledes omhandler Parternes Mellemværende, fremsætter nogensomhelst Protest mod den ham ved ovennævnte Skrivelse af 14 s. M. meddelte Opsigelse eller forsaavidt antyder noget Erstatningskrav, hvilket det ikke er oplyst, at han overhovedet førend under nærværende Sag har fremsat. I Henhold til det Foranførte vil Underrettsdommen være at stadfæste, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instants efter Omstændighederne findes at kunne ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ville ligeledes være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredagen den 2 December.

Nr. 262. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Poul Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 6 Juni 1887: Tiltalte Poul Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; saa bør han og udrede Undersøgelsens og Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Møller og Defensor, Sagfører Hansen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1887: Tiltalte Poul Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12, til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Poul Jensen for bedrageligt Forhold. Ifølge Sagens Oplysninger blev der den 19 November f. A. efter Rekvisition af en Sagfører til Fyldestgørelse af en Gaardejer Laurs Thuesen ifølge Dom tilkommende Fordring, stor 425 Kr., afholdt

en Udlægsforretning hos Tiltalte paa dennes Gaard i Mastrup, hvorunder der til Dækning af den nævnte Fordring, der med Renter og Omkostninger opgjordes til ialt 509 Kr. 43 Øre, blev givet vedkommende Kreditor Udlæg i forskjelligt Løsøre, vurderet ialt til 390 Kr., derimellem 14 Tdr. Byg og 17 Tdr. Rug, vurderet tilsammen til 262 Kr., samt noget tilsammen til 31 Kr. vurderet Rug, Byg og Havre, der var afmaalt og hensat i Sække for, som Tiltalte opgav under Forretningen, at leveres som Tiendekorn. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i Tiden mellem Udlægsforretningen og den af vedkommende Kreditor den 27 Januar d. A. til det Udlagtes Realisation foranstaltede Auktion har deels, som det maa antages, allerede samme Dag, paa hvilken Udlægsforretningen var afholdt, eller Dagen efter afleveret det ovennævnte i Sække opmaalte Korn til Berigtigelse af sin Tiende, dels af det øvrige udlagte Korn forbrugt en Del i sin Husholdning — i hvilken Henseende hans Forhold imidlertid efter den Maade, hvorpaa Sagen er indbragt for Overretten, ikke foreligger til dennes Paakjendelse — samt solgt Resten, efter hans Forklaring for ialt 198 Kr., for dermed at betale forfaldne Renter, til Beløb 130 Kr., af Prioritetsgjælden i hans Ejendom og Skatter af denne til samlet Beløb 68 Kr. 8 Øre. Som Følge af disse Dispositioner samt idet en Del af de øvrige udlagte Gjenstande, tilsammen til Værdi 60 Kr., vare blevne udleverede Tiltalte i Henhold til Konkurslovens § 160, medens nogle Gjenstande, vurderede til 6 Kr., blevne undtagne fra Realisation som pantsatte i Forbindelse med den faste Ejendom, blev der af det Udlagte kun tilbage Gjenstande, vurderede tilsammen til 31 Kr., hvilke ved Auktionen maa antages at være udbragte til 16 Kr. 70 Øre. Tiltalte har anbragt, at han ansaa sig berettiget til de ovenanførte Dispositioner, fordi Avlen som hørende til den faste Ejendom formentlig fortrinsvis skulde benyttes til Dækning af de denne paahvilende Skatter, Tiender og Prioritetsrenter, men iøvrigt har han erkjendt, at det, da Udlæget var gjort, blev ham tilkjendegivet, at han ikke maatte sælge det Udlagte, samt at der af ovennævnte Sagfører særskilt blev givet ham Tilladelse til at bruge af det udlagte Korn i Husholdningen; derimod har han ikke villet kunne huske, at det, som af Sagføreren forklaret, af denne efter Udlæget blev ham meddelt, at han nu var uberettiget til at bruge det i Sække hensatte Korn til at berigtige Tiende med. Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 256, og den af ham — der er født i 1860 og under en den 4 April d. A. inden Mols og en Del af Sønder Herreds Extraret paadømt Sag har været under Tiltale for bedrægeligt Forhold, men under denne Sag blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, og ikke iøvrigt

har været tiltalt eller straffet — forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Om Erstatning foreligger ikke Spørgsmaal under Sagen.

Nr. 178. Baron, Vexellerer **G. H. A. Gedalia** (Selv)

contra

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, der behandler
Firmaet **G. H. A. Gedalia & Co.'s** Konkursbo
(Ingen),

betr. Spørgsm. om Extradition af det ovennævnte Konkursbo.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 16 November 1886: Den af Baron G. A. Gedalia nedlagte Paastand om, at hans Konkursbo overgives ham til fri Raadighed, kan ikke tages til Følge.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 17 Februar 1888.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads** Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 41.

Fredagen den 2 December.

Nr. 178. Baron, Vexellerer G. A. Gedalia (Selv)

contra

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, der behandler Citantens, Firma G. A. Gedalia & Co.'s Konkursbo (Ingen).

Højesterets Dom.

Vel maatte den til Efterlodning i Henhold til Konkurslovens § 134 foretagne Gjenoptagelse af Citantens Konkursbo henregnes til de i Lovens § 98 ommeldte Trin af Boets Behandling, og Citantens kunde saaledes ikke være udelukket fra under de i sidstnævnte Paragraf anførte Betingelser at begjære sig Boet overgivet til fri Raadighed. Men, da han, som i den indankede Kjendelse bemærket, ikkun har tilvejebragt Samtykke til saadan Extradition fra en Del af de i Boet anmeldte Kreditorer, og da den Retsstilling i Konkursboet, som de øvrige anmeldte Kreditorer — der hverken have erholdt fuld Betaling eller givet Samtykke til Extraditionen — have erhvervet ved den i sin Tid foretagne Anmeldelse af deres Fordringer i Boet, ikke, som af Citanten forment, kunde blive paavirket af det af ham udstedte Proklama, er det rettelig antaget, at Citanten ikke har fyldestgjort de i § 98 ommeldte Betingelser for Boets Overgivelse til hans frie Raadighed. Kjendelsen vil derfor være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Skiftekjendelse bør ved

Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efter at Vexellerer, Baron G. A. Gedalia, Firma G. A. Gedalia & Co., hans ved nærværende Skifteret behandlede Konkursbo den 28 Oktober 1884 var blevet sluttet med det Resultat, at de i Boet anerkjendte upriviligerede Fordringer erholdt en Dividende af ca. 8,124 pCt., har bemeldte Baron Gedalia nu ved at tilstille Skifteretten et af ham fra en af Konkursboets Debitorer Hr. N. C. Christensen modtaget Brev og de med samme som Afdrag paa denne Debitors Gjæld til Boet fulgte 100 Kr., begjæret G. A. Gedalia & Co.s Bo reassumeret, for at det fremsendte Beløb kan blive uddelt til Boets samtlige Kreditorer. Da fornævnte Konkursbo i den Anledning den 5 Oktober d. A. blev reassumeret af Skifteretten, mødte Baron G. A. Gedalia og fremlagde bekræftet Gjenpart af allerhøjeste Bevilling for ham af 27 Januar 1885 til paa sædvanlige Betingelser ved Proklama sub poena præclusi et perpetui silentii med Aar og Dags Varsel i den Berlingske politiske og Avertissements-Tidende trede Gange efter hinanden at maatte indkalde alle dem, som formene sig at have noget at fordre hos Firmaet G. A. Gedalia & Co., dog Pantekreditorer i faste Ejendomme derfra undtagne. Ligeledes fremlagde han Udskrift af den kongelige Lands-over- samt Hof- og Stadsrets Proklama Protokol, i Følge hvilken Bevillingen til Proklama er bleven tinglæst ved bemeldte Ret den 2 Februar 1885, en Protokol over de efter Proklamaet fremkomne Anmeldelser, bilagt med de originale Anmeldelser, Beskrivelse af et ved nysnævnte Rets 2det Vidnekammer i April og Mai d. A. optaget Tingsvidne til Oplysning om, hvor vidt der efter Proklamaet har meldt sig andre Kreditorer end dem, der findes opførte i den nævnte Protokol, samt en Pakke indeholdende Samtykke fra 57 Kreditorer til, at G. A. Gedralias Bo ekstraderes ham til fri Raadighed. Idet Baron Gedalia derhos bemærkede, at de fremlagte Samtykker til Boets Extradition omfattede alle de Kreditorer, der have anmeldt sig efter det fornævnte Proklama, men at der i hans Konkursbo har været anmeldt og anerkjendt en stor Del andre Kreditorer, der ikke have meldt sig efter Proklamaet, og fra hvilke der ikke foreligger noget Samtykke til Boets Extradition, begjærede han det indbetalte Beløb udlagt til de i Boet anerkjendte Kreditorer og sig Boet ekstraderet til fri Raadighed. Endelig har Gedalia produceret Exemplarer af Tillæg til Berlingske Tidende af 30 og 31 Januar og 2 Februar 1885, i hvilke den fornævnte allerhøjeste Bevilling

og det i Henhold hertil udstedte Proklama af 29 Januar 1885 findes bekendtgjorte. Men selv om den Efterlodning, der i Henhold til Konkurslovens § 134 nu er foretaget af det saaledes efter Boets Slutning indkomne Beløb, kunde betragtes som en saadan Behandling af Boet, der, uagtet Boet én Gang er sluttet, kunde berettigede Fallenten til i Følge samme Lovs § 98, under den dér nævnte Betingelse, at kræve sig Boet overgivet til fri Raadighed, vil Fallentens fremsatte Paastand om saadan Extradition, i alt Fald ikke kunne tages til Følge af den Grund, at det af Fallenten er erkjendt, at han ikke, som i Konkurslovens § 98 foreskrevet, har fyldestgjort eller erhvervet Samtykke til Extraditionen fra samtlige i Boet anmeldte Fordringshavere eller endog blot fra alle dem, hvis Fordringer ere blevne anerkjendte i Boet; hvorimod han efter sit Anbringende kun har erhvervet Samtykke til Extradition af Boet fra dem af de i Konkursboet anmeldte Kreditorer, der have anmeldt sig efter det fornævnte, af ham efter Boets Slutning udstedte Proklama til hans Kreditorer, men Kreditorers Undladelse af at melde sig efter saadant Proklama ikke kan træde i Stedet for deres Fyldetsgjørelse eller deres Samtykke til Extraditionen. Da den fremsatte Paastand om Boets Extradition til fri Raadighed saaledes allerede efter det anførte ikke vil kunne tages til Følge, bliver det uforødent at undersøge, hvorvidt den paastaede Extradition iøvrigt vilde kunne indrømmes.

Mandagen den 5 December.

Nr. 229. Højesteretssagfører Bagger

contra

1) Søren Hansen, 2) Morten Hansen, 3) Jacob Hansen, 4) Johannes Frederik Alfred Outtrup, 5) Jørgen Larsen, 6) Carl Vilhelm Lerke, 7) Søren Christian Petersen, 8) Anders Petersen (Def. Klubien),

der tiltales: Nr. 1 for Bedrageri og den i Konkursloven af 25 Marts 1872 § 168 ommeldte Forbrydelse, Nr. 2, 3 og 5 for Meddelagtighed i disse Forbrydelser og Nr. 4, 6, 7 og 8 for Meddelagtighed i Bedrageri.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 4 Juni 1886: De Tiltalte, Nr. 2 Gaardejer Morten Hansen af Skuldelev, Nr. 5

Hjulmand Jørgen Larsen af Farum, Nr. 6 Rebslager Carl Vilhelm Lærke af Frederikssund og Nr. 7 Gjæstgiver Søren Christian Petersen sammesteds, bør for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være. De Tiltalte, Nr. 1 Afbygger Søren Hansen af Staunsholt, Nr. 3 Afbygger Jacob Hansen af Hjørlande og Nr. 4 Kommissionær Johannes Frederik Alfred Outtrup af Frederikssund, bør hver især at straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 Søren Hansen i 3 Gange 5 Dage, Nr. 3 Jacob Hansen i 5 Dage og Nr. 4 Outtrup i 2 Gange 5 Dage samt Nr. 8 Afbygger Anders Petersen af Staunsholt med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør og Tiltalte J. F. A. Outtrup at betale i Erstatning til Pant- og Udlægshaveren Jens Jørgensen 37 Kr., og Anders Petersen af Staunsholt under en daglig Mulkt af 2 Kr. til Frederiksborg Amtsfattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Samme at tilbagelevere den under Sagen ommeldte Tærskemaskine, han har tilbyttet sig af Søren Hansen, mod at han tilbageleverer den Tærskemaskine, der var givet denne i Bytte, og 50 Kr. Saa bør og Tiltalte Søren Hansen at udrede alle af Sagen og Dommens Eksekution lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 50 Kr. og til Defensor, Prokurator Langkilde, 40 Kr., dog saaledes, at Morten Hansen og Jacob Hansen in solidum med ham udreder hver $\frac{1}{10}$, Johannes Frederik Alfred Outtrup $\frac{2}{10}$ og Anders Petersen $\frac{1}{10}$. Den idømte Erstatning at udredes og efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og bør Dommen iøvrigt at efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1887: De Tiltalte Afbygger Jacob Hansen af Hjørlande og Afbygger Anders Petersen af Stavnholt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Tiltalte Hjulmand Jørgen Larsen af Farum in solidum med Tiltalte, forhenværende Afbygger Søren Hansen af Stavnholt, udreder en Tiendedel af Aktionens Omkostninger. I Salær tillægges der Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne P. A. Petersen og Winther, hver 50 Kr., der udredes af de Tiltalte Søren Hansen, Kommissionær Johannes Frederik Outtrup af Frederikssund, Gaardejer Morten Hansen af Skuldelev, Afbygger Jacob Hansen af Hjørlande, Anders Petersen og Jørgen Larsen i det ved Underrettsdommen og ved nærværende Dom bestemte Forhold. Den idømte Erstatning og Udlevering at udredes og efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. ☞

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte Anders Petersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 253 sammenholdt med § 253, og Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Det af Tiltalte Outtrup udviste Forhold henhører efter dets Beskaffenhed under Straffelovens § 260 sammenholdt med Konkurslovens § 168 jfr. Straffelovens §§ 47 og 51, og Straffen vil efter Omstændighederne være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. For de øvrige af Tiltaltes Vedkommende vil Dommen være at stadfæste i Henhold til de i samme anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at den paagjældende Udlægshaver ikke kan antages efter den af ham senere foretagne Realisation af det Udlagte at have lidt noget videre Tab, at Tiltalte Søren Hansens Nægtelse under Udlægsforretningen af at være i Besiddelse af nogle af de kontante Penge, som han havde modtaget for ulovlig afhændede Gjenstande, ikke kan paadrage ham særligt Strafansvar, samt at Citatet af Straffelovens § 253 for hans og Jacob Hansens Vedkommende findes at burde udgaa.

Thi kjendes for Ret:

Anders Petersen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Johannes Frederik Alfred Outtrup bestemmes til tre Gange fem Dage. Der tillægges Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien i Salarium for Højesteret hver 80 Kroner, som udredes af de Tiltalte Søren Hansen, Morten Hansen, Jacob Hansen, Outtrup, Jørgen Larsen og Anders Petersen paa den med Hensyn til Salarierne for Overretten fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, forhenværende Afbygger Søren Hansen af Stavns- holt, aktioneret for Bedrageri og den i Konkursloven af 25 Marts 1872 § 168 ommeldte Forbrydelse, de Medtiltalte Gaardejer

Morten Hansen af Skuldeløv, Afbygger Jacob Hansen af Hjørunde og Hjulmand Jørgen Larsen af Farum for Meddelagtighed i disse Forbrydelser, samt de Medtaltale Kommissionær Johannes Frederik Alfred Outtrup af Frederikssund, Rebslager Carl Vilhelm Lerke sammesteds, Gjæstgiver Søren Christian Petersen sammesteds og Afbygger Anders Petersen af Stavnsholt for Meddelagtighed i Bedrageri, og ere ifølge de af Tiltalte og de Medtaltale afgivne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: I Foraaret 1883 købte Tiltalte Ejendommen Matr.-Nr. 11 f og 13 af Stavnsholt tilligemed Besætning og Inventarium m. v. for 17,600 Kr., og ved Handelens Fuldbyrkelse erholdt Sælgeren ved en af Tiltalte den 3 Januar 1884 udstedt og den 10 s. M. thinglæst Obligation for et resterende Beløb af Købesummen 4000 Kr. — næsteften forudprioriterede 9000 Kr. — Pant i Ejendommen med Tilbehør og i den til samme hørende Besætning og Inventarium, samt i den til enhver Tid paa Ejendommen værende Gjødning og Afgrøde i Straa, Hø og utærsket Sæd, uden at iøvrigt nævnte rørlige Ting specificeredes i Pantebrevet. Da de nævnte 4000 Kr. af Kreditor vare opsagte til Udbetaling i Juni Termin 1885 eller i alt Fald ved Udløbet af denne Termin vare forfaldne til Udbetaling paa Grund af Tiltaltes Udeblivelse med den efter Obligationen skyldige Rente, blev der under 17 December s. A. i Henhold til § 15 i Lov om Udpantning og om Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig af 29 Marts 1873 for bemeldte Kapital med resterende Renter fra 11 December 1884 rekvireret Udlæg i det ved Obligationen stillede Pant, hvilken Udlægsforretning blev berammet til Foretagelse den 22 December 1885 og den 18 s. M. ved Stævningmændene lovlig forkyndt for Tiltalte personlig. Tiltalte begav sig da den 19 s. M. først til sin Broder, Medtaltale Jacob Hansen, hvem han meddelte, at der var berammet Exekution hos ham efter bemeldte Panteobligation, og derefter, ledsaget af nævnte Medtaltale, til en anden Broder, Medtaltale Morten Hansen, for at forespørge, om han uanset den berammede Udlægsforretning kunde disponere over sine Ejendele forinden Exekutionen. Morten Hansen, der ligeledes blev underrettet om den til den 22 s. M. berammede Udlægsforretning, og til hvem Tiltalte yttrede, at det var bedst, at han fik noget for sit Tilgodehavende hos Tiltalte, lovede at indfinde sig hos denne næste Dag. Da Morten Hansen den næste Dag paa Vejen til Tiltalte gjorde Ophold i Frederikssund, traf han der Medtaltale Kommissionær Outtrup, og efter at Morten Hansen havde omtalt Tiltaltes Stilling og yttrede, at han ikke vilde have Noget af dennes Besætning eller Andet, uden at det blev skrevet, enedes de om, at Outtrup skulde følge med til Stavnsholt for at være behjælpelig med Mellemværendets Ordning, hvorefter Outtrup, ledsaget af Morten Hansen, gik ind

til en Sagfører og af denne, der dog ikke blev sat ind i de konkrete Forhold og navnlig ikke blev underrettet om, at der var berammet Exekution hos Tiltalte, erholdt den Oplysning, at der af Besætnings- eller andre Gjenstande, der vare pantsatte sammen med en fast Ejendom, nok kunde disponeres over en enkelt Gjenstand, naar der ikke var givet specificeret Pant eller gjort Exekution i samme. Outtrup og Morten Hansen samt de Medtiltalte S. C. Petersen og Lerke, hvilke Sidstnævnte fulgte med uden Ærinde eller i et Sagen uvedkommende Ærinde, begav sig derpaa først til Medtiltalte Jacob Hansen og, efterat de havde faaet denne med, til Tiltaltes Ejendom i Stavnsholt, hvor de ankom imellem Kl. 5 og 6 om Eftermiddagen. Outtrup spurgte da først Tiltalte, om dennes Besætning og øvrige Ejendele vare pantsatte enkeltvis, og da Tiltalte hertil havde svaret, at hans Ejendele vel vare pantsatte, men ikke saaledes, udtalte Outtrup, at Tiltalte nok kunde handle. For et Beløb af 180 Kr., som Tiltalte skyldte Morten Hansen for Aaret 1875, og hvortil der, uagtet der ikke var betinget Rente af Gjælden, blev tillagt Renter for 10 Aar, udfærdigede derpaa Outtrup et Gjældsbevis, som han forsættelig — men, som det maa antages, uden at gjøre de Vedkommende opmærksom derpaa — daterede Skuldeløv den 18 December 1885, og hvori Tiltalte, der underskrev samme, erkjendte at skyldte Morten Hansen 252 Kr. Til Dækning af denne Gjæld overdrog Tiltalte ved et andet af Outtrup udfærdiget skriftligt Dokument Morten Hansen en Ko, en Kalv, 4 Grise og en Vogn, hvilke Gjenstande Tiltalte under Forhøret har anslaaet til en samlet Værdi af imellem 275 og 295 Kr., men ved Overdragelsen kun bleve ansatte til 230 Kr., der afskrevs paa fornævnte Gjældsbevis. Ved samme Lejlighed overdrog Tiltalte til Medtiltalte Jacob Hansen en Griseso for 70 Kr., hvilken Kjøbesum dog, hvis Soen ikke var med Grise, skulde sættes lavere, og bortbyttede derhos til samme Medtiltalte en sort Hoppe, som han under Forhøret har ansat til en Værdi af 250 Kr., imod en brun Hoppe, der under den ovennævnte den 22 December s. A. afholdte Udlægsforretning blev vurderet til 15 Kr., men som Tiltalte under Forhøret har ansat til 50 Kr., og en Byttesum af 100 Kr. Jacob Hansen, der kun havde 40 Kr. tilgode hos Tiltalte, betalte paa de nævnte Handeler kun 10 Kr., og om de resterende Beløbs Betaling blev ingen nærmere Aftale truffen, end at Tiltalte skulde have Pengene, naar Jacob Hansen kunde skaffe dem. Til Medtiltalte Outtrup, der havde forlangt Betaling for sin Ulejlighed, overdrog Tiltalte — foruden 15 eller 20 Høns, der ansattes til ialt 12 Kr. — et Læs Hø, ansat til 25 Kr., som afhentedes næste Dag af Medtiltalte Lerke. Til sin Svigersøn, Medtiltalte Jørgen Larsen, hvem han skyldte 225 Kr., overdrog Tiltalte ved samme Lejlighed ved et af Outtrup udfærdiget skriftligt Dokument — foruden 29 Ænder, ansatte til

58 Kr. — en Rensemaskine, der ansattes til 25 Kr., samt en til 100 Kr. ansat Høstak, der dog ikke blev afhentet, og blevede nævnte Beløb, tilsammen 183 Kr., afskrevne paa bemeldte Gjæld. Medtaltale Lerke, der havde leveret Reb til Paalæsning af noget af det Afhændede og andre Ting, der samme Aften bortbragtes fra Tiltaltes Ejendom, erholdt som Vederlag herfor nogle Kartoffler og Gulerødder, om hvis Værdi ingen Oplysning foreligger. Endvidere afhændede Tiltalte ved samme Lejlighed til Medtaltale S. C. Petersen en Kane for 20 Kr., hvilket Beløb krediteredes Petersen. Allerede forinden de Medtaltales Ankomst havde Tiltalte den 20 December 1885 til Slagter Schou af Birkerød afhændet en Ko og et Parti Roer for ialt 140 Kr. Koen blev bragt til Kjøberens samme Dags Aften, hvorimod Roerne først blev afhændede næste Dag, og fik da Kjøberens nogle flere Roer, imod at Kjøbesummen forhøjedes til 150 Kr., hvilket Beløb blev betalt kontant. Til Parcellist Peder Nielsen, der den 21 December s. A. var kommen tilstede hos Tiltalte for at afhente fornævnte Roer, bortbyttede Tiltalte en Ko imod en ringere Ko og en kontant betalt Byttesum af 30 Kr. Til Medtaltale Anders Petersen, der tidligere havde erklæret sig villig til at bytte Tærskemaskine med Tiltalte og give 100 Kr. i Bytte, bortbyttede Tiltalte den 21 December s. A. sin Tærskemaskine imod Anders Petersens og en Byttesum af 50 Kr., idet sidstnævnte nu under Paaberaabelse af, at et Hjul paa Tiltaltes Maskine var gaaet itu, nægtede at give mere. Tiltaltes Maskine opbrødes samme Dag og bragtes til Anders Petersen, medens denne næste Dag bragte sin Maskine til Tiltaltes Ejendom og betalte de 50 Kr. Endelig har Tiltalte umiddelbart før og under den ommeldte den 22 December 1885 afholdte Exekutionsforretning forsøgt at unddrage fra Udlæget en rød Hest, en Fjedervogn med Agestol samt en Enspændersele, tilsammen under Forretningen vurderede til 358 Kr., idet han, da Fogden indfandt sig hos ham, havde bemeldte Kjøretøj forspændt i sin Gaard for at bringe det bort og unddrage det fra Exekutionen, ligesom han under Forretningen urigtig foregav, at de nævnte Ting den 18 s. M. vare afhændede til Medtaltale Morten Hansen, og kun vare forblevne hos ham, fordi Morten Hansen ikke strax kunde modtage dem. Derimod bliver der ikke Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte, forsaavidt han under bemeldte Udlægsforretning, der kun vedkom det Rekvirenten givne Pant, urigtig har nægtet at være i Besiddelse af kontante Penge. Med Undtagelse af det til de Medtaltale Outtrup og Anders Petersen overdragne, samt de Medtaltale Lerke leverede mindre betydelige Varepartier, maa samtlige øvrige fra Tiltaltes Ejendom bortbragte Gjenstande, efter at Undersøgelse i Sagen var indledet, antages at være blevne udleverede til vedkommende Pant- og Udlægshaver eller stillede til dennes Disposition mod Tilbagelevering af, hvad Tiltalte ved

nævnte Handeler havde tilbyttet sig, samt af de af ham modtagne Penge, der forefandtes i Behold hos ham. For Ejendommen med Tilbehør, derunder de forommeldte til samme tilbagekomne Besætnings- og Inventariegenstande, blev der ved den den 20 Februar f. A. afholdte tredie og sidste Auktion ikkun budt 12,000 Kr.; hvorefter bemeldte Pant- og Udlægshavers Fordring for en betydelig Del er forbleven ufyldstgjort. Tiltalte har erkjendt, at han, der forudsaa, at hans Ejendom ved Tvangssalg ikke vilde indbringe tilstrækkeligt til Dækning af den i samme prioriterede Gjæld, ved de ommeldte Transaktioner har tilsigtet dels at skaffe sig Penge til Betaling af anden Gjæld samt til eget Behov, og dels — navnlig ved sine Afhændelser til Medtiltalte Jacob Hansen — at aabne sig Udsigt til at nyde Ophold og Hjælp hos de vedkommende, efter at han var sat fra sin Ejendom. Hvad dernæst angaar Medtiltalte Morten Hansen, har han, der vil have opfattet den hos ovennævnte Sagfører erholdte Besked saaledes, at Tiltalte under de givne Forhold nok kunde disponere over en enkelt Gjenstand, under Forhørene stadig fastholdt, at han kun modtog de forommeldte Effekter i den Overbevisning, at Handelen var lovlig, og naar henses til samtlige foreliggende Omstændigheder, særlig at han ikke modtog mere af Tiltaltes Ejendele, end han kunde betragte som Fyldstgjørelse for sit Tilgodehavende, findes nævnte hans Forklaring ikke at kunne forkastes. Forsaavidt denne Medtiltalte, der overværede i alt Fald en Del af de andre samme Aften afsluttede Handeler, dernæst, navnlig af Medtiltalte Jacob Hansen, er sigtet for ved Udtalelser om bemeldte Handelers Lovlighed at have forledet sidstnævnte til at indlade sig med Tiltalte saavel som at have bestyret Tiltalte i dennes Forehavende, bliver der ikke Spørgsmaal om at anse ham med Straf herfor allerede af den Grund, at han imod sin Benægtelse ikke kan anses overbevist om at have udtalt andet til de Paagjældende, end hvad han efter sin Opfattelse havde erfaret hos bemeldte Sagfører. Medtiltalte Jacob Hansen har vel for sit Vedkommende fastholdt, at forrige Medtiltalte til ham havde udtalt, at der efter de indhentede Oplysninger Intet var til Hinder for at handle med Tiltalte, og at han ved denne Udtalelse er bleven bevæget til at indlade sig paa de ommeldte Handeler, men naar henses til, at han, som det nærmest maa antages, først handlede med Tiltalte, efter at den allerede ved Afhændelserne til forrige Medtiltalte havde formindsket sin Besætning, og navnlig til, at han, der kun havde 40 Kr. tilgode hos Tiltalte og saaledes var dækket herfor ved den ham overdragne Griseso, desuden tilbyttede sig en temmelig værdifuld Hoppe imod en gammel af ubetydelig Værdi og kun 100 Kr. i Bytte, om hvilket Beløbs Betaling derhos ingen bestemt Aftale blev truffen, medens det iøvrigt, som af ham vedgaaet, var en Aftale eller Forudsætning, at han

skulde vederlægge den ved Handelen erhvervede Fordel ved at yde Tiltalte Ophold i nogen Tid, efter at denne var udsat af sin Ejendom. skjønnes denne Medtaltalte ikke at kunne have handlet i god Tro, hvad ogsaa bestyrkes ved hans under Forhørene afgivne vaktende og modsigende Forklaringer. Bemeldte Medtaltalte, der, som anført, da han handlede med Tiltalte, var vidende om den hos denne rekvirerede Udlægsforretning, maa tillige anses meddelagtig i Tiltaltes Forhold, forsaavidt dette gik ud paa at unddrage de paagjældende Besætningsdele fra det forestaaende Udlæg. Medtaltalte Outtrup, der, da han hos den ommeldte Sagfører forhørte sig om Tiltaltes Ret til at disponere over pantsat Besætning og Inventarium, vil have været uvidende om, at der af Panthaveren var rekvireret Exekution, har derimod erkjendt, at han, da han strax ved sin Ankomst til Tiltaltes Bopæl var bleven underrettet om denne Omstændighed, indsaa, at Tiltalte ikke kunde disponere som forommeldt, uden at gjøre sig skyldig i bedrageligt Forhold, samt at han har gjort sig meddelagtig i dette Tiltaltes Forhold ved at tilskynde til og tildeels at yde Bistand til flere af de ommeldte, af Tiltalte den 20 December 1885 om Aftenen foretagne Transaktioner samt ved selv at modtage pantsat Gods til Betaling for sin Ulejlighed. Bemeldte Medtaltalte har iøvrigt forklaret, at han ved sin Deltagelse i de nævnte Ulovligheder stolede paa, at disse ikke vilde blive paatalte, hvorfor han ogsaa advarede Tiltalte imod at gaa for vidt i saa Henseende og særlig advarede denne imod at afhænde Tærskemaskinen og flere andre under Pantet indbefattede Ting, hvorom der ogsaa bemeldte Aften havde været Tale. Medtaltalte Jørgen Larsen, der, da han handlede med Tiltalte, maa antages at have været vidende om det forestaaende Udlæg, har med Hensyn til sit Forhold forklaret, at han først nærrede Tvivl om Tiltaltes Dispositionsret og derfor ikke vilde modtage Noget, men at han dog senere indlod sig herpaa i Betragtning af, at han kun modtog Fyldestgjørelse for sit Tilgodehavende, og i Tillid til en falden Udtalelse om, at Tiltalte var berettiget til at disponere over sine Ejendele, saalænge disse ikke vare skrevne, samt navnlig fordi det blev skriftlig konstateret, hvad der overdroges ham, hvorhos han yderligere har anbragt, at det var paa Grund af Tvivl om Transaktionens Lovlighed, at han ikke afhæntede Høstakken. Herefter findes der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at anse denne Medtaltalte for skyldig i det ham paasigtede Forhold. Dette gjælder endmere om Medtaltalte Lerke, om hvem det ikke er oplyst, at han, da han modtog de ommeldte Varer og ydede Bistand til Bortbringelse af det ulovlig Afhændede, havde noget nærmere Kjendskab til Tiltaltes Stilling. Om Medtaltalte S. C. Petersen er det heller ikke godtgjort, at han, da han tilforhandlede sig den ommeldte Kane, hvis Værdi ikke er oplyst at være højere end den Pris, hvortil han kjøbte

den, var vidende om Tiltaltes Mangel af Dispositionsret. Hvad endelig angaar Medtaltalte Anders Petersen, har denne vel endelig fastholdt, at han, da han den 21 December 1885 med Tiltalte indgik den forommeldte Byttehandel, hvorved han har erkjendt, at have havt en Fordel af noget over 50 Kr., vel vidste, at Stævningmændene havde været hos Tiltalte, men ikke hvad disse havde forkyndt; men bemeldte Medtaltalte har efter forskellige urigtige Forklaringer maattet vedgaa, at han, forinden han opbrød og bortbragte Tiltaltes Maskine, var kommen til bestemt Formodning om, at Tiltaltes Afhændelse af bemeldte Maskine ikke var lovlig, og da han, som ligeledes af ham erkjendt, var vidende om, at Tærskemaskinen var indbefattet under det ommeldte i Ejendommen givne Pant, findes han at maatte anses medskyldig i Tiltaltes ulovlige Afhændelse af bemeldte Maskine. Efter det Anførte vil Medtaltalte Carl Vilhelm Lerke, der er født den 23 Oktober 1854 og ikke funden tidligere straffet, og Medtaltalte Søren Christian Petersen, der født den 5 Januar 1835 og med Undtagelse af, at der i Aaret 1875 har været dikteret ham en Bøde af 5 Kr. i Henhold til § 12 i Lov om Foranstaltninger til at modvirke den veneriske Smittes Udbredelse af 10 April 1874, heller ikke er fundne tidligere straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale. De Medtaltalte Morten Hansen og Jørgen Larsen, der ere fødte henholdsvis den 1 September 1832 og den 27 Januar 1852 og ikke fundne tidligere straffede, ville ligeledes være at frifinde for Aktors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger. Underrettsdommen, der ligeledes har tillagt disse 4 Medtaltalte Frifindelse, men hvorved tillige Jørgen Larsen er fritaget for at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, vil saaledes med den angivne Forandring for hans Vedkommende forsaavidt være at stadfæste. Derimod vil Tiltalte Søren Hansen, der er født den 12 August 1835 og med Undtagelse af, at han ved nærværende Rets Dom af 23 Februar 1883 har været anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde af 30 Kr., ikke er funden tidligere straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 og § 260, sammenholdt med Konkurslovens § 168, jfr. tildels førstnævnte Lovs § 46, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Medtaltalte Jacob Hansen, der er født den 12 December 1845 og ikke er funden tidligere straffet, vil være at anse efter Straffelovens 253 og § 260, sammenholdt med Konkurslovens § 168, jfr. førstnævnte Lovs § 47, 1ste Led, med en Straf, der findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, hvorved denne Medtaltalte er anset efter Straffelovens §§ 253 og 47 med Straf af samme Fængsel i 5 Dage, vil saaledes for hans Vedkommende forsaavidt være at forandre. Medtaltalte Johannes

Frederik Alfred Outtrup, der er født den 29 August 1854 og ikke funden tidligere straffet, vil være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 47, 1ste Led og 51, og findes der ikke for hans Vedkommende Anledning til at forandre den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Medtiltalte Anders Petersen, der er født den 5 December 1836 og ikke funden tidligere straffet, vil være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. § 47, 1ste Led, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Underrettsdommen, hvorved denne Medtiltalte er anset efter Straffelovens § 256 med Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage, vil saaledes for hans Vedkommende være at forandre. Idet det endelig findes at kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommen i Henseende til den Medtiltalte Outtrup ikjendte Erstatning og den Medtiltalte Anders Petersen paalagte Udlevering af den ommeldte Tærskemaskine, samt idet Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte Søren Hansen, dog saaledes at der af Samme in solidum med ham er paalagt Medtiltalte Outtrup $\frac{2}{10}$ og de Medtiltalte Morten Hansen, Jacob Hansen og Anders Petersen hver $\frac{1}{10}$, ligeledes billiges, kun at der efter det Anførte endvidere vil være at paalægge Medtiltalte Jørgen Larsen in solidum med Tiltalte at udrede $\frac{1}{10}$ af bemeldte Omkostninger, vil Underrettsdommen med de angivne Forandringer være at stadfæste.

Onsdagen den 7 December.

Nr. 259.

Advokat Levinsen

contra

Peder Christian Lauritzen (Def. Shaw),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 11 Mai 1887: Arrestanten Peder Christian Lauritzen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Rønne, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1887: Arrestanten Peder Christian Lauritzen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 25 Kr. til hver. Af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Christian Lauritzen for Brandstiftelse og Assurancesvig. Den 31 December f. A., som det maa antages, om Morgenen mellem Kl. 5 og 6, udbød der Ild i det Arrestanten tilhørende, i Frederiksdal, Kragelund Sogn, beliggende Sted, der bestod af to sammenbyggede, grundmurede Bygninger, af hvilke den ene, der laa i Retningen Øst—Vest, og hvoraf den østlige Del var indrettet til Beboelseslejlighed, medens den øvrige Del var indrettet til Lade-, Ko- og Hestestald samt Foderlo, nedbrændte, saaledes at kun Murene og Skillevæggene bleve staaende, medens af den anden Bygning, der laa mod Vest og bestod af Tørvehus og Vognport, kun selve Taget brændte, hvorimod Spændtræerne og endel af Lægterne forbleve i Behold. Under de i Anledning af denne Ildbrand optagne Forhør har Arrestanten afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han — der er ugift og beboede Stedet alene og hvis væsentligste Erhverv i de sidste Aar har været Handel med Uldvarer — den 30 December f. A. om Aftenen Kl. ca. 10 $\frac{1}{2}$, da han kom hjem efterat have besøgt en Nabo, lagde Tørvesmuld ovenpaa Gløderne i Kakkelovnen — der var en tre Etages Kogekakkelovn og stod i Krogen af hans Dagligstue henne ved Skorstenen — hvad han efter sin Forklaring plejede at gjøre om Aftenen for at Ilden kunde holde sig til om Morgenen. Han gik derpaa

i Seng i sit Sovekammer, der stødte til Dagligstuen, med hvilken det stod i Forbindelse ved en Dør, og faldt strax i Søvn, men blev hen paa Natten eller, som han senere har udsagt, mellem Kl. 5 og 6 om Morgenen vækket ved Kreaturerens Spektakel og en kvælende Røg. Da han saa, at der var Ild i Sovekammerloftet, tog han sit ved Siden af Sengen henliggende Tøj, som han havde afført sig om Aftenen, og løb i sit blotte Linned udenfor, hvor han kastede Tøjet fra sig, hvorpaa han ilede ind i Stalden, hvor der stod dels to en Trediemand tilhørende Stude, som han den 29 December havde faaet paa Foder, dels en ham selv tilhørende Hest samt to Køer, med Hensyn til hvilke han i de første Forhør opgav, at han den nævnte Dag havde kjøbt dem begge paa Kredit i Kjellerup. Han reddede nu Studene og løb derpaa — da han efter sin Forklaring ikke kunde redde Hesten og Køerne, hvilke indebrændte — ind i Dagligstuen, hvor han af et Klædeskab og en Dragkiste udtog nogle andre Beklædningsgjenstande. Da han var kommen udenfor Huset med disse, tog han Klæder paa sig, og var derefter endnu nogle Gange inde i Stuen og reddede 2 Borde og nogle Stole, hvorhos han med Hensyn til 3 Lommeuhre, som ved hans Anholdelse fandtes i hans Besiddelse, har udsagt, at han ligeledes har reddet dem, der hang paa Væggen i hans Stue. Arrestanten, der endvidere trak to Vogne og, saavidt han husker, ogsaa to Hjulbøre ud af Udhuset, løb derefter hen til Naboen og gjorde Anskrig. Med Hensyn til Aarsagen til Ildens Opkomst har han nærmere forklaret, at han, der i Reglen, for lettere at faa Ild paa, havde nogle Huggespaaner henliggende paa Kakkelovnen, ogsaa ved den heromhandlede Lejlighed havde henlagt dels ovenpaa Kakkelovnen, fra hvis Dække til Loftet der var en Afstand af ca. $\frac{1}{2}$ Alen, dels i dens øverste Rum nogle Huggespaaner, muligen med enkelte Høvlspaaner imellem, og han har udtalt den Formening, at Ilden er opstaaet derved, at der paa Grund af Varmen i Kakkelovnen, i hvilken han, som meldt, om Aftenen før Ildebranden havde lagt Tørvesmuld — efter hans Udsagn i stor Mængde — ovenpaa de derværende Gløder, er gaaet Ild i Spaanerne, som har forplantet sig til Huset. I saa Henseende har han udsagt, at der i den Krog, hvor Kakkeloven stod, og forbi denne var spændt en Snor, hvorpaa hængte Tøj til Tørring, men paa hvilken der, saavidt han erindrer, Aftenen før Branden kun hang et Haandklæde, der maaske naaede ned foran Kakkelovnen i en Afstand af ca. et Kvarter fra denne, hvorhos han i et senere Forhør har forklaret, at en Overfrakke og to Sæt Klæder den nævnte Aften vare hængte hen ved Kakkelovnen for at tørres paa Søm, der vare slaaede ind i Loftbrædderne foran denne, og at disse Klæder vare brændte, da han kom op, idet han i hvert Fald dengang ikke saa dem. Arrestanten har endvidere forklaret, at han, da han vaagnede, saa Luer i Sove-

kammerets Loft, der var ugibset, henne i det sydvestlige Hjørne ved Skorstenen, og at han, da han kom ind i Dagligstuen, ligeledes der saa Luer i det ugibside Loft i det nordvestlige Hjørne ved Skorstenen. Det kan imidlertid efter de fremkomne Oplysninger ikke antages, at Ilden er opstaaet paa den af Arrestanten omforklarede Maade, idet flere Deponenter, der efter Ildebranden havde beset Brandstedet, hvor, som meldt, Stuehusets Mure og Skillevægge vare blevne staaende, have udsagt, at der ikke paa de hvidkalkede Vægge i Dagligstuen paa det Sted, hvor Kakkelovnen havde staaet, var Spor af, at Ilden kunde være kommen fra denne eller fra Spaaner, der havde ligget paa den, idet Væggene paa det nævnte Sted vare ganske hvide, samt at en Loftsbjælke, der var anbragt over Stuen i en Afstand af ca. 2 $\frac{1}{2}$ Alen fra det Hjørne, hvor Kakkelovnen havde staaet, var uskadt forneden, men brændt foroven, ligesom ogsaa Bjælken over det nærmest ved Kakkelovnen værende Skillerum var uskadt paa den Side, som vendte mod Stuen, og paa Undersiden og kun noget forbrændt foroven, hvilket tydede paa, at Ilden i denne Del af Huset maa være kommen ovenfra. En af de paagjældende Deponenter har ogsaa udsagt, at da han under Branden gik igjennem et Vindu i den østlige Gavl ind i Sovekammeret og derfra ind i Dagligstuen for at redde, vare Lofterne i Brand, men at Ilden efter Alt at dømme var kommen ovenfra. Der er derhos fremkommen Indicier, der vække en stærk Mistanke om, at Arrestanten efter en forud fattet Plan har paasat Ilden for at tilvende sig Assuranceccummen for Bygningerne og det ham tilhørende Løsere, og i saa Henseende bemærkes Følgende: Arrestanten, hvis Bygninger vare forsikrede i den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, som det maa antages for 1500 Kr. og hvis Løsere tidligere havde været forsikret for mellem 2600 og 2700 Kr., i Hids Herreds samt Grønæk med flere Sognes Brandforsikkringsforening for rørlig Ejendom, havde i sidste Efteraar begjært den sidstnævnte Forsikkring forhøjet, og efterat der i denne Anledning under 7 November f. A. var bleven afholdt en Taxationsforretning over hans rørlige Ejendele — under hvilken Arrestanten efter den af den ene af de vedkommende Taxationsmænd afgivne Forklaring viste megen Iver for at faa Assuranceccummen sat saa højt som muligt — bleve disse Ejendele forsikrede for Taxationssummen, 3052 Kr., hvorunder var indbefattet for Handelsvarer 800 Kr., ved hvilken Ansættelse Taxationsmændene efter den sidstnævnte Deponents Udsagn i det Væsentlige havde maattet rette sig efter Arrestantens egen Opgivelse. Under et over Arrestantens Moder, Laust Pedersen Vinklers fraskilte Hustru Inger Marie Christensen, den 4 Januar d. A. paa hendes Bopæl i Brokhusene optaget Forhør forklarede hun, at Arrestanten til forskjellige Tider før Ildebranden havde overbragt til hende endel ham tilhørende Ejen-

dele, som endnu var i hendes Besiddelse. Lidt før 1 November f. A. kom han saaledes kjørende til hende med endel Fajance- og Glasgjenstande, deriblandt 9 Tallerkener og 7 Glas, samt endvidere en Ballie, 3 Urtepotter med Blomster, en Stumtjener og en Blik-Flødebeholder, idet han tilbød hende Fajance- og Glassagerne tillaaens til Julen og bad hende bevare de øvrige Gjenstande, undtagen Flødebeholderen, som hun fik til at bære Vand i, for ham under en paatænkt Rejse. En Gang i November Maaned kom han til hende med en Sæk Uldtøj og andre Handelsvarer, som han bad hende forvare, indtil han skulde ud at rejse. Den 22 December næsteften bragte han hende et stort umalet Bord, som hun efter hans Udsagn skulde have i Julen, da der ventedes Besøg af hendes Børn; endvidere en Tørvekasse, som han laante hende, samt 2 Lpd. Flormel, som hun skulde bage, hvorefter de skulde dele Brødene, og den 30 December — altsaa Dagen før Ildebranden — om Eftermiddagen omtrent Kl. 2 bragte han hende paany en Sæk, indeholdende Uldtøj og Handelsvarer samt 2 Remme, hvori endel af Tøjet var spændt, hvorhos han ved samme Lejlighed — foruden 7 Stykker smaa Fjæl af ca. en Alens Længde, som han gav hende til Hylder — medbragte en Sæk, indeholdende endel gammelt Tøj, hvoriblandt 5 Frakker samt et nyt uldent Dynevaar, et nyt uldent Pudevaar og 2 gamle Puder med Fyld i, i hvilken Henseende hun forklarede, at han bragte disse Puder, for at Fylden kunde blive flyttet over i de nye Vaar. Endelig havde Arrestanten efter hendes Forklaring i Efteraaret paa hendes Anmodning laant hende en Kaffekande.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Februar 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 42-48.

Onsdagen den 7 December.

Nr. 259.

Advokat Levinson

contra

Peder Christian Lauritzen (Def. Shaw).

I det derefter den 5 Januar d. A. afholdte Forhør vedgik Arrestanten — der under de tidligere over ham optagne Forhør ikke havde omtalt, at han havde Ejendele beroende hos sin Moder — ogsaa at have overbragt til hende de ovennævnte Gjenstande med Undtagelse af enkelte Fajance- og Glasgjenstande, som han ikke vilde kunne huske at have bragt hende, og endvidere erkjendte han ogsaa at have ført nogle andre Gjenstande til hende end de af hende nævnte, nemlig et Stueuhr, som han efter sin Forklaring i et senere Forhør bragte hende Eftermiddagen før Branden, samt en Vandspand, en Sav, en Stol og nogle Kopper. Senere har Arrestantens Moder opgivet endnu at have modtaget af ham dels et Hakkebrædt, som hun efter sin Forklaring fik tillaans samtidig med, at han bragte de ovennævnte Tallerkener og Glas m. v., dels endel Kobindsler, og Arrestanten har derefter erkjendt Eftermiddagen før Branden at have bragt hende 6 nye og ubrugte Kobindsler. Som det maa antages, fremkom Arrestantens ovennævnte Indrømmelser for Størstedelen kun modstræbende fra hans Side, idet han, efterat have erkjendt at have bortbragt enkelte af Gjenstandene, flere Gange paa Dommerens Spørgsmaal nægtede at kunne opgive andre Ting, der før Branden vare bragte bort fra Stedet, og derefter først paa speciel Foreholdelse af Dommeren med Hensyn til de andre bortbragte Gjenstande successivt indrømmede ogsaa at have ført dem bort, idet han som Grund til sin tidligere

Nægtelse angav, at han ikke havde husket eller tænkt derpaa. Iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at det var hans Hensigt med Overbringelsen af de to Sække Handelsvarer til Moderen at gaa omkring og forhandle dette Parti i Egnen omkring hendes Bopæl, at han ligeledes vilde falbyde Kobindslerne, naar han gik ud med sine Uldvarer, at det havde været hans Mening at forære hans Moder Urtepotterne, at det gamle Tøj blev bragt hende, for at hun skulde reparere det, og Dynevaaret og Pudevaaret, for at hun skulde fylde dem med Dun, at Hensigten med, at han bragte hende Stuehret var, at det kunde blive istandsat af en i Nærheden af hendes Bolig boende Uhrmager, samt at han havde laant sin Moder Størstedelen af de øvrige Ting. Arrestanten har under Forhøret udsagt, at der bl. A. brændte dels endel Halm og utærsket Sød, derunder navnlig efter hans Forklaring ca. 5 Traver Rug, der skulde have været anbragte paa Loftet over Dagligstuen i Stuehusets østlige Ende, og ca. 20 Traver Havre, der laa over Stænget i Stuehusets vestlige Ende, dels Uldvarer til Værdi af ca. 700 Kr., hvoraf en lille Bunke skal have ligget paa Dragkisten i hans Dagligstue, medens Varererne iøvrigt efter hans Forklaring vare anbragte i 4 Sække, der vare ophængte under en Hanebjælke paa Loftet i den østlige Del af Stuehuset mellem Skorstenen og den som meldt paa Loftet over Dagligstuen henlagte Rug, der var anbragt nærmest op mod Stuehusets østlige Gavl. Der er imidlertid under Sagen fremkommet Oplysninger, som gjøre det i høj Grad sandsynligt, at denne Forklaring er urigtig. Gaardejer David Jacobsen har saaledes edelig forklaret, at han, da han kom tilstede paa Brandstedet, efterat Taget var skredet paa Husets østlige Ende over Beboelseslejligheden, saa at man udefra kunde overse Loftsrummet, ikke paa Loftet — der vel var i Brand, men dog endnu laa, da han kom — saa nogen brændende Sød eller Halm og ejheller de af Arrestanten omforklarede Sække, samt at det overheadet saa ud til, at Loftet over den østlige Ende var tomt, og ligeledes har Ungkarl J. S. Holm, der efter sin Forklaring kom tilstede, medens der endnu stod et Par Spær i den østlige Ende af Huset, edelig udsagt, at der ikke paa Loflet, som han kunde overse, var at øjne nogen Halm eller Sød og ejheller Sække med Uldvarer. Endelig have flere Vidner, der tildels ere edfæstede, forklaret, at der efter Ildebranden aldeles ikke paa Brandstedet fandtes Kjærner eller Rester af saadanne, hvilket formentlig maatte have været Tilfældet, hvis utærsket Sød var brændt, og at der ej heller paa Brandstedet var at se Rester af Uldtøj, ligesom iøvrigt ej heller af Sengeklæder, hvoraf der efter Arrestantens Forklaring under Forhøret skal være brændt 2 eller 3 Dyrer og 1 eller 2 Puder, eller af Gangklæder, af hvilke der, som ovennævnt, efter Arrestantens Forklaring skal være brændt endel, der var ophængt ved Kakkelovnen. Ved hvad der saa-

ledes er fremkommet, hvortil endnu kommer, at Arrestantens Forklaringer i det Hele have været i høj Grad tilbageholdende og vakkende og derhos i flere Punkter maa anses for usandfærdige, kan det imidlertid ikke mod hans vedholdende Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har sat Ild paa Stedet, og der vil derfor, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, ikke kunne idømmes ham Straf for Brandstiftelse. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Assurancesvig, maa det ved de af Formanden for den paagjældende Brandforsikringsforening samt 2 andre Mænd, der fungerede som Taxationsmænd under den den 31 December f. A. til Fastsættelse af Brandskaden afholdte Vurderingsforretning, afgivne Forklaringer — hvis Rigtighed Arrestanten forsaa vidt maa anses at have erkjendt — anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der som ovenfor meldt, forinden Branden havde ført en stor Del Gjenstande — hvilke under Sagen ere vurderede til ialt ca. 150 Kr., deraf de to Sække Uld- og Handelsvarer med Bæreremme til 100 Kr. — over til sin Moder, hos hvem de endnu beroede, da den nysnævnte Vurderingsforretning blev afholdt, har under denne Forretning af de ommeldte Gjenstande kun opgivet 6 Tallerkener som bortførte fra Stedet inden Branden, medens han derimod har undladt at omtale, at ogsaa de øvrige Gjenstande paa samme Maade vare bortførte. De ovennævnte Deponenter have forklaret, at Arrestanten under Forretningen gjentagende af Vurderingsmændene blev spurgt, om der ikke var bortført Noget eller Andet end alt opgivet fra Stedet før Branden, men at han efterat have opgivet de nævnte 6 Tallerkener og nogle andre Gjenstande, som vare overbragte til Andre end hans Moder, nægtede, at Andet var ført bort fra Huset. I saa Henseende har Arrestanten udsagt, at han af Vurderingsmændene, da Talen var om Tallerkenerne, blev spurgt, om han havde bortført Noget „for Brandens Skyld“, hvortil han svarede Nej, hvorimod han ikke vil kunne huske, om han er bleven spurgt, om der overhovedet var blevet ført Noget bort, eller at han udtrykkelig har nægtet at have bortført Andet end de forannævnte enkelte Gjenstande, men han har dog erkjendt, at det er godt muligt, at han har nægtet Saadant, hvorhos han særlig med Hensyn til, at hans Tab paa Handelsvarer i Henhold til hans Opgivelse om, at der var brændt Handelsvarer for ham til en Værdi af 700 Kr., blev ansat til dette Beløb, idet der fra Forsikringsbeløbet 800 Kr. fradroges 100 Kr. for „reddede“ Handelsvarer, uagtet ingen saadanne fandtes paa Brandstedet, har gjort gjældende, at han ved at foranledige denne Afkortning i Forsikringsbeløbet sigtede til de Varer til en Værdi af ca. 100 Kr., som vare henbragte til hans Moder. Under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Arrestanten forklaret, at Grunden, hvorfor han ikke under Vurderingsforretningen omtalte, at Uldvarer og

andre Sager vare bragte hen til hans Moder, var den, at han ikke blev spurgt derom, ligesom han endvidere har anbragt, at han for Vurderingsmændene opgav dels at have nogle Gangklæder til Reparation, dels at han Dagen iforvejen havde været ovre hos sin Moder og da havde „Noget“ med, men at han ikke opgav, hvad det var, fordi han ikke blev spurgt derom. Ved de af Formanden for Forsikringsforeningen, Kredsbestyreren og de 2 Vurderingsmænd under det ommeldte yderligere Forhør afgivne edelige Forklaringer maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten under Forretningen paa Forespørgsel, om han ikke havde havt Handelsvarer andre Steder end paa Brandstedet, udtrykkelig benægtede dette og forsikkrede, at hele hans assurerede Oplag, som han opgav til en Værdi af 700 Kr., havde været paa Brandstedet lige til Branden, at han ej heller for Mændene har opgivet, at han havde Gangklæder til Reparation, samt at han ikke under Forretningen har opgivet at have Dagen forud været hos sin Moder og bragt Noget derover, idet han — som Mændene have udsagt — saafremt han havde opgivet Saadant, selvfølgelig vilde være bleven spurgt om, hvad han havde bragt derover. Der findes herefter samt efter det iøvrigt Foreliggende ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Arrestanten under Vurderingsforretningen — ved hvilken Mændene først, tildels i Arrestantens Overværelse, besigtigede, hvad der var reddet og skjønnede over dets Værdi og derefter forhandlede med ham om Fastsættelsen af Erstatningen, forinden Forretningen sluttedes — har forsætlig og i svigagtig Hensigt lagt Dølgmaal paa de Handelsvarer og andre Effekter, som han havde ført over til sin Moder, ligesom det maa antages, at hans Forhold i saa Henseende har havt til Følge, at Erstatningen er bleven fastsat til et højere Beløb, end Tilfældet vilde have været, hvis Mændene havde havt Kundskab om, at de ommeldte Gjenstande vare i Behold. Ved sit heromhandlede Forhold maa Arrestanten saaledes anses at have gjort sig skyldig i Assurance-svig. Det er fremdeles oplyst, at Arrestanten, der havde forsikkret 2 Køer, tilsammen for 150 Kr., har under Brandtaxationsforretningen opgivet at have mistet 2 Køer, for hvilke der tilkjendtes ham en Erstatning af 100 Kr., uagtet kun den ene af de 2 Køer, der, som ovennævnt, brændte, tilhørte ham, medens den anden maa antages at have tilhørt Boelsmand Adam Würtz, der Dagen for Branden havde ladet den bringe over til Arrestanten, for at denne efter Aftale imellem dem skulde fodre den for ham indtil et senere Marked. Der mangler imidlertid Feje til at antage, at Arrestanten har havt til Hensigt at tilvende sig selv Erstatningen for den ommeldte Adam Würtz tilhørende Ko — hvilken iøvrigt Formanden for Forsikringsforeningen har ment, at Würtz vilde være berettiget til at fordre erstattet af Foreningen, idet ogsaa han havde sine Køer forsikkrede

i samme — og om Arrestanten end maa antages at have været pligtig at opgive, at han ikkun besad Koen paa Würtz's Vegne, kan han dog ikke ved at undlade dette anses at have paadraget sig Strafansvar. Arrestanten har endelig erkjendt, at han under den ovenmeldte Vurderingsforretning ikke har opgivet, at han hos Husmand Christian Nielsen af Pederstrup havde beroende en Kjerne og en Smørdrittel, som han havde laant Nielsen i November Maaned f. A., samt en Grisekasse, i hvilken der i Oktober Maaned var bleven overbragt nogle Arrestanten tilhørende Høns til Nielsen. Efter hvad der foreligger, er der imidlertid ikke Føje til at antage, at han i svigagtig Hensigt har undladt at opgive disse Gjenstande, hvortil Grunden efter hans Forklaring var, at han var saa forstyrret efter Ildebranden, og ej heller er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til 2 Gjødningsække, som han i December Maaned f. A. havde laant sin Nabo, Peder Holm, hos hvem de endnu beroede under Ildebranden. For den af Arrestanten efter det Ovenanførte forøvede Assurancesvig vil han, der er født i Aaret 1855 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovers § 259 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 61. Husmægler **F. C. Poulsen** (Selv)

contra

Theaterdirektør **Th. Andersen** (Ingen),

betr. Spørgsm. om et Kommissionssalær.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1886: Indstævnte, Theaterdirektør Th. Andersen. bør for Citanten F. C. Poulsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 50 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ikke er oplyst, at Citanten har udøvet en saadan Virksomhed med Hensyn til den i den ind-

ankede Dom ommeldte Handels Afslutning, som efter Forholdets Natur kunde berettige ham til Kommissionssalær af Indstævnte, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten F. C. Poulsen paastaet Indstævnte, Theatredirektør Th. Andersen, tilpligtet at betale 500 Kr. — som Indstævnte skal være ham skyldig i Mæglersalær i Anledning af Købet af Ejendommene Nr. 171 paa Gl. Kongevej og Nr. 24 i Allégade — med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 29 Mai s. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Procesomkostninger. Det er in confesso, at Citanten, der ernærer sig som Husmægler og som havde i Kommission at sælge forskellige Ejendomme, har anvist Indstævnte ovennævnte Ejendom tilkjøbs, og at Indstævnte derefter har købt Ejendommen. Det fremgaar ligeledes af Sagen, at Citanten har plejet Underhandlinger mellem Sælgeren og Indstævnte om Salgsvilkaarene og at Citanten var nærværende ved Handelens Afslutning, ved hvilken Lejlighed Sælgeren og Indstævnte personlig vare tilstede saavel som disses Sagfører. Ligesom Citanten overfor Indstævntes Benægtelse ikke i nogen Henseende har godtgjort sit Anbringende om, at Indstævnte mundtlig har lovet ham Salær for hans Virksomhed, saaledes indeholder den ved Handelens Indgaaelse affattede Slutseddel, efter hvad der er in confesso, følgende Bestemmelse: „Kjøberen betaler samtlige ved denne Handels Berigtigelse ved Dokumenters Udfærdigelse paa stemplet Papir, Tingslæsningsgebyrer, de befalede Afgifter m. v. forbundne Omkostninger; Sælgeren betaler derimod Kommissionssalær for Ejendommens Salg med 1 pCt. af Kjøbesummen til Hr. Poulsen“. Det er nu indlysende, at denne Passus — som Citanten, efter hvad der er givet, selv har forlangt optagen i Slutsedlen — indeholder en udtømmende Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med de ved Handelen foranledigede Omkostninger, hvilke af disse Kjøberen skal afholde, hvilke derimod Sælgeren, og det er herefter klart, at Kjøberen ikke skal udrede Kommissionssalær til Citanten. Indstævntes Paa-

stand vil derfor allerede af foranførte Grund være at tage til Følge og bestemmes Sagens Omkostninger til 50 Kr. Stempel-overtrædelse er ikke begaaet.

Torsdagen den 8 December.

Nr. 279. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Marinus Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Mord og Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1887: Arrestanten Marinus Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Jacobsen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Marinus Jensen for Mord og Tyveri. Den 12 August 1884 om Morgenen havde Arrestanten og den 16-aarige Christian Frederik August Wøhler, der begge vare Lærlinge hos en herværende Skorstensfejmester, tilligemed Arrestantens Broder, Skorstensfejersvend Joseph Ludvig

Thomas Jensen, rensed Skorstenene i en Ejendom i Klerkegade, og Arrestanten og Wøhler fik derefter af Skorstensfejersvend Jensen Ordre til at udføre samme Arbejde i Ejendommen Salviegade Nr. 14, idet de fik Anvisning paa at begynde med at rense hver en bestemt Skorsten i Ejendommen. Wøhler begav sig ogsaa ind i den ham anviste Skorsten gennem sammes i Kjælderen værende Rensedør, men en halv Snes Minutter efter hørte en Kone, der opholdt sig i Kjælderen, et Bulder i Skorstenen, ud af hvilken der fløj Sod og Støv, og da hun gjorde Skorstensfejersvend Jensen, der imidlertid havde indfundet sig i Ejendommen, opmærksom herpaa, og han i den Anledning aabnede Rensedøren for at paalægge Wøhler at udvise større Forsigtighed med Rensningen, fandt han Wøhler liggende bevidstløs og med kvæstet Hoved i Bunden af Skorstenen, hvor der derhos laa nogle Mursten eller Murstensstykker. Wøhler blev derefter bragt paa Hospitalet, hvor han samme Dag døde som Følge af den ommeldte Læsion af Hovedet, hvor flere Stykker af Hjerneskalen vare afsprængte og trykkede ind mod Hjernehinden. Efter hvad der blev oplyst ved den i Anledning af det Passerede foretagne retslige Undersøgelse maatte det antages, at denne Læsion var fremkommen ved, at Wøhler var bleven ramt af et eller flere gennem Skorstenen nedfaldne Murstensstykker, hvorhos det blev oplyst, at der havde ligget flere saadanne løst paa Randen af Skorstenspiiben. Der fremkom imidlertid da ingen Oplysning om, at Nogen havde kastet saadanne Sten ned gennem Skorstenen, hvorimod det antoges, at nogle af de paa Skorstenspiiben henliggende eller mulig nogle i selve Skorstenen løstsiddende Sten kunde være faldne ned gennem Skorstenen ved en Tilfældighed og have ramt Wøhler. Senere fremkom der imidlertid Mistanke om, at det i Virkeligheden var Arrestanten, der havde kastet saadanne Sten ned gennem Skorsten, og efterat der i den Anledning var indledet kriminel Undersøgelse mod ham, har han under samme afgivet følgende Forklaring og Tilstaaelse: I Mai 1883 frastjal han Wøhler 2 Kr., der beroede i en Kuffert i deres fælles Logis hos den ovennævnte Skorstensfejermester. Tyveriet blev opdaget og Arrestanten tilbagebetalte Wøhler det stjaalne Beløb, men der opstod herefter et fjendtligt Forhold mellem Arrestanten og Wøhler, navnlig som Følge af, at denne jevnlig, særlig ogsaa i Andres Paahør, udskjældte Arrestanten for Tyveknægt og deslige. Da Wøhler tre à fire Dage før sin Død atter forekastede Arrestanten Tyveriet og kaldte ham for Tyveknægt, besluttede Arrestanten ved Lejlighed at hævne sig paa ham, uden at han dog den Gang tænkte nærmere over, paa hvilken Maade han vilde udføre Hævnen. Efterat han og Wøhler den 12 August 1884 af Skorstensfejersvend Jensen havde erholdt Ordre til at rense Skorstenene i Ejendommen Salviegade Nr. 14, fulgtes de ad fra Ejendommen i Klerkegade. Da de vare komne

et Stykke hen i Adelgade, fik Arrestanten Øje paa Skorstenspiberne i Ejendommen i Salviegade, og da han nu kom i Tanker om, at der paa Randen af disse laa løse Sten, besluttede han sig til at benytte sig heraf til at hævne sig paa Wøhler. Overensstemmende med den af ham i saa Henseende strax lagte Plan løb han i Forvejen hen til sidstnævnte Ejendom, henvendte sig til Værten sammesteds, aftalte med denne, at han skulde borttage de løse Sten, der laa paa Skorstenspiberne, og fik i den Anledning udleveret af Værten Nøglen til et Tagkammer, hvor der stod en Stige. Ved Hjælp af denne steg han op til Kanten af den Skorsten, som Wøhler havde erholdt Anvisning paa at rense, og i hvilken han gik ud fra, at denne nu befandt sig, og kastede 3 à 4 Gange 2 à 3 for Størstedelen halve Sten ned i Skorstenen i den Hensigt at ramme Wøhler med disse. Hans Formaal hermed var først og fremmest at tilføje Wøhler en alvorlig Smerte, men det var tillige hans Ønske — som han har udsagt — at blive af med Wøhler, dels for at slippe for ham som Kammerat og navnlig blive fri for i Fremtiden at blive udskjældt for Tyveknægt, dels for at undgaa, at denne kom til at afgive Forklaring i Sagen, hvorved Usandfærdigheden af nogle Paafund, Arrestanten havde tænkt sig at fremkomme med for at dække sin Skyld i det Passerede, vilde komme for Dagen, og af disse Grunde foretrak han, at Wøhler blev slaaet ihjel, fremfor at han blot blev saaret. Efterat have kastet de ommeldte Sten ned i Skorstenen, steg Arrestanten, der antog, at hans Broder endnu ikke var kommen hen til Ejendommen og som ikke vilde blive antruffen af denne udenfor den Skorsten, han skulde rense, hurtigt ned i denne og bankede paa Rensedøren til denne, for at en af Beboerne skulde oplukke den, men da der Ingen kom, steg han atter op af Skorstenen og begav sig ned paa Ejendommens Trappegang for om mulig ad denne Vej at naa Kjælderen, hvor Rensedøren til den ommeldte Skorsten fandtes, og slippe ind i Skorstenen forinden hans Broder kom hen i Ejendommen. Medens han var paa Trappegangen, kaldte hans Broder imidlertid paa ham og raabte til ham, at Wøhler var blevet slaaet ihjel, og Arrestanten begav sig nu ned til sin Broder, af hvem han derefter gjentagne Gange blev sendt i Byen for at hente en Drosche til at kjøre Wøhler paa Hospitalet. Betaget som han var af Sindsbevægelse og Anger over sin Gjerning, vendte Arrestanten imidlertid tilbage til Ejendommen med uforrettet Sag, og for nu ganske at skjule, at han havde kastet Sten ned i Skorstenen, i hvilken Wøhler var, indfandt han sig atter hos Værten og meddelte denne, at han ikke havde faaet Stenene taget bort. Da Værten imidlertid yttrede, at det var bedst, at han tog dem bort, nedtog Arrestanten flere af de paa Skorstenene liggende Stene og bortbar endvidere Sod m. m. fra Skorstenene. Da hans Broder, som havde ledsaget Wøhler

til Hospitalet, derefter kom tilbage til Ejendommen, nægtede han overfor denne, at det var ham, der havde slaaet Wøhler ihjel. Rigtigheden af disse Tilstaaelser fastholdt Arrestanten i flere Forhør, idet han derhos udsagde, at, da han i Adelgade først havde fattet Tanken om at benytte de løse Sten, der laa paa den ommeldte Skorstenspipe i Salviegade til at udføre sin Hævnplan, vaklede han ikke noget Øjeblik i sin Beslutning, ligesom han, da han kastede Stenene ned i Skorstenen, ikke var i Affekt, men var ganske rolig. Senere har Arrestanten vel tilbagekaldt sin Tilstaaelse angaaende Drabet paa Wøhler, idet han har paa-staaet, at han, da han kastede Stenene ned gennem Skorstenen, ikke havde til Hensigt at ramme Wøhler, som han mente slet ikke var i Skorstenen, da han og Arrestanten i Klerkegade mod de dem givne Ordre havde truffet Aftale om, at Wøhler ikke skulde rense denne, men til disse efter det Oplyste ganske usandsynlige Foregivender findes der ikke at kunne tages Hensyn, og de af Arrestanten afgivne Tilstaaelser, der stemmer med de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger, findes derfor i deres Helhed at maatte lægges til Grund for Sagens Afgjørelse. Som Følge heraf, og da det efter alt det Foreliggende maa antages, at det var en eller flere af de af Arrestanten nedkastede Sten, der paa-førte Wøhler den Læsion, som havde hans Død til Følge, vil Arrestanten, der er født den 20 September 1866 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 190 og 228 jfr. § 37 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar.

Mandagen den 12 December.

Nr. 132.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Redaktør Viggo Bjørnbak (Def. Hansen),

der tiltales for fornærmelige Udladelser mod Konsejlspræsidenten i „Aarhus Amtstidende“.

Aarhus Bythings Dom af 7 Januar 1886: De foran nærmere betegnede, for Citanten, Konsejlspræsident Estrup, fornærmelige Udtalelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte, ansvarhavende Redaktør af „Aarhus Amtstidende“, V. Bjørnbak, bør hensættes i simpelt Fængsel i tre Maaneder.

Saa betaler han og de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, samt det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Overretssagfører Kjær 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Oktober 1886: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Citanten, Redaktør V. Bjørnbak, Retsgebyr, Skriversalær og Godtgjørelse for Stempelpapir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været udredede af Indstævnte, Konsejlspræsident Estrup, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten. Saa betaler Citanten og i Salær til den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds, Prokurator Fasting, 60 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten for Underretten den 3 December f. A. fremlagte Thingsvidneakt kan ses, at den af ham den 12 November f. A. fremlagte Vidnestævning har været skreven paa behørig stemplet Papir, hvorhos der forelægges Overretssagfører Rye en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham for Citanten den 2 August d. A. for Overretten fremlagte Indlæg. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det fra Tiltaltes Side gjort gjældende, at Ansaret for den under Sagen omhandlede, den 2 April 1885 offentliggjorte Bladartikel ikke paahviler ham, fordi han, der ikke selv har forfattet Artiklen, paa den Tid paa Grund af Fraværelse ikke var virkelig Leder af Bladets Redaktion og derfor ifølge den foreløbige Lov af 13 August 1886 § 2 — der efter hans Formening som formildende Straffelov maatte have tilbagevirkende Kraft — maatte være fritagen for det Ansvar, som efter Lov 3 Januar 1851 maatte have paahvilet ham. Foruden at der imidlertid efter de Højesteret forelagte Oplysninger mangler Føje til ikke at anse Tiltalte, der paa det paagjældende Nummer af Bladet angives som Redaktør, som den virkelige Leder af Bladets Redaktion, vil der ikke kunne gives ham Medhold i, at foranførte Bestemmelse i den foreløbige Lov af 13 August 1886 i nærværende Tilfælde kan komme til Anvendelse, da Grundsætningerne om formildende Straffeloves tilbagevirkende Kraft ere uanvendelige

med Hensyn til den nævnte Lovbestemmelse, der kun gaar ud paa at forandre de særlige Regler om, hvem Ansvarret for Presseforseelser paahviler.

Da nu Tiltalte efter Lov 3 Januar 1851 maa bære Ansvarret for den paaklagede Artikel, og da denne efter hele Sammenhængen maa anses at indeholde en Sigtelse mod Klageren for bevidst Grundlovsbrud, til hvis Fremsættelse Tiltalte ingen Føje har havt, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 216, jfr. § 215.

Efter samtlige Omstændigheder, hvorunder navnlig ogsaa maa tages Hensyn til Grundsætningerne i Straffelovens § 60 1ste Punktum, findes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde af 500 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage. Derimod vil Dommen i Henseende til den givne Mortifikation — ved hvilken der ikke findes tilstrækkelig Grund til at gjøre nogen Forandring — og Processens Omkostninger være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Viggo Bjørnbak bør til Statskassen bøde 500 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et den 2 April f. A. under Nr. 82 udgaaet Extranummer af Bladet „Aarhus Amtstidende“, der redigeres af Citanten, Redaktør V. Bjørnbak, Aarhus, som Ansvarhavende, fandtes optaget en Redaktionsartikel med Overskrift „Provisoriet“, der er saalydende:

„Endelig kom det da. Endelig saa dette Aktstykke Dagens Lys. Endelig blev det hentet op fra Højres Arkiver, hvor det har ligget fuldt færdigt lige siden Efteraaret, for at underskrives af Kongen, kontraseres af Estrup og saa vandre som et Vrægebillede af en Lov, som en Krænkelse af hver eneste Vælgers Ret.

Det kommer ikke over os som Lyn fra klar Himmel. I snart et halvt Aar har det smaatordnet rundt omkring i

Horisonten, og vi har allerede længe kunnet se, at alle Smaaskyerne vilde samles paa dette Punkt for at sende os det store Tordenskrald.

Det kommer omhyggelig forberedt. Vi er længe blevne varskoede, og de Mennesker, der har troet, at det lige godt skulde udeblive, har været meget lettroende. Højres Presse og Højres Talere har ikke raabt paa Andet det sidste halve Aar. Højre har siden den 25 Juni været klar over, at nu var det umuligt længere at regjere med Grundloven, derfor maatte de regjere mod den. I 1877 kom Provisoriet uforberedt over Højre, som det kom over Venstre. Det havde ikke været tilsigtet fra Estrups Side; det blev ham i sidste Øjeblik en Nødvendighed for at holde sig ved Magten. Det er netop Forskjellen mellem hint Provisorium og dette, at denne Gang er det et bevidst søgt Maal, som man ganske frivilligt har valgt sig. Det har ikke nogetsomhelt med Nød, Nødstand o. s. v. at gjøre. Det Hele er et ganske koldblodigt Forsøg paa at tiltvinge sig Eneherredømmet over Statskassen og derigjennem over Størstedelen af Statsstyrelsen.

Da Hr. Estrup første Gang brugte falske Nøgler til at dirke Statskassen op med, da var det, at hans Organ sagde disse Ord: Magten skal sættes i Rettens Sted, indtil Magten faar skabt en ny Ret.

Ordene have den allerønskeligste Tydelighed. Væk med Retten, vi har Magten, lad den saa sætte os en Ret efter vort eget Hoved, en Ret, som for evig sikkrer os Magten.

Ret! Magt!

Som om det ikke var os, der havde begge Dele. Retten har vi, det erkjendes jo netop i ovennævnte Udtalelse.

Men Magten da? Skulde vi ikke have den? Vi, som udgjøre de $\frac{3}{4}$ af det danske Folk og den danske Hær, vi, som indenfor vore Rækker tæller baade dem med de haarde Hænder og de stærke Arme — Kjærnen af den fysiske Magt — og dem, der ere Aandens Ypperste i vort Land, alle de unge Videnskabsmænd og Forfattere.

Sidste Gang, vi havde Provisorium, hjalp Venstre dem til at komme fra Magtens Grund ind paa Rettens igjen. Det vil ikke ske denne Gang. De vilde vise os, at det er dem, der har Magten. Det bliver nu vor Opgave at vise dem, at det er os, der har Magten. Det er ikke værd for Fremtiden at spille for mange Ord paa Retten mere. Den er ude af Sagaen, og den vil næppe komme ind i den for det Første. Kampen kommer nu kun til at dreje sig om, hvem af de to Partier, der kan sætte Foden paa Nakken af det andet. Og d'Hrr. Højremænd faar berede sig paa, at

det bliver os, der kommer ovenpaa i den Stilling. Vi haabe, at denne Magtkamp mellem Partierne maa gaa for sig uden Voldsomheder. Landet er bedst tjent dermed. Men om det vil ske eller ej, afhænger af vort Højres Kampmethode. Det bør erindres, at Historien viser, at et Folk kan ophidses saaledes, at det griber til Fortvivlelsens Selvhjælp. Lad os dog haabe, at dette ikke skal ske med det danske Folk“,

og umiddelbart under denne Artikel var i Bladet under Overskriften: „Provisoriet lyder saaledes“, aftrykt den foreløbige Lov af 1 April f. A. om Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil Finantsloven for Finantsaaret fra 1 April 1885 til 31 Marts 1886 er given. Da Indstævnte, Konsejlspræsident Estrup, har anset den nævnte Artikel fornærmelig for sig, har han under denne Sag i første Instans paastaet Citanten herfor anset med strengeste Straf efter Straffelovens §§ 215 og 217, jfr. § 216, samt følgende Sætninger i Artiklen mortificerede: „Højre har siden den 25 Juni været klar over, at nu var det umuligt længere at regjere med Grundloven, derfor maatte de regjere mod den“, „det blev ham i sidste Øjeblik en Nødvendighed for at holde sig ved Magten“, „Det er netop Forskjellen mellem hint Provisorium og dette, at denne Gang er det et bevidst søgt Maal, som man ganske frivillig har valgt sig. Det har ikke nogetsomhelst med Nød, Nødstand o. s. v. at gjøre. Det Hele er et ganske koldblodigt Forsøg paa at tiltvinge sig Eneherredømmet over Statskassen og derigjennem over Størstedelen af Statsstyrelsen“, „Da Hr. Estrup første Gang brugte falske Nøgler til at dirke Statskassen op med, da var det, at hans Organ sagde disse Ord: Magten skal sættes i Rettens Sted, indtil Magten faar skabt en ny Ret. Ordene have den ønskelige Tydelighed: Væk med Retten, vi har Magten, lad den saa sætte os en Ret efter vort eget Hoved, en Ret, som for evig sikkrer os Magten“, og „Retten har vi, det erkjendes jo netop i ovennævnte Udtalelse“. Ved Underrettsdommen er Paastanden om Mortifikation tagen til Følge og Citanten anset efter Straffelovens § 216 cfr. § 215 og efter § 217 med en Straf af simpelt Fængsel i tre Maaneder, hvorhos han er tilpligtet at tilsvare Processens Omkostninger for Underretten efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører sammesteds 30 Kr., og han har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i første Instans nedlagte Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse. Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Citanten villet gjøre gjældende, at Artiklen ikke er fornærmelig for Indstævnte, og han har i saa Henseende fornærmelig paaberaabt sig, at den Beskyldning, der indeholdes i Udtalelsen i Artiklens 3die Stykke

om, at Højre siden den 25 Juni har været „klar over, at nu var det umuligt længere at regjere med Grundloven, derfor maatte de regjere mod den“, er rettet mod det nævnte politiske Parti som Hæthed og ikke mod noget enkelt Medlem af dette og navnlig ej heller særlig mod Indstævnte, samt at de saakaldte „Provisorier“ af 1877 og 1885 vel i de følgende Udtalelser i det nævnte Stykke af Artiklen ere karakteriserede som Grundlovsbrud, og det af en meget graverende Karakter, men at der formentlig ikke heri ligger noget for Indstævnte Ærekrænkende, idet Citanten ikke har villet erkjende, at der i de paagjældende Udtalelser indeholdes nogen Sigtelse imod Indstævnte for imod bedre Vidende at have handlet grundlovstridigt. Hvad angaar den i Artiklens næste Stykke indeholdte Passus: „Da Hr. Estrup første Gang brugte falske Nøgler til at dirke Statskassen op med“, har Citanten — næst at udtale den Formening, st Nøglen til Statskassen ved den gennemsete Grundlovs § 49 er lagt i Folkerepresentationens Haand — anført, at Artiklens Forfatter, der, som meldt, anser „Provisoriet“ for et klart og aabenbart Grundlovsbrud, ved den nævnte Udtalelse kun har villet omskrive denne Tanke derhen, at „Provisoriet“ er en urigtig Nøgle til Statskassen, og at den, der bruger dette Middel til at lukke den op, gjør det ved Midler, der ikke ere bestemte til dette Brug, det vil sige dirke den op; men han har iøvrigt for det Tilfælde, at der skulde findes noget for Indstævnte Ærekrænkende eller Haanligt i de brugte Ord, henledet Opmærksomheden paa, at Redaktionen — hvad ogsaa i det Væsentlige maa anses godtgjort ved et af Citanten optaget Thingsvidne — kort efter at Omdelingen af de Exemplarer af „Aarhus Amtstidende“, hvori de paagjældende Udtryk fandtes, var paabegyndt, og paa en Tid, da der kun var uddelt 2 à 300 Exemplarer i Aarhus By, medens intet Exemplar endnu var afsendt med Posten, lod Omdelingen standse og de alt omdelte Exemplarer saavidt muligt atter indsamle — uden at det dog lykkedes at faa alle Exemplarer tilbage — hvorefter der til Bladets Abonnenter blev omdelt nye Exemplarer, hvori den nævnte Passus var forandret til: „Da Hr. Estrup første Gang brugte en gal Nøgle til at lukke Statskassen op med“, idet det derhos i en Note til det paagjældende Sted var bemærket, at der „ved en Sætterfejl“ var indløbet nogle Fejl, der strax vare blevne rettede og de omdelte Exemplarer erstattede med nye, og har Citanten villet gjøre gjældende, at den Sigtelse, der muligen kunde ligge i den nævnte Passus, saaledes som denne oprindelig var affattet, ved de saaledes trufne Foranstaltninger maa anses tilbagekaldt, ligesom den kun har faaet en meget ringe Udbredelse, hvorhos han i hvert Fald har paastaet Straffelovens § 60 taget i Betragtning ved Straffens Bestemmelse, idet der formentlig af Redaktionen er gjort, hvad der stod i dens Magt, for at fjerne eller formindske Virkningen

af Sigtelsen. Forsaavidt der endelig i Eftersætningen til den tidtnevnte Passus er citeret nogle Ord, der ved den paagjældende Lejlighed skulle være udtalte af hans d. v. s. Indstævntes Organ, har Citanten — næst at bemærke, at der ved det omtalte Organ er tænkt paa et af ham opgivet, i Kjøbenhavn udgaaende Dagblad, der ifølge hans Anbringende efter almindelig gængse Anskuelse skal staa Ministeriet meget nær — benægtet, at Indstævntes Anskuelse kan være karakteriseret ved dette Citat, da Indstævnte ikke bærer det juridiske Ansvar for det ommeldte Blads Indhold. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at Artiklens tredje Stykke ikke blot efter hele Sammenhængen — i hvilken Henseende saaledes maa fremhæves den Maade, hvorpaa den ovennævnte Sætning, at Højre siden den 25 Juni har været „klar over o. s. v.“, er sat i Forbindelse med den paafølgende Udvikling — men ogsaa efter selve det direkte Indhold af Stykket, idet den foreløbige Lov af 1 April f. A. om Indtægts- og Udgiftsbevilling for Finantsaaret 1885—86 er fremstillet som „et bevidst søgt Maal, som man ganske frivillig har valgt sig“, og som „et ganske koldblodigt Forsøg paa at tvinge sig o. s. v.“, maa forstaas som gaaende ud paa en Sigtelse for, at der ved Udstedelsen af bemeldte Lov er begaaet et længere Tid forud forberedt forsætligt Retsbrud, bestaaende i, at Regeringen med Tilsidesættelse af den Rigsdagen ved Grundloven tillagte Medvirkning med Hensyn til Finantsloven har tiltvunget sig „Eneherredømmet over Statskassen og derigjennem over Størstedelen af Statsstyrelsen“, og denne Sigtelse maa efter den Maade, hvorpaa Indstævntes Navn er nævnt i den heromhandlede Del af Artiklen, anses særlig rettet mod ham, der derhos ogsaa i bemeldte Del af Artiklen sigtes for at have ladet den foreløbige Finantslov af 12 April 1877 emanere for at holde sig ved Magten. Endvidere maa der i den første Del af Artiklens 4de Stykke — foruden det for Indstævnte Fornærmelige, der ligger i den der brugte Lignelse, hvorved hans Forhold i alt Fald delvis er sammenstillet med en Indbrudstyvs — anses indeholdt en Sigtelse mod Indstævnte for ved bevidst ulovlige Midler at have skaffet sig Adgang til at raade over Statskassen, ligesom endelig det derpaa følgende Citat af et Blad, der betegnes som „hans Organ“, uden at iøvrigt dette Blad er nævnt, i Forbindelse med den i Artiklen givne Forklaring af Citatet og den senere Yttring: „Retten har vi, det erkjendes jo netop i ovennævnte Udtalelse“, naturlig maa forstaas som et Forsøg paa at bibringe Læserne den Forestilling, at Indstævnte selv i sin Tid, da den foreløbige Bevillingslov af 12 April 1877, hvortil der maa antages at være sigtet, blev udstedt, skulde have erkjendt, at denne Lovs Udstedelse var en mod Grundloven stridende Magthandling, i hvilken Henseende tillige bemærkes, at Citanten ikke har godtgjort, at det anførte Citat har staaet i det af ham

opgivne Blad. Citanten har nu manglet al Føje til at fremkomme med de ovennævnte for Indstævnte fornærmelige Sigtelser, og der findes derhos, efter hvad der foreligger, ikke at kunne lægges nogen videre Vægt paa, at Redaktionen, som meldt, lod Omdelingen af de paagældende Exemplarer af Bladet standse, efter at den var begyndt, og andre Exemplarer omdele til Abonnenterne, hvori enkelte af de for Indstævnte fornærmelige Udtryk vare ændrede, uden at denne Ændring dog, som af Citanten forment, kan betragtes som en egentlig Tilbagekaldelse af det Fornærmelige, der laa i de paagældende Udtryk, medens Artiklen iøvrigt var uforandret. Efter det Ovenanførte og med Bemærkning, at Citantens Forhold i det Hele findes at maatte henføres under Straffelovens § 216 jfr. § 215, maa det billiges, at de ovenfor citerede Dele af den omhandlede Artikel ved Underrettsdommen ere mortificerede, og da der efter Omstændighederne ikke findes Føje til at nedsætte den Citanten idømte Straf af simpelt Fængsel i tre Maaneder, om hvis Forhøjelse der, da Dommen ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, ikke bliver Spørgsmaal, vil bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes findes rettelig paalagt Citanten at tilsvare Processens Omkostninger for Underretten efter Reglerne for beneficerede Sager, ligesom det ogsaa efter Omstændighederne maa have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse af Salæret til den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten, saaledes være at stadfæste. Efter Omstændighederne vil Citanten derhos have at udrede Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager og at betale i Salær til den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds 60 Kr. Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten for Underretten den 3 December f. A. fremlagte Thingsvidneagt kan ses, at den af ham den 12 November f. A. under det paagældende Thingsvidne fremlagte Vidnestævning har været skreven paa behørig stemplet Papir. Der vil derhos være at forelægge Overretssagfører Rye en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 2 August d. A. for Citanten her for Retten fremlagte Indlæg, der er skrevet paa ustemplet Papir. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter.

Tirsdagen den 13 December.

Nr. 267. Højesteretssagfører Shaw
contra
Jens Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176, cfr. § 174.

Hjelmslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 24 Juni 1887: Tiltalte Jens Nielsen af Haarby bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han skal udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Bagger og Defensor, Prokurator Bjerregaard 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1887: Tiltalte Jens Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, som er forøvet mod den paagjældende Pige imod hendes Villie, vil efter dets Beskaffenhed være at henføre under Straffelovens § 185. Straffen findes, som ved Overrettsdommen sket, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorfor bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, vil kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Jens Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 176 cfr. § 174. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens Pigen Andrea Mikkelsen, der er født den 25 Januar 1872, tjente hos ham i afgivte Vinter, jævnlig har behandlet hende paa uterlig Maade for at tilfredsstille sin Kjønndrift, idet han navnlig, naar han traf hende i Karlekammeret ifærd med at rede Sengen, lagde hende op i samme, blottede hende samt lagde sig ovenpaa hende med nedknappede Benklæder og befølte hende paa hendes Kjønnsdele og nøgne Legeme, hvorved Sæden gik fra ham, og ogsaa ved andre Lejligheder behandlede hende paa samme Maade, ligesom han endvidere 2 Gange, naar hun om Aftenen var gaaet iseng, er kommen ind til hende og har lagt sig afklædt i Sengen hos hende samt ved lignende Adfærd fremkaldt Sædudgydelse hos sig. Derimod har Tiltalte paastaet, at han ingensinde har skaffet sig eller tilsigtet at opnaa Samleje med Pigen, hvad ogsaa maa anses stemmende med Pigens Forklaring og en under Sagen fremlagt Attest angaaende en Lægeundersøgelse af hende. Tiltalte har derhos erkjendt, at han godt vidste, at Pigen var uvillig til at indlade sig med ham, idet hun gjorde Modstand og klagede sig samt stødte ham fra sig og bad ham om at lade hende være, medens han efter sin seneste Forklaring ikke vil have lagt Mærke til, om hun græd — hvad hun har udsagt at have gjort. Tiltalte maa dog antages ikke at have anvendt egentlig Vold for at opnaa sin Hensigt, hvilket heller ikke er paastaet af Pigen, som ifølge den ovenmeldte Lægeerklæring ligeledes maa antages ikke iøvrigt at have taget nogen Skade ved den hende overgaaede Behandling. Andrea Mikkelsens Fader, som, efter at være kommen til Kundskab om Tiltaltes Forhold mod hende, nogen Tid efter Nytaar henvendte sig desangaaende til Tiltalte, der da lovede fremtidig at behandle hende godt, og den 18 April, efter at Pigen senere paany havde beklaget sig over Tiltaltes Adfærd, tog hende bort fra Tjenesten hos denne, har begjært Tiltalte straffet for hans Forhold mod Pigen. Idet det nu maa blive uden videre Betydning, at den paagjældende Piges Fader, efter at der var beordret Aktion mod Tiltalte, ved Sagens Inkamination for Extrarettens erklærede, at han nu havde tilgivet denne, hvad han havde forbrudt sig mod Datteren, og ikke forlangte ham straffet herfor, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1857 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 176 cfr. § 174 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Derimod findes der efter den af Andrea Mikkelsens Fader, som meldt i Extrarettens, afgivne Erklæring

ikke under nærværende Sag at kunne paalægges Tiltalte at udrede Erstatning til Pigen, hvorom dennes Fader tidligere under Undersøgelsen havde nedlagt Paastand.

Onsdagen den 14 December.

Nr. 174.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Kammerraad, Prokurator **Valeur** (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen.

Fredericia Kjøbstads Politirets Dom af 19 Januar 1887: Kammerraad Valeur bør under Tvang af 1 Krone til Fredericia Kæmnerkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden 3 Maaneder efter sammes lovlige Forkyndelse borttage de paa hans Ejendom Matr.-Nr. 512 a heri Staden anbragte, ovenfor under a og c nærmere beskrevne Indretninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 April 1887: Tiltalte, Kammerraad, Prokurator Valeur, bør inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt til Fredericia Kjøbstads Kæmnerkasse af 2 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, borttage det ovenomhandlede, i hans Ejendom Matr.-Nr. 512 a i Fredericia værende murede Skorstensrør, der i skraa Retning fører hen over Loftet til den ovennævnte sammesteds værende Skorsten; men iøvrigt bør han for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger angaaende det i Dommens sidste Del omhandlede skraatliggende murede Skor-

stensrør mangler der tilstrækkelig Grund til at antage, at dette ikke paa behørig Maade er skilt fra Tømmer og Træværk, saaledes som den ved Opførelsen gjældende Forordning af 24 Januar 1761 Kap. III § 1 foreskrev, og Tiltalte vil derfor ikke kunne dømmes til at borttage eller forandre samme. Da det nu i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at Tiltalte ikke er tilpligtet at borttage eller forandre det endvidere paaklagede Kakkelovnsrør og Hovedskorstenen, vil der i det Hele være at tillægge Tiltalte Friiendelse.

Thi kjendes for Ret:

Kammerraad Prokurator Valeur bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsøverretstens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved et den 12 Juli f. A. stedfundet Brandsyn i den Tiltalte, Kammerraad, Prokurator Valeur i Fredericia, tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 512 a sammesteds, forefandtes i denne Ejendom dels en Skorsten, hvilende paa Bjælkerne, dels et Kakkelovnsrør ført gennem Loftet hen til bemeldte Skorsten, dels endelig et muret Skorstensrør lagt hen over Loftet, førende til fornævnte Skorsten, og da disse Indretninger antoges at være i Strid med Bestemmelserne henholdsvis i Bygningsloven for Kjøbstæderne af 30 December 1858 § 15, Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne med Undtagelse af Kjøbenhavn af 21 Marts 1873 § 11 og førstnævnte Lovs § 17, blev Tiltalte af Brandvæsenet opfordret til at foretage de til Afhjælpingen af de omhandlede Mangler fornødne Forandringer i Bygningen. Tiltalte vægrede sig imidlertid ved at efterkomme denne Opfordring under Paaberaabelse af, at de omhandlede Indretninger, der for over 40 Aar siden ere blevne anbragte i den paagjældende Bygning samtidig med dennes Opførelse, siden den Tid have bestaaet i deres nuværende Skikkelse, uden at der nogensinde før nu af vedkommende Autoriteter er blevet fordret Forandring heri, samt at de formentlig ikke kunne fordres bortskaffede i Henhold til de ovenfor citerede Lovbestemmelser, da disse, der ikke kunne tillægges tilbagevirkende Kraft, ere givne,

efterat Indretningerne ere anbragte i Bygningen. Da Tiltalte derhos fastholdt denne Vægning, ogsaa efterat Brandkommissionens Formand i en Skrivelse til ham af 27 August f. A. havde henledet hans Opmærksomhed paa, at de tidnævnte Indretninger formentlig ogsaa ere i Strid med den før de ovenanførte Lovbud gjældende Lovgivning, idet de antoges at være forbudne ved Frd. 24 Januar 1761 Kap. III § 1, samt at den Omstændighed, at det ikke i sin Tid er blevet paaset, at Bygningen opførtes i Overensstemmelse med Lovgivningens Forskrifter, ikke kan medføre Fritagelse for at efterkomme samme, er Tiltalte under nærværende Sag, der er anlagt imod ham i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 17 November f. A., og som i første Instants er behandlet som offentlig Politisag, stævnet til, som det i Politiretsstævningen hedder, „at lide Tiltale og Dom, ved hvilken han forventes tilpligtet inden en af Retten bestemt Frist og under en daglig Mulkt at fjerne de ovennævnte Indretninger“. Ved den i Sagen afsagte Politiretsdom antoges det, at der ikke havs Hjemmel til at paabyde Borttagelsen af det ovennævnte Kakkellovnsrør, hvorimod Tiltalte ved Dommen er tilpligtet under en Mulkt til Fredericia Kæmnerkasse af 1 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, inden tre Maaneder efter sammes lovlige Forkyndelse at borttage den ovennævnte Skorsten og det til samme førte murede Skorstensrør, og Sagen er derefter saavel efter Tiltaltes Begjæring som paa det Offentliges Vegne indanket her for Retten. Idet der nu maa gives Tiltalte Medhold i, at de ommeldte Indretninger, ihvorvel de ikke stemme overens med de ovenfor citerede Bestemmelser i Lovene af 30 December 1858 og 21 Marts 1873, ikke ville kunne fordres borttagne alene i Henhold til disse Lovbestemmelser, da de allerede vare anbragte, forinden disse traadte i Kraft, vil Sagens Afgjærelse komme til at bero paa, om de paagjældende Indretninger ogsaa ere i Strid med den tidligere gjældende Lovgivning, navnlig Frd. 24 Januar 1761 Kap. III § 1, hvorved bemærkes, at det, naar det ommeldte Spørgsmaal besvares bekræftende, selvfølgelig er uden Betydning, at, som af Tiltalte fremhævet, den sidstnævnte Forordning udtrykkelig er ophævet ved den citerede Lov af 21 Marts 1873 § 40. Hvad nu Kakkellovnsrøret angaar, findes der ikke at være Hjemmel til at paabyde sammes Borttagelse. Spørgsmaalet om, hvorvidt de ommeldte tvende murede Skorstensrør kunne anses at være stridende mod Frd. 1761 Kap. III § 1, vil, idet denne Lovbestemmelse ikke findes at indeholde noget absolut Forbud mod Opførelsen af Skorstene paa Loftet eller Træ-Bjælkelag, bero paa, om de, saaledes som det var foreskrevet i den citerede Paragraf, kunne anses at være „skilte fra alt Tømmer og Træværk“. Efter hvad der foreligger, findes der nu ikke Feje til at anse denne Forskrift for tilsidesat med Hensyn til den under Sagen omhandlede, paa Loftet opførte Hoved-

skorsten, idet navnlig en Erklæring af 26 f. M. fra Bygningsinspektøren i Fredericia, der er tilvejebragt i Henhold til Overrettens Kjendelse, hvorved der begjæertes forskellige Oplysninger angaaende Indretningen af de heromhandlede Skorstensrør, gaar ud paa, at der er et 12 Tommer tykt Murværk mellem Bjælkerne og Bunden i denne Skorsten, dog saaledes, at der mellem Bunden og et over Bjælkerne liggende Stykke Tømmer kun er 7 Tommer. Derimod kan det ovennævnte murede Skorstensrør, der i skraa Retning fører hen over Loftet til fornævnte Skorsten, ikke anses paa behørig Maade at være skilt fra Tømmer og Træværk, idet det ifølge en Tegning over de paagjældende Skorstensindretninger, der medfulgte den nysnævnte Erklæring fra Bygningsinspektøren, maa antages, at bemeldte Skorstensrør paa det Sted, hvor det støder til Loftet, og hvor det paagjældende Kakkellovnsrør udmunder deri, er opført umiddelbart paa Loftet, som saaledes paa dette Sted danner Skorstensrørets Bund, hvorhos Røret endvidere fra Loftet af i dets hele Længde hviler paa en Fod af Træ, der bestaar af et $1\frac{1}{4}$ Tomme tykt Brædt, og hvorfra Rørets indvendige Side kun er adskilt ved selve Rørets Væg, der er $4\frac{1}{2}$ Tommer tyk. Tiltalte vil derfor være at tilpligte inden en Frist, der findes passende at kunne bestemmes til 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse, under en daglig Mulkt til Fredericia Kjøbstads Kæmnerkasse, der vil kunne bestemmes til 2 Kr., at borttage det sidstnævnte Skorstensrør, hvorimod han iøvrigt vil være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 266.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Iver Merrild Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven, særlig dens § 34.

Aalborg Kjøbstads Politirets Dom af 11 Juni 1887: Tiltalte, Detailhandler J. Merrild Nielsen af Aarhus, bør til Aalborg Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 20 Kr. og udrede denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1887: Tiltalte Iver Merrild Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag

fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongeligt Reskript af 7 d. M. er bemyndiget til at tage Sagen under Paa-kjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Der tillægges Højesteretssagførerne Hansen og Assmussen i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Detajllist Iver Merrild Nielsen for Overtrædelse af Næringsloven, særlig dennes § 34. Efter Sagens Oplysninger aabnede Tiltalte, efterat han — der bor i Aarhus, hvor han i de sidste 6 Aar har drevet Forretning som Detajlhandler — under 20 April d. A. havde erhvervet Borgerskab som Detajlhandler i Aalborg, den 23 s. M. i denne Kjøbstad et Udsalg af færdigsyede Herreklæder og andre Herreekviperingsgjenstande samt af Klædevarer. Dette Udsalg, som Tiltalte lod bestyre ved en Handelskommis, fandt Sted i et af ham for en Tid af 2 Maaneder fra den 20 April at regne til det anførte Brug lejet større Lokale paa første Sal i en til „Hotel Dania“ hørende Sidebygning, hvilket Lokale, efter hvad der er oplyst, tidligere havde været afbenyttet som Auktionslokale og derpaa, efterat dette var blevet henlagt til et andet Sted, i de senere Aar var blevet udlejet til Sammenkomster og Møder, dels offentlige, dels af private Foreninger, hvorimod Lokalet ikke tidligere, i alt Fald ikke siden den nuværende Besidder af Hotellet i afvigte Efteraar overtog dette, havde været benyttet til Udsalg. Angaaende det omhandlede Udsalg — som hvis Aabning Tiltalte i „Aalborg

Stiftstidende“ lod indrykke en Bekjendtgjørelse, hvorefter det var aabent fra Kl. 9 Morgentil Kl. 7 Aften, men vilde blive sluttet i Løbet af kort Tid — var der anbragt et Skilt paa Hotellets Port ud mod Gaden, og saavel langs Trappegangen fra Porten til Udsalget, som i Porten ved Indgangen til bemeldte Trappegang var der ophængt forskellige færdigsyede Herreklædninger med paaheftede Sedler, hvorpaa Priserne vare angivne. Efter hvad der er oplyst, fandtes der ikke i det paagjældende Lokale, medens det af Tiltalte blev benyttet til Udsalg, saadanne Indretninger som Disk og Reoler, der pleje at være anbragte i Butikker, hvorimod de Varer, der forhandlede, vare dels op-hængte paa nogle langs Salens ene Væg opstillede Knagerækker, dels henlagte paa nogle langs den modsatte Væg henstillede Borde og Kasser. Tiltalte, der har erkjendt, at det nævnte Udsalg ikkun var rent midlertidigt, har iøvrigt under Forhøret udsagt, at det var hans Hensigt i en nær Fremtid at flytte til Aalborg og leje Butikslejlighed sammesteds til deri at drive Forretning. Efter Alt, hvad der i Sagen foreligger, findes der nu ikke Feje til at antage, at Tiltalte ved sit omhandlede Forhold har overtraadt den i Næringslovens § 34 indeholdte Forskrift om, at det ikke er nogen Detajlhandler tilladt at have Udsalg fra andre Steder end fra aaben Butik, og Tiltalte, der er født i Aaret 1853, vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Torsdagen den 15 December.

Nr. 287.

Advokat Klubien

contra

John Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven for Kjøbstæderne af 30 December 1858.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Politirets Dom af 19 Juli 1887: Tiltalte, Kjøbmand John Petersen, bør inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Skive Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. for hver Dag, han er denne Dom overhørig, fjerne de i den udgravede Gaardsplads til hans Ejendom Matr.-Nr. 25 A a i Skive

Kjøbstad opførte, til Vadskehus og Brænderum indrettede Rum, men iøvrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1887: Tiltalte, Kjøbmand John Petersen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, i Salær hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Kjøbmand John Petersen for Overtrædelse af Bygningsloven for Kjøbstæderne af 30 December 1858. Efterat Justitsministeriet under 7 April 1885 havde meddelt Tiltalte Dispensation fra Bygningslovens § 21 med Hensyn til Opførelsen af en toetages Bygning paa den ham tilhørende Ejendom paa Hjørnet af Adelgade og Torvet i Skive, saaledes at af Ejendommens samlede Areal, 440 Kv.-Al., et Areal af 380 Kv.-Al. blev bebygget, vedtog bemeldte Kjøbstads Bygningskommission, da den ommeldte Bygning var opført, i et den 21 Januar d. A. afholdt Møde at paalægge Tiltalte uopholdelig at søge Ministeriets Dispensation bl. A. med Hensyn til, at der ved Udgravning under Ejendommens ubebyggede Gaardsplads var frembragt et til Vaskehus og Brænderum indrettet Rum af 3 Alens Dybde, hvis Loft dannes af murede Hvælvinger, understøttede af Jern-

bjælker og belagt med Beton og som faar Lysning gennem Glassten i Dækket, og Tiltalte ansøgte da Justitsministeriet om Tilladelse til at maatte bibeholde bemeldte Rum, hvilke Ministeriet imidlertid ved Resolution af 27 April d. A. afslog, ligesom det ved en senere Resolution nægtede sin Approbation paa et af Tiltalte den 17 Mai d. A. til Politiprotokollen fremsat Forligstilbud. Tiltalte har under Sagen erkjendt, at naar den udgravede og overbyggede Gaardsplads skal betragtes som bebygget Areal, findes der paa den heromhandlede Ejendom af ubebygget Areal intet eller ialtfald kun det ubetydelige Areal, der indtages af Kjeldernedgangen, og at han under denne Forudsætning har overtraadt Ministeriets ovennævnte Resolution af 7 April 1885, hvorefter, som meldt, et Areal af 60 Kv.-Al. skulde lades ubebygget, men han har forment, at Anbringelsen af saadanne underjordiske Rum, som det her under Sagen omhandlede, ikke kan betragtes som en Bebyggelse af Arealet. Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at det Betonlag, der dækker de under Sagen omhandlede hvælvede Rum, er omtrent i Niveau med det omgivende Jordsmons Overflade og danner en jevn Brolægning over hele Gaardspladsen overensstemmende med Forskrifterne i Bygningslovens § 22. Efter den Maade, hvorpaa Udtykket „Gaardsplads“ i bemeldte Lovs § 21 er brugt som ensbetydende med „ubebygget Areal“, maa det derhos antages, at der ved den Bebyggelse, med Hensyn til hvilken Paragrafen indeholder indskrænkende Bestemmelser, alene er sigtet til Opførelsen af overjordiske Bygninger paa Gaardspladsen, men derimod ikke til saadanne underjordiske Lokalteter, hvorom der her under Sagen er Spørgsmaal, hvorved ogsaa bemærkes, at de Hensyn til Beboelsernes tilstrækkelige Forsyning med Lys og Luft, som maa formodes at have motiveret de ommeldte indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Arealets Beboelse, ikke kunne antages at have nogen Betydning, naar der alene er Spørgsmaal om deslige underjordiske Rum, der ikke indskrænke Adgangen for Lys og Luft til Gaardspladsen. Da Bestemmelserne i Byggelovens § 21 saaledes ikke kunne anses at være til Hinder for den Anvendelse af Jordlaget under Gaardspladsen, som Tiltalte efter det Foranførte har gjort, og idet Loven ej heller iøvrigt indeholder noget Forbud mod saadanne underjordiske, ikke til Bebyggelse bestemte Rum som de ommeldte, vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 304. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Poul Hansen Kyhl (Def. Klubien),

der tiltales for Falsk.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 29 August 1887: Arrestanten Poul Hansen Kyhl bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være; dog at han udreder Undersøgelsens og Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Prokurator Møller 15 Kr., til Sagfører Hansen 12 Kr. og til Prokuratorerne Jacoby og Kammerraad Esmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1887: Arrestanten Poul Hansen Kyhl bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr.; til Kammerraad Esmann i Aarhus og Prokurator Jacoby i Randers 8 Kr. til hver, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning er der for Højesteret kun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til de to i den indankede Dom ommeldte, med Jens Jensens og Rasmus Skusters Navne underskrevne Gjældsbeviser. I Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og hvortil føjes, at det er meget usandsynligt, at de nævnte to Mænd, og særlig Skuster, der alt havde udstedt et Gjældsbevis for Salær til en anden Kommissionær, skulde, efter at have afvist Tiltaltes Medvirkning til Handelens Afslutning, have forpligtet sig til at betale ham saa betydelige Salærer, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høje-

steretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Poul Hansen Kyhl for Falsk, og sigtes Arrestanten bl. A. og fornemmelig for at have gjort sig skyldig i dette Forhold med Hensyn til to under Sagen fremlagte Gjældsbeviser, der ere underskrevne henholdsvis Jens Jensen og Rasmus Skuster, og hvori Underskriverne erkjende at skyldte Arrestanten respektive 200 Kr. og 380 Kr. eller 1 pCt. af deres Ejendommens Værdi for Medvirkning og Anvisning af Salg eller Mageskifte af Ejendommene. Angaaende disse Beviser — af hvilke det førstnævnte er forsynet med Arrestantens Kvittering for et Afdrag paa 10 Kr., og som Arrestanten henholdsvis den 29 og den 3 Marts sidstleden ved Paategning paa Beviserne har overdraget en Kjøbmand i Grenaa, det sidstnævnte Bevis iøvrigt kun for 160 Kr. af dets Paalydende — har Arrestanten afgivet en Forklaring, der maa anses at gaa ud paa, at han af Gaardmand Jens Jensen og daværende Gaardmand Rasmus Sørensen Skuster, af hvem Beviserne ifølge Arrestantens Anbringende ere udstedte og som ved Kontrakt af 28 Mai f. A., fuldbyrdet ved Skjøder af 16 Juni næstefter, mageskiftede deres henholdsvis i Daugstrup og i Lyngby beliggende Ejendomme, var antagen som Kommissionær for Afhændelsen af bemeldte Ejendomme og saaledes, skjønt han ikke var nærværende ved Mageskiftehandelens endelige Istandbringelse, men nærmest kun havde bragt de handlende Parter sammen, var berettiget til det ham af hver af disse tilsagte Salær for Handelen. Han lod derfor samme Dag, da Magelægskontrakten blev oprettet hos en Sagfører i Grenaa, Texten til Beviserne skrive af en Kontorist hos en anden Sagfører sammesteds, og da de Paagjældende ikke, som de efter Arrestantens Anbringende havde lovet, fra førstnævnte Sagfører begav sig hen til ham i et nærliggende Værtshus, forskaffede han sig senere deres Underskrifter paa Beviserne, Jens Jensens navnlig den 5 September f. A., da han havde indfundet sig hos denne i hans Bolig med hans Bevis, og Skusters en god Maaned senere, engang de rejste sammen til Aarhus, ved hvilken Lejlighed Skuster overgav ham sit Bevis i underskreven Stand, efter at Arrestanten Dagen iforvejen havde leveret ham Beviset og betydet ham, at hvis han ikke underskrev, vilde Arrestanten ikke assistere ham ved en paatænkt

Bytning af hans nye Ejendom i Daugstrup med et Sted i Aarhus. Arrestanten har hertil bl. A. føjet, at Afdraget af 10 Kr. paa Jens Jensens Gjældsbevis blev erlagt og af Arrestanten afskrevet paa dette samme Dag, da Jens Jensen underskrev Beviset, og at han foruden at være antagen direkte af Skuster som dennes Kommissionær, tillige — hvilket stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — var Medhjælper hos en anden Kommissionær, hvem Skuster skriftlig havde givet sin Ejendom i Kommission og tilsagt et Salær for dens Salg af 300 Kr., og i bemeldte Egenskab kunde kræve Halvdelen af dette Beløb, men at han vilde have eftergivet sin Fordring i førstnævnte Henseende, hvis Skuster havde betalt efter sit til den anden Kommissionær udstedte Salærbevis. Rigtigheden af Arrestantens Forklaring er imidlertid i det Hele modsagt af ovennævnte Jens Jensen og Rasmus Sørensen Skuster, der navnlig have bestemt benægtet, saavel at Arrestanten af nogen af dem var antagen til Kommissionær ved deres ovennævnte Mageskiftehandel eller havde faaet Løfte om Salær herfor, som at de have underskrevet de omhandlede Gjældsbeviser, og efter hvis Forklaringer Arrestanten overhovedet ikke har haft Andet med Handelen at gjøre, end at han en Dag i Forsommeren ifjor indfandt sig hos Jens Jensen og som Kommissionær tilbød ham Rasmus Skusters Gaard, hvorimod de Begge vare enige om ikke at ville benytte Arrestantens Medvirkning ved Handelen, i hvilken Henseende ogsaa en Broder til Jens Jensen, der ledsagede denne, da han var henne og bese Gaarden, har forklaret, at Rasmus Skuster ved denne Lejlighed betydede Arrestanten, der ogsaa havde indfundet sig hos Skuster, at hans Nærværelse ikke ønskedes; og ligesom Jens Jensen og Rasmus Skuster have med Ed bekræftet deres Forklaringer, saaledes er der ikke under Sagen fremkommet Nogetsomhelst, der kunde bestyrke Arrestantens modstridende Anbringender, hvis Urigtighed paa flere Punkter derimod maa anses oplyst. Medens Arrestanten saaledes har søgt at gjøre gjældende, at Jens Jensens Svigermoder den Dag, da Arrestanten vil have erholdt Jens Jensens Underskrift paa Gjældsbeviset, opfordrede ham til at betale Arrestanten hans Tilgodehavende, og at hun har hørt Jens Jensen og Rasmus Skuster i indbyrdes Samtaler erkjende, at de Begge stod i Gjæld til Arrestanten, har den nævnte Kone edelig benægtet begge Dele, og ligeledes har en Mand, hvem Arrestanten har paaberaabt sig som Vidne til, at han udenfor Rasmus Skusters Gaard leverede denne hans Gjældsbevis til Underskrift, forklaret, at han vel engang i Høsten 1886 i Følge med Arrestanten, der undervejs havde fortalt, at han havde nogle Penge tilgode i Salær hos Skuster, traf denne udenfor hans Gaard, men at Vidnet hverken hørte eller saa, at Arrestanten da eller senere inde i Gaarden gav Skuster noget Bevis, som han forlangte underskrevet. Det maa endvidere an-

ses at tale bestemt mod Arrestantens Anbringende om, hvorledes han har erhvervet de ommeldte Gjældsbeviser, at han, der efter den Tid, paa hvilken Jens Jensen skal have underskrevet sit Bevis, indklagede denne for Forligskommissionen angaaende sit tilgodehavende Salær for Handelen, i Mødet for Kommissionen end ikke nævnedes det af Jens Jensen udstedte Gjældsbevis, samt at Arrestanten, der allerede den 4 November f. A. havde givet den ovennævnte Kjøbmand i Grenaa skriftlig Fuldmagt til at oppebære hans Andel af Salæret ifølge det ovenmeldte af Rasmus Skuster til den anden Kommissionær udstedte Bevis, først, da Rasmus Skuster overfor en Sagfører, hvem Kjøbmanden havde sendt dette Bevis, havde erklæret ikke at skylde 300 Kr., men kun 50 Kr. efter bemeldte Bevis, meddelte Kjøbmanden, at han var i Besiddelse af det omhandlede Gjældsbevis fra Skuster, og transporterede samme til Kjøbmanden og derpaa, efterat Rasmus Skuster havde erklæret hans Underskrift paa dette Bevis for falsk, fremkom med og overdrog Kjøbmanden Jens Jensens Gjældsbevis; og naar Arrestanten i disse Henseender har anført, at han paa de Tidspunkter, da han mødte i Forligskommissionen med Jens Jensen og udstedte den forommeldte Fuldmagt til Kjøbmanden, havde forlagt Gjældsbrevene og først senere fandt dem, Jens Jensens navnlig i en gammel Tegnebog i en Lomme, som han ikke plejede at komme i, kan dette Anbringende i ethvert Fald ikke betragtes som en fyldestgjørende Forklaring af, at han ved de paa gjældende Lejligheder ikke omtalte Beviserne, hvorhos Anbringendet maa anses saa usandsynligt i og for sig, at intet Hensyn kan tages dertil. Arrestantens detaljerede Forklaringer om Sagens nærmere Omstændigheder have derhos i det Hele været saa vaklende og tildels usammenhengende, at de have et aabenbart Præg af at være usandfærdige. Hvad særlig angaar det med Jens Jensens Navn underskrevne Bevis findes der under sammes Text foruden Underskriften følgende tre Paategninger, nemlig „10 Kr.“, „betalt P. H. Kyhl“ umiddelbart ved Siden af og nedenunder samt nederst „5 September 1886“, og foruden at af disse fire Paategninger, der efter Arrestantens Forklaring skulde være gjorte samtidig, nemlig ved Dokumentets Underskrivning „10 Kr.“ og „5 September 1886“ ere skrevne med et andet Slags Blæk end de 2 andre Paategninger, er ikke blot Underskriften „Jens Jensen“ meget forskjellig fra flere under Sagen foreliggende Prøver paa, hvorledes Jens Jensen skriver sit Navn, men have tillige Skriftrækkene i den en umiskjendelig Lighed med Trækkene i „betalt P. H. Kyhl“, som Arrestanten har erkjendt selv at have skrevet, og hvilken Paategning som meldt, er skreven med samme Slags Blæk som „Jens Jensen“; og ligeledes er der en kjendelig Forskjel mellem Skriftrækkene i Underskriften „Rasmus Skuster“ paa det Gjældsbevis, R. S. Skuster skal have meddelt Arrestanten, og Trækkene

i de under Sagen tilvejebragte Prøver paa denne Mands Underskrift, i hvilke ogsaa Endebogstavet i Rasmus er s ikke som paa Gjældsbeviset f, hvortil kommer, at Paagjældende efter disse Prøver maa antages at skrive sig Rasmus Sørensen Skuster, ikke Rasmus Skuster. Da saaledes selve Beskaffenheden af de paagjældende Dokumenter væsentlig bestyrker Jens Jensens og Rasmus Skusters edelige Udsagn om, at deres Underskrifter paa de omhandlede Gjældsbreve ere falske, findes det, naar tillige henses til det ovenfor anførte samt til, hvad der nedenfor vil blive bemærket om Arrestantens foregaaende Levnet, ikke at kunne være Tvivl underkastet, at Arrestantens Foregivende om, at Jens Jensen og Rasmus Skuster have underskrevet Beviserne, er urigtigt, hvorimod der maa anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten selv har forsynet de ommeldte Beviser med Underskrift. Forsaavidt Arrestanten endvidere sigtes for falskelig at have underskrevet et under Sagen fremlagt Gjældsbevis med Boelsmand Anders Sørensens Navn, foreligger der derimod ikke Oplysninger, som kunde beføje til at forkaste hans Benægtelse heraf.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 2 Marts 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række. Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 44.

Torsdagen den 15 December.

Nr. 304. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Poul Hansen Kyhl (Def. Klubien).

Arrestanten, der er født i Aaret 1830, har tidligere, foruden at være straffet for Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet m. v. af 2 Marts 1861 § 14 samt af Grenaa Kjøbstads Politivedtægt, ved Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extraretsdomme af 6 Juni 1883 og 8 Oktober s. A. været anset respektive efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 15 Kr., subsidiært Fængsel i 4 Dage, og efter samme Lovs § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han i 1873 og 1879 har været under Tiltale for bedragerisk Forhold og for Bedrageri samt Falsk, men ved Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Domme af 28 Juli 1873 og 16 December 1879 i disse Sager blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, ligesom han endelig i 1885 har været under kriminel Undersøgelse som sigtet for Falsk, eller svigagtigt Forhold med Hensyn til Udfærdigelsen af en skriftlig Fuldmagt fra en anden Mand til Inddrivelse af et foregivet Tilgodehavende efter en Vexel, under hvilken Undersøgelse han sad fængslet i henved 2 Maaneder, uden at der blev anlagt Aktion imod ham. Efter hvad saaledes er anført, vil Arrestanten for sit ovenmeldte Forhold med Hensyn til de omhandlede med Jens Jensens og Rasmus Sørensen Skusters Underskrifter forsynede Gjældsbeviser være at anse efter Straffelovens § 268, og

findes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 308.

Advokat Klubien

contra

Lars Peder Jacobsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Løsgængereri.

Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 10 Oktober 1887: Arrestanten Lars Peder Jacobsen bør straffes med Arbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Leth, betaler Arrestanten Lars Peder Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Korsør Kjøbstads Politiræt hertil indankede Sag,

hvorunder Arrestanten Lars Peder Jacobsen, som er født 24 November 1838 og som tidligere flere Gange har været straffet for Ejendomsindgreb og for Løsgængereri og Betleri, senest ved Kallundborg Kjøbstads Poliliretsdom af 15 August d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, paany tiltales for Løsgængereri, er det ved Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, hvem der ved hans Indlæggelse til Forsørgelse paa Korsør Arbejdsanstalt under 6 September d. A. til Politiprotokollen under sædvanlig Straffetruusel var givet Tilhold bl. A. om ikke uden Tilladelse at forlade Anstalten, har overtraadt dette Tilhold ved den 28 s. M. at undvige fra Anstalten og udeblive fra samme, indtil han samme Dag blev anholdt. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 2 med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til Arbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, og bemeldte Dom . . . vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 19 December.

Nr. 274.

Advokat Halkier

contra

Christian Eduard Werner Eyben og Ida Marie Cecilie Nielsen, Eybens Hustru (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 September 1887: De Tiltalte, Christian Eduard Werner Eyben og dennes Hustru Ida Marie Cecilie Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Hvalsøe, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, maa det, ialtfald i den største Del af det omhandlede Tidsrum, have

staaet klart for de Tiltalte, at de ikke til de betingede Tider vilde være i Stand til at betale de af dem paa Kredit tagne Varer; men efter samtlige Omstændigheder findes der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste deres Benægtelse af at have modtaget Varerne med Hensigt til overhovedet ikke at betale dem, eller til at antage, at de skulde have manglet al rimelig Udsigt til senere at kunne skaffe Betaling, hvorved særlig bemærkes, at efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger have de Tiltalte haft nogen Grund til at antage, at de vilde blive anerkjendte berettigede til en falden Arv omtrent af den af dem opgivne Størrelse. De Tiltaltes Forhold findes herefter at maatte henføres under Straffelovens § 257 og Straffene at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for hver især i 6 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Christian Eduard Werner Eyben og dennes Hustru Ida Marie Cecilie Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i sex Uger; saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokaterne Halkier og Nellemann for Højesteret 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte, Christian Eduard Werner Eyben og dennes Hustru Ida Marie Cecilie Nielsen, af hvilke Sidstnævnte er født den 6 Juli 1830, medens Førstnævnte har opgivet at være 57 Aar, hvilken Alder af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke ere fundne forhen straffede ifølge Dom, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri. Efterat Tiltalte Eyben, der har været ansat som Guide ved Generalstaben, i Aaret 1871 var bleven afskediget fra denne Stilling med en maanedlig Pension af 26 Kr., søgte han, da denne Pension var utilstrækkelig til Underhold af ham og hans Familie, der foruden hans Hustru, Tiltalte Nielsen, bestod af 2 Sønner og en Datter, Erhverv som Broderifabrikant, hvilken Forretning imidlertid gik saa daarlig, at han den 27 Oktober 1874 opgav sit Bo til Konkursbehandling, hvorved det viste sig, at der til Dækning af Boets Gjæld, som

udgjorde ca. 3500 Kr., ikkun fandtes Aktiver til Beløb ca. 150 Kr., saaledes, at der efter Fradrag af Skifteomkostninger ikke blev mere til Rest end knap 40 Kr. I den følgende Tid søgte Tiltalte derefter Erhverv, dels ved Fabrikation af Brystsirup, dels ved at holde Middagsabonnement, hvilket sidste Erhverv han imidlertid opgav i April Maaned f. A., saaledes at han og Familie fra den Tid have været henviste til at leve, dels af fornævnte Pension, dels af Tiltaltes Fortjeneste ved den ommeldte Fabrikation, hvilken Fortjeneste efter hans Opgivende udgjorde 15 à 20 Kr. om Maaneden, dels endelig af, hvad hans Sønner kunde bidrage til den fælles Husholdning, hvilket ogsaa var forholdsvis ubetydelige Summer, idet den ene Søns ugentlige Fortjeneste ialt kun udgjorde en halv Snes Kroner, og den anden Søn fra indeværende Aars Begyndelse Intet har tjent og indtil den Tid kun 6 Kr. om Ugen. Ved hvad de Tiltalte selv have erkjendt, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, er det nu under nærværende Sag godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Fra Juli Maaned f. A. indtil April Maaned d. A. have de efter fælles Aftale i stort Omfang taget Føde- og Drikkevarer, Brændsel og Fodtøj paa Kredit, ialt fra 43 forskjellige Næringsdrivende, for et samlet Beløb af 1240 Kr. 25 Øre, uden at de have betalt noget heraf. Ved Stiftelsen af denne Gjæld have de baaret dem ad paa den Maade, at Tiltalte Eyben eller hans Hustru henvendte sig til paagjældende Næringsdrivende og anmodede om at maatte faa Varer udleverede mod en Maanedes eller Uges Kredit, og naar dette var blevet dem tilstaaet, udnyttede de, forsaavidt Vedkommende ikke forinden fattede Mistanke til deres Soliditet, hvilket skete i adskillige Tilfælde, denne Kredit tildels i meget betydeligt Omfang, hvorefter de, naar Kredittiden var udløben, og de af den Grund vare afskaarne fra at faa flere Varer, henvendte sig til en anden Handlende og fik Varer hos ham ved samme Fremgangsmaade. Af de modtagne Varer have de Tiltalte i Begyndelsen af dette Aar solgt ca. 77 Pd. Smør og ca. 5 Snese Æg til tvende herværende Handlende, for hvem de foregav at have faaet for store Sendinger fra Landet; Resten er efter deres Opgivende forbrugt af dem i deres Husholdning. Foruden hos de foranførte Handlende, hos hvem det lykkedes dem at faa Varer paa Kredit, have de endvidere i samme Tidsrum henvendt sig til forskjellige andre Handlende heri Staden, for paa lignende Maade at faa Varer udleverede, hvad imidlertid mislykkedes for dem, idet de paagjældende Handlende ikke vilde indlade sig paa at tilstaa dem nogen Kredit. Hvad nu angaar det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold, have de vel begge erkjendt, at det i ethvert Fald i den senere Tid har staaet dem klart, da de henvendte sig til de paagjældende Handlende, at de ikke vilde være istand til at betale de Varer, der maatte blive dem udleverede, til den af dem

lovede Tid, men de have vedblivende paastaaet, at det dog har været deres Hensigt at betale den Gjæld, som de have stiftet eller søgt at stifte. Foruden et intetsigende Paaskud, med hvilket Tiltalte Nielsen er fremkommet, have de i saa Henseende anført, at de ventede en Arv efter en i Tyskland afdød Søster af Eyben, hvilken Arvs Størrelse denne har opgivet til ca. 800 Kr., og sidstnævnte Tiltalte har særlig paaberaabt sig, at han stode paa, at der vilde blive udbetalt den ene af hans Sønner til dennes videre Uddannelse et Familielegat af 1500 Kr. Bortset imidlertid fra, at Tiltalte Eyben vilde have været uberettiget til at anvende det ommeldte Legat til Betalingen af sin egen Gjæld, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at han allerede i Juni Maaned 1885, altsaa forinden Stiftelsen af den Gjæld, om hvilken her under Sagen er Spørgsmaal, har faaet Underretning om, at Legatet var tillagt en Anden, og hvad angaar den omtalte Arv maa det antages, at denne, hvis den overhovedet tilfalder Tiltalte Eyben, i ethvert Tilfælde vil blive ikke saa lidt mindre end af ham opgivet. Naar nu yderligere henses til, at de Tiltalte fra tidligere Tid vare forgjældede, i hvilken Henseende der til det ovenfor Anførte kan føjes, at det under Sagen er oplyst, at de Tiltalte til 5 Handlende, hos hvem de have modtaget Varer paa Kredit i Tiden fra April Maaned 1883 til Juni Maaned f. A., yderligere skyldte 126 Kr. 31 Øre, findes der at maatte gaas ud fra, at de Tiltalte ikke have haft nogen rimelig Udsigt til at betale de forommeldte Næringsdrivende, hos hvilke de fik eller søgte at faa Kredit, og efter den hele af dem brugte Fremgangsmaade skjønnes det ikke at kunne betvivles, at det maa have staaet dem klart. Som Følge heraf ville de være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 298.

Advokat Halkier

contra

Inger Kirstine Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 19 August 1887: Arrestantinden Inger Kirstine Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør Arrestantinden

og betale i Erstatning til Kjøbmand Frederik Carl Christian Agersted af Haudrup 42 Kr. 15 Øre samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, henholdsvis 20 og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salærene for Aktør og Defensor for Underretten, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, bestemmes til henholdsvis 15 og 12 Kr. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Nissen, betaler Arrestantinden Inger Kirstine Pedersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Inger Kirstine Pedersen aktioneret for Tyveri og Falsk, og er det ogsaa ved hendes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i nævnte Forbrydelser under følgende Omstændigheder: Den 1 November f. A. da Arrestantinden havde indfundet sig hos Skomagermester Johansens Enke Karen Marie Jørgensen i Roskilde for at købe brugte Klæder, frastjal hun nævnte Enke, medens hun et Øjeblik var alene i dennes Sovekammer, en Kaabe og en Damehat med Fjer, hvilke Gjenstande, der ere ansatte til en Værdi af ialt 12 Kr., hang paa Væggen i bemeldte Kammer. Nogle Dage derefter fravendte

Arrestantinden under lignende Omstændigheder Fyrbøder Jens Pedersens Hustru, Fæstekone Marie Bentsen i Roskilde, hos hvem hun havde indfundet sig for at søge Tjeneste, en til en Værdi af 16 Kr. ansat Kjolenederdel. Ved samme Tid tilvendte Arrestantinden sig hos sin Logisværtinde, Arbejdsmand Frederik Christian Jensens Hustru, Sophie Larsen i Roskilde, et under et Klædeskab i dennes Dagligstue henstaaende, en tredje Person tilhørende Par Fjedersko af Værdi 2 Kr. Derhos har Arrestantinden den 17 eller 18 Januar d. A. i en Jernbanekupe paa Roskilde Station frastjaalet en Medrejsende, Lærerinde Emilie Petersen, medens denne var ude af Kupeen, et til 1 Kr. 25 Øre vurderet Forklæde. I Henseende til Sigtelsen for Falsk er det ligeledes paa forannævnte Maade godtgjort, at Arrestantinden, der fra sidstnævnte Dato til den 1 Mai d. A. tjente hos Gaardejer Vilhelm Hansen paa Klokkes-Minde i Haudrup, i Tiden fra den 23 Januar til den 20 Juni d. A. 10 Gange har udfærdiget Bestillingssedler paa Urtekramvarer og uden nævnte Vilhelm Hansens Vidende og Villie har underskrevet bemeldte Sedler med Navnet „Hansen“ og med Tilføjelse af Bopælen „Klokkes Minde“ samt forevist disse for Kjøbmand F. C. C. Agersted sammesteds, hvorved hun hos denne, der efter sin Forklaring ikke tvivlede om Bestillingssedlernes Ægthed, i fornævnte Vilhelm Hansens Navn fik udleveret Varer til Beløb af ialt 44 Kr. 42 Øre, hvilke Varer hun beholdt for sig selv. Endelig har Arrestantinden imod sin Faders, Gartner Hans Pedersens af Resens, udtrykkelige Forbud underskrevet dennes Navn under et af hende udfærdiget, den 1 Juli d. A. dateret og til Gaardejer Ole Christian Petersen paa Vernersminde i Særløse stilet Brev, hvori denne, hvis Tjeneste hun den 26 Juni d. A. havde forladt, anmodedes om at sende hendes Tøj — som hun har forklaret — fordi hun frygtede for, at Tøjet ikke vilde blive udleveret, naar hun skrev i sit eget Navn. For de ommeldte Forbrydelser findes Arrestantinden — der er født den 17 Mai 1864 og tidligere anset ved Ning Herreds Extraretsdom af 14 Februar 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 3 Juli 1885 efter samme Lovs § 253 med samme Straf, ved Ning Herreds Extraretsdom af 15 August s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 23 November s. A. efter samme Lovs § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, samt efter samme Lovs §§ 268 og 270, og da den ved Dommen bestemte Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar skjønnes at være passende og Dommens Bestemmelser om Erstatning samt om Aktionens Omkostninger, der ere paa-

lagte Arrestantinden, ligeledes billiges, uden forsaauidt angaar de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer af henholdsvis 20 og 10 Kr., hvilke Salærer findes at burde bestemmes til henholdsvis 15 og 12 Kr., vil bemeldte Dom med denne Forandring være at stadfæste.

Tirsdagen den 20 December.

Nr. 296.

Advokat Levinsen

contra

Mathias Pedersen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1887: Arrestanten Mathias Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Herforth, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Mathias Pedersen, der er født 14 Oktober 1861 og ikke funden forhen straffet, for Be-

drageri og Falsk. I Foraaret d. A. blev Arrestanten af Modehandler Johan Christian Winckler, der driver Forretning med saakaldte Møbellaan, antagen til som Agent at skaffe denne Kunder mod en Godtgjørelse af 4 pCt. af de til saadanne Kunder udbetalte Laans Beløb. Arrestanten havde Intet med Laanenes Berigtigelse at gjøre, idet han henviste de Kunder, han skaffede, til Winckler, der selv udbetalte Laansøgerne Laanenes Beløb og selv inkasserede de udlaante Kapitaler og Renter. I Slutningen af Mai d. A. lejede Arrestanten til Brug blandt Andet ved denne Forretning et Kontorlokale i Fiolstræde og antog i Begyndelsen af Juni d. A. en Person ved Navn Christian Emanuel Petersen til mod en daglig Løn af 2 Kr. at gaa ham tilhaande som Kontorist. Omtrent samtidig hermed indrykkede han et Avertissement i Berlingske Tidende, hvorefter en Mand kunde erholde en god Plads paa et Kontor mod at stille Sikkerhed for et Beløb af 200 Kr. Efter dette Avertissement indlagde Maskinist Mathias Lauritzen Beck Billet, og Arrestanten sendte da Christian Petersen op til Beck for at indlede Underhandlinger med ham og anmode ham om at komme hen til Arrestanten. Lørdag den 4 Juni d. A. om Aftenen indfandt Beck sig hos Arrestanten, og det blev da aftalt, at Beck skulde tiltræde Pladsen hos Arrestanten og lønnes med 65 Kr. maanedlig mod at stille Sikkerhed for et Beløb af 200 Kr., hvilken Sikkerhed skulde bestaa dels i et kontant Beløb af 50 Kr., dels i en Beck tilhørende Sparekassebog, hvorefter der i Kolding Folkebank indestod 261 Kr. 67 Øre, hvilken Bog Beck samme Aften overleverede Arrestanten. Mandagen den 6 Juni d. A. om Formiddagen indfandt Arrestanten sig i den herværende Arbejderbank og forespurgte, om han kunde faa Laan paa Bogen, hvilket blev besvaret benægtende, hvorimod det blev ham tilkjendegivet, at han ved Bankens Hjælp kunde faa Penge hævet efter den. Han fik dog ikke Sagen ordnet, men efterat han bemeldte Dag havde af Beck modtaget det ovenfor nævnte Beløb af 50 Kr. indfandt han sig den 7 s. M. paany i Arbejderbanken, hvor han anmodede om ved sammes Hjælp at erholde 200 Kr. hævet af Kontrabogens Paalydende. Han underskrev i den Anledning en Kvittering for det ommeldte Beløb med det til ovennævnte Mathias Beck sigtende Navn „M. Bæk“, og Sparekassen bogen samt Kvitteringen blev derefter af Arbejderbanken sendt til Kolding Folkebank, der tilstillede Arbejderbanken de forlangte 200 Kr., som Arrestanten den 9 Juni d. A. erholdt udbetalt mod en Godtgjørelse af 1 Kr. 48 Øre. Beck, der ikke var bleven underrettet om det saaledes Passerede, havde imidlertid tiltraadt Tjenesten hos Arrestanten, men da han saa godt som slet ikke blev benyttet til nogen Beskjæftigelse, fattede han Mistanke til Arrestanten og skrev i Slutningen af Juni d. A. til Kolding Folkebank, at denne ikke maatte udbetale Noget efter den om-

meldte Sparekassebog. Efterat han fra Banken havde erholdt Meddelelse om, at denne — som meldt — havde udbetalt 200 Kr. af Bogens Paalydende, anmeldte han Sagen for Politiet, og da der blev indledet Undersøgelse mod Arrestanten, viste det sig, at denne havde forbrugt saavel de 50 Kr., som Beck havde betalt ham kontant, som de 200 Kr., han havde hævet i Arbejderbanken, uden at han, der ved sin Anholdelse kun var i Besiddelse af 2 à 3 Kr., var istand til at erstatte Beck de ommeldte Beløb. Under Sagen har Arrestanten nu erkjendt, at han forsaavidt har handlet uberettiget, som han paa den anførte Maade af Becks Pengemidler har tilvendt sig og til egen Fordel forbrugt et Beløb af 50 Kr. udover de 200 Kr., for hvilke denne efter den trufne Aftale skulde skaffe Sikkerhed. Iøvrigt vil han ikke ved sit ommeldte Forhold have gjort sig skyldig i noget Ulovligt. Efter hans Anbringende antog han Beck i sin Tjeneste, fordi han agtede at udvide sin Forretning som Agent for Winckler ved Oprettelse af et nyt Kontor, som Beck skulde bestyre, og naar han forlangte Sikkerhed af denne, var det fordi han antog, at Winckler vilde give ham en mere selvstændig Stilling, saaledes at det blev overladt ham (Arrestanten) at ordne Møbellaanene, og at Beck som Følge heraf vilde faa Inkassationer m. m., for hvilke han burde stille Sikkerhed. Han har derhos udsagt, at han efter Forhandlingerne mellem Beck og ham, i Forbindelse med, hvad Christian Petersen havde meddelt ham om dennes Forhandlinger med Beck, mente at være berettiget til at hæve Penge efter Becks Kontrabog og anvende indtil et Beløb af 150 Kr. af disse saavel som de ham af Beck leverede 50 Kr. til eget Brug, hvorhos han vil have anset sig stiltiende bemyndiget til at underskrive Becks Navn for at kunne hæve Penge efter Sparekassebogen. Han har endelig paastaet, at han havde til Hensigt at erstatte Beck de ommeldte Beløb, han har forbrugt af dennes Pengemidler. Til disse Anbringender fra Arrestantens Side findes der imidlertid ikke at kunne tages Hensyn. Hvad først angaar Arrestantens Paastand om, at han antog Beck i sin Tjeneste for at benytte ham paa den anførte Maade, har Arrestantens Forretning efter de foreliggende Oplysninger været af saa ringe Omfang, at Antagelsen af Beck som lønnet Medhjælper i samme ved Siden af den allerede ansatte lønnede Medhjælper vilde være en overflødig og urimelig Foranstaltning, naar hermed kun forbandtes det Øjemed at faa Forretningerne behørig besørgede, og Arrestantens Foregivende om, at han agtede at oprette et nyt Kontor, der skulde bestyres af Beck, kan saameget mindre fortjene Tiltro, som Arrestanten har erkjendt, at han ikke anstillede den ringeste Undersøgelse om, hvorvidt Beck var i Besiddelse af de fornødne Kvalifikationer til en saadan Post, og at han ikke, selv efter at have antaget Beck i sin Tjeneste har foretaget noget som helst Skridt for at faa et saadant

Kontor oprettet. Efter det Oplyste var Arrestantens Forretning endvidere ikke af den Art, at der var nogen Grund for ham til af sine Medhjælpere at fordre Sikkerhedsstilling, og naar Arrestanten har anført, at han tænkte sig, at Forholdet i denne Henseende vilde forandre sig, fordi han haabede, at Winckler vilde overdrage ham at ordne Laanene, modsiges dette Anbringende af Wincklers Forklaring, hvorefter han overfor Arrestanten udtrykkelig har vægret sig ved at lade ham have Noget at gjøre med Berigtigelsen af Laanene. Hvad dernæst angaar Arrestantens Anbringende om at have anset sig beføjet til at hæve indtil 150 Kr. efter Becks Sparekassebog og til eget Brug anvende saavel dette Beløb som de 50 Kr., Bdk overleverede ham, maa det vel antages, at Arrestanten kan have opfattet Beck saaledes, at denne samtykkede i, at han raadede over de sidstnævnte 50 Kr. Derimod maa det ved de af Beck og ovennævnte Christian Petersen afgivne beedigede Forklaringer anses bevist, at Beck den 4 Juni d. A. udtrykkelig vægrede sig ved at bemyndige Arrestanten til at hæve Penge efter Sparekassebogen, og til et af Arrestanten fremsat Anbringende om, at han ikke hørte dette, findes der ikke at kunne tages Hensyn. Det maa herefter antages, at Arrestanten meget vel har vidst, at han ikke var beføjet til at hæve, endsige til at forbruge noget Beløb af de efter Petersens *) Kontrabog indestaaende Penge, og han maa som Følge heraf ogsaa have indset, at naar han, for at faa et Beløb hævet efter Kontrabogen, underskrev Kvitteringen med Becks Navn, handlede han mod dennes Vidende og Villie. At Arrestanten ikke, som af ham anbragt, er gaaet ud fra, at han havde Bemyndigelse af Beck til at underskrive i hans Navn, bestyrkes da ogsaa ved, at Arrestanten, som af ham erkjendt, den 6 Juni til Christian Petersen er fremkommet med en Yttring, der gik ud paa, at han for at hæve Penge efter Kontrabogen maatte have skriftlig Fuldmagt fra Beck. Endelig findes der ikke at kunne tages Hensyn til Arrestantens Paastand om at have havt til Hensigt at erstatte Beck de forbrugte Beløb, da han har erkjendt, at han ikke har havt nogen anden Udsigt til at kunne gjøre Saadant, end et ganske usikkert Haab om, at Forretningen mulig kunde tage et saadant Opsving, at han vilde blive istand til at holde Beck skadesløs. Efter det saaledes Foreliggende findes det ikke at kunne betvivles, at Arrestanten ved at antage Beck i sin Tjeneste kun har havt for Øje at komme i Besiddelse af de Pengemidler, denne skulde stille som Sikkerhed, og at han ved paa den anførte Maade at skaffe sig Raadighed over og til egen Fordel forbruge de ovenomhandlede 250 Kr. af Becks Pengemidler har handlet i be-

*) skal være: •Becks•.

dragerisk Hensigt overfor ham, ligesom Arrestanten ved under ovenanførte Omstændigheder at underskrive den omhandlede Kvittering med Becks Navn maa anses at have gjort sig skyldig i Falsk. Fremdeles er Arrestanten ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i Bedrageri ved i Marts d. A. svigagtig at sælge nogle Møbler af samlet Værdi 100 Kr., som han havde lejet af Firmaet L. C. Jensen & Hansen. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 251, 253 og 268 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 315. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Rasmus Ibsen (Def. Levinssen),

der tiltales for Betleri.

Vordingborg nordre Birks Politirets Dom af 18 August 1887: Arrestanten Rasmus Ibsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Hvalsee, betaler Arrestanten Rasmus Ibsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Ibsen, som er født den 17 Marts 1859, og som tidligere ofte har været straffet, derunder 7 Gange for Betleri, senest ifølge Ramse-Thune Herreders Extraretsdom af 9 April 1887 for denne Forseelse i Forbindelse med Løsgænger og Falsk med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, paany sigtet for Betleri. Ved de Vidneforklaringer, som ere afgivne i Sagen, tildels under et efter Foranledning herfra Retten optaget Reassumtionsforhør, maa Arrestanten, som den 28 Juli d. A. blev anholdt i Viemose og som har foregivet ikke at kunne mindes, om han sammesteds har betlet om Penge, medens han formentlig nok har bedt om Spise eller Drikkevarer, anses tilstrækkelig overbevist om at have betlet paa forskjellige Steder i Viemose. For dette Forhold findes Arrestanten rettelig ved den indankede Politiretsdom at være anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og det ligeledes billiges, at det er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 294. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Jens Laustsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 27 August 1887: Tiltalte, Arrestanten Jens Laustsen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han bør derhos betale alle med Sagen lovlig forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Brask, 18 Kr. og til Defensor, Prokurator Valeur, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1887: Arrestanten Jens Laustsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Overretssagfører Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Laustsen for Tyveri. Den 9 Oktober f. A. om Morgenen omtrent Kl. 5 opkom der Ild i et Laurids Iversen tilhørende Sted i Vraa, der bestyredes og beboedes af hans Børn Iver og Magdalene Lauridsen, hvilken Ild, der fortærede Stedets samtlige tre Længer, antoges at maatte være paasat, og under Udbringelsen af forskellige Løseregjenstande fra det brændende Sted savnede bemeldte Iver og Magdalene strax nogle dem tilhørende Klæder og Støvler, der havde hængt i et fra Branden reddet Skab i Storstuen eller staaet paa Gulvet der, og som Sidstnævnte Dagen før Ildebranden havde set henholdsvis i Skabet og i Stuen, hvorfor Gjenstandene antoges at være blevne bortstjaalne. Da det derhos blev oplyst, at Arrestanten Dagen efter Branden havde været iført et Par Benklæder og et Par brugte Støvler, som han ikke før havde været set med, og Mistanken for de begaaede formentlige Forbrydelser herved var bleven henledet paa ham, blev Arrestanten — der er hjemmehørende i den paagjældende Egn, hvor ogsaa hans nærmeste Slægt bor, og som dels i længere Tid havde havt Tilhold hos sin tæt ved det nedbrændte Sted boende Fader, dels i de nærmeste ca. 8 Dage før Branden havde arbejdet hos en Mand omtrent en halv Mils Vej derfra, men som den 11 Oktober om Eftermiddagen var rejst derfra for at gaa omkring og

handle med Uldvarer — den 20 s. M. anholdt i Aarup i Fyen og fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse dels af et Par Benklæder og en Vest, samt et Par Muffediser, som Iver Lauridsen har erklæret at være ham tilhørende, dels af 2 Par Støvler, som Magdalene Lauridsen har gjenkjennt som sine, hvorhos det oplystes, at Arrestanten endvidere havde været i Besiddelse af en Frakke, som en Skræder i Fjeldsted senere afleverede til Politiet, og som Iver Lauridsen har gjenkjennt som sin Ejendom. Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold med Hensyn til de ommeldte Gjenstande, og derimod i saa Henseende afgivet og stadig fastholdt en Forklaring, der gaar ud paa, at han, der den 8 Oktober i Mærkningen var gaaet fra den ovennævnte Mand, hos hvem han havde arbejdet i nogle Dage, for at begive sig til sin Fader, paa denne Vandring traf en ham ubekjendt Person, der foreslog ham at handle med sig og navnlig falbed samtlige ovennævnte Gjenstande for en Pris af 12 Kr., men da Arrestanten bød ham 6 Kr., strax slog til og solgte ham Sagerne. Vel er nu denne Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af de paagjældende Gjenstande, i og for sig noget usandsynlig, hvorhos hans nærmere Forklaringer, der i det Hele have været tilbageholdne og tildels vakkende, ogsaa paa andre Punkter have Sandsynligheden imod sig, og navnlig har han ikke paa nogen rimelig Maade kunnet gjøre Rede for, hvorledes han tilbragte Tiden fra henad Aften den 8 Oktober indtil næste Dags Aften, men der kan dog ikke mod hans stadige Benægtelser anses tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bevis for, at han har stjaalet Gjenstandene.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 9 Marts 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 45.

Tirsdagen den 20 December.

Nr. 294.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Laustsen (Def. Levinseu).

Da imidlertid ovennævnte Iver og Magdalene Lauridsen have aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, og Førstnævntes Ejendomsret til Frakken, Benklæderne, Vesten og Muffediserne maa anses tilstrækkelig godtgjort, saa at Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 samt Frdn. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis forsaavidt ere tilstede, vil Arrestanten ikke kunne undgaa for sin uhjemlede Besiddelse af de anførte Iver Lauridsen tilhørende Gjenstande at anses med Straf som for Hæleri. Frakken er under Sagen vurderet til 8 Kr., og Iver Lauridsen har ansat Benklæderne, Vesten og Muffediserne til en Værdi af ialt 10 Kr. 20 Øre, imod hvilke Værdiansættelser Arrestanten ikke har havt Noget at erindre, men iøvrigt har Lauridsen, der under Sagen har faaet Gjenstandene udleverede, frafaldet Krav paa videre Erstatning. Efter det Anførte vil Arrestanten — der er født i Aaret 1863 og, naar undtages, at han i sin Militærtjeneste har været straffet for en Disciplinærforseelse og ifølge den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom af 6 Januar 1885 har for ulovlig Omleben med Varer været anset med en Bøde til vedkommende Politikasse af 25 Kr., ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit ommeldte Forhold være at anse for første Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens

Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Bred i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 22 December.

Nr. 24. Prokurator **Koppel** som Kurator i Vexelmægler **Carl Blads Konkursbo** (Salomon)

contra

Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank, ved dens Direktør, Etatsraad **J. Glückstadt** (Strøm),

betr. Spørgsm. om Udlevering af det ved Realisationen af nogle til Sikkerhed for et Kasselaan stillede Pengeeffekter fremkomne Overskud.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 September 1886: Indstævnte „Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank“ bør for Tiltale af Citanten, Prokurator Koppel som Kurator i Vexelmægler Carl Blads Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det ubestridt, at de under Sagen omhandlede Effekter alene kunne betragtes som stillede til Sikkerhed for det i den indankede Dom ommeldte, den 19 November 1885 stiftede Kasselaan. Som Følge heraf tilkom der Fallenten, og i hans Sted Konkursboet, en Ret til ved Indfrielse af dette Kasselaan at erholde de ommeldte Effekter tilbageleverede, og denne dets Retsstilling kan ikke være bleven forringet derved, at Boet, saaledes som det fremgaar af den Højesteret forelagte Brevvevling, med Forbehold af sin Ret til det Overskud, der maatte fremkomme, overlod det til de Indstævnte at realisere Pantet. Idet Realisationen altsaa ikke rettelig har kunnet foregaa uden imod Udlevering til Boet af det fremkomne Overskud, foreligger der ikke her noget saadant Skyldforhold, som kunde berettigge til Likvidation efter Konkurslovens § 15, og de Indstævnte ville derfor være at dømme til at betale Citanten det paastævnte Beløb med Renter fra Hovedklagens Dato.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 3171 Kroner 45 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 19 Marts 1886, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til Vexelmægler Carl Blads skriftlige Begjæring af 19 November f. A. til „Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank“ om at erholde et Kasselaan, stort 12,000 Kr., paa endel med Begjæringen fremsendte Værdipapirer blev dette Laan bevilget af Banken. Den følgende Dag afbetalte Blad paa Laanet et Beløb af 2000 Kr. og erholdt af de til Sikkerhed deponerede Papirer udleveret 2000 Kr. Laanbankaktier, for hvis Modtagelse han meddelte Tilstaaelse paa den indgivne Begjæring, og da han derpaa den 24 November f. A. opgav sit Bo til Konkursbehandling, resterede der paa Laanet 10,000 Kr. Efter Konkursens Indtrædelse har Banken til Fyldestgjørelse for Restgjælden realiseret de pantsatte Effekter, ved hvilken Realisation der udkom et Beløb af Kr. 13,292.84 medens Gjælden indtil Realisationen med paa-

løbne Renter androg - 10,121.39

hvorefter fremkom et Overskud i Boets Favør af Kr. 3,171.45.

Da den nævnte Bank har vægret sig ved at udbetale bemeldte Overskud til Vexelmægler Carl Blads Konkursbo, har Prokurator Koppel i hans Egenskab af Kurator i Konkursboet efter Hovedstævning af 19 Marts og Kontinuationsstævning af 2 April d. A. søgt Banken ved dens Direktører til Betaling af de nævnte Kr. 3171 45 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Hovedklagens Dato den 19 Marts d. A. eller subsidiært fra Kontinuationsklagens Dato den 2 April d. A. indtil Betaling sker, samt Hoved- og Kontinuationssagens Omkostninger skadesløs. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger. Den indstævnte Bank, der efter stedfunden Realisation af de til Sikkerhed for det ommeldte Kasselaan givne Værdipapirer har underrettet Konkursboet om, at det fornævnte ved Realisationen fremkomne Overskud er blevet afskrevet paa

Fallentens eller nu hans Konkursbos langt større Debet til Banken, har til Støtte for sin Berettigelse til at beholde Beløbet, imod saaledes af afskrive det, paaberaabt sig, at den formentlig har tilstrækkelig Hjemmel hertil i Konkurslovens § 15, der giver Enhver, der skylder noget til et Konkursbo, Ret til deri at afkorte, hvad han har at fordrø i Boet, uden Hensyn til Fordringens eller Modfordringens Beskaffenhed. Og naar den nævnte Lovbestemmelse dog som Betingelse for saadan Likvidation kræver, at Fordringen paa Boet af Fordringshaveren eller Nogen, efter hvem han har arvet den, skal være erhvervet inden Konkursens Begyndelse, har Indstævnte bemærket, at Lovbestemmelsen intet Særligt kræver med Hensyn til Tiden, paa hvilken Fordringshaverens Skyld til Boet skal være opstaaet, hvad der maatte antages at have villet finde Udtryk i Loven, saafremt det havde været dens Mening at kræve noget i den Henseende, Derhos har Indstævnte anført, at den stedfundne Realisation, ved hvilken Banken er bleven Konkursboets Skyldner, ikke er en vilkaarlig Handling fra Bankens Side, men er begrundet i den før Konkursens Begyndelse skete Pantsætning, der indeholdt Ret for Banken til eventuelt at realisere de pantsatte Værdipapirer, og at da Fallenten, saafremt Realisationen havde fundet Sted før Konkursen indtraadte, formentlig maatte have fundet sig i, at Banken benyttede det, der ved Realisationen var udkommen ud over, hvad der krævedes for at dække Laanet, til Likvidation i, hvad Banken ellers havde tilgode hos ham, maa Konkursboet, der formenes ikke at kunne forlange i den Henseende at stilles anderledes end Fallenten, ogsaa finde sig i saadan Likvidation i Bankens Fordring paa Boet. Om det nu end, uagtet saadant ikke er udtrykkelig krævet i Konkurslovens § 15, dog efter Forholdets Natur maa anses forudsat, at en Fordringshavers Skyld til et Konkursbo maa, som Citanten har hævdet, være opstaaet før Konkursens Begyndelse, for at Fordringshaveren kan afgjøre denne Skyld ved at afkorte dens Beløb i sin Fordring paa Boet, findes dog denne Betingelse ogsaa at være opfyldt i det her i Sagen omhandlede Tilfælde. Allerede ved Laanets Stiftelse opstod der nemlig for Banken, der modtog Fallentens Værdipapirer til Haandpant for Laanet, Forpligtelse til, for det Tilfælde, at Pantet maatte blive realiseret af Banken til Fyldestgjørelse for Laanet, at tilsvare Fallenten det Beløb, der ved Realisationen maatte udkomme ud over, hvad der krævedes til Dækning af Laanet, og det kan i den Henseende ikke have nogen Indflydelse, om Banken i saadant Fald overfor Fallenten var forpligtet til at lægge det Overskydende fra sig, eller om den var berettiget til at afskrive det paa sit øvrige Tilgodehavende hos Fallenten. At Bankens Skyld saaledes ved Konkursens Udbrud endnn kun var eventuel og først blev aktuel ved den efter Konkursens Begyndelse iværksatte Realisation af Pantet, findes da efter Kon-

kurslovens § 15, der tilsteder Likvidation uden Hensyn til Fordringens eller Modfordringens Beskaffenhed, ikke at kunne udelukke Banken fra at afgjøre denne sin Skyld ved Afkortning i Bankens Fordring paa Boet, og naar Bankens Skyld ikkun er bleven aktuel derved, at Banken selv af egen Drift har foranstaltet Realisationen, findes ej heller dette at kunne være til Hinder for Likvidationen, da Realisationen ikkun kan anses sket i Henhold til den Banken før Konkursens Begyndelse af Fallenten indrømmede Ret, hvorved bemærkes, at det ikke af Citanten er bestridt, at Banken har været berettiget til at realisere de pantsatte Værdipapirer, uanset, at Intet i Sagen er oplyst om, at Laanet forinden er blevet afkrævet Fallenten eller hans Konkursbo eller at der er givet dette Varsel angaaende Realisationen, og uanset om Realisation af samtlige pantsatte Værdipapirer ikke maatte have været fornøden til Dækning af Laanet. Efter det Anførte bliver Indstævnte altsaa at frifinde, og det bliver derfor uforlødent at undersøge, hvad Indstævnte iøvrigt til sin Frifindelse har anført. Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 299.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Eduard Hansen Møller (Def. Bagger),

der tiltales for det af ham udviste Forhold med Hensyn til en med den afdøde Lars Dahl Hansen Møllers Navn undertegnet Begjæring om at faa nogle Bygninger udslettede af Landbygningernes Brandforsikkring.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 8 Juli 1887: Tiltalte, Gaardejer Christian Eduard Hansen Møller af Vonge, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede de med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt i Salær til de beskikkede Sagførere, Aktor, Justitsraad, Prokurator Borch 15 Kr., og Defensor, Prokurator Wadum, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor og De-

fensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Frifindelse for det af ham udviste Forhold med at underskrive Jens Melchior Jensens Navn som Vitterlighedsvidne paa den af Tiltalte den 5 Februar d. A. udfærdigede Udsløttelsesbegjæring. Derimod bliver han for sit Forhold med at sætte sin afdøde Broders Navn under denne Udsløttelsesbegjæring at anse efter Straffelovens § 270, jfr. § 271, medens særlig Straf ikke bliver at idømme ham for den af ham først udfærdigede, men derefter tilintetgjorte Udsløttelsesbegjæring, allerede af den Grund, at dette hans Forhold ikke kan betragtes som en selvstændig Forbrydelse. Straffen findes at kunne bestemmes, som ved Overrettsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorfor denne Dom vil kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Christian Eduard Hansen Møller for sit Forhold med Hensyn til en med den afdøde Lars Dahl Hansen Møllers Navn undertegnet Begjæring om at faa nogle Bygninger udslettede af Landbygningernes Brandforsikkring, og maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i saa Henseende har udvist følgende Forhold: Den 6 Februar d. A. henvendte Jens Melchior Jensen — hvis Moder Karen Hansen hensidder i uskiftet Bo efter sin den 3 Maj 1884 afdøde Mand, fornævnte Lars Dahl Hansen Møller, der var en Broder til Tiltalte og Stedfader til bemeldte Jensen — sig til Tiltalte og anmodede paa sin Moders Vegne denne om at lade nogle hende tilhørende Bygninger, der hidtil havde været forsikkrede i den almindelige Brandforsikring

for Landbygninger, indtegne til Forsikring i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland, stiftet 1855, i hvilken Tiltalte er Kredsførster. I dette Øjemed udfærdigede Tiltalte strax en Begjæring om Bygningernes Udslettelse af den førstnævnte Brandforsikring, idet han underskrev en trykt Udmeldelsesblanket med Navnet Lars Dahl Hansen Møller og lod J. M. Jensen, hvem Karen Hansen havde bemyndiget til i Anledning af Bygningernes Optagelse i den ny Brandkasse at underskrive hendes Navn, sætte dette under hendes Mands Navn samt skrive sit eget Navn under en paa Blanketten trykt Bevidnelse af Underskriftens Ægthed, hvilken Tiltalte derhos selv underskrev. Da Tiltalte imidlertid senere erfarede, at hans afdøde Broder endnu var indført i Skjøde- og Pantebøgerne som Ejer af den paagjældende Ejendom, medens han ikke vidste, at Broderens Enke havde faaet Brandforsikringen overført paa sit Navn, udfærdigede han istedetfor den ovenfor ommeldte Udslettelsesbegjæring, som han vil have tilintetgjort, en ny ved at udfylde en Udmeldelsesblanket saaledes, at den kom til at indeholde en den 5 Februar d. A. dateret og til Branddirektør Helms i Vejle addresseret Begjæring om at erholde de omhandlede Bygninger udslettede af Brandforsikringen fra 1 April d. A. at regne, og undertegnede da denne Begjæring med Navnet Lars Dahl Hansen Møller, hvorhos han uden noget dertil indhentet Samtykke fra Jens Melchior Jensens Side skrev Navnet Jens Melchior, hvorved han vilde betegne bemeldte Jensen, der sædvanlig gaar under dette Navn, under en paa Blanketten trykt Bevidnelse af Underskriftens Ægthed, som han ligeledes undertegnede med sit eget Navn. Under 18 Februar d. A. bleve Bygningerne ved en Udslettelsesbegjæringen given Paategning antagne til Forsikring i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening fra 1 April d. A., og Dokumentet, der er fremlagt under Sagen, har derhos Paategning om at være modtaget den 19 Februar ved Branddirektoratet i Vejle, hvor det imidlertid blev bemærket, at L. D. H. Møllers Underskrift ikke kunde være rigtig. Tiltalte har som Grund til, at han udfærdigede den nye Udslettelsesbegjæring i sin afdøde Broders Navn, anbragt, at han vidste, at vedkommende Branddirektør vilde — som Tiltalte har udtrykt sig — gjøre Vrøvl, naar Begjæringen fremkom fra en Anden end den, som i hans Protokol og i Pantebogen stod indtegnet som Ejer af de paagjældende Bygninger; han har derhos nægtet at have tilsigtet nogen Svig ved Udfærdigelsen af den omhandlede Begjæring samt paastaet, at han, der alene vil have betragtet denne som en Formsag, udfærdigede den, som sket, i den Overbevisning, at hans Svigerinde i Alt vilde billige den af ham derved brugte Fremgangsmaade, og at Jens Melchior Jensen heller ikke vilde have Noget imod, at han underskrev hans Navn

til Vitterlighed, og har han endvidere til sin Undskyldning anført, at han, saafremt han ved sit Forhold i den omhandlede Henseende maatte have begaaet noget Urigtigt, hvad han iøvrigt ikke har villet erkjende, alene har handlet af Dumhed og Uvidenhed. Hvad nu angaar den saaledes af Tiltalte først udfærdigede Udslættelsesbegjæring, bliver der, selv om Tiltaltes Forhold i saa Henseende maatte kunne anses indbefattet under den i Sagen udfærdigede Aktionsordre, i Henhold til Straffelovens § 45, 2det Led, ikke Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte nogen Straf derfor, idet Tiltalte maa antages at have tilintetgjort Begjæringen af egen Drift, forinden han gjorde nogen Brug deraf. Ejheller findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved den Brug, han, som meldt, har gjort af Jens Melchior Jensens Navn paa den senere af ham udfærdigede Udslættelsesbegjæring, idet han nemlig efter Omstændighederne ikke har manglet Føje til at antage, at J. M. Jensen, der, som meldt, til Vitterlighed havde underskrevet den først affattede Udslættelsesbegjæring, uagtet den var undertegnet med hans afdøde Stedfaders af Tiltalte skrevne Navn, ikke vilde have Noget imod, at Tiltalte forsynede den senere affattede Udslættelsesbegjæring med hans Underskrift som Vitterlighedsvidne, hvad ogsaa bekræftes ved en af J. M. Jensen udstedt og under Sagen fremlagt Erklæring, der gaar ud paa at tillægge den omhandlede Underskrift samme Betydning og Retsvirkning, som om han personlig havde skrevet den, og en af ham under Sagen afgiven Forklaring, hvorefter han vilde have tilladt Tiltalte saaledes at skrive hans Navn, hvis Tiltalte havde bedet ham derom. Derimod vil Tiltalte ikke kunne undgaa Straf for sit Forhold ved, som meldt, at have skrevet sin afdøde Broders Navn under den her omhandlede Udslættelsesbegjæring, der efter sin Beskaffenhed maa henregnes til de i Straffelovens § 270 omhandlede Dokumenter, idet det i saa Henseende navnlig ikke vil kunne diskulper ham, at hans Svigerinde under Sagen har bekræftet, at hun ikke havde Noget imod, at han saaledes underskrev hendes afdøde Mands Navn, efterdi den Omstændighed, at hun havde været gift med L. D. H. Møller og som hensiddende i uskiftet Bo efter ham besad den ham forhen tilhørende Ejendom, om hvis Bygningers Forsikkring Dokumentet handlede, ikke, som Tiltalte har forment, kunde give hende Beføjelse til at tilstede Tiltalte at gjøre en saadan Brug af den Afdødes Navn, ligesom det heller ikke vil kunne fritage Tiltalte for Strafansvar, at han maa antages ved sit ommeldte Forhold alene at have tilsigtet at undgaa Vanskeligheder ved Bygningernes Udslættelse af Brandforsikringen, hvilken Udslættelse ikke kunde nægtes, da der ingen Pantegjæld hvilede paa den paagjældende Ejendom. Tiltalte, der er født i Aaret 1839, og som inden Nørvang-Tørrild Herreders Politiret den 28 Februar d. A. for Polituorden har vedtaget at erlægge

en Bøde af 10 Kr. til de nævnte Herreders Politikasse, hvorhos han har været under Tiltale som sigtet for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, under hvilken Sag han imidlertid ved Højesteretsdom af 28 Juni 1882 blev frifunden for Aktors Tiltale, vil for sit ovenomhandlede Forhold ved at underskrive den sidst ommeldte Udselellesbegjæring med sin afdøde Broders Navn være at anse efter Analogien af Straffelovens § 275 cfr. § 270 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den anførte Nedsættelse i Straffetiden være at stadfæste.

Fredagen den 23 December.

Nr. 300.

Advokat Hindenburg

contra

Peder Anthon Thomsen eller **Thomsen** (Def. Bagger),

der tiltales for det af ham udviste Forhold med Hensyn til et den 21 Februar d. A. dateret Dokument, paa hvilket den den 21 Mai 1881 afdøde Peder Christensens Navn er underskrevet.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 15 Juli 1887: Tiltalte, Gaardejer Peder Anthon Thomsen eller Thomsen af Usseltoft, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt i Salær til Aktor, Justitsraad, Prokurator Borch, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Wadum, 12 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et under Sagen forevist saakaldet „Gavebrev“ af 21 August 1879 er skrevet paa ustemplet Papir. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 270, jfr. § 271, og da Straffen findes at kunne bestemmes, som ved Dommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Peder Anthon Thomasen for det af ham udviste Forhold med Hensyn til et under Sagen fremlagt, den 21 Februar d. A. dateret Dokument, paa hvilket den den 11 Mai 1881 afdøde Peder Christensens Navn er underskrevet. Efter Sagens Oplysninger havde Karen Marie Sørensen af Brogaard, der hensidder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand Jørgen Jensen, og som ønskede Bygningerne paa den hende tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 14 b af Skjærlund, Brande Sogn, indtegnede i „de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkring for Bygninger og andre faste Ejendomme i Nørrejylland, stiftet 1855“, i denne Hensigt underskrevet en den 22 Januar d. A. dateret, til Branddirektør Helms i Vejle stilet Begjæring om Udslettelse af bemeldte Bygninger af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, i hvilken de dengang vare forsikrede, fra 1 April d. A. at regne. I Anledning af denne Begjæring, der ligesom flere andre lignende Begjæringer maa antages at være bleven sendt til Ingustinus Christiansen af Kirkeby Mark, der er Kredsforstander for den førstnævnte Brandforsikkring, havde bemeldte Christiansen paa en den 12 Februar d. A. dateret, saakaldet „Fortegnelse over Udmeldelsessager af Brande Sogn, hvorved der er Mangler, som P. A. Thomsen, Usseltoft, bedes at ordne“ — hvilken Fortegnelse var tilstillet Tiltalte, der er Taxationsmand for den nævnte Brandforsikkring ved Taxationer i Brande Sogn — bl. A. gjort opmærksom paa, at der ifølge den i Anledning af den tilsigtede Udslettelse erhvervede Panteattest for Matr.-Nr. 14 b paa denne Ejendoms Folio var indtegnet en Pantegjæld til Peder Christensen af Øster-

holm, stor 600 Kr., og hedder det i den Anledning paa Fortegnelsen: „Saa skal jeg have en Afskrift af Obligationen paa de 600 Kr. samt Peder Kristensens Underskrift paa vedlagte Blanket Nr. 240“. Denne Blanket — ved hvis Underskrift der tilsigtedes at erholde det fornødne Samtykke fra vedkommende Panthaver til den begjærede Udslettelse — gik nærmere ud paa, at der for den paagjældende Udsteders Vedkommende som Panthaver i Ejendommen Intet var til Hinder for, at Forsikringen af de under Pantet indbefattede Bygninger og faste Ejendele udslettedes af den almindelige Brandforsikkring, naar bemeldte Bygninger fra samme Tidspunkt indtegnedes i de mindre Ejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele, stiftet 1855. Med Hensyn til den ovennævnte Pantgjæld, der er stiftet ved en af fornævnte, senere afdøde Jørgen Jensen af Brogaard til Gaardmand Peder Christensen af Østerholm den 18 December 1856 udstedt, den 24 Juli 1857 thinglæst Panteobligation, fremgaar det af de under Sagen i saa Henseende tilvejebragte Oplysninger, at Peder Christensen, der, som meldt, afgik ved Døden den 11 Mai 1881, ved tvende Transporter af 26 Juni 1879 havde transporteret Obligationen henholdsvis til Enken Johanne Pedersdatter og til dennes Datter Mette Marie Larsdatter, samt at han derpaa under 21 August f. A. havde oprettet et saakaldet Gavebrev, der maa antages senere at være blevet respekteret af de Vedkommende, og som gaar ud paa, at det var hans Mening — hvad ogsaa tildels er udtalt i Transporten til Mette Marie Larsdatter — at Johanne Pedersdatter for sin Levetid skulde nyde Renterne af Kapitalen, samt at hun, hvis hun skulde komme til at trænge til Noget af Kapitalen, ogsaa skulde have Adgang til at bruge af denne, dog kun efter Bestemmelse af tvende i Gavebrevet opgivne Mænd, nemlig Søren Pedersen, nu af Uhre Kjør, og Johannes Christensen af Borup, men at efter hendes Død Kapitalen eller den Del deraf, som da endnu ikke er forbrugt, skal tilfalde hendes fornævnte Datter. Efterat have modtaget den ovennævnte Fortegnelse m. m. fra Kredsforstander Ingustinus Christiansen, sendte Tiltalte — der vidste, at Peder Christensen var afgaaet ved Døden, og som i det Væsentlige var bekjendt med de som ovennævnte af denne over den paagjældende Obligation truffne Dispositioner, idet han dog, som det maa antages, stod i den Formening, at de fornævnte 2 Mænd, Søren Pedersen og Johannes Christensen, som han har udtrykt sig, „havde Bestyrelsen“ af den paagjældende Kapital — den 21 Februar sin Tjenestekarl, Peder Rasmussen, til Johannes Christensen for at bede denne om at skrive afdøde Peder Christensens Navn under den ovennævnte Blanket. Ved Tilbagekomsten medbragte Karlen en af Johannes Christensen underskreven og med Underskrifter af en Søn af denne samt Karlen som Vitterlighedsvidner forsynet

Seddel, der er saalydende: „Da jeg ikke ved enten min Navn skal skrives heller Peder saa giver jeg dig fulmagt til at underskrive dem“. Tiltalte underskrev derpaa Blanketten, som er dateret: „Østerholm den 21 Februar 1887“, med Navnet „Peder Kristensen“, hvorhos han under en trykt Paategning paa Blanketten, saalydende: „Underskriftens Ægthed bevidnes af“: skrev sit eget Navn P. A. Thomsen, medens hans ovennævnte Tjenestekarl, Peder Rasmussen, underskrev Paategningen som det andet Vitterlighedsvidne. Den saaledes underskrevne Blanket samt en Afskrift af Panteobligationen — hvilken sidste en Trediemand, der paa ovennævnte Karen Marie Sørensens Vegne havde begjært den omhandlede Forandring af Forsikringen af hendes Bygninger, havde faaet udleveret af fornævnte Søren Pedersens Hustru — oversendte Tiltalte til Kredsforstander Ingustinus Christiansen, og efterat de paagjældende Bygninger derpaa under 26 Februar vare blevne antagne til Forsikkring i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkring for Bygninger og andre faste Ejendomme, stiftet 1855, fra 1 April d. A., blev Karen Marie Sørensens ovennævnte Begjæring med tilhørende Bilag, deriblandt den tidtævnte underskrevne Blanket, oversendt til Branddirektør Helms i Vejle, der imidlertid, da han var bekendt med, at Peder Christensen, hvis Navn stod under Blanketten, var død for flere Aar siden, ikke tog Begjæringen til Følge, men indsendte den til Direktionen for den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, som derpaa foranledigede nærværende Undersøgelse. Under denne have iøvrigt ikke alene fornævnte Johannes Christensen og Søren Pedersen, men ogsaa ovennævnte Mette Marie Larsdatters Mand som den, der efter sin Svigermoder, fornævnte Johanne Pedersdatters Død skal have den paagjældende Kapital, erklæret, at der fra deres Side Intet er til Hinder for den omhandlede Forandring i Henseende til Forsikringen af Bygningerne paa Matr.-Nr. 14 b. Tiltalte har erkjendt, at han ved som meldt at skrive den ved Døden afgaaede Peder Christensens Navn under den paagjældende Blanket og bevidne denne Underskrifts Ægthed har begaaet en Fejl, men han har til sin Undskyldning anført, at han ikke vilde have underskrevet P. Christensens Navn, hvis ikke Johannes Christensen havde givet ham Tilladelse dertil, og han vil ikke have tænkt sig, at han, naar han havde denne Tilladelse, kunde paadrage sig noget Strafansvar ved at forsyne Blanketten med den nævnte Underskrift. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1836 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Analogien af Straffelovens § 275 jfr. § 270 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom,

ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 292. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 David Pretto (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiets Betjente samt Dyrplageri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 5 Juli 1887: Tiltalte, Droskeejer David Pretto, bør til St. Thomæ Fattigkasse bøde Doll. 50, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 26 August 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden tilfalder St. Thomæ Fattige. Den idømte Bøde at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter samtlige under Sagen afgivne Forklaringer ikke kan anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har forøvet Vold mod Politiets Betjente, og iøvrigt i det væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra St. Thomæ Extraret indankede Sag aktioneres Tiltalte, Droskeejer David Pretto, for Vold og Opsætsighed mod Politiets Betjente samt Dyrplageri. Hvad angaar Tiltalten for Dyrplageri, da er det oplyst, at Politiasistent Kjør en Dag i Slutningen af afvigte April eller Begyndelsen af Mai, efterat være bleven opmærksom paa, at en Hest, som Tiltalte benyttede til Droskekjørsel, var i høj Grad afmagret og ussel, anmodede vedkommende Kudsk om at sige til Tiltalte, at Hesten ikke maatte bruges, saalænge den var i den Tilstand, og dette Paalæg gjentog han, da han nogle Dage efter atter traf Kudsken kjørende Hesten. Da Tiltalte, hvem Kudsken herom gav Meddelelse, ikke ansaa sig pligtig at efterkomme en paa saadan Maade givet Ordre, eftersom Hesten efter hans Mening var arbejdsdygtig, og derfor vedblev at benytte den, blev den og en anden ham tilhørende Hest, om hvilken en Politibetjent havde afgivet Rapport, den 9 Mai bragt til Politikammeret, for at begge kunde blive undersøgte af konst. Dyr læge Billtries. Paa Grund af dennes Sygdomsforfald fandt dog ingen Undersøgelse Sted den nævnte Dag; men Hestene bragtes atter til Politikammeret den 13 s. M., da Dyr lægen var tilstede, og i Henhold til dennes Erklæring, at de vare aldeles uskikkede til et hvilket som helst Trækbrug, forbød Politiasistenten Tiltalte, som var nærværende, indtil videre at bruge Hestene, hvortil Tiltalte imidlertid svarede, at han, uanset Politiets og Dyr lægens Paalæg, vilde vedblive at bruge dem. Dette Sidste har Tiltalte rigtignok benægtet, men det er tilstrækkelig godtgjort ved de edelige Forklaringer, som ere aflagte af Politiasistenten, Dyr læge Billtries samt Betjentene Cruse, Beck og Fritzberg, og Tiltalte tog i Virkeligheden heller intet Hensyn til Politiasistentens Forbud, idet han vedblivende benyttede begge Heste, hvorfor de et Par Timer senere opbragtes af Politiet. Om Hestenes Tilstand foreligger en skriftlig Erklæring fra Dyr lægen af 14 Mai, der gaar ud paa, at begge vare i en ussel Foderstand og som Følge af Magerhed eller Usselhed uskikkede til Arbejde, og da Dyr lægen ved et nyt Eftersyn, som foretoges Dagen efter Opbringelsen, paa den enes højre Bovspids havde fundet et aabent, flere Dage gammelt Raadsaar, ytrer han i en Kontinuations-Erklæring, at Brugen af et saa magert og ovenikjøbet med Saar bebyrdet Dyr er uforvarlig. Endelig har Dyr lægen i en Erklæring af 2 f. M. bevidnet, at Hestene vare i en saa ussel Foderstand, at det var Mishandling at lade dem trække endog den tomme Vogn, og i Forbindelse hermed kan det nævnes, at den ene af Hestene, da den forspændt Drosken bragtes til Politikammeret, ikke var i Stand til at trække Drosken op ad en mindre Stigning af Vejen ind i Politigaarden. Da det den 13 Mai til Tiltalte rettede Forbud mod at bruge Hestene ikke er givet til Politiprotokollen — saa-

dant er først sket efter nærværende Sags Paabegyndelse — kan han ikke anses skyldig i Overtrædelse af et formeligt Tilhold, hvorfor han jo heller ikke er aktioneret. Men efter de af den offentlige Dyrlæge afgivne Erklæringer, om hvilke det forstaar sig af sig selv, at de bør have Vægt som Embedserklæringer, selv om Udstederen ikke, som af Tiltalte anført, er examineret Dyrlæge, skjønnes det med Underdommeren ikke rettere, end at Tiltaltes Benyttelse til Droskekjørsel af saa kraftesløse Dyr som de omhandlede maa falde ind under Lovgivningens Bestemmelser om Dyrplageri. Det kan selvfølgelig ikke diskulpere Tiltalte, at han har anset Hestene som arbejdsdygtige, men ligesom han af en stor Del Indvaanere paa St. Thomas har faaet det Vidnesbyrd, at han behandler sine Heste vel, saaledes bør det heller ikke lades uomtalt, at han ej har været vidende om, at den ene af de her under Sagen omhandlede Heste havde det ovenfor nævnte Raadsaar, der som meldt ogsaa undgik Dyrlægens Opmærksomhed ved den første Undersøgelse. Forsaavidt Tiltalens endvidere omfatter Vold og Opsætsighed mod Politiet, er det alt ovenfor nævnt, at det imod Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at han, da hans Heste vare undersøgte af Dyrlægen og Politiasistenten forbød ham indtil videre at bruge dem, svarede, at han uanset Forbudet vilde vedblive at bruge dem, og dette yttrede han gjentagne Gange under forskjellige lidet hæflige Former og navnlig paa en meget højrestet Maade. Da Politiasistenten dernæst nogle Timer senere havde set, at begge Heste benyttedes til Droskekjørsel, og i den Anledning vilde lade dem opbringe, foretog en Betjent efter hans Ordre det Fornødne med Hensyn til den ene Droske, medens han selv beordrede Kudskene paa den anden at kjøre til Politikammeret. Hertil var den sidstnævnte Kudsk ogsaa villig, men da han paa sin Vej kom forbi Tiltaltes Butik, kom denne ud paa Gaden, og maa ved egen Tilstaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste anses overbevist om ikke alene at have forbudt Kudskene at kjøre til Politikammeret, men ogsaa, da Betjentene Mortensen og Poulsen, som imidlertid vare komne tilstede, efter Assistentens Ordre vilde føre Hesten bort, at have gjort Modstand herimod. Efter Tiltaltes Forklaring vilde Betjentene, der indfandt sig, efterat han havde grebet Hestens Bidsel, fravriste ham det, og da han, efterat have sluppet det, gav sin Kudsk Ordre til at kjøre til Stalden, men Betjent Mortensen for at hindre dette greb fat i Bidslet, vil han ligeledes have grebet det, saa at han og Betjenten et Øjeblik stredes om Bidslet. Anden Modstand vil han ikke have gjort. De nævnte tvende Betjente have imidlertid heedediget, at Tiltalte ikke alene, for at faa Mortensen til at slippe Bidslet, med Haanden gav ham nogle Smæk over Fingrene, men ogsaa, da Poulsen lagde Haanden paa hans Arm, greb ham i Brystet paa Uniformsfrakken og derhos skubbede begge Betjente

til Side. Og ligesom Rigtigheden af Betjentenes Vidnesbyrd er bestyrket ved Politiassistent Kjærs Forklaring om, at han saa Tiltalte skubbe til dem, saaledes kan den ikke anses svækket i nogen videre Grad ved Gustav Ffrench's ubeedigede Forklaring om, at Tiltalte hverken slog den ene Betjent over Fingrene eller greb den anden i Brystet og end ikke søgte at skubbe nogen af dem til Side, eftersom Underdommeren har udtalt Tvivl om, hvorvidt den nævnte Deponent rettelig har forstaaet Betydningen af sin Forklaring angaaende hine negative Fakta. Om end Tiltalte altsaa maa antages at være gaaet temmelig vidt i sin Modstand imod Polttiet, findes han dog efter alt Foreliggende ikke tillige at have gjort sig skyldig i egentlig voldelige Angreb paa de tvende Betjente, og det maa derfor billiges, at han ved Extrareetten er frifunden for Tiltalen for Vold og alene dømt for Opsætsighed imod Politiets Betjente. Idet det endnu skal bemærkes, at Tiltalte, som efter det Oplyste ved den paagældende Lejlighed var i en i høj Grad ophidset Tilstand, støjede og skreg op, saa at der foranledigedes et betydeligt Opløb, samt at hans Formening om, at Politiet var uberettiget til at anholde og opbringe Hestene, er urigtig, vil Tiltalte, der er langt over kriminel Lavalder og tidligere ikkun anset med en Bøde af Doll. 1 for en ubetydelig Politiforseelse, i Henhold til Foranstaaende for det ham overbeviste Dyrplageri være at anse efter Anordning 24 April 1860 og for Opsætsighed mod Politiet efter Lovgivningens Analogi. Da Extraretsdommen passende under Et har bestemt Straffen til en Bøde af Doll. 50, som dog, i Stedet for at tilkjendes St. Thomæ Fattigkasse, bør tillægges Øens Fattige, og derhos med Føje paalagt Tiltalte at udrede de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, vil Dommen altsaa med den nævnte Forandring blive at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Marts 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 46.

Tredie eller extraordinære Session.

Mandagen den 2 Januar 1888.

Nr. 309.

Advokat Levinsen

contra

Josias, ogsaa kaldet Josiah James (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgænger og Gadeuorden.

St. Thomæ Politirets Dom af 10 September 1887: Arrestanten Josias James bør hensættes til Tvangsarbejde i 1 Aar og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 28 September 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 9 Maaneder. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad-

vokaterne Levinsen og Halkier 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra St. Thomæ Politiret indankede Sag tiltales Arrestanten Josias eller, som han ogsaa er kaldet, Josiah James for Løsgænger og Gadeuorden. Hvad angaar den første Del af Aktionsordren, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 8 Juni sidstl. til St. Thomæ Løsgængerprotokol fik Tilhold om at skaffe sig lovligt Erhverv og at fremstaa paa Politikamret hver Onsdag, første Gang den 15 d. M., for at godtgjøre Saadant, under Trusel af Straf som for 5te Gang begaaet Løsgænger, men at han har undladt at melde sig fra den 22 Juni, indtil han anholdtes den 4 ds., uden at han har angivet nogen fyldestgørende Grund for sin Undladelse. Og idet det ikke kan komme i Betragtning, at han, da han fik det nævnte Tilhold, var i Besiddelse af et ham af Politiet ifølge Andg. 3 August 1872 meddelt Sjoeverpas, som først udløb den 5 Juli, eftersom Politimesteren desuagtet havde fundet Anledning til at give Tilholdet, vil han derfor ikke kunne undgaa at anses som Løsgænger for den modvillige Tilsidesættelse af dette. Paa samme Maade, som ovenfor, er det godtgjort, at Arrestanten den 4 ds., da han efter nogen Modstand var anholdt af en Politibetjent for Uorden i en Høkerbutik, paa Vejen til Politikamret støjede og skreg op, samt brugte gemene Ord om de Betjente, der transporterede ham, hvorved der foraarsagedes et større Opløb; men det er med Føje, at Politiretsdommen har undladt at tage hans Forhold under Paakjendelse, forsaavidt det omfatter Opsætsighed og Fornærmelser mod Betjentene og alene dømt ham for Gadeuorden. Arrestanten, der maa antages at være i en Alder af 28 Aar, har siden 1881, foruden én Gang at være anset for Tyveri, idelig været straffet, navnlig for Løsgænger, Vold, Gadeuorden samt Vold og Opsætsighed mod Politiet. For Løsgænger er han senest dømt ved St. Thomæ Extraret den 13 November 1885, da han for nævnte Forbrydelse 4de Gang begaaet og for Vold og Opsætsighed mod Politiets Betjente, blev anset med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Han vil altsaa nu være at anse med Straf for 5te Gang begaaet Løsgænger efter Andg. 24 Oktober 1879 § 6, jfr. § 1, og skjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 9 Maaneder, hvori da den for Gadeuorden efter Lovgivningens Analogi forskyldte Straf absorberes. Med denne Nedsættelse i Straffetiden, der ved Politiretsdommen er bestemt til 1 Aar, vil bemeldte Dom, hvorved det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

gaet Ildebrand, dels af en Ejendomshandel, samt at Tiltalte bl. A. havde laant Gaardejer Martinus Lassen af Aale 500 Kr., samt bad Fogden examinere Tiltalte herom, indrømmede denne Rigtigheden heraf, men paastod, at han havde faaet det sidstnævnte Beløb tilbagebetalt og brugt det, ligesom han ogsaa havde brugt de øvrige ovenfor ommeldte Penge med Undtagelse af omtrent 5 Kr., som han derpaa paaviste. Efterat Forretningen derpaa paa Foranledning af Rekvirenternes Sagfører var udsat til den 25 s. M., blev Tiltalte ved Forretningens Fortsættelse den nævnte Dag paa Fogedkontoret paany opfordret til at erklære, om han ikke maatte eje mere, idet det Ansvar, som han vilde paadrage sig ved ikke overensstemmende med Sandheden at opgive Saadant, blev ham betydet, men Tiltalte nægtede da atter at eje Andet og Mere af Penge eller Penges Værdi, end alt opgivet, med Undtagelse af et Par mindre væsentlige Gjenstande af Værdi tilsammen 15 Kr., som han efter sit Anbringende havde glemt tidligere at anføre. Under den derefter paa Foranledning af Rekvirenternes Sagfører imod Tiltalte paabegyndte kriminelle Undersøgelse fastholdt Tiltalte gennem en Række Forhør sit Anbringende om at have faaet hele det Martinus Lassen ydede Laan af 500 Kr. tilbagebetalt og brugt Beløbet, men efterat Martinus Lassen — hvis under Sagen afgivne Forklaring i det Væsentlige gaar ud paa, at han af det paagældende Laan, som Tiltalte havde ydet ham den 23 December f. A., ikkun havde tilbagebetalt en Aften kort efter sidste Nytaar 10 Kr., ved Fastelavnstid næsteften 5 Kr. samt en Dag i den sidste Halvdel af April, som det maa antages imellem den 22 og 25, 20 Kr., men at han ansaa sig berettiget til i den heromhandlede Gjæld at likvidere et Beløb af 200 Kr., som han for flere Aar siden havde faaet tilgode hos Tiltalte i Anledning af en Hestehandel, saaledes at han altsaa endnu skyldte Tiltalte 265 Kr. — i et den 28 Mai d. A. optaget Forhør havde beediget sin ommeldte Forklaring, har Tiltalte endelig vedgaaet, at hans Anbringende om at have faaet det hele Lassen ydede Laan tilbagebetalt og brugt Beløbet, er urigtigt, og at han endnu har 265 Kr. tilgode hos denne. Efterat det ved Undersøgelens Begyndelse var meddelt Forhørsdommeren, at Tiltalte endvidere skulde have 50 Kr. tilgode hos Boelsmand Søren Mikkelsen af Salten Skov, benægtede Tiltalte dette i det første over ham optagne Forhør med Tilføjende, at han forment aldrig at have havt Penge tilgode hos Mikkelsen; senere vedgik Tiltalte imidlertid, at han — som det maa antages i Slutningen af forrige Aar eller i Begyndelsen af dette Aar — havde laant denne 50 Kr., idet han dog tillige anbragte, at han stod i den Formening, at Mikkelsen havde afgjort bemeldte Gjæld, iethvertfald for Størstedelen, ved i afvigte Vinter, at levere Mælk til Tiltaltes Familie; men efterat Mikkelsen derpaa nærmere havde forklaret, at han vel af og til

havde leveret Mælk til Tiltalte og Familie, men at Mælken regelmæssig var bleven kontant betalt paa et Beløb af, saavidt han erindrede, 18 Øre nær, har Tiltalte indrømmet, at der aldrig havde været Tale imellem ham og Mikkelsen om, at de 50 Kr. skulde afgjøres ved Levering af Mælk, og at han vidste, at der kun skyldtes Mikkelsen 18 Øre for leveret Mælk. Det maa derhos efter Sagens Oplysninger antages, at Tiltalte den 25 April kort før end han gav Møde i Fogedretten, havde talt med Mikkelsen, der da havde bragt sin heromhandlede Gjæld til Tiltalte paa Bane og spurgt, om Tiltalte vilde have Pengene samme Dag, hvortil Tiltalte svarede, at det kunde vente, indtil de kom hjem. Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, findes der ingen Føje til at betvivle, at Tiltalte i egennyttig Hensigt for at unddrage sine to ovennævnte Tilgodehavender henholdsvis hos Martinus Lassen og hos Søren Mikkelsen fra at udlægges til de paagældende Kreditorer har under Udlægsforretningen undladt at oplyse, at han havde disse Beløb tilgode. Forsaavidt det derimod er oplyst, at Tiltalte endvidere havde 20 Kr. tilgode hos en Mand i Silkeborg, har han som Grund til, at han undlod at opgive dette under Fogedforretningen, angivet, at han ansaa Fordringen for uerholdelig, ligesom han med Hensyn til de forholdsvise betydelige Beløb, som han, som meldt, i sidste Vinter fik udbetalt og som maa antages tilsammen at have udgjort ca. 2700 Kr., har anbragt, at disse — bortset fra de Summer, han efter det Foranførte har udlaant — ere brugte til Fortæring og Svir samt Kortspil paa hans Rejser, uden at han har kunnet gjøre nærmere Rede for, hvorledes det hermed er tilgaaet, og ihvorvel disse Anbringender ere lidet sandsynlige, findes de dog ikke at kunne forkastes. For under den ovennævnte Udlægsforretning at have fordulgt, at han ejede de to ommeldte udestaaende Fordringer paa henholdsvis 265 Kr. og 50 Kr., vil Tiltalte — der er født i Aaret 1831 og som, foruden som Soldat at være straffet arbitrært for en Disciplinærforsøelse, tidligere har været straffet ifølge Hammerum Herreds Extraretsdom af 26 Oktober 1861 efter Forordning 11 April 1840 § 76, jfr. §§ 42 og 41 og 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — i Medfør af Konkurslovens § 168 være at anse efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 3 Januar.

Nr. 73. Distriktslæge **Christian Ferdinand Johnsen**
(Hansen efter Ordre)

contra

Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre, Baron
W. F. Wedell-Wedellsborg paa det Offentliges Vegne
(Lunn efter Ordre),

betr. Spørgsm. om en Distriktslægges Ret til fulde Diætpenge for Ligsyn.

Frederiksborg Birkethings Dom af 7 Januar 1886: Citanten, Distriktslæge Johnsen af Frederiksværk, bør være berettiget til at oppebære fulde Diætpenge, 4 Kr. for hver Rejse, han foretager til Ligsyn, naar Afstanden fra hans Bopæl til det Sted, hvor Ligsynsforretningen af ham afholdes, er mindst en halv Mil, og bør Indstævnte, Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre, Baron Wedell-Wedellsborg, paa det Offentliges Vegne yderligere at betale Citanten 4 Kr. i Diæter for de af ham den 3 Mai og den 11 Juni 1884 foretagne 2 Rejser til Ligsyn, for hvilke der i det Hele kun er tilstaaet ham 4 Kr. Prokuratorerne Langkilde og Wodschow tillægges i Salær henholdsvis 30 Kr. og 25 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1886: Citanten. Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre, Baron Wedell-Wedellsborg, paa det Offentliges Vegne, bør for Tiltale af Indstævnte, Distriktslæge Johnsen i Frederiksværk, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salær tillægges Prokuratorerne Langkilde og Wodschow for Underretten, henholdsvis 30 Kr. og 25 Kr., og Prokuratorerne Hvalsøe og Bøcher for Overretten, hver 30 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Betragtning af Forholdets Natur og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom antørte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere her for Retten tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagførerne Hansen og Lunn i Salarium for Højesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Hille-rød Kjøbstads og Frederiksborg Birks Rets Dom af 7 Januar d. A. er Indstævnte, Distriktslæge Johnsen i Frederiksværk, kjendt berettiget til at oppebære fulde Diætpenge, 4 Kr. for hver Rejse, han foretager til Ligsyn, naar Afstanden fra hans Bopæl til det Sted, hvor Ligsynsforretningen af ham afholdes, er mindst en halv Mil, og Citanten, Amtmanden over Frederiksborg Amt, Kammerherre, Baron Wedell-Wedellsborg paa det Offentliges Vegne tilpligtet at betale Indstævnte — der for to den 3 Mai og 11 Juni 1884 i en Afstand af over $\frac{1}{2}$, men under 1 Mil fra hans Bolig afholdte Ligsyn havde modtaget i Diæter 2 Kr. for hvert — yderligere 4 Kr. i Diæter for disse to Ligsynsrejser, hvorhos der er tilkjendt de for Indstævnte og Citanten beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Langkilde og Wodschow i Salær henholdsvis 30 Kr. og 25 Kr. af det Offentlige. Denne Dom har Citanten ved Stævning af 1 April d. A. indanket her for Retten, hvor der ligesom ved Underretten er meddelt begge Parter Bevilling til fri Proces, og hvor Citanten har gjentaget sin i forrige Instants nedlagte Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale, og om, at Indstævnte tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, medens Indstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse. Plakaten af 4 Oktober 1825 tillagde Distriktslæger for visse Embedsrejser Diætpenge 2 Rbd. daglig, dog for Rejser under 2 Mile kun halve Diætpenge. Det hedder derefter i Frd. 27 Januar 1847 § 5: „Den ved Plakat 4 Oktober 1825 foreskrevne Regel, hvorefter Lægerne, naar de til Udførelsen af de sammesteds omhandlede Forretninger maa gjøre Rejser, kun nyde halve Diætpenge, naar Rejsen er under 2 Mil, skal herefter være indskrænket til Rejser under 1 Mil, saa at bemeldte Embedsmænd nyde fulde Diætpenge, naar Rejsen udgjør 1 Mil eller derover“. Indstævnte formener, at der ved Anvendelsen af den saaledes modificerede Regel maa tages Hensyn til hele den tilbagelagte Vejlængde, altsaa baade

til Hen- og Tilbagerejse, saa at en Rejse til et Sted, som ligger $\frac{1}{2}$ Mil fra Boligen, maa siges at udgjøre 1 Mil, og altsaa giver Ret til fulde Diætpenge, hvorimod Citanten gjør gjældende, at der alene bliver at tage Hensyn til Henvæjens Længde. Idet Sprogbrugen tilsteder begge de saaledes fremsatte Fortolkninger af Udtrykkene „Rejser under 1 Mil“ og „Rejser udgjør 1 Mil“, findes der, for at udfinde deres rette Forstaaelse, at maatte ses hen til den i Motiverne til Plakaten af 4 Oktober 1825 indeholdte bestemte Forudsætning, at Ordene „Rejser under 2 Mile“, ere at forstaa paa en til Bestemmelsen i Plakat 21 Marts 1800 svarende Maade, altsaa saaledes, at der kun er sigtet til den Afstand, i hvilken Lægen fjerner sig fra sin Bolig, hvilket ogsaa bestyrkes ved flere kort efter Emanationen af Plakat 4 Oktober 1825 fremkomne Udtalelser af det kgl. danske Kancelli. Idet der saaledes maa gives Citantens Fortolkning Medhold, vil han i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger for Underretten ville være at ophæve, og ligeledes ville Omkostningerne her for Retten, som enhver af Parterne har paastaaet udrede af Modparten efter Reglerne for beneficerede Sager, være at ophæve. Der vil være at tillægge de for Underretten beskikkede Sagførere Salærer, som ved Underrettsdommen fastsat, og efter de af Prokuratorerne Hvalsøe og Bøcher som beskikkede Sagførere her for Retten henholdsvis for Citanten og Indstævnte derom nedlagte Paastande, vil der være at tillægge dem i Salær hver 30 Kr. af det Offentlige. Sagens Behandling for Underretten og den befalede Sagførelse for begge Retter har været forsvarlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 310.

Advokat Nellemann

contra

Hans Jørgen Larsen (Def. Hanser),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 9 August 1887: Hans Jørgen Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kramer og Kammerassessor Jespersen, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Engberg og Gottschalck for Overretten betaler Tiltalte, Indsidders Hans Jørgen Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Indsidders Hans Jørgen Larsen, aktioneret for bedrægeligt Forhold, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig heri, idet han, der paa en Auktion i Odense den 9 December f. A. købte $4\frac{3}{4}$ Alen Dyffel og et Divanbord for ialt 21 Kr. 75 Øre, ved denne Lejlighed, uden Vedkommendes Vidende og Samtykke, opgav Kjøbmand Jørgensen i Klintebjerg som Kjøber, hvorefter Jørgensen blev debiteret for Beløbet. Tiltalte har forklaret, at han indsaa, at han ikke kunde vente, at der blev givet ham Kredit, naar han opgav sit eget Navn og sin Livsstilling, og Tiltalte, der lod sig Gjenstandene tilslaa i den Hensigt at gjøre dem i Penge, har derhos erkjendt, at han, dengang han købte dem, ikke havde nogen Udsigt til at faa dem betalte, hvilket heller ikke senere er sket. Forsaavidt Tiltalte derimod er sigtet for bedrægeligt Forhold mod Kjøbmand Kæhne i Odense, findes han ikke incurreret Strafansvar. Tiltalte har vel erkjendt, at han, da Kæhne krævede ham for et skyldigt Beløb af 31 Kr. 48 Øre, har i et Brev til ham af 26 Juni d. A. paastaet, at han alt havde betalt Beløbet, skjøndt det ikke var Tilfældet, men hans Forklaring om, at han virkelig troede, at det var sket, kan ikke forkastes. For sit ovennævnte Forhold ved Auktionen vil Tiltalte, der er født 3 Januar 1845 og ikke forhen straffet, være

at anse efter Straffelovens § 251, og da Straffen ved Underrettsdommen passende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte rettelig er paalagt Sagens Omkostninger, vil den indankede Dom være at stadfæste.

Nr. 277. Gaardejer **H. Fr. Hansen** (Lunn)

contra

Herredsfoged og Herredsskriver i Lollands Nørre Herred **A. Halberg** og Indsidder **Rasmus Jørgensen** (Ingen),

betr. Nægtelsen af en Udsættelsesforretning.

Skrivelse fra Overretssagfører Fasting af 30 Juni 1887 til Herredsfoged i Lollands Nørre Herred A. Halberg med Paategning af bemeldte Herredsfoged af 4 Juli s. A.:

„Ved Lejekontrakt af 1 Mai 1887 udlejede Gaardejer H. F. Hausen af Vesterborg et paa hans Ejendom „Bøgehavegaard“s Jorder beliggende Hus til Indsidder Rasmus Jørgensen paa Betingelse bl. A. af, at Lejemaalet strax, uden Opsigelse og uden Søgemaal skulde ophøre, naar Lejeren udeblev med Lejen. Da dette Tilfælde nu er indtruffet, idet Rasmus Jørgensen, skjøndt Lejen skulde erlægges forud for $\frac{1}{2}$ Aar ad Gangen, endnu ikke har betalt mig noget, beder jeg Deres Velbaarenhed som Kongens Foged at være mig, der dertil er befuldmægtiget af Udlejeren, behjælpelig med at faa bemeldte Rasmus Jørgensen udsat af Lejligheden“.

*

*

*

„Da Rekvisitus Rasmus Jørgensen har protesteret imod den begjærte Udsættelsesforretning, idet han paastaar og med de paa Lejekontrakten anførte Vitterlighedsvidner tilbyder at bevise, at det ved Lejekontraktens Underskrift var Aftalen, at Lejeren skulde høste for Huslejen, saafremt han ikke til den Tid maatte foretrække at betale Huslejen kontant,

eragtes:

Den begjærte Udsættelsesforretning vil ikke for Tiden kunne foretages“.

Højesterets Dom.

Ved skriftlig Kontrakt af 1 Mai 1887 udlejede Citanten et paa hans Gaards Jorder liggende Hus til Indstævnte Rasmus Jørgensen mod en aarlig Leje af 40 Kroner, der skulde erlægges halvaarsvis forud, første Gang før Indflytning i Lejligheden, hvorhos bestemtes, at naar Lejen nogensinde udeblev over Forfaldsdagene, 1 Mai og 1 November, skulde Lejeren være pligtig til strax og uden Opsigelse og uden forudgaaet Søgmaal og Dom at fraflytte det Lejede. Ved en til medindstævnte Herredsfoged Halberg stilet Rekvisition af 30 Juni næstefter, hvori anførtes, at Jørgensen da endnu ikke havde betalt nogen Leje, anmodede derpaa Citanten under Paaberaabelse af Lejekontrakten, der forevist, Indstævnte Halberg om som Kongens Foged at være ham behjælpelig med at faa Jørgensen udsat af Lejligheden. Herredsfogden undlod imidlertid i den Anledning at sætte en Fogedret — hvorved Parterne kunde faa Lejlighed til en processuel Forhandling angaaende den begjærte Udsættelse — men afgav i dets Sted ved en Paategning paa Rekvisitionen den under nærværende Sag paaankede udenretlige Eragtning, ved hvilken Udsættelsesforretningen for Tiden nægtedes fremmet paa Grund af, at Rekvisitus havde protesteret mod den under Paaberaabelse af en angaaende Betalingsmaaden truffen Aftale udenfor den skriftlige Kontrakt — hvorved bemærkes, at ligesom Protesten efter det Foreliggende maa være fremsat udenretligt, saaledes ses der ikke at være givet Citanten Lejlighed til at ytre sig over samme.

Ved i Henhold til L. 1—6—19 at indanke denne Eragtning for Højesteret har Citanten paastaet Indstævnte Halberg, der er stævnet til at stande til Rette, tilpligtet dels at udsætte Rasmus Jørgensen af det lejede Hus eller indsætte Citanten deri, dels at betale Citanten Erstatning. Da imidlertid, som ogsaa af Citanten gjort gjældende, den ovennævnte af Fogden brugte Behandling i et Tilfælde som nærværende maa anses ulovmedholdelig og navnlig ikke hjemles ved den til Støtte for samme anførte Lov om Udpantning m. m. af 29 Marts 1873 § 3, saa at den udenretlige Eragtning er en Nullitet, og da den brugte Fremgangsmaade derhos har medført, at der har manglet et behørigt Grundlag for Afgjørelsen af Sagens Realitet — hvilken Mangel ikke er afhjælpen for Højesteret, hvor de Indstævnte ikke have givet Møde — findes Eragtningen ex officio at maatte annulleres.

Processens Omkostninger vil Indstævnte Halberg ifølge Citantens Paastand etter Omstændighederne have at betale Citanten med 120 Kroner

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Eragtning bør uefterrettelig at være. Processens Omkostninger betaler Indstævnte Herredsfoged Halberg til Citanten med 120 Kroner.

Torsdagen den 5 Januar.

Nr. 243.

Advokat Klubien

contra

1) Peder Christian Knudsen, 2) Adolf Frederik Charles Meyer, 3) Johannes Jacobus Ipsen, 4) Carl Christian Andersen, 5) Eduard Emil Windblad, 6) Jens Jensen, 7) Anders Peter Johansen Berg, 8) Ferdinand Hurop, 9) Otto Henrik Petersen, 10) Valdemar Theodor Holst, 11) Peder Christiansen og 12) Victor Jensenius Bærentzen Petersen (Def. for Nr. 1—11: Hansen, for Nr. 12: Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til Straffeloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juni 1887: De Tiltalte 1) Peder Christian Knudsen, 3) Johannes Jacobus Ipsen, 4) Carl Christian Andersen, 5) Eduard Emil Windblad, 6) Jens Jensen, 7) Anders Peter Johansen Berg, 8) Ferdinand Hurop, 9) Otto Henrik Petersen, 10) Valdemar Theodor Holst, 11) Peder Christiansen og 12) Victor Jensenius Bærentzen Petersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Tiltalte Nr. 2) Adolph Frederik Charles Meyer bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og den omhandlede Sangbog for socialdemokratiske Arbejdere være konfiskeret. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Maag, og til den for de Tiltalte Nr. 1—11 beskikkede Defensor, Prokurator Bøcher, 25 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Nr. 2 Meyer, medens Salæret til den for Tiltalte Nr. 12 beskikkede Defensor, Prokurator Engberg, 25 Kr., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde er det rettelig antaget, at der ikke paahviler de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 3—12 Ansvar for Offentliggjørelsen af den under Sagen omhandlede «Sangbog for socialdemokratiske Arbejdere», og det maa derfor allerede af denne Grund have sit Forblivende ved den disse Tiltalte tillagte Frifindelse, hvorimod Ansvaret for Offentliggjørelsen maa paahvile Tiltalte Nr. 2 Meyer.

Vel findes nu de i Dommen nævnte 16 Sange for en stor Del at indeholde hæftige og ubeføjede Udfald mod de heldigere stillede Samfundsklasser, men Optagelsen af disse Sange, der alle tidligere have været trykte, tildels i ældre Sangbøger, i den paagjældende, af ialt 221 Nummere af forskjelligt Indhold bestaaende Sangbog kan dog ikke anses at tilsigte eller indeholde en saadan for den offentlige Ro og Orden faretruende Ophidselse til Had og Forbittrelse eller til Voldsgjæringer, som § 3 i den foreløbige Lov af 2 November 1885 angaar, eller iøvrigt at falde ind under denne Lovs Straffebestemmelser. Tiltalte Meyer vil derfor ligeledes være at frifinde, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede den ham ved Dommen paalagte Del af Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Adolph Frederik Charles Meyer bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den de øvrige Tiltalte tillagte Frifindelse og Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen hver 60 Kroner, som udredes af Tiltalte Meyer, og Advokat Nellemann 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales 1) Peder Christian Knudsen, 2) Adolph Frederik Charles Meyer, 3) Johannes Jacobus Ipsen, 4) Carl Christian Andersen, 5) Eduard Emil Windblad, 6) Jens Jensen, 7) Anders Peter Johansen Berg, 8) Ferdinand Hurop, 9) Otto Henrik Petersen, 10) Valdemar Theodor Holst, 11) Peder Christiansen og 12) Victor Jensenius Bærentzen Petersen for Over-

trædelse af foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Til­ læg til Straffeloven i Anledning af Indholdet af den i forrige Aar udkomne Sangbog for socialdemokratiske Arbejdere, der an­ giver sig som „udgivet af Socialdemokratisk Forbund“, af hvis Hovedbestyrelse de Tiltalte Nr. 1—11 alle vare Medlemmer, da Bogen udkom, og som er trykt i F. E. Bordings Bogtrykkeri heri Staden, af hvilket Tiltalte Nr. 12 er Indehaver. Medens sidstnævnte Angivelse er rigtig, er Sammenhængen med, at Sangbogen angiver sig som udgivet af Socialdemokratisk For­ bund efter Sagens Oplysninger følgende: I forrige Aar blev Tiltalte Nr. 2 Meyer og Journalist Seyr Kjeldskov enige om at udgive en Sangbog for socialdemokratiske Arbejdere, og erholdt i et af Hovedbestyrelsen for socialdemokratisk Forbund den 22 Juni f. A. afholdt Møde — i hvilket dog ikke alle de under Sagen tiltalte Bestyrelsesmedlemmer vare tilstede — en Slags Sanktion af dette deres Forehavende. De hverken forlangte eller erholdt noget udtrykkeligt Samtykke af Bestyrelsen til at angive, at Sangbogen var udgivet af socialdemokratisk Forbund, men de gik efter Tiltalte Meyers Forklaring ud fra, at Besty­ relsen ikke havde Noget imod, at en saadan Angivelse fandt Sted, og paaførte derfor det til Trykkeriet sendte Manuskript til Sangbogen bemeldte Angivelse. De øvrige Bestyrelsesmedlemmer ville imidlertid ikke have opfattet Bestyrelsens Beslutning paa Mødet den 22 Juni f. A. som givende Tiltalte Meyer og Kjeld­ skov nogen Bemyndigelse til at udgive Sangbogen i Forbundets Navn, men kun som en Anerkjendelse fra Bestyrelsens Side af, at disse 2 Personer vare egnede til Udførelsen af det omhandlede Foretagende. Efter hvad der er oplyst, er Sangbogens Udgivelse ogsaa besørget af Meyer og Kjeldskov paa egen Haand og uden Kontrol eller Medvirkning af Bestyrelsen, der ejheller efter dens Udgivelse har foretaget noget Skridt til at godkjende Sangbogen som udgiven paa Forbundets Vegne. Efter det saaledes Fore­ liggende findes Ansvar for Udgivelsen af Sangbogen efter Lov 3 Januar 1851 § 3 at maatte paahvile Tiltalte Nr. 2 Meyer, der efter det Anførte som Medlem af Hovedbestyrelsen for social­ demokratisk Samfund har ladet Bogen forsyne med Angivelse af at være udgiven af bemeldte Forbund, og at saadant Ansvar paahviler ham, har han da ogsaa under Sagen erkjendt. De øvrige tiltalte Bestyrelsesmedlemmer kunne derimod ikke ved deres Forhold antages at have paataget sig noget Medansvar for Bogens Udgivelse, og om at paalægge Tiltalte Nr. 12 Petersen noget Ansvar som Bogtrykker bliver der herefter ikke Spørgs­ maal. Den omhandlede Sangbog, der er udgiven i 10 Hefter, indeholder 221 Sange, hvoraf Størstedelen efter Tiltalte Meyers Anbringende tidligere have været offentliggjorte. Blandt disse findes der nu i de 3 første Hefter sammenstillede saagodtsom Side om Side endel, der ved Skildringer af Arbejderbefolkningen

som mishandlet og forpint af de bedre Stillede og ved hadefulde Udfald og Trusler om Hævn mod disse, der fremstilles som udøvende et tyrannisk Herredømme over de Ubemidlede, umiskjendelig have til Øjemed at ophidse Arbejderbefolkningen til Had og Forbittrelse mod de andre Samfundsklasser. Som saadanne maa nævnes:

- Nr. 1) Socialisternes Marsch,
- 3) Proletarernes Vise,
- 5) Arbejderstandens Honørmarsch,
- 7) Vort Princip,
- 8) Socialdemokratisk Fanemarsch,
- 9) Strikesang for alle Arbejdere,
- 11) Op til Kamp,
- 12) Arbejder-Marseillaisen,
- 16) Til mine Brødre,
- 19) Det internationale Broderskab,
- 22) I Fjendevold,
- 31) Den fjerde Stand,
- 33) Vort Samfund,
- 48) Fanemarsch,
- 50) Sang til den røde Fane,
- 54) For Organisationen.

Da Sangbogen som Følge heraf maa anses at være af et efter § 3 i den ovennævnte foreløbige Lov af 2 November 1885 strafbart Indhold, vil Tiltalte Meyer ikke kunne undgaa Strafansvar efter bemeldte Bestemmelse. Efter det Anførte ville de Tiltalte Nr. 1 og 3—12, der alle ere langt over kriminel Lavaldet, og af hvilke Tiltalte Nr. 9 Petersen senest er anset ifølge Søetatens kombinerede Rets Dom af 26 Juni f. A., som for hans Vedkommende er stadfæstet ved Marineministeriets Resolution af 30 s. M., efter Straffeloven for Krigsmagten §§ 162 og 120 med mørk Arrest uden Indskrænkning i 3 Gange 5 Dage, og Tiltalte Nr. 10 Holst senest er anset med Straf under en offentlig Sag, ifølge den kongelige viborgske Landsoverrets Dom af 8 Marts 1886 efter den ovennævnte foreløbige Lov 2 November 1885 §§ 3 og 4 med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, medens ingen af de nævnte Tiltalte er fundet forhen straffet ifølge Dom, være at frifinde for Aktors Tiltale. Tiltalte Nr. 2 Meyer, der er født den 11 Juni 1858 og ikke funden forhen straffet, vil derimod være at anse efter den tidnævnte foreløbige Lov af 2 November 1885 § 3 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Medfør af Straffelovens § 34 vil derhos den omhandlede Sangbog være at konfiskere.

Nr. 324. Højesteretssagfører Asmussen
contra
Søren Winthersen (Def. Nellemann),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 100, 101 og 203.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 12 August 1887: Tiltalte Søren Winthersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage; saa bør han ogsaa til Søren Chr. Petersen af Stougaard at betale 31 Kr. 50 Øre, og endvidere bør han at udrede alle med hans Arrest og Sagen i det Hele forbundne Omkostninger, derunder i Salær til den beskikkede Anklager, Prokurator Seidelin, og til den beskikkede Forsvarer, Justitsraad Borch, 10 Kr. til hver. Den ikjendte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1887: Tiltalte Søren Winthersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Tjenestekarl Søren Christian Petersen betale en Erstatning af 25 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 23 Marts 1888.

Universitetsbøghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 47-48.

Torsdagen den 5 Januar.

Nr. 324.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Søren Winthersen (Def. Nellemann).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Søren Winthersen i Henhold til Straffelovens §§ 100, 101 og 203. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 5 Juni d. A., da der holdtes Grundlovsfest i Alsted Skov, havde i et af ham beboet, sammesteds beliggende Hus holdt Udskjænkning af Drikkevarer for Betaling — ved denne Lejlighed er kommen op at slaas med en af sine Gjæster, Tjeneste-

karl Søren Christian Petersen af Stougaard, der maa antages efter Nydelsen af en Del Drikkevarer i Tiltaltes Hus at være bleven i høj Grad beruset, og at han under Slagsmaalet, under hvilket Petersen maa antages at være falden om paa Gulvet, har, efter sin Forklaring dog kun med sine blotte Hænder, slaaet Petersen i Ansigtet, saa at denne kom til at bløde. Efter et Vidnes Forklaring har Tiltalte derhos, da Petersen nu af en anden Karl blev slæbt ud af Huset, med et Mangletræ slaaet ham over Benene, og Tiltalte har heller ikke turdet benægte Muligheden heraf, idet han godt erindrer, at han, da han rejste sig fra Petersen, tog et Mangletræ, men efter sin Forklaring vil han dog ikke kunne erindre at have slaaet dermed. Ved en den 7 Juni foretagen Lægeundersøgelse fandtes der paa Petersens Hoved og i hans Ansigt endel Kontusioner, der syntes frembragte ved Slag, men efter en Lægeerklæring af 3 Juli næstefter havde Kontusionerne kun efterladt faa overfladiske Ar i Ansigtet, og ligesom Petersen ikke længere følte Smerter som Følge af Læsionerne, saaledes vilde der efter Lægens Formening heller ikke i Fremtiden vise sig nogen ubehagelig Følge af Kontusionerne. Petersen har paastaat sig tilkjendt en Erstatning af 31 Kr. 50 Øre, men Tiltalte har protesteret imod, at Erstatningen sættes højere end 25 Kr., og efter Omstændighederne findes der ikke imod Tiltaltes Protest at burde tilkjendes Petersen mere end sidstnævnte Beløb. Efter Sagens Oplysninger var Sognefoged Peder Hansen af Vønge, der i sin Egenskab af Sognefoged var tilstede ved den ovennævnte Grundlovsfest i Alsted Skov, bleven tilkaldt i Anledning af det ovenmeldte Slagsmaal mellem Tiltalte og Søren Christian Petersen, og har Sognefogden forklaret, at da han, der, efterat have begivet sig til Tiltaltes Hus, traf Tiltalte og Petersen i en Stue sammesteds, medens der stod flere Mennesker udenfor Huset, yttrede til Tiltalte: „hvordan er det, Søren, Du har behandlet den Mand“, svarede Tiltalte, at Petersen ikke havde villet forlade Huset og at Tiltalte vilde være Herre i Huset, og greb saa foran i Sognefogdens Frakkekrave for at trække ham ind i en anden Stue. Sognefogden satte ham imidlertid fra sig og gik henad Yderdøren til; men Tiltalte gik da hen til ham, greb fat i ham og vilde skyde ham ud af Døren, som han vilde lukke, hvorhos han samtidig udskjældte Sognefogden og nogle af de Personer, som stod udenfor Huset, for Røvere. Efterat denne Forklaring var foreholdt Tiltalte, erklærede han, at han ikke havde Videre imod samme at anbringe, og vel har han i et senere Forhør, hvorunder han udtrykkelig erkjendte, at han, da Sognefogden kom ind i hans Hus, havde grebet med begge Hænder fat i Sognefogdens Krave og derefter lukket sin Dør til, udsagt, at han ikke husker at have skudt til Sognefogden førend han lukkede Døren, men efter hvad der iøvrigt er oplyst, maa det

dog antages, at Sognefogdens ovennævnte Forklaring i alt Væsentligt er rigtig, ogsaa hvad dette Punkt angaar. Løvrigt fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Tiltalte ved den ovenmeldte Lejlighed har været endel beruset og i en meget ophidset Sindsstemning, idet han efter sin egen Forklaring var bleven vred, dels fordi Søren Christian Petersen ikke efter hans Opfordring vilde forlade hans Hus, dels fordi Folk nedtraadte hans Korn udenfor Huset, men der er dog ikke Føje til at antage, at han ikke skulde have vidst, hvad han gjorde, og navnlig kan det ikke betvivles, at han, da han tog fat paa Sognefogden, vidste, at denne, der bar sit Sognefogedskilt foran paa Brystet — hvad Tiltalte erkjender at have set — optraadte som Sognefoged. For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1856, og som med Undtagelse af, at han ifølge Forlig inden Politiretten af 21 December f. A. har erlagt en Bøde til Politikassen af 5 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens §§ 100, 101 og 203 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale Søren Christian Petersen den ovennævnte Erstatning af 25 Kr. og at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 6 Januar.

Nr. 121. Provst **Th. Jonassens Dødsbo**
(Bagger efter Ordre)

contra

Intestatarvingerne efter **Th. Danielsen** og Hustru **Margrjet Thorlaksdatter** (Asmussen efter Ordre),

betr. Gyldigheden af et Testament.

Øfjord Syssels Skifterets Decision af 31 Oktober 1883: Pastor Thord Th. Jonassen har som testamentarisk Arving Ret til Fjerdedelen af samtlige skyldfrie Ejendele i Dødsboet efter Thorstein Danielsen af Skipaloni.

Den islandske Landsoverrets Dom af 23 Februar 1885: Den indankede Skifterets Decision sættes ud af Kraft,

saaledes at Provst Thordur Jonassens eller hans Dødsbos Fordring paa en Fjerdedel af samtlige skyldfrie Ejendele i Dødsboet efter Thorstein Danielsen og Margrjet Thorlaksdatter ifølge Testament af 1 Juni 1868 ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer samt Godtgjørelse for et af Citantens Sagfører havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Bagger og Asmussen hver 80 Kroner, som tilligemed 6 Kroner 66 Øre til Førstnævnte for havte Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Med Stævning, som er udtaget den 24 September f. A., efter at Opvejsningsbevilling var erhvervet den 19 s. M., have Intestatarvingerne i Dødsboet efter Thorstein Danielsen og hans Hustru, Margrjet Thorlaksdatter, indanket for Overretten en, inden Skifteretten i Øfjords Syssel den 31 Oktober 1883 afsagt Decision, men ved nævnte Decision blev Provst Thordur Jonassen erkjendt for at være lovlig testamentarisk Arving til Fjerdedelen af samtlige skyldfrie Ejendele, tilhørende Dødsboet efter Thorstein Danielsen af Skipalon. Appellanterne have for Overretten gjort Fordring paa, at den indankede Skifterets-Decision bliver dømt uefterrettelig og annulleret, samt at de blive fridømte for de Krav og Fordringer, der ere nedlagte for Dødsboet efter Provst Thordur Jonassen. Paa den anden Side er der paa sidstnævnte Dødsbos Vegne blevet fordret, at den indankede Decision bliver stadfæstet og Appellanterne in solidum blive dømt til at betale Dødsboet passende Sagsomkostninger. Ved Testament, dateret

1 Juni 1868, oprettet af Ægtefællerne, Dannebrogsmænd Torstein Danielsen og hans Hustru Margrjet Thorlaksdatter, som iforvejen havde oprettet et reciprokt Testamente, blev der til Ægtefællerne Pastor Thordur Jonassen og Margrjet Olafsdatter, eller den længstlevende af disse, og efter deres Død deres Børn eller det længstlevende af disse, givet en Fjerdedel af de førstnævnte Ægtefællers samtlige skyldfrie Ejendele. Dette Testament er underskrevet af Vidnerne, daværende Amtmand i Nord- og Øst-Amtet P. Havstein og Jon Skuli Magnusson, som dengang var Amtmandens Kontorist. Dengang Boet i Sommeren 1883 blev taget under Skiftebehandling, lod Provst Thordur Jonassen møde for sig i Retten — hans Hustru var dengang afgaaet ved Døden — og gjorde ifølge Testamentet Fordring paa en Fjerdedel af Boets samtlige skyldfrie Ejendele. Imidlertid protesterede nogle af Intestatarvingerne imod Testamentets Gyldighed, men Skifteforvalteren afsagde — som før anført — en Decision angaaende denne Meningsforskjel. I og for sig synes Testamentet at være i rigtig Form, efter hvad der bestemmes i § 23 i Frd. 25 September 1850. Det mangler kun, at det ene af Vidnerne, Amtmand Havstein, var afgaaet ved Døden, dengang Testamentet blev fremvist, saaledes at det ikke længer var muligt at faa begge Vidnerne edfæstede; men bliver der protesteret imod et Testament af en eller anden Vedkommende, saa maa begge Vidnerne med deres Ed kunne bekræfte deres paa Testamentet skrevne Attest. Det kan derfor ikke undgaas at anse Testamentet for ugyldigt og derfor at dømme den indankede Skifterets-Decision for ugyldig, saaledes at Provst Thordur Jonassens eller hans Dødsbos Fordring paa en Fjerdedel af samtlige skyldfrie Ejendele i Dødsboet efter Thorstein Danielsen og Margrjet Thorlaksdatter ifølge Testament 1 Juni 1868 ikke kan tages til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves.

Mandagen den 9 Januar.

Nr. 311.

Advokat Halkier

contra

- 1) Niels Christian Jensen, 2) Niels Johansen
og 3) Niels Peter Willadsen (Def. Bagger),

der tillaes: Førstnævnte for Forsøg paa Assurancesvig og de
2 Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse eller i

ethvert Fald for til Brug i Retsforhold, der vedkommer det Offentlige, at have afgivet falsk skriftlig Erklæring.

Han Herreders Extrarets Dom af 18 Juni 1887: Tiltalte Niels Chr. Jensen af Attrup bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorimod de Tiltalte Niels Johansen og Niels Peter Willadsen sammesteds bør for Aktors Tiltale i Sagen fri at være. De med N. C. Jensens Arrest forbundne Omkostninger udredes af ham og Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nygaard, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Mønsted, 10 Kr., udredes in solidum af N. C. Jensen med Halvdelen og af N. Johansen og N. P. Willadsen hver med $\frac{1}{4}$ Del. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1887: Tiltalte Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den de Tiltalte Niels Johansen og Niels Peter Willadsen tillagte Frifindelse bør Underretsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 15 Kr., Defensor sammesteds 12 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, hver 20 Kr., udredes af Tiltalte Jensen, hvorhos de Tiltalte Johansen og Willadsen in solidum med ham og med hinanden indbyrdes tilsvare Halvdelen af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Efter Omstændighederne findes de Tiltalte Johansen og Willadsen ikke at burde deltage i Udredelsen af Salærerne for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Niels Christian Jensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Rebslager Niels Christian Jensen for Forsøg paa Assurancevig samt Arbejdsmand Niels Johansen og Husmand Niels Peter Willadsen for Delagtighed i denne Forbrydelse eller i ethvert Fald for til Brug i Retsforhold, der vedkomme det Offentlige, at have afgivet falsk skriftlig Erklæring. Den 12 Februar d. A. om Aftenen nedbrændte totalt et Hus i Attrup, der tilhørte Husmand Jens Tidemann Nielsen, men udelukkende benyttedes af dennes Søn, Tiltalte Jensen, dels til Rebslagerværksted dels til Beboelse, og under denne Brand, hvorunder Størstedelen af bemeldte Tiltaltes i Huset beroende Indbo-gjenstande og Haandværksredskaber frelstes, reddedes tillige noget sammesteds beroende og nævnte Tiltalte ligeledes tilhørende Hamp og forarbejdet Reb. Den 19 November f. A. havde Tiltalte Jensen — der efter sin Forklaring for 3 Aar siden var flyttet ind i det ommeldte Hus, men ikke tidligere havde haft sine der beroende rørlige Ejendele assurerede — ladet disse forsikre i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland, og under den i denne Anledning foretagne Vurderingsforretning — der afholdtes af den ene af de vedkommende Sognetaxationsmænd og Tiltalte Willadsen, der i den anden Taxationsmands Fraværelse var tilkaldt som saadan — blev navnlig Tiltalte Jensens daværende Beholdning af Hamp og forarbejdet Reb ansat til en Værdi af 1850 Kr.; ved en efter den ommeldte Brand den 14 Februar d. A. af vedkommende Distriktskommissær og to Synsmænd afholdt Forretning til Ansættelse af den Skade, som Tiltalte Jensen havde lidt ved Branden, blev det, der var reddet af Hamp og Reb, vurderet til 120 Kr., hvorefter den Erstatning, der skulde tilkomme bemeldte Tiltalte for, hvad han ved Branden havde mistet af denne Slags Gjenstande, beregnedes til Forskjellen mellem dette Beløb og den ovennævnte paa hans Beholdning deraf den 19 November f. A. satte Værdi, altsaa til 1730 Kr., og med den ommeldte Forretning erklærede derefter Tiltalte Jensen sig med sin Underskrift tilfreds. Som det maa antages paa Grund af, at der derefter i Henhold til Brandforsikringsforeningens Love var blevet affordret Tiltalte Jensen Beviser for, at han ved Branden havde været i Besiddelse af et Lager af Hamp og Reb til den Værdi, som angaves at være brændt for ham, indsendte bemeldte Tiltalte til vedkommende Kredsforstander en den 25 Februar d. A. dateret, af Tiltalte Johansen skreven og af denne Tiltalte samt af Tiltalte Willadsen underskrevet Erklæring, der er fremlagt under Sagen, og hvori de to nævnte Tiltalte paa Ære og Samvittighed bevidne, at der forinden Branden havde været Hamp og Reb tilstede til en Værdi af 1850 Kr., samt at eftersom de personlig havde været tilstede ved Branden og vidste, at Intet var bleven bortført, og de som

Naboer næsten hver Dag havde havt Lejlighed til at se Tiltalte Jensens Oplag, kunde der ikke være nogen Tvivl herom, og under 20 Marts næstefter tilstillede Tiltalte Jensen derhos Bestyreren for den paagjældende Brandassuranceforening en med sit Navn Underskrift forsynet Skrivelse — som han iøvrigt havde faaet Tiltalte Johansen til at skrive for sig og som ligeledes er fremlagt under Sagen — hvori han forespørger, hvorledes det gaar med Hensyn til hans Skadeserstatning, og om Sagen ikke er afgjort, hvorhos han anmoder Assurancebestyreren om, forsaavidt denne maatte ønske at erholde Regninger eller deslige, som maatte mangle, da at underrette ham derom, for at han kan tilvejebringe det Manglende, med Tilføjende, at han mangler Skadeserstatningen for at faa begyndt igjen. Der opstod imidlertid Mistanke om, at Tiltalte Jensens Ejendele ved den ovennævnte af ham tegnede Forsikkring vare assurede langt ud over deres Værdi, og under de i denne Anledning over ham optagne Forhør har Tiltalte Jensen ogsaa erkjendt, at han ingensinde, saalænge han har drevet sin Forretning, og navnlig heller ikke, enten da han tegnede den ommeldte Forsikkring eller da Branden fandt Sted, har havt en Beholdning af Hamp og Reb til den Værdi, hvortil hans Lager af saadanne Gjenstande, som meldt, ansattes ved Forsikkringen, idet han, efter sin Forklaring til begge de nævnte Tidspunkter højest har havt liggende Hamp og Reb til en Værdi af ca. 850 Kr., og har han derhos afgivet en Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger og gaar ud paa, at han, skjøndt han godt indsaa, at den Brandskadeserstatning, der ved Forretningen af 14 Februar d. A. beregnedes ham, som Følge af den ovenanførte Omstændighed langt kom til at overstige, hvad der kunde tilkomme ham, ikke destomindre vilde have modtaget det fulde Erstatningsbeløb samt at han har i Forening med den ene af de ovenfor ommeldte Synsmænd opfordret de to Medtiltalte til at afgive den ovenanførte Erklæring. Forsaavidt der nu under Sagen har været Spørgsmaal om at lægge Tiltalte Jensen til Last, dels at hans Varelager af Hamp og Reb, som meldt, ved den tidnævnte af ham tegnede Forsikkring er blevet assuredet for et Beløb, der langt oversteg dets virkelige Værdi, dels at der, som ovenfor anført, ved Forretningen af 14 Februar d. A. blev beregnet ham en betydelig større Brandskadeserstatning, end han efter det af ham ved Branden lidte Tab med Rette kunde gjøre Krav paa, er han ved Underrettsdommen ikke i disse Henseender funden skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar, og da bemeldte Dom for hans Vedkommende alene er appelleret efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i nævnte Henseender. Derimod maa det billiges, at Tiltalte Jensen ved Underrettsdommen er anset for at have

gjort sig skyldig til Straf ved, som anført, at have underskrevet den tidtommeldte til Ansættelse af den af ham lidte Brandskade afholdte Forretning, uagtet han indsaa, at den ham ved samme tillagte Erstatning gik langt ud over, hvad der efter hans Tab kunde tilkomme ham, og derefter at have søgt at skaffe sig dette Erstatningsbeløb fuldt udbetalt, men dette Forhold findes, uanset at han ikke har erholdt noget af den ommeldte Erstatning udbetalt, at maatte tilregnes ham som fuldbyrdet Assurance-svig. Hvad dernæst angaar de Tiltalte Johansen og Willadsen, har Sidstnævnte erkjendt, at han, da han underskrev den ovenommeldte Erklæring af 25 Februar d. A., ikke havde anden personlig Kundskab om Størrelsen og Værdien af Tiltalte Jensens Lager af Hamp og Reb end den, han havde faaet ved, som meldt, den 19 November f. A. i Egenskab af Taxationsmand at have deltaget i Vurderingen af nævnte Tiltaltes Ejendele til Brug ved den Forsikkring, som denne vilde tegne, ved hvilken Lejlighed Willadsen efter sin Forklaring ved Værdiansættelsen af det paagjældende Varelager nærmest lagde Tiltalte Jensens egen Opgivelse i saa Henseende til Grund, men Willadsen har til sin Undskyldning anført, at han — der ogsaa selv, saavel ved den ovennævnte Lejlighed, som efter Branden, vil have faaet det Indtryk, at Tiltalte Jensens Oplag af Hamp og Reb var temmelig betydeligt — stoled paa Tiltalte Jensens Opgivelse betræffende Værdien af hans forinden Branden tilstedeværende Beholdning af disse Gjenstande, og Tiltalte Johansen har erkjendt, at han, da han skrev og underskrev den ovenommeldte Erklæring, ikke havde videre personlig Kundskab angaaende Tiltalte Jensens Beholdning af de omhandlede Gjenstande, end den, han havde faaet ved under sine jævnlige Besøg hos bemeldte Tiltalte at have havt Lejlighed til at se denne Beholdning, der forekom ham efter Jensens Forhold betydelig, men han har til sin Undskyldning anbragt, at den tidt ommeldte Synsmand, af hvis Opfordring han, efter hvad han har udsagt, nærmest lod sig bestemme til at udstede og underskrive den ommeldte Erklæring, ledsagede sin Opfordring i saa Henseende med en Yttring om, at Johansen godt kunde udstede Attesten, da der vist ingen Tvivl kunde være om, at Tiltalte Jensen havde Varer til den Værdi, han havde assureret for. Forsaavidt nu de to heromhandlede Tiltalte ere sigtede for Delagtighed i den af Tiltalte Jensen begaaede Forbrydelse, bliver der ikke Spørgsmaal om at anse dem skyldige heri, idet der ikke er Føje til at antage, at de ved Udstedelsen af den paagjældende Erklæring, hvormed der ikke kan antages at have været forbundet eller af dem tilsigtet nogen pekuniær Fordel for dem selv, have været sig bevidst, at hvad de deri bevidnede i den under Sagen omhandlede Henseende var urigtigt. Vel maa de derhos, efter hvad de have erkjendt, anses i den tidtnevnte Erklæring at

have bevidnet Noget, hvorom de ingen Kundskab havde, men da det Retsforhold, til Brug i hvilket de have afgivet den paagjældende Erklæring, ikke vedkom det Offentlige, findes de ej heller ved deres Forhold i denne Henseende at have paadraget sig Strafansvar, og det maa derfor billiges, at de ved Underrettsdommen ere frifundne for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger. I Henhold til det Anførte vil Tiltalte Jensen — der er født i Aaret 1863, og som, naar undtages, at han i 1881 ifølge Politiretsforlig for voldeligt Overfald har vedtaget at erlægge en Bøde til Nibe Kjøbstads Politikasse af 10 Kr., ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit ovenomhandlede Forhold, forsaavidt der, som meldt, bliver Spørgsmaal om at idømme ham Straf derfor, være at anse efter Straffelovens § 259 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Underrettsdommen i Henseende til den de Tiltalte Johansen og Willadsen tillagte Frifindelse vil være at stadfæste.

Nr. 305. Højesteretssagfører Lunn

contra

Halldor Halldorsson og Vigdis Valgardsdatter
(Def. Hindenburg),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Arnæssyssels Extrarets Dom af 23 November 1886:
Tiltalte Halldor Halldorsson paa Thordarkot bær for dette sit Faaretyveri hensættes i Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og betale i Erstatning

til Thorsteinn Asbjørnsson paa Bjarnastadir	Kr. 26, 00
- Gudmundur Olafsson paa Næs	- 2, 93
- Repstyrer Arni Arnason paa Thorkelsgerdi	- 3, 00
- Eyjolfur paa Vothn og Gudmundur paa Hroars-	
holt i Fællesskab	- 0, 50
- Selvogsreps Fattigkasse	- 20, 00

Kr. 52, 43

Tiltalte Vigdis Valgardsdatter straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; saa bør de i Forening Et for Begge og Begge for Et udrede alle Procesomkostninger. Dommen at fuldbyrde paa Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 18 April 1887: Tiltalte Halldor Halldorsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og Medtiltalte Vigdis Valgardsdatter til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage. Saa bør de Tiltalte udrede alle lovlige Procesomkostninger for Underretten saavel som alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Gudlaugur Gudmundsson og Hannes Hafstein, 10 Kr. til hver især, Halldor for $\frac{3}{4}$, Vigdis for $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Vigdis Valgardsdatters Forhold vil være at henføre under den islandske Straffelovs § 240, og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne med Hensyn til de idømte Straffe være at stadfæste.

Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de idømte Straffe bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesterets-sagfører Lunn og Advokat Hindenburg for Højesteret 30 Kroner til hver, udredes af Halldor Halldorsson, saaledes at Vigdis Valgardsdatter in solidum med ham deraf tilsværer Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Med Arnæssyssels Extraretsdom, afsagt paa Gerdiskot den 23 November f. A., er Tiltalte Halldor Halldorsson dømt for grovt Tyveri og simpelt Tyveri til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, og Medtiltalte Vigdis Valgardsdatter for Meddelagtighed i denne

Forbrydelse til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, desuden dømtes Halldor til at udrede Erstatning til forskellige Personer, til Beløb Kr. 52, 43, men begge de Tiltalte til at betale Processens Omkostninger in solidum. Denne Dom er af vedkommende Amtmand appelleret til Landsoverretten. Ved Tiltalte Halldor Halldorssons egen Tilstaaelse, der bestyrkes af andre i Sagen indhentede Oplysninger, er det lovligt bevist, at han i de 3 sidste Aar, som han boede i Gudnabær og i Thordarkot i Selvogur, har stjaalet 4 Faar, nemlig 1 Lam fra Repstyrrer Arni Arnason paa Thorkelsgerdi, 1 aarsgammelt Faar fra Thorsteinn Asbjarnarson paa Bjarnastadir, og 2 Hunfaar, hvis Ejere ikke ere opspurgte; alle disse Faar stjal han paa Marken og anvendte dem til eget Brug. Det er endvidere bevist, at han til forskjellig Tid har stjaalet fra Thorsteinn Asbjarnarson paa Bjarnastadir forskellige Ting til Brændsel, saasom 3 Aarer, 4 7-Alens Brædder, en Baadsræling og mindre Stykker Tømmer samt ca. 1 Tønde Kartofler; fra Gudmundur Olafsson paa Næs ca. 6 Pund Talg, 1 Skjæppe Kartofler, som han, ligesom altid, naar han stjal Kartofler, optog ved Nattetid af Ejernes Kjøkkenhaver, og nogle Smaastykker Træ (Tømmer); fra Eyjolfur paa Votn og Gudmundur paa Hroarsholt stjal han en Kagge uden Bund, fra Hunbjørg paa Erta ifjor Sommer omtrent en Skjæppe Kartofler, som kort efter blev ham frataget. Desuden er det bevist, at han for mange Aar siden har fra Fiskere stjaalet Kjød, Kæfa (en isl. Kjødret) og Smør, hvilket han spiste; en Lommekniv paa en Gaard, hvor han var Gjæst, og et Lommeværkløse, hvori ca. 1 Pund Sukker, der laa under Hovedpuden i en Seng i en Fiskerbod, hvor han engang overnattede; Sukkeret spiste han, men Tørkløset forærede Ejeren ham senere. Tiltalte har anført til sin Undskyldning, at han har været meget nødlidende og ikke kunnet erholde Hjælp. Men ihvorvel det af Sagens Dokumenter synes at fremgaa, at han har været yderst fattig, er dog Intet oplyst, der bestyrker hans Forklaring om, at han ikke har kunnet erholde Hjælp hos vedkommende Fattigbestyrelse, og nogle af de stjaalne Ting ere af en saadan Beskaffenhed, at det er klart, at ikke Fattigdom, men Tyvagtighed har drevet ham til at stjæle. Denne hans Forklaring kan derfor ikke tjene til Formildelse af hans Straf. De af Tiltalte, der er langt over kriminel Lavalder og ikke tidligere er straffet for nogen Lovovertrædelse, begaaede Forbrydelser høre ind under §§ 230 og 231 i den almindelige Straffelov, og findes den Straf, som han har forskyldt, passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshusarbejde. Erstatning kan ikke under denne Sag blive Vedkommende tildømt, da ingen af de Bestjaalne har fordret Erstatning. Medtiltalte Vigdis Valgardsdatter, som, saavidt ses kan, har været Halldors Husholderske i de sidste Aar, er ved egen Tilstaaelse og andre Oplysninger i Sagen overbevist om at

have tilberedt og spist af de Faar, som Halldor stjal, uagtet hun vidste, at de vare stjaalne, ligesom ogsaa, at hun til Brændsel har anvendt Tømmer, som hun vidste, at Halldor havde stjaalet. Hun har derfor overtraadt Straffelovens § 242, cfr. § 56, og findes hendes Straf passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage.

Tirsdagen den 10 Januar.

Nr. 57. Finantsministeriet paa Statskassens Vegne
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Sognepræst for Femø Menighed **J. K. Smidth**
(Nellemann efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Invalideforsørgelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Mai 1886: Citanten, Sognepræst for Femø Menighed J. K. Smidth, bør være berettiget til af Statskassen at erholde udbetalt de paastævnte 840 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 November 1884, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Højesteretsadvokat Nellemann i Salær 80 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

Om end det i Loven om Invalideforsørgelse m. m. af 20 November 1876 § 7 brugte Udtryk «en af Staten lønnet Bestilling» i og for sig maatte anses at omfatte et Embede som det af Indstævnte beklædte, findes dog de paafølgende i Paragrafens Litra a benyttede Ord: «Indtægt af Statskassen» at maatte medføre, at Paragrafen ikke kan anses at afgive Hjemmel for at inddrage den Indstævnte tillagte Invalideforsørgelse. I Betragtning heraf vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Der tillægges Advokat Nellemann i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat „Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering og for Invalideforsørgelsen“ ved Skrivelse af 21 Juni 1882 havde meddelt Citanten, Sognepræst for Femø Menighed J. K. Smidth, at den ham som Invalid tillagte Forsørgelse af 360 Kr. aarlig i Henhold til Lovene af 9 April 1851 § 15 og 20 November 1876 § 7 vilde blive inddragen med fornævnte Juni Maanedes Udgang paa Grund af hans Udnævnelse til Sognepræst for Femø Menighed, og Finantsministeriet havde afslaaet et af Citanten indgivet Andragende om at maatte beholde Forsørgelsen, har Citanten — der formener, at de citerede Lovbestemmelser ikke indeholde Hjemmel til af den nævnte Grund at inddrage Forsørgelsen — efter meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Nellemann, ifølge Stævning af 12 November 1884 anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaaet Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne, tilpligtet at betale den fra 1 Juli 1882 indtil 1 November 1884 tilbageholdte Del af den omhandlede Forsørgelse, ialt 840 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket denne i hvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, har procederet til Frifindelse samt Tilkjendelse af Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten. Det fremgaar af Sagen, at den ovennævnte Bestyrelse under 1 April 1877 har tilstaaet Citanten, som dengang var afskediget Løjtnant af Infanteriets Krigsreserve, en vedvarende aarlig Forsørgelse af 360 Kr. fra samme Dag at regne, og at Citanten derefter under 3 Mai 1882 er bleven udnævnt til Sognepræst for Femø Menighed, og Indstævnte har forment, at det har Hjemmel i Lov om Invalideforsørgelse m. m. af 20 November 1876 § 7 a, at denne Understøttelse er inddragen, idet der i samme bestemmes, at naar en Invalid, hvem en vedvarende Forsørgelse er tillagt, an-

sættes i en af Staten lønnet Bestilling, skal den ham tillagte Understøttelse inddrages, naar Invaliden ved sin Ansættelse opnaar en Indtægt af Statskassen, hvis Størrelse er nærmere angiven i Loven. Men ligesom Femø Sognekald ikke kan betegnes som „en af Staten lønnet Bestilling“, saaledes kan Citanten ved sin Ansættelse i dette Kald — hvis Indtægter, efter hvad der er in confesso, ere: Præstetienden, Smaaredsel, Udbytte af Embedets Bankaktie, Offer og Akcidenser, Høstdage og Præstegaardens Avling — heller ikke siges at have opnaaet „en Indtægt af Statskassen“. Citantens Paastand vil derfor være at tage tilfølge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde hæves, og vil der som Følge heraf ikke under Sagen kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Højesteretsadvokat Nellemann, hvis Sagførelse har været forsvarlig, vil der være at tillægge 80 Kr. i Salær hos det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 320.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm Gundelag Christian Backmann (Def. Klubien),

der tiltales for Bedrivelse af Utugt mod Pigebørn under 12 Aar og Forførelse til Utugt af Pigebørn mellem 12 og 16 Aar eller Forsøg paa disse Forbrydelser, samt for uterligt Forhold.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 29 September 1887: Arrestanten Vilhelm Gundelag Christian Backmann bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Winther, og til Defensor, Sagfører Henrik Schmidt, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 November 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justits-

raad Neckelmann, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at Straffelovens § 185 tildels ogsaa er anvendelig paa Tiltaltes Forhold,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Vilhelm Grundelag Christian Backmann for Bedrivelse af Utugt mod Pigebørn under 12 Aar og Forførelse til Utugt af Pigebørn mellem 12 og 16 Aar eller Forsøg paa disse Forbrydelser, samt for uterligt Forhold. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der i de sidste ca. 10 Aar har holdt privat Skole paa forskellige Steder i Vendsyssel, i Størstedelen af dette Tidsrum har i stort Omfang misbrugt de til hans Undervisning betroede Pigebørn til Tilfredsstillelse af sin Kjønndrift og, som han har udtrykt sig, været uterlig mod saa mange, at det nu ikke er ham muligt at sige, hvad han har gjort ved hvert enkelt af de paagældende Børn, af hvilke han har opgivet saavel nogle i en Alder af ikkun 8—9 Aar, som ældre Børn indtil 14—15 Aars Alderen. Foruden at kysse og kjærtegne Pigerne har han taget Skjærterne op paa mange eller stukket Haanden op under deres Skjærter og befølt dem, hvad han hyppig har gjort ogsaa under Undervisningen med de Børn, der i Skolestuen sade ham nærmest, og saaledes, at det bemærkedes af andre Pigebørn, og ligeledes har han ofte, naar han i Skolestuen var ene med en Pige eller tog Barnet ind med sig i et Værelse ved Siden af, blottet hende og sig selv, samt lagt sig ovenpaa hende eller trykket hende op til sig og saaledes fremkaldt Sædudgydelse hos sig. Arrestanten har derhos udsagt, at han med flere af de paagældende Pigebørn, som han særlig har opgivet — og af hvilke nogle efter Sagens Oplysninger maa antages dengang at

have været over 12 Aar og andre under denne Alder — har forsøgt at pleie legemlig Omgang, og i sine første Forklaringer angav han endog at have havt saadan Omgang med enkelte af dem og navnlig mange Gange med en navngiven Pige, der er født den 19de April 1874. Efter en under Sagen fremlagt Erklæring fra Distriktslægen angaaende Resultatet af en af ham foretagen Undersøgelse af den sidstnævnte Pige saavel som efter hendes Forklaring om det Passerede kan det imidlertid ikke antages, at Arrestanten har fuldbyrdet Samleje med hende, og der er ej heller tilstrækkelig Føje til at antage, at Saadant har været Tilfældet med Hensyn til noget af de andre ommeldte Pigebørn, hvorimod der efter alt Foreliggende ikke findes Føje til at betvivle, at Arrestanten — saaledes som af ham tilstaaet, og hvad ogsaa et Par af Pigebørnenes Forklaringer gaa ud paa — har forsøgt legemlig Omgang med flere af dem og navnlig med Pigebørn saavel over som under 12 Aar, men er bleven forhindret i at fuldbyrde Forbrydelsen. Flere af de under Sagen afhørte Piger have iøvrigt forklaret, at det var dem meget imod at lade sig behandle saaledes af Arrestanten, og at de kun af Frygt, dels for ham, dels for Forældrene fandt sig deri og undlode at tale derom til disse, men egentlig Tvang kan Arrestanten ikke antages at have udøvet mod noget af de paagjældende Pigebørn, hvorimod han har erkjendt at have paalagt dem ikke at omtale Sagen; forsaavidt derhos et enkelt Barn har forklaret, at han truede med, at hun, hvis hun omtalte hans Forhold hjemme, skulde komme til Hjerring, hvad hun vil have forstaaet som at komme i Arrest, har Arrestanten nægtet at kunne mindes at have udtalt sig saaledes. Forældrene til de under Sagen afhørte Pigebørn over 12 Aar, mod hvilke Arrestanten er gaaet videre end at kysse dem, har begjært ham straffet for hans Forhold mod Børnene. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1840 og er gift, men i mange Aar ikke har samlevet med sin Hustru, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse, dels efter Straffelovens §§ 173 og 174 sammenholdte med § 46, dels efter § 176 sammenholdt med §§ 173 og 174, jfr. i det Hele med § 166, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten ville være at bestemme til 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste.

Torsdagen den 12 Januar.

Nr. 29. Sagfører Poulsen som Kurator i Detajlhandler N. C. Henrichsens Konkursbo (Nellemann)

contra

Kjøbmand Jens Weirsøe (Klubien),

betr. Spørgsmaal om Udlevering af et Parti Varer fra et Konkursbo m. m.

Hobro Kjøbstads Gjæsterets Dom af 10 September 1885: Indstævnte, Kjøbmand J. Weirsøe i Hobro, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Poulsen i Nibe, som Kurator i Detajlhandler af Sønderup Henrichsens Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 7 August 1884 fremlagte Udskrift af Hornum Herreds Skifteprotokol er skreven paa ustempet Papir, samt at den den 5 Juni 1884 foreviste Kontrakt ikke ses at være stemplet.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 August 1886: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger kan det ikke antages, at de Varer, som Indstævnte forinden Oprettelsen af den i Dommen omhandlede Kontrakt af 1 Februar 1883 havde tilstillet Detajlhandler N. C. Henrichsen, vare givne denne i Konsignation, og selv om der ved ovennævnte Kontrakt, uanset dennes mangelfulde Indhold, maatte være tiisigtet at stifte et Konsignationsforhold, kan et saadant Forhold dog, efter alt hvad der foreligger, ikke anses at være kommet til Existens, i hvilken Henseende blandt det af Citanten til Støtte for hans Paastand Anførte særlig fremhæves, at Forholdet saavel efter den Maade, hvorpaa Varerne fremsendtes, og efter de dem ledsagende Regningers Indhold som navnlig efter begge Kontrahenters Bogføring ogsaa efter ovennævnte Kontrakts Afslutning ganske havde bevaret Karakteren af at være et almindeligt Kreditforhold mellem Kjøber og Sælger. Da saaledes de under Sagen omhandlede Varer paa den Tid, de udleveredes Indstævnte, allerede paa Grund af det Anførte ikke kunde

betragtes som ham tilhørende, og da deres Udlevering som Betaling under de foreliggende Omstændigheder, hvad ogsaa er uomtvistet, ifølge Konkurslovens Bestemmelser i dens 4de Kapitel er ugyldig, vil Indstævnte overensstemmende med Citantens Paastand være at tilpligte at udlevere de paa den i Dommen nævnte Fortegnelse af 5 Februar 1884 opførte Varer eller betale disses Værdi, dog kun med det Beløb, hvortil de paa Fortegnelsen ere ansatte, nemlig 1605 Kroner 48 Øre, med Renter overensstemmende med Citantens Paastand for Højesteret. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse til Citanten enten udlevere de paa den ovennævnte Fortegnelse opførte Varer eller betale 1605 Kroner 48 Øre samt i hvert af Tilfældene betale Renter af dette Beløb med 5 pCt. aarlig fra den 16 Mai 1884, indtil Udlevering eller Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Sagfører Poulsen, forhen i Nibe, nu i Aarhus, som Kurator i Detajlhandler af Sønderup N. C. Henrichsens Konkursbo, i 1ste Instants ved en Gjæsteret paastaet Indstævnte Kjøbmand Jens Weirsee i Hobro tilpligtet at tilbagelevere bemeldte Bo endel Manufakturvarer, som Indstævnte har faaet udleveret af bemeldte Henrichsen kort forinden dennes Konkurs, eller til at erstatte Boet bemeldte Varers Værdi 1926 Kr. 48 Øre samt i begge Tilfælde at tilsvare Boet Renter af Erstatningsbeløbet m. v. Da Indstævnte ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens Indstævnte har paastaet den indankede Dom stadfæstet. Ifølge Indholdet af en under Sagen fremlagt Kontrakt mellem Indstævnte og ovennævnte Henrichsen af 1 Februar 1883 forpligtede Førstnævnte sig ved samme til at levere Henrichsen et Konsignationslager af Manufakturvarer til Udsalg fra Sidstnævntes Boutik i Sønderup. Udsalget af dette Lager maatte, ifølge Kontraktens Bestemmelser, alene ske

mod kontant Betaling, og forsaavidt Henrichsen i noget Tilfælde maatte sælge paa Kredit, skulde dette blive Indstævnte uvedkommende. Betaling af de solgte Varer skulde leveres paa Anfordring af Indstævnte. Denne skulde til enhver Tid være berettiget til uden foregaaende Varsel, at ophæve Kontraktsforholdet og sætte sig i Besiddelse af Lageret, der, forsaavidt angik den ikke solgte Del, blev hans Eiendom. Ligeledes skulde Henrichsen være berettiget til at ophæve Kontraktsforholdet til enhver Tid mod at retournere Varerne i uskadt Stand. Endelig hed det i Kontrakten, at forsaavidt Salg paa Kredit maatte ske, forbeholdt Weirsøe sig Valget mellem at indkassere det derfor Udestaaende hos paagjældende Debitorer eller at holde sig til Henrichsen for Beløbet. Det fremgaar af Proceduren, at Indstævnte og ovennævnte Henrichsen allerede traadte i Forbindelse med hinanden i Midten af 1882, og at Henrichsen derefter, saavel før som efter Oprettelsen af den nysomtalte Contract og indtil Slutningen af 1883, modtog hyppige Leveringer af Manufakturvarer fra Indstævnte, og af en imellem Parterne ført Kontrabog, der er fremlagt under Sagen, sees det, at Værdien af de Henrichsen saaledes tilstillede Varer efter Fradrag af, hvad denne derpaa havde indbetalt til Indstævnte, androg i Begyndelsen af Februar 1883 over 2500 Kr. og i Slutningen af samme Aar over 3500 Kr. Efterat der i Begyndelsen af Februar Maaned 1884 var paa Foranledning af Indstævnte i Overværelse og under Medvirksomhed blandt Andre af en af dennes Folk blevet foretaget en Opgjørelse af Henrichsens Status, som udviste en ikke ringe Underbalance, lod Indstævnte sig den 5te s. M. af Henrichsen udlevere saagodtsom alle de hos denne beroende Manufacturvarer, idet der samtidig af Henrichsen og et Par af Indstævntes Folk blev optaget en Fortegnelse over de Varer, som saaledes udleveredes, og hvis Værdi opgjordes til ialt 1605 Kr. 48 Øre, hvorhos Henrichsen samme Dag afgav en saalydende Erklæring, der maa antages samtidig med Varerne at være bleven overleveret Indstævnte: „Undertegnede, Detajllist N. Henrichsen i Sønderup pr. Støvring Station, tilbagesender idag det hos mig beroende Konsignations-Varelager for Regning Kjøbmand Jens Weirsøe i Hobro. Idet jeg tilføjer, at jeg med min Tilladelse har tilbageleveret Varelageret“. Den 19 s. M. blev Henrichsens Bo taget under Konkursbehandling. Medens nu efter Indstævntes Anbringende de Varer, som saaledes udleveredes ham med Undtagelse af nogle faa, i hans Procedure nærmere betegnede Gjenstande, som han angiver ved en Feiltagelse at have faaet med, og hvis Værdi han har tilbudt at erstatte Boet, vare hans Eiendom, idet de udgjorde det i Behold værende af det Konsignationslager, han overensstemmende med Bestemmelserne i den ovennævnte Contract havde overladt Henrichsen — i hvilken Henseende hans Fremstilling nærmere gaar ud paa,

at Forholdet imellem ham og Henrichsen fra første Færd af har været et Konsignationsforhold, saaledes som fastsat i den ovennævnte Kontrakt, der efter hans Angivelse er ganske overensstemmende med en mundtlig Aftale, som blev truffet om Forholdes Ordning dengang, deres Forbindelse begyndte, og at Grunden til, at en skriftlig Kontrakt ikke strax blev oprettet, alene laa i Ligeegyldighed fra begge Sider, har Citanten modsagt, at Forholdet nogensinde har havt den angivne Karakter og at de den 5 Februar 1884 bortførte Varer tilhørte Indstævnte. Efter hans Anbringende ere de Varer, der saavel før som efter Oprettelsen af Kontrakten af 1 Februar 1883 ere leverede Henrichsen, simpelthen solgte denne paa Kredit og altsaa blevne hans Eiendom. Hvad der den 5 November*) 1884 tilbageleveredes Indstævnte, maa derfor efter Citantens Formening ansees ydet ham som delvis Dækning for hans Tilgodehavende hos Henrichsen, og han formener, at den stedfundne Transaktion, som gaaende ud paa en Betaling med usædvanlige Betalingsmidler, rammes af Bestemmelsen i Konkurslovens § 20, ligesom den formentlig i ethvert Fald falder ind under samme Lovs § 24. Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Parterne have, til Støtte for den af hver især paaberaabte Opfattelse af Forholdet mellem Indstævnte og Henrichsen, henvist, Indstævnte til en af ham fremlagt Erklæring fra Henrichsen af 15 Mai 1884, hvori denne udtaler, at det i Sommeren 1882, da han indledede Forhandling med Indstævnte om at faa Manufakturvarer fra denne til sin Detajlhandel i Sønderup, aftaltes mellem dem, at han skulde have Varerne, ikke tilkjøbs, men som Konsignationslager, og at Forholdet mellem dem paabegyndtes og fortsattes saaledes, samt at han aldrig har faaet Varer tilkjøbs af Indstævnte — og Citanten til en ligeledes af ham fremlagt Erklæring fra Henrichsen, dateret den 25 s. M., hvori denne under Tilbud af Ed udsiger, at det først var længe, efterat han begyndte at handle med Indstævnte, at denne forlangte af ham, at de Varer, han havde kjøbt og fremtidig kjøbte, skulde betragtes som Konsignationsvarer, hvilket han ikke havde Noget imod, da Forholdet mellem ham og Indstævnte desuagtet i Virkeligheden vedblev at være ganske som tidligere, samt at, hvad der maatte indeholdes i Strid hermed i den førstnævnte Erklæring, er urigtigt, er det en Selvfølge, at der ikke vil kunne tillægges nogen af disse Erklæringer, hvis Rigtighed er modsagt henholdsvis af Citanten og Indstævnte, nogen Betydning som Bevis i Sagen. Overfor den foreliggende Kontrakt af 1ste Februar 1883 findes det imidlertid at maatte blive Citantens Sag at oplyse Omstændigheder, som vise, at denne Kontrakt, saaledes som af ham paastaet, alene

*) skal være: Febrnar.

har været indgaaet pro forma, og at dens Bestemmelser i Virkeligheden ikke ere blevne fulgte mellem Kontrahenterne, men at tverimod de Henrichsen tilsendte Varer imod Kontraktens Bestemmelser ere blevne Sidstnævntes Eiendom. Citanten har nu ogsaa i saa Henseende henvist til, at der ikke i den Maade, hvorpaa de stedfundne Varesendinger fra Indstævnte til Henrichsen findes indførte i Begges Handelebøger, er Noget, der adskiller samme fra andre i Bøgerne optegnede Forretninger, idet navnlig ogsaa Indstævnte i sine Bøger paa samme Maade, som ved ethvert andet Kjøb og Salg, debiterede Henrichsen for Varernes Beløb, at der ikke var truffet Bestemmelse om nogen Provision, som Henrichsen skulde faa af, hvad han solgte, at der ikke har været truffet nogen Slags Foranstaltning til Sikkring af, at de Henrichsen leverede Varer eller de Krav, som havde for dem af disse Varer, der af ham undtagelsesvis vare solgte paa Kredit, til enhver Tid kunde identificeres, at Henrichsen ikke holdt noget særligt Regnskab over, hvad han modtog fra Indstævnte, men i det Hele disponerede over dette ganske som sit eget og solgte det til de Priser, han fandt for godt, mod kontant Betaling eller paa Kredit, ganske som han vilde, at Varerne af ham modtoges paa samme Maade som andre kjøbte Varer, idet der med hver enkelt Sending, ialfald forsaavidt denne ikke specificeret var indført i den ovennævnte mellem Parterne førte Kontrabog, medfulgte en Regning over samme, hvorpaa Henrichsen var debiteret for Varernes Beløb, samt at Fragten af Varesendingerne afholdtes af Henrichsen. Ingen af de saaledes paaberaabte Omstændigheder findes der imidlertid efter det Foreliggende at kunne tillægges nogen afgjørende Betydning, i hvilken Henseende bemærkes, at Forholdet efter Indstævntes Fremstilling var ordnet paa den Maade, at Henrichsen for de ham tilsendte Varer skulde tilsvare Førstnævnte de Priser, som fandtes angivne enten i Kontrabogen eller paa de Varesendingerne medfulgte særskilte Regninger, og som vare ansatte lidt over Indstævntes egen Indkjøbspris, medens Henrichsen skulde have som sin Fortjeneste, hvad han kunde have udover den saaledes satte Pris med Tillæg af Fragten, at Indstævnte har anført, at det, da det ommeldte Forhold kom i Stand, var betinget eller dog en Forudsætning fra hans Side, at Henrichsen ikke skulde tage Manufakturvarer fra Andre end ham, ligesom han ogsaa, uden at Citanten har oplyst Noget i modsat Retning, har anført, at Saadant heller ikke er skeet med Undtagelse af en enkelt Gang, omtrent et halvt Aar før Henrichsens Konkurs, hvor denne uden hans Vidende har modtaget et Parti Manufakturvarer fra en Handlende i Aalborg. Ei heller findes det at kunne komme i nogen afgjørende Betydning, at der i et af Citanten fremlagt Udkast til et Kautionsbevis, som, efter hvad der foreligger, maa antages ved Indstævntes Foranstaltning at være

blevet affattet og i Slutningen af 1882 forelagt en Tredjemand til Underskrift, hvem Henrichsen havde erklæret at ville formaa til at kavere indtil et nærmere angivet Beløb for, hvad Indstævnte til enhver Tid maatte have tilgode hos ham, maatte være brugt Udtryk, som nærmest kunde synes at passe med, at der var Tale om en Henrichsen tilstaaet Kredit for Varer, solgte ham, eller paa, at Henrichsen sees i eget Navn at have tegnet Forsikkring paa de fra Indstævnte modtagne Varer sammen med andre ham selv tilhørende Varer. Forsaavidt Citanten derhos har forment, at ialfald alene de Varer, som af Indstævnte ere leverede Henrichsen efter den 1ste Februar 1883, kunne betragtes som leverede Henrichsen i Konsignation, idet navnlig den oftnævnte Kontrakt formentlig under enhver Omstændighed alene kan have havt til Hensigt at ordne Parternes fremtidige Forhold, og at Indstævnte derfor maa være pligtig til at udlevere de af ham tilbagetagne Varer, med Hensyn til hvilke det ikke oplyses, at de ere leverede Henrichsen efter det nævnte Tidspunkt, kan der allerede af den Grund intet Heasyn tages hertil, at Citanten end ikke har anbragt noget om, hvilke af de paagældende Varer Henrichsen skal have faaet leveret af Indstævnte inden bemeldte Tidspunkt, og der ikke kan gives Citanten Medhold i, at Beviset herfor paahtviler Indstævnte. I Henhold til det Anførte samt idet endnu bemærkes, at det ikke, som af Citanten forment, kan antages, at Indstævnte ved sit Forhold med Hensyn til den ovenfor omtalte Opgjørelse af Henrichsens Status, under hvilken der var opstillet en Statusoversigt, hvori dennes Beholdning af Manufacturvarer — der iøvrigt i den specificerede Opgjørelse af Beholdningerne var opført under Indstævntes Navn — var opført imellem Forretningens Aktiver, medens Indstævnte var opført som Kreditor for de Beløb, som Værdien af samtlige de Henrichsen sendte Varer ifølge Kontrabogen androg efter Fradrag af de til Indstævnte skete Indbetalinger, skulde med bindende Virkning for sig have erkjendt, at han alene var Henrichsens Kreditor for Varernes Beløb, samt at der efter Proceduren ikke er Spørgsmaal om i Dommen at bestemme Noget om Udlevering til Konkursboet af eller Godtgjørelse for dem af de Indstævnte den 5te Februar 1884 udleverede Varer, som denne har erkjendt tilhøre Konkursboet, vil den indankede Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen andre Stempelovertrædelser, end de i Gjæsteretsdommen ommeldte, at have fundet Sted.

Fredag den 13 Januar.

Nr. 290. Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Christian Bornholm, (Def. Klubien),

der tiltales for ulovlig Beværtning.

Frederikshavns Kjøbstads Politirets Dom af 10 August 1887: Niels Christian Bornholm, ogsaa kaldet Holm, af Frederikshavn, bør betale i Bøde til Frederikshavns Kæmnerkasse 20 Kr. samt til Politikassen 5 Kr. samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Septbr. 1887: For-
saavidt angaar Sigtelsen for ulovlig Beværtning, bør Tiltalte Niels Christian Bornholm for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger for Politiretten bør Politirettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor sammesteds, Kancelliraad Møller og Overretssagfører Hustrup, i Salair hver 10 Kr., udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 Oktober f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Højesteret foreliggende Oplysninger angaaende det af Tiltalte til hans Næringsbrug benyttede Lokale kan dette ikke ansees at fyldestgjøre de Fordringer, der maa stilles til et Gjæstgiveri eller Herbergersted, og Tiltalte har derfor ikke i dette Lokale kunnet drive Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde have givet ham Ret til som et Accessorium at beværte Andre end Rejsende. Som Følge heraf vil Tiltalte, der ingen særlig Adkomst har havt til det Værtshushold, som han har drevet, være at anse efter Næringslovens § 75, hvorimod der ikke findes at foreligge tilstrækkelige Oplysninger til tillige at anvende § 78. Den Bøde, han herefter

vil være at idømme, findes at kunne bestemmes til 20 Kroner, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christian Bornholm bør til Frederikshavns Kæmnerkasse bøde 20 Kroner. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Politiretsdommen i denne Sag — hvorunder Gjæstgiver Niels Christian Bornholm i Frederikshavn er sat under Tiltale for Nattesæde og for at drive ulovlig Beværtning — er Tiltalte anset dels efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde til Kjøbstadens Kæmnerkasse af 20 Kr., dels efter § 44 i Politivedtægten for Frederikshavn Kjøbstad med en Bøde til Politikassen af 5 Kr., og Sagen er derefter paa Tiltaltes Begjæring om Appel indanket for Overretten, forsaavidt angaar Sigtelsen imod ham for ulovlig Beværtning, medens det blev tilkjendegivet ham, at Bøden for Nattesæde ikke kunde appelleres. Det Forhold, der, forsaavidt Sagen efter det Anførte foreligger Overretten til Paakjendelse, lægges Tiltalte til Last, bestaar deri, at han, der ikke har Borgerskab som Værtshusholder og vel i sin Tid har løst Borgerskab som Gjæstgiver, men hverken skal have Plads til at modtage Gjæster til Nattelogs eller Staldrum til de Reisendes Heste, desuagtet har beværtet Andre end Reisende. Det er imidlertid oplyst, at Tiltalte har et Værelse, som aldeles ikke bruges af Husets Folk, henstaaende til Afbenyttelse for Gjæster, af hvilke det ogsaa, om end yderst sjældent, er blevet benyttet, og da han saaledes maa antages tildels at søge Indtægt ved at huse og beværte Rejsende, og Borgerskab paa Gjæstgivernæring i Kjøbstæderne derhos maa antages at hjemle Beføjelse til at beværte Alle og Enhver, vil Tiltalte, forsaavidt angaar Tiltalen imod ham for ulovlig Beværtning, være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag. I Henseende til Sagens Omkostninger for Politiretten, som det ved Politiretsdommen er paalagt Tiltalte at udrede, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Indstævnte, Høker eller Detajlhandler I. C. Jacobsen, cferat han den 17 Juni 1880 havde af det ham i Enken Bodil Nielsens Dødsbo tilkommende Beløb transporteret 550 Kr. til Overretssagfører W. K. Christensen, senere til Trods for denne Transport selv har hævet Beløbet, har Citanten, Kapitajn W. K. Christensen, der som eneste og myndig Arving har overtaget Boet efter den nævnte nu afdøde Overretssagfører Christensen, paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham de ommeldte 550 Kr. med Renter heraf 5 % aarlig fra Forligsklagens Dato d. 28 Februar f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har procederet til Frifindelse, subsidiært at Sagens Udfald gjøres afhængig af hans Ed, med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, idet han dels har paaberaabt sig, at den paagjældende Transport utvivlsomt intet selvstændigt Skylddokument er, men kun udstedt til Sikkerhed for et hans Søn under samme Dato gennem Overretssagfører Christensen i en ustævnt Trediemands Navn ydet Laan, og saaledes Citanten aldeles uvedkommende, idet denne ved Overretsdøm af 30 Juli 1883 er tilpligtet at udlevere det af Indstævntes Søn udstedte Gjældsbevis, hvortil Transporten slutter sig som Sikkerhed, til den nævnte Trediemand, dels at han har havt Overretssagfører Christensens Samtykke til uanset Transporten at hæve det Beløb, der tilfaldt ham i det paagjældende Dødsbo. Da Indstævnte imidlertid hverken har godtgjort eller tilvejebragt nogen vis Formodning for Rigtigheden af de af ham fremsatte Indsigelser, vil han være at dømme i Overensstemmelse med Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kr. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den ovennævnte af Indstævnte den 17de Juni 1880 udstedte Transport er skrevet paa ustemplet Papir. Der vil være at forelægge Overretssagfører O. Petersen en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham affattede, d. 31 August d. A. fremlagte Indlæg, saavel som af den af ham den 7 September d. A. fremlagte Skrivelse fra Indstævnte, der maa betragtes som et Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 303 Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Jørgen Alexandersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Saxkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Juni 1887: 1) Arrestanten Hans Hansen Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 2) Arrestanten Jørgen Ludvig Hansen med samme Fængsel i 3 Gange 4 Dage, 3) Arrestanten Frimand Rasmussen med samme Fængsel 3 Gange 4 Dage, 4) Arrestanten Anders Jönsson med samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage, 5) Arrestanten Per Åkesson med samme Fængsel 6 Dage, 6) Arrestanten Sven Johansson med samme Fængsel i 5 Dage, 7) Anders Peder Jensen med samme Fængsel i 5 Dage, 8) Hans Jørgen Alexandersen med samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have den ham som Gjæstgiver under 4 April 1874 meddelte Næringsadkomst forbrudt, 9) Rasmus Rasmussen med samme Fængsel i 4 Dage, hvorhos han vil have den ham som Værtshusholder under 26 Juni 1885 meddelte Næringsadkomst forbrudt, 10) Ferdinand Theodor Reimer med samme Fængsel i 4 Dage, hvorhos han vil have den ham som Gjæstgiver under 29 Maj 1876 meddelte Næringsadkomst forbrudt, 11) Ane Dorthea Rasmussen født Christensen med samme Fængsel i 2 Dage, og 12) Hans Peder Andersen med samme Fængsel i 2 Gange 4 Dage. I Erstatning til Kjøbmand Kronmann udreder Arrestanten Jørgensen 20 Øre, Arrestanten Jørgensen in solidum med Arrestanten Jönsson 2 Kr. 30 Øre, Arrestanten Jørgensen in solidum med Arrestanten Frimand Rasmussen 2 Kr. 50 Øre, Arrestanterne Jørgensen, Frimand Rasmussen og Jönsson in solidum 32 Kr. 44 Øre, Arrestanterne Jørgensen, L. Hansen og Tiltalte Rasmus Rasmussen in solidum 2 Kr. 40 Øre, Arrestanterne Jørgensen, L. Hansen og Tiltalte Rejmer in solidum 12 Kr., Arrestanterne Jørgensen, L. Hansen, Jönsson og Tiltalte Rasmus Rasmussen in solidum, 4 Kr. 80 Øre, Arrestanten Jørgensen og Tiltalte H. J. Alexandersen in solidum 4 Kr. 80 Øre, Arrestanterne Jørgensen, Jönsson og Tiltalte Alexandersen in solidum 1 Kr. 20 Øre, Arrestanten Jørgensen og Tiltalte A. P. Jensen in solidum 1 Kr., Arrestanterne Jørgensen, Jönsson og Åkesson in solidum 1 Kr. 50 Øre, Arrestanterne Jørgensen, Jönsson, Åkesson og Johansson in solidum 1 Kr., Arrestanten Jørgensen og Tiltalte H. P. Jensen in solidum 1 Kr., Arrestanten Jönsson og Tiltalte H. J. Alexandersen in solidum 50 Øre, Arrestanterne L. Hansen, Åkesson og Johansson in solidum 1 Kr. 50 Øre, Arrestanten L. Hansen og Tiltalte H. P. Andersen in so-

lidum 6 Kr.; samt til Arrestanten Frimand Rasmussen: Arrestanterne Jørgensen og Jönsson in solidum 2 Kr. 40 Øre. Sagens Omkostninger — derunder Salær til Aktor Prokurator Koefoed 70 Kroner og til Defensor Overretssagfører Andresen 50 Kr. foruden Diæter til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse, udreder de Tiltalte saaledes, at Arrestanten Frimand Rasmussen udreder $\frac{1}{12}$, Arrestanterne Hans Hansen, Jørgensen og H. L. Hansen in solidum $1\frac{1}{12}$, hvoraf dog in solidum med dem udredes af Arrestanten Frimand Rasmussen $\frac{1}{12}$, af denne og Arrestanten Jönsson $\frac{1}{12}$, af Arrestanterne Jönsson, Åkesson og Johansson $\frac{2}{12}$, af Anders Peder Jensen $\frac{1}{12}$, af Hans Peder Andersen $\frac{1}{12}$, af Ferdinand Theodor Rejmer $\frac{1}{12}$, af Rasmus Rasmussen og Arrestanten Jönsson $\frac{1}{12}$, af H. J. Alexandersen og Arrestanten Jönsson $\frac{1}{12}$ og af Ane Dorthea Rasmussen født Christensen $\frac{1}{12}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1887: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Seidelin, hver 20 Kr., der udredes af de Tiltalte Hans Jørgen Alexandersen, Rasmus Rasmussen, Ferdinand Theodor Reimer og Anna Dorthea Rasmussen, født Christensdatter, hver med en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Jørgen Alexandersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte Hans Jørgen Alexandersen, Rasmus Rasmussen, Ferdinand Theodor Reimer og Anna Dorthea Rasmussen, født Christensdatter, ere under nærværende fra Saxkjøbing Kjøbstads Extraret

hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik 8 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktionerede for Tyveri og for Meddelagtighed i denne Forbrydelse, og ere Sagens Omstændigheder for de nævnte Tiltaltes Vedkommende ifølge disses ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelser i det Væsentlige følgende: Tiltalte Hans Jørgen Alexandersen traf i Januar eller Februar Maaned d. A. Aftale med den i 1ste Instants Medtiltalte Hans Hansen Jørgensen, der var Gaardskarl hos Kjøbmand Kronmann i Saxkjøbing, om, at Jørgensen skulde levere ham Affaldshakkelse, nemlig saadan Hakkelse, som Kunderne, der benyttede Kronmanns Staldrum, efterlod i Krybberne, over hvilken Hakkelse Jørgensen havde Dispositionsret. I en af de Sække Affaldshakkelse, som derefter leveredes Tiltalte og som tilbragtes denne, var der imidlertid ovenpaa Hakkelsen lagt ca. $\frac{1}{2}$ Skjæppe Klid og Skraakorn, hvilket Foder, der er ansat til en Værdi af 50 Øre, Tiltalte beholdt og forbrugte, uagtet han antog, at det var stjaalet fra Kjøbmand Kronmann, hvad det ogsaa var. Tiltalte har derhos, efter at han i Marts Maaned d. A. var begyndt at komme i Kjøbmand Kronmanns Gaard for selv at hente Hakkelsen, ved Hjælp af fornævnte Jørgensen og de i 1ste Instants Medtiltalte Jørgen Ludvig Hansen og Anders Jønsson, hvilke ligeledes tjente eller opholdt sig i nævnte Gaard, i 5 forskellige Gange tilvandt sig 5 Sække af Kløverhø og Rughalm, der tilhørte Kronmann, skaaren Hakkelse, ansat i det Hele til en Værdi af 6 Kr., og var Fremgangsmaaden herved den, at Hakkelsen efter at den af Tiltaltes nævnte Medhjælpere og tildels med Bistand af Tiltalte selv var skaaren paa Kronmanns Skjærelo, af de førstnævnte blev bragt ned i Stalden og derfra afhentet af Tiltalte, for at det skulde have Udseende af, at det var Affaldshakkelse, som Tiltalte hjembragte fra Kronmanns Gaard. Tiltalte har endvidere ved bemeldte Lejligheder ved Hjælp af de nævnte Medtiltalte Jørgensen og Jønsson 4 Gange fravendt Kjøbmand Kronmann Klid og Havre, hver Gang ca. $\frac{1}{2}$ Skjæppe, hvilket Foder er ansat til en Værdi af ialt 2 Kr. Endelig har Tiltalte ved tvende af de ovennævnte Lejligheder forsøgt at stjæle henholdsvis Gulerødder og Kraftfoder. Tiltalte Rasmus Rasmussen — — — Tiltalte Ferdinand Theodor Reimer — — — Tiltalte Anna Dorthea Rasmussen — — — Tiltalte Hans Jørgen Alexandersen, der er født den 29 December 1836 og ikke funden tidligere kriminelt tiltalt eller straffet, vil for sit ovennævnte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med bemeldte Lovs § 46, og efter samme Lovs § 238 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Rasmus Rasmussen, Ferdinand Theodor Reimer og Anna Dorthea Rasmussen — — Idet det endvidere maa billiges, at de Tiltalte Alexandersen,

Reimer og Rasmus Rasmussen ved Underrettsdommen i Medfør af Bestemmelsen i § 9 i Lov af 23 Mai 1873 om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabriksdrift af 29 December 1857 ere ansete at have deres Næringsadkomster, de tvende Første som Gjæstgivere og Sidstnævnte som Værtshusholder, forbrudte, og Dommens Bestemmelser om den nysnævnte 3 Tiltalte idømte Erstatning til Kjøbmand Kronmann samt om de Andele af Aktionens Omkostninger, som ere paalagte hver af de Tiltalte, ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Mandagen den 16 Januar.

Nr. 313. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Ane Kirstine Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for falsk Angivelse for Øvrigheden.

Bregentwæd-Gisselfeldt Birks Extrarets Dom af 29 Juli 1887: Tiltalte, Pigen Ane Kirstine Jørgensen af Haarlev, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Larsen og Jespersen, med 10 Kroner til hver og Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nyegaard og Casse, betaler Tiltalte Ane Kirstine Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Ane Kirstine Jørgensen er aktioneret for falsk Angivelse for Øvrigheden, ere Omstændighederne i det Væsentlige følgende: Efterat Tiltalte under en mod Ølkusk Jens Frederik Rasmussen af Karise anlagt og den 18 Mai d. A. foretagen Alimentationssag havde sigtet nævnte Rasmussen for at have voldtaget hende, afgav hun i saa Henseende under den i Anledning af Sigtelsen samme Dag ved fornævnte Birks Politiret mod Rasmussen indledede Undersøgelse en fuldstændig detailleret Forklaring om, at Rasmussen den 4 Juni f. A., ved hvilken Tid hun opholdt sig paa det Sted, hvor Rasmussen tjente — efterat hun havde nægtet at efterkomme en af ham fremsat Opfordring om at følge med ham ind i hans Kammer, tog hende om Livet og, uagtet hun gjorde den Modstand, hun kunde, bar hende ind paa Sengen i bemeldte Kammer samt her, trods hendes fortsatte Modstand, fuldbyrdede Samleje med hende, uden at der iøvrigt herved tilføjedes hende nogen anden Skade.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 April 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesterets Tidende,

udgiven af

Højesterets Protokollsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 49.

Mandagen den 16 Januar.

Nr. 313.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Ane Kirstine Jørgensen (Def. Lunn).

Under samme Forhør afgav Tiltalte ligeledes detaillerede Forklaringer om, at Rasmussen tre andre Gange havde foretaget utugtige Angreb paa hende, de to Gange utvivlsomt i den Hensigt at tiltvinge sig Samleje, men at denne Hensigt paa Grund af hendes Modstand og Andres Tilstedekomst da ikke blev opnaaet. Efterat Tiltalte, der i bemeldte Forhør havde været konfronteret med Rasmussen og overfor dennes Benægtelse bestemt havde fastholdt sine nævnte Forklaringer, dernæst i et den 25 Mai næsteften afholdt Forhør tildels havde modificeret disse, vedgik hun imidlertid, efterat hun var bleven sat under Anholdelse, i Forhør den 27 s. M., at hun fornævnte Dag, ligesom oftere tidligere, frivillig havde tilstedet Rasmussen Samleje med hende, idet hendes Modstand herimod ikke havde været alvorlig ment, og tilstod hun ligeledes, at hendes Forklaring om de andre forommeldte Angreb fra Rasmussens Side i alt Væsentligt var falsk, hvilke Tilstaaelser Tiltalte har gjentaget under alle senere Forhør i Sagen. Med Hensyn til sin Bevæggrund til Fremsættelsen af bemeldte Sigtelser mod Rasmussen har Tiltalte forklaret, at hun, der stadig under Sagen har fastholdt, at Rasmussen er Fader til et af hende den 9 Marts d. A. født Barn, var vred paa ham, fordi han ikke vilde gifte sig med hende. Under den ommeldte mod Rasmussen indledede Undersøgelse var denne anholdt og fængslet fra den 18 til den 27 Mai d. A. For det anførte Forhold er Tiltalte, der er født den 13 Mai 1865 og ikke er funden

tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 225, og da den ved Dommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 326. Højesteretssagfører Lunn
 contra
Anders Christian Olesen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Fleskum Herreds Extrarets Dom af 1 Oktober 1887: Arrestanten Anders Christian Olesen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Larsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Knud Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 November 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Anders Christian Olesen for Tyveri, og maa det, for saa vidt den imod Arrestanten rejste Sigtelse efter den skete Indstævning foreligger til Overrettens Paakjendelse, ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Natten mellem den 30 og 31 August d. A. — efter Arrestantens Forklaring ifølge en pludselig Indskydelse, som opstod hos ham, medens han tilfældigt gik over Marken forbi Romdrup Præstegaard, der bebos af Pastor Føns, og hvor Arrestanten var kjendt, idet han tidligere havde arbejdet sammesteds — steg han, efter hvad han har udsagt, i den Hensigt at tilfredsstille sin Sult, idet han Intet vil høve faaet at spise hele Dagen, ind ad et i Enden af bemeldte Præstegaards Stuehus værende Vindu, som efter hans Forklaring stod paa Klem, og tilvendte sig i det indenfor værende Spisekammer nogle Fødevarer og noget Brændevin, hvilket han Altsammen strax fortærede. Han gik derefter — efter sin Forklaring efter en Indskydelse, som først nu var opstaaet hos ham — igjennem en Gang ind i Præstens Studereværelse og tilvendte sig der et denne tilhørende Lommeuhr af Sølv, samt fra et sammesteds henstaaende Skab en Flaske Vin. Han forlod derefter Huset igjennem et Vindu i Studereværelset og pantsatte den næste Dag under et urigtigt Navn det stjaalne Uhr hos en Pantelaaner i Aalborg for 6 Kr. De stjaalne Sager ere ansatte, Uhret til 10 à 12 Kr. og de øvrige Gjenstande til tilsammen 75 Øre. Uhret er bragt tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne, der ikke har nedlagt Paastand om yderligere Erstatning. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han — der er født i 1852 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 17 Januar.

Nr. 312. Højesteretssagfører Bagger

contra

Levin Samson Cohn, ogsaa kaldet **Levin Cohn Samson**
(Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri og Pengeafpresning samt Overtrædelse af Straffelovens § 107.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Oktober 1887: Arrestanten Levin Samson Cohn, ogsaa kaldet Levin Cohn Samson, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Lassen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestanten Levin Samson Cohn, ogsaa kaldet Levin Cohn Samson, for Bedrageri og Pengeafpresning samt Overtrædelse af Straffelovens § 107 anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om følgende Forhold: Da Arrestanten løselig havde hørt omtale, at Anna Charlotte Berg, Jensens Enke, og hendes Halvsøster, Franciska Augusta Schäffer, Kiehls fraskilte Hustru, skulde føre et løstagtigt Levnet, og at Jensens Enke ikke havde været gift, samt at hendes nævnte Halvsøster levede under sit Pigenavn, besluttede han at benytte sig heraf til at afpresse dem Penge. I dette Øjemed indfandt han sig den 8 August d. A. hos Jensens Enke

og udgav sig falskelig for „Politifuldmægtig ved 3die Kriminelkammer“, og foreholdt hende, hvad han havde hørt om hende og Søsteren, og da hun ved et Dokument godtgjorde for ham, at hun virkelig havde været gift, samt erklærede, at hun kun stod i Forbindelse med en Mandsperson, med hvem hun var forlovet, udtalte Arrestanten, at hun sandsynligvis vilde blive straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 15 Dage, men at han vilde søge at ordne Sagen i Mindelighed for hende og hendes Søster ved at tale med Politidirektøren. Efter at have bortfjernet sig, vendte han nogle Timer efter tilbage, og da han ved denne Lejlighed tillige traf Kiehls fraskilte Hustru, og denne overfor ham erkjendte, at hun levede under sit Pigenavn, yttrede han, at hun herfor kunde ifalde en Straf af 8 Maaneders Tugthusarbejde. Samtidig meddelte han imidlertid hende og Søsteren, at han nu havde talt med Politidirektøren, som var gaaet ind paa at afgjøre Sagen i Mindelighed, mod at de erlagde i Bøder til Fattiggassen, den Ene 10 Kr. og den Anden 15 Kr. Da de fæstede Lid til Arrestantens nævnte Foregivender, som han understøttede med forskjellige andre løgnagtige Fortællinger, saasom, at han havde været Politifuldmægtig i 23 Aar og fra Januar 1888 var udnævnt til Herredsfoged i Slagelse, gik de ind paa at betale de forlangte Bøder og bade ham om at komme igjen næste Dag, eftersom de ikke havde tilstrækkelige Penge i Øjeblikket; men nu erklærede Arrestanten, at hvis de ikke strax skaffede Pengene, vilde han bringe dem til Politikammeret, og de skaffede derefter, af Frygt for, at Arrestanten skulde iværksætte denne Trusel, de 25 Kr. tilveje ved at pantsætte nogle af deres Ejendele og udbetale dem til Arrestanten, der senere har forbrugt dem. For mulig at skaffe sig en yderligere Fordel yttrede Arrestanten til Kiehls fraskilte Hustru, at hun maaske vilde kunne faa Tilladelse til at bære sit Pigenavn, naar hun indgav Ansøgning derom til Kongen, og tilbød at skrive hende en saadan Ansøgning samt besørge det videre Fornødne. Da dette hans Tilbud blev modtaget, skrev Arrestanten en Ansøgning, som han nogle Dage senere lod hende underskrive, ved hvilken Lejlighed han, som selvfølgelig ikke havde til Hensigt at lade Ansøgningen gaa videre, fortalte hende, at den maatte betragtes som bevilget, ifald der ikke i Løbet af nogle Dage kom et afslaaende Svar. Han sendte hende derefter for sin Virksomhed i ommeldte Henseende tvende Gange en Regning, lydende paa 2 Kr. 65 Øre, men opnaaede ikke at faa den betalt, idet hun, da Regningen første Gang præsenteredes hende, ikke havde Penge at betale med, og hun, forinden den anden Gang præsenteredes hende, havde fattet Mistanke til Arrestanten. Efterat Arrestanten havde erfaret, at der hos Hanne Hansine Hansen, Petersens Enke, logerede en Opvarter, som paa sit Værelse modtog Besøg af et Fruentimmer, indfandt han sig i

Begyndelsen af August Maaned d. A., i den Hensigt at skaffe sig ulovlig Fordel, hos nævnte Enke, og, idet han udgav sig for Politifuldmægtig, meddelte han hende, at hun vilde blive straffet, fordi hun tillod, at bemeldte Opvarter og det ham besøgende Fruentimmer plejede legemlig Omgang med hinandeu. Da Petersens Enke imidlertid yttrede, at hun ikke indsaa, at der var noget Ulovligt i, at Opvarteren modtog Besøg af et Fruentimmer, spurgte Arrestanten hende, om hun for Politiet havde anmeldt sin nævnte Logerende og en anden Logerende, som hun havde, og, efterat hun havde besvaret dette benægtende, erklærede han, at hun for denne Forsømmelse var ifalden Ansvar, men at Sagen kunde afgjøres ved, at hun i Mindelighed erlagde en Bøde af 4 Kr., som hun kunde betale til ham. Petersens Enke, der gik ud fra, at Arrestantens Foregivende om at være Politifuldmægtig var rigtig, udbetalte derefter Arrestanten de ommeldte 4 Kr., som han har forbrugt. I Juli Maaned d. A. fik Arrestanten af Isenkræmmer Carl Peter Klein det Hverv at inkassere forskellige Fordringer for denne, blandt Andet en Fordring paa 2 Kr. 20 Øre, som Arbejdsmand Hansens Hustru, Johanne Kirstine Hansen, skyldte til Rest for modtagne Varer. Arrestanten henvendte sig i denne Anledning i Slutningen af nævnte Maaned til Hansens Hustru, og i den Hensigt til egen Fordel at fravende hende Penge udgav han sig for Politifuldmægtig ved værværende Ret og meddelte hende, at der paa Kleins Foranledning var anlagt Sag mod hende ved Retten, fordi hun ikke havde betalt Restgjælden, hvis Størrelse han for hende opgav at være 8 Kr., idet han tilføjede, at Sagen mod hende kunde falde bort, naar hun betalte dette Beløb til ham. Hun protesterede imidlertid imod at skylde saameget, og efterat Arrestanten derefter paa Skrømt havde givet sig til at regne efter, erklærede han, at Restgjælden udgjorde 4 Kr., og at hun maatte betale dette Beløb eller ogsaa følge med ham til Politistationen. Hun var villig til at betale denne Sum, og da hun ikke havde Penge, fulgte Arrestanten efter hendes Anmodning med hende hen til praktiserende Læge Christian Keller, hos hvem hun havde 7 Kr. tilgode. Ogsaa overfor Keller foregav Arrestanten at være Politifuldmægtig, og yttrede tillige, at Hansens Hustru var Arrestantinde, fordi hun havde gjort sig skyldig i Bedrageri og Falsk, men at han vilde lade Naade gaa for Ret, saafremt han fik de 4 Kr. udbetalte. Keller havde ikke Smaapenge og overlod derfor Arrestanten en 10 Krone-Seddel, hvoraf Arrestanten skulde beholde de 4 Kr., betale 3 Kr. til Hansens Hustru og levere Resten til Keller. Efter i en Butik at have faaet Sedlen byttet, leverede Arrestanten de 3 Kr. til Hansens Hustru, men hele Restbeløbet beholdt han og har forbrugt det til egen Fordel. Endelig har Arrestanten til egen Fordel forbrugt 10 Kr. 50 Øre, som han ifølge det fornævnte ham overdragne Hverv har inkasseret hos

tvende af Kleins Skyldnere. For Inkassationen af disse tvende Fordringer og den omtalte Fordring af 2 Kr. 20 Øre hos Hansens Hustru tilkom der dog Arrestanten, ifølge den med Klein truffne Aftale, 4 Kr. 23 Øre, saaledes at det Beløb, som han har bedraget Klein for, ialt kun udgjør 8 Kr. 47 Øre, heri indbefattet de Penge, som han paa Kleins Vegne har oppebaaret hos Hansens Hustru. Arrestanten er født den 9 Juni 1843 og anset ved denne Rets Domme: af 23 Januar 1869 efter Straffelovens § 268, II, jfr. § 271, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, af 20 Marts 1875 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og af 11 Mai f. A. efter Straffelovens § 253 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. Derhos har han i indeværende Aar under en mod ham ved Rettens 6te Kriminelkammer for Bedrageri anlagt Sag vedtaget at erlægge en Bøde af 200 Kr., hvorefter bemeldte Sag er bleven sluttet med Politidirektørens Samtykke. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 107, § 245 og § 251 jfr. tildels § 46, og § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdagen den 18 Januar.

Nr. 223. Chefen for Generalstabens taktiske Afdeling, Kammerherre, Oberst **M. S. F. von Hedemann**
(Bagger efter Ordre)

contra

Krigsministeriet og Finantsministeriet
(den kst. Kammeradvokat),

betr. Citantens Lønningsforhold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Mai 1887: De Indstævnte, Krigsministeriet ved Krigsminister Bahnson og Finantsministeriet ved Finantsminister, Konsejlspræsident Estrup, bør for Tiltale af Citanten, Oberst M. S. F. Hedemann, i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves. Overretsprokurator Mundt tillægges der et Salær af 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, samt med Bemærkning, at Citantens Paastand om som Oberst i Generalstaben at have været berettiget til at rykke op i ældste Lønningsklasse sammen med den ældste af hans i Dommen omtalte 3 Formænd i Fodfolket heller ikke hjemles ved den særegne om Generalstabsofficerers Lønning givne Bestemmelse i Lønningsloven af 25 Juli 1867 § 14 sidste Stykke, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at maatte ophæves og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Bagger i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved kgl. Resolution af 8 August 1885 blev Citanten i nærværende Sag, daværende Oberstløjtnant M. S. F. Hedemann i Fodfolket forsat fra dette til Generalstaben og under 31 August 1885 udnævnt til Oberst i samme, ved hvilket Avancement han, efter hvad der er uomtvistet, sprang tre Oberstløjtnanter, der vare hans Formænd i det nævnte Vaaben, forbi og kom til at staa som yngst Oberst i samme, medens han som hidtil oppebar den ved § 13 i Lønningsloven for Hæren fastsatte Lønning for den næstældste Lønningsklasse for Oberster. Da der derpaa i August Maaned 1886 indtraf et Avancement blandt Obersterne i Fodfolket fra næstældste til ældste Lønningsklasse og Krigsministeriet saa lod den ældste af de tre af Citanten forbisprungne Oberstløjtnanter rykke op paa ældst Oberstlønning fra 1 September f. A. at regne, medens Citanten ansaa sig berettiget dertil, anlagde han efter foregaaende Brevvexling og efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Mundt, nærværende Sag mod de Indstævnte: Krigsministeriet

ved Krigsminister Bahnsen og Finantsministeriet ved Finantsminister, Konsejlspræsident Estrup, hvorunder han har paastaet sig kjendt berettiget til fra nævnte 1 September at regne at indtræde i den ældste Lønningsklasse for Oberster og de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket denne i ethvert Fald har fordret sig tillagt hos det Offentlige. De Indstævnte, der have givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, have derimod paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. Citanten har støttet den af ham nedlagte Paastand paa, at, ligesom en Embedsmands Plads paa Embedsstigen baade med Hensyn til Ærerettigheder og Myndighed i det Hele maa bero paa hans sidste Udnævnelse, der afgjør, hvad han nu er, ikke paa en ældre, hvoraf kun erfares, hvad han har været, saaledes maa dette ogsaa gjælde med Hensyn til hans Lønningsforhold, og det allermest i Militæretaten, hvor Subordinationsbegrebet har en saa gjennemgribende Betydning, og hvor det derfor maa anses utænkeligt, at en højere Befalingsmand skulde være ringere lønnet end en lavere, fraregnet rent forbigaaende Undtagelsestilfælde, hvad der ogsaa stemmer med Lønningsloven for Hæren af 25 Juli 1867, der ikke frembyder noget Exempel indenfor Officersklassen paa, at en Befalingsmand af højere militær Charge er aflagt ringere end hans Underordnede indenfor samme Vaaben. Naar § 7 i Lov af 25 Juli 1880 om Tillæg til Hærordningsloven af 6 Juli 1867 har forandret dennes § 34, hvorefter Oberstklassen udgjorde en Enhed, derhen, at denne Klasse nu er delt i to Grader, Oberster og Oberstløjtnanter, hvoraf den sidste er den første underordnet, da maa det derfor ogsaa, uanset at der ikke samtidig blev foretaget en udtrykkelig Ændring af fornævnte Lønningslov af 25 Juli 1867, være en nødvendig Konsekvens deraf, at ogsaa § 13 i denne Lov, hvormed Obersterne i hvert Vaaben i Henseende til Lønning ere delte i 3 Hold: den ældste, den næstældste og den yngste Trediedel, medens ifølge § 14 Obersterne i Generalstaben lønnes efter den Plads i Tjenestealder, som de indtage i deres oprindelige Vaaben, maa antages at være forandret saaledes, at nu i Oberstklassen den højere eller lavere Grad som Oberst eller Oberstløjtnant bliver afgjørende med Hensyn til Lønningen, medens Tjenestealderen, der overhovedet for hver Officer kun kan regnes fra hans seneste Udnævnelse, først atter faar Betydning indenfor Graden, hvorefter Citanten altsaa som Oberst maa rykke op i ældste Lønningsklasse, om ikke fremfor, saa dog sammen med den ældste af ham forbisprungne Oberstløjtnant. For dette Citantens Resultat foreligger der derhos ogsaa efter hans Formening en bindende Lovanalogi fra Hærlovens Underinddeling af Sergeant-

klassen i 3 Grader med forskjellige Lønninger indenfor disse, ligesom den ogsaa efter hans Formening bestemt bestyrkes ved § 135 i Hærloven af 6 Juli 1867, hvorefter enhver Befalingsmand har den Tjenestealder „i sin Grad“ eller Klasse, som tilkommer ham ifølge hans Udnævnelsesdag, og sammes § 136, hvorefter ingen Befalingsmand kan erholde nogen anden Karakter end den, som hans Grad eller Klasse i Overensstemmelse med Loven medfører, medens Citanten altsaa, hvis hans Paastand ikke tages tilfølge, netop med Hensyn til Lønning vilde blive behandlet som kun karakteriseret Oberst. I denne Citantens Opfattelse findes der imidlertid ikke at kunne gives ham Medhold. Ligesom der nemlig ialtfald ikke kan hentes nogen Analogi fra Lønningsbestemmelserne i Loven af 25 Juli 1867 for Sergeantklassen, da sammes § 3 netop deler hver af dennes 3 Grader indenfor de forskjellige Vaaben i forskjellige Lønningshold, medens dens § 13, som anført, behandler Oberstklassen af hvert Vaaben som en Helhed ved sammes Inddeling i Lønningshold, og ligesom der heller ikke ses at kunne støttes noget paa §§ 135 og 136 i Hærloven af 6 Juli 1867, idet der i og for sig Intet er til Hinder for at tale om en Befalingsmands Tjenestealder saavel indenfor den særlige Grad, hvortil han hører, som indenfor den større Klasse, hvoraf denne Grad udgjør en Del, og der Intet kan udledes af disse Paragrafer om, til hvilken Tjenestealder der er taget Hensyn i den paagældende Lovs forskjellige Bestemmelser — saaledes kan der overhovedet ikke gives Citanten Ret i den Betragtning, at den Omstændighed, at en Embedsmand ved en ny Udnævnelse opnaar en overordnet Plads over en anden, nødvendig maa medføre, at han ikke i nogen Retning, f. Ex. navnlig med Hensyn til Lønningsforhold, vedblivende kan være ringere stillet. Hvad særlig Militæretaten angaar, findes dette ingenlunde at kunne udledes af Lønningsloven af 25 Juli 1867, sammenholdt med Hærloven af 6 Juli 1867, idet det efter samme tvertimod var ialtfald en Mulighed, at f. Ex. en yngre Oberst kunde opnaa en blivende overordnet Stilling over en ældre, udenat dette indvirkede paa deres Lønninger. Og af den Omstændighed, at § 7 i Loven af 25 Juli 1880 har delt den hidtil samlede Oberstklasse i to Grader: Oberster og Oberstløjtnanter, skjønnes det derfor ikke at kunne udledes, hvad der heller ikke iøvrigt findes nogen Antydning til, at ogsaa § 13 i Loven af 25 Juli 1867 skulde være forandret, hvorefter Lønningerne i Oberstklassen afhænge af Tjenestealderen i hele Klassen for hvert Vaaben. Medens de Indstævnte som Følge heraf ville være at frifinde, findes Sagens Omkostninger dog at burde ophæves og vil der som Følge heraf ikke her under Sagen kunne tillægges den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Overretsprokurator Mundt, hvis Sagførelse har været forsvarlig,

tillægges der et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige. Stempel-overtrædelse foreligger ikke.

Nr. 331.

Advokat Levinsen

contra

Frants Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1887: Arrestanten Frants Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og i Erstatning til Postvæsenet betale 35 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Møller, 20 Kr. til hver. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Frants Olsen, der er født den 2 Februar 1865 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mod ham for Falsk anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: I September og Oktober d. A. har han udfærdiget 3 falske Postanvisninger, den

første lydende paa 25 Kr., dateret Haslev den 8 September d. A. og adresseret til Hr. V. Nielsen, Viktoriagade 15, 3die Sal, den anden lydende paa 10 Kr., dateret Borup den 20 s. M. og adresseret til Hr. Marius Jensen, Istedgade 13, 4de Sal, og den tredje ligeledes lydende paa 10 Kr., dateret Faaborg den 28 s. M. og adresseret til Hr. Fr. Christensen, Istedgade 38, 3die Sal. Som Underskrifter af vedkommende Postfunktionærer paa Afsendelsesstederne skrev han paa Anvisningerne nogle Streger, der skulde forestille Navne, idet han paa 2 af Anvisningerne tilføjede „Fm.“, gav Anvisningerne ved at paaklæbe dem brugte Frimærker, hvis Stempler han rettede eller udfyldte, og ved at forsyne dem med forskellige andre Afstemplinger, Udseende af at være paa behørig Maade expederede gennem Postvæsenet, kvitterede dem med de som Adressater angivne Navne og erholdt, tildels ved Hjælp af 2 Drengene, der vare ubekjendte med Sagens Sammenhæng, mod Aflævering af disse falske Anvisninger deres paalydende Beløb udbetalt, dels paa Postgaarden her i Staden, dels paa Jernbanens Postkontor her i Staden. Efterat den 3die Anvisning var præsenteret paa sidstnævnte Kontor, fattede vedkommende Expedient Mistanke om, at Anvisningen var falsk, og foranledigede Arrestanten anholdt og det ham udbetalte Beløb tilbageleveret Postvæsenet. Som Følge heraf og idet Arrestanten ikke ved nogen af de ommeldte, Anvisningerne som Underskrifter meddelte Paategninger, vil have sigtet til bestemte Personer og hans ovenanførte Benyttelse af kasserede Frimærker, ikke vil kunne paaføre ham særligt Strafansvar, vil han være at anse efter Straffelovens §§ 268 og 269, 2det Stykke, jfr. § 275, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Efter de derom nedlagte Paastande vil han derhos have i Erstatning til Postvæsenet at betale 35 Kr.

Nr. 327.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Ane Marie Knudsen, Egelunds Hustru (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23 September 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Egelunds Hustru, Ane Marie, født Knudsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange

5 Dage, samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Esmann og Defensor, Kancelliraad, Overretsprokurator Møller, henholdsvis 15. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Døm. af 14 November 1887: Tiltalte Ane Marie Knudsen, Egelunds Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Shaw og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Egelunds Hustru, Ane Marie Knudsen, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte en Dag i Slutningen af Juli Maaned d. A., da hun var tilstede i Besøg i Enken Mette Kirstine Karstensens Stue, har, medens denne var gaaet ud af Stuen, med en Nøgle, som laa paa en i Stuen henstaaende Kommode, aabnet et sammesteds henstaaende Skab og fra dette tilvendt sig en til 8 Kr. vurderet Kjole, som hun gjemte i en Kurv, hun havde med, og senere samme Dag ved en Anden pantsatte til en Pantelaaner for 3 Kr. Da Bestjaalne kort efter — som det maa antages, den følgende Dag — sigtede Tiltalte for at have stjaalet Kjolen, vedgik hun dette og lovede at skaffe den tilstede igjen, men foretog dog intet Skridt i saa Henseende; efter sit Angivende fordi hun, da hendes Mand var uden Arbejde, ikke kunde skaffe Penge til at

indløse den for. Tiltalte, der efter Sagens Oplysninger maa antages at være forfalden til Drik, var efter sin Forklaring noget beruset, da hun begik Tyveriet, men kan dog ikke antages at have været dette i en saadan Grad, at det kunde have Indflydelse paa hendes Tilregnelighed. Den stjaalne Kjole er under Sagen bragt tilstede og udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Tiltalte er født i Aaret 1860 og har ifølge Viborg Kjøbstads Extraretsdom af 10 December 1884 været straffet for Tyveri og Bedrageri i Medfør af Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. For det af hende nu udviste Forhold vil hun være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 23 Januar.

Nr. 20. Felbereder **J. H. Haslund** (Arntzen)

contra

Overretssagfører **Michael Carlsen** som Kurator i Aktieselskabet „**Dampskibsselskabet Freja**”s Konkursbo paa dette Boes Vegne (Shaw),

betr. en Partialobligations-Ejers Ret til Dividende i bemeldte Konkursbo.

Højesterets Dom.

Citanten, Felbereder Haslund, paaanker under denne Sag den i Dampskibsselskabet Frejas Konkursbo affattede endelige Udlodning, forsaavidt der ved denne ikke er tillagt ham nogen Dividende for to ham tilhørende, af bemeldte Selskabs Bestyrelse under 1 April 1880 til ham udstedte Partialobligationer, betegnede som Nr. 250 og 251 og lydende hver paa 1000 Kroner, hvilke han ikke har anmeldt i Boet, førend dette optoges til Slutning.

De nævnte Obligationer, der ikke ere thinglæste, gaa hver især ud paa at erkjende Citanten for at være Deltager for 1000 Kroner i et Laan paa 330,000 Kroner med de i den for dette Laan udstedte Hovedobligation ommeldte Rettigheder og Vilkaar. Ved denne ligeledes den 1 April 1880 ud-

stedte og den 27 næstefter rathaberede samt den 3 Mai s. A. thinglæste Hovedobligation erkjender Dampskibsselskabets Bestyrelse at have modtaget som Laan 330,000 Kroner, for hvilket Beløb der er udstedt 330 med Nr. 1—330 betegnede Partialobligationer à 1000 Kroner til Deltagerne i Laanet, hvilke alle nævnes, Citanten under Nr. 250 og 251; Laanet skulde tilbagebetales med 30,000 Kroner aarlig, idet 30 Partialobligationer aarlig skulde udtrækkes, og til Sikkerhed for skadesløs Betaling pantsattes med 1ste Prioritets Panteret, sideordnet for samtlige Partialobligationer, to Selskabet tilhørende Skibe. Det er under Sagen givet og fremgik ogsaa af Selskabets i Konkursboets Besiddelse værende Bøger og andre Papirer, at der, da Selskabet den 24 September 1885 kom under Konkursbehandling, var udtrykket og indfriet 120 Partialobligationer til Beløb ialt 120,000 Kroner, medens de øvrige Partialobligationer til Beløb 210,000 Kroner vare uindfriede, og at Obligationerne Nr. 250 og 251 hørte til disse sidste.

Af det Foranførte fremgaar, at de udstedte Partialobligationer efter deres retlige Karakter væsentligt kun ere særlige Beviser for hver enkelt Deltagers Andel i Laanet paa 330,000 Kroner, medens Hovedobligationen er Grundlaget for den dem tilkommende Ret, særligt for den givne Panteret. Hovedobligationens Anmeldelse eller Anerkjendelse i Boet som gjældende for de resterende 210,000 Kroner maatte derfor være tilstrækkelig til at bevare de Citanten tilhørende, under dette Beløb indbefattede Partialobligationers Gyldighed. Efter alt, hvad der er foregaaet i Boet, og naar særlig henses til, at Hovedobligationen var tilstede i Boet, at det lige fra først af har været og under de forhaandenværende Omstændigheder maatte være givet, at Restgjælden efter samme udgjorde 210,000 Kroner, at det særligt i den af Boets Kurator forfattede Statusoversigt udtales, at de pantsatte Skibes Salgs-sum efter Fradrag for Omkostninger og privilegerede Krav vil være at fordele mellem Prioritetsobligationsejerne, der have tilgode i Hovedstol 210,000 Kroner, samt at Boet har anerkjendt de enkelte, særligt anmeldte Partialobligationer og derved indirekte den til Grund for dem liggende Hovedobligation, forsaavidt den er uindfriet, findes der fra Boets Side at være sket en saadan Anerkjendelse af hele den resterende Prioritetsgjæld paa 210,000 Kroner, at det allerede paa Grund heraf ikke kan anses at have været nødvendigt for Citanten at anmelde sin under disse 210,000 Kroner indbefattede Fordring.

Idet det som Følge af det Anførte ikke kan billiges, at der ved den paaankede Udlodning intet Hensyn er taget til de omhandlede to Partialobligationer, vil denne i Henhold til Citantens Paastand for Højesteret være at opheve, hvorhos

Citantens Fordring efter disse vil efter behørig Omgang paa Skiftet være at tage i Betragtning ved Boets endelige Udlodning.

Processens Omkostninger findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udlodning ophæves, og vil Citantens Fordring efter de ovenomhandlede Partialobligationer Nr. 250 og 251 være at tage i Betragtning ved Konkursboets endelige Udlodning. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 13 April 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 50.

Mandagen den 23 Januar.

Nr. 21. Grosserer **Andreas Henningsen** (Arntzen)

contra

Overretssagfører **Michael Carlsen** som Kurator i Aktieselskabet „**Dampskibsselskabet Freja**”s Konkursbo (Shaw),

betr. en Partialobligations-Ejers Ret til Dividende i bemeldte Konkursbo.

Højesterets Dom.

Citanten, Grosserer Henningsen, paaanker under denne Sag den i Dampskibsselskabet Frejas Konkursbo affattede endelige Udloeding, forsaavidt der ved denne ikke er tillagt ham nogen Dividende for to ham tilhørende, af bemeldte Selskabs Bestyrelse under 1 April 1880 til ham udstedte Partialobligationer, betegnede som Nr. 26 og 27 og lydende hver paa 1000 Kroner, hvilke han ikke har anmeldt i Boet, førend dette optoges til Slutning.

Efter de nævnte nthinglæste Partialobligationers Indhold og Forhold til en for 330,000 Kroner samme Dag udstedt thinglæst Hovedobligation, ved hvilken to Skibe pantsattes og paa hvilken der, da Dampskibsselskabet fallerede, resterede 210,000 Kroner, fordelte paa 210 Partialobligationer, deriblandt ovennævnte Nr. 26 og 27, maa denne Hovedobligation betragtes som Grundlaget for den Partialobligationernes Ejere tilkommende Ret, særligt den givne Panteret, og efter alt, hvad der efter det Oplyste er foregaaet i Boet, findes der fra dettes Side at være sket en saadan Anerkjendelse af hele den resterende

Prioritetsgjæld paa 210,000 Kroner, at det ikke har været nødvendigt for Citanten at anmelde sin under dette Beløb indbefattede Fordring.

I Betragtning heraf og i Henhold til Citantens Paastand

kjendes for Ret:

Den paaankede Udlodning ophæves, og vil Citantens Fordring efter de ovenomhandlede Partialobligationer Nr. 26 og 27 være at tage i Betragtning ved Konkursboets endelige Udlodning. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Nr. 22. Grosserer **George Knox** (Arntzen)

contra

Overretssagfører **Michael Carlsen** som Kurator i Aktieselskabet „**Dampskibsselskabet Freja**”s Konkursbo (Shaw),

betr. en Partialobligations-Ejers Ret til Dividende i bemeldte Konkursbo.

Højesterets Dom.

Citanten, Grosserer Knox, paaanker under denne Sag den i Dampskibsselskabet Frejas Konkursbo affattede endelige Udlodning, forsaavidt der ved denne ikke er tillagt ham nogen Dividende for en ham tilhørende, af bemeldte Selskabs Bestyrelse under 1 April 1880 til ham udstedt Partialobligation, betegnet som Nr. 256 og lydende paa 1000 Kroner, hvilken han ikke har anmeldt i Boet.

Efter den nævnte uthinglæste Partialobligations Indhold og Forhold til en for 330,000 Kroner samme Dag udstedt thinglæst Hovedobligation, ved hvilken to Skibe pantsattes og paa hvilken der, da Dampskibsselskabet fallerede, resterede 210,000 Kroner, fordelte paa 210 Partialobligationer, deriblandt ovennævnte Nr. 256, maa denne Hovedobligation betragtes som Grundlaget for den Partialobligationernes Ejere tilkommende Ret, særligt den givne Panteret, og efter alt, hvad der efter

det Oplyste er foregaaet i Boet, findes der fra dettes Side at være sket en saadan Anerkjendelse af hele den resterende Prioritetsgjæld paa 210,000 Kroner, at det allerede paa Grund heraf ikke har været nødvendigt for Citanten at anmelde sin under dette Beløb indbefattede Fordring.

I Betragtning heraf og i Henhold til Citantens Paastand

kjendes for Ret:

Den paaankede Udlodning ophæves, og vil Citantens Fordring efter den ovenomhandlede Partialobligation Nr. 256 være at tage Betragtning ved Konkursboets endelige Udlodning. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitsskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Onsdagen den 25 Januar.

Nr. 143. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Carl Emil Blad (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Februar 1887: Tiltalte Carl Emil Blad bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Gottschalk, 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tildales Carl Emil Blad, der er født den 11 Marts 1833 og ikke funden forhen straffet, for Bedrageri. Efterat Tiltalte fra 1 April 1872 var bleven optagen som ansvarlig Kompagnon af Firmaet Bechgaard og Aggersborg, der drev Vexelmæglerforretning her i Staden, blev han fra 1 April 1877 eneste Indehaver af Forretningen og fortsatte herefter denne, indtil hans Bo den 24 November 1885 ifølge hans egen Begjæring toges under Konkursbehandling ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Skifteret, og det viste sig da at være fuldstændig insolvent, idet der til de upriviligerede Fordringer, hvis Beløb ansloges til ca. 692,000 Kr., kun antages at ville blive en Dividende af højst ca. 5 pCt. Efter hvad de handelskyndige Revisorer have udtalt, havde Tiltalte i flere Aar arbejdet med Underballance, men Tiltalte vil dog have holdt Forretningen gaaende i Haabet om i Tidens Løb at kunne svare Enhver Sit og vil først en Dag eller to før Falliten have indset, at det var ham umuligt længere at fortsætte den. Sigtelserne mod Tiltalte for Bedrageri angaa følgende Forhold: Med sydjyske Landmandsbank havde Tiltalte i en længere Aarrække staaet i Forretningsforbindelse, idet han efter Bankens Ordre indkjøbte og atter solgte Børs-effekter for denne. Naar Tiltalte efter Ordre havde indkjøbt disse Effekter, underrettede han Banken herom, og fik da i Regelen uopholdelig tilstillet Dækning, og naar han havde solgt Effekter for Banken, indsatte han Salgsummerne i den her-værende Landmandsbank paa sydjyske Banks Konto. De for Banken hos Tiltalte beroende Effekter, der alle lød paa Ihænde-haveren, vare henlagte i et særligt Omslag med Paaskrift: „Syd-jyske Landmandsbank“. I Mai 1885 fik Tiltalte af Banken Ordre til at indkjøbe 10,000 Kr. Privatbank Aktier. Den 15 Mai meddelte han Banken, at de vare indkjøbte, og erholdt næste Dag Dækning for dem. I November 1885 fik han end-videre Ordre til at indkjøbe 10,000 Kroner Privatbankaktier, 10,000 Kr. Aktier i Burmeister & Wains Maskin- og Skibs-byggeri og 8000 Kr. Aktier i de danske Sukkerfabriker. Den 9 November meddelte han Banken, at han havde indkjøbt de sidstnævnte 2 Partier Aktier og 4000 Kr. Privatbankaktier, fik strax tilsendt Dækning for de skete Indkjøb og samtidig hermed Ordre til at indkjøbe de manglende Privatbankaktier. Den 10 November meddelte han Banken, at han ogsaa havde ind-

kjøbt dette Parti Aktier, og erholdt ligeledes strax Dækning for dette Indkjøb med et Beløb af 6021 Kr., hvorhos Banken samtidig beordrede 2000 Kr. Aktier i de danske Sukkerfabrikker henlagte til en Trediemands Disposition. Ved Konkursens Udbrud skulde der saaledes bero hos Tiltalte for Banken 20,000 Kr. Privatbankaktier, 10,000 Kr. Akter i Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri og 6000 Kr. Aktier i de danske Sukkerfabrikker, men ingen af disse Effekter fandtes henlagte til Banken. De i Tiltaltes Skrivelse af 10 November ommeldte 6000 Kr. Privatbankaktier havde han nemlig aldeles ikke indkjøbt til Banken, og de øvrige Effekter havde han vel anskaffet til Banken, men atter solgt for ialt ca. 23,000 Kr. Med Hensyn til de af ham ikke indkjøbte 6000 Kr. Privatbankaktier har Tiltalte udsagt, at det, da han tilstillede Banken Afregning over dem og modtog Dækning for Indkjøbet af dem, var hans Hensigt senere at levere disse eller dog tilsvare Banken deres Værdi, og vel er der nu ikke Føje til at forkaste denne Forklaring, men da han dog ved urigtig at have foregivet at have indkjøbt bemeldte Papirer for Banken har formaaet denne til at sende ham Dækning for et Beløb, nemlig som ovenfor angivet 6021 Kr., som Banken under alle Omstændigheder den Gang ikke skyldte ham, findes han for dette Forhold ikke at kunne undgaa Strafansvar efter Straffelovens § 257. Hvad angaar Tiltaltes Dispositioner over de øvrige Værdipapirer, ere disse foretagne af Tiltalte til egen Fordel og uden Bankens Vidende, og da nu det mellem Banken og ham med Hensyn til disse Effekter bestaaende Retsforhold efter det Forreliggende ganske maa anses at have havt Karakteren af et Forvaringsforhold, og der saaledes ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Anbringende om, at han vil have anset sig berettiget til at foretage bemeldte Dispositioner, saa findes Tiltalte for sit Forhold i denne Henseende at maatte anses efter Straffelovens § 253. Under 8 Mai 1885 erholdt Tiltalte af Stationsforvalter Poulsen, med hvem han stod i en noget lignende Forretningsforbindelse som ovenfor omtalt, Ordre til at indkjøbe 7000 Kr. Aktier i de danske Spritfabrikker. Disse Aktier indkjøbte Tiltalte efterhaanden, og de blev da lagte i et særligt Omslag med Poulsens Navn skrevet udenpaa. For Indkjøbet af Aktierne blev Tiltalte dækket ved, at han den 8 Mai 1885 efter Poulsens Ordre realiserede nogle andre hos ham for Poulsen beroende Effekter, idet der ved den i Anledning af Indkjøbet og Salget foretagne Afregning endog fremkom et mindre Overskud i Poulsens Favør. Den 3 Juni 1885 solgte Tiltalte Spritfabrikaktierne, der lød paa Ihændehaveren, for ca. 5600 Kr., hvilket Salg skete til Tiltaltes egen Fordel og uden Poulsens Vidende, og da Retsforholdet mellem Poulsen og ham med Hensyn til bemeldte Effekter ligeledes maa anses at have havt Karakteren af et Forvaringsforhold, findes Tiltalte ogsaa

for dette sit Forhold at maatte anses efter Straffelovens § 253. Den 3 Juli 1885 indbetalte Roskilde Sparekasse til Tiltalte et Beløb af 50,136 Kr. 38 Øre med Ordre til, at derfor skulde indkjøbes 50,000 Kr. nye jyske Kjøbstads Kreditforeningsobligationer, hvilke Effekter Tiltalte ogsaa indkjøbte. Sparekassen havde forlangt, at Obligationerne skulde præsteres i Stykker lydende paa større Beløb, men ved Indkjøbet fik Tiltalte kun 16,000 Kr. i saadanne Stykker, medens han fik Resten i Stykker lydende paa smaa Beløb, og da han vidste, at Sparekassen ikke vilde modtage disse, disponerede han den 22 s. M. over disse 34,000 Kr. smaa Obligationer til egen Fordel, i den Hensigt senere for egen Regning at levere Banken et tilsvarende Beløb i store Stykker til den Kurs, for hvilken det oprindelige Kjøb havde fundet Sted. De ovennævnte 16,000 Kr. Obligationer lydende paa større Beløb afleverede han til Sparekassens Administrator og aftalte med denne, at Resten skulde leveres til December Termin 1885. Han vil derhos ikke overfor Sparekassens Bestyrelse have lagt Skjul paa, at han havde solgt det resterende Beløb Obligationer til egen Fordel, men har efter sin Forklaring udtrykkelig underrettet Sparekassens Administrator herom, og vel har nu denne erklæret, at han ikke erindrer, at Tiltalte har givet ham en saadan Meddelelse, hvorfor han stadig vil være gaaet ud fra, at Tiltalte havde de 34,000 Kr. Obligationer liggende i Behold for Sparekassen, indtil de kunde blive ombyttede med Obligationer af den ønskede Beskaffenhed, men efter Sagens Oplysninger findes Tiltaltes Forklaring i den ommeldte Henseende ikke at kunne forkastes, og efter det saaledes Foreliggende findes Tiltalte ikke overbevist om at have gjort sig skyldig i noget Forhold med Hensyn til bemeldte Obligationer, der vil kunne paadrage ham Strafansvar. For Sagfører Therkildsen havde Tiltalte henliggende 4000 Kr. Aktier i de danske Sukkerfabrikker og 2000 Kr. Privatbankaktier. Disse Aktier solgte han i Henhold til en ham af Therkildsen den 11 November 1885 given Bemyndigelse og underrettede den 13 s. M. Therkildsen om Salget med Tilføjende, at det ved Salget indkomne Beløb 4475 Kr. 52 Øre henlaa til hans Disposition. For Bankdirektør B. Bøggild havde Tiltalte endvidere henliggende 20,000 Kr. Aktier i de danske Sukkerfabrikker, som han efter Bøggilds Ordre solgte i to Partier den 13 og 19 November s. A. henholdsvis for 6448 Kr. 54 Øre og for 6078 Kr. 91 Øre, hvorom han ligeledes underrettede Bøggild, idet han meddelte ham, efter første Salg, at Beløbet laa til hans Disposition, og efter sidste Salg, at Nettoprovenuet var godskrevet hans Konto. Ved Konkursens Udbrud fandtes disse Beløb, som ikke forinden vare blevne Tiltalte afkrævede, ikke henlagte som særlige Depoter, og Therkildsen og Bøggild vare derfor henviste til for deres Krav mod Tiltalte at konkurrere i Boet. Forsaauidt det nu lægges

Tiltalte til Last, at han har ladet disse Beløb indflyde i sin almindelige Kassebeholdning, findes der imidlertid ikke herfor at kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar, idet der efter de paagældende Retsforholds Beskaffenhed ikke kunde paahvile ham nogen Forpligtelse til at holde de ved Salget af de ommeldte Effekter indkomne Beløb afsondrede fra sin almindelige Kassebeholdning. I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 253 og 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Da der som meldt ikke vil kunne paalægges Tiltalte Strafansvar for det af ham overfor Sagfører Therkildsen og Bankdirektor Bøggild udviste Forhold, ville de af dem nedlagte Erstatningspaastande ikke kunne tages under Paakjendelse under denne Sag, og da Sagen ikke indeholder tilstrækkelige Oplysninger til Bestemmelsen af den Erstatning, der kan paahvile Tiltalte overfor sydjyske Bank og Stationsforvalter Poulsen, og der ikke findes tilstrækkelig Anledning til i den Anledning at opholde Sagen, findes de af disse Forurettede nedlagte Erstatningspaastande ej heller at kunne tages tilfølgende herunder Sagen. Derimod vil Tiltalte have at udrede Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 26 Januar.

Nr. 301. Højesteretssagfører Bagger

contra

**Henning Rasmussen, Hans Hansen og Rasmus
Hansen (Def. Shaw),**

der tiltales: Førstnævnte for at have skudt gennem Vinduet ind i Dansesalonen i Vissenbjerg Kro, og de 2 Sidstnævnte for Meddelagtighed i Beslutningen.

Odense Herreds Extrarets Dom af 9 April 1887: De Tiltalte Henning Rasmussen, Hans Hansen og Rasmus Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Henning Rasmussen i 4 Uger og de 2 andre Tiltalte hver i 14 Dage, hvorhos Henning Rasmussen bør betale i Erstatning til Møller N. J. Knudsen paa egne og den ved Vissenbjerg Kro værende Dansesalons Medejerers Vegne 3 Kr., samt til Husmand Jørgen Petersen (Padesø) 4 Kr. Samtlige Tiltalte bør desuden En for

Alle og Alle for En betale de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kjerboe, 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. Det Idømte udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kaas og Juel for Overretten betale de Tiltalte Henning Rasmussen, Hans Hansen og Rasmus Hansen En for Alle og Alle for En, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling og idet de af de Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgivne yderligere Forklaringer maa blive uden Indflydelse paa Bedømmelsen af deres Forhold, maa det billiges, at de ere ansete efter Straffelovens § 296, for de to Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 54; men Straffen findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel, for Henning Rasmussen i 8 og for hver af de to andre Tiltalte i 4 Dage. Med Hensyn til Erstatningen tiltrædes Dommens Bestemmelser.

Det kan ikke billiges, at Henning Rasmussens Fader, Bødker Rasmus Jensen, fra den 2 til den 9 Marts f. Å. har været belagt med Varetægtsarrest. Omkostningerne ved denne findes efter Omstændighederne at maatte udredes af det Offentlige, men forøvrigt ville de Tiltalte have at tilsvare Aktionens Omkostninger efter Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte bør hensættes i simpelt Fængsel, Henning Rasmussen i otte Dage, Hans Hansen og Rasmus Hansen hver i fire Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Omkostningerne ved Bødker Rasmus Jensens Arrest udredes af det Offentlige. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sager ere de Tiltalte Henning Rasmussen, Hans Hansen og Rasmus Hansen aktionerede, Førstnævnte for at have skudt igjennem Vinduet ind i Dansesalonen i Vissenbjerg Kro, og de tvende Sidstnævnte for Meddelagtighed i Beslutningen, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at de have gjort sig skyldige i anførte Forhold. Da de Tiltalte, der ere venstresindede, havde hørt, at den konservative Klub i Vissenbjerg Sogn agtede at holde Møde og derefter Bal i Vissenbjerg Kro den 26 Februar d. A. om Aftenen, blev det, for at indjage Medlemmerne af Klubben Skræk og forstyrre Dansen, aftalt mellem de Tiltalte, at Henning Rasmussen, der har en Jagtbøsse, skulde under Dansen skyde ind igjennem Vinduet paa Dansesalonen, og at de alle Tre ved denne Lejlighed skulde følges ad til Kroen. Da Hans Hansens og Rasmus Hansens Søster imidlertid skulde have Bryllup samme Dag som der skulde være Bal i Klubben, og hendes Brødre skulde være tilstede ved Gildet, blev det senere aftalt, at Henning Rasmussen skulde udføre Gjerningen uden Ledsagelse af de Medtiltalte. Efterat Henning Rasmussen havde ladet sin Jagtbøsse med løst Krudt og med Blaar til Forladning, begav han sig anførte Aften til Vissenbjerg Kro, og idet han stak Bøssespiiben ind igjennem et Hul i en Vinduesrude, affyrede han Bøssen, som han rettede mod Loftet i Dansesalen. Samtlige Ruder i Vinduet sprang itu, og der gik Ild i en Frakke, der hang ved Vinduet, men iøvrigt skete der ikke nogen Skade. For det ommeldte Forhold vilde de Tiltalte — der ere fødte, Henning Rasmussen 12 Februar 1864, Hans Hansen 5 December 1866 og Rasmus Hansen 20 April 1868, og af hvilke ingen forhen er tiltalt eller straffet — være at anse, Henning Rasmussen efter Straffelovens § 296 og de Medtiltalte efter denne Paragraf kfr. § 54, og da Straffen ved den indankede Dom passende er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Henning Rasmussen i 4 Uger og for hver af de Medtiltalte i 14 Dage, og Bestemmelserne i Dommen om Erstatning og Aktionens Omkostninger billiges, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Tirsdagen den 31 Januar.

Nr. 34. Civilingeniør **Adolph Keifler** (Hansen)

contra

Aktieselskabet „**Frederiksberg Sporvejselskab**“ ved dets administrerende Direktør, Ritmester **C. A. Hansen** og ved dets Kontrolkomité's Formand, Overretsprokurator **L. C. Bøcher** (Klubien),

betr. Spørgsmaal om Beregningen af Citantens Tantième.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1886: De Indstævnte, Aktieselskabet „Frederiksberg Sporvejselskab“, bør for Tiltale af Citanten, Civilingeniør Adolph Keifler af Frederiksberg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten for Højesteret alene har paastaaet sig tilkjendt det i den indankede Dom nævnte Beløb af 2700 Kroner, eller dog 699 Kroner 78 Øre heraf, med Renter, og at han til Støtte herfor, ligesom allerede i forrige Instants, har paaberaabt sig, at ikke blot de i Dommen omhandlede to Beløb paa 4050 Kroner og 3000 Kroner med Urette til Skade for ham ere henregnede til Driftsudgifterne for Aaret 1883, men at det samme gjælder om et Beløb paa 4600 Kroner, der i Slutningen af 1882 er anvendt til en da foretagen Remontering, samt at de Indstævnte for Højesteret alene have støttet deres Paastand om Dommens Stadfæstelse paa, at de nævnte tre Udgiftsposter rettelig ere medregnede til Driftsudgifterne for 1883.

I Betragtning af de i den Del af Dommen, der efter det Anførte foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde, hvilke findes i det væsentlige at kunne tiltrædes, og idet der maa anses at have været Feje for de Indstævnte til blandt Driftsudgifterne for 1883 ogsaa at opføre den ovennævnte Udgift paa 4600 Kroner til en dette Aar nærmest vedkommende Remontering, hvis Foretagelse var bleven fremskyndet ved et Sporvejselskabet den 1° November 1882 givet Polititilhold, vil Citantens ovennævnte Paastand om at tilkjendes 2700 Kroner eller dog en Del heraf ikke kunne tages til Følge. Det maa derfor have sit Forblivende ved den de Indstævnte tillagte Frifindelse ligesom og ved Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 5 Juli 1872 mellem Citanten, Civilingeniør Adolph Keifler af Frederiksberg og de Indstævnte, Aktieselskabet „Frederiksberg Sporvejselskab“ indgaaet Overenskomst, blev det i Post 5 a fastsat: „Naar der af Selskabets Overskud, som det er, efterat alle Driftsomkostninger ere afholdte, er udredet til Kontrolkomiteen, den administrerende Direktør, den tekniske Direktør, Stationsforstanderen og Staldmesteren ialt 10 pCt. af Driftsoverskudet, samt 1 pCt. af Aktiekapitalen til Reservefond og 8 pCt. af Aktiekapitalen til Aktionærerne, tilkommer der Hr. Keifler og hans Arvinger, saalænge den ham meddelte og til Selskabet overdragne Koncession paa Sporvejsanlægget vedvarer, 1 pCt. af den nuværende Aktiekapital = 135,000 Rdl. Denne Ret for ham kan ikke betages ham ved nogen Beslutning af Selskabet eller Forandring i dets Love, saasom heller ikke ved Selskabets Forening med noget andet Selskab“, hvorhos der ved samme Post Litr. b. tillagdes Citanten som teknisk Medlem af Selskabets Direktion en Gage af 2 pCt. af Driftsoverskudet. Tilsvarende Bestemmelser optoges i Lovene for det indstævnte Selskab. Under nærværende Sag har Citanten nu anbragt, at Driftsoverskudet i det af Bestyrelsen for Aaret 1883 aflagte Regnskab er ansat til 27,777 *) Kr. 53 Øre, hvoraf der er anvendt 10 pCt. til Tantiører, derunder til Citanten som teknisk Direktør 2 pCt. eller 554 Kr. 55 Øre, at der derefter er henlagt 1 pCt. af Aktiekapitalen, der nu udgjør 310,000 Kr., eller 3100 Kr. til Reservefonden og uddelt til Aktionærerne 7 pCt. eller 21,700 Kr., medens Resten af Overskudet 154 Kr. 77 Øre er overført til 1884. Efterat have modtaget den nævnte Tantiøme vil Citanten imidlertid have bragt i Erfaring, at det af bemeldte Regnskab fremgaaende Driftsoverskud er for lavt ansat, idet der under Driftsudgifter er opført Poster, som ikke kunne henregnes hertil og som overhovedet ikke vedkomme Driftsaaret 1883. Navnlig formener Citanten, at dette gjælder om en Post paa 4 à 5000 Kr.,

*) skal være: 27,727.

der skjuler sig under Regnskabet's Udgiftspost „Remontering“, idet det nævnte Beløb skal repræsentere Halvdelen af Kjøbesummen for 12 Heste, som ere indkjøbte i 1882, og hvormed Selskabets Hestebestand er forøget. Ligeledes skal der under Udgiftspost „Vedligeholdelse af Vognene Kr. 14,943, 73 Øre“ skjule sig et Beløb af 3000 Kr., som vedrører en Bestilling af 2 nye Vogne, hvormed Selskabets Vognbestand agtes forøget, og som heller ikke kan henføres under Driftsudgifter eller vedkomme Driftsaaret 1883, idet Beløbet end ikke er kommet til Udbetaling i dette Aar, ligesaa lidt som de nye Vogne ere leverede i samme. Driftsoverskudet for 1883 burde saaledes efter Citantens Formening allerede af Hensyn til disse to Poster have været opført med ca. 8000 Kr. mere end sket i Regnskabet, og da Citantens Tantième som teknisk Direktør herefter vilde have været ca. 160 Kr. større end i Regnskabet anført, og der vilde have været mere end tilstrækkeligt tilovers til at give Aktionærerne 8 pCt., har han paastaet de Indstævnte, der ifølge Selskabets Love have Værneting i Kjøbenhavn, tilpligtede at betale ham i Tillæg til Tantième for 1883 — 160 Kr. samt i Henhold til den ovennævnte Kontrakt af 5 Juli 1872 § 5 a 1 pCt. af 270,000 Kr. med 2700 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. af de paastævnte Beløb fra Forligsklagens Dato den 28 April 1884 og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget tilstrækkeligt. Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Citanten har forment, at de Indstævntes Domfældelse maa følge allerede deraf, at de ikke have efterkommet hans Opfordring til dem om at tilstede ham Adgang til deres samtlige Regnskabsbøger og Regnskabsbilag for Aaret 1883, for at han kan forvisse sig om, at der ikke i dette Regnskab er medtaget andre Udgifter end de ovennævnte, som kunne være til Præjudice for ham, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Retsforholdet mellem Parterne ikke begrunder en saadan ubegrændset Adgang for ham til de Indstævntes Regnskabsvæsen, og deres Domfældelse vil saaledes ikke kunne blive en Følge af denne Nægtelse. Fra de Indstævntes Side er det erkjendt, at de ommeldte tvende Poster, nemlig Halvdelen af Indkjøbssummen for 12 Heste eller 4050 Kr. og en Andel af Anskaffelsessummen for to bestilte Vogne eller 3000 Kr., der ere belastede Driftsregnskabet for 1883, ikke ere komne til Udbetaling i dette Driftsaar, men henholdsvis i 1882 og 1884, men de have forment, at Citanten ikke har nogen Ret til at modsætte sig denne Beregningsmaade. Forsaavidt de have støttet denne Formening derpaa, at han ved at modtage og kvittere for den ovennævnte Tantième for bemeldte Aar skal have frafaldet enhver Indsigelse mod det Driftsregnskab, hvorefter Tantièmen beregnedes ham, findes der ikke at kunne gives dem Medhold heri, forsaavidt Indsigelserne angaar Forhold, der

saaledes som det er in confesso med Hensyn til de her under Sagen omhandlede, først ere komne til hans Kundskab paa et senere Tidspunkt. Ej heller findes det begrundet, naar de Indstævnte yderligere til Støtte for deres Frifindelsespaastand have henvist til, at hans Berettigelse til Procentandel af Aktiekapitalen ifølge Kontrakten med Selskabet først indtræder, naar der til Aktionærene er udredet 8 pCt., hvad i nærværende Tilfælde ikke er sket, da den omhandlede Bestemmelse i Kontrakten efter Rettens Skjøn maa forstaas saaledes, at den paagældende Procentandel tilkommer Citanten, naar Driftsoverskudet, som dette virkelig stiller sig efter Aarets Udgifter, er tilstrækkelig til at afholde denne Procentandel, efterat Tantiemen og 9 pC. af Aktiekapitalen ere fradragne, uden Hensyn til, om Selskabet lader de fulde 8 pCt. til Aktionærene komme til Udbetaling eller ej. Som Følge heraf maa Citanten anses berettiget til at fremkomme med enhver Indsigelse imod den Maade, hvorpaa Driftsoverskudet, hvoraf saavel Tantiemen som Procentandelen skal udredes, beregnes. Sagens Udfald vil herefter blive afhængigt af, hvorvidt de omstridte tvende Poster med Rette ere medregnede til Driftsudgifterne for 1883. Forsaavidt nu Citantens Indsigelse mod disse Poster gaar ud paa, at de ikke kunne kaldes Driftsudgifter, eftersom de angaa Afskaffelser af Materiel, der ikke var bestemt til at afløse ældre opbrugt saadant, men bevirkede en Forøgelse af Selskabets Materiel, og at de derfor burde være anskaffede af Selskabet enten ved Optagelse af Laan eller ved Forøgelse af Aktiekapitalen eller ved Forbrug af Selskabets Reservefond, findes denne Indsigelse ikke at være beføjet, idet de paagældende Anskaffelser, der, efter hvad der er in confesso, ikke ere foranledigede ved noget nyt Anlæg, men kun skulle tjene til Brug for den regelmæssige Drift af Selskabets sædvanlige Trafik, ikke skjønnes at falde udenfor, hvad der i et Foretagende af den heromhandlede Natur kan henføres til Driftsudgifterne; i ethvert Tilfælde findes Citanten ikke paa den omhandlede Overenskomst, hvor der ikke er truffet nogen nærmere Bestemmelse om, hvorledes saadanne Anskaffelser skulle foregaa, at kunne støtte nogen Paastand om, at de skulde afholdes af de af ham antydede Midler fremfor at udredes af Driftens Indtægter. Ej heller findes der med Føje at kunne gøres nogen Indsigelse imod, at Selskabet fordeler Udgifterne ved større Anskaffelser paa flere Regnskabsaar og derved søger at undgaa stærkere Svingninger i Udbyttet, og navnlig skjønnes det ikke, som af Citanten forment, at Overenskomsten med ham skulde være til Hinder for dertil sigtende Bestemmelser af Selskabet, forsaavidt den fastsætter, at hans Ret efter samme ikke kan betages ham ved nogen Beslutning af Selskabet, idet der ved denne Bestemmelse nærmest maa antages at være sigtet til den umiddelbart forud fastsatte Fordelingsmaade af Driftsoverskuddet, hvorimod det, som

det ogsaa af Citanten er indrømmet, ikke kan antages, at Selskabet skulde have fraskrevet sig en vis Frihed i Henseende til Opgjørelsesmaaden af Regnskabet og navnlig et vist Skjøn over, hvilke Udgifter der vedrøre Aarets Drift og kunne belastes dette. En modsat Opfatning vilde kun lede til, at Selskabet fordelte selve Anskaffelserne paa flere Aar, hvilket kunde medføre Tab for Selskabet, uden at Citanten havde nogen Fordel heraf. Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 319.

Advokat Klubien

contra

Bolette Nielsen, kaldet Thygesen (Def Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 24 September 1887: Bolette Nielsen, kaldet Thygesen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle de af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Quist og Prokurator Clausen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 November 1887: Tiltalte Bolette Nielsen, kaldet Thygesen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde-
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret.

betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-
sagfører Lunn 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Bolette Nielsen, kaldet Thygesen — der er født 11 September 1849 og ved Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Juli 1879 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — aktioneret for Tyveri. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte den 31 August d. A. har tilvendt sig 16 Stkr. Agurker af Værdi 1 Kr. 20 Øre fra en af Gartner N. C. Hansen lejet Have, hvortil Havelaagen var uafaaaset, samt at hun tvende Gange har tilvendt sig af Hegnet om Haven hver Gang et Knippe Risbrænde af Værdi 10 Øre. Det var ikke hendes Agt at sælge Agurkerne, men at bruge dem selv, og Risbrændet har hun efterhaanden brændt i sit Hjem. For ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens 235, og findes hendes Straf at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anset efter Straffelovens § 230 i Forbindelse med § 235 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte

Torsdagen den 2 Februar.

Nr. 80. Snedker og Fiskehandler **Mehlsens Enke,**
Birgitte Mehlsen (Strøm)

contra

Enken **Marie Obstrup** (Nellemann),

betr. Spørgsm. om Gyldigheden af et nedlagt Forbud.

Hjerm Ginding Herredsthings Dom af 8 Mai 1885:
Det af Hovedcitantinden Enkemadam Birgitte Mehlsen i Struer

den 1 April f. A. ved Fogden nedlagte Forbud mod, at Kontracitantinden Enkefru Marie Obstrup sammesteds fortsætter et af hende paa Matr.-Nr. 33 i i Struer paabegyndt Byggeforetagende, bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Omkostningerne saavel i Hoved- som Kontrasøgsmaalet ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Juni 1886: Den under Sagen omhandlede, den 1 April 1884 effektuerede Forbudsforretning ophæves, og bør Indstævnte, Birgitte Mehlsen, Snedker og Fiskehandler Mehlsens Enke, til Citantinden, Marie Obstrup, Kjøbmand Niels Obstrups Enke, i Erstatning, dels for den Udgift, som det maatte medføre at lægge et nyt Fundament fra Citantindens ældre Forhuses østlige Gavl imod Øst indtil det Sted, hvor Porten i den af hende paabegyndte nye Bygning agtes anbragt, istedetfor det, som Citantinden tidligere havde ladet nedlægge sammesteds, men paa Grund af det ovennævnte Forbud har maattet lade borttage, dels for Nettooverskuddet af den Indtægt eller Nytte, Citantinden i den Tid, Bebyggelsen af Aabningen mellem hendes ældre Forhuses østlige og den af hende opførte nye Bygnings vestlige Gavl hindres ved Forbudet, kunde have havt af de Lokaler, der efter Citantindens Byggeplan skulle anbringes sammesteds, betale et saadant Beløb, som uvillige, paa Indstævntes Bekostning dertil udmeldte Mænd maatte fastsætte. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 13 Februar f. A. for Underretten fremlagte Udskrift af Hjerm og Ginding Herreders Retsprotokol kan ses, om den i Udskriften indeholdte Skjønnsforretning har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 April 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 51.

Torsdagen den 2 Februar.

Nr. 80. Snedker og Fiskehandler Mehlsens Enke, Birgitte
Mehlsen (Strøm)

contra

Enken Marie Opstrup (Nellemann).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — hvorved bemærkes, at det er Forudsætningen, at der ikke anbringes Portfløje for Porten i den paatænkte Bygning — og idet de Højesteret af Citantinden forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en forandret Opfattelse af Retsforholdet, maa det billiges, at den under Sagen omhandlede Forbudsforretning ved Dommen er ophævet. Da det ligeledes findes efter Indstævntes Paastand at maatte have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Processens Omkostninger, bliver den i det Hele at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citantinden 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citantinden Marie Opstrup, Kjøbmand N. M. Opstrups Enke af Struer, i Foraaret 1884 havde paa den Øst for hendes Forhus, hvis Facade vender ud imod Struer Gade, beliggende hidtil ubebyggede Del af sin Ejendom Matr.-Nr. 33 i i Struer, ladet paabegynde Opførelsen af en to Etages Bygning, hvis vestlige Gavl skulde støde umiddelbart op til hendes ældre Forhus's østlige Gavl, medens den nye Bygnings østlige Gavl omtrent vilde komme til at støde op til Ejendommens østlige Skjel, saaledes at Kjørselen fra Struer Gade ind paa Citantindens Ejendom, naar den nye Bygning var bleven opført, kun vilde kunne foregaa enten gennem en Indkjørsel Vest for det ældre Forhus, eller gennem en i den nye Bygning anbragt 6 Al. bred og over 5 Al. høj Port, der vilde komme til at ligge ca. 25 Fod Øst for det ældre Forhus's østlige Gavl, lod hun for Indstævnte Birgitte Mehlsen, Snedker og Fiskehandler Mehlsens Enke i Struer, der ejer de Syd for Matr.-Nr. 33 i beliggende Ejendomme Matr.-Nr. 33 d, 56 a og 56 b, hvorfra der maa antages ikke at være anden Udkørsel til Struer Gade end over Citantindens Ejendom, ved Stævnevidnerne forkynde en den 25 Marts 1884 dateret skriftlig Meddelelse om, at der var en Mulighed for, at den Indstævnte, som det i Meddelelsen hedder, „tilkommende Ret til fri Vej og Kjørsel paa den østre Side af Citantindens Forhus“, ved enkelte Lejligheder vilde blive hindret ved Arbejdet paa Opførelsen af den ovennævnte Bygning, om hvilket det i Meddelelsen siges, at den vilde komme til at ligge tværs for den Vej, som for Tiden gaar fra Struer Gade til Indstævntes Hus, men at Indstævnte, forsaavidt saadanne Hindringer skulde indtræffe, skulde være berettiget til fri Færdsel gennem den ovennævnte Udkørsel i Vest. Den samme Dag den ommeldte Meddelelse er dateret, indgav Indstævnte imidlertid en Rekvisition til Fogden i Hjerm og Ginding Herreder, hvori hun — under Paaberaabelse af, at dersom dette Byggeforetagende fik Lov til uhindret at skride frem, vilde hun lide et stort Tab, idet hendes Ejendom, fra hvilken der havdes fri Fart og Udsigt til Struer Gade, vilde blive reduceret til at være et Baghus for Citantindens Ejendom, og Vejen, som nu fører direkte ind fra Gaden, vilde komme til at gaa i Bugtninger — anmodede Fogden om for Citantinden at nedlægge Forbud imod, at det af hende paabegyndte Byggeforetagende fortsættes, og efterat der i denne Anledning havde for Fogedretten fundet en Procedure Sted mellem Parterne, afsagde Fogden den 31 Marts en Kjendelse, hvorved eragtedes, at Indstævntes Begjæring om Forbudets Nedlæggelse vilde være at tage tilfølge, saafremt der af hende inden 24 Timer hos Fogden deponeredes 5000 Kr. i rede Penge eller gode Værdipapirer som Sikkerhed for Forretningens Følger. Denne Sikkerhed blev næste Dag tilvejebragt, og Fogden afsagde

da samme Dag en ny Kjendelse, hvorved det forbødes Citantinden at fortsætte det af hende paabegyndte Byggearbejde, men da Indstævnte derefter lod tilføre Fogedprotokollen, at det selvfølgelig ikke havde været og ejheller var hendes Mening, at Forbudet skulde udstrækkes til at omfatte mere af Grunden end, at der blev levnet hende en tilstrækkelig bred Vej om den østre Ende af eller østen om Citantindens ældre Forhus, og at hun navnlig Intet havde imod, at Citantinden fortsatte Bebyggelsen, naar en tilstrækkelig bred Vej lodes aaben mellem det ældre Forhus og Nybygningen, fortsatte Citantinden i Henhold hertil sit paabegyndte Byggearbejde, men saaledes, at der mellem den nye Bygning og det ældre Forhus's østlige Gavl lodes en Aabning af ca. 37 Fods Brede. Under nærværende Sag har Indstævnte nu i 1ste Instants paastaet den den 1 April 1884 effektuerede Forbudsforretning stadfæstet og Citantinden tilpligtet at betale hende Omkostningerne ved Forbudets Nedlæggelse skadesløst, hvorhos Indstævnte endvidere har nedlagt Paastand om, at Citantinden dels dømmes til under en daglig Bøde af 10 Kr. eller anden lovlig Tvang at nedbryde den paabegyndte Bygning, forsaavidt den spærrer for den hende tilkommende fri Fart og Færdsel, og at sætte Vejen over Citantindens Ejendom i samme Stand, som tidligere, dels tilpligtes at erstatte Indstævnte Afsavnet af bemeldte Vej i den Tid, den havde været og vilde være upassabel, med 5 Kr. pr. Dag, eller efter uvillige Mænds Skjøn, idet hun dog, efterat Citantinden under den senere Procedure havde oplyst, at en Rende, der havde været gravet fra det ældre Forhus's østlige Gavl indtil det Sted, hvor Porten i den nye Bygning skulde anbringes, var bleven jevnet med Jorden og det deri nedlagte Fundament borttaget, samme Dag Fogedkjendelsen af 1 April afsagdes, har frafaldet sine ovennævnte Paastande, forsaavidt disse gik ud paa, at den paabegyndte Bygning blev nedreven og Vejen sat i samme Stand, som tidligere. Citantinden, der under Hovedsagen har procederet til Frifindelse, har under et Kontrasøgemaal nedlagt Paastand om, at det under Sagen omhandlede Forbud ophæves og at Indstævnte tilpligtes at betale hende i Erstatning for Tort og Kredit-spilde, Nærings- og andet Tab samt Ulemper enten 5000 Kr. med Tillæg af 1000 Kr. for hver Maaned, der hengaar inden det forbudte Byggearbejde kan gjenoptages, eller ialfald en Sum efter uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænds Skjøn. Ved Underrettsdommen er det ommeldte Forbud stadfæstet, men Parterne iøvrigt frifundne for hinandens Tiltale, og Sagen er derefter af Citantinden indanket her for Retten, hvor hun har paastaet Underrettsdommen forandret i Overensstemmelse med sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte har derimod paastaet Underrettsdommen stadfæstet. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det i et den 21 Februar

1876 udstedt, den 25 s. M. thinglæst Skjøde — hvorved Gaard-ejer J. Tang af Ølby solgte og tilskjødede Citantindens senere afdøde Mand, Kjøbmand N. M. Obstrup, Citantindens ovennævnte Ejendom Matr.-Nr. 33 i, om hvilken det i Skjødet hedder, at det er en Parcel, der med Indenrigsministeriets Tilladelse af 27 Februar 1875 er fraskilt Tangs Ejendom Matr.-Nr. 33 d, og som allerede i en Aarrække har tilhørt Kjøberen og Formænd uden lovlig Adkomst — bl. A. er bestemt, at der paa østre Side af Bygningen skal tilkomme Sælgeren og efterkommende Ejere af Matr.-Nr. 13 d — hvilket, efter hvad der maa anses for at være in confesso, er en Fejlskrift for Matr.-Nr. 33 d — fri Vej og Kjørsel fra Gaden til de langs den solgte Parcel liggende af Sælgeren ejede Huse, og da Tang senere ved Kjøbekontrakt af 13 Marts 1876, der fuldbyrdedes ved et Kontrakten paategnet, den 19 Juni 1876 dateret og den 23 s. M. thinglæst Skjøde, solgte Matr.-Nr. 33 d i Forening med de til samme stødende Ejendomme Matr.-Nr. 56 a og 56 b til Indstævntes senere afdøde Mand, Snedker og Fiskehandler Mehlsen, efter hvem Indstævnte hensidder i uskiftet Bo, hedder det i denne Kjøbekontrakt, at Kjøberen skal have fri Fart og Færdsel med en tilstrækkelig bred Vej, som han selv vedligeholder, over Matr.-Nr. 33 i „østen om den paa denne sidstnævnte Ejendom nuværende Bygning“. Parterne ere nu enige om, at der herefter tilkommer Indstævnte som Ejerinde af Matr.-Nr. 33 d fri Vej og Kjørsel over den østlige Del af Citantindens Ejendom, men medens Citantinden har forment, at der ikke ved det af hende paatænkte Byggeforetagende vilde ske noget Indgreb i Indstævntes Færdselsret, idet Færdslen for Fremtiden vilde kunne foregaa gennem den Port, der agtes anbragt i den nye Bygning, har Indstævnte derimod — under Paaberaabelse af, at hun ifølge Kjøbekontrakten af 13 Marts 1876 er berettiget til at have fri Fart og Færdsel ad en tilstrækkelig bred Vej Øst for det paa Matr.-Nr. 33 i værende ældre Forhus, hvorved efter hendes Formening maa forstaaes en til Brug for hende udlagt Vej langs med og umiddelbart op til bemeldte Hus's østlige Gavl, og at Citantinden ogsaa i sin Meddelelse til Indstævnte af 25 Marts 1884 har erkjendt, baade at en saadan Vej eksisterer og at Indstævnte er berettiget til at benytte samme — villet gjøre gjældende, at hun ikke kunde være pligtig at taale, at bemeldte Vej flyttedes mod Øst, hvorved den vilde komme til at gaa i Bugtninger, eller at den overbyggedes med Port, og at hun ogsaa ved det paatænkte Byggeforetagende vilde miste den Udsigt over Citantindens Ejendom til Struer Gade, som hun hidtil havde havt, og hvortil hun i Kraft af den hende forbeholdte Færdselsret ansaa sig berettiget. Efter et under Sagen fremlagt, af en Landinspektør i Foraaret 1884 udarbejdet Situationskort fandtes der dengang paa Citantindens Ejendom foruden det ældre

Forhus to Baghuse eller Skure, som laa tæt op til en Bæk, der danner Skjellet mellem Parternes Ejendomme, og mellem de to sidstnævnte Bygninger — af hvilke den vestligste paa Situationskortet er betegnet med t, u, v, x, medens den anden, hvis vestlige Gavl laa lidt østligere end det ældre Forhus's østlige Gavl, men som iøvrigt efter Proceduren maa antages nu at være nedreven eller ialfald paatænkes nedreven, er betegnet med p, q, r, s — var der en ubebygget ca. 10 Alen bred Aabning, udfor hvis sydlige Ende der var anbragt en Bro over Bækken mellem Parternes Ejendomme. Efter hvad 3 Vidner, der have kjendt Parternes Ejendomme henholdsvis siden 1851, siden 1865 og siden 1875, og hvis Forklaringer Parterne have været enige om at tillægge samme Gyldighed, som om de vare beedigede, have udsagt, har der imidlertid, saalænge Vidnerne kunne erindre, ikke været udlagt nogen egentlig Vej over den Øst for Citantindens ældre Forhus beliggende ubebyggede Plads til Struer Gade, navnlig ikke nogen Vej umiddelbart op til det nævnte Forhus's østlige Gavl, hvorimod de Vejfarende efter Vidnernes Udsagn have kjørt over bemeldte Plads, snart paa et Sted, snart paa et andet Sted, hvor de nærmest kunde komme over Pladsen, der maa antages undertiden at have været belempret med Tømmer eller andre Gjenstande, som de Vejfarende maatte kjøre afvejen for, og efter det førstommeldte Vidnes Forklaring var Overgangen over Bækken mellem Parternes Ejendomme, da Vidnet først blev bekjendt med disse, længere imod Øst, end nu er Tilfældet, idet Baghuset p—q—r—s dengang endnu ikke var opført, medens den nuværende Bro først senere og navnlig efter dette Huses Opførelse blev lagt, hvor den nu ligger. Naar der i Citantindens Meddelelse til Indstævnte af 25 Marts 1884 tales om den Vej, der for Tiden gaar fra Struer Gade til Indstævntes Hus, ere disse Udtryk — der efter Citantindens Anbringende skulle være tagne af en tidligere Skrivelse fra Indstævnte til hende — saaledes mindre korrekte, idet det kun var paa den sydligste Del af denne Strækning, navnlig mellem Citantindens Baghuse, at der dengang fandtes en saadan Aabning, der i Forbindelse med den udfor samme anbragte Bro af tilsvarende Bredde kunde betragtes som en synbar Vej til Indstævntes Ejendom, og der kan ikke lægges videre Vægt paa de nævnte Udtryk, da det efter Indholdet af Meddelelsen i ethvert Tilfælde er utvivlsomt, at Citantinden ikke har havt til Hensigt nærmere at bestemme den Indstævnte tilkommeude Færdselsret over hendes Ejendom. Ej heller kan der i saa Henseende tillægges Bestemmelserne i den mellem J. Tang og Indstævntes Mand den 13 Marts 1876 oprettede Kjøbekontrakt nogen Betydning allerede af den Grund, at Tang paa den Tid, Kontrakten oprettedes, ikke længere var Ejer af Matr.-Nr. 33 i og saaledes ikke kunde paalægge bemeldte Ejendom nogen Servitut, som ikke allerede

paahvilede samme ifølge det af ham i sin Tid til Citantinden udstedte Skjøde, hvorimod det alene ere Bestemmelserne i dette Skjøde, hvorved Matr.-N. 33 i, der, som meldt, tidligere i Forening med Indstævntes nuværende Ejendom Matr.-Nr. 33 d havde udgjort en samlet Ejendom, først endelig fraskiltes samme, hvorefter det maa afgjøres, hvilken Ret der tilkommer Indstævnte. Naar det nu i dette Skjøde hedder, at der tilkommer Sælgerne og efterkommende Ejere af Indstævntes nuværende Ejendom Matr.-Nr. 33 d paa østre Side af Bygningen, hvorved maa forstaaes det ældre Forhus, fri Vej og Kjørsel fra Struer Gade til de langs den solgte Parcel liggende, af Sælgeren ejede Huse, da kunne disse Bestemmelser ikke hjemle Indstævnte Ret enten til at have fri Udsigt over Citantindens Ejendom til Struer Gade — hvad hun iøvrigt heller ikke kan have havt forinden det heromhandlede Byggeforetagendes Paabegyndelse, idet Citantindens Baghuse maa have hindret saadan Udsigt — eller til at fordre udlagt en egentlig Vej over Citantindens Ejendom og navnlig ikke nogen Vej umiddelbart op til det ældre Forhuses østlige Gavl, hvorimod hendes Ret efter Skjødet maa anses fyldstgjort, naar hun uhindret kan færdes saavel tilvogns som tilfods fra Gaden over den øst for det ældre Forhus liggende Plads til sine Ejendomme. Herefter vil der imidlertid ikke ved det paatænkte Byggeforetagende ske noget Indgreb i Indstævntes Færdselsret; thi vel bliver Adgangen fra Struer Gade til den østlige Del af Citantindens Ejendom efter den nye Bygnings Opførelse, som meldt, gennem en Port i bemeldte Bygning, men efter hvad der er oplyst om de Dimensioner, som denne Port, for hvilken der i ethvert Tilfælde foreløbig ikke agtes anbragt Portdøre, vil faa, maa selv et større Vognlæs kunne passere gennem samme, og at de Vejfarende, efterat være komne gennem Porten, maa kjøre i en mere skraa Retning, for at komme hen til Broen over Bækken mellem Parternes Ejendomme, end dersom de kunde kjøre langs med det ældre Forhuses østlige Gavl, kan ikke betragtes som nogen egentlig Ulempe, i Særdeleshed da Færdselen — der, som meldt, ogsaa tidligere jævnlig har maattet afvige fra den lige Linie paa Grund af opstabet Tømmer og desl., — vil blive lettet ved Nedbrydningen af Baghuset p—q—r—s, og desuden havde Citantinden under Proceduren for Fogedretten erklæret sig villig til, dersom Indstævnte maatte ønske det, at flytte Broen saa langt mod Øst, at den kom til at ligge omtrent i Flugt med Portaabningen. Efter det Ovenanførte, og idet den Omstændighed, at det, medens Opførelsen af den nye Bygning staar paa, undertiden kan blive vanskeligt eller vel endog umuligt at passere over det Terrain, der bebygges, ikke kan berettige Indstævnte til at modsætte sig det heromhandlede Byggeforetagende, eftersom saadanne Afbrydelser maa antages at blive meget kortvarige, og Citantinden derhos, som ovenanført, har givet Ind-

stævnte Tilladelse til i saadanne Tilfælde at benytte Udkjørselen Vest for Citantindens ældre Forhus, maa Indstævnte anses at have manglet Føje til at lade det heromhandlede Forbud nedlægge, og ligesom dette derfor efter Citantindens Paastand vil være at ophæve, saaledes vil Indstævnte ogsaa være at tilpligte at betale hende i Erstatning, dels for den Udgift, som det maatte medføre at lægge et nyt Fundament fra det ældre Forhuses østlige Gavl imod Øst indtil det Sted, hvor Porten i den nye Bygning agtes anbragt, istedetfor det, som Citantinden tidligere havde ladet nedlægge sammesteds, men paa Grund af Forbudet har maattet lade borttage, dels for Nettooverskuddet af den Indtægt eller Nytte, Citantinden i den Tid, Bebyggelsen af Aabningen mellem hendes ældre Forhuses østlige og den af hende opførte nye Bygnings vestlige Gavl hindres ved Forbudet, kunde have havt af de Lokaler, der efter Citantindens Byggeplan skulle anbringes sammesteds, et saadant Beløb, som uvillige, paa Indstævntes Bekostning dertil udmeldte Mænd maatte fastsætte. Derimod vil der, da det ikke imod Indstævntes Benægtelse kan anses godtgjort, at der ved Forbudsforretningen er paaført Citantinden Tort og Kreditspilde eller andre Tab eller Ulemper end ovennævnt, være at tillægge Indstævnte Frifindelse, forsaavidt Citantinden har paastaaet sig tilkjendt yderligere Erstatning, og efter det Ovenanførte er det en Selvfølge, at Citantinden i det Hele vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Indstævnte den 13 Februar f. A. for Underrettem fremlagte Udskrift af Hjerm og Ginding Herreders Retsprotokol kan ses, om den i Udskriften indeholdte Skjønforretning har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter iuigen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 306.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Kristjan Hjalmarsson (Def. Levinsen),

der tiltales for bedragerisk at have tilvendt sig Pengeforsendelser
m. m.

Thingøssels Extrarets Dom af 5 Juli 1886: Tiltalte, forhenværende Extrapostbud Kristjan Hjalmarsson paa

Hamrar, bør hensættes til Straffearbejde i 2 Aar. Saa bør han at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder 5 Kr. i Salær til den for ham beskikkede Defensor, Althingsmand Jon Sigurdsson paa Gautlønd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 20 December 1886: Tiltalte Kristjan Hjalmarsson, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, forøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa bør han og udrede alle af Sagens Appel lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, de konstituerede Sagførere, Landshøvdingssekretær Jon Jonsson og cand. juris Gudlaugur Gudmundsson, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det ikke af de Højesteret forelagte Oplysninger med Sikkerhed fremgaar, at Tiltalte har forsynet det af ham forfattede, i den indankede Dom omhandlede Postkarte med vedkommende Postexpeditørs Underskrift, vil han ikke kunne dømmes for Falsk.

Derimod er han for det af ham iøvrigt udviste, i Dommen fremstillede Forhold rettelig anset efter den islandske Straffelovs §§ 260 og 255. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kristjan Hjalmarsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Levinsen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Thingessels Extraretsdom, afsagt 5 Juli d. A., blev Tiltalte, Extrapost Kristjan Hjalmarsson for Overtrædelse af den almindelige Straffelovs § 260 dømt til at hensættes til (Forbedringshus)-Straffarbejde i 2 Aar, til at udrede alle Procesomkostninger, derunder Salær

til den ham beskikkede Defensor, Althingsmand Jon Sigurdsson paa Gautlond, 5 Kr. Denne Dom er paa vedkommende Amtmands Foranstaltning indanket for Overretten. Ved Tiltalte Kristjan Hjalmarssons egen Tilstaaelse og andre i Sagen erhvervede Oplysninger er det lovlig bevist, at han, medens han var Extrapost mellem Grenjadarstadir, Raufarhöfn og Vopnafjord, har fra i December 1884 og til sent ud paa Sommeren 1885, gjort sig skyldig i at tilvende sig og til eget Brug at benytte forskellige Pengeforsendelser, som herefter anføres:

Paa sin Postrejse i Februar 1885 udtog han 300 Kr. af Posttasken; ifølge hans egen Forklaring aabnede han Tasken med den rette Taskenøgle, som vedkommende Postexpediter havde leveret ham uforseglet; denne Pengeforsendelse var fra Handelsfaktor Jakob Gunnlaugsson paa Raufarhöfn og var bestemt til Kjøbenhavn; denne Pengeforsendelse skulde til Grenjadarstadir, men Tiltalte udtog den af Tasken paa Husavik, tilintetgjorde Postkartet, skrev et nyt og vedkommende Postexpeditors Navn under, men opbrændte det Brev, hvormed Pengeforsendelsen fulgte. I Julimaaned 1885 udtog Tiltalte endvidere paa samme Maade af Posttasken paa Vejen fra Skinnastadir til Vopnafjord 290 Kr.; disse Penge vare forseglede og fulgte med et Brev fra Bonde Bjørn Jonsson paa Sandfellshagi og vare adresserede til Gudvaldi Jonsson paa Hamundarstadir i Vopnafjorden; han tilintetgjorde som tidligere Postkartet, som Brevet var anført paa, men afleverede senere Brevet til Gudvaldi. Endvidere udtog Tiltalte i Augustmaaned 1885 paa Husavik paa samme Maade af Posttasken 28 Kr. i et Pengebrev fra Fridrik Thorvaldsson paa Sveinungsvik til en vis Sofia Bjarnadatter paa Akureyri; Postkartet tilintetgjorde han som tidligere.

Det er ikke bevist, at Tiltalte oftere har aabnet Posttasken, men han har hyppig tilvendt sig og til eget Brug benyttet Pengeforsendelser, som han dels paatog sig at faa nedlagte i Posttasken paa nærmeste Poststation, dels transportererede for Folk udenfor Tasken, og skulle disse hans Lovovertrædelser nu anføres.

Paa Tiltaltes Postrejse i December 1884 sendte Sigurdur Rafnsson paa Snartastadir med ham udenfor Tasken 100 Kr. i forseglet Indpakning til Thorbergur Thorarinsson paa Sandholar; disse Penge afleverede han ikke og heller ikke det Brev, hvormed de fulgte; i Begyndelsen fortalte han, at han havde tabt begge Dele paa Tunguheidi, men tilstod dog senere, at han havde anvendt Pengene til eget Brug.

I Mai- eller Junimaaned 1885 tilvendte han sig og anvendte til eget Brug en Pengeforsendelse paa 60 Kr., som vare i forseglet Indpakning og fulgte med et Brev fra Halldor Gudbrandsson paa Sydribrékkur paa Langanés til hans Søster Svanborg i Hunavatnssýssel. Denne Forsendelse skulde han sørge

for at blev nedlagt i Tasken, og gaves der ham som Porto 30 eller 35 Øre, som han ogsaa tilvendte sig og anvendte til eget Brug.

Endvidere tilvendte Tiltalte sig paa Julipostrejsen fra Vopnafjord i 1885 7 Kr., som vare uforseglede og hvormed intet Brev fulgte, og medgaves ham til Transport udenfor Tasken af Johannes Olafsson, Tjenestekarl paa Svalbard, til Bonde Arni Magnusson paa Randaskrida, og endvidere 2 forseglede Pengeforsendelser fra Hjerleifur Bjørnsson paa Gardur i Kelduhverf, som fulgte med 2 Breve; den ene Forsendelse androg 10 Kr., den anden 62 Kr., samt derhos Porto og Assurance for disse Forsendelser, som han skulde faa anbragt i Posttasken paa Husavik, til Beløb 1 Kr.; og endvidere tilvendte Tiltalte sig paa Augustpostrejsen s. A. 5 Kr., som førnævnte Tjenestekarl Johannes Olafsson medgav ham for at bringe dem til Gjæstgiver Sveinn Vikingur paa Husavik.

Endelig tilvendte Tiltalte sig paa samme Postrejse og benyttede 10 Kr., som han transporterede udenfor Tasken, men i forseglede Tilstand, og som skulde til en Kvinde paa Langanestrindir, og som kom fra en vis Steinver Arnadatter paa Litlu-langar.

Det er endvidere bevist, at Tiltalte tilvendte sig noget Uld, som han transporterede for sin Svigerfader, Gudmundur Einarsson, i Julimaaned 1885, og som han skulde indlægge i Gudmundurs Regning paa Husavik, og lod den tilskrive sin egen Regning; det var 29 Pd. hvid og 5 Pd. meleret Uld.

Disse Tiltaltes Lovovertrædelser — han er langt over kriminel Lavalder og er ikke tidligere straffet for nogen Forseelse — henhøre under den almindelige Straffelovs §§ 260, 255 og 271, og findes den Straf, han har forskyldt, passende fastsat til 3 Aars Forbedringshusarbejde.

Nr. 337. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Nicolai Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Forordning 10 December 1828.

Æbeltoft Kjøbstads Politirets Dom af 18 November 1887: Arrestanten, Smedesvend Christian Nicolai Petersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte tidligere kun 5 Gange har været straffet for Betleri, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte yderligere Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Nicolai Petersen — der maa antages at være født i Aaret 1860, og tidligere at have været straffet 6 Gange for Betleri, deraf de 5 Gange tillige for Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 og første Gang tillige for Tyveri og Ran, senest ifølge Grenaa Kjøbstads samt Nørre og en Del af Sønder Herreds Politiretsdom af 22 Oktober f. A. for Betleri og Overtrædelse af den nævnte Frdn. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag paany for de to sidstnævnte Forseelser, og det maa i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, dels at han — der af Profession er Smedesvend og

som den 8 f. M. om Morgenen, som det maa antages, for at søge Arbejde andetsteds, sammen med to andre Haandværks-svende, der ikke ere tiltalte under nærværende Sag, tog fra Aarhus og gik over Rønde til Æbeltoft — har i Forening med de nævnte Svende betlet saavel undervejs paa Landet som i Æbeltoft, hvortil de ankom den 9 s. M. i Mørkningen, og hvor Arrestanten samme Dags Aften blev anholdt, efterat de alle Tre i Forening havde sammenbetlet ca. 3 Kr., dels at han — der efter sin Forklaring i indeværende Aar har rejst omkring i Jylland samt opholdt sig paa forskellige Steder sammesteds, hvor han har arbejdet i sin Profession eller havt andet Arbejde — har foretaget den ovennævnte Vandring uden at være forsynet med Vandrebog. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ved Politiretsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Fredagen den 3 Februar.

Nr. 338. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Andersen, med Tilnavn **Møller** (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 24 Oktober 1887: Tiltalte Peder Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Bendixsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 November 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator

Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Peder Andersen, med Tilnavn Møller, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der gik i Dagleje paa Gaarden Rosvang og den 1 Oktober d. A. var bleven færdig med sit Arbejde der paa Gaarden, ved sin Bortgang derfra om Aftenen den nævnte Dag i en Lade sammesteds tilvendte sig to Frakker, som hang eller henlaa der, og af hvilke den ene, som er ansat til en Værdi af ca. 7 Kr., tilhørte Arbejdskarl paa bemeldte Gaard Niels Ibsen, og den anden, der er ansat til ca. 2 Kr.s Værdi, Arbejdskarl sammesteds, Svend Andersson. Da førstnævnte Bestjaalne to Dage efter kom til Tiltalte og sigtede denne for at have taget hans Frakke, nægtede Tiltalte at have gjort dette, hvorpaa Bestjaalne gjorde Anmeldelse for Politiet om det fra ham begaaede Tyveri. Den følgende Dag bragte Tiltalte, som var bekendt med, at der saaledes var gjort Anmeldelse, begge de stjaalne Frakker tilbage og lagde dem i Laden, hvor han havde taget dem, og hvor de atter bleve fundne. Frakkerne ere derefter ihændekomne de Bestjaalne, som ikke have gjort Paastand om yderligere Erstatning. Tiltalte har, da Tyveriet af den førstnævnte Frakke foreholdtes ham, udsagt, at han tog den i den Hensigt deraf at lave Klæder til sine Børn. For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte — der er født i 1853 og ved Hillerslev-Hundborg Herreders Extraretsdom af 6 November 1872 for Tyveri har været anset i Medfør af Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf han kort efter udstød — ved Underrettsdommen rettelig anset efter samme Lov-

bestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 83. Præst Arnljotur Olafsson (Nellemann)

contra

Bonde Jørundur Jonsson (Halkier),

betr. Spørgsm. om et Skjødes Gyldighed.

Øfjord Syssels Extrarets Dom af 4 Marts 1884: Indstævnte Jørundur Jonsson paa Sydstibær paa Hrisø bør til Citanten, Præst Arnljotur Olafsson paa Bægisa, betale aarlig Afgift af $\frac{1}{10}$ af sin paaboende Jord Sydstibær efter uvillige Mænds Skjøn fra Fardag 1881 at regne, samt 4 pCt. Rente heraf aarlig fra 5 December 1883, indtil Betaling sker. Procesomkostningerne ophæves. De af Indstævnte om Citanten i Klagen til Forligskommissionen brugte fornærmende og usømmelige Yttringer bør være døde og magtesløse. Det Idømte udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 15 September 1884: Appellanten Jørundur Jonsson bør for Indstævnte, Præst Arnljotur Olafssons Tiltale og Paakrav i denne Sag fri at være. Procesomkostninger ved begge Instantser ophæves. Betræffende Mortifikationen af nogle af Appellanten om Indstævnte brugte Yttringer, bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

Højesterets Dom. •

Foreløbig bemærkes, at der efter den skete Indstævning alene kunde være Spørgsmaal om ex officio at annullere Underrettsdommen, men at hertil ingen Anledning findes.

Det i den indankede Dom nævnte, af Johannes Jørundsson den 3 Oktober 1877 til Indstævnte iværksatte Salg af den Førstnævnte paa Skiftet efter hans Moder udlagte Tiendedel

af Jorden Sydstibær kan, da det er sket uden nogen Kurators Samtykke, ikke være gyldigt overfor hans senere med en Kurators Samtykke foretagne Afhændelse til Citanten. Ligesom nu Indstævnte, efterat han forinden Skiftet havde erhvervet Ejendomsret over Sydstibær, ikke kunde have bevarret den ham af tidligere Ejere overdragne Byggselsret paa Livstid, saaledes kan en saadan heller ikke antages at være tillagt ham paa det ovennævnte Skifte, i hvilken Henseende bemærkes, at Skifteprotokollen Intet derom indeholder, og at en efter Overrettsdommens Afsigelse af Skifteforvalteren afgiven Erklæring gaar ud paa, at der ikke for eller af Skifteretten blev taget nogensomhelst Reservation med Hensyn til Bygselen af Gaarden. Vel maa det efter de foreliggende Oplysninger og Proceduren antages, at det paa den Tid, Skiftet foretoges, var forudsat og ialtfald for Johannes Jørundssons Vedkommende lovet Indstævnte, at denne skulde have Byggselsret paa Livstid, men dette uden nogen Kurators Samtykke givne og ikke af Skifteretten stadfæstede Løfte kunde ikke begrunde nogen Ret for Indstævnte. Da denne saaledes ikke havde erhvervet Bygsel for Livstid paa den omhandlede Tiendedel, kan der heller ikke paa Fdg. 18 Juni 1723 støttes nogen Forkjørsret for ham til samme, som kunde medføre det til Citanten skete Salgs Ugyldighed i Forhold til Indstævnte.

Det vil derfor ikke kunne undgaas overensstemmende med Citantens Paastand at stadfæste Underrettsdommen, mod hvis enkelte Bestemmelser ingen Indsigelse er fremsat for Højesteret. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa Skifte af Appellanten og hans første Hustrus Bo, der foretoges i Øfjord Syssels Skifteret den 17 Februar 1877, blev der, blandt andre af Ægtefællernes Børn, udlagt til Johannes Jørundsson, som dengang var Mindreaarig, Tiendeparten af Jorden Sydstibær

paa Hrisey. Den 3 Oktober næstefter solgte Johannes sin Fader (Appellanten) denne Jordpart for 220 Kr., uden at han fik nogen Kurator beskikket til at samtykke i Afhændelsen. Dette Salg ønskede Johannes at gjøre ugyldigt, og udgav derfor til Indstævnte, Pastor Arnljotur Olafsson, Skjøde paa Jordparten den 3 Marts 1881 med Samtykke af en Kurator, som ham til den Ende havde været beskikket. Derpaa afkrævede Indstævnte Appellanten Jordpartens Paaboende Landskyld og Kvildeleje af Jordparten, og da han ikke vilde betale samme, opsigde Indstævnte ham Jordparten, og da Appellanten ikke ændsede Opsigelsen, men hensad paa Jordparten uden at betale Afgiften af samme, anlagde Indstævnte Sag mod Apellanten ved Øfjord Syssels Extraret, og paastod, at Appellanten dømtes til: 1) at betale ham en passende Landskyld og Kvildeleje af Jordparten fra 3 Marts eller fra Fardag 1881 at regne; 2) at betale ham Skadeserstatning for ikke at have betalt Afgiften af Jordparten, for at have hensiddet paa samme tiltrods for Opsigelsen, og for skadelig Udlejen af Jordens Grund, indtil 2000 Kr., samt Renter af Afgiften og Skadeserstatningen fra Sagens Paaklage, og 3) at betale ham alle Sagsomkostninger efter Dommens Bestemmelse. Paa den anden Side paastod Appellanten, at han frifandtes for Indstævnte, Pastor Arnljoturs, Tiltale og Paakrav, og at han (Pastor Arnljotur) tilpligtedes at betale alle Sagens Omkostninger, Den 4 Marts d. A. afsagdes Dom i Sagen for Underretten med det Udfald, at Jørundur Jonsson skulde erlægge til Pastor Arnljotur Olafsson en aarlig Afgift af Jordparten $\frac{1}{10}$ af Sydstibær fra Fardag 1881 at regne, efter uvillige Mænds Skjøn, med 4 pCt. Renter aarlig fra 5 December 1883. Processens Omkostninger ophævedes. Nogle Udtalelser, som Apellanten havde brugt om Indstævnte i Forligsklagen, kjendes døde og magteløse.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 April 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 52.

Mandagen den 6 Februar.

Nr. 83. Præst Arnljotur Olafsson (Nellemann)

contra

Bonde Jørundur Jonsson (Halkier).

For Overretten har Appellanten, Jørundur Jonsson, principaliter paastaet, at den indankede Dom annulleres, og Indstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger baade for Under- og Overretten, men subsidialiter, at han frifindes for Indstævnte, Pastor Arnljotur Olafssons Tiltale og Paakrav, men Indstævnte tilpligtet at betale ham Procesomkostninger baade for Underretten og Overretten efter Overrettens Bestemmelse. Paa den anden Side har Indstævnte paastaet Underretsdommen stadfæstet, og at Appellanten tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger for Overretten med noget Tilstrækkeligt efter Overrettens Skjøn. Forsaavidt angaar Appellantens principale Paa-stand, der dels er bygget paa, at han mener, at der er Mangler ved Forligsprøven, dels paa, at Dommeren ikke har vejledet Appellanten for Underretten, ikke villet vige sit Dommersæde i Sagen, ej heller tiltaget Meddomsmænd til at paakjende Sagen, da kan den ikke tages til Følge, thi Forligsprøven lider ikke af saadanne Mangler, at Sagen desformedelst bør afvises, ej heller har Underdommeren efter Omstændighederne forsømt sin Pligt, at vejlede Parterne; heller ikke var han saaledes impliceret i Sagen, at han burde have vejet sit Sæde som Dommer i Sagen, og ikke er denne Sag saaledes beskaffen, at den burde have været paakjendt med Meddomsmænd. Forsaavidt dernæst angaar Sagens Realitet, da er det bevist og tildels indrømmet under Sagen, at Appellanten, forinden han blev Ejer af Sydstibær,

havde af dens tidligere Ejer erholdt Byggselsret for Livstid paa hele Jorden, og denne Ret findes han ikke at have tabt ligeoverfor sin Søn Johannes, omendskjønt der blev ham (Johannes) udlagt til Ejendom paa Skiftet, efter Appellantens Hustru, en Part af Jorden, og det saa meget mindre, som Appellanten paa Skiftet havde reserveret sig Byggselsret for Livstid paa nævnte Jordpart, hvilket Johannes og Sysselmanden gave sit Samtykke til; men heraf er det atter en Følge, at han ifølge kongelig Resolution af 22 December 1797 (Frdn. 18 Juni 1723) havde Forkjøbsret til Jorden, hvis Ejeren agtede at sælge. Da nu Johannes solgte oftnævnte Jordpart, $\frac{1}{10}$ af Sydstibær, til Pastor Arnljotur, uden at tilbyde Appellanten samme, er det Skjøde, som han med Kurator udgav den 3 Marts 1881, ugyldigt i Forhold til Appellanten, og vil Appellanten derfor overensstemmende med hans Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale og Paakrav i denne Sag. Procesomkostningerne findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Forsaavidt angaar, at de ommeldte af Appellanten om Indstævnte brugte Yttringer ere kjendte døde og magtesløse, bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

Tirsdagen den 7 Februar.

Nr. 317.

Advokat Hindenburg

contra

Mads Møller Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af § 1 i Lov om Postvæsenet af 7 Januar 1871.

Voer-Nim Herreders Politirets Dom af 31 Januar 1887: Forhenværende Sognefoged, Gaardejer Mads Møller Nielsen af Ustrup bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juli 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, i Salær hver 15 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 September f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i Henhold til § 24 i Lov om Postvæsenet af 7 Januar 1871 anlagte Sag, som Overretten ved kgl. Reskript af 22 April d. A. er bleven bemyndiget til at tage under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ej maatte befindes at udgjøre summa appellabilis, er forhenværende Sognefoged i Hylke Sogn under Voer og Nim Herreders Jurisdiktion, Gaardejer Mads Møller Nielsen af Ustrup, sat under Tiltale for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 1. Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte, medens han beklædte sin ovennævnte Bestilling, har, som det maa antages, en Dag i Efteraaret 1885 med en Mand, der drev daglig Fragtkjørsel mellem Ustrup og Horsens Kjøbstad, sendt et lukket og ufrankeret Brev til Voer og Nim Herreders Kontor i Horsens, og at han engang ifjor Sommer, efterat have afbenyttet den til Brug for Sygnefogderne autoriserede Registreringsprotokol, har ligeledes ved bemeldte Fragtmand tilbagesendt denne Protokol til Herredskontoret under Segl og ufrankeret. Tiltalte har nærmere anbragt, at han vel ikke kan mindes, hvad det ovennævnte Brev til Herredskontoret gik ud paa, men véd, at det angik et tjenstligt Anliggende og ikke ved ordinær Postforsendelse kunde komme Herredskontoret tidsnok ihænde, samt at det var ham paalagt snarest mulig med en paalidelig Mand til Herredskontoret at tilbagesende den ovennævnte Registreringsprotokol, der efter Sagens Oplysninger var en Bog i stort Kvartformat af mellem 1 og 2 Punds Vægt, der var til stadig

Brug ved de Registreringsforretninger, som afholdtes af Sognefogderne. Det maa nu anses at følge af Forholdets Natur, jfr. ogsaa Lov af 27 April 1883 om Ophævelse af Frdn. af 11 November 1791 § 4 Litra h, at den Postvæsenet tillagte Eneret til Befordring af Breve m. m. ikke kunde være Tiltalte til Hinder for i Tilfælde, hvor den ham betroede Tjenestes Tarv krævede det — hvilket efter den af ham afgivne Forklaring maa forudsættes at have været Tilfældet med Hensyn til de under Sagen omhandlede 2 Forsendelser — at benytte en saadan anden Forsendelsesmaade, som han ansaa hensigtsmæssig, og Tiltalte kan saaledes, selv om der maatte findes Postexpedition eller Brevsamlingssted i Hylke Sogn, hvilket iøvrigt ikke er oplyst under Sagen, ikke antages ved sit ommeldte Forhold at have overtraadt Bestemmelserne i Postlovens § 1. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er fri-funden for det Offentliges Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt det Offentlige at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 280. **Udvalget til Valglisternes Berigtigelse i
Kjøbenhavn (Lunn)**

contra

Bagersvend Christian Nicolai Jørgensen (Ingen),

betr. Spørgsm. om Valgret.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 15 August 1887: At det af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse i Henhold til Valgloven af 12 Juli 1867 nedsatte Udvalg til Valglisternes Berigtigelse har nægtet at optage Citanten, Bagersvend Christian Nicolai Jørgensen, paa Listen over de Valgberettigede til Folkethinget for Aaret 1887—88, kan ikke anses beføjet. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Overretsprokurator Wolff 25 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, var Indstævnte traadt i Arbejde som Svend hos en Bagermester, for hvem han skulde forrette alt forefaldende Arbejde i Bageriet af den i

Overenskomsten med Mesteren fastsatte Art, imod som Vederlag at faa en ugentlig Pengeløn samt Kost og Logis i Mesterens Hus; og paa Grundlag af den ved Forholdets Stiftelse indgaaede Overenskomst var Indstævnte i henved 1 Aar forbleven i Mesterens Tjeneste og havde i denne Tid været optagen i hans Husstand og underkastet Husordenen dersteds. Efter Retsforholdets foranførte Beskaffenhed findes nu Citanterne med Føje at have betragtet Indstævnte som staaende i privat Tjenesteforhold, jfr. Fdg. 21 Marts 1800 § 11 Nr. 4; thi vel var Forholdet ikke stiftet for en bestemt længere Tid og en bestemt Opsigelsesfrist ikke betinget, men dette vil ikke kunne føre til en anden Opfattelse af samme, eftersom det dog maa antages at have været Meningen, at Forholdet skulde vedblive at bestaa, indtil det af en af Parterne forud tilkjendegaves Medkontrahenten, at det agtedes hævet.

Da Citanterne efter det Anførte have havt Hjemmel i Grundlovens § 30 Litr. a til at nægte Indstævnte Optagelse paa den i Dommen ommeldte Valgliste, bliver der efter deres Paastand at tillægge dem Frifindelse for hans Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve og de Citanternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Wolff for Gjæsteretten 25 Kroner og Højesteretssagfører Lunn for Højesteret 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at det af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse i Henhold til Valgloven af 12 Juli 1867 § 19 nedsatte Udvalg til Valglisternes Berigtigelse havde nægtet at optage Citanten, Bagersvend Christian Nicolai Jørgensen paa Folkethingsvalglisten for 1887—88 under Paaberaabelse af, at han stod i privat Tjenesteforhold uden at have egen Husstand, har Citanten anlagt nærværende

Sag mod Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse eller, som det under Proceduren er ændret til, det fornævnte Udvalg, og har Citanten herunder paastaet sig kjendt valgberettiget som Folkethingsvælger og Udvalgets Nægtelse af at optage ham paa Valglisten for 1887—88 kjendt ubeføjet samt Udvalget paalagt at betale ham denne Sags Omkostninger skadesløst. Det nævnte Udvalg har derimod ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Wolff, fastholdt, at Citanten ifølge Bestemmelsen i Grundloven af 28 Juli 1866 § 30 a jfr. Valgloven af 12 Juli 1867 § 3 mangler den fornødne Kvalifikation til at udøve Valgret, og har som Følge heraf paastaet, at den af Citanten fremsatte Paastand om at optages paa Listen over Vælgerne til Folkethinget ikke tages tilfølg, og at Citanten tilpligtes at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Wolff, hvilket Salær i hvert Fald er begjært udredet af det Offentlige. Det er in confesso under Sagen, at Citanten er og i henved et Aar har været Svend hos en Bagermester her i Staden, saaledes at han faar Kost og Logis i Mesterens Hus og desuden en ugentlig Løn af 10 Kr. i Penge, at han herfor kun paatager sig at udføre saadant Arbejde for Mesteren, som ifølge den mellem Mestre og Svende i Bagerfaget gjældende Vedtægt paahviler en Svend, og at Forholdet fra begge Sider kan ophæves naarsomhelst uden nogen Opsigelsesfrist, idet der, naar Citanten forlader Arbejdet forinden Ugens Udløb, da kun finder en forholdsvis Udbetaling af fortynt Løn Sted. Om nu end Citanten for af Mesteren at erholde det til-sagte Vederlag er nødsaget til at anvende sine Kræfter og Evner i Mesterens Tjeneste ved i hans Bageri at udføre de Arbejder, som efter den mellem dem truffne Aftale kunne fordres af Citanten som Svend og som Mesteren forlanger udførte, findes dog den Omstændighed, at der ikke paahviler Citanten nogen Forpligtelse til at udføre de paagjældende Arbejder, men at han, naarsomhelst han vil, kan ophøre dermed, uden at saadant har andet tilfølg end, at Vederlaget til ham derefter bortfalder, at medføre, at han ikke kan siges at være indtraadt i noget Tjenesteforhold til Mesteren, idet et saadant Forhold maa forudsætte, at der bestaar en Forpligtelse til at yde Tjenesten, som kan fordres opfyldt. Det kan herefter ikke billiges, at Udvalget til Valglisternes Berigtigelse af den anførte Grund har nægtet at optage Citanten paa Valglisten til Folkethinget for 1887—88, og denne Nægtelse vil derfor efter Citantens Paastand være at kjende ubeføjet. Da der heri ligger, at Citanten maa anses valgberettiget som Folkethingsvælger, eftersom der ikke under Sagen er fremført nogen anden Grund til, at han ikke skulde have saadan Ret, findes det ikke nødvendigt i Dommens Konklusion udtrykkelig at udtale, at han er valgberettiget. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Wolff, hvis Sagførelse har været

forsvarlig, et Salær af 25 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 8 Februar.

Nr. 323. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Simon Christian Præstegaard og Hustru Johanne
 Helvigsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller bedrageligt Forhold.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 16 Juli 1887: De Tiltalte, Simon Christian Præstegaard og Hustru Johanne Helvigsen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være, dog at de hver med Halvdelen udreder de med Aktionens og Sagen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Abildhauge og Prokurator Schjellerup, 15 Kr. til hver, medens første Tiltalte alene betaler Omkostningerne ved hans Arrest. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1887: De Tiltalte, Simon Christian Præstegaard og Johanne Helvigsen, bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 4 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Simon Christian Præstegaards Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 252, men Straffetiden findes for ham at burde forlænges til 14 Dage.

Medtiltalte Johanne Helvigsen findes ikke at have paa-draget sig noget Straffeansvar ved det af hende udviste, i

Dommen ommeldte Forhold, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at hun ikke tør antages at have været vidende om, hvorledes hendes Mand stillede sig med Hensyn til Overtagelsen af Boet. Hun vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deltage med Tiltalte Præstegaard i Udredelsen af Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Johanne Helvigsen, Præstegaards Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Simon Christian Præstegaard bestemmes til fjorten Dage. I Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Simon Christian Præstegaard og hans Hustru Johanne Helvigsen for Tyveri eller bedrageligt Forhold. Efterat Kjøbmand Anders Christian Poulsen af Brydbjerg den 29 December f. A. var afgaaet ved Døden, og Skifteretten i den Anledning samme Dag havde indfundet sig paa hans Bopæl, begjærede Tiltalte Præstegaard, der var den Afdødes uægte Søn og ved et den 21 Januar 1876 oprettet Testamente indsat til hans Universalarving, den Afdødes Bo taget under offentlig Skiftebehandling, idet han paa Anledning erklærede, at han ikke vilde vedgaa Arv og Gjæld, da han aldeles ikke vidste Besked med den Afdødes Pengesager, og navnlig ikke vidste, om Passiverne oversteg Aktiverne, hvorpaa Skifteretten strax foretog en foreløbig Undersøgelse af Poulsens Efterladenskaber, samt forsegledede Dørene til Butikken og en Boet tilhørende Kornmølle og Saugværk og paalagde Tiltalte Præstegaard, der med sin medtiltalte Hustru og deres Børn havde været tilhuse hos den Afdøde og endnu boede sammesteds, at paase, at Intet i Boet blev bortflyttet, hvorefter Registrering af Boet den følgende Dag blev foretaget. Den 1 Marts d. A. blev det imidlertid af Sognefogden anmeldt for Herredsfogden, at Tiltalte Præstegaard formentlig havde tilvendt sig nogle Dødsboet tilhørende Ejendele,

og ved en i den Anledning den paafølgende Dag paa de Tiltaltes Bolig, hvor Johanne Helvigsen blev truffen tilstede, foretogen Husundersøgelse, forefandtes da enddel forskjellige Manufakturvarer, med Hensyn til hvilke hun paa Anledning forklarede, at hun allerede forinden Anders Poulsens Død havde været i Besiddelse af disse Gjenstande med Undtagelse af et Stykke Bomuldstøj paa 8 $\frac{1}{2}$ Al. og et Bundt graat Tvist, som hun vedgik at have taget i Butikken efter Anders Poulsens Død. Under den derefter imod de Tiltalte indledede Undersøgelse har sidstnævnte Tiltalte gjentaget sin Tilstaaelse af at have tilvendt sig det ommeldte Bomuldstøj og Tvist efter Anders Poulsens Død, idet hun tildels under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør nærmere har forklaret, at hun tog disse Gjenstande om Morgenen efterat Poulsen var død og forinden Skifteretten var kommen tilstede, at hun dengang var aldeles uvidende om, at hendes Mand ikke turde vedgaa Arv og Gjæld, samt at det beroer paa en Misforstaaelse, naar hun ved Husundersøgelsen havde sagt, at hun havde været i Besiddelse af de andre ovenommeldte Manufakturvarer før Poulsens Død, idet disse strax efter Poulsens Død med hendes Vidende bleve borttagne fra Butikken af hendes Mand, hvorhos hun endvidere har udsagt, at Anders Poulsen havde sagt til hende, at hun, naar hun manglede Et og Andet til sine Børn, kunde gaa ind og tage det, samt at hun derfor — og idet hun vidste, at hendes Mand var Afdødes Universalarving, medens hun ikke kjendte det Mindste til dennes Pengeaffærer — ikke tænkte sig, at hun forsaa sig ved efter hans Død at udtage Noget af Butikken. Tiltalte Præstegaard har ligeledes tilstaaet, at han den 29 December f. A. om Morgenen efter Poulsens Død, men førend Skifteretten kom tilstede, har fra Butikken tilegnet sig de ommeldte Manufakturvarer med Undtagelse af Bomuldstøjet og Tvisten, der tilhørte Anders Poulsens Bo, og som han lagde ned i sin Hustrus Dragkiste, samt at han ogsaa har tilvendt sig to Boet tilhørende Uhre, af hvilke han dog maa antages at have været i Besiddelse før Anders Poulsens Død, men som han har undladt at aflevere til Skifteretten, hvorimod han har bortbyttet det ene imod et andet Uhr og udlaant det andet. Under det ovenfor ommeldte Reassumtionsforhør har Tiltalte Præstegaard endvidere udsagt, at han havde staaet i den Formening, at alle Poulsens Efterladenskaber tilhørte ham som Afdødes Universalarving, at han vel nu kan indse, at han, da Skifteretten indfandt sig og efter hans Begjæring tog Boet under Behandling, burde have tilbageleveret, hvad han havde udtaget, men at han dengang ikke tænkte derpaa og — som han har udtrykt sig — ikke var klog nok paa det, og at han i ethvert Fald ikke har forbundet nogensomhelst svingagtig Hensigt dermed, Han har derhos tilføjet, at han har taget de ommeldte Manufakturvarer,

særlig af Hensyn til, at hans Børn kunde faa noget Tøj, som den Afdøde ligefrem havde lovet dem. Ved en den 30 April d. A. afholdt Auktion ere de Manufakturvarer, som de Tiltalte saaledes have udtaget af Boet, saavel som de to ovennævnte Uhre, der ligeledes blev bragte tilstede under Sagen, udbragte til ialt Kr. 52. 48, Tillæg indbefattet, af hvilket Beløb Kr. 2. 36 indkom for de $8\frac{1}{2}$ Al. Bomuldstøj og Kr. 2. 03 for to under Et bortsolgte Bundter Tvist, af hvilke det ovennævnte Bundt var det ene. Ifølge den i Medfør af Skiftelovens § 38 i Anders Poulsens Bo affattede Statusoversigt er der i Boet en Underbalance af over 1500 Kr. Efter det Ovenanførte maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at begge de Tiltalte — af hvilke Præstegaard er født i Aaret 1854 og Johanne Helvigsen i Aaret 1858, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — have underslaaet Gods, der tilhørte Anders Christian Poulsens Dødsbo, idet de ialtfald, efterat Skifteretten havde taget Boet i Besiddelse, have lagt Dølgemaal paa de ovennævnte, Boet tilhørende Gjenstande, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes deres Forhold i saa Henseende at maatte henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 252, og den Straf, de herefter have forskyldt, findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for hver af dem i 4 Dage.

Mandagen den 13 Februar.

Nr. 189. Fabrikant **J. E. Meyer**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Fabrikant **J. D. Draminsky** (Strøm),

betr. Spørgsm. om Parternes Mellemværende i Anledning af et Lejeforhold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Marts 1887: Den ovennævnte Arrestforretning bør være ophævet. Kontracitanten, Fabrikant J. E. Meyer, bør til Hovedcitanten, Fabrikant J. D. Draminsky, betale 518 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. aarlig, fra den 26 Oktober 1885, til Betaling sker. Derimod bør Hovedcitanten til Kontracitanten i Erstatning for den ved den omtalte Arrestforretning foraarsagede Tort og Kredit-

spilde betale et saa stort Beløb, som tvende uvillige, af Retten udmeldte Mænd, ved deres Skjøn maatte fastsætte, dog ikke mere end 5000 Kr., tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra den 11 Juli 1885 til Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Omkostningerne ved Arrestforretningen og samtlige Søgemaal ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, der i det Væsentlige findes at kunne tiltrædes, og idet de Højesteret af Kontracitanten, Fabrikant Draminsky, forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en anden Opfattelse af Retsforholdet, maa det billiges, at Hovedcitanten, Fabrikant Meyer, er frifunden for at betale det i Leje fordrede Beløb af 1650 Kroner, at den hos ham foretagne Arrestforretning er ophævet, og at der for den ham ved Arresten foraarsagede Tort og Kreditspilde er tilkjendt ham Erstatning paa den ved Dommen bestemte Maade. Ligeledes findes det under de foreliggende Omstændigheder at maatte have sit Forblivende ved, at Hovedcitantens øvrige Erstatningspaastande ikke ere tagne til Følge. Med Hensyn til den fordrede Erstatning for Flytningsomkostninger og Pladsleje bemærkes særlig, at Hovedcitanten end ikke, som han maatte kunne, har oplyst, hvilke Udgifter han i disse Henseender har havt, og vel har Hovedcitanten med Føje besværet sig over, at Kontracitanten i Slutningen af Lejetiden berøvede ham Brugen af to Baase i den lejede Stald, men han har ikke oplyst, at dette har paaført ham nogen Udgift eller Ulempe, for hvilken der kunde fordres Erstatning, og særlig Paastand om en saadan er heller ikke nedlagt.

Hvad derimod angaar Kontracitantens Paastand under det af ham i forrige Instants anlagte Kontinuationssøgmaal, bemærkes, at om end Lejekontrakten mellem Parterne maatte forstaas saaledes, at Hovedcitanten, endog naar han selv ingen Forandring ved de lejede Lokaler havde foretaget, skulde aflevere disse i en anden Tilstand end den, hvori han faktisk havde modtaget dem, vilde dette i hvert Fald være en saa ganske særegen Forpligtelse, at den naturligst maatte anses knyttet til den i Kontrakten til Fordel for Hovedcitanten vedtagne længere Varighed af Lejemaalet, saa at den ikke kunde fordres opfyldt, naar Kontracitantens Forhold havde berettiget Hovedcitanten til at hæve Lejemaalet i Utide.

Det vil derfor ikke kunne paalægges Hovedcitanten, som ved Dommen sket, at udrede de af Kontracitanten under denne Del af Sagen paastaaede 518 Kroner.

Medens Kontracitanten findes at maatte erstatte Hovedcitanten dennes Udgifter i Anledning af Arrestforretningen med det fordrede Beløb af 75 Kroner, tiltrædes forøvrigt Dommens Bestemmelser angaaende Omkostningerne.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Hovedcitantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten, Fabrikant Meyer, bør for Kontracitanten, Fabrikant Draminskys Tiltale under det i forrige Instants anlagte Kontinuations-søgsmal fri at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Kontracitanten foruden den idømte Erstatning endvidere betaler Hovedcitanten 75 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 2 Kroner og Kontracitanten 10 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Asmussen i Salarium for Højesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Hovedcitanten, Fabrikant J. D. Draminsky, Kontracitanten, Fabrikant J. E. Meyer, tilpligtet at betale i Leje for Aaret indtil April Flyttedag 1886 af nogle Lokaler i Sidehuset og Bagbygningen af Ejendommen Gasværksvejen Nr. 15 — 1650 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 7 Juli 1885 og at høre en den 3 s. M. til Sikkerhed for denne Fordring gjort Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt. Hovedcitanten har derhos under et Kontinuations-søgsmal paastaaet Kontracitanten dømt til at betale 518 Kr., hvilket Beløb ifølge et optaget Skjøn skal være nødvendigt for at bringe de lejede Lokaler i den Stand, hvori de efter den mellem Parterne indgaaede Kontrakt formentlig burde have været afleverede, tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Kontinuationsklagens Dato den 26 Oktober 1885. Endelig paastaar han sig Arrestforretningens og Sagens Omkostninger tilkjendte skadesløst.

Kontracitanten, der har benyttet de lejede Lokaler til deri at drive Sæbefabrikation, har næst at paastaa Arresten ophævet som ulovlig foretagen og sig frifunden saavel i Hoved- som Kontinuationssøgsmaalet, kontrasagsøgt Hovedsittanten til at betale: 1) i Erstatning, fordi Hovedsittanten skal have misligholdt Lejekontrakten, navnlig ved i Juli 1884 at borttage et i Bagbygningen anbragt Emrør og ved fra Begyndelsen af Marts 1885 at formene Kontracitanten Benyttelsen af to under Lejemaalet hørende Staldbaase, idet Hovedsittanten herved i væsentlig Grad har forringet Lokalernes Anvendelighed til Sæbefabrik og nødsaget Kontracitanten til at fraflytte dem April Flyttedag 1885, 8000 Kr.; 2) til Flytningsomkostninger og Leje af Plads til Opbevaring af de bortflyttede Gjenstande i Halvaaret April—Oktober 1885 — 1000 Kr.; 3) i Erstatning for Tort og Kreditspilde ved Arrestforretningen 5000 Kr.; 4) Omkostningerne ved en efter Kontracitantens Rekvisition den 9 Marts 1885 for Hovedsittanten forkyndt Beskikkelse og ved Arrestforretningen ialt 87 Kr., altsaa tilsammen 14,087 Kr., med Rente 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 11 Juli 1885, idet han subsidiært har paastaaet de under Nr. 1 og 3 omhandlede Erstatninger fastsatte ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn. Saa har han og paastaaet Omkostningerne ved samtlige 3 Søgmaal paalagte Hovedsittanten skadesløst. Hovedsittanten har protesteret imod, at Kontracitantens Paastande tages til Følge. Efter hvad der er dels in confesso, dels godtgjort ved Vidner, bleve i det Væsentlige de samme Lokaler, hvorom denne Sag drejer sig, i Efteraaret 1883 lejede til en Mand ved Navn A. Hertz, som foretog Forandringer i dem for at gjøre dem skikkede til deri at drive Sæbefabrikation. Han forandrede navnlig en af de i Bagbygningen værende Stalde saaledes, at der istedetfor 8 Baase kun blev 6, og endvidere brød han et Hul i Loftet mellem Stuetagen og første Sal, ligesom han af ham tilhørende Brædder lod forfærdige et Emrør, som han anbragte gennem det nævnte Loft og videre op gennem de øvre Etager og Bygningens Tag. I en skriftlig Lejekontrakt var der indrømmet ham Ret til at foretage Forandringer i det Lejede mod paa Forlangende at aflevere det i den Form, hvori det var modtaget. Efter nogen Tids Forløb forlod A. Hertz Landet, hvorefter hans Broder E. Hertz med Hovedsittantens Samtykke overtog Lejemaalet og underskrev Lejekontrakten, paa hvilken A. Hertz's Navn udstregedes. E. Hertz forespurgte hos Hovedsittanten, om denne, naar E. Hertz solgte det til Sæbefabrikken hørende Inventarium og Lager, vilde tillade, at Kjøberen indtraadte i Lejemaalet med samme Ret og Forpligtelse som E. Hertz, hvilket af Hovedsittanten besvaredes bekræftende under Betingelse af, at Kjøberen behagede ham, og da E. Hertz nævnte Kontracitanten som Kjøber, erklærede Hovedsittanten Intet at have imod, at denne

indtraadte i Lejemaalet. E. Hertz har som Vidne forklaret, at Kontracitanten af ham blev gjort bekendt med, at han vilde erholde Lejligheden paa samme Vilkaar som Vidnet eller dettes Broder havde havt den. Saavidt Vidnet erindrer, gjorde han ikke udtrykkelig Kontracitanten opmærksom paa, at der var foretaget Forandringer ved Lejligheden i Lejetiden — hvilket dog efter Vidnets Formening tydelig fremgik af Lejlighedens Tilstand — eller paa, at den skulde afleveres i den Stand, hvori A. Hertz havde modtaget den, men Vidnet erindrer, at Kontracitanten fik et Exemplar af den af A. Hertz afsluttede Lejekontrakt til Gjennemsyn inden han overtog Lejligheden. Under 28 Mai 1884 oprettedes mellem Parterne en Lejekontrakt, der blandt Gjenstandene for Lejemaalet nævner „4 Baase i Stalden tilhøjre, et Rum bag Trappen og 1ste Salsetage i Bagbygningen“. Det siges i Kontrakten, at Lejeren modtager Lejligheden i god og forsvarlig Stand og at han ved Fraflytning maa aflevere Alt i samme Stand som ved Modtagelsen, med Undtagelse af den Forringelse, som Ælde og Slid maatte have foraarsaget, samt at anden Forringelse erstattes af Lejeren. Fremdeles hedder det, at „Lejeren har Tilladelse til at foretage Forandringer i det Lejede, dog mod, paa Forlangende, ved Fraflytning at aflevere det i den Form og Skikkelse, hvori det er modtaget, nemlig for Staldenes Vedkommende i samme Skikkelse som Stalden til venstre, og 1ste Sal lukkes med Bjælker som det øvrige paa 1ste Sal“. Kontracitanten tog nu Lokalerne i Brug, men i Begyndelsen af Juli 1884 gav Bygningskommissionen Hovedcitanten Tilhold om ufortøvet at borttage Emrøret, og da han gjorde Kontracitanten bekendt hermed, erklærede denne, at han ikke kunde undvære et Emrør, og at Hovedcitanten maatte være ham ansvarlig for den Skade, hans Forretning maatte lide ved den bebudede Foranstaltning. Nogle Dage efter lod Hovedcitanten Emrøret borttage, og da han trods Kontracitantens Opfordring undlod paa anden Maade at sørge for Dampens Afledning fra Sæbefabrikken, reserverede Kontracitanten sig i Oktober 1884, da han overensstemmende med Lejekontrakten betalte et halvt Aars Leje forud, paany Ret til Godtgjørelse for Mangel af Emrør baade for den forløbne Tid og for den Tid, som vilde hengaa, indtil Hovedcitanten lod et saadant anbringe, hvorhos han tilføjede, at det maatte ske i den nærmeste Tid. I Marts 1885 lod Hovedcitanten to Kontracitanten tilhørende Heste flytte fra de Baase i „Stalden tilhøjre“, i hvilke de hidtil under Lejemaalets Varighed havde staaet, til to andre i samme Stald nærmere ved Sæbekjedlens Indfyrringssted værende Baase. Under 9 s. M. lod Kontracitanten ham forkynde en Beskikkelse, hvori hvori Kontracitanten, næst at forbeholde sig Erstatning paa Grund af Emrørets Borttagelse og Hestenes Flytning fra Baase, som formentlig vare indbefattede under hans Lejeret, meddelte

Hovedcitanten, at han som Følge af de skete Misligheder agtede at fraflyttede de lejede Lokaler April Flyttedag s. A., fra hvilken Dag han stillede dem til Hovedcitantens Disposition. Den 29 April næstefter lod Hovedcitanten ved to af Retten udmeldte Mænd optage Skjøn over de af Kontracitanten rømmede Lokaler til Oplysning om, hvad det vilde koste at bringe dem tilbage i den Stand, i hvilken de efter Hovedcitantens Formening skulde have været afleverede, nemlig saaledes at Stalden tilhøjre blev ligesom Stalden tilvenstre og at 1ste Sal lukkedes med Bjælker, ligesom det øvrige af 1ste Sal. Skjønnenet, der lød paa en Bekostning af 518 Kr., afhjemledes den 2 Juni s. A., og den 27 Juli s. A. lod han Kontracitanten opfordre til at aflevere Lokalerne i den Stand, som han efter Kontrakten var pligtig at aflevere dem i. Kontracitanten svarede, at en kontraktmæssig Aflevering allerede havde fundet Sted den forudgaaende Flyttedag, og at Opfordringen ialfald var for sent fremsat. I Mai s. A. havde Hovedcitanten under Paaberaabelse af, at der April Flyttedag ikke var betalt nogen Leje, og at der som Følge heraf i Medfør af Lejekontrakten tilkom ham Leje for Tiden indtil April Flyttedag 1886, rekvireret Arrest for 1 Aars Leje, 1650 Kr., efterat han forgjæves havde ladet Kontracitanten affordre dette Beløb. Kontracitanten protesterede mod Arrestforretningens Fremme, men efterat Hovedcitanten havde stillet en Sikkerhed af 3000 Kr., dekrettedes der den 3 Juli 1885 til Sikkerhed for Huslejebeløbet med Omkostninger, ialt 1740 Kr. 44 Øre, Arrest i en Kontracitanten tilhørende Kontrabog med Bikuben Nr. 22,511 og i et kontant Beløb af 40 Kr. 44 Øre, hvorefter nærværende Sag blev anlagt. At Kontracitanten — som Hovedcitanten vil gjøre gjældende — er indtraadt i sine tvende Forgjængeres Rettigheder og Forpligtelser i Henseende til Lejeforholdet, er mod hans Benægtelse ikke tilstrækkelig godtgjort. Ligesaalidt har Hovedcitanten overfor Kontracitantens Benægtelse godtgjort, at Kontracitanten var vidende om, at det omhandlede Emrør var anbragt af den tidligere Lejer, og at det var ulovligt. Naar dernæst henses til bemeldte Emrørs Beskaffenhed, og navnlig til, at det ikke blot gik igjennem de Lokaler, som vare lejede af Kontracitanten og den tidligere Lejer af Lokalerne, men ogsaa igjennem Lokaler, som vare udlejede til Andre, maatte Kontracitanten være berettiget til at forudsætte, at Emrøret udgjorde en Bestanddel af Ejendommen og et Tilbehør til de af ham lejede Lokaler; det maa derhos ved de af Kontracitanten førte Vidners Forklaringer anses bevist, at et Emrør var af meget væsentlig Betydning for den Brug, hvortil Kontracitanten, efter hvad der var Hovedcitanten bekjendt, lejede Lokalerne. Kontracitanten maatte derfor, da Hovedcitanten, efterat have nedtaget Emrøret, ikke, uagtet behørig opfordret dertil, sørgede for, at det blev erstattet af et nyt Emrør, at der blev truffet andre Foranstaltninger, som kunde

træde i Stedet derfor, paa Grund af den saaledes indtrufne væsentlige Forandring ved de lejede Lokaler være berettiget til at hæve Lejeforholdet til April Flyttedag 1885 uden foregaaende Opsigelse, og da han saaledes fra den Tid ikke kunde være pligtig til at betale nogen Leje, vil det under Hovedsøgsmaalet indtalte Beløb ikke kunne tilkjendes Hovedcitanten, hvorimod Kontracitanten forsaavidt vil være at frifinde for hans Tiltale, og den paastævnte Arrestforretning vil som Følge heraf være at ophæve. Kontinuations-søgsmaalets Afgjørelse beror fornemmelig paa en Fortolkning af de foranferte, i Lejekontrakten af 28 Mai 1884 indeholdte Bestemmelser om den Stand, hvori det Lejede ved Fraflytning skal afleveres. Efter Kontracitantens Formening maa disse Bestemmelser forstaas saaledes, at han var pligtig til at aflevere Lokalerne saaledes, som de vare modtagne af ham, og kun, hvis han foretog Forandringer i dem, underkastet et strengere Vilkaar, idet han under denne Forudsætning skulde anses at have modtaget Stalden i samme Stand som den anden i Bagbygningen værende Stald og Loftet mellem Stueetagen og første Sal lukket med Bjælker. At den her omhandlede Passus i Lejekontrakten skulde være knyttet til den Betingelse, at Kontracitanten selv foretog Forandringer ved det Lejede, skjønnes dog ikke at kunne udledes af den Omstændighed, at den ved Ordene „dog mod“ er knyttet til en foregaaende Passus, som hjemler Lejeren Ret til at foretage saadanne Forandringer, idet de citerede Ord kun vise, at denne Ret er betinget af Restitution ved Fraflytningen, medens den omstridte Passus: „nemlig for Staldens Vedkommende“ o. s. v., der maa antages at være gaaget ordlydende over fra den af A. Hertz indgaaede Kontrakt, maa statuere at indeholde en ubetinget Regel om den Skikkelse, hvori Kontracitanten var pligtig til at aflevere de ommeldte Dele af det Lejede.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 Mai 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1887—88.

Nr. 53.

Mandagen den 13 Februar.

Nr. 189. Fabrikant J. E. Meyer (Asmussen efter Ordre)

contra

Fabrikant J. D. Draminsky (Strøm).

Da det nu er in confesso, at Lokalerne ikke ere afleverede i saadan Stand, og da der ikke, navnlig efter de af Hovedcitanten fremlagte Erklæringer, som Kontracitanten har tillagt samme Betydning, som om de vare beedigede, ikke findes at kunne tages Hensyn til den af Kontracitanten fremsatte Indsigelse, at Lokalerne ikke vare færdige forinden Forandringerne foretoges af den tidligere Lejer, og at nogle af de Arbejder, der ved det afholdte Skjøn ere taxerede til en Udgift af ialt 518 Kr., derfor ikke udkræves for at bringe det Lejede i kontraktmæssig Stand, samt da Hovedcitantens Krav ikke kan anses at være for sent fremsat, vil hans Paastand under Kontinuationsøgsmålet blive at tage til Følge. Hvad dernæst angaar det af Kontracitanten anlagte Kontrasøgsmaal, følger det af, hvad der er statueret i Henseende til Hovedsøgsmålet, at der efter den af Kontracitanten nedlagte Paastand vil være at tilkjende ham Erstatning for den ved Arrestforretningen forårsagede Tort og Kreditspilde, hvilken Erstatning vil være at bestemme ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn, dog at Erstatningen ikke kan overstige 5000 Kr., hvorhos der vil være at tilkjende Kontracitanten Renter af det Beløb, der maatte tilkomme ham, saaledes som af ham paastaet. I Henseende til de øvrige af Kontracitanten nedlagte Erstatningspaastande, da findes der for det Første ikke at foreligge Noget, som kunde hjemle den af Kontracitanten forlangte Erstatning for Mangel af Emrøret, hvorved bemærkes,

at det ikke er godtgjort, at Hovedcitanten, da han til Kontracitanten udlejede de omhandlede Lokaler, ikke skulde have handlet i god Tro, og at han ikke skulde være gaaet ud fra, at Kontracitanten af den tidligere Lejer var underrettet om de virkelige Forhold. En Erstatningspaastand vil dernæst heller ikke kunne støttes paa den af Hovedcitanten foranledigede Forandring af Hestenes Plads i Stalden, eftersom det navnlig ikke bestemt er oplyst, hvilke Baase der vare udlejede til Kontracitanten. Hovedcitanten vil derfor i Henseende til de under Kontrasøgsmålet under 1 og 2 indtalte Poster og med Hensyn til de under Post 4 omhandlede Omkostninger ved en Beskikkelse være at frifinde for Kontracitantens Tiltale. Omkostningerne ved Arrestforretningen og ved samtlige Søgsmaal ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 333. Handelsfirmaet **Alfred Brandt & Co.**

(Ingen)

contra

Grosserer **L. S. Nielsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 284. Folkethingsmand, Husejer **Ole Christensen** (Selv)
 contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler fhv. Manufakturhandler **Axel V. V. Jensens Konkursbo** paa bemeldte Bos Vegne (Ingen),

betr. Spørgsm. om Ejendomsretten til nogle Effekter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 4 August 1887: Den af Husejer og Folkethingsmand Ole Christensen fremsatte Paastand om Udlevering af de ovennævnte Effekter kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Ligesom de i den indankede Decision omhandlede Effekter, som Citanten har paastaaet sig udleverede som sin Ejendom, vare i Fallentens Besiddelse, forinden han med denne den 3 Januar 1886 indgik de i Decisionen nævnte Retshandler, saaledes forbleve de fremdeles i den hidtilværende Ejers Besiddelse, indtil hans Bo toges under Konkursbehandling.

Ved de ommeldte Retshandler — ved hvilke Fallenten mundtlig skal have solgt Citanten de paagjældende Effekter, som han samtidigt dermed baade lejede og købte tilbage af Citanten — kan der nu, om endog en Ejendomsverdragelse til Citanten derved har været tilsigtet, i hvert Fald ikke antages virkelig for ham at være stiftet en Ejendomsret over Effekterne, som kunde gjøres gjældende mod Konkursboet. Saadan Ret kan ej heller være stiftet for ham i Medfør af Slutningsbestemmelsen af Paategningen paa Lejekontrakten derved, at Fallenten ikke betalte de betingede Afdrag paa Købesummen for Effekterne, idet dette Kontraktsbrud ikke i og for sig kunde bevirke Ejendomsrettens Overgang fra Fallenten til Citanten og der fra dennes Side Intet i den Anledning foretoges for at lade Ejendomsverdragelsen blive til Virkelighed.

Ifølge det Anførte maa det billiges, at Citantens Begjæring om de omhandlede Effekters Udlevering ved Decisionen er forkastet.

Thi kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Efterat forhenværende Manufakturhandler Axel Viggo Valdemar Jensens Bo den 11 Marts d. A. var taget under Konkursbehandling, fremsatte Husejer og Folkethingsmand Ole Christensen, idet han fremlagde en mellem ham som Ejer og Fallenten som Lejer under 3 Januar 1886 afsluttet Lejekontrakt, Begjæring om, at erholde udleveret som sin Ejendom de i bemeldte Kontrakt omhandlede, under Registreringen i Boet inddragne Gjenstande, nemlig: et opretstaaende Fortepiano, en Mahogni-Piedestal, en do. Sofa med Granité Betræk, et do. Pillespejl med Konsolskab, et ovalt Bord med udskaarne Ben, 2 Plysches Stole (Damelænestole) og 4 Nøddetræs Stole med Granité. Til Støtte for sin Begjæring har Ole Christensen principalt paaberaabt sig, at Fallenten den 3 Januar 1886 for en Kjøbesum af 600 Kr. mundtlig har overdraget ham Ejendomsretten over de omhandlede Møbler, der samtidig af ham ved den ovennævnte Lejekontrakt udlejedes til Fallenten for en maanedlig Leje af 2 Kr. 50 Øre. Subsidiært har Ole Christensen forment, at Møblerne i alt Fald ere blevne hans Ejendom i Henhold til en ligeledes den 3 Januar 1886 dateret af Fallenten som Kjøber og ham som Sælger underskreven Paategning paa Lejekontrakten saalydende:

„Forannævnte Ole Christensen og Axel Jensen ere Dags Dato tillige bleven enige om, at jeg Jensen herved kjøber fornævnte Møbler paa følgende Betingelser: Kjøbesummen andrager 600 Kroner, er sex Hundrede Kroner, som betales med $\frac{1}{5}$, er 120 Kroner, et Hundrede og Tyve Kroner, den 3die i hver Maaned og første Gang den 3 Februar; skulde dette Beløb ikke blive betalt i rette Tid, da ere fornævnte Møbler min Ole Christensens uindskrænkede Ejendom“.

Ln af Fallenten i Boet afgiven Erklæring, hvis Rigtighed er erkjendt af Ole Christensen, gaar ud paa, at han den 3 Januar 1886 henvendte sig til Christensen med Anmodning om at erholde et Laan paa 600 Kr., hvortil Christensen svarede, at han ikke vilde laane Fallenten 600 Kr., men var villig til at afkjøbe denne en Del af hans Møblement for det ommeldte Beløb, at der derpaa blev sluttet en mundtlig Overenskomst mellem Fallenten og Christensen, hvorved Førstnævnte til denne overdrog Ejendomsretten over de i den ovennævnte, samtidig oprettede Lejekontrakt anførte Møbler, medens Christensen samtidig udbetalte ham 600 Kr., hvoraf han dog atter tilbagebetalte Christensen de 120 Kr., som han var denne skyldig i Husleje, samt at det samtidig med fornævnte to Overenskomster blev aftalt mellem dem, at Fallenten paany kjøbte Møblerne paa Afdrag, hvorom der blev givet Lejekontrakten den ovennævnte Paategning. Det er endvidere af Fallenten og Ole Christensen angivet, at den i ovennævnte Lejekontrakt, der ansætter de lejede Møbblers Værdi til 600 Kr., fastsatte maanedlige Leje blev

beregnet efter en Rente à 5 pCt. p. a. og at denne Leje er betalt for 14 Maaneder, medens der af de i Paategningen paa Lejekontrakten ommeldte maanedlige Afdrag kun er erlagt et med 120 Kr. den 3 Februar 1886. Imod den ovenanførte Paastand af Ole Christensen er der af Inkassator i Boet, Overretssagfører Damkier, nedlagt Protest, idet han har gjort gjældende, at der ikke ved de omhandlede, under 3 Januar 1886 mellem Fallenten og Christensen afsluttede Transaktioner har været tilsigtet en Ejendomsoverdragelse af de paagjældende Møbler, men i Virkeligheden kun er søgt og modtaget et Laan imod Sikkerhed i de omhandlede Effekter. Overretssagfører Damkier har i saa Henseende navnlig fremhævet, at den af Modparten paaberaabte mundtlige Ejendomsoverdragelse allerede af den Grund ikke kan anses for virkelig ment, at dette ikke lader sig forene med den samtidig vedtagne Paategning paa Lejekontrakten, der efter sit Indhold gaar ud paa strax at gjøre Fallenten til Ejer af Møblerne, at fremdeles ogsaa det store Misforhold mellem den angivne Kjøbesum og den virkelige Værdi af Møblerne, der under Registreringen i Boet kun ere vurderede til 374 Kr., taler for, at Ole Christensen ikke har tilsigtet at afslutte et Kjøb, men kun at opnaa den Sikkerhed for sine Penge, som det efter Omstændighederne var muligt at faa, samt at ogsaa den Omstændighed, at den saakaldte Leje blev beregnet efter en Rente af 5 pCt. p. a. af det Beløb, Christensen udbetalte Fallenten, tyder paa, at Forholdet i Virkeligheden var et Laaneforhold. Men selv om der ved de omspurgte Transaktioner havde været tilsigtet en Ejendomsoverdragelse af Møblerne til Ole Christensen for det Tilfælde, at de i Paategningen paa Lejekontrakten fastsatte Afdrag ikke betaltes, vilde en saadan Overdragelse efter Overretssagfører Damkiers Formening ikke kunne opretholdes, idet han ikke kan erkjende, at der under de forhaandenværende Forhold foreligger et constitutum possessorium. Subsidiært har Overretssagfører Damkier paastaaet Disputens Udfald gjort afhængigt af Partsed. Fra Ole Christensens Side er det derimod benægtet, at de omspurgte Transaktioner gaa ud paa at give ham Sikkerhed for et Laan, hvorhos han som et i saa Henseende formentlig afgjørende Kjendemerke har fremhævet, at de foreliggende Overenskomster ikke for Fallenten begrundede nogensomhelst Pligt til at betale Ole Christensen de 600 Kr., men kun en Ret til, hvis han tilbagebetalte dem, atter at blive Ejer af Møblerne. Ligesom imidlertid en slig Stilling for Fallenten — selv om den, hvad Retten dog ingenlunde skjønner, maatte kunne statuere efter de indgaaede Overenskomster — ikke vilde være et afgjørende Kriterium mod, at Hensigten med disse har været den af Inkassator inhærerede, saaledes findes der efter samtlige foreliggende Omstændigheder, blandt hvilke særlig fremhæves dels den saakaldte Lejes procentvise Beregning af det

Beløb 600 Kr., som udbetaltes Fallenten, dels denne angivne „Kjøbesums“ Misforhold til den Værdi, hvortil de omstridte Effekter vare vurderede, ikke at kunne antages, at der ved Transaktionerne har fundet nogen virkelig Ejendomsoverdragelse Sted af Effekterne fra Fallentens Side til Christensen, og dennes Begjæring om disses Udlevering fra Boet vil derfor i Overensstemmelse med Inkassators principalt fremsatte Paastand ikke kunne tages til Følge. Der foreligger ikke Stempelovertrædelse under Disputen.

Onsdagen den 15 Februar.

Nr. 8. Husmand **Christen Laursen**, Gaardmand **Rasmus Henriksen** m. Fl. alle af Hundtofte Mark (Lunn)

contra

Gaardejer **Peder Christensen** (Hansen),

betr. en Færdselsret m. V.

Sunds-Gudme Herreders ordinære Rets Dom af 3 April 1884: Indstævnte, Gaardejer Peder Christensen af Hundtofte, bør som Ejer af Lodden Matr.-Nr. 22 a i Hundtofte Mark taale, at Citanterne, Husmand Christen Laursen, Gaardmand Rasmus Henriksen, Gaardmand Jens Rasmussen og Husmand Christen Hansen paa Hundtofte Mark, vedblive at benytte den Vej, der fra Tørvelodderne i Hundtofte Mose fører over hans Lod, Matr.-Nr. 22 a, og ad en Markvej til Assensvejen til Færdsel imellem deres i Hundtofte Mose beliggends Tørvelodder og deres Ejendomme Matr.-Nr. 33 b, 33 a, 34 a og 109 af Hundtofte. Saa bør Indstævnte og under en Mulkt af 2 Kr. til Svendborg Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden 8 Uger efter sammes lovlige Forkyndelse sætte bemeldte Vej i samme Stand, som den var, forinden han lod den under Sagen omhandlede Grøft opkaste. Endelig bør han og til Citanterne ndrede Erstatning for det Tab, som de fra den 27 August 1881 have lidt, og fremdeles ville komme til at lide ved at være berøvet Afbenyttelsen af den omhandlede Vej, med et saadant Beløb, som af uvillige af Retten dertil udmeldte Mænd bestemmes. Sagens Omkostninger ophæves. Dommen

iøvrigt at efterkommes inden 15 Dage efter sammes lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Oktober 1884: Citanten, Gaardejer Peder Christensen af Hundtofte, bør for Tiltale af de Indstævnte, Husmand Christen Laursen, Gaardmand Rasmus Henriksen, Gaardmand Jens Rasmussen og Husmand Christen Hansen, Alle af Hundtofte Mark, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der forelægges Overretsprokurator Mundt en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af det af ham den 4 August d. A. fremlagte ustemplede Indlæg.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen afgivne, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Vidneforklaringer maa det anses godtgjort, at Citanterne og deres Forgængere i et Tidsrum af mindst 50 Aar — enkelte Vidneforklaringer gaa endog omtrent 60 Aar tilbage i Tiden — stadig have benyttet den under Sagen omtvistede, paa det fremlagte Situationskort med b—c betegnede Vej over Indstævntes Lod Matr.-Nr. 22 a som Færdselsvej mellem deres udflyttede Steder og deres Moselodder i Hundtofte Mose. Der er derhos ingen af Vidnerne, der har kunnet forklare Noget om en tidligere anden Tilstand, og en Højesteret forelagt Forening af 31 Juli 1809 taler, navnlig naar den sammenholdes med en ligeledes fremlagt Landvæsenskommissionsforretning af 1788, endog nærmest for, at den af Vidnerne omforklarede faktiske Tilstand allerede bestod forinden denne Forenings Indgaaelse. Da der nu heller ikke iøvrigt er fremkommet Noget, som kunde være til Hinder for den omtvistede Færdselsrets Erhvervelse ved Alderstidshævd, findes Indstævnte, som ved Underretsdommen sket, at maatte dømmes til at taale, at Citanterne vedblive at benytte den ovennævnte Vej som Færdselsvej til og fra deres Moselodder, og til at sætte den istand til at benyttes hertil, navnlig ved at tilkaste den ved Punktet c af ham gravede Grøft.

Da det ligeledes findes at maatte have sit Forblivende ved Underretsdommens Forskrift om Erstatning til Citanterne, vil denne Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande,

saaledes at Fristen for Ophævelsen af Vejens Afspærring beregnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Stævning af 8 April d. A. paaanker Citanten, Gaardejer Peder Christensen af Hundtofte en inden Sunds-Gudme Herreders Ret den 3 s. M. afsagt Dom, ved hvilken han under en af de Indstævnte, Husmand Christen Laursen, Gaardmand Rasmus Henriksen, Gaardmand Jens Rasmussen og Husmand Christen Hansen, alle af Hundtofte Mark, mod ham anlagt Sag er som Ejer af Lodden Matr.-Nr. 22 a paa Hundtofte Mark bleven tilpligtet at taale, at de Indstævnte vedblive at benytte den Vej, der fra Tørvælodderne i Hundtofte Mose fører over bemeldte hans Lod og ad en Markvej til Assensvejen, til Færdsel mellem deres i Hundtofte Mose beliggende Tørvælodder og deres Ejendomme Matr.-Nr. 33 b, 33 a, 34 a og 109 af Hundtofte, hvorhos det paalagdes ham, dels under en Svendborg Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 2 Kr. for hver Dag, han maatte sidde Dommen overhørig, inden 8 Uger efter sammes lovlige Forkyndelse at sætte den ommeldte Vej i samme Stand, som den var, forinden han lod den under Sagen omhandlede Grøft opkaste, og dels at udrede Erstatning til de Indstævnte efter uvillige Mænds Skjøn for det Tab, som de fra den 27 August 1881 have lidt og fremdeles ville komme til at lide ved at være berøvet Afbenyttelsen af den omhandlede Vej. Citantens principale Paastand for Overretten gaar overensstemmende med hans Underretsprocedure ud paa, at han frifindes for de Indstævntes Tiltale, hvorhos han har paastaaet, at Sagens Omkostninger, der i 1ste Instants bleve ophævede, paalægges Modparten for begge Retter. Da de Indstævnte, skjøndt lovlig varslede ikke have givet Møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Fdg. 3 Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de af Citanten fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Mødens nu Overretten med Underretten maa være enig i, saavel at der ikke af det under Sagen fremlagte Udskiftningskort lader sig udlede noget med Hensyn til de Indstævntes Berettigelse til at benytte den her omhandlede Vej, som at det, efter hvad der er oplyst om Forholdene i Henseende til Vejen, ikke kan antages, at denne Berettigelse skulde kunne begrundes ved ordinær Hævd, kan det derimod ikke bifaldes, naar Underretsdommen har statueret, at

den paastaaede Færdselsret er hjemlet ved Alderstidshævd. Af de 7 Vidner, som i saa Henseende af de Indstævnte ere førte, maa nemlig det ene anses som villigt, da det har forklaret selv undertiden at have kjørt ad Vejen qv. til en det tilhørende Tørvelod i ovennævnte Mose, og af de øvrige Vidner have tre kun kunnet forklare om kortere Perioder — nemlig de 2 alene om Tidsrum af henholdsvis 2 og 6 Aar, da de for ca. 39 Aar og imellem 50 og 60 Aar tilbage tjente hos nogle Gaardmænd paa Hundtofte Mark, og det tredie Vidne kun om Tiden fra omtrent Aar 1831 til 1842 — medens tre Vidner ikke have kunnet forklare om længere Tidsrum end henholdsvis 30, 36 og 40 Aar, hvorfor det ikke kan anses bevist, at den her omhandlede Færdsel har strakt sig ud over nulevende Menneskers Erindring. Som Følge af det Foranferte, og da de Indstævnte ikke have paaberaabt sig anden Hjemmel for den paastaaede Færdselsret end ovenberørt, vil Citanten blive at frifinde for deres Tiltale, medens Sagens Omkostninger i begge Instantser efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der vil være at forelægge Overretsprokurator Mundt en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til Berigtigelse af Stemplingen af det af ham den 4 August d. A. fremlagte ustemplede Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 255. Overretssagfører **E. Diechmann** som beskikket Værg for Forstkandidat **Jørgen Frederik Ferdinand Wichfeld** (Selv)

contra

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter Enke efter Oberst **Lichtenstein, Charlotte Amalie** født **Braës** og Enkefru **Anne Kirstine Mahl Munch**, født **Juel**, af Huelby Møllegaard (Ingen),

betr. et Testamentes Fortolkning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 7 Juni 1887: Beholdningen af den i nærværende Arvedelingsbo inddragne Kapital vil blive at udbetale til den i uskiftet Bo hensiddende Enkefru **Anne Kirstine Mahl Munch**, født **Juel**.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Decision omhandlede Testament af 22 Marts 1819, ved hvilket Testatricis Brodersøn Christopher Braës og hans daværende Forlovede Anna Sophie Munch eller den længstlevende af dem indsættes til Universalarvinger under forskellige i Testamentets følgende Del nævnte Vilkaar, findes naturligt at maatte forstaas saaledes, at den dem tillagte Arveret skulde omfatte Alt, hvad der ikke endeligt var bortskænket til Andre, alene med den Begrændsning, som var en nødvendig Følge af, at der var tillagt enkelte Personer en Rentenydelse, og det maa derfor have Formodningen imod sig, at Erhvervelsen af de Dele af Boet, hvoraf denne Rentenydelse afholdtes, skulde være betingede af de paagjældende Rentenyderes Død.

I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Decisionen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Ved det af Enke efter Oberst og Guvernør Lichtenstein, Charlotte Amalie Lichtenstein født Braës, den 22 Marts 1819 oprettede og med tilhørende senere Kodiciller notarialiter attesterede samt den 14 Marts 1826 kongelig konfirmerede Testament bestemte hun, der ikke efterlod sig Livsarvinger, blandt Andet Følgende: „Medens jeg endnu er, vil jeg fastsætte, hvorledes der efter min dødelige Afgang skal forholdes med min Formue, da den ved at deles blandt mine Slægtninge vilde blive ubetydelig for hver enkelt Med velberaad Hu udnævner jeg derfor herved min Brodersøn Christopher Braës, Registratør, og hans Forlovede, Jomfru Anna Sophie Munch til mine universelle Arvinger for derved at fremme . . . deres ægteskabelige Forening. Skulde jeg . . . se dem forenede før min Død, skal de desuagtet nyde de Fordele, jeg ved dette Testament tilsiger dem, dog under følgende Vilkaar: 1. Af min Formue indsættes i Stadens Overformynderi kongelige Obligationer til Beløb 2200 Rbdl. eller saameget,

at følgende aarlige Legater kan udredes: a) til min Stedsøns Datter, Frøken Theodora Lichtenstein, aarlig 40 Rbd. Sedler. b) til hendes Broder Carl Lichtenstein aarlig 20 Rbd. Sedler — indtil hans 25 Aar, da han erholder en Obligation paa 500 Rdl. — mod at den . . . aarlige Rente bortfalder. c) til . . . 16 Rbd. Sedler aarlig. d) til . . . 12 Rbd. Sedler aarlig. Alt eftersom disse bortdø, tilfalder Hovedstolen fornævnte mine 2de Universalarvinger eller den af dem som maatte være i Live“. Efterat der derpaa under Punkt 2 til 4 var fastsat nogle Legater engang for alle til 2 andre Brodersønner af Testatrix og 2 tjenende Personer, udtalte hun yderligere: „Alt det øvrige, som Bo, Effekter og Formue, tilfalder mine udnævnte universelle Arvinger, forbemeldte Registrator Christopher Braës og Jomfru Anna Sophie Munch eller den af dem længstlevende“, hvornæst fulgte Bestemmelser om hendes Begravelse og om executores testamenti. I en Kodiciel af 5 Oktober 1821, der var overskreven: „Optegnelse paa hvad mine Venner og Folk skal have efter min dødelige Afgang“ hed det yderligere efter en Række af Bestemmelser, hvorved enkelte Gjenstande m. m. bortlegeredes: „Det øvrige Linned samt Dækketøj, Sølvtoj, Møbler, Husgeraad og alt, hvad jeg ej har bortgivet, tilhører mine universelle Arvinger Christopher Braës og hans Kone Sophie Munch“, og i en Kodiciel af 17 Juni 1824, hvorved hun til en Frøken Bracht legerede 300 Rbd. i Obligationer, der dog først med Renter blev at udbetale denne, naar hun havde fyldt det 25 Aar, udtaltes det: „Skulde hun — Frøken Bracht — ved Døden afgaa inden hun fylder sit 25 Aar, da tilfalder bemeldte 300 Rbd. mine Universalarvinger“. Ved Oberstinde Lichtensteins i 1826 indtrufne Død blev de ovenfor omtalte, i hendes Testaments Post 1 a, c og d nævnte Beløb afleverede til Overformynderiet — de under Post 1 b omtalte 500 Rbd. udbetaltes til den da 25aarige Legatar — og, medens de under c og d nævnte Beløb allerede i 1830 ved Rentenyderens Død blev udbetalte til den da endnu levende Universalarving Anna Sophie Munch, der imidlertid var bleven Enke efter Registrator Christopher Braës, forblev det under a omhandlede Beløb indestaaende i Overformynderiet ikke blot, indtil Rentenydersken Theodora Lichtenstein døde i 1853, men ogsaa senere, idet hverken Kapital eller Renter blev hævede. Efterat Overformynderiet imidlertid i 1885 ved en offentlig Bekjendtgjørelse havde indkaldt de til Beløbet Berettigede, nemlig Registrator Christopher Braës og Jomfru Anne Sophie Munch eller deres Arvinger, og der i Henhold dertil var fremkommet Krav paa samme, anmodede Overformynderiet Skiftekommissionen om at modtage bemeldte Kapital, der imidlertid var voxet til over 6000 Kr., til videre Foranstaltning, og blev den derpaa af Kommissionen tagen under Behandling som Arvedelingsbo efter Oberstinde Lichtenstein, født Braës,

idet derhos ved et af Kommissionen med 3 Maaneders Varsel udstedt Proklama den eller de, som maatte mene sig berettigede til Kapitalen eller nogen Del af samme, indkaldtes til at anmelde og bevisliggjøre deres Ret. Der fremkom derpaa fra Enkefru Anne Kirstine Mahl Munch, født Juel, der hendsidder i uskiftet Bo efter sin i 1855 ved Døden afgaaede Ægtefælle: kongelig Fuldmægtig Carl Rasmus Munch, Paastand om at kjendes berettiget til den omhandlede Kapital, idet hun i saa Henseende har gjort gjældende, at denne allerede ved Oberstinde Lichtensteins Død maatte siges at være falden i Arv til ovennævnte Registrator Braës og hans ligeledes ovennævnte Hustru, kun med den Indskrænkning i Raadigheden over samme, der fulgte af Theodora Lichtensteins Rentenydelsesret, og at deres Ret til Kapitalen med Renter var overgaaet til hende, idet Registrator Braës's Hustru ved hans Død i 1828 uden Livsarvinger havde i Henhold til reciprokt Testament overtaget Boet som eneste Arving og ved Enkefru Braës's Død i 1842 ligeledes uden Livsarvinger hendes Broder: fornævnte Fuldmægtig Carl Rasmus Munch ogsaa i Henhold til Testament som eneste Arving havde overtaget hendes Bo. Imod denne Paastand er der imidlertid fremkommet Protest fra flere Intestatarvinger efter Oberstinde Lichtenstein, nemlig Descendenter af en Søster af hende, Ingeborg Cathrine, gift med Oberstløjtnant Wichfeld, og af hendes Broder: Major Diderich Christian Braës, der efterlod flere Børn foruden tidnævnte Registrator Christopher Braës, hvilke Intestatarvinger have gjort gjældende, at den omhandlede Kapital først kunde siges at være falden i Arv ved Theodora Lichtensteins Død i 1853, men at saavel Registrator Braës som hans Hustru ifølge det Oplyste da vare døde og saaledes ikke kunde komme i Betragtning, og at følgelig Kapitalen maatte blive at fordele mellem Oberstinde Lichtensteins Arvinger efter Loven efter Arveforholdene ved Theodora Lichtensteins Død, mellem hvilke den allerede i 1828 uden Atkom af døde Brodersøn: Registrator Braës aldeles ikke kunde henregnes. Foreløbig bemærkes, at, forsaavidt det af Enkefru Munch er gjort gjældende, at det saaledes rejste Spørgsmaal i Virkeligheden allerede skulde være afgjort derved, at Exekutorerne i Oberstinde Lichtensteins Bo under 27 September 1826 efter Begjæring af Registrator Braës havde overleveret ham dette til fri Raadighed, og at hendes Bo saaledes ikke havde kunnet retlig reassumeres og den omhandlede Kapital følgelig ikke burde have været inddraget deri som Arvedelingsbo, da kan der allerede af den Grund ikke gives hende Medhold heri, at, selv om den af hende til Støtte herfor paaberaabte Afskrift af Behandlingen af Oberstinde Lichtensteins Bo maatte være konform med den originale Skifteprotokol, der ikke har kunnet skaffes tilveje, og, selv om det derhos kunde antages at have været Meningen med det, der saaledes den 27 September

1826 skal være passeret i Boet, at udtale andet og mere, end at dets Restbeholdning, efterat Behandlingen iøvrigt var sluttet, blev udbetalt til Registrator Braës, saa at der ikke foregik en egentlig Extradition, ses det ialtfald af selve Afskriften, at den heromhandlede Kapital netop forinden var afgiven til Overformynderiet og saaledes udgaaet af Boet. Og endnu mindre kan der tillægges den Omstændighed nogen Vægt, at det, efter Enkefru Munchs Formening, af Behandlingen af Oberstinde Lichtensteins Bo i 1826 skal fremgaa, at Exekutorerne i Boet og Overformynderiet da betragtede Registrator Braës og Hustru som de egentlige Ejere af de i Henhold til Testamentet til Rentenydelse i Overformynderiet indsatte Beløb, derunder den heromhandlede Kapital, og at Overformynderiet overensstemmende dermed ved i 1885 at indkalde de til Kapitalen Berettigede, som anført, særlig havde indkaldt Registrator Braës og Hustru eller deres Arvinger. Ei heller kan der gives Enkefru Munch Medhold i, at Oberstinde Lichtensteins Intestatarvinger maa siges særlig ved den ovenfor citerede Begyndelsespassus i hendes Testament at være ubetinget og udtrykkelig exhæderede, saa at de ikke under nogen Omstændighed kunde komme til at arve hende. Omvendt findes derimod den citerede Slutningsbestemmelse i Passus 1 af Testamentet: „Alt eftersom disse bortdø, tilfalder“ o. s. v. naturligvis at maatte opfattes saaledes, at den skulde komme til Anvendelse ikke blot paa de under Litr. c og d nævnte Beløb, men ogsaa — uanset at den ikke maatte blive anvendelig paa Tilfældet under b, hvad den som anført ikke blev — paa det under a nævnte, her omhandlede Beløb. Hvad nu Forstaaelsen af denne Bestemmelse angaar, da findes der vel ikke, som af Enkefru Munch forment, at kunne hentes noget afgjørende Datum for den af hende hævdede Opfattelse fra de i den øvrige Del af Testamentet og i Kodicillerne brugte enkelte Udtryk, særlig ikke fra Udtrykket i Kodicillen af 1821 om, at Alt, hvad Arveladerinden ikke har bortgivet, tilhører hendes oftnævnte universelle Arvinger, idet den paagældende Kodicil, selv om den ikke blot maatte have Arveladerindens Løsøreeffekter for Øje, dog ikke efter dens Affattelse kan antages at have skullet nærmere præcisere og forklare særlig den heromhandlede Bestemmelse i Hovedtestamentet. Men, ligesom Ordene: „Alt eftersom disse bortdø, tilfalder Hovedstolen“ o. s. v. ikke findes nødvendigen at maatte forstaaes saaledes, at det var en Betingelse for, at de omtalte Beløb erhvervedes af Universalarvingerne eller dog den ene af dem, at Rentenyderne døde før dem eller dog før den sidste af dem, og kun isaafald tilkom dem, men ogsaa kunne forstaaes saaledes, at Rentenydernes Død blev afgjørende for, naar Beløbene blev at udbetale til Universalarvingerne eller den længstlevende af dem, medens Retten dertil ubetinget var erhvervet ved Arveladerindens Død, saaledes skjønnes denne

sidste Opfattelse at stemme bedst med hele Testamentets Indhold, hvorved særlig bemærkes, at der end ikke deri findes nogen Antydning af, at Oberstinde Lichtenstein havde tænkt sig Muligheden af, at andre Personer kunde komme til at træde istedetfor Universalvingerne med Hensyn til nogensomhelst Del af hendes Formue, forsaavidt hun ikke endelig havde bortlegeret den til Andre. Men naar Beløbet saaledes ubetinget tilkom Universalvingerne efter Theodora Lichtensteins Død, findes dette med Renter, men selvfølgelig efter Fradrag af Udgifterne ved Arvedelingsboets Behandling og af de lovbestemte Afgifter til Statskassen, nu efter hvad der er oplyst, at maatte tilkomme Enkefru Munch, hvem begge Universalvingers Bo er tilfaldet. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 16 Februar.

Nr. 318.

Advokat Levinson

contra

Jens Peter Jacobsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1887: Arrestanten Jens Peter Jacobsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og i Erstatning til Distriktslæge Henrik Johan Mathiesen betale 70 Kr. Saa udreder han og denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Salomonsen, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter de foreliggende Oplysninger findes betænkeligt at dømme Tiltalte for to af ham vedgaaede Tyverier, som skulle være begaaede i en Gjæstgivergaard i Hillerød i Foraaret 1886, men iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Jacobsen for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestanten er født den 16 Marts 1850 og anset bl. A.: ifølge nærværende Rets Dom af 11 April 1874 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ifølge dens Dom af 7 Oktober 1879 efter Straffelovens § 230 I og Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 31 Januar 1880 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge dens Dom af 16 November 1880 efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Højesteretsdom af 15 December 1882, efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens §§ 100 og 101 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest, ifølge Dom, afsagt den 7 Februar d. A. inden nærværende Rets 2den Afdeling for offentlige Politisager efter Lov 3 Marts 1860, § 1 jfr. § 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage. Ved egen Tilstaaelse, der tildels er bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, og hvis Rigtighed iøvrigt ikke findes at kunne betvivles, er han overbevist at have i 1879 forinden Dommen af 7 Oktober s. A. i 3 Gange stjaalet nogle Beklædningsgjenstande og 2 Uhre m. m. af samlet Værdi 48 Kr., at have i Tidsrummet mellem Dommen af 7 Oktober 1879 og af 31 Januar 1880 stjaalet et Uhr af Værdi 12 Kr., at have i Aaret 1882 forinden Dommen af 15 December s. A. i 3 Gange stjaalet 3 Uhre m. m. af samlet Værdi 43 Kr., samt at have i Tidsrummet fra Vinteren 1885—1886 til Slutningen af Marts d. A. i 11 Gange stjaalet forskellige Beklædningsgjenstande, en Forbindtaske m. m. af Værdi mellem 230 og 240 Kr. Samtlige disse Tyverier — af hvilke et efter Arrestantens Forklaring er forøvet af ham i Forening med en under Sagen ikke tilstedekommet Person — maa efter de med samme forbundne Omstændigheder, saaledes som disse have ladet sig

oplyse under Sagen, anses som simple. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er han fremdeles overbevist at have i Aaret 1886 betlet i Kjøge samt at have overtraadt et ham ved hans Aflevering til Fattigvæsenet den 6 April d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold ved i den Hensigt at unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg at udeblive fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var udlagt, fra den 2 Mai d. A. til den 3 s. M., da han blev anholdt her under Sagen. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230 I, § 231 I og § 232 lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 4 Aar, og, efter derom af Distriktslæge Henrik Johan Mathiesen, der er en af de ved ovennævnte Tyverier Bestjaalne, nedlagt Paastand, have at betale denne i Erstatning 70 Kr.

Nr. 39. Grosserer **P. C. Martin** (Hansen)

contra

Firmaet **Champion & Co.** i Rheims (Ingen),

betr. Spørgsm. om hvorvidt en under en Exekutionsforretning fremlagt Vexel kunde benyttes som Exekutionsobjekt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juni 1885: Den ovennævnte af Indstævnte, Grosserer P. C. Martin under den indankede Exekutionsforretning fremlagte Vexel kan ikke benyttes som Exekutionsobjekt, men Exekutionen vil være at fremme, saafremt Indstævnte ikke retter for sig ved kontant Betaling. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Idet de Indstævnte have frafaldet enhver formel Indsigelse imod, at den under Sagen omhandlede Vexel af 31 Juli 1878 benyttes som Exekutionsobjekt under den paaankede Fogedforretning, beror Sagens Afgjørelse alene derpaa, om Citanten, Grosserer Martin, kan gjøre den nævnte, til ham paa den i Dommen ommeldte Maade af Kjøbmand Delang overdragne Vexel

gjældende imod de Indstævntes Konkursbo. Ligesom det nu ikke i denne Henseende kan være af nogen Betydning, om Citanten, som fra de Indstævntes Side anført, alene maatte have erhvervet Vexlen i den Hensigt at benytte den til Kompensation overfor den Dom, som de Indstævnte havde opnaaet over ham ved Sø- og Handelsretten den 20 Juli 1882 for et Krav, hvorfor Endossenten Delang formentlig var ansvarlig, saaledes kan den Omstændighed, at Endossenten, som Citanten bekendt, stod i et betydeligt, uopgjort og omstridt Mellemværende med Vexelacceptanterne, nemlig de Indstævnte, ikke vitiere Citantens Ret efter den til ham overdragne Vexel, hvilken der efter dansk Vexelret mangler al Føje til at betragte som et uadskilleligt Led af hint Mellemværende. Ej heller kan det anses oplyst fra de Indstævntes Side, at fransk Ret, hvorefter Spørgsmaalet om den i Frankrig paa et fransk Firma trukne Vexels Gyldighed forinden den paagjældende Vexeloverdragelse formentlig skulde være at bedømme, under de forhaandenværende Omstændigheder vilde føre til noget andet Resultat.

Det maa derfor, som af Citanten paastaet, have sit Forblivende ved den indankede Fogedkjendelse af 12 Oktober 1882, hvorefter Exekutionsforretningen kun vil være at fremme ved, at der, efter nærmere derom af de Indstævnte fremsat Begjæring, gives dem Udlæg i et saa stort Beløb af Vexlens Paalydende, som vil være tilstrækkeligt til Fyldestgjørelse af deres Fordring paa Citanten. Efter Omstændighederne findes de Indstævnte at burde betale Citanten Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret med 400 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Fogedkjendelsen af 12 Oktober 1882 bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret betale de Indstævnte til Citanten med 400 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Sø- og Handelsrettens Dom af 20 Juli 1882 blev Indstævnte Gros-serer P. C. Martin tilpligtet at betale Citanterne Firmaet Champion & Co. i Rheims 1215 frs. med Renter heraf 5 % aarlig fra den 23 Juli 1881, indtil Betaling skete, for 25 Kasser Champagne-

Vin, der udgjorde en Del af en fra Citanterne til Indstævnte under 26 Oktober 1877 faktureret større Sending Vin, hvilke 25 Kasser Indstævnte under Anbringende af, at han ikke havde bestilt dem, havde vægret sig ved at betale, hvorhos han havde stillet dem til Disposition for Citanternes Agent Hr. Delang i Malmø, som derefter maa antages at have disponeret over Vinen. Under Sagen ved Sø- og Handelsretten afgav nævnte Delang den Erklæring, at han som Agent for Citanterne havde taget sig af de omtalte Kasser med Vin og tilstillet Citanterne Afregning for denne, ligesom han erkjendte sin Pligt til at holde Indstævnte skadesløs, for hvad han for denne Vin maatte blive tilpligtet at betale Citanterne. Det fremgaar af den citerede Dom, at dens Resultat er støttet derpaa, at Indstævnte ikke i de under Sagen oplyste Omstændigheder fandtes berettiget til, ved at udlevere eller overdrage Vinen til Delang, der ikke skjønedes at være bemyndiget af Citanterne til at disponere over den paa deres Vegne, at fri sig selv for Ansvar ligeoverfor Citanterne, der som anført ved Faktura til Indstævnte havde tilstillet denne det hele Parti. Af en under nærværende Sag fremlagt Notarialforretning, der var begjært af Indstævnte, fremgaar det dernæst, at denne under 2 September 1882 ved Notarius lod Citanterne tilbyde som Afgjørelse af Sø- og Handelsrettens Dom at afskrive det idømte Beløb med Renter til nævnte Dato paa en fremlagt 3 Maaneders Vexel stor 2500 frs., der den 31 Juli 1878 til Delangs Ordre var trukken paa og accepteret af Citanterne og derefter den 18 November f. A. indfriet af Delang som Endossent, og som Indstævnte ifølge ligeledes fremlagt Erklæring fra Delang var bemyndiget til at anvende paa den nævnte Maade som Exekutionsobjekt for Sø- og Handelsrettens Dom. Men imod denne Afgjørelse protesterede Citanterne, som i deres Svar til Notarius bemærkede, at de allerede af den Grund ikke kunde finde sig deri, at der mellem Delang og dem bestod et vidtløftigt Pengemellemværende, hvorefter Delang vilde blive Citanterne et betydeligt Beløb skyldig, i hvilken Anledning Citanterne tillige tilbøde paa Forlangende at forevise to af Delang accepterede Vexler, daterede den 1 Oktober 1878 paa henholdsvis 1512 frs. og 1628 frs. 25 Centimer, hvilke Beløb Delang endnu var Citanterne skyldig. Endelig opfordrede Citanterne samtidig dermed Indstævnte til at appellere Sø- og Handelsrettens Dom, forsaavidt han ikke vilde efterkomme denne med Betaling. Citanterne rekvirerede derefter under 1 Oktober 1882 hos Kongens Foged her i Staden en Exekutionsforretning hos Indstævnte til Fyldestgjørelse for det idømte Beløb og de for Fogedretten paa-løbende Omkostninger tilsammen 946 Kr. 4 Øre, men under denne Forretning fremkom Indstævnte paany med den omtalte Vexel paa 2500 frs., der i Henhold til Delangs ad telegrafisk Vej indhentede Samtykke af 30 September 1882 nu fremtraadte

som endosseret in blanco af Delang, og præsenteredes som Indstævnte tilhørende, hvorhos Indstævnte protesterede imod at Exekutionen fremmedes paa anden Maade end ved Afskrivning paa Vexlen af hele det afæskede Beløb. Citanterne fastholdt deres under Notarialforretningen fremsatte Vægning ved at antage Vexlen som Exekutionsobjekt, idet de gjorde gjældende, at Indstævnte, der ikke havde efterkommet deres Opfordring til at appellere Sø- og Handelsrettens Dom, nu var uberettiget til at gjøre Fyldest efter Dommen med et Dokument, som Citanterne i Henhold til deres under Notarialforretningen Anbragte maatte anse for uforpligtende for dem ligeoverfor deres Debitor Delang, som ej heller var istand til at give Indstævnte, der var bekendt med, at Delang stod i Gjældsforhold til dem — i al Fald fra den Tid han optraadte som Ejer af Vexlen bedre — Vilkaar efter denne ligeoverfor Citanterne end han selv havde; Citanterne anbragte, at de saameget mere maatte kunne vægre sig ved den af Indstævnte forlangte Afgjorelsesmaade, som det, der ved denne i Virkeligheden tilsigtedes, kun var at bevirke, at Delang, derved at den værdiløse Vexel i Indstævntes Haand gjordes betalbar, fritoges for at opfylde den af ham selv erkjendte Pligt til at holde Indstævnte skadesløs ligeoverfor Citanternes Søgmaal. Indstævnte gjorde paa sin Side gjældende, at Citanternes Mellemværende med Delang var ham som godtroende Vexelejer uvedkommende, og at Citanterne ikke kunde vægre sig ved at modtage Betaling i en af dem selv akcepteret uindfriet Vexel. Ved Fogedrettens Kjendelse af 12 Oktober 1882 blev der givet Indstævnte Medhold i, at Citanternes Mellemværende med Delang maatte være ham uvedkommende, og idet det statueredes, at det ikke fandtes bevist, at Indstævnte, forinden han erhvervede Vexlen fra Delang, havde faaet Kundskab om, at Vexlen tidligere skulde være bleven virkningsløs ligeoverfor Citanterne, og at Indstævnte saaledes ikke skulde være godtroende Besidder, blev Indstævnte anset beføjet til at tilbyde Citanterne Betaling efter Dommen ved Afskrivning af deres Fordring paa Vexlen, hvorefter den af Citanterne begjærte Exekutionsforretning kun vilde være at fremme saaledes, at der efter Citanternes nærmere derom fremsatte Begjæring gaves dem Udlæg i et saa stort Beløb af Vexlens Paa lydende, som der var begjært Exekution for. Denne Kjendelse have Citanterne derpaa ifølge Stævning af 11 November s. A. under nærværende Sag indanket her for Retten, hvor de have paastaat den forandret derhen, at Vexlen ikke tillades benyttet som Exekutionsobjekt, men at Exekutionen vil være at fremme, medmindre Indstævnte retter for sig med kontant Betaling; Indstævnte har procederet til den indankede Kjendelses Stadfæstelse, og begge Parter have hver for sig paastaat sig Sagens Omkostninger erstattede hos hinanden. Medens det nu er in confesso under Sagen, at Citanterne og Delang staa i et stort ureguleret

Pengemellemværende med hinanden, henstaar det uoplyst her for Retten, om Citanternes Fordringer, saaledes som disse paastaa, overstige Delangs Fordringer paa dem, eller om han, som Indstævnte og Delang selv paastaa, endeligen vil faa et Tilgodehavende hos Citanterne, hvis Firma er fallit. Men da Indstævnte dengang han erhvervede Transport paa den omhandlede Vexel, der efterat være akcepteret af Citanterne blev diskonteret i en fransk Bank, derpaa nægtet honoreret af Citanterne, den 2 November 1878 protesteret de non solutione, den 18 s. M. indfriet i bemeldte Bank af Delang og efter den Tid har henligget hos denne, var bekjendt med, at der henstod det omtalte uregulerede Mellemværende mellem Citanterne og Delang, hvoraf Vexlen udgjorde et enkelt Led, som og med, at Citanterne formente, at Vexlen var afgjort i dette Mellemværende, samt da Indstævnte fremdeles efter sin egen Erkjendelse alene har modtaget Vexlen efter Delangs Tilbud til Regulering af deres Mellemværende og for ved den at afgjøre sin Forpligtelse efter Sø- og Handelsrettens Dom og paa denne Maade fremvirke det Resultat, som han ikke for nævnte Ret kunde sætte igjennem, nemlig at faa Citanterne tvungne til at søge Fyldestgjørelse for de paagjældende Kasser Vin igjennem Afregning med Delang, saa skjønner Overretten ikke bedre, end at Indstævntes Paastand om Likvidation af hans Forpligtelse efter Dommen med Afskrivning paa bemeldte Vexel ikke vil kunne tages tilfølg, hvorimod der vil være at give Citanternes Paastand Medhold, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 340.

Advokat Hindenburg

contra

Christen Christensen Bugge (Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 257.

Lysgaard og Hids samt en Del af Hovlbjerg Herreders Politirets Dom af 25 August 1887: Tiltalte Christen Christensen Bugge bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Til jyske Landejendomsbesidderes Kreditforening bør han betale i Erstatning 15 Kr. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Erstat-

at udredes inden 3 Solemærker fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 November 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants er behandlet som offentlig Politisag, tiltales Christen Christensen Bugge for Overtrædelse af Straffelovens § 257. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere den 3 Juni d. A. havde ladet gjøre Udlæg i en Tiltalte dengang tilhørende under Udlægsforretningen til 3000 Kr. vurderet Ejendom, Matr.-Nr. 12 k m. fl. af Thorning, med Inventar og Besætning, deriblandt 4 Faar med 2 Lam, tilsammen vurderede til 30 Kr., for en Gjæld til Foreningen, som det maa antages, at Tiltalte, da han købte Ejendommen, overfor Sælgeren har forpligtet sig til at tilsvare, og som under Udlægsforretningen opgjordes til 3599 Kr. 63 Øre, hvori dog kunde afgaa 120 Kr. som Reservefondsandel — uden Udlægshaverens Samtykke har slagtet 2 af de ommeldte Faar og forbrugt dem til sit og sin Families Underhold, efter Tiltaltes Forklaring fordi Nøden drev ham dertil og uden at han havde til Hensigt at skade Kreditforeningen, idet han vil have ment, at Faarene ikke behøvedes

til Dækning af dennes Fordring. Efter en under Sagen fremlagt Udskrift af Udlægsforretningen blev Kreditforeningens Befuld- mægtigede ved Forretningen indsat i Besiddelsen af det Udlagte, forsaavidt det gjordes fornødent til dettes Drift og Pasning i det Hele, men Tiltalte har særlig erkjendt, at han — der var fra- værende under Forretningen — ved sin Hjemkomst blev af sin Hustru underrettet om, at Udlæget var sket, og at han saaledes vidste, at han ikke mere havde Raadighed over Faarene. Kredit- foreningen, der maa antages efter afholdt Tvangsauktion at have ladet sig Ejendommen udlægge for 1500 Kr., har paastaaet sig tilkjendt 15 Kr. i Erstatning hos Tiltalte for de ommeldte Faar, mod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1832 og ikke vides tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen pas- sende bestemt til simpelt Fængsel i 6 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Sagens Om- kostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Hermed endte Højesteretsaaret 1887 — 88.

Færdig fra Trykkeriet den 11 Mai 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.